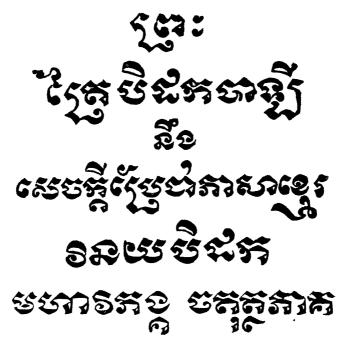

ឯកសារគម្ពីព្រះវ៍ត្របិងកស្កាននេះ ត្រូនបានថតចេញពី ច្បាប់គម្ពីរព្រះវ៍ត្របិងកដប៉ឺន ។

ឯកសានគម្ពីនព្រះឳត្របិដកនេះ ចាប់ពីភាគ១ ដល់ ភាគ៥0 គឺជានបស់ នុបាសិកា កាំង ហ្គិចឪំណ និងស្វាមី ព្រមទាំងបុត្រធិតា, ធ្វើដូនលោកគ្រូអគ្គបណ្ឌិត ប៊ីត-សាទំងក្ន ។ និងទុកក្នុង គេ៣ទំព័ន៥000ឆ្នាំ សម្រាប់ដាធម្មទាន ។

កែសម្រួលតាមកុំព្យូទ័ន តម្រូនំនុបកនណ៌អានទអទ្សិត្រូនិច តដាយខ្ញុំព្រះកនុណា ខ្ញុំបាទ ស្រុង-ចាន់ណា ៕

www.5000-years.org

ថាចិត្តិយកណ្ឌ ជាដំទេសន័យកណ្ឌ សេទិយកណ្ឌ នំង អឆិករណសមថកណ្ឌ

បោះពុទ្ធលើកទី ៤

ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ ភ្នំពេញ ព. ស. ២៤៩៤

ឧទ្ទិសកថា

យើងខ្ញុំ ស្ងួមផ្គង់ស្មារតីស្ងូត្រព្រះធម៌ឧទ្ទិសជ្ជនជនជាតិខ្មែរ ។

ឥឡូវ យើងខ្ញុំអាចផ្លូនគម្ពីរព្រះព្រៃបិដកនេះ ទៅអ្នកកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនាជនជាតិខ្មែរបានហើយ ។ ព្រះធមិនៃព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់នេះ គ្រូវបានស្ងូត្រចេញពីជម្រោដ្ឋងចិត្តនៃអ្នកកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនា ជនជាតិជប៉ុន ។

> このカンボジア版南伝大蔵経を カンボジアの佛教徒へ 贈ることができることに感謝します。 これが日本の佛教徒の心です。

It is with a deep sense of gratitude that I present the translation of the complete collection of "TRIPITAKA" to the Cambodian Buddhists on behalf of the Japanese Buddhist community.

អារម្ភកថា

ជ្ជនចំពោះជនជាតិខ្មែរ ជាទីរាប់អាន ! ជ្ជនចំពោះជនជាតិខ្មែរដែលកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនា ជាទីគោរព !

គម្ពីរព្រះត្រៃចិដកខ្មែរនេះ ត្រូវបាន "ក្រុមជំនុំព្រះត្រៃចិដក " នៃពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ នៅភ្នំពេញ ចកប្រៃពីភាសាបាលីមកជាភាសាខ្មែរ តាំងពីឆ្នាំ ១៩៣០ ទៅឆ្នាំ ១៩៦៨ គីត្រូវចំណាយ ពេល ៣៩ ឆ្នាំ មើបបានសម្រេចហើយសព្វគ្រប់ ។ នេះពិតជាកំណប់ព្រះធម៌របស់ព្រះពុទ្ធសាសនា ខ្មែរ ហើយក៏ជាកំណប់វប្បធម៌ខាងផ្នែកបោះពុម្ពរបស់ជនជាតិខ្មែរផងដែរ ។ យើងខ្ញុំ ពុទ្ធសាសនិក ជាតិជប៉ុន មានសន្តានចិត្តរីករាយនឹងបោះពុម្ពជាថ្មីឡើងវិញ ដោយសង្ឃឹមថា ព្រះពុទ្ធសាសនាខ្មែរ ក៏នឹងរុងរឿងឡើងវិញដែរ ។

នេះគឺជាអំណោយពីជម្រៅអ្នងចិត្ត ជួនទៅដល់ជនជាតិខ្មែរទាំងអស់ ព្រមទាំង មនុស្សជាតិទ្ធូទៅ នៅក្នុងពិភពលោកនេះ ដែលមានចិត្តស្រឡាញ់សន្តិភាព ។

ខ្មែរបានរងសោកនាងកម្មដែលមិនធ្លាប់មានពីមុនមក ។ ម្យ៉ាងទៀត ព្រះពុទ្ធសាសនា ខ្មែរ ក៏ត្រូវអន្តរាយយ៉ាងខ្លាំង ក៏ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ យើងទាំងអស់គ្នា បានឈានជើងកន្លងផុតពីសេចក្តី ទុក្ខសោកដ៏ធ្ងន់ធ្ងរនេះ ចាកផុតពីអំពើឃោរឃៅ បញ្ចប់គំនុំគុំគ្លួន ដើរតាមពុទ្ធដីកាព្រះបរមគ្រូ ខិតខំព្យាយាមធ្វើឱ្យមានសន្តិភាពក្នុងពិភពលោក ។

ការណ៍ដែលយើងខ្ញុំដ្ធនគម្ពីរព្រះត្រៃចិដកពេលនេះ គីជានិមិត្តរូបនៃការប្តេដ្ឋាចិត្ត របស់អ្នកកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនាជនជាតិជប៉ុនថា យើងខ្ញុំធ្វើសហប្រតិបត្តិការដើម្បីសន្តិភាព ក្នុងពិភពលោក ដើម្បីទុកជាភស្តុតាងនៃចំណងមេត្រីភាព និងមិត្តភាពរវាងប្រជាជាតិជប៉ុន និង ប្រជាជាតិខ្មែរ ។

ថ្ងៃនក្ខត្តឫក្ស កក្កដា ឆ្នាំ ១៩៩៤

សមាគមជំនួយដល់ការបោះពុម្ពព្រះត្រៃបិដកឡើងវិញ

អ្នកតំណាងចាត់ការ Rev. Muchaku Seikyo

ប្រធានការិយាល័យ Rev. Sinohara Eiichi

អ្នកចាត់ការ Rev. Matunaga Zendo Rev. Arima Jitsujo Rev. Ito Yoshimichi Rev. Watai Keiichi Rev. Sugiya Yoshizumi Rev. Sigeta Shincyo Rev. Maeda Risyo Rev. Nakajima Kyoshi Mr. Ei Rokusuke

『トリピタカ』復刻進呈にあたって

親愛なるカンボジアの皆さん! 敬愛するカンボジアの仏教徒の皆さん!

カンボジア版『トリピタカ』は、プノンペンの仏教研究所が、仏教界の英知を集 め、1930年から1968年まで、39年の歳月をかけて翻訳し、分類し、集大成して完成 されました。まさにカンボジア仏教の法宝であると共に、カンボジア出版文化の至 宝です。日本仏教徒の有志は、カンボジア仏教の復興再生を願いつつ、これを復刻 刊行し、贈らせていただきます。

これはカンボジア仏教徒のみならず、カンボジア全人民、否、平和を愛する地球 上のすべての人々への、心からの贈り物です。

カンボジアは、古今未會有の悲劇を体験しました。カンボジア仏教もこの受難の 時代に壊滅的な打撃を受けました。しかし、今はその悲しみを乗りこえ、瞋りを離 れ、怨みを恕し、ブッダの教えに従い、世界平和の実現に努力するときです。

この本の贈呈は、日本の仏教徒も共々に、世界平和のために努力することを誓う しるしであり、相互の連帯と友情の証なのです。

合掌

1994年7月吉日

カンボジア版トリピタカ(南伝大蔵経)復刻救援委員会

世話人代表	無着	成恭	世話人	松永	然道	有馬	実成
事務局長	篠原	鋭一		伊藤	佳通	渡井	奎一
				杉谷	義純	茂田	真澄
				前田	利勝	中島	教之
				永	六輔		

Acknowledgment

My dear Cambodian friends and respected members of the Cambodian Buddhist community.

It gives me a great pleasure to learn that the translation of the "Pali Tripitaka " into Cambodian by the "Tripitaka Commission " of the Buddhist Institute, Phnom Penh has been successfully achieved. The project to translate the Tripitaka was launched in 1930 and took 39 years to complete the whole work only in 1968.

The Cambodian translation of this great work will not only become a cherished treasure of the Cambodian Buddhist community but is also an important milestone in the history of publication in Cambodia.

Revival and prosperity of Buddhism in Cambodia is the ardent desire of the Japanese Buddhist Community. It is with this spirit that we have completed this important project and want to present the complete work to the Cambodian Buddhist community. It is a present not only to the Buddhist community in Cambodia but also to the Cambodian people and all the peace loving people in the world.

Cambodia experienced the greatest tragedies of modern times and the Cambodian Buddhist community also underwent severe trials and suffered crushing blows during this period. But now a time has come to surmount this grief and anger, and to forgive and start working again for world peace.

This great work is a symbol of Japanese Buddhist communities resolve to work with our Cambodian brothers and sisters toward world peace and a testimony to the friendship between the people.

Join hands in prayer... July 1994

TRIPITAKA PUBLISHING SUPPORT COMMITTEE

Project Manager: Rev. Seikyo Muchaku Secretary General: Rev. Eiichi Sinohara Management Team:

> Rev. Zendo Matunage Rev. Jitsujo Arima Rev. Yoshimichi Ito Rev. Keiichi Watai Rev. Yoshizumi Sugiya Rev. Shincyo Sigeta Rev. Risyo Maeda Rev. Kyoshi Nakajima Mr. Rokusuke Ei

វិនយចិដតា មហាវិភង្គ

ខតុត្តភាត

b

ទាខំត្តិយកណ្ឌ ទាដ់ទេសន័យកណ្ឌ សេទិយកណ្ឌ នឹនអនិការណសមដកណ្ឌ

ធដ្ឋសិក្ខាបទំ

(១) គេន សមយេន ពុន្ធោ កកវា សាវត្ថ័យំ វិហរត៍ ដេតវនេ អនា៩ចំណ្ឌិតាស្ស ភារាទេ ។ តេន ၊၈ ၁၀ မားကား ဧရှင္ဂ်ကာ နိုင္နာ့ အမားမားက ပလိရန္ဒင္ရဲ ဧေၾ အိန္မာ့ ရင္ဆားဗင္ရဲ့ ၅ မေနော့ ေရာက္လိ-យានំ ភិត្ត្ នំ ៧តន ហោសំ កោន នុ ទោ មយំ នទាយេធ ឥដេវ ស្ប៉េ សែយ្យាមាតិ ។ អ៥ទោ ာ တိုင္ခ်ဲကာ အိုက္တာ ၊ ၊ ဗေကာက္တာ အင္စံ က ကို က ကို က ကို က ဖော်စွိ က လို လမ္ဘားသ ဘဲလို့ဆို ၊ လာ စက္က-មិស្សត័ត៌ ។ យេ តេ ភិក្ខុ អប្បិញ ។ បេ ។ តេ ទុជ្ឈាយន្តំ ទីយន្តំ វិទាខេត្តំ កេខំ ហំ នាម នព្វ-ភ្តិយា ភិត្ត្ ដេរ ភិត្ត្ អនុប្បទដ្ឋ សេយ្យំ កាប្បេស្ប-អារោចេសុំ ។ បេ ។ សច្ចុំ កាំ វ តុទ្លេ ភិក្ខាវ ៩េវ ភិត្ត្ អនុប្បទដ្ឋ សេយ្យ តេប្បេថា និ ។ សថ្មុំ កកក់-ຄົ້າ ໂຕເທົ່ຕຸເຊັງ ກຕກໍ່ ແຮ່ ທີ່ ລາຍ ສຸເສ

សិក្លាបទទឹង

(១) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ កាលគង់នៅវត្ត ដេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិត សេដ្ឋី ជិតក្រងសាវត្តី ។ គ្រានោះឯង ព្លូក ធព្វគ្គិយភិត្ថ បៀតបៀនយកទីដេកល្អ ១ ញ៉ាំងភិត្តចាស់ទាំងទ្បាយឲ្យ ក្រោកចេញ ទៅ ។ លំដាប់នោះ ពួកធព្វគ្គិយភិត្ត គិតគ្នាថា យើង ពំនឲ្យយនេះចាំវសព្វក្នុងទីនេះ ដោយទទាយដូចម្ដេចហ្ន្មី ។ លំដាប នោះ ពូកធព្វគ្គិយភិត្តចូលទៅដេក ច្រៀត ចៀតភិត្ត្ថចាស់ព័ងឲ្យាយដោយ គិតថា ភិក្ខុណា មានសេចក្តីចង្អៀតចង្អល់ ភិក្ខុនោះនឹងចៀសចេញទៅ ៗ ភិត្ត ទាំង ឡាយណាមានសេចក្តីជ្រាជ្ញាតិច ។ បេ ។ ភិត្ត ទាំង ឡាយនោះ ត៍ពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្គាប់ថា ពូកធព្វគ្គិយកិត្តមិនសមប័និ៍ង ចូលទៅដេកច្រៀតបៀតពូកកិត្តចាស់សោះ ។ ទើបកិត្តទាំងនោះនាំគ្នា ក្រាបចូលដំណើរនុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ y បេ y ព្រះអង្គត្រាស សូរថា ម្នាលភិត្ត្ ទាំង ឡាយ ផ្ទុថាអ្នករាល់គ្នាចូលទៅដេក ចៀតចៀតភិត្ត្ ចាស់ទាំងឡាយ ពិតមែនឬ ។ ពូកួតពុគ្គិយភិត្ត្រិកាបទូលថា សូមទ្រង់ មេត្តា ប្រោស ការ នោះពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ ៤៨ តិះដៀលថា នៃមោឃបុរសទាំងទ្បាយ ពួកអ្នកឯងមិនគួរនិងចុលទៅដេក

វិនយចិដកេ មហាវិភង្គោ

ဗေး ဗရိုးနာ ၊ ဗေး အိုက္က္က မရုပ္စစ္မရွိ ၊ နား ဗျိ နက္မရွိ ၊ ရေ ၊ မော ဗရိုးနား များနည္ရာ ရဲ ရဲ မေနာ ရေ က မေ မိုးက္က စ ရဲ အိုက္စား နံ မီ ကိုက္စာစ ရဲ ရန္နီ-၊ လ ဗျား ေလာ စ ရဲ အိုက္စာ နာ ရွိ ကေ ကိုက္စာစ ရဲ ရန္နီ ၊ လ ဗျား ေလာ စ ရဲ အိုက္စာ နာ ရွိ ကေ ကိုက္စာ စ ရဲ စို စ္အစ အိုက္စို မရုပ္စစ္ရ ၊ လ ဗျို ကေ ၊ ဗျား ေ မရာ လ ကိုး ကို မရက္ဆို ေ စက္က မို လ္ကုန္ စီ မိုးေ စ စင္န မိ က်ား ကို မရက္ဆို ေစာစိုးရွိ ဖာ စီးေနာ့ စစ္ခ်

(৬) យោ បនាតិ យោ យាឌិសោ ។ បេ ។ ភិក្ខុតិ ។ បេ ។ អយំ ៩មស្មឹ អត្តេ អដិប្បេតោ ភិក្ខុតិ ។ សង្ឃិតោ នាម វិហារោ សង្ឃស្ប ឌិ ឆ្នោ ហោតិ បរិច្តត្តោ ។ ជានាតិ នាម វ៉ុណ្ណោតិ ជានាតិ កិលនោតិ ជានាតិ សង្ឃេន ឌិ ឆ្នោតិ ជានាតិ ។ អនុប្បទដ្ឋាតិ អនុប្បវិសិត្វា ។ សេយ្យំ តាប្បេយ្យាតិ មញុស្ប វា បីឋស្ប វា បវិសន្តស្ប វា និក្ខាមន្តស្ប វា ទុបចារ សេយ្យំ សន្តរតិ វា សន្តរាបេតិ វា អាបត្តិ ទុក្កាដស្ប អភិនិសីនតិ វា អភិនិបជ្ជតិ វា អាបត្តិ

វិនយប៌ដក មហាវិភង្គ

ប្រៀតបៀតពួកកិត្តបាស់សោះ ឲ្យ័យ នៃមោឃបុរសទាំងឲ្យ យអំពើដែល អ្នកទាំងឲ្យយធ្វើនេះ មិននាំឲ្យជ្រះថ្ងាដល់ពួកបុគ្គលដែលមិនទាន់ ជែះថ្ងា នោះ ទេ ។ បេ ។ ម្នាលកិត្តទាំងឲ្យ យ អ្នកទាំងឲ្យ យគប្បីសំដែង ឲ្យើងនូវ សិត្តាបទ នេះយ៉ាងនេះថា កិត្តណា មួយដឹង ហើយចូល ទៅ ប្រៀត បៀតនូវកិត្ត ដែលចូល ទៅ នៅមុន ហើយស មេចនូវទី ដេក ក្នុងវិហាររបស់សង្ឃដោយ គិតថា កិត្តណា មាន សេចក្តីច ឆ្អៀតច ឆ្អល់ កិត្ត នោះ នឹង ចៀស ចេញ ទៅ ត្រូវ អាំច ក្តិ ណា មាន សេច ក្តីច ឆ្អៀតច ឆ្អល់ កិត្ត នោះ នឹង ចៀស ចេញ ទៅ ទី សំ ចាំ ចិត្តិយ ពោះ ធ្វើនូវ សេច ក្តី ប្រៀត បៀត នោះ ឯងឲ្យ ជា ច ច្ច័យ មិន មែន ហេតុដ ទៃ ទេ ។

(৬) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុណាមួយ មានសេចក្ដីដូចគ្នាក្នុងសិក្ខាបទទី នៃធាវាដិកកណ្ឌ ។ វិហាវដែលគេលះប្រគេនដល់សង្ឃ ហៅថាវិហាររបស់ សង្ឃ ។ ដែលហៅថា ដឹង គឺភិក្ខុដឹងថា ភិក្ខុនេះចាស់ ដឹងថា ភិក្ខុនេះឈឺ ដឹង ថា វិហាវនេះសង្ឃជានឲ្យហើយ ។ ពាក្យថា ចូលទៅ ប្រៀត ទើចូលទៅ ប្រៀតដែក ។ ពាក្យថា សម្រេចនូវទីដេក សេចក្ដីថា ភិក្ខុ ត្រាល ឯងក្ដី បើគេឲ្យក្រាលក្ដី នូវទីដេកក្នុងទបបាវ^(ទ)នៃ គ្រែក្ដី នៃតាំងក្ដី នៃភិក្ខុចូលទៅក្ដី ចេញមកក្ដី ត្រវៃអាបត្ដិទុក្កដ ភិក្ខុអង្គុយសង្កត់ក្ដី ទ ឧបចារ ត្រៃទំងតាំង តាមអដ្ឋពបា ថាកំណត់ពីរហត្ដមួយបំអាម ។

បាចិត្តិយកណ្ដេ ភូតគាមវគ្គស្ស ជដ្ឋសិក្ខាបទស្ស បទភាជនិយំ

ဓာင်းရှိယမ္မ၊ ។ ၿရးေး ဗင္ဒယံ ကၢဳိရွာ မင္ရာ္ထင္ရွိ ေမးဤ ကောင် ဗင္ဒယော ဟောင်္ခ မင္ဒေတြ ေလယ္ပံ ကေးဗျွဆို ។

(៣) សន្ស៊ិកោ សន្ស៊ិតាសញ្ញុំ អនុប្បទដ្ឋ សេយ្យំ តេខ្យេត៍ អាខត្តំ ទាខំត្ត័យស្ប ។ សង្ឃិតេ វេមតំតោ អនុប្បទដ្ឋ សេយ្យំ កាប្បេតិ អាមត្តិ ចាច់ត្តិ-យស្ប ។ សន៌្នាតោ បុក្តលំតាសញ្ញី អនុប្បទជួ សេយ្យ តាប្បេតិ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ប ។ មញ្ចស្ប က စီဗံလျ က စဂိလင္ရလျ က စိက္အခင္မလျ က ၃၀-ចារំ ឋខេត្តា សេយ្យំ សន្តរតំ វា សន្តរាខេត៌ វា អាចត្តំ ឧុក្កដស្ប ។ អភិនិស័ឧត៌ ។ អភិនិចជ្លូត៌ n អានន្លំ ន័យកម្មារ រូណាមៅ នពលា u s-ខដ្ឋានសាលាយំ វា មណ្ឌាខ វា កុក្ខាម្វាល វា អដ្ហោ-តាសេ ។ សេយ្យំ សន្តវត៌ ។ សន្តរាចេត៍ ។ អាចត្តំ รุลสมบุ ๆ หล้องอลิ ก หล้อยสูลิ ก អាខត្ត ឧត្តដស្ស ។ ខុត្តលំតោ សង្ឃ៍តាសញ្ញា

ញ

ជាចំត្តិយកណ្ឌ ភ្លូតតាមវត្ត សិក្ខាបទទី ៦ បទភាដន័យ

ដេកសង្កត់ក្ដី (លើទីដេកនោះ) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ពាក្យថា ព្រោះធ្វើនូវសេចក្ដីច្រៀតបៀតនេះឯងឲ្យជាបច្ច័យ មិនមែនហេតុដទៃទេ សេចក្ដីថា គ្មានហេតុដទៃនីមួយដែលក្រៅពីការចូលទៅដេកច្រៀតបៀត នោះទ្បើយ ។

(៣) វិហាររបស់សង្ឃ ភិត្តសំគាល់ថា វិហាររបស់សង្ឃមែន ហើយចូលទៅដេកចៀតចៀត ត្រូវអាបត្តិធ្នាចិត្តិយ ។ វិហាររបស់សង្ឃ ភិត្តមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយចូលទៅដេកច្រៀតចៀត ត្រវអាបត្តិ ពុចិត្តិយ ។ វិហាររបស់សង្ឃ កិត្តសំគាល់ថារបស់បុគ្គលវិញ ហើយ ចូលទៅដេកច្រៀតចៀត ត្រវអាបត្តិចុរចិត្តិយ ។ កិត្តុកាលឯងក្តី បើគេឲ្យក្រាលក្តី នូវទីដេក វៀវលែងតែទបចារនៃគ្រែក្តី នៃតាំងក្តី នៃភិត្តចូលទៅត្តី ចេញមកត្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិត្តអង្គុយសង្កត់ត្តី ដេកសង្កត់ក្ដី ត្រូវអាបត្តទុក្ខដ ។ ភិត្ថុកាលឯងក្ដី បើគេឲ្យកាលក្ដី នូវ ទីដេក ក្នុងទបចារនៃវិហារក្ដី ក្នុងទូបដ្ឋានសាលាក្ដ^(ຈ) ក្នុងមណ្ឌបក្ដី ទៀប គល់ឈើក្តី ក្នុធទីវាលក្តី ត្រវៃអាបត្តិទុកដ ។ ភិក្ខុអង្គុយសង្គត់ក្តី ដេក សន្លត់ភ្លំ ត្រវអាបត្តទុកដ ។ វិហាររបស់បុគ្គល ភិត្តសំគាល់ថារបស់សង្ឃ ទើប្រថា សាលាសម្រាប់បម្រើ តែអដ្ឋរាថាថា បានដល់សាលាសម្រាប់ទាន់ ឬរោងទាន់ ។

ന

វិនយបិដពេ មហាវិកង្កោ

អាមត្តិ ឧុត្ភាឌស្ប ។ បុក្តលំគេ ៥មតំគោ អាមត្តិ ឧុត្តាដស្ប ។ បុក្តលំគោ បុក្តលំតាសញ្ញី អញ្ញស្ប បុក្តលំគោ អាមត្តិ ឧុត្តាដស្ប ។ អត្តនោ បុក្តលំគោ អនាមត្តិ ។

(៤) អនាបត្តិ កំណនោ បរិសតំ សីតេន វា ទុណ្ណេន វា បីខ្បាំតោ បរិសត៌ អាបនាសុ ខុម្មត្ត-តាស្ប អានិតាម្មិតាស្បាត៌ ។

ជជ្ជសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

Ŀ

វិនយបឹងក មហាវិភង្គ

ራ

ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ វិហាររបស់បុគ្គល ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវ អាបត្តិទុក្កដ ។ វិហាររបស់បុគ្គល ភិក្ខុសំគាល់ថារបស់បុគ្គលដដែល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ព្រោះវិហារនោះ ជារបស់បុគ្គល គឺវិហារ នៃភិក្ខុ ដទៃ ។ ភិក្ខុមិនត្រូវអាបត្តិ ព្រោះវិហារ ជារបស់បុគ្គល គឺវិហាវ របស់ ទូនឯង ។ (៤) អាបត្តិមិនមាន ដល់ភិក្ខុដែលមានជម្ងឺចូលទៅក្តី ដល់ភិក្ខុ ដែលត្រូវត្រជាក់ឬក្តៅបៀតបៀនហើយចូលទៅក្តី ដល់ភិក្ខុមានសេចក្តី អន្តរាយក្តី ដល់ភិក្ខុតួតក្តី ដល់ភិក្ខុដើមបញ្ញត្តិក្តី ។

សិក្ខាបទទី ៦ ចប់ ។

សត្តមសិក្ខាបទំ

(៥) តេន សមយេន ពុន្ធោ ភកវា សាវត្ថិ-យំរិមាកតំ ដេតវេនេ អនា៩មិណ្ឌិតាស្បូ អារាមេ ។ តេន ទោ បន សមយេន សត្តាសាក្តិយា ភិត្ត្ អញ្ញូតរំ បច្ចុត្ត៌ មំ មហាវិហារំ បដិសត្វពេត្តិ ៩ជ មយ់ ស្ប៉េ ស្ប៉េស្បាទាតិ ។ អន្ទស់សុ ទោ အ၈ှင္ဂ်က အိန္နာ လန္စားလင္ဂ်ီးလ အိန္နာ ဒီတာ ၁-ដឹសផ្លូពេនេ្ត និស្វាន រាវមាហំសុ ៩ ទេ អាវ៉ុសោ សត្តសេវត្តិយា ភិត្តា វិញាំ ខដិសន្តូពេន្តិ ពន្ទ នេ⁽⁰⁾វុជ្ជា ខេស្សា មាន ។ ឯកច្នេ ឯវមាហំសុ អា-កមេសារុំសោ ហារ ឧដ្ឌមន្ទ័រេបន្តំ ឧដ្ឌមន្ទ័នេ ដោះ-ខេស្សាមាតិ ។ អ៩ទោ ជពុក្តិយា ភិក្តា សត្វា-សក្តើយេ ភិក្ត្ វាតនរោះខ្ញុំ វូដ្ឋេជារុំសោ អម្លាក់ វិហារោ ចាបុណាតីតំ ។ ឧឧុ អាវុសោ បដិកាច្ចេវ

សិក្ខាបទទី ពិ

(៥) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៍មានព្រះកាង កាលគង់នៅវត្តដេត. វន របស់អនាច់បំណ្ហិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសៅត្តី ។ ត្រានោះឯង ព្រួកសត្ត. វសវគ្គិយភិត្ត (កិត្តមានពួក ๑៧ រូប) នាំគ្នាជួសដុលវិហារធំ ๑ មាននៅ ក្នុងបច្ចន្តប្រទេសដោយគិតគ្នាថា យើងទាំងឡាយនឹងនៅចាំវស្សាក្នុងទី ។ ពូកធព្វគ្គិយភិត្ត (កិត្តមានពុក ៦ រូប) ចានឃើញពុក្ខសត្តសេ-:8: វគ្គិយភិត្ខភំគ្នាដូសដុលវិហារ លុះឃើញហើយចាននិយាយគ្នាយ៉ាំងនេះថា មាលអាវ៉ុសោ ពួកសត្វសេវគ្គិយកិត្តនេះនាំគ្នាដួសដុលវិហាវ បើដូវថាះ យើងទាំងឲ្យយនិងធ្វើឲ្យកិត្តទាំងនោះចៀសចេញទៅ ។ ធព្វគ្គិយកិត្តពួក ខ្វះជាននិយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវ៉ិសោ សូមលោកទាំងទ្បាយបង្អង់<mark>ចាំ</mark> ឲ្យសត្តសេវគ្គិយកិត្តទាំងឲ្យ យដ្ចសដុលវិហាវរួចសិន លុះដួសដុលសេច ហើយ យើងតាំងឡាយនឹងធ្វេកិត្តតាំងនោះឲ្យចៀសចេញពៅ ។ គ្រានោះ ពូកធព្វគ្គិយកិត្តបាននិយាយពាក្យនេះនឹងពួកសត្តសេវគ្គិយកិត្តថា ម្នាល អាវ៉ុសោ ពួកលោកចូរនាំគ្នាបៀសចេញទៅ វិហាវត្រវៃបានពួកយើង ទេ ។ ពួកសត្តសេវគ្គិយកិត្តនិយាយថា ម្នាលអាវ៉ាសា ហេតុដូចម្ដេច

វិនយបិដិតេ មហាវិភង្គោ

អចំក្តាំតត្ំ មយញ្ អញ្ញំ មឌិសផ្ទូវយោទាតិ ។ ឧឧ អាវ៉ាសា សន័្យិតោ វិញរោត៌ ។ អាមាវ៉ាសា សង្ឃ៍ តោ វិហារោត ។ ឧដ្ឋេថាវុសោ អម្លាតាំ វិហារោ ចាបុណាតិតិ ។ មមាលូកោ អាវ៉ុសោ វិហារោ តុទ្លេចិ សេខ មយំចិ សេសក្ខមាតិ ។ ရးဆွေဗ်ားကော မမ္မာ့အို ဒီတာဟ ဓာဗ္ဒဏာနိုန် အုဗ်နာ អនត្តមនា កំវាយំ កហេត្វា និត្តាឡន្ត៌ ។ តេ នំត្តន្ល័យមានា ពេនន្តំ ។ ភិត្ត ឯវមាហំសុ គាំស្ប ရုံးမွှ မာဂိုးလာ ၊ ။ ဧဗာ ဧ ၊ န၊ ဗာ မာဂိုးလာ အစ္ပက္ဂိယာ ភិត្តា កុបិតា អនត្តមនា អម្លេ សង្ឃ័កា វិហារា စ်ကို ဆွိဆို ၈ ကေ ကေနာက္က မပါိတ္ ၁ ကေ ၁

វិនយបំផត មហាវិភង្គ

ក័ព្ទកលោកមិន(ចាប់យើនជាមុនសិន យើនទាំនឡាយនឹនចានដួសជុល វិហារឯទៀតវិញ ។ ពួកធព្វគ្គិយភិក្ខុសូរូថា ម្នាលអាវុសោ កែង វិហារនោះជារបស់សង្ឃទេដឹង ។ ពួកសត្តសេវគ្គិយកិត្តនិយាយតបថា *អើមាវុសោ ហោរជារបស់សង្ឃ ។ ពួកធព្វឝ្តិយ*ភិត្តូទ្វើយថា ម្នាល សវុសោ ពួកលោកចូរនាំគ្នាចៀសចេញទៅ វិហាវត្រវិបានពួកយើង ទេ ។ ពួកសត្តសេវគ្គិយកិត្តទិយាយថា ម្នាលអាវ៉ុសោ វិហារជា វិហារធំ ពួកលោកក៍នៅមាន ពួកយើងក៍នៅមាន ។ ពួកចព្វគ្គិយ ភិត្តនិយាយដដែលទៀតថា ម្នាលអាវ៉ុសោ ពូកលោកចូវនាំគ្នាចៀស ចេញទៅ វិហារត្រូវជានពួកយើងទេ ហើយមានចិត្តកម្រើកទឹងទ្បើង នាំគ្នាចាប់កក (ន្តាក់ ទាញចេញទៅ ។ ភ្លុកសត្វរសវគ្គ័យកិត្តនោះ កាល ត្រូវពួកចព្វគ្គិយកិក្ខ កន្ត្រាក់កទាញចេញ ក៏នាំគ្នាយំ ។ ទើបកិត្ត ទាំងទ្បាយ (ភិក្ខុដទៃចាកភិក្ខុពីវព្ទុកនោះ) បាននាំគ្នាសូវយ៉ាងនេះ ថា ម្នាលអាវ៉ុសោ ហេតុអ្វី បានជាពួកលោកយំ ។ ពួកសត្តរស-វគ្គិយភិត្តនិយាយតបថា មាលអាវ៉ុសោ ធព្វគ្គិយភិត្តទាំងនេះ មានចិត្ត ក មើក ទឹង នាំ គ្នា ប ណ្ដេញ ពួក យើង ចេញ ចាកវិហារ បេស សង្ឃ ។ ភិក្ខុ ពំងឡាយណាដាអ្នកមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ កិត្តពំងឡាយ នោះក៏ពោល ទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្គាប់ថា ពួកធព្វគ្គិយកិត្តមិនសមបិ

Ś

នព្វក្តិយា ភិក្ខុ កុចិតា អនត្តមនា ភិក្ខុ សន្ឃុំ-កា វិហារា នំត្តឡំស្បន្ត័ន៍ ។ អ៩ទោ នេ ភិត្ត្ កកវតោ រទនមន្ទំ អាពេខេសុំ ។ អ៩ទោ កកក **း၅ဂ္ဂ်ိုးယ** အိန္နာ ဗင်္ခဒုဦ လင္ခံ ကီး နုုမ္မ အိန္နာ။ កុខិតា អនត្តមនា ភិក្ខុ សម្បិតា វិហារា និក្ភ-ရွှုင်းခ်ိဳ ၅ လင္ဒို အခက်ခ်ိဳ ၅ အက် ရုံးနွှာ កកក់ តថំ ឆាំ នាម តុទេ្ល មោយបុរិសា តុខិតា អនត្តមនា ភិត្ត្ សន្ឃ័តា វិហារា ធំត្តាន្យិស្ស៩ នេនំ មោឃបុរិសា អប្បសន្នានំ វា បសានាយ ។ មេ។ ឃុំញូ បន ភិក្ខុវេ ៩មំ လ်က္ခာ ဗ င် န င္နီ၊ လ ယျာ ဗ ၊ ဟာ ဗ ေ က်က္ခွ က်က္ခို ကု ဗီ၊ ၏ អនត្តមនោ សន្សិតា វិហារ ខិត្តាត្បើយ វា ខិត្ត. ន្លាមេយ្យ វា ទាន់ត្ត័យន្តំ ។

ជាចិត្តិយកណ្ដេ ភូតតាមវគ្គស្ស សត្ថមសិក្ខាបទស្ស បញ្ហត្ត័

N

ជាចិត្តិយកណ្ឌ ភូតនាមវត្ត សិក្ខាបទទី ពី បញ្ញត្តិ

ន៍ងមានចិត្តក្រោធទំងទង់ នាញភិត្តទាំងឲ្យយចេញចាកវិហាររបស់សង្ឃ សោះ ។ ទើបភិត្តទាំងនោះក្រាបទូលដំណើរនុះ ចំពោះត្រេះដ៏មាន *ទ្រះកាគ ។ គ្រានោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះកាគឲ្រផ់សូវពូក្ខចព្វគ្គិយ* ភិត្តថា ម្នាលភិត្តទាំងឲ្យយ ព្វថា អ្នកទាំងឲ្យយមានចិត្តក្រោធ ខឹងទង់ទាញភិត្តទាំងឲ្យាយចេញចាកវិហារដារបស់សង្ឃ មែនឬទេ ។ ពួកធព្វគ្គិយកិត្តក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តា (ច្រាស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះកាគទ្រន់តិះដៀលថា ម្នាលមោយបុរសពំង ទ្យាយ អ្នកទាំងទ្យាយមិនសមប័ន៍ងមានចិត្ត (កាធទ័ងទង់ទាញភិត្តទាំង ទ្យាយចេញចាត់វិហាររបស់សង្ឃសោះ ម្នាលមោយបុរសពំងឲ្យាយ អំពើ ដែលអ្នកទាំងឡាយធ្វើនេះមិនមែននាំឲ្យជែះថ្នា ដល់បុគ្គលទាំងឡាយដែល មិនទាន់ជ្រះថ្កាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិត្តទាំងឲ្យាយ អ្នកទាំងឲ្យយគប្បី សំដែងទ្បើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាំងនេះថា កិត្តណាមួយមានចិត្តកោធទឹង ន៍ំងភិក្ខុផងគ្នា ហើយទង់ទាញឯងភ្កី បើគេឲ្យទង់ទាញក្ដី បេញ០ាក វិហាររបស់សង្ឃ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

វិនយប៌គឺកេ មហាវិភង្គោ

(៦) យោ ខនាតំ យោ យានំសោ ។ ខេ ។ ភិត្តតំ ។ មេ ។ មយំ ៩មស្មី អត្តេ អតិក្រោត ភិត្តតំ ។ ភិត្តតំ អញ់ ភិត្តំ ។ តុមិតោ អនុត្តមនោត៌ អនករន្ទោ អាមាតចំត្នោ ទំលដាតោ ។ (៧) សន័្យតោ នាម វិហារោ សន័្យស្បូ និន្នោ ဗောင်္ခ ဗ်င္နန္မာ ၅ စိန္ထားစ္ဆုယ္ပာင်္ခ က်င္မေ က်မာ့ បមុទំ នំត្តឡូត៌ អាបត្តំ ទាច់ត្លិយស្ស ។ បមុទេ ကေးတရာ စတ် စိုက္ကဆ္ဆုန် မာဗန္ဂ် ဓာစိန္ဂ်ီဖာလျှ ၅ វាគេន បយោកេន ពហុកេចំ ន្វារ អតិក្តាមេតំ မာစႏွိဳ အင်းနွာ်ထမ္မာ ၈ နိုင္လားရွားစေယာက္ပဲ မေရာ អណាមេស៍ អាខត្តំ ទាច់ត្តិយស្ប ។ សក់ អ-ណត្តោ ពហុកេះថំ ធ្លាវេ អតិត្តាមេតំ អាមត្តំ ទាខិត្តិយុស្ស ។

(៤) សង្ឃិត សង្ឃិតសញ្ញី តាចិតោ អនត្ត-មនោ និត្តាឌ្លាតិ វា និត្តាឌ្លាបេតិ វា អចត្តិ ចាចិត្តិ-យស្ប ។ សង្ឃិតោ វេមត៌ាតោ តាចិតោ អនត្តមនោ និត្តាឌ្លាតិ វា និត្តាឌ្លាបេតិ វា អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ប ។

វិនយបិដក មហាវិភង្គ

(៦) ត្រង់ពាក្យថា ភិត្តណាមួយ មានសេចក្តីដូចគ្នាក្នុងីសិត្តា-បទទី១ នៃចារាជិកកណ្ឌ ។ ពាក្យថា នឹងភិត្តូ គឺនឹងភិត្តុដទៃ ។ ពាក្យថា មានចិត្តក្រោធទឹង សេចក្តីថា មានចិត្តមិន ត្រែកអរ មានចិត្ត ដែល ទោសកំចាត់ថង់ មានចិត្តរឹងរូស ។

(៧) វិហារដែលគេបរិក្ខាគប្រគេនដល់សង្ឃ ឈ្មោះថា វិហារ របស់សង្ឃ ។ ពាក្យថា ទង់ទាញឯង គឺកិក្ខុចាប់យកពីក្នុងបន្ទប់ ហើយទង់ទាញទៅឯរបៀងវិហារ ត្រូវកាបត្តិចាចិត្តិយ ។ កិក្ខុចាប់ យកពីក្នុងរបៀងហើយទង់ទាញទៅទាងក្រៅ ក៏ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ ទុកជាកិត្តទង់ទាញកិត្តទ្យកន្ធងទ្ធាវទាំង ច្បាយជា បើន តែដោយប្រ-យោគមួយ ក៏ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយតែមួយ ។ ពាក្យថា បើគេ ឲ្យទង់ទាញ នោះគឺបង្គាប់អ្នកដទៃ (កិត្តអ្នកបង្គាប់នោះ) ក៏ត្រូវអាបត្តិ ចាចិត្តិយ ។ ភិត្តបង្គាប់តែវារៈម្ពុង អ្នកទទួលបង្គាប់ទៅទង់ទាញកិត្តដទៃ ឲ្យកន្ធងទាវសូម្បី បើន ក៏ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយតែមួយ ។

(d) វិហាររបស់សង្ឃ ភិត្តសំគាល់ថាជារបស់សង្ឃដដែល ហើយ
 មានចិត្តក្រោធ ១ឹងទង់ទាញឯងក្តី ប្រើគេឲ្យទង់ទាញក្តី ត្រូវអាបត្តិ
 ចាចិត្តិយ ។ វិហាររបស់សង្ឃ ភិត្តមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយមានចិត្ត
 ក្រោធ ១ឹងទង់ទាញឯងក្តី ប្រើគេឲ្យទង់ទាញក្តី ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។

نہ

សន្ស៍ិកោ បុក្កលំកាសញ្ញំ កាចំតោ អនត្តមនោ រំត្តឡូន អំ រំត្តឡាមេន អំ អាមត្តំ ទាមំត្លិយស្បូ ។ តស្ប មរិត្តារំ ឧន្ត្រ ដ្យតំ កំ ឧត្តន្បាមេតំ កំ អាមត្ត័ ទុត្តដស្ស ។ វិហារស្បូ ទុខចារា វា ទុខដ្ឋានសាលាយ ង ឧណីល ម ខែនិតិលា ម អនោយមាម ម រំតិត្ត ស្ពាន់ ស្ពាំង ស្ពាន ស្ពាំង ស្ពាន ខ្លាំង ស្ពាំង ស្ពាំង ស្ពាំង ស្ពាំង ស្ពាំង ស្ពាំង ស្ពាំង ស្ពាំង ស្ពាំង ស តស្ប មក្សារ និត្តន្លាត់ ។ និត្តន្លាមេតំ ។ អាមត្តំ នុត្តាដស្ស ។ អនុបសមន្ត្រំ វិហារា វា វិហាស្ស ទួមចារា រាំ ទូមដ្ឋានសាលាយ រាំ មណ្ឌទា រាំ က္ခ်ေရိလာ မွာ မႏၵျိပ္သားမွာ မွာ ဗွမ္မားမ်ိဳး မွာ ဗွမ္မားမ်ိဳး ន្លាខេត៌ វា អាខត្តំ ខុត្តា៩ស្បូ ។ តស្បូ មវិត្តារំ ធំត្តនាត់ អំ ធំត្តនាបេត់ អំ អាចតំ ឧត្តដស្ស ។ មុក្តលំកោស ស្វ័តាស តាំ អាមត្តិ ខុត្តាដស្ស ។ មុក្ត-លំតោ វេមតំតោ អាបត្តំ នុត្តាជស្ប ។ បុត្តលំតោ មុក្តលំតាសញ្ច័ អញ្ញស្ប បុក្តលំគោ អាខត្តំ ខុត្តាដស្ប ។ អត្តនោ បុក្តលំកោ អនាបត្តំ ។

លចិត្តិយកណ្ដេ ភូតជាមវគ្គស្យូ សត្តមសំក្លាបទស្សូ អាបត្តិវាជា

៣ចិត្តិយកណ្ឌ ភូតតាមវត្ត សិត្តាបទទី ពី វារះដែលត្រូវអាបត្តិ

វិហាររបស់សង្ឃ ភិត្ត្ថសំគាល់ថាជារបស់ថុគ្គលទៅវិញ ហើយមានចិត្ត ក្រោធទំងទង់ទាញឯងក្តី បើគេឲ្យទង់ទាញក្តី ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ $\hat{n}_{\hat{r}_{i}}$ ទន៍ទាញឯងក្តី $[{ar U} i = 0]$ ទន់ទាញក្តី នូវបរិក្ខាររបស់ភិក្ខុនោះ ត្រវ អាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុទង់ទាញឯងក្តី ប្រើគេឲ្យទង់ទាញក្តី នូវភិត្ថឲ្យលក «បញវនៃវិហារក្តី ចាកទបដ្ឋានសាលាក្តី ចាកមណ្ឌបក្តី ចាកមូប៉ុឈ្មើក្តី ចាកទីវាលក្ដី ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កិត្តទន់ទាញឯនក្ដី បើគេឲ្យទន់ទាញក្ដី នូវបរិក្ខាវនៃកិត្តនោះ ត្រូវអាបត្តទុក្ខដ ។ កិត្តទន់ទាញឯងក្តី បើគេឲ្យ ទន់ទាញក្តី នូវអនុបសម្បន្នឲ្យចាកវិហាវក្តី ចាកទបចារនៃវិហាវក្តី ចាក នុបដ្ឋានសាលាត្តី ចាកមណ្ឌបត្តី ចាកមូប់ឈើត្តី ចាកទីរាំលត្តី ត្រូវអា-·បត្តំទុកដ ។ ភិក្ខុទង់ទាញឯងក្តី បើគេឲ្យទង់ទាញក្តី នូវបរិក្ខាររបស់ អនុបសម្បន្ននោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ វិហាររបស់បុគ្គល កិត្តសំគាល់ថាជា របស់សង្ឃ ត្រវអាបត្តទុក្ខដ ។ វិហាររបស់បុគ្គល ភិត្តមានសេចក្តីសង្ឃ័យ ត្រវអាបត្តទុកដ ។ វិហាររបស់បុគ្គល កិត្តសំគាល់ថាជារបស់បុគ្គល ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ្រោះវិហារដារបស់បុគ្គលនៃភិត្តដទៃ គ៌វិហាររបស់គេ ភិត្តមិនត្រវអាបត្តិ ព្រោះវិហារជារបស់បុន្តលនៃទូន គឺវិហាររបស់ទូនឯង ។

~

វិនយច៌ជិកេ មហាវិកង្កោ

(*) អលបត្តិ អលដ្ឋី ឧត្តាព្ឋាតិ វា ឧត្តាព្ឋាចតំ វា តស្ប បរិក្ខារំ ឧត្តាព្ថាតិ វា ឧត្តាព្ឋាពេតិ វា ទុម្មត្តតំ ឧត្តាព្យតំ វា ឧត្តាព្ឋាតិ វា ឧត្តាព្ឋាតំ ខុម្មត្តតំ ជំ ត្តាព្ឋាតិ វា ឧត្តាព្ឋាតិ វា ឧត្តាព្ឋាតំ ឧត្តាព្ឋាតិ វា ឧត្តាព្យាចតំ វា អឈ្លាឧការកំ វា កលហការកំ វា វិវាឧការកំ វា ភស្បតារកំ វា សង្ឃេ អជិតាលេការកំ វា ឧត្តាព្ឋាតិ វា ឧត្តាព្ឋាតំ វា សង្ឃេ អជិតាលេការកំ វា ឧត្តាព្ឋាត្រ វា ឧត្តាព្ឋាតំ វា អន្តេវាសំកាំ វា សម្បិទិញរំកាំ វា ឧសម្មាវត្តនំ ឧត្តាព្ឋាតិ វា ឧត្តាព្យាចត៌ វា តស្ប បរិក្ខារំ ឧត្តា-ឧត្តាព្យាតំ វា ឧត្តាព្យាចត៌ វា តស្ប បរិក្ខារំ ឧត្តា-ឧត្តាព្លាតំ វា ឧត្តាព្យាចតំ វា ទស្ប បរិក្ខារំ ឧត្តា-ឧត្តាតំ វា ឧត្តាព្យាចត៌ វា ទស្ប បរិក្ខារំ ឧត្តា-ឧត្តាតំ វា ឧត្តាព្យាចត៌ វា ទស្ប សារិកាម្មំ-កាសព្វាតំ ។

សត្វមសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

វិនយបិជា មហាវិកង្គ

(៩) អាបត្តិមិនមានដល់ភិក្ខុដែលទង់ទាញឯង ឬប្រើគេឲ្យទង់ទាញ នូវភិត្តុអលដ្ដី ដល់ភិត្តុដែលទង់ទាញឯង ថ្វូបើគេឲ្យទង់ទាញនូវបរិត្តាវ របស់ភិក្ខុអលជ្លីនោះ ដល់ភិក្ខុដែលទន់ទាញឯង ឬបើគេឲ្យទន់ទាញ នូវភិត្តតុត ដល់ភិត្តដែលទន់ទាញឯង ថ្វូបើេគេឲ្យទន់ទាញនូវបរិត្តាវ របស់ភិក្ខុត្តនោះ ដល់ភិក្ខុដែលទន់ទាញឯង ឬប្រើគេឲ្យទង់ទាញនូវភិក្ខុ ជាអ្នកធ្វើនូវសេចក្តីបង្ករហេតុក្តី អ្នកធ្វើនូវសេចក្តីប្រកួតប្រកាន់ក្តី អ្នកធ្វើនូវ សេចក្តីទាស់ទែងក្តី អ្នកធ្វើនូវពាក្យទេព្រះត្រាមតែរួចពីមាត់ក្តី⁽⁹⁾ អ្នកធ្វើ នូវអធិករណ៍ក្នុងសង្ឃក្តី ដល់ភិត្តដែលទង់ទាញឯង ឬប្រើគេឲ្យទង់ទាញ នូវបរិក្ខាររបស់កិត្តនោះចេញ ដល់កិត្តដែលទន់ទាញឯង ថ្វុ (បីគេឲ្យ ទន៍ទាញនូវអន្តេវាសិក ឬសទ្ធិវិហារិក ដែលប្រព្រឹត្តមិនត្រឹមត្រវ ដល់ ភិត្តដែល ៖ ឪទាញ ៦ង ថ្វ បើគេឲ្យ ទង់ ទាញ នូវបរិក្ខាររបស់អន្តេវាសិកថ្ សទ្ធិវិហារិកដែល ប្រ ព្រឹត្តមិន ត្រឹមត្រូវនោះ ដល់ភិត្តតុត្ ដល់ភិត្តដើម ឋពាតិ ញូត y

សិក្ខាបទទី ពី ២បំ ។

អដ្ឋមសិក្ខាបទំ

(០០) នេន សមយេន ពុន្តោ កកក់ សាវត្ថិយំ វិចារ និ នោះទេ អនានចំណ្ឌិតាស្បូ ភារាទេ ។ នោន ទោ ខន សមយេន ន្វេ ភិត្ត្ សន្ឃ័ាត វិហាព នុបាំ។ នុបាំមោ ភិត្តូ អាមានូខាឧតំ មញ្ចុំ សមាសា អភិនិសីន ។ មញ្ចានោ បតិត្វា ហេដ្ឋមស្បូ ភិត្តានោ មត្តកោ អត្តាសំ ។ សោ ភិក្ត្ ស្បៃមកាសំ ។ အိက္ခ္ နပင္ဆားနာ ေအိက္ခ္က သဲအေနးက်င့္ ေအိက္မႈ ေနာ့ អាវុសោ ស្បែរមកាស័ត៌ ។ អ៥ទោ សោ ភំក្ត្ អញ្ជិត្តា ។ បេ ។ តេ នុណ្ហយត្តិ ទ័យត្តិ វិចាចេត្តិ តាដំ ហិ នាម ភិត្តុ សង្ឃ័តោ វិហារ នុយវៃហា-សតុដំយា អាមាច្ចទានតំ មញ្ចុំ សមាសា អភិនិ-ស័ន៌ស្បត់តំ ។ អ៥ ទោ គេ ភ័ក្ត្ កកាតោ ឯគមត្តំ អាភេខេសុំ ។ អ៩ទោ ភកវា តំ ភិត្តំ បដំបុច្ចំ

សិក្ខាបទទី ៩

(๑०) พษัพเธาะ โกะกุรุนัยารโกะกาล กาญลน์เรารุ ដេតវន របស់អនាថបណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្តី ។ គ្រានោះឯង កិត្តូ៤រូប ទ រូបនៅថ្នាក់ទាងក្រោម ទ រូបនៅថ្នាក់ទាងលើ ក្នុងវិហាររបស់សង្ឃ ។ ភិត្តដែលនៅខាងលើអង្គុយចុះ ដោយរហ័សសង្កត់តែដែលមានជើង ត្រាន តែសិកទុក (ដោយបណ្តោះអាសន) ។ ដើងគ្រែ (នោះ) ក៏ប្អូតធ្លាក់ចុះ មកទង្គិចក្បាលភិត្តអ្នកនៅទាងក្រោម ។ ភិត្តនោះបានសែកសំឡេង ឮថ្ងែក ។ កិត្តទាំងឲ្យយធានសុះទៅសូវកិត្តនោះយាងនេះថា ម្នាលអាវុ-សោ ហេតុអ្វីក៏លោកសែក ។ ភិត្តនោះបានប្រាប់សេចក្តីនុះដល់ភិត្តទាំង ទ្យាយ ។ ភិត្តទាំងទ្យាយណា ជាអ្នកមានសេចក្ដីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ តិត្តូទាំងឲ្យយនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា កិត្តមិនសម ប័និ៍ងមកអង្គុយចុះ ដោយហើសសង្កត់គ្រែដែលមានជើងគ្រានតែសិតទុក (ដោយបណ្តោះអាសន) លើថ្នាក់ក្នុងវិហាររបស់សង្ឃសោះ ភិត្តទាំងឡាយនោះ នាំគ្នាក្រាបទូលដំណើរនុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ គ្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សូវភិក្ខុនោះថា ម្នាលភិក្ខុ ឲ្យថាអ្នកឯង

រិនយបឹងពេ មហាវិភង្គោ

សថ្នំ កាំរ ត្វំ កិត្តុ សង្ឃិតេ វិហារ ខ្មរវៃហា-សកុដិយា អាមាច្ចចានកំ មញ្ចុំ សមាសា អភិនិ-ผ้ผผลัต ฯ ผยู่ สุลุภต ฯ โลเยา ตุเญา สุลุภ តម ហិ ៣ម ភ្នំ មោយមុរិស សង្សិត វិហាវ ឧបរិវេហាសកុដ័យ អាមាទូឆានកំ មញ្ចំ **សហសា** អភិនិសីនិស្សស៍ នេនំ មោយបុរិស អប្បសញ្ញនំ វា បសានាយ ។ បេ ។ រៅញូ បន ភិក្ខាវេ ៩មំ សិក្ខាបនំ នុន្តិសេយ្យថ យោ ខន ភិត្ត្ សន្ស៍តោ វិហាវេ នមរិវេយាសកុដ័យ អលច្ចឆានកំ មញ្ចុំ ។ ប៊ឺបំ ក អភិនិសីនេយ្យ ក អភិនិចដ្លេយ្យ ក ចាចិត្តិយន្តិ ។ ភិត្ត្ តិ ។ បេ ។ អយំ ឥម ស្មឹ អត្តេ អជិប្បេតោ ភិត្ត្ តិ ។ សន័្យតោ នាម វិហារោ សន័្យស្បូ និន្នោ ហោតិ មវិចុត្តោ ។

(၈७) ឋហាសកុដី នាម មជ្ឈិមស្ប បុរិសស្ប អសីសឃដ្ឋា ។ អាហចូទាឧកោ នាម មញ្ចោ អង្កេ វិជ្ឈិត្វា ឋិតោ ហោភិ ។ អាហចូទាឧកាំ នាម

វិនយបិជិត មហាវិភង្គ

អង្គុយចុះ ដោយរហ័សសង្គត់ គ្រៃដែលមានដើងត្រាន់ តែសិកទុក (ដោយ បណ្តោះអាសន្ន) លើថ្នាក់ក្នុងវិហាររបស់សង្ឃ ពិតមែនឬ ។ ់កិត្ត ទាំង នោះ ត្រាបទូលថា សូម ទ្រន់ មេត្តា ប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មាន ព្រះតាគ ទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលមោយបុរស អ្នកឯងមិនសម បើនឹងមក អង្គុយចុះ ដោយរហ័សសង្កត់ ត្រៃដែលមាន ដើងត្រាន់ តែសិកទុក (ដោយ បណ្តោះអាសន្ន) លើថ្នាក់ក្នុងវិហារ របស់សង្ឃទេ ម្នាល មោយបុរស អំពើ ដែលអ្នកធ្វើ ខេះ មិន នាំឲ្យជិះថ្នាដល់បុគ្គលអ្នកមិន ទាន់ ជិះថ្នា ទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិត្ត ទាំង ឲ្យយ អ្នកទាំង ឲ្យយគប្បីសំដែង ទ្បើង ទូវសិត្តា បទ ខេ ហ ម្នាលភិត្ត ពាំង ឲ្យយ អ្នកទាំង ឲ្យយគប្បីសំដែង ទ្បើង ទូវសិត្តា បទ ខេះ យាំង នេះថា ភិត្តណាមួយអង្គុយចុះ ដោយ ហើសសង្កត់ ឬដេកសង្កត់ ទូវ គែត្តី ទូវតាំងក្តី ដែលមាន ដើងត្រាន់ តែសិកទុក (ដោយប ណ្តោះអាសន្ន) លើថ្នាក់ក្នុងវិហារ របស់សង្ឃ ត្រៃ អាបត្តិ ចាប់ត្តិយ ។

(១១) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុណាមួយ មានសេចក្ដីដូចគ្នានឹងសិក្ខា-មទទី១ នៃចារាជិកតណ្ហ ។ វិហារដែលគេបរិក្ខាគប្រគេនដល់សង្ឃ ហៅថា វិហាររបស់សង្ឃ ។

(១৬) ធ្មើរ (ដែលគេធ្វើខ្ពស់) មិនទន្តិចក្បាលមជ្ឈិមបុរស ហៅថា ថ្នាក់ ។ ដែតដែលមានជើង ត្រាន់តែសិកចូលក្នុងមេហើយតាំងទុក ហៅថា គ្រែដែលមានជើង ត្រាន់តែសិកទុក ។ តាំងដែលមានដើង ត្រាន់តែសិក

៣ចិត្តិយកណ្ដេ ភូត៣មវគ្គស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទស្ស អាចត្តិវាជា ប់ អង្កេ វិជាត្រា បំតំ ហោត ។ អភិនិស័នេយ្យតំ តស្មំ អក់ធំសំឧត៍ អាចត្តិ ទាចិត្តិយស្ប ។ អភិនិ-បដ្លេយ្យាតិ តស្មឹ អភិធិបដ្ឋតិ អាចត្តិ ទាចិត្តិយស្ប ។ (೧៣) សន្ស៍កោ សន្ស៍កាសញ្ញ័ ឧទវិវេហាសតុដិ-យា អាហច្ចឆានកាំ មញ្ចុំ វា បីឋំ វា អភិនិសីនតំ ក់ អភិធិបដ្ឋតិ ក់ អាចត្តិ ចាច់ត្តិយស្ប ។ សង្ឃ័ាតេ ឋមតំកោ ឧបរិឋហាសកុដិយា អាលចូទាឧកំ មញ្ចុំ ก ยี่ง ก หล้องเรลิ ก หล้อยสูลิ ก พยลู้ တင်္ခရိုယာလ္၊ ၅ လင္ဖိုုးက ပုန္ဂလဲကလက္က ဒုၓၢိဳးဟာ-សតុដិយា អាមាទូទានកំ មញ្ចុំ វា ប៊ីឃំ វា អភិនិស័នតំ ក់ អភិនិមដ្ឋតំ ក់ អាមត្តំ ទាចំតួយស្បូ ។ បុក្តលំកោស ស្ន៍កាស ញាំ អាបត្តិ នុត្តាដស្ប ។ បុក្ត-ល់តេ ឋមតំកោ អាបត្តំ ទុក្ខាដស្ប ។ បុក្ខលំគេ

លចិត្តិយកណ្ឌ ភ្លូតតាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤ វារះដែលត្រូវអាបត្តិ

ចូលក្នុងមេ ហៅថា តាំងដែលមានដើង គ្រាន់តែសិកទុក ។ ពាក្យថា អង្គុយសង្កត់ គឺកិត្តអង្គុយសង្កត់លើ គែឬតាំងនោះ ត្រវអាបត្តិជាចិត្តិយ ។ ពាក្យថា ដេកសង្កត់ គឺកិត្តដែកសង្កត់លើ គែឬតាំងនោះ ត្រវអាបត្តិ ជាចិត្តិយ ។

(๑ ៣) វិហារបេសសង្ឃ កិត្តសំគាល់ថាជារបស់សង្ឃមែន ហើយអង្គុយសង្កត់ ឬដេកសង្កត់លើវៃគក្តី លើតាំងក្តី ដែលមានដើង គាន់តែសិកទុកក្នុងមេ (ដែលគេតាំងទុក) លើថ្នាក់ ត្រូវអាបត្តិ ចាចិត្តិយ ។ វិហាររបស់សង្ឃ កិត្តមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយអង្គុយសង្កត់ ឬដេកសង្កត់លើវៃគ្រិក្តី លើតាំងក្តី ដែលមានដើងត្រាន់តែសិកទុកក្នុងមេ (ដែលគេតាំងទុក) លើថ្នាក់ ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ វិហាររបស់ សង្ឃ កិត្ត សំគាល់ថាជារបស់បុគ្គលវិញ ហើយអង្គុយសង្កត់ ឬដេត សង្កត់លើវិគ្រិក្តី លើតាំងក្តី ដែលមានដើងត្រាន់តែសិកទុកក្នុងមេ (ដែលគេតាំងទុក) លើថ្នាក់ ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ វិហាររបស់ សង្ឃ កិត្ត សំគាល់ថាជារបស់បុគ្គលវិញ ហើយអង្គុយសង្កត់ ឬដេត សង្កត់លើវិគ្រិក្តី លើតាំងក្តី ដែលមានដើងត្រាន់តែសិកទុកក្នុងមេ (ដែល គេតាំងទុត) លើថ្នាក់ ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ វិហាររបស់បុគ្គល កិត្តសំគាល់ថាជារបស់សង្ឃវិញ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ វិហាររបស់បុគ្គល ភិត្តមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ វិហាររបស់បុគ្គល ဗုန္ဂလဲကာလញ္ကိ អញ္သည္ ဗုန္ဂလဲကာ မာဗန္ဂ်ာ ဒုန္ကာႊည္ ^၅ မန္စုသာ ဗုန္ဂလဲကေ မဆဗန္ဂ်ာ ၅ (၈၆) မာအဗန္ဂ်ာ မး၊တာလာက္ခဲင်္လဟာ မီမာမားရွာယ တေရွာ မားကာငံ္ဂေတာင်္ဂေတာင္ဂ်ာင္ခံ ကေလာက္ခဲင္ခံ တောင်္ဂေတာင်္ နည္ ဟာငံ္ဂေနည္ကို ဗီးေရာ ဇာ္လာက်င္ဂ်ာ ၇ လၾ္ကေဇ်ာ ၇ ဒမ္ခရွကာလ္မွ မာဒိကာမ္ခဲ့ကာလ္မာက်င္ ၅

អដ្ឋមសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

វិនយបិដក មហាវិភង្គ

កិត្តសំគាល់ថា ជារបស់បុគ្គលដដែល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ព្រោះវិហារនោះ ជារបស់បុគ្គលនៃកិត្តដលៃ គឺវិហាររបស់គេ ។ កិត្តមិនត្រូវអាបត្តិ ព្រោះ វិហារជារបស់ខ្លួន គឺវិហាររបស់ខ្លួនឯង ។ (១៤) អាបត្តិមិនមាន ដល់ភិត្តដែលអគ្គុយ ឬដេកសត្តតំលើវគ្រ ត្តិ តាំងក្តី ដែលគេដម្កល់ទុកលើទីដែលមិនមែនថ្នាក់ លើទីទាបដែល ដើរទង្គិចក្បាលទីដែលមិនបាន បើប្រាស់ភាងក្រោមឲ្យជាទីនៅ ទីដែល ដើនធ្លើចក្បាលទីដែលមិនបាន បើប្រាស់ភាងកោមឲ្យជាទីនៅ ទីដែល ដែកក្លាលជិតដោយរនាប លើគ្រៃ ឬតាំងនោះ ដែលគេដាក់គន្ធឹះហើយ ដល់ភិត្តដែលឈរនៅលើគ្រៃ ឬតាំងនោះ ហើយកាន់យក បុញ្ចរន្ធុះបក្តោរ ដល់ភិត្តដែលឈរនៅលើកែ ឬតាំងនោះ ហើយកាន់យក បុញ្ចរន្ធុះបក្តោរ ដល់ភិត្តផ្តា ដល់ភិត្តដើមបញ្ញត្តិ ។

សិក្ខាបទទី៨ ចប់ ។

៨វិមសិក្ខាបទំ

(១៥) គេន សមយេន ពុន្ធោ ភកវា កោសម្ព័យំ វិហវត៍ ឃោសំតារា េ។ តេន ទោ ខន សមយេន អាយស្មតោ ជន្មស្បូ ឧបដ្ឋាកោ មហាមត្តោ អាយស្ម-តោ ជន្នស្ស វិញារំ ភាពខេត៌ ។ អ៩ទោ អាយស្មា នញ្ញេ តាតបរិយោសិត វិហារំ មុនប្បនំ នានា បេសិ⁽⁹⁾ ပုခင္ခုခို လိမ္ချ၊ ((b) អតិភាភិ $cm^{(m)}$ វិហា (r) စာ (r) ်ိဳး ၅ မင္ဂလာ မာဏလာ ငးစာ ခ်ဲ့လာက္ ဆင္ရီကို မင္တီ-အ္ကိုးရွာ မက္ဆန္စားလျှ ကြာတ္ခဲ့လာလျှ ထၤုခန္စံ နွေးလေလ်ာ ។ မင္ဂ၊လာ (မာတ္၊လာ နင္ပါကန္ စ္ဂကန္ နည္းငန္ ကင်း တိ အမ အန္နရ္ရာ မမ္မာ့ကိ ယၢ ေနွ်ာ့ နေ လေ လုုန္ရှိ-န်ာ ၅ မ၊လျားမို (စာ အိန္နာ နာမျှ ကြားတူလာမျှ នទាំលាខ័ស្ ខ្លួលខ័ស ទោខទ័ស រ លោ ខេ ភិត្តា អប្បិជ្ជា ។ មេ ។ គេ នុជ្ឈយន្តិ ទីយន្តិ វិចាចេន្តិ តថំ ហំ នាម អាយស្មា នន្ទោ តាតចរិយោសំតំ

๑ ឱ. ម. ឆាទាបេតី ។ ២ លិម្បាបេតិ ។ ៣ អតិភារិតោ ។

ស័ក្លាបទទី ๙

(១៥) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ កាលគង់នៅក្នុង យោសិតារាម ជិតក្រងកោសច្តី ។ គ្រានោះឯង មហាមាត្យជាទុបដ្ឋាភ របស់ធន្មភត្ថុដ៍មានអាយុ បានឲ្យគេធ្វើវិហារ ប្រគេនធន្មភិត្ថុដ៍មានអាយុ ។ លំដាប់នោះ ធន្មភិក្ខុដ៍មានអាយុ បានឲ្យគេប្រក់នឹងបូក លាបវិហារដែល គេធ្វើសេចហើយនោះញូយ ១ វិហារនោះធ្វូនហ្វូសកណត់ កំពុករលំចុះ មក ។ ត្រានោះ ធន្មភិត្តដ៍មានអាយុ កំជញ្ជូនយកស្មៅនឹងឈើទៅធ្វើ (វិហាវទៀត) បៀតបៀនសែសែវរបស់ត្រាហ្មណ៍ម្នាក់ ឲ្យទូចទាត ទៅ ។ ទើប ញាហ្មណ៍នោះ ពោល ទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាបថា លោកចាស់ពំងទ្បាយ មិនសមបើនឹងមកបៀតបៀនសែស្រវរបស់យើង ឲ្យទូចទាត់ទៅសោះ ។ កិត្តទាំងទ្បាយថានថ្មពាក្យរបស់ព្រាហ្មណ៍ នោះ ពោល ពេស តិះដៀល បន្ទះបង្អាច ហើយ ។ កិត្ត ទាំង ឡាយណា ជាអ្នកមានសេចក្តីជ្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ កិត្តទាំងទ្បាយនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ធន្មភិក្ខុដ៏មានអាយុ មិនគរួនឹងឲ្យគេប្រក់រឿយ 🤊

វិនយបិដពេ មហាវិភង្គោ

អតិការីកោ វិហារោ មរិមគឺតិ ។ អ៥លោ តេ ភិក្ខុ កកាតោ រៀតមន្តំ ភាពេខេសុំ ។ មេ ។ សច្ចុំ កាំ ត្នំ បុឧប្បនំ លិម្បាបេស អតិការិកោ វិហារោ បរិចនិត ។ សថ្នំ កកវាតិ ។ វិករហិ ពុន្នោ កកវា កេដំ ហិ នាម အး ဗ လျှ လံ ဗ ရ ဗ ဗ ရ က စ ရ က စ ရ က စ ရ က စ ရ က စ ရ က စ ရ က စ ရ က စ ရ က စ ရ က စ ရ က စ ရ က စ ရ က စ ရ က စ ရ က စ ရ វិហារោ មវិមតិ នេតំ មោយបុរិស អប្បសន្នានំ ក បសានាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ បន ភិត្តាវេ ៩ មំ សិត្តា-အန္ဒိုလာကားရား ရောက်မှာ အောက်မှာ အဆိုသားနဲ့ အောက် តារយមានេន យារ នាក្រោសា អក្កន្បដ្ឋបនាយ អាលោកសន្និចវិតាម្នាយ និ្វត្តិក្លួនឧស្ស ចរិយាយំ

စဉ

វិនយបិដក មហាវិភង្គ

មុកសាមរឿយៗ នុវុវិហាវដែលគេធ្វើសេចហើយ ទាល់តែវិហាវនោះ ធន់ហុសកំណត់ ជាក់វលំចុះមកសោះ ។ ភិត្តអម្យាលណោះនាំគ្នា คาชดุณนี้เณ้ารุ่ะอํเตาะโตะนี้ยายโตะกาล ปเบป โตะนี้ยาย ព្រះភាគត្រាស់សូរថា មាលធន្ម ព្វថា អ្នកឯងឲ្យគេប្រក់រឿយ ១ នឹង ចុតលាចរឿយ ១ នុវុរិហារដែលគេធ្វើ(ស្រែចហើយ ទាល់តែវិហារ នោះធ្ងខ់ហុសតំណត់ ធាក់រលំចុះមកពិតមែនថ្ម ។ ធន្មភិត្ត(កាបទូលថា សូមទ្រងមេត្តា ជ្រោស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៍មានព្រះកាគ [នត់តិ៖ដៀលថា នែទោយបុរស អ្នកឯងមិនសមបើនឹងឲ្យគេ [ប្រក់ រឿយ ។ ទំឹងបុកលរបក្រើយ ១ នូវវិហារដែលគេធ្វើស្រេច: ហ័យ ទាល់តែវិហារ: ទាះ ធ្ងន់ហុសកំណត់ ពាក់រលំចុះមកទេ មាលមោយបុរស អំពើដែលអ្នកធ្វើ នេះមិននាំឲ្យដែះថ្វាដល់បុគ្គ.បដែលមិនទានដែះថ្នាទេ ។ ២ ២លក់ក្ន ទាំងទ្យាយ អ្នកទាំងទ្យាយគប្បីសំដែងទ្បើងនូវសិក្ខាបទខេះយ៉ាងខេះថា តិត្តកាលឲ្យគេធ្វើវិហាវធំ គញ្ជ័ឈវ (លាបបុកញយា បាន) កំណត់ទី មានឱ្យសត្រឹមតែសន្ធឹកទ្វា $(^{(0)})$ (នឹងសន្ធឹកថង្អប) ដើម្បីខុក $(\overline{v}/q, N)$ នូវទាវ នឹងដើម្បីបរិកម្មខ្វសន្ធឹកបង្អួច ឯដំបូលកិត្តត្រវឈវក្នុង ក្នុងមហាចចូរីបា មានទំហំមួយហត្ថមួយចំអាម រាប់អំពីមេទ្វារចេញទៅ ក្នុងកុរុន្តិថា កំណត់ត្រឹមសន្ធឹកទារទាំងពីរដាប្រមាណ ក្នុងមហាអដ្ឋកជាថា សន្ធឹកទ្វាៈតោះមួយហត្ថអួយ

ចំអាមក៍មាន ពីរហត្ថក៍មាន ពីរហត្ថមួយចំអាមក៍មាន ។

លជិត្តិយកណ្ដេ ភូតតាមវគ្គស្ស ៩មែសិក្ខាបទស្ស បញ្ហត្តិ អបហារិតេ ឋិតេន អនិដ្ឋាតឲ្ំ តតោ ខេ ឧត្តរ⁶ អបហ រិតេខ៍ ឋិតោ អនិដ្ឋហេយ្យ ទាខំត្ត័យន្តំ ។ (၈၃) စည္လလား အခု နည္းမွာ အဆုပ္ခ်ားနာ ုံငွာ် ၅ ဒီတားက အမ ရလှိုးရွာ ဂံ းစားစံ မာက်ရွာ ဂံ နတ္ခ်ဲ့ချားတဲ့၊ ရာ ၈ ကားယမားအေးနာ ကေးကူးစွာ កំ តារាបេន្តោ វ៉ា ។ ហៅ ន្ទារកោសាត៌ ចំដូំ-សផ្ខំាដស្បូ សាមត្តា ហត្ថចាសា ។ អក្កន្យដួបល យាត់ ន្ទារដ្ឋមនាយ ។ អាលោកសន្ទំមាំកម្លាយត់ ဂံခံစာစစ်ကမ္ဘာယ လေဆက္က် ကရေးကို အေၾ-វណ្ណំ មាលាកាម្មុំ លតាកាម្មុំ មការឧត្តកាំ បញ្ចុប្បដ្ន. តាំ ។ ខ្ញុំត្តិចួនឧស្ស បរិយាយំ អមហរិតេ ឋិតេន អនំដ្ឋានត្រ្តុំ ហរិន ជាម ពុត្វណ៍ អបរណ៍ ។ សចេ មារិតេ ឋិតោ អជំដ្ឋាភិ អាបត្តំ ឧត្តាជស្បូ ។ មក្តេជ ๑ ล. ย. ลถุริ ฯ

อณ

៣ចំត្តំយកណ្ឌ ភូគគាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩ សេចក្តីបញ្ហត្តិ

ទីដែលគ្មានដំណាំ (នោះទើប) ប្រក់បានត្រឹមពីរឬបីជាន់ បើកិត្តប្រក់ ឲ្យច្រើនលើសជាផកំណត់នោះទៅ ទុកជាឈរនៅក្នុងទីដែលគ្មានដំណាំ ក៏គង់ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(១៦) ដែលហៅថា វិហាវធំ សំដៅយកវិហាវដែលមានទាយក ជាម្ចាស់របស់ ។ ដែល ហៅថា វិហារ គឺវិហារដែល គេបូកទាងក្នុងក្ដ បុកទាងកៅេក្តី បុកទាំងខាងក្នុង ខាងក្រៅក្តី ។ ពាក្យថា ឲ្យគេធ្វើ តឺធ្វើទូនឯងត្តី បើគេឲ្យធ្វើត្តី ។ ពាត្យថា កំណត់ទីមានឱ្តកាសត្រឹមតែ សន្ទឹកទាវ គឺកំណត់តែមហត្តបាសដោយជុំវិញនៃកែបទាវ ។ ពាក្យថា ដើម្បីទុក បើ ជ្រាស់នូវទ្វារ គឺដើម្បី បើកបិទនូវទ្វារ ។ ពាក្យថា ដើម្បី បរិកមនុវសន្ទឹកបង្អួច សេចក្តីថា (តថាគតអនុញាត) នូវវត្ថុមានពណ៌ស ຕທົເອງ ຕທົເລ່ ຖາບ່ຽງຊາ ຖາບ່ຽງເບົ້ອງເຊື່ອງ ເຊື່ອງ ເຊື່ອງ ເ ឈ្មោះបញ្ចូបដ្តិ $\pi^{(\epsilon)}$ ដើម្បីបរិកម្មនូវសន្ទឹកបង្អួច ។ ពាក្យថា ឯដំបូល ភិត្តត្រវឈរក្នុងទីដែលគ្មានដំណាំ (នោះទើប) ប្រក់បានត្រឹមពីរបីជាន ឯដំណាំនោះបានដល់វត្តដែលត្រវស៊ីមុន (គឺស្រវ៧ប្រការ មានស្រវស [សវ[កហមដាដើម] នឹងវត្ថុដែលត្រូវស៊ីក្រោយ (បានដល់សវ័ណ្ណក ជាយ សណ្ដែករាជមាសជាដើម) ។ បើភិក្ខុឈរធ្វើការប្រក់ក្នុងទីមាន ដំណាំ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កាលភិត្ថុប្រើឲ្យគេប្រក់ម្តងរួចទៅហើយ < ព្លាច់ដែលមានស្រទាប់ ៥ ឬជាន់ ៥ ។

6 M

វិនយច៌ដកេ មហាវិភង្គោ

ဆးေးင့္ရွေးလ္မႈ ၊ေၚ မေးဇ္လ မဆို ဆို တို ခု ခ်ာိယ် မင်္လ မားလား ၊ ေနာ့ မင္လာ မိုးခ်ာ ကို ေရာက္လာကာ ေဆးေနရွ လုု ေၾ မ်ာိယားလာ မဆို ရွာ ခ်ာခ်ာလ် မ်ာိတာလံ မာကားေတာ့ မင္လာမ်ိဳးခ်ာ္ ၅

(೧៧) តតោ ខេ ឧត្តរ៍ អបហរិតេបិ ឋិតោ អជិដ្ឋ ហេយ្យាតិ ៩ដ្ឋកាយ នាខេត្តស្បា ៩ដ្ឋកិដ្ឋកាយ
 អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្បា សំលាយ នាខេត្តស្បា សំលាយ
 អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្បា សំលាយ នាខេត្តស្បា សំលាយ
 អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្បា សុនាយ នាខេត្តស្បា
 សំលាយ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្បា ។ សុនាយ នាខេត្តស្បា
 ប៉ំណ្ឌោ ប៉ំណ្ឌោ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្បា ។ គឺណោន នា ខេត្តស្បា ការខ្មោ ការខ្មោ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្បា ។ គឺណោន នា ខេត្តស្បា ការខ្មោ ការខ្មោ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្បា ។ ទំណេន នា ខេត្តស្បា ការខ្មោ ការខ្មោ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្បា ។ ទំណេន នា ខេត្តស្បា ខាណ្ណា បណ្តោ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្បា ។
 ភេជ្ញាតិ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្បា ។ អតិកេកសញ្ញី អ ខំដ្ឋាតិ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្បា ។ អតិកេកខ្វិត្តិបរិយាយេ
 ហេទេតិកោ អធិដ្ឋាតិ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្បា ។ អតិកេក ខ្វិត្តិបរិយាយេ ណនកាសញ្ញី អធិដ្ឋាតិ អាបត្តិ ទាចិត្តិ

យស្ប ។ ឩ្លត់ធ្វីតំបរិយាយ អត់ក្រេសញី អាចត្តិ

ଚ୍ଚ

វិនយប់ជំព មហាវិភង្គ

ត្រវប្រក់ទូនឯងមានត្រឹមពីរដង ដល់គ្រាទីបីត្រវបង្គាប់គេហើយបៀស លេញទៅ ។ កាលកិត្តបើឲ្យគេប្រក់មួយដាន់រួចហើយ ត្រវប្រក់ទូនឯង ពុនត្រឹមពីរដាន់ ដល់ដាន់ទីបីត្រវបង្គាប់គេហើយចៀសចេញទៅ ។ (๑៧) ត្រង់ពាក្យថា បើកិត្តបែង្កាប់គេហើយចៀសចេញទៅ ។ (๑៧) ត្រង់ពាក្យថា បើកិត្តបែងឲ្យបើនលើសដាងតំណត់នោះទៅ ខុកដាឈរនៅក្នុងទីដែលគ្មានដំណាំ សេចក្តីថា កាលកិត្តបើគេឲ្យបែអ់ ដោយក្បឿង ត្រវអាបត្តិចាចិត្តិយ គ្រប់១ ដែនគ្បឿង ។ កាលកិត្តបើ គេឲ្យបែអ់ដោយថ្ម ត្រវអាបត្តិចាចិត្តិយ គ្រប់១ ដែនថ្ម ។ កាលកិត្តបើ សើតឲ្យបែអ់ដោយកំពោ ត្រវអាបត្តិចាចិត្តិយ គ្រប់១ ដែនថ្ម ។ កាលកិត្ត បើគេឲ្យបែអ់ដោយកំពោ ត្រវអាបត្តិចាចិត្តិយ គ្រប់១ ដែនថ្ម ។ កាលកិត្ត ស្រីកេច្យបែអ់ដោយកំពោ ត្រវអាបត្តិចាចិត្តិយ គ្រប់១ ដែនថ្ម ។ កាលកិត្ត ស្រីក ហើតឲ្យបែអ់ដោយស្មោ ត្រវអាបត្តិចាចិត្តិយ គ្រប់១ ដូកំពោ ។ សាលកិត្តបើគេឲ្យបែក់ដោយស្មើកឈើ ត្រវអាបត្តិចាចិត្តិយ គ្រប់១ អណ្តប ។ សន្តិត ។

(១៤) វិហារបូកប្រក់លើសកំណត់ពីរបីដាន់ ភិក្ខុសំគាល់ថា លើសមែនហើយនៅតែធ្វើថែម ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ វិហារបូកប្រក់ លើសកំណត់ពីរបីដាន់ ភិក្ខុសង្ស័យហើយនៅតែធ្វើថែម ត្រូវអាបត្តិ ពុចិត្តិយ ។ វិហារបូកប្រក់លើសកំណត់ពីរបីដាន់ ភិក្ខុសំគាល់ថាខ្វះ វិញ ហើយធ្វើថែម ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ វិហារបូកប្រក់មិនទាន់ដល់ពីរ បីដាន់ ភិក្ខុសំគាល់ថាលើស ហើយ(ធ្វើថែម) ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

ඉක්

ជាចិត្តិយកណ្ដេ ភ្លូតតាមវគ្គស្ស នវមសិក្ខាបទស្ស អនាបត្តិភិភោ

ទុក្កដស្ស ។ ឩនភន្វិត្តិមរិយាយេ ៥មតិកោ អាមត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ឩនភន្វិត្តិមរិយាយេ ឩនភសញ្លី អនាមត្តិ ។

(၈๙) អဆဗန္ရွိ ဒိုန္ရွိစံးယားယာ ရဆက္ဒဒိုန္ရွိစံႏိ-ယားယာ လေးလာ ကုံတာယာ ဆီလာက္ရဲဆီကာယာ မက္ဆ-လ္ပုံရွာယာ မန္မားေဆး ေဒေ ကံလာက်ာ ဗံးဗန္မာ လမ္မွာရွ မဆဗန္ရွိ ရမ္မန္မာက္လည္ မာဒီကာမ္မံ့ကာလ္ညာ ော

៩វមសិក្ខាបទ និដ្ឋិត ។

លបត្តិយកណ្ឌ ភូតតាមវត្ត សិក្ខាបទទី ៩ វារះដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ?ហារបូក ប្រក់មិន ទាន់ដល់ពីរបីជាន់ ភិក្ខុសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិ ទុក្កដ ។ ?ហារបូក ប្រក់មិន ទាន់ដល់ពីរបីជាន់ ភិក្ខុសំគាល់ថាមិន ទាន់ដល់មែន មិន ត្រូវអាបត្តិ ។ (១៩) អាបត្តិមិនមាន ដល់ភិក្ខុដែលបូក ប្រក់?ហារ ត្រឹមពីរបីជាន់ ដល់ភិត្តដែល បូក ប្រក់?ហារមិនដល់ពីរបីជាន់ ដលភិក្ខុដែល បូក ប្រក់ លេណ (ទីពួន) គុហា កុដិ ប្រក់ដោយ សៅ ធ្វើដើម្បី ប្រយោជន៍ដល់ អ្នកដ? ធ្វើដោយ (ទីព្យូ ប្រស់ ទួន ទីសេនាសនៈទាំងពួង វៀវ លែង តែកុដិស ម្រាប់នៅរបស់ ទួន ដល់ភិក្ខុធ្លើត ដល់ភិក្ខុដើមបញ្ញត្តិ ។

សិក្ខាបទទី៩ ៦បំ ។

ទសមសិក្ខាបទំ

(២០) នេច សមយេច ពុន្នោ ភកវា អានក្រិយ៍ វិហរតំ អត្តាន្យវេ ខេតិយេ ។ តេន ទោ មន សមយេធ អន្យវិតា ភិត្ត្ លាកម្ម ការាន្តា ជាធំ សប់្បាណក់ នឧក់ តំណម្ប៍ មត្តិតាម្ប៍ សំញុត្តិចំ សំញាទេន្តំចំ ។ យេ តេ ភិក្តា អព្យំចូរ ។ មេ ។ នេះ នុណ្ឌាយន្តំ ទីយន្តំ វិទាខេន្តំ តាខំ ហំ នាម អាខ្យរិតា ភិត្ត ជានំ សប្បាណតំ ទនតំ តំណម្បិ មត្តិតាម្ប៍ សំញុំស្មន្ត៌ចំ សំញុះ ទេស្មន្តំចំតំ ។ អ៥ ទោ តេ ភិត្ត ភកវតោ សិតមត្ត ភាពេរ េ សុំ ។ ខេ ។ សច្ចុំ កាំរ តុទ្លេ ភិក្ខាវ ជានំ សប្បាណក់ នុនកាំ ခဲ့လာမျို မန္ရိကမျို လဲတွင်ပို လဲတွားဖင်စီနာ ၅ សច្ចំ ភកវាតិ ។ វិកាហិ ពុន្នោ ភកវា កាដំ ហិ အ၊ ခုုမ္မှ ၊ ဗာယာ ဗုုံလာ ဆာ ဂ် လ ဗျာ ကာ က် န ေ က် ခ်ကာမျို မခ္ရီကမျို လီကွဲလျှင်ပီ လီကွာ၊ပေလျှင်ပီ

សិក្ខាបទទី ๑០

(២០) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ កាលគង់នៅក្នុង អគ្គាឲ្យវេចេតិយ ទៀបស្រុកអាឲ្យវី ។ ត្រានោះឯង ភិត្ត្ ស្រុកអាឲ្យវីទាំង ទ្បាយកាលធ្វើនូវនវកម្ម (កម្មទើបតែកសាងថ្មី) ដឹងថាទឹកមានសត្វ កំ ស្រាចឯងខ្វះ បើគេឲ្យ សោចខ្វះ នូវស្មៅខ្វះ នូវដីខ្វះ ។ ភិក្ខុ ព៌នទ្បាយណាជាអ្នកមានសេចក្តី ចុំថ្នាថ្នាតិច ។ ថេ ។ កិត្តទាំងទ្បាយនោះ ពោល ទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ពួកកិត្ត ស្រុកតាទ្យវីដឹងថាទឹក មានសត្វហើយមិនសមប័និ៍ងយកមក ស្រេចឯងទុះ ប្រើគេឲ្យ ស្រេចទុះ ទូវ សៅទ្វះ នូវជីទ្វះ សោះ ឲ្យើយ ។ ទើបភិត្ថទាំង នោះនាំគ្នា ក្រាបទូលដំណើរ $\dot{s}_{,z}^{\dagger}$ ះចំពោះ ព្រះដ៍មាន ព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ ត្រាស់សូវថា ម្នាលភិក្ខ្ ព៌នទ្បាយ ព្ភថា អ្នកទាំនទ្បាយដំនថាទឹកមានសត្វ ហើយ (សាចឯនខ្វះ ប្រើគេឲ្យសោច ទុះ នូវស្មេទុះ នូវដីទុះ ពិតមែនថ្ម ។ កិត្តពាំងនោះ ក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តា ប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ ដ៍មានត្រះភាគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលមោយបុរសទាំងទ្បាយ ពួកអ្នកឯង ដឹនថាទឹកមានសត្វហើយមិនសមបើនឹងយកមកស្រោចឯង១ះ ប្រើគេឲ្យ

ជាចិត្តិយកណ្ដេ ភូតតាមវគ្គស្ស ទសមសិក្ខាបទស្ស បញ្ហត្តិ

នេះ ទោឃ ម៉ាំសា អ ម្យស ឆ្នា នំ វា ប សា នា យ ប ស ឆ្នា នំ វា ភិ យៀ ភា វា យ ។ បេ ។ ឯវ ញូ ប ន ភិ ក្ខា វៅ នំ សិ ក្ខា ប នំ ។ ខ្ចុំ សេ យៀ ដ លោ ប ន ភិ ក្ខុ ជា នំ ស ច្បា ណ កាំ ។ ឧ កាំ តិ ណំ វា មត្តិ កាំ វា សិ ញេ យៀ វា សិ ញា បេ យ្យ វា ចា ចិ ត្តិ យ ត្តិ ។

(២០) យោ ខនាតិ យោ យាឌិសោ ។ ខេ។ ភិត្ត្តិតិ ។ ខេ ។ អយំ ៩មស្មី អត្តេ អដិខ្យោតោ ភិត្ត្តិតិ ។ ជាជំ នាម សាមំ វា ជានាតិ អញ្ញេ វា តស្ស អាភេខេត្តិ ។

(6 6) လိုးက္နယ္ချဲး လယံ လိုက္ခံ နာဗန္ရဲ ေ စိုးရွိယာလ္ ျ လိုက္ဘား ျပင္သား နာ္ဆံ နာလား ေနာက္ဆံ နာလာ စာစိုးရွိယာလ္ ျ လဲ အီ နာလားရွာ စတု အိမ္မိ လိုက္ခံ နာဗန္ရဲ ေစာစိုးရွိယာလ္ ျ လာက္ခံ နာ လိုက္စား လေ တျ အဲလံ က မန္ရဲ့ ကံ ကို လာက္စား က လိုက္စား ေက နာဗရွိ စာစိုးရွိယာလ္ ျ လာက္စာလာက အဲလံ က နားရွိ ေနာက္ရဲ ကို က မရွိ ကံ ကို စိုးကို က လိုက္စား က နာဗရွိ ေနာက္က ဆလ္ ကို လာတ္စာလာကေ နာတ္စာလာကလာက္ဆံ ေနာက္လံ ကို မရွိ ကို ៣ចំត្ត័យកណ្ឌ ភូគគាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ๑០ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

អ្នកធ្វើនេះមិនទាំឲ្យជែះថ្ងាដល់បុគ្គលទាំងទ្បាយដែលមិនទាន់ដែះថ្ងាទេ ឬ មួយញ៉ាំងបុគ្គលដែលដែះថ្ងាហើយ ឲ្យវិងវិតឥត ដែះថ្ងាទ្បើងមិនបានទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិត្តទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយគប្បីសំដែងទ្បើងខូវសិត្តាបទ នេះយ៉ាងនេះថា ភិត្តណាមួយដឹងថាទឹកមានសត្វហើយ សោចឯងក្តី ប្រើ គេឲ្យសោចក្តី នូវស្មៅឬដី ត្រូវអាចក្តិបាចិត្តិយ ។

(២១) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុណាមួយ មានសេចក្តីដូចគ្នាក្នុង សិក្ខាបទទី១ នៃចារាជិកកណ្ឌ ។ ភិក្ខុដឹងដោយ១នឯងក្តី ភ្លុកអ្នកដទៃ ច្រាប់ដល់ភិក្ខុនោះក្តី ឈ្មោះថា ភិក្ខុដឹង ។

(৬৬) ត្រង់ពាក្យថា ស្រោចឯង គឺភិត្តសោចដោយទូនឯង ត្រ អាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ពាក្យថា បើគេឲ្យសោច គឺភិត្តបង្គាប់អ្នកដលៃ ឲ្យសោច ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិត្តបើតែម្តង ហើយអ្នកទទួល បង្គាប់ទៅសោចចើនដង ភិត្តអ្នកបើត្រវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ (ទឹក) មានសត្វ ភិត្តូសំគាល់ថា (ទឹក) មានសត្វមែន ហើយសោចឯងក្តី បើគេឲ្យសោចក្តី នូវស្មេថ្កដី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ (ទឹក)មានសត្វ ភិត្តូមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយសោចឯងក្តី បើគេឲ្យសោចក្តី នូវស្មេថ្កដី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ (ទឹក) មានសត្វ ភិត្តូសំគាល់ថា គ្នានសត្វវិញ ហើយសោចឯងក្តី ហើរគេឲ្យសោចក្តី នូវស្រេថ្កដី

វិនយបិដិកេ មហាវិភង្គោ

វា ស័ញ្តិ វា សំញ្ហា ខេតិ វា អនាខត្តិ ។ អខ្យាណ កោ សខ្យាណតាសញ្ញី អាខត្តិ ខុត្តាដស្ប ។ អខ្យាណ កោ វេមតិ កោ អាខត្តិ ខុត្តាដស្ប ។ អខ្យាណ កោ អខ្យា-ណតាសញ្ញី អនាខត្តិ ។

(၆၈) អលខត្តិ អសញ្ចុំចូ អសតិយា អជា-ឧင္လွလ္ပ ဒုဋ္ဌត្តកាស្ប អានិតាម្នុំកាស្បាតិ ។

ទសមសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

ភ្លូតគាមវគ្គោ ទុតិយោ ។

វិនយបិឝិក មហាវិភង្គ

មិនត្រវអាបត្តិអ៊ី ឡើយ ។ (ទឹក) មិនមានសត្វ កិត្តុសំតាល់ថា មានសត្វ ត្រវអាបត្តិទុក្កដ ។ (ទឹក) មិនមានសត្វ កិត្តមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រវ អាបត្តិទុក្កដ ។ (ទឹក) មិនមានសត្វ កិត្តសំតាល់ថា មិនមានសត្វ មិនត្រវអាបត្តិអ៊ី ឡើយ ។ (២៣) អាបត្តិមិនមាន ដល់កិត្តមិនក្លែង ដល់កិត្តមិនមានសា្លតើ

สงวริสุษิรส์ฉี สงวริสุธุธ สงวริสุธีชุญาลิ ๆ

សិក្ខាបទទី ๑០ ចប់ ។

ភូតតាមវត្តទី 🖢 ចប់ 🤊

ទ. ម. ភារលប្បាណពេន ។

டிற

បាចិត្តិយកណ្ឌ ភ្លូតតាមវគ្គ នទ្ទាន

ចំនួនសិក្ខាបទក្នុងក្ខតតាមវគ្គនោះ គឺ ភិត្តធ្វើកូតគាមឲ្យជាចំចាកទី១ ភិត្តយករឿងដទៃមកបន្ទប់ដើម្បី បិទជាងទោស ទូន ๑ កិត្តលើកទោស ភិត្តអក់ធ្វើកាសេង្យ **១ ភិត្ត** យកគ្រែតាំងពូកកៅអីបេសសង្ឃទៅចោលក្នុងទីវាល ហើយ ចៀសចេញទៅ ១ តិក្ខុយកកម្រាលរបស់សង្ឃទៅក្រាល ចោលហើយចៀសចេញទៅ ១ ភិត្តដក បៀត ចៀត ភិត្ត្ អ្នក នៅមុនក្នុងកុដិសង្ឃ ត្រ ភិត្ត រឹងនឹងភិត្ត ឯ ៀត ហើយ ប ណ្ដេញ ចាកវិហាវរបស់សង្ឃ គ្នា ភិក្ខុអង្គ័យឬដេកលើ គ្រៃមានជើងសិក ឲុក១ ភិក្ខុលាបបូកវិហារញយៗ មានកំណត់(តិ៍មសន្វឹកទាវ ឬសន្ទឹកបង្ខួចដោយដុំវិញ ១ ភិត្ថុយកទឹកមានសត្វសោច ស្មៅ **ឬ**ដី ๑

6 ற

ឱវាទវគ្គស្យូ បឋមសិក្ខាបទំ

(១៣) នេះ សារនិលាធម្ម ខេរ (១១) វិហាតំ ដេនានេ អនា៩ប៉ណ្ឌិតាស្បូ អារាម ។ តេន ទោ ខន សមយេន ៩េរា ភិត្តា ភិត្តានិយោ ឱ្យឧត្តា လာခ်ိဳးအ းစားရွိ စီးစိုးသူ့စာရေးဆရာဆရာလာစ္အေပျင့-យភេសដ្ឋមវិត្តារានំ ។ អ៩ទោ នព្វត្តិយានំ ភិត្តានំ វភេន ហោស វត្រេះ ទោ អាវុសោ ៩េ៣ ភិត្តា តំត្តាតំយោ ឱ្យឧត្តា លាភំនោ ហោត្តំ ខឹងខំណ្ឌទាតសេ-នាសនតិហានខ្យន្ទយភេសដ្ឋខរិត្តារានំ ខាន្ទាក់សោ មយំខំ ភិក្ខុនិយោ ឱ្យនាមតំ ។ អ៥ទោ ឧព្វភ្នំយា ភិក្ខា ភិក្ខានិយោ ឧបសន្តទិត្វា វានឧវេវទុំ វា៩ អម្លេច តតិនិយោ ឧថសត្តម៩ មយំបិ ឱវនិស្សាមាតិ ។ អ៩ទោ ရာ ခ်က္ခာစီးဟာ ဟာ ေ ႊ၅္ဂ်ာဟာ ခ်က္ခ္က ၊ အေဒ့ ပေ မန္တာ မီ မျ នុបសដ្ថទិត្វា ជពុក្តិយេ ភិក្ត្ អភិវា ខេត្តា ឯកមន្តំ រំស័ន៍សុ ។ អ៩ ទោ ជព្វក្ត័ហ ភិក្ខុ ភិក្ខុរិន បរិត្ត យោជម្មឹតថេតត្វា និវសំ តិវច្ឆានតថាយ វីតំនាមេត្វា

ឱវាទវគ្គ សិក្ខាបទទី ๑

(৬៤) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជ័មានព្រះភាគ កាលគង់នៅវត្តដេតវន របស់អនាថចិណ្ឌិកសេដ្ដី ជិតក្រុងសាវត្ដី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុជាថេវ: ពំនទ្យយទូនានកិត្តទីពំងទ្យយ ក៏បានទូវចីវរ បិណ្ឌូបាត សេនាសន: នឹងកេសដ្ឋបរិត្តារជាបច្ច័យដល់មនុស្សឈឺ ។ លំដាប់នោះ ពួកធព្វគ្គិយ ភិត្តចុនគិតគ្នាយ["]ន៍នេះថា ម្នាលអាវ៉ិសោ ឥឡូវនេះភិត្តជាថេរៈទាំងឡាយ **ទ**នានពុកកិត្តន៍បានចំវែរ បំណូបាត សេនាសនៈន៍ងកេសដួបរិត្តារជាបច្ច័យ ដល់មនុស្យឈឺ ម្នាលអាវុសោទាំងទ្បាយ បើដូច្នោះ យើងទាំងទ្បាយ កំទូនានពួកកិត្តន៍ដែ**រ ។ វេលានោះ** ពួកធព្វគ្គិយកិត្តនាំគ្នាចូលទៅវក ភិត្តនីទាំងទ្បាយហើយជាននិយាយយ៉ាំងនេះថា គ្នាលប្អូន \mathcal{K} ទាំងទ្បាយ ព្លួកនាងចូរមករកព្លួកយើង ១ នឹងទុន្មាន ។ (គានោះ កិត្តនីទាំងទ្បាយ នោះក៏ចូលទៅវកធព្វគ្គិយភិក្ខុទាំងទ្យាយ លុះចូលទៅដល់ហើយជាន ថ្វាយបង្គំឧត្វគ្គិយភិត្ត្តពំងទ្យាយហើយអង្គយក្នុងទីគួរមួយ ។ ពួកឧត្វគ្គិយ ភិត្តធ្វើធម្មិតថាបន្តិចបន្តច ដល់ពួកកិត្តនី ហើយក៏ពោលតិរច្ជានកថាឲ្យ កន្វងអស់ ទ ថ្ងៃ រួចបញ្ចូនភ្លូកកិត្តនីឲ្យត្រឲ្យប់ទៅវិញ ដោយពាក្យថា

លាចិត្តិយកណ្ដេ «វាទវគ្គស្ស បឋមសិក្ខាបទស្ស និទានំ

ភិត្ត្តនិយោ យេន ភកវា តេនុបសក្តំទឹសុ ឧបសក្តំទិត្តា အက'န္တိ မအို႔အေရာ ၿကားခန္တိ မင္ဆို လု ။ ၿကားမန္တိ ဟိုရာ ကေ ၈ ခ်ိဳက္အခ်ိဳးဟာ ခရာ ပါရန္ကျမင္ ကင္စ္ ခ်ိဳက္အခ်ိဳးဟာ ខ្ញុំកំនោតខ្មែរ អញោស័ត៌ ។ ក្នុតោ ភន្តេ ខ្ញុំកំនោតខ្មោ ဢႆလျှန်ာ မယျာ ငႏ္ဂရိယာ ဗၢိဳန္ရ ဖော၊ ငမ္ခ်ီ ကေးရီ ကေနာ့ ធំអំ តំរច្ឆានតាថាយ វីតំខាមេត្វា ឧយ្យេដេអុធ្លំ ។ អ៩លោ ភកវា តា ភិត្តាធំយោ ជម្ន័យ តាដាយ សុន្ត-សេ្មស៍ សមានបេស៍ សមុត្តេដេស៍ សម្បញ់សេសំ ។ អ៩លោ តា ភិក្ខុជំយោ ភកវតា ឌម្មុំយា កាដាយ လင္နလ္ခ်ီရာ လဗာဒဗီရာ လဗုုန္ရေဒါရာ လဗျွဟိုလ်ဲရာ នុដ្ឋាយាសនា ភកវន្តំ អភិវាខេត្តា បឧត្តិណំ តាត្វា បក្តខឹស ។ អ៥ទោ ភកវា រានស្មឹ ខំពារ រានស្មឹ បករណេ ភិក្ខុសន័្យ សន្និចាតាខេត្វា នព្វក្តិយេ ភិក្ខុ ບຂໍ້ບຸຊື່ សçໍ ຄ້າ ສຸເຮ ກໍ່ສຸດ ກໍ່ສຸລິ ບໍ່ສຸ យៅ ಐម្មុំ តាថំ តាត្វា ធំអេំ តិរច្ឆានតាថាយ

68

ពាចិត្តិយកណ្ឌ ឱវាទវត្ត សិក្ខាបទទី ១ សិទាន

ម្នាលប្អូនស្រីទាំងទ្យាយ ព្លួកនាងចូរទៅវិញចុះ ។ គ្រានោះ ភិក្ខុនីទាំងទ្យាយ នោះចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះកាគ លុះចូលទៅដល់ហើយធានថ្វាយ បន្តំ (ព ៖ ដ មាន (ព ៖ ភាគ ហើយ ឈរក្នុង ទី ដ៏ សមគរូរ ។ ព ៖ ដ មាន ព ៖ ភាគ [ទង់ ត្រាស់សូរពួកគិត្តនី នោះ ដែល ឈរក្នុងទីដ៏សមគួរដោយពុទ្ធដីកាយ["]ង នេះថា ម្នាលភិត្តនីទាំងទ្បាយ នុវាទ(នោះ)បានបរិបុណ៌សម្រេចហើយឬ ។ ភិត្តនីទាំងទ្បាយទូលថា បពិត្រៃព្រះអង្គដ៏ចំរើន នុវាទ (នោះ)នឹងបរិបូណិ សម្រេចមកពីណា (្រោះលោកម្ចាស់ធព្វគ្គិយទាំងទ្បាយធ្វើធម្មឹកថាតែ បន្តិចបន្តចប៉ុណ្ណោះ ហើយពោលតិរប្ផានកឋាឲ្យកន្ទុងអស់ ១ថៃ រួចកំបញ្ចូន <u>ខ្ញុំព្រះអង្គទាំងឡាយឲ្យត្រឡប់មកវិញ ។ គ្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ</u> โรล์ตรุเง่ริรูรีตํลรุกูฒเราะยุเพียงยุกง่ ยุการ่พก ยุหาย ហាន ឲ្យរីករាយដោយធម្មីកថា ។ លំដាប់នោះ កិត្តនីទាំងទ្បាយនោះ លុះព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ពន្យល់ឲ្យឃើញច្បាស់ ឲ្យកាន់យក Øſ ឲ្យវីតពយដោយធម្ម័កថាហើយក៏(ក្រាកបាកពាសនៈថ្វាយបន្ន័ អាចហាន ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ធ្វើប្រទក្សិណចៀសចេញទៅ ។ ព្រោះនិទាន នេះ ដំណើរនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រន៍ឲ្យប្រជុំកិត្តុសង្ឃហើយត្រាស់សូវ បញ្ហាក់ធព្វគ្គិយកិត្តពំងឲ្យយថា ម្នាលកិត្តពំងឲ្យយ ឮថាអ្នកពំង ទ្បាយធ្វើធម្មឹកថាដល់ភិត្តនីទាំងទ្បាយតិចណាស់ ពោលតែតិរុច្ខានកថា

វិនយបិជិពេ មហាវិភង្កោ

វិតិនាមេត្វា ឧយុព្រ៨ថាតិ ។ សច្ចុំ ភកវាតិ ។ វិករហិ ពុន្នោ កកវា ក៩ ហិ នាម តុទ្ញេ មោឃ-ဗုဂိုလာ အိုက္စ္စစ္ခ်ိဳး ဗားနွီးလား ဆမ္ခ်ိဳ ကင် က ရွာ និវសំ តិវត្ថាឧតតយ វិតិជាមេត្វា នយ្យេដេស្សដ នេះ ទោយពុរិសា អព្យសត្នានំ វា បសានាយ មសត្នានំ វា គឺយ្យោភាវាយ ។ មេ ។ វិករហិត្វា ជម្មឹ តថំ តត្វា ភិត្តូ អាមន្តេសំ អនុជានាមិ ភិត្តាឋ ភិក្ខុ នោវានត់ សម្មន្និតុំ វៅញូ បន ភិក្ខុវេ សម្មន្ទិតញោ បឋម ភិក្ខុ យាចិតញេ ។ យាចិត្វា ព្យត្តេន ភិក្ខុនា ខដ៌ពលេ សរេន៍ត្រ ញា ខេតញ សុណាតុ ទេ កនេ្ត လးခ်္မော ယနို လခ်္မလျှ ဗန္ဂာကပ် လးခ်္မော ရန္ဓည္မ ဗိ အက္ကံ အက္က္ဆားအာဂအေက် လမ္းဋ္နယ္ပ ာ ၿလာ က္ဆန္မ်ာ ာ

63

វិនយបិដក មហាវិភង្គ

ឲ្យកន្ធងអស់ ១ ថៃ្វ ហើយក៏បញ្ចូនភិត្តនីទាំងនោះឲ្យតែឲ្យបំពៅវិញ ពិត មែនឬ ។ ពូកធព្វគ្គិយកិត្តពំងទ្យាយក្រាបទូលថា សូមឲ្រន់មេត្តា ជ្រោសពិតមែន ។ ត្រះពុទ្ធដ៍មានត្រះភាគ ទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលមោឃ-បុរសពំងឲ្យយ ពុកអកឯងមិនសមបើនឹងធ្វើធម្មីកឋាដល់កិក្ខនីពំងឲ្យយ តិចពេក ពោលតែតិរុច្ចានកថាឲ្យកន្លុងអស់ ១ ថៃ្វ ហើយបញ្ជូនកិត្តនី ពំនឲ្យយឲ្យត្រឲ្យប់ទៅវិញសោះ នៃមោយបុរសទាំងឲ្យាយ หเตี ដែលអ្នករាល់គ្នាធ្វើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្វាដល់បុគ្គលដែលមិនទាន់ជ្រះថ្វា **ទេ** ថ្មមួយនាំបុគ្គលអ្នកដែល ជែះថ្ងាហើយឲ្យរឹងវឹតតែ ដែះថ្ងា ឲ្យ័ងមិនជាន **។ បេ ។** លុះព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលហើយ ក៏ទ្រង់ធ្វើធម្មីកថា ត្រាស់ហៅភិត្តទាំងទ្បាយមកដោយព្រះពុទ្ធជីកាថា ម្នាលភិត្តទាំងទ្បាយ តឋាគតអនុញាតឲ្យសង្ឃសន្មតភិត្ត ឲ្យជាអ្នកឲ្យនុវាទដល់ភិត្តនី មាល ភិត្ត្តព័ងឲ្យយ \mathcal{N} ង្ឃ $\left[s$ វ \mathcal{N} ន្មតភិត្ត្ ឲ្យជាអ្នកឲ្យនុវាទដល់ភិត្ត្ថ័យ៉ឺងនេះ សង្ឃត្រវអារាជនាភិក្ខុ (នោះ) ជាមុនសិន ។ លុះអារាជនារួចហើយ ភិត្តអ្នក ឈ្ងាសអន់អាចគប្បីញ៉ាំងសង្ឃឲ្យដឹងថា បតិត្រព្រះសង្ឃដ៍ចំរើន សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ បើសម្មតិកម្មនេះមានកាលដ៏សមគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃគប្បីសន្មតតិក្ខុឈ្មោះនេះឲ្យជាអ្នកឲ្យនុវាទដល់តិក្ខុនី ។ នេះជាវាចា ប្រកាសសង្ឃឲ្យដឹង ។ បតិត្រិព្រះសង្ឃដ៍ចំរើន សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ

ចាចិត្តិយកណ្ដេ ^{ឧភះវត្ត}ស្ស ចឋមសិក្ខាបទស្ស បញ្ហត្តិ လုယားရ ဗေ အႏု လးဆို လးဆို နံနွာသွားမိ အက္ကိ ភិត្តនោវនេតំ សម្មុន្នតំ ។ យស្បាយស្កូតោ ១មតំ ឥត្តញ្ហមស្បូ ភិត្តុពោ ភិត្តុពោវាឧតាស្បូ សម្មតិ សោ តុណ្ហស្ម យស្ម ឧត្តមត៍ សោ ភាសេយ្យ ។ នុត៌យម្ប៍ រតមត្តំ នោម ។ ចេ ។ តត៌យម្ប៍ រតមត្តំ ^ဂဲစာမ်ာ ၅ လူဏာနှ (ဗ နားဇ္တ လ(ဖို့ဂ္ဂ) လ(ဖို့ဂ္ဂ) ន់ត្តញ្ញមំ ភិក្ខុំ ភិក្ខុ នោវាឧកំ សម្មុន្នត៌ ។ យស្អា-ယမ္န၊၈၈ စဗနာ နန္စဥ္အာဗမ္န၊ နိက္ခုိးက နိက္ခုိးက-កនយលា មាន សម្តាំ សម្តាំ សម្តាំ សម្តាំ សម្តាំ សម្តាំ សោ ភាសេយ្យ ។ សម្មតោ សង្ខោន ឥត្តឆ្នាមោ ភិក្ខុ ភិក្ខុនោវនេកោ ។ ១មតិ សង្ឃស្ប តស្មា តុណ្តិ ។ រៀវមេតំ ជាយោមតំ ។ អ៩គោ កកក នទុវភ្តំយេ ភិក្ខុ អនេកាមវិយាយេន វិកាហិត្វា ខ្មុញតោយ ។ បេ។ រ)វញ្ បន ភិក្ខាវេ ៩ទំ សំត្តាូបនំ នុទ្ទិសេយ្យ៩ យោ បន ភិត្តុ អសម្មតោ

60

លចំត្តំយកណ្ឌ ឱវាទវត្ត សិក្ខាបទទី ១ សេចព្វីបញ្ញត្តិ

សង្ឃសន្ធតភិក្ខុឈ្មោះនេះឲ្យជាអ្នកឲ្យទុវាទដល់ភិក្ខុនី ។ កាសេម្មតិភិក្ខុ ឈ្មោះនេះឲ្យជាអ្នកឲ្យនុវាទដលភិក្ខុនី សមគួរដល់លោកដ៏មាន អាយុអង្គណា លោកដ៏ហនអាយុអង្គនោះគប្យីសៀមនៅ មិនគួរដល់ លោកដ៍មានអាយុអង្គណា លោកដ៍មានអាយុអង្គនោះគប្បីពោល ទៅ្ម័ង ។ ខ្ញុំតោលសេចក្តីនេះអស់វាវៈព័រដងផង ។ ២ ។ ខ្ញុំតោលសេចក្តីនេះ សង្ឃសន្មតភិក្ខុ: ឈ្មោះនេះឲ្យជាអ្នកឲ្យទុវាទដល់ភិក្ខុនី ។ កាសេមតិភិក្ខុ ឈ្មោះនេះឲ្យជាអ្នកឲ្យនុវាទដល់ភិត្ត្ នី គូរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា លោកដ៍មានអាយុអង្គនោះគប្បីសៀមនៅ មិនគូដេល់លោកដ៏មានអាយុ អង្គណា លោកដ៏មានអាយុអង្គនោះគប្បីពោលឲ្យើង ។ ភិត្តឈ្មោះនេះ សង្ឃបានសន្មតឲ្យជាអ្នកឲ្យឲ្យទដល់ភិត្តនីហើយ ។ សម្មត៌កម្មនេះគូវ ដល់សង្ឃ ហេតុនោះបានជាសង្ឃសៀមនៅ ។ ១ុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះ ដោយអាការស្វៀមនៅយ៉ាំងនេះ ។ គ្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះកាគ e្រន់តិះដៀលនូវធព្វគ្គិយកិត្តពំងឲ្យយដោយបរិយាយដា (ចំន ។ បេ ។ ហើយ (ទន់ ត្រាស់ថា ម្នាលភិត្តទាំងទ្បាយ អ្នកទាំងទ្បាយគប្បីសំដែង ទ្យើងនូវសិត្តាបទនេះយ៉ាងនេះថា តិត្តណាមួយដែលសង្ឃមិនបានសន្មត

600

វិនយបិដកេ មហាវិភង្គោ

အီအ္အာ့စီးဟာ ရဲ႔အေယ္၊ ဓာင္ခ်ိန္ရွိယင္လို ។ ၿက္ခ်ိဳးနီ အအကာ အီအ္အာ့ အီအ္အာ့ဗ အီ ဗ္ကာ္ကန္ရွိ ကေအာ့ ။

(២៤) ខេច សេរ ឧច សេរ ខេត ភូណ្ហិ <u>မၝ</u> ၏ အိုအ္ခာ ဒဲ၊ ဖိုးနန္မာ အ၊ ဗံ၊ က အို က ေကာ ရွိ ខ្លីវេទិ ណ្ឌ ទា ន សេ នាស ន កំ ល ន ១ៗ ទួយ កេ ស ដ្ឋ ចរិត្តា ဂင္မံ နင္းသာ ဧရိန္ဆီကာင္ မွန္ဆီကာင္ နာန္ဆီင္ ရန္ကာမွာ အေလးမွာ រ)នេះ ហេ អាវុសោ ៩េវា ភិត្ត្ សម្មតា ភិត្តិនំយោ ទំវនន្តា ន ៩វ លាភិនោ ហោន្តិ ទីវវមិណ្ឌ ទាន សេ នា ស-နင်္ဂလာနပ္ခုင္ခယ၊ ကေဆးဦးတိုက္တာ ကုန္လာ ဦးမော မယ်မ်ဳိ **ជំ**ស្បីមំ កន្លា អញមញ្ចំ ភិត្តនោវឧត សម្មរ្ភិត្តា ភំក្ខុធំយោ ឱ្យនាមាត់ ។ អដទោ ឧពុក្ត័យា ភំក្ខុ ធំស្បីមំ နက္ဆ မရာမ၏ နိဳင္ရွားအာ႔အေန မမွန္ခ်ိန္မွာ နိဳင္ရွာၿိဳးယာ ទុបសន្ណ៍មិត្វា ឯតឧកេខុំ មយំខំ កក់ឧិយោ សម្មតា អច្ឆេ នុបសត្ថមដ មយំបំ និវនិសា្ទមាតំ ។ អដទោ ၏ ခ်ိဳက္အာ့ခ်ီးဟာ ၊ ဟခ ဆစ္စ္ဂန္ပီဟာ ခ်ိဳက္ဆံုးနေဒုမာန္က ဗီနေ ទុបសត្ថមិត្វា ជពុក្តិយេ ភិក្ខុ អភិវាខេត្វា ឯកាមខ្ល រំសំនឹសុ ។ រថេទោ ឧត្តនិយា ភិត្ត ភិត្តិព័រ

វិនយបិដក មហេវិភង្គ

ហើយ ទៅ ប្រដៅពូកកិត្តូនី ត្រូវអាបត្តិថា ចិត្តិយ ។ សិត្តាបទ ខេះ ព្រះដ៏មាន ព្រះភាគ ទ្រង់បញ្ញត្ត ហើយ ដល់កិត្ត ទាំង ឡាយ ដោយ ប្រកា យោងនេះ ។

(៩៥) សម័យនោះឯង ភិក្ខុជាថេរៈ ទាំង ឡាយដែលសង្ឃូចាន សន្មតរួចហើយក៏ទៅប្រដៅភិត្តទីទាំងទ្យាយក៏បានចីវរ ចិណ្ឌូបាត សេនា-សខៈនឹងកេសដ្ឋបរិក្ខារជាបច្ច័យដល់កិក្ខឈឺយាងនោះដដែល ។ ត្រានោះ ធព្វត្តិយកិត្ត ទាំង ឡាយ បានតិតត្នាថា អាវ៉ុសោ ឥឡូវនេះ កិត្តជាថេវៈ តំនទ្បាយ ដែលសង្ឃបានសន្មតហើយ ក៏ពៅប្រដៅកិត្តនីព៌ងទ្បាយ *ចានច័វ៖ ចិណ្ឌូថាត សេនាសនៈន៍*ងកេសដូបរិក្ខា*៖* ជាបច្ច័យដល់ កិត្តឈើយ៉ឺងនោះដដែល អាវ៉ិសោ បើដូចោះ មានតែពុកយើង **ពៅ**កាន់ទីត្មានស៍មា ហើយសន្មតត្នា ពៅញៃ ទៅមក ឲ្យជាអ្នកប្រជោ \hat{n}_{r} ត្តនី រួចប្រដៅព្លុកកិត្តនី ។ គ្រានោះ ពួកធព្វគ្គិយកិត្តនាំគ្នា ទៅកាន ទីត្មានសីមា ហើយសន្ធភគ្នាទៅវិញទៅមក ឲ្យជាអ្នកប្រដៅភិត្តនី ហើយ ចូលទៅរកភិក្ខុទីទាំង ឲ្យយពោលយ៉ាងនេះថា ម្នាលប្អូន ស្រីទាំង ឲ្យយ សង្ឃបានសន្មតពួកយើងហើយ នាងទាំងទ្បាយ ចូរមករកពួកយើង ចុះ យើងនឹងប្រដៅទូនាន ។ ទើបកិត្តន៍ទាំងទ្បាយនោះចូលទៅវក ធពុត្តិយកិត្ត ពំង ឡាយ លុះចូល ទៅដល់ ហើយថ្វាយបង្ខំធព្វត្តិយកិត្ត ពំង ទ្បាយហើយអត្តយ នៅក្នុងទីដ៏សមត្ប ។ ត្រានោះ ធព្វគ្គិយភិក្ខុទាំងទ្បាយ

62

លចិត្តិយកណ្ដេ ឪវាទវត្តស្ស បឋមសំក្លាបទស្ស និទាន់

បរិត្តយៅ ជម្មី កថំ កត្វា ធំអេំ តិច្ឆោនកថាយ ဒီရိသၢမေရွာ ရးယျားငါ့ ကို ကုဋ္ဌ ကုရိုင်္ခီးယာရှိ ၅ អ៥លោ តា ភិក្ខុខិយោ យេធ ភកវា តេឧុបសក្ត័ទឹស្ ទបសម្ព័ទ៌ត្វា ភកវន្តំ អភិវានេត្វា ឯកមេន្តំ អដ្ឋសុ ។ ມຕອຊູ່ ບໍລາ ເອາ ຄາ ກໍ່ຕູລີເພາ ກະກຳ ມະ-នកេខ តាខ្ញុំ កិត្តនិយោ ឱ្យនោ ឥន្លោ អមោរស័ត៌ ។ ကိုးေရာက္လင္က ရိုက္ခ်ဳိးေနာင္အေျကာကိုလ္ခုံ့စီ မေတျ **ႊ** ၅ ကို ယာ စၢိဳန္ရွိ ယေ၊ ဧမ္မီ ကင်္ က နာ စီးမ်ိဳး စိုးရွာ-**အက**င်္ဗာယ ^Fခ်ိဳးဆ၊ ဗန္ဒာ နျင္စပ္ကား ရက္ရန္ကို ျမင္မ က ာက္ ေဆာင္ဆိုင္ခ်ီးက ဆင္ဆိုကာ ဆင္မႈက အင္စားက အင္စားက အင္စားက အင္စားက အင္စားက အင္စားက အင္စားက အင္စားက အင္စားက အင္ សមានចេស៍ សមុត្តេដេស៍ សម្បញ់សេស៍ ។ អ៥ទោ តា ភិក្ខុនិយោ ភកវតា ជម្មិយា កាថាយ សន្ត-လျှို့၏ လမာဒပ်ိဳ၏ လမုံးနွေးငီ၏ လမျှပ်ာလ်၏ នុដ្ឋាយាសនា ភតវន្តំ អភិវាខេត្តា មឧត្តិណំ តាត្វា បត្តមឹស ។ អ៥ទោ គតក រាតស្មឹ ចំនានេ រាតស្មឹ ဗကၢ က အို က္ရာလမ္မံ က န္ စာ ရ၊ ဗ ရာ က ရာ ကို ဟ

បាបិត្តិយកណ្ឌ ឱវាទវត្ត សិក្ខាបទទី ១ គឺទាន

ធ្វើធម្មឹកថាបន្តិចបន្តួចដល់ភិត្តនីទាំងទ្បាយ ហើយពោលតិវច្ឆានកថាឲ្យ កន្ធន៍អស់ ๑ ថ្ងៃទៅ វូចក៏បញ្ជូនភិត្ថនីពំងនោះឲ្យតែឲ្យប់ទៅវិញដោយ ៣ក្យថា ម្នាលប្អន(សីទាំងទ្យាយ ពួកនាងចូរទៅវិញចុះ ។ ទើបភិត្តនី ต่รเธาะธำลาอุญเตาการ่งสีกางใกะส็ยารโกะกาล ดุะอุญเตาส์ด่ ហើយមានថ្វាយបង្គំព្រះដ៏ហនព្រះភាគ ហើយឈរក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ ព្រះដ៍មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ស្លូវភិក្ខុនីពំងឡាយ ដែលឈរនៅក្នុងទី ដ៏សមគរូរនោះថា ម្នាលកិត្តនីទាំងទ្បាយ នុវាទជានសរ មែចបរិបូណ៌ថ្ម ទេ ។ ភិត្តនីទាំងទ្បាយទូលថា បភិត្រៃទ្រះអង្គដ៍បំរើន នុវាទនឹងចាន ស មេចបរិបូណ៌មកពីឯណា លោក ម្ចាស់ ធព្វគ្គិយ ទាំង ឡាយ ធ្វើធម្មីកឋា បន្តិចបន្តួច ហើយពោលតែតិរច្ចានកឋាឲ្យកន្លុងអស់ ឲ្យថ្ងៃ រួចកំបញ្ជូន យើងខ្ញុំឲ្យត្រឲ្យប់មកវិញ ។ លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះកាគទ្រង់ពន្យល់ កិត្តនីទាំងទ្បាយនោះឲ្យឃើញច្បាស់ ឲ្យកាន់យក ឲ្យអាចហាន ឲ្យរីក-រាយដោយធម្មឹកថា ។ ភិក្ខុនីអម្បាលនោះលុះព្រះដ៍មានព្រះកាគទ្រផ ရနျက်ဖြူးယိုး ေျာက္ခ်က်နဲ့ ဖြေးကုန်းတာက ေျာက္ခရာက ေျာက္ခ ធម្មឹកថា ហើយ ក៏ក្រោកចាកអាសន:ថ្វាយបង្ខំព្រះដ៍មាន ព្រះភាគ ហើយ ធ្វើបទក្សិណចៀសចេញទៅ ។ ញោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ

វិនយបិដពេ មហាវិកង្កោ

កំត្តូ បដំបុច្ចុំ សច្ចុំ កាំរ តុម្លេ កំតុរូវ កំតុរូខំធំ បត្តែយៅ ជម្មី តាថំ តាត្វា ធំរស់ តិច្រោនតាថាយ រីតំនាមេត្វា ជយ្យេជេដាតំ ។ សច្ចុំ ភកវាតំ ។ វិករហ៍ ពុន្ទោ កកវា ក៩ ហំ ភាម តុទ្លេ មោ. ឃបុរិសា ភិត្តាធំនំ បរិត្តយោ ជម្ម៍ តាដំ តាត្វា ធំអេ និវទ្ធានតេថាយ វិនិនាខេត្វា នយ្យេដេស្សថ នេះ មោឃបុរិសា អប្បសន្នានំ វា បសានាយ ប-សន្នានំ វា ភិយ្យាភាវាយ ។ ខេ ។ វិករហិត្វា ជម្មឺ តាដំ តាត្វា ភិត្ត មាមន្តេសំ អនុជានាម ភិត្តាវ អដ្ឋមារដ្ឋហា សមន្ទាតតំ ភិត្តំ ភិត្តានាវានតាំ សម្មន្តិតុំ សីលវា សម្បញ្ចោ អនុមន្តេស វេជ្ជសុ ភយនសភ្ជាំ សមា-ရာယ ဆိုန္ဖာ့စ် ဆိုန္ဖာာ့စားေၾ စတုနပ္စုေရာ တော့စိ လုံနားက လုံနာလင္နိုင္ကလားကား ေဆာ့ မာဇ္မၼတပါ-လက ဗၤင္ရိုက္မႈလဂုလက ဗၢိဳးဟာမာဒက္ကလဂုလက ကေန္ခံ လ၅က္မႈ ေကာကားပိုင္လာ စာလန္ခံ စြတ္ခ္ စာယံ

က္စစ

វិនយបិឝិក មហាវិភង្គ

ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ ឮថាអ្នកទាំងឡាយធ្វើធម្មីតថាដល់កិត្តនីទាំងឡាយ បន្តិចបន្តួច ហើយពោលតិរច្ឆានកថាឲ្យកន្ធុងអស់មួយថៃ រួចក៏បញ្ជូនកិត្ត្ នីភាំងនោះឲ្យត្រឲ្យប់ ហៅវិញ ពិតមែនឬ ។ ពូកធព្វគ្គិយភិត្តទូលថា សូមឲ្រង់មេត្តា ជ្រោស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មាន ព្រះកាគ ឲ្រង់តិះ-ដៀលថា ម្នាលមោឃបុរសទាំឥទ្យាយ ពួកអ្នកមិនសមប័ន៍ឥធ្វើ ធទ្ធឹតថាបន្តិចបន្តួចដល់ពុក្ខភិក្ខន ហើយពោលតិវច្ចានកថាឲ្យកន្លងអស់ មួយថ្ងៃ វួចបញ្ចូនភិត្តនីទាំងនោះឲ្យត្រឲ្យប់ទៅវិញសោះ នៃមោយបុរស ពំងទ្យាយ អំពើដែលអ្នកធ្វើនេះ មិននាំឲ្យដែះថ្លាដល់បុគ្គលទាំងឡាយ ដែលមិនទាន់ជ្រះថ្កាទេ ឬមួយញ៉ាំងបុគ្គលដែលជ្រះថ្កាហើយឲ្យវឹងរឹតតែ ជែះថ្ងាទេត្រីងមិនធានទេ ។ បេ ។ ទ្រង់តិះដៀលហើយក៏ធ្វើនុវុធម័តថា ត្រាស់ហៅភិត្តពំនឲ្យយមកដោយព្រះពុទ្ធដីកាថា ម្នាលភិត្តពំនឲ្យយ តឋាគតអនុញាតឲ្យសង្ឃសន្មតក្តិដែលប្រកបដោយអង្គ ៨ ឲ្យជាអ្នក បៃដៅភិត្តនី គឺភិត្តជាអ្នកមានសីលស ន៍មតាមចាត់ មោត្តសំរេះ បរិបូណ៌ ដោយអាចារ (មាវយាទ)នឹងទីគោចរជាអ្នកឃើញក័យក្នុងទោសទាំងទ្យាយ មានប្រមាណតិចតួច សមាទានសិក្សាក្នុងសិក្ខាបទទាំងឡាយ ១ កិត្តដា ពហុសត្រ (៤៤៨តុំឲ្ធវចន: សន្យុំនូវពុទ្ធវចនធម៌ពំងឲ្យយណា ពីកេះ ទាងដើម ពីពេះកណ្តាល ពីពេះខាងចុង តែងប្រកាសនុវព្រហ្មចរិយធម៌

ជាចិត្តិយកណ្ដេ «វាទវត្តស្ស បឋមសិក្ខាបទស្ស សិក្ខាបទវិកន្លោ

(၆ ៦) ဟေ ဗဆင်္ဆ ဟေ ယာဒ်းလာ ၅ ဗေ ၅ အိုက္ခွာနဲ ၅ ဗေ ၅ ဆယ် နံမလ္နီ မးနွာ မင်္ဆးဗျွေးရာ အိုက္ခွာနဲ ၅ မလမ္မးရာ ဆမ ၅ နွာငံရားနွာင္ ကားမွာင္ မလမ္မးရာ ၅ အိုက္ခွာင်ိဳးဟာ ဆမ္ ရအးရာလးဖွံ့ ရဗလမ္မးစ္ဆာ ၅

ආ ඉ

ជាចិត្តិយកណ្ឌ ឱវាទវត្ត សិក្ខាបទទី ១ សិក្ខាបទវិភង្គ

ត្រមទាំនអត្តទាំនព្យញ្ជូន:ឲ្យបរិសុទ្ធបរិចូណិទាំនអស់ ធម៌ទាំងឲ្យយមាន សភាពយ៉ាងនេះ កិត្តនោះចាំ (ថ្ងឺនហើយ ទ្រទ្រង់ហើយ សន្សំហើយ ដោយពចាដ៏ស្ងាត់វត់មាត់ ចូលចិត្តច្បាស់លាស់ យល់ត្រៃវណ្ដដោយ ទិដ្តិ ១ ចំណែកបាតិមោក ទាំងពីវ កិត្តនោះក៏ចេះ ចាំដោយពិស្តាវ ចែក ចេញបានដោយប្រពៃ ចំំំំស្កត់តែមាត់ កាត់សេចក្តីបានដោយល្អ ដោយសុត្ត (គឺ១ន្ធក:នឹងបរិវាវ:) ដោយអនុព្យញ្ជន: ទ ភិត្តនោះមានវាថា ពោលត្រឹមត្រវដោយសិថិលធនិតជាដើម មានសំទ្យេងពីពោះ ទុ ភិត្តនោះ ជាទីស្រទ្យាញ់ពេញចិត្តនៃកិត្តនីទាំងទ្យាយដោយ (ចើន ๑ កិត្តនោះជាអ្នក អាចដើម្បីនឹងប្រដៅកិត្តនីបាន ១ ភិត្ថនោះមិនធ្លាប់ប្រព្រឹត្តកន្លងគរុធមិនឹង ភិត្តទីដែលស្វៀកដណ្តថ់សម្ពត់ដែលក់ដោយទឹកចត់ ចូសចំពោះព្រះដំ មាន ព្រះភាគនេះ ទ កិត្តនោះមានវិសព្វថ្កៃឬមានវិសព្វជាងថ្កៃ ទ ម្នាលកិត្ត ព៌ងទ្បាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យសង្ឃសន្មតនូវភិត្វដែល ប្រកបដោយអង្គ ទាំងទ្បាយ ៤ នេះឲ្យជាអ្នក(បដៅភិក្ខុនី

(៤៦) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុណាមួយ មានសេចក្តីដូចគ្នាក្នុងសិក្ខាបទ ទី១នៃចារាជិកកណ្ឌ ។ ភិក្ខុដែលឈ្មោះថាសង្ឃមិនបានសន្មតនោះ គឺ សង្ឃមិនបានសន្មតដោយញត្តិចតុត្តកម្មវា០រ ។ ពួកស្រីដែលឈ្មោះថាភិក្ខុនី នោះ បានដល់សរដែលបាន ទបសម្បទាហើយក្នុងទាតតោសង្ឃ ។

វិនយបិដកេ មហាវិភង្គោ

មេត) វីវេនេយ្យតំ អដ្ឋហំ ករុឌម្នេហ៍ វវនតំ អាបត្តំ នុក្កដស្ប ។ ឯកតោ ឧបសម្បន្នំ វវនតំ អាបត្តំ នុក្កដស្ប ។ ឯកតោ ឧបសម្បន្នំ វវនតំ

(២៤) គេខ សម្មគេខ ភិត្តនា បរិវេណំ សម្មដ្តិត្វា ទានីយំ ទាំកោជន័យំ នុទដាខេត្តា អាសនំ បញ្ហាខេត្តា នុតិយំ កហេត្វា ជិសីឧតត្វំ ។ ភិក្ខុជំហំ តត្ត កញ្ញុ តំ ភិក្ខំ អភិវាខេត្តា ៧ភាមខ្លំ ជិសិខិតព្ំ ។ តេជ សម្មតេន⁽⁾ កំក្ខុនា មុច្ឆិតញា សមក្កត្ត កក់ធំយោត ។ សចេ សមក្តមាយព្រតំ កណៈឆ្នំ វត្តឆ្នំ កក់ឆំយោ អដ အႏၵမ္ရာအီ ។ လ၊ ေးနွာင္ရွိ မယ္စုအီ အလာင္ရွိ ပါးလာ កតិនិយោ ខ្ញុំកំនោត និយ្យានេតញោ ។ សទេ ន အင္ဆို မယျားစီ အလာင္ရွိ နံလာၾကာ က်လ္မလာရုပ-မချိတ္ဆီက နွမ္တိဖ္ခကာ နေရာဂရမာဒြီမ်ိဳး မွမ္တိုလ អភិវាននំ បច្ចុជ្នានំ អញ្ចលិតាម្មុំ សាមចំតាម្មុំ តានព្ទុំ អយំ ជម្នោ សក្តាត្វា កកុតាត្វា មានេត្វា ព្វដេត្វា ហោជីវ 💡 នុ. ម. បោត្តកេ អយំ ជាហេ នុ ហោតិ ។

នៃយប៌ដក មហាវិភង្គ

(៤៧) ត្រឹងញាក្យថា ប្រដៅ គឺភិត្តទុន្ញានដោយគរុជមិជ ត្រូវ៣បត្ត ពុចិត្តិយ ។ ភិត្តប្រដៅដោយធម៌ដទៃ តែអែបត្តិទុក្កដ ។ ភិត្តប្រដៅភិត្តន័ ដែលបាន ទបសម្បទាក្នុងសំណា កសង្ឃតែមួយចំណែក ត្រវៃអាបត្តិទុក្កដ ។ (២៨) ភិត្តដែលសង្ឃសន្មតនោះគប្បីបោស(ចាសនូវទីបរិវេណ រួច ត្រវតាំងទឹកចាន់នឹងទឹកប្រើប្រាស់តែងតាំងខ្លូវអាសនៈទុក ហើយនាំ**យ**ក ភិត្តជាគំបេត់ពទៅអង្គ័យនៅចុះ ។ ភិត្តនីទាំងឡាយគប្បីទៅក្នុងទីនោះ ហើយថ្វាយបង្គំនូវកិត្តនោះ រូចអង្គុយនៅក្នុងទីដំសមគរូ ។ កិត្តដែលសង្ឃ សន្មតនោះគហ្វីសូរកិត្តន៍ទាំងឡាយថា ម្នាលនាងទាំងឡាយ ពូកនាង ពែម ព្រៀងគ្នា ហើយឬ ។ បើកិត្តន៍ ទាំងទ្បាយ ពោលថា លោកម្ចាស់ យើងខ្ញុំពំងឡាយព្រមព្រៀងគ្នាហើយ ភិក្ខុគប្បីសូរថា ម្នាលនាងទាំង ទ្យាយ គរុធម៌៨ ំស្កត់រត់មាត់ហើយឬ ។ បើកិត្តនី ំងទ្យាយ ពោល តបថា បតិត្រលោកម្ចាស់ ចាំស្ងាត់ភេទាត់ហើយ ភិក្ខុគប្បីប្រគល់ទុវាទ ដោយពាក្យថា ម្នាលនាងទាំងទ្បាយ នេះហើយជានុវាទ ឋេភក្ខន y ទាំនទ្យាយពោលថា គរុធម៌មិនទាន់ស្ងាត់ទេ លោកម្ចាស់ កិត្តគប្បីស្ត្រឹត ជ្រាប់ភិក្ខុនីថា ភិក្ខុនីឧបសម្បទាហើយចានមួយយេសេព្រត្រវធ្វើអភិវាទន-កម្ម បច្ចុបដ្ឋានតម្ម អញលីកម្មន៍ងសាមីចិកម្មដល់ភិត្ត (សូម្បី) «បសម្យុព នេះជាធម៌ដែលកិត្តនីត្រវធ្វើឲ្យល្អគោវពរាប់អានបូជា ហើយក្នុងថ្ងៃនោះ

អនន័ត្តមន័យ ។ ន ភ័ត្តន័យ អភិក្តុតេ អាវាសេ វស្សំ វស៌តត្វំ អយម្បិ ជម្នោ សក្តាត្វា កក្តាត្វា មានេត្វា ចូនេត្វា យាដើរ អនតិត្តាមនិយោ ។ អនុន្បូ. មាស់ កំក្តុធិយា កិក្ខុសផ្យតោ ខ្វេ ជម្នា បញ្ចុស៍សំតញា នទោស៩បុច្ឆតាញ នុវានុបសន្ណ័មនញ្ច អយម្បិ ជម្មោ សញ្ញត្វា កក្រត្វា មានេត្វា ឫ៤ត្វា យាដើរ អនតិញ្ញម. ដំយោ ។ ស្ប៊ុំ វុត្តាយ ភិក្ខុធំយា ឧភតោសដេ្ប តំហិ ឋានេហិ ថក់កេត្យូ និដ្ឋេន កំ សុតេន កំ ថាសត្តាយ រ អយមរ្តិ ជម្នោ សក្តាតា កក្តាតា មានេតា បូដេត្វា យាវដំរំ អនតិក្លាមនិយោ ។ ករុជម្នំ អដ្ឋា-စည္နယ အိဳက္စ္စစီယာ ၾကးရာလးခ်္မျ စက္စာမာဒန္ရံ အဲအစ္ပံ អយម្ប៍ ជម្មោ សក្តាត្វា សុភាត្វា មានេត្វា ឫ៤៩ត្វា ស្រុះ និញ្ចុស ខ្លួរ r ឈរនិមក្តាតំនអ កើរឈ ះម្មេសុ សំក្ខិតសំក្ខាយ សំក្ខុមានាយ ទុកតោស ផ្លែ နပာများ စားယမ်းရက္ကာ မယမ္ဒါ ေးမွာ မက္လေရာ ကုံးက ရွာ မား ေရွာ မွဴးငါ ရွာ ဟားင်္ဂ်ီး မခ ေနာက္က မခ်ိဳးဟာ ၅ ခု အိုက္စွ်စီယာ၊ ကေဒင်္ပို မိုးယားယား အိုက္စ္မွာ မႈက္ကြားမ်ိဳးရက္စ္

ជាចិត្តិយកណ្ដេ នវាទវត្តស្ស បឋមសិក្ខាបទស្ស គរុធអ្មា

നന

បាច់ត្តិយកណ្ឌ ឱវាទវត្ត សក្ខាបទទី > គរុធមិ

កុំប្រព្រឹត្តកន្ធងដកបអស់មួយជីវិត១ ។ កិត្តនីមិនត្រូវនៅចាំវេស្យាក្នុងអាវាស ដែលគ្មានភិត្ត នេះជាធម៌ដែលភិត្តទីត្រូវធ្វើឲ្យល្អគោរពពប់មានបូជា កុំប្រ-ព្រឹត្តកន្ធងដរាបអស់មួយជីវិតឲ្យ ភិត្តនីត្រៃព្រៃថ្នាធម៌ពីវប្រការ គឺកាវ សាតសូវនូវទុល្វោសថ ត្រាវចូលទៅទទួលនុវាទ ត្រព័ត៌ក្នុសង្ឃ(គ្រប់ ៗ កន្លះខែ នេះជាធម៌ដែលកិត្តន៍ត្រូវធ្វើឲ្យល្អគោរពរាប់អានបូជា កុំប្រព្រឹត្ត កន្ធងដរាបអស់មួយជីវិតឲ ។ ភិក្ខុនីនៅចាំវិសព្វរួចហើយ ត្រូវបវារណា ក្នុងទុកតោសង្ឃ ដោយហេតុញយ៉ាង គឺដោយឃើញក្ដី ដោយព្ភុក្ដី ដោយរង្កៀសក្ដី នេះជាធម៌ដែលកិត្តន័ត្រវៃធ្វើឲ្យល្អគោរពពប់អានបូជា កុំប្រព្រឹត្តកន្ធងដរាបអស់មួយជីវិត \mathfrak{s} ។ កិត្តន៍ត្រវគរុកាបត្ត(ជាសតេកិច្ចា) ហើយត្រូវប្រព្រឹត្តបក្ខមានត្តក្នុងទុកតោសង្ឃ នេះជាធម៌ដែលកិត្តន័ត្រវៃធ្វើ ឲ្យល្អគោវពរាប់អានបូជា កុំប្រព្រឹត្តកន្លងដរាបអស់មួយជីវិតឲ ។ ភិក្ខុនីត្រវ ស្វែងកេទបសម្បទាក្នុង ទុកតោសង្ឃដល់សិក្ខុមានាដែល មានសិក្ខាសិក្យា ក្នុងធម៌ទាំងឲ្យយ៦ អស់ពីរវស្សហើយ នេះជាធម៌ដែលកិត្តន៍ ត្រវធ្វើ ឲ្យល្អគោរពរាប់អានបូជា កុំ $\left(v \left(\hat{\mathbf{n}}_{\hat{n}} \hat{\mathbf{n}}_{\hat{s}} \hat{\mathbf{s}} \hat{\mathbf{s}} \right) \hat{\mathbf{n}}_{\hat{s}} \hat{\mathbf{s}} \hat{\mathbf{s}} \hat{\mathbf{s}} \right)$ y កិត្តន៍មិនត្រវដេរ មិនត្រវប្រទេចផ្តាសាភិត្ថដោយបរិយាយណាមួយទ្បើយ

វិនយបំដិកេ មហាវិកង្កោ

ပၢိဳကမ်ိဳးရေးမှာ မယဗျို င်းမျှာ မက္ကေး၍ ကုံက ရာ មានេត្វា ថ្វដេត្វា យាវជីវំ អនតិត្តាមតិយោ ។ អដ្ឋតក្តេ ទំពំដា ភិត្ត្តន៍នំ ភិត្តុសុ ខេនបថោ អនោវដោ ភិត្ត្តនំ စိုက္ခံဆို အေအးေန ကမာ္ခ်ိဳ ေးေရာက္ က်ယ္လီ မီလီယို အေနာက္ခဲ့ အိုက္ခံခဲ့ အိုက္ခံခဲ့ အိုက္ခံခဲ့ အိုက္ခံခဲ့ အိုက္ခံ មានេត្យ ថ្វដេត្យ យារដីវំ អនតិត្តាមនិយោតិ ។ လးေ လမင္ဂမ္ကာယျခဳံ ကလာင္စီ⁽⁹⁾ မက္ဆံ ဧမ္ခံ ကလာဆီ မာဒို ဗိမ္မာ့ ကေနက္၊ က က ေနာက္ က က စီ (၈) မရီ ករុជម្មេ កណត៌ អាមត្ត ទុក្កដស្ប ។ ឱ្យខំ អ-ធិយ្យាខេន្ទា អញ្ចំ ឧម្មុំ ភណតិ អាបត្តិ ខុត្តាដស្ប ។ (៤៩) អនម្មតាម្ម អនម្មតាមសញ្ហា វត្ត កំតាន់សន់រំ វក្តសញ្ជ័ ជុំវនតំ អាបត្តំ ចាច់ត្ត័យស្ប ។ អងម្មតាម្ម អនម្មតាមួសញាំ ក្តុំ កិត្តុនឹសន័្យ វេមត៌កោ ឱ្យឧតិ

អាបត្តិ ចាច់ត្តិយក្ស ។ អនម្មតាម្មេ អនម្មតាម្ម-សញ្ញី វត្តំ កិត្តុជីសផ្សំ សមត្តសញ្ញី ងវនតិ អាបត្តិ ចាច់ត្តិយក្ស ។

จ-๒ จ.ย. ภณลู่ า

றடு

វិនយបិងក មហាវិភង្គ

នេះជាធម៌ដែលភិត្តន៍ត្រីវធ្វើឲ្យល្អគោវពរាប់មានបូជា កុំប្រព្រឹត្តកន្លងដរាប អស់មួយជីវិត ១ ។ ពួកភិត្តន៍មិនត្រវស្ដីប្រដៅពួកភិត្ត ឡើយ ពួកភិត្ថុត្រវ ស្ដីប្រដៅដល់ពូកកិត្តនីចាន តាំងអំពីថ្ងៃនេះជាដើម នេះជាធម៌ដែលកិត្ត្ នីត្រវធ្វើឲ្យល្អគោវពរាប់អានបូជា កុំប្រព្រឹត្តកន្លងដរាបអស់មួយជីវិត 🤊 ។ បើភិត្តនីទាំងទ្បាយពោលថា បតិត្រលោកម្ចាស់ យើងខ្ញុំទាំងទ្បាយព្រម-ព្រៀងគ្នាហើយ កិត្តពោលធម៌ដទៃវិញ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បើកិត្តនី ទាំងទ្បាយពោលថា បពិត្រលោកម្ចាស់ យើងខ្ញុំទាំងទ្បាយបែកគ្នាជាព្លុកៗ ភិត្តចេះតែពោលនូវគរុធម៌ ៤ ដដែល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិត្តមិនបានប្រ-គល់ទុវាទឲ្យដល់ភិក្ខុនី ត្រទ្យប់ពោលធម៌ដទៃវិញ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ (៤ ๙) កម្មមិនមែនជាធម៌ ភិក្ខុសំគាល់ថា កម្មមិនជាធម៌មែន ភិត្តទីសង្ឃថែកគ្នាជាពូក ភិត្ត្ សំគាល់ថាជាពូកមែន ហើយបែដៅ ត្រ អាបត្ត៊ីជាចិត្តិយ ។ កម្មមិនមែនជាធម៌ កិត្តសំគាល់ថាកម្មមិនជាធម៌ មែន ភិក្ខុនឹសង្ឃបែកគ្នាជាពូក ភិក្ខុសង្ស័យ ហើយបែដៅ ត្រូវអាថត្តិ កិត្តទីសង្ឃបែកគ្នាជាពួក កិត្តសំគាល់ថាព្រមព្រៀងគ្នា ហើយប្រដៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ

(៣០) អជម្មតាម្មេ វេមត៌កោរ ក្តុំ ភិត្តុជិស ផ្យំ វក្កសញ្ញ័ ឱ្យឧត៌ ។ បេ ។ វេមត៌ កោ ឱ្យឧត៌ ។ បេ ។ សមត្តសញ្ជ៍ ងូវឧត៌ អាចត្តំ ទាច់ត្តិយស្ប ។ (៣០) អជម្មតម្មេ ជម្មតម្មសញ្លី វត្តំ ភិត្ត្តិ-សន័្យវក្កសញ្ជ័ ដុវឧត៌ ។ បេ ។ វេមត៌ កោ ដុវឧត៌ ។ បេ ។ សមក្តសញ្ញី វ៉ានតំ អាបត្តំ ទាច់ត្តិយស្បូ ។ (៣៤) អនរម្មតម្លេ អនរម្មតម្លេញ សមត្ត ភិត្តិជិសផ្លំ ក្លេញ ទានេតំ ។ បេ ។ មេតំកោ ទំនេតំ ។ ខេ។ សមត្តសញ្ញុំ ជាឧត៍ អាខត្តំ ទាចំតួយស្បូ ។ (៣៣) អជម្មតាម្មេ វេមតំតោ សមក្តំ ភិត្តជំ. សន័្យ វត្តសញ្ញ៍ ឱ្យឧត៌ ១ ថេ ១ វេមត៌កោះ ឱ្យឧត៌ ។ ខេ ។ សមត្តសញ្ញ័ ដំនៃតំ អាចត្តំ ទាចំត្តិយស្បូ ។

បាចិត្តិយកណ្ដេ ឧវាទវត្តស្ស បឋមសិក្ខាបទស្ស អាបត្តីវ៉ាវ៉ោ

m &

ពាបិត្តិយកណ្ហ ទវាទវត្ត សិក្ខាបទទី ទ រារ:ដែលត្រវិអាបត្តិ

(៣០) ភិក្ខុសង្ស័យក្នុងតម្មមិនជាធមិ ភិក្ខុនីសង្ឃបែកគ្នាជាពួក ភិក្ខុសំតាល់ថាជាពួកមែន ហើយប្រដៅ ។ បេ ។ ភិក្ខុសង្ស័យហើយ ប្រដៅ ។ បេ ។ ភិក្ខុសំតាល់ថាព្រមព្រៀងគ្នា ហើយប្រដៅ ត្រូវអាបត្តិ ជាចិត្តិយ ។

(៣១) កម្មមនមែនជាធម៌ ភិត្តុសំគាល់ថា កម្មជាធម៌ ភិត្តូន័សង្វ ថែកគ្នាជាពួក ភិត្តូសំគាល់ថាជាពួកមែន ហើយប្រដៅ ។ បេ ។ ភិត្ត សង្ស័យហើយប្រដៅ ។ បេ ។ ភិត្តូសំគាល់ថាព្រមព្រៀងគ្នា ហើយ ប្រដៅ ត្រូវអាបត្តិជាចិត្តិយ ។

(៣৬) កម្មមិនមែនជាធម៌ ភិក្ខុសំគាល់ថា កម្មមិនជាធម៌មែន ភិក្ខុនីសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នា ភិក្ខុសំគាល់ថាបៃកគ្នាជាព្លួកវិញ ហើយបៃដៅ ១ បេ ។ ភិក្ខុសង្ស័យហើយបៃដៅ ។ បេ ។ ភិក្ខុសំគាល់ថាព្រមព្រៀង គ្នា ហើយប្រដៅ ត្រូវអាបត្តិជាចិត្តិយ ។

(៣៣) កម្មមិនមែនជាធម៌ កិត្តូសង្ស័យ កិត្តូនីសង្ឃព្រមព្រៀង គ្នា ភិត្តូសំគាល់ថាថែកគ្នាជាពួកវិញ ហើយថែដៅ ។ ២ ។ កិត្ត សង្ស័យ ហើយថែដៅ ។ ២ ។ កិត្តូសំគាល់ថាព្រមព្រៀងគ្នា ហើយ ថ្រដៅ ត្រូវអាបត្តិជាចិត្តិយ ។

ගුප්

វិនយបិដិពេ មហាវិកង្គោ

	(ო	եյ	អន	ម្មការ	ម្ម ដ	្ត ឆ្ម	<u>ም ह</u>	រុស	រ ញ	đ.	រមខ្ម	5	n ?	آ م ا
និត	រផ្ទំ	31 0	ស ព័ ញ	, 3	ร ธรั	ŋ	មេ	୧	វេម	ร้า	ണ	27	375	: के
			មក្តុក											
	(ო	៥)	ឌដីម	កម្មេ	нε	ម្មត	ទម្មត	ម ត្	ກ ກ		ริ สิ	រ ជ	ಕು	ផ្ស
රත් ර			ารลิ											
нε	ម្មតា	ម្មុស	រ ញ ញ	ېپ کې	กิลั	ភិជិល	చ ద	, M	វេម	ີ້ຄະ	ണ	Ş	ក្ខខ	: क
			ಜ ಸ್ಟ್											
			ಸಟ											
	(ო	b)	ជ អ្	តាខ្មេ	€ -t:	មេទ័		ñ	ېږ تې	-	$\hat{\hat{n}}_{\hat{n}}$	ы С с	ម	ລັງ ຟ
ነ <u>ጽ</u> ፋ	រញ័ ញ	Ŷ	สถา	ণ ।	ខេ។	tî	មត	n in	n ^d	និវខ	ริ	ግ (	ម	J
ನು ಆ	ීරී ඇ ධ	រ ញ	જુષ	สิล	អាម	າ ຄ	ន្ត	₹ 1 1	ಸ್ಟ	-	9			
	(ო	ଟୀ]	ជ ឆ្នំ ៤	កខ្មេ	ដ ដ	រុតា	ម្នុក	រ ញ ញ	) ^{3³ 6}	• • •	n n i	a C d	មខ	≳໌ງ
ትጽዲ			ີສິສ											
ನು ಆ	ಗ ಗ ಗ	ញ	ર્સ ક	នត៌	អា	បតិ	٤	i m	: జి.శ	51	ៗ			

றத

វិនយបិជិត មហាវិភង្គ

(៣៤) កម្មមិនមែនជាធម៌ កិត្តូសំគាល់ថាកម្មមិនមែនជាធម៌មែន កិត្តូនីសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នា កិត្តូសំគាល់ថាបែកគ្នាជាពួកវិញ ហើយប្រដៅ ។ បេ ។ កិត្តសង្ឃ័យហើយប្រដៅ ។ បេ ។ កិត្តូសំគាល់ថាព្រមព្រៀងគ្នា ហើយប្រដៅ ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។

(៣៥) កម្មជាធម៌ កិត្តូសំគាល់ថាកម្មមិនជាធម៌វិញ កិត្តូនីសង្ឃបែក គ្នាជាពួក កិត្តូសំគាល់ថាជាពួកមែន ហើយប្រដៅ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កម្មជាធម៌ កិត្តូសំគាល់ថាកម្មមិនជាធម៌វិញ កិត្តូនីសង្ឃបែកគ្នាជាពួក កិត្តូសង្ស័យ ហើយប្រដៅ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កម្មជាធម៌ កិត្តូសំគាល់ ថាកម្មមិនជាធម៌វិញ កិត្តូនីសង្ឃបែកគ្នាជាពួក កិត្តូសំគាល់ថាព្រមព្រៀន គ្នា ហើយប្រដៅ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៣៦) កម្មជាធម៌ កិត្តូសង្ស័យ កិត្តូនីសង្ឃបែកគ្នាជាពួក កិត្តុ សំគាល់ថាជាពួកមែន ហើយប្រដៅ ។ បេ ។ កិត្តុសង្ស័យ ហើយប្រដៅ ។ បេ ។ កិត្តូសំគាល់ថា ព្រមព្រៀងគ្នា ហើយប្រដៅ ត្រវអាបត្តិ ខុក្កដ ។ (៣៧) កម្មជាធម៌ កិត្តសំគាល់ថាកម្មជាធម៌មែន កិត្តូនីសង្ឃបែកគ្នា ជាពួក កិត្តូសំគាល់ថាជាពួកមែន ហើយប្រដៅ ។ បេ ។ កិត្តូសង្ឃ័យ ហើយប្រដៅ ។ បេ ។ កិត្តូសំគាល់ថា ព្រមព្រៀងគ្នា ហើយប្រដៅ ត្រូវអាបត្តិ ខុក្កដ ។

បាចិត្តិយកណ្ដេ «វាទវត្តស្ស បឋមសិក្ខាបទស្ស អាចត្តិវាពា (၈၀) စမ္ခကၤမ္ မစမ္ခကမ္ခလ္တာ လဗင္ဂံ အိုက္ခ-នឹសន័្យ ក្រុសញាំ ឱ្យឧត៌ ។ បេ ។ ឋមតំ កោ ឱ្យឧត៌ ។ ខេ ។ សមត្តសញ្ញ័ ឱ្យឧត៌ អាបត្តិ ឧុត្តដស្បូ ។ (៣៩) ជម្មកាម្មេ ឋមតំកោ សមក្តំ ភិក្ខុជំសដ្ឋំ វត្តសញ្ញី ជុំវឧត៍ ។ បេ ។ វេមត៍ កោ ជុំវឧត៍ ។ បេ ។ សមត្តសញ្ញុំ ជុំវនតំ អាបត្តំ នុត្តដស្ស ។ (៤០) ជម្មតម្មេ ជម្មតម្មសញ្ញ័ សមក្តំ ភិត្ត្តជំសដ្ឋ វត្តសញ្ញី ៥វឧតិ អាបត្តិ ឧុត្តដស្ប ។ ជម្មកម្ម ខម្មតាម្មសញ្ជី សមក្តំ ភិត្ត្ និសន័្យ វេមតិកោ ឱ្យឧត អាចត្តំ នុត្តដស្ប ។ ជម្មតាម្ម ជម្មតាម្មសញ្ដំ សមត្តំ ភិក្ខុជិសផ្សំ សមក្តសញ្ជ័ ឱ្យឧតិ អនាបត្តិ ។

ରୁ ମ

យចំត្តិយកណ្ឌ ឧវាទវត្ត សិក្ខាបទទី e វារះដែលត្រូវអាបត្តិ

(៣៤) កម្មជាធម៌ កិត្តុសំគាល់ថាកម្មមិនមែនជាធម៌វិញ កិត្តុនីសង្ឈ ព្រមព្រៀងគ្នា កិត្តុសំគាល់ថាថែកគ្នាជាពួកវិញ ហើយបែដៅ ។ បេ ។ កិត្តុសង្ស័យ ហើយបែដៅ ។ បេ ។ កិត្តុសំគាល់ថាព្រមព្រៀងគ្នា ហើយបែដៅ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៣๙) កម្មជាធមិ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ ភិក្ខុនីសង្ឃព្រមព្រៀង គ្នា ភិក្ខុសំគាល់ថាថែកគ្នាជាពួកវិញ ហើយថ្រដៅ ។ ថេ ។ ភិក្ខុ សង្ស័យ ហើយថ្រដៅ ។ ថេ ។ ភិក្ខុសំគាល់ថាព្រមព្រៀងគ្នា ហើយ ថ្រដៅ ត្រូវអាចក្តិទុក្កដ ។

(៤០) កម្មជាធម៌ ភិក្ខុសំគាល់ថាកម្មជាធម៌មែន ភិក្ខុនីសង្ឃព្រម ព្រៀងគ្នា ភិក្ខុសំគាល់ថាបែកគ្នាជាពួកវិញ ហើយប្រដៅ ត្រវអាបត្តិ ទុក្កដ ។ កម្មជាធម៌ ភិក្ខុសំគាល់ថាកម្មជាធម៌មែន ភិក្ខុនីសង្ឃព្រម-ព្រៀងគ្នា ភិក្ខុសង្ឃ័យ ហើយប្រដៅ ត្រវអាបត្តិទុក្កដ ។ កម្មជាធម៌ ភិក្ខុសំគាល់ថាកម្មជាធម៌មែន ភិក្ខុនីសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នា ភិក្ខុសំគាល់ថា ព្រមព្រៀងគ្នាមែន ហើយប្រដៅ មិនត្រវអាបត្តិអ្វី ទ្បើយ ។

ଣା

វិនយបិឝិកេ មហាវិភង្គោ

បវេមសិក្ខារេទំ និដ្ឋិតំ ។

෩ඁඁඁ

វិនយបិងក មហាវិកង្គ

(៤១) អាបត្តិមិនមានដល់កិត្តុដែលសំដែងនូវបាទ្យីនៃគរុធមិប៉្រាំបី ដល់កិត្តុដែលសំដែងនូវអដ្ឋកថានៃគរុធមិប៉្រាំបី ដល់កិត្តុដែលកិត្តុនីពោល ថា លោកម្ចាស់ ចូរសូត្រទៅកិត្តក៏សូត្រ ដល់កិត្តុដែលកិត្តុនីសួរប្រស្នា ហើយធ្វើយដោះ ដល់កិត្តុដែលសំដែងធម៌ឲ្យអ្នកដទៃ ស្តាប់ ហើយកិត្ត្ ចូលស្តាប់ផង ដល់កិត្តុបែដៅធម៌ដល់សិក្ខមានាថ្មដល់សាមណេរី ដល់ កិត្តុតួត ដល់កិត្តុដើមបញ្ញត្តិ ។

សិក្ខាបទទី ១ ២បំ ។

ទុត៌យសិក្ខាបទំ

(៤៤) តេន សមយេន ពុន្តោ ភកវា សាវត្ថ័យ វិហវតិ ដេតវ៉ានេ អនា៩ខំណ្ឌិតាស្បូ អារាមេ ។ តេន ទោ ខន សមយេន ៩េវា ភិត្ត្ ភិត្តុនិយោ ៥វិនត្តិ ចរិយាយេន ។ គេន ទោ ខន សមយេន អាយស្មុតោ ចូន្យ ខត្តតាស្ប ហិយាយោ ហោតិ ភិក្ខុនិយោ ឱ្យនិតុំ ។ កិត្តិតំយោ រាវមាមាំសុ ននាតំ អជ្ឈ ឱ្យនោ ឥន្លោ ភវិស្សត៍ តញ្ហោះជាតំ នុជាតំ អយ្យោ ចូន្យបន្តកោ បុឧប្បនំ គណិស្សតីតំ ។ អ៥លោ តា កំក្លុនយោ យេនាយស្មា ទូឌ្យខន្តកោ តេខុខសត្ថទឹស នុខសត្ថ-មិត្វា អាយស្មន្តំ ចូន្យបន្តតំ អភិវានេត្វា ឯកមន្ត င်ိဳလီဒီလ ၅ ပါကဗင္ရွိ င်ိဳလိဋ္ဌာ (၈) ၏ အိုက္ခံင်ိုးဟာ អាយស្មា ចូន្យបន្តតោ វាគនកេច សមក្កត្ត កក់នំ-ကောင္စာ က အနီခ်ာ က အီးစီ အမွာ အမိုက္ အမိုက္ အမိုက္ အမိုက္ အမိုက္က အမိုက္က အမိုက္က အမိုက္က အမိုက္က အမိုက္က အမိုက នុវានោត៌ និយ្យាខេត្តា ឥមំ ននាន មុនប្បនំ អភាស័

ស៌ក្លាបទទី ២

(៤៤) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះកាគ កាលគង់នៅវត្តដេត-របស់អនាថបិណ្ឌិតសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្តី ។ ត្រានោះឯង ភិក្ខុជា វន ថេរ: ទាំង ទ្យាយប្រដៅពួកភិត្តន៍ដោយវេនជាលំដាប់ ៗ សម័យនោះឯង ព្រះចូឲ្យបន្តកដ៍មានអាយុត្រីវវេនប្រដោភិក្ខុនីទាំងឲ្យាយ ។ ពូកភិក្ខុនី និយាយគ្នាថា ថ្ងៃនេះទុវាទគន់នឹងមិនសម្រេចបរិបូណ៌ទេ លោកមា្លស ចូឲ្យបន្តភគង៍ន៍ង៍ពោលនូវទទាននោះឯងដដែលៗឥឡូវហ្នឹង ។ ភិត្តិន័ ពំងនោះនាំគ្នាចូល ទៅកេ ព្រះចូទ្យ បន្តកដ៏មានអាយុ លុះ ទៅដល់ ហើយ កំថ្វាយបង្គំព្រះចូឲ្យបន្តកដ៏មានអាយុ ហើយអង្គួយនៅក្នុង វីដ៏សមគរូ ។ ឯព្រះចូទ្យបន្នកដ៏មានអាយុ ធាននិយាយនឹងភិត្តទីទាំងនោះ ដែលអង្គ័យ នៅហើយក្នុងទីដ៏សមគរូវដោយពាក្យយ៉ាំងនេះថា ម្នាលនាងទាំងឡាយ ត្រូកនាង តែម តៀងគ្នា ហើយថ្ម ។ ត្លូកភិក្ខុនិតបថា តែម តៀងគ្នា ហើយ លោកម្ចាស់ ។ ព្រះចូន្យបន្នកសូរថា ម្នាលនាងទាំងទ្បាយ គរុធមិថ ចាំស្កាត់ហើយឬ ។ ពុកភិត្តន័តបថា ចាំស្កាត់ហើយ លោក ម្ចាស់ ។ ព្រះចូទ្យបន្តក ជ្រាប់ថា ម្នាលនាងទាំងទ្បាយ នេះ ហើយជា ឡាទ ហើយបានពោលនូវ_ទទាននេះដដែលថា

វិនយបំផរត មហាវិភង្គោ

អជិចេតសោ អប្បមដ្ឋតៅ មុជំនោ មោនបថេសុសិក្ខាតោ សោកា ជ ភវត្តិ តាធំនោ ឧបសន្តស្បួសនាសត័មតោតិ ។

(៤៣) ភិត្តាធិយោ រាវមាហំសុ ឧឧុ អហេឌុទ្លា នធាន អដ្ឋ ឱ្យនោ ឥន្ទោ ភាំស្បូត៌ តញោនានំ နေအာင် မ၊ ကျောင္ခန္းျဖန္းကာ ဗုန္ကားဖို့ အက်ိဳးလံုး-နီးနီး ၅ မ၊ လျှောလ် ၊ ၈၈ မာ လည္ ဖွန္စုဗန္စုကာ ခာ လိ តិត្តូនំនំ ៩៩ តថាសហ្វាថំ ។ អ៥ទោ អាយស្មា ជូមាយតិចិ បជ្ឈលតិចិ អន្តរជាយនិចិ តញ្ញៅ ទុខានំ အလားေနာက္ဆက္ စားပုံ စုန္အားစင် ၅ အိုးဇွာင်းဟာ រៅមេលសុ អច្ចឃំ នេ កោ អព្ទនំ នេ កោ ជ នេ នោ ឥតោ ខ្យុត្វ ង្វានោ ៧វំ ឥន្ទោ ភ្វូតបុត្វោ យថា អយ្យស្ម ទូន្យ ខត្តតាស្អាតំ ។ រេ៩ ទោ អាយស្មា

វិនយបិជិត មហាវិភង្គ

សេចក្តីសោកទាំងទ្យាយ វមែងមិនមានដល់មុនីដែលមាន អធិចិត្តមិនប្រមាទ សិក្សានៅក្នុងផ្លូវនៃមោនធម៌ (គឺអរហត្ត-ញាណ) មិនញាប់ញ័រ (ដោយលោកធម៌) មាន ចិត្តសូប (ចាកកំលេស)តែងមានស្មារតី ជានិច្ច ។ $(b \sigma)$ ភិត្តនីទាំងឡាយ បាននិយាយគ្នាហាំងនេះថា យើងទាំង ទ្យាយបាននិយាយគ្នាទុកមកហើយថា វេលាថៃ្វនេះតុវាទគង់នឹងមិន សម្រេចចរិចូណ៌ទេ លោតម្ចាស់ចូទ្យបន្នក គង់នឹងពោលនូវទទាននោះ ឯនដដែលក្នុងកាលឥឡូវហ្នឹង ។ ព្រះចូឡបន្តកដ៍មានអាយុបានស្តាប ពាក្យនិយាយចរចានេះរបស់ភិក្ខុនីពំងឲ្យយនោះហើយ ។ គ្រានោះ ព្រះចុទ្យបន្តកដ៍មានអាយុហោះ ទៅកាន់វិហាសស្ថានហើយចង្រ្ត៍មនុះ ឈរ ទ្វះ អង្គុយទ្វះ ដេកទ្វះ បង្គួយផ្សែងទ្វះ បញ្ចេញពន្វឺក្វើងទ្វះ បំបាត់ ខ្វូនទៅខ្វះ ហើយពោល « ទាននោះទៀតផងនឹងពុទ្ធវចនៈដទៃ ជា (ចិនផង ។ ភិត្តនីទាំងឲ្យយបាននិយាយគ្នាយ៉ាំងនេះថា ឭដ៏អាកាសវ៉ាលទទេ មាលគ្នាយើងទាំងទ្យាយ សេចក្តីអស្ចាវ្យ (នេះ) ចំទ្បែកពេកណាស់ ម្នាលគ្នាយើងទាំងឡាយ ហេតុមិនធ្លាប់កើត ១ ហើយ **ទ្**វាទដែល ស ម្តេចបរិចុណ៌ ដូចជានុវាទរបស់លោក ចូស់ចូទ្យបន្តកយ៉ាំងនេះ កាលព័ ដើមយើងមិនធ្លាប់បាន(ស្តាប់) ទេ ។ លំដាប់នោះព្រះចូទ្យបន្តកដ៏មានអាយុ

ចូន្យបន្តកោត ភិត្តន៍យោ យាវ សមន្តភាព ដុំវ-និត្វា នយ្យេដេសំ កច្ឆ៩ កក់នំយោត៌ ។ អ៩ទោ ၈ အိန္ဒာ့ ဒဲးဟာ အေးၾား ဗက္က်ိုးေစတို အေၾကာက္ ကာလလျှော အက် ဗာလန္နီ ၅ မနေလျှာ နည္စာထန္နီ ခံထန္ခ် နေားေနာ့ မမြည့် လန္ဘာကေျ မမာ မွ မိုမိုက္တာနဲ့ ကေ អារាមេ ភិត្តូហិ សន្ធឹ វសិត្វា ឥនានិ នកាំ បា-လင္ရွိခ်ဳိ ၅ မ(လ္ဂုလံု (၈) အိုက္စ္က (ရလံ မင္စုလ္ဂုင္ပံ နင်္ဂျာကဆီ စွက်ဆီ နဲ့ မောင်ဆီမှ ကောင် စွက်ဆီမှ ကောင် စွက်ဆီမှ ကောင် စွက်ဆီမှ ကောင် စွက်ဆီမှ ကောင် စွက်ဆီမှ ကောင អញ្ជិញ ។ បេ ។ តេ ឧដ្ឋាយភ្នំ ទ័យឆ្នំ វិទាចេឆ្តំ តថំ ហិ នាម អាយស្មា ច្វូន្យួចន្តតោ អត្តផ្តូតេ សុរិយេ ភិត្តតិយោ ឱ្យនិស្បតីតិ ។ ខេ ។ សច្នុំ កាំរ ភ្វំ ច្វុន្យបន្តកា អត្ថន្តតែ សុរិយេ ភិក្ខុនិយោ **ຊໍາຂະບໍ່ຄື າ ເບ**ິ່ອ ກອກຄື າ ກອງເຫຼົາ အကက် ကာဗ် တ် စာဗ ကွံ ၄့ ရျှဗစ္စက អត្ថផ្តុំតេ សុរិយេ ភិត្ត្ ជិយោ ជានិស្សសិ នេត ចូន្យខន្តតា អប្បសញ្ញនំ វា បសានាយ ។ បេ ។

បាចិត្តិយកណ្ដេ «វាទវគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទស្ស ន៍ទានំ

បាចិត្តិយកណ្ហ ឱវាទវត្ត សិក្ខាបទទី ៤ និទាន

ប្រដៅភិត្តនីអម្យាលនោះដរាបដល់យប់ ហើយបញ្ចូនទៅវិញថា ម្នាលនាន ព៌ងឲ្យយ ព្លួកនៈងចូវទៅចុះ ។ វេលានោះទ្វារនគរគេបិទ ហើយ ភិត្តនីពំង เธาะก็เฮาชาธ์เโก่ระม ญะเติ้กเข้าธ์เขียอูญเฮากร่ะสา ๆ ยรุญ ពំឥឡាយ ពោលពេស តិះដៀល បន្ទុះបង្គាប់ថា កិត្តទ័ព៌ន៍ទ្យាយនេះ មិនមែនជា ព្រហ្ម ហរិនី (មិនមែនជាអ្នកប្រត្រឹត្តល្អ) ទេ នៅជាមួយនឹងកិត្ត ទាំង ទ្យាយក្នុងអារាមហើយទើបតែចូលមកកាន់នគរក្នុងកាលឥឡូវនេះ ភិត្តពំងទ្បាយ បានឲ្យពាក្យមនុស្សអម្បាលនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ កិត្តទាំងទ្យាយណា ជាអ្នកមានសេចក្តីជ្រាជ្ញាតិច ។ បេ។ ភិក្ខុព័ន៍ ឡាយនោះ ពោល ទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ចូឡ-បន្នក:ដ៏មានអាយុ កាលព្រះអាទិត្យអស្តុង្គតហើយមិនគូវនឹងទៅបែដៅ ភិត្តនីទាំង ឡាយ ទេ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សូរថា ម្នាល ចូទ្យបន្តក: ព្វថាកាលព្រះអាទិត្យអស្តន្នតហើយ អ្នកឯងទៅប្រដៅ ភិក្ខុនី ទាំង ទ្យាយពិតមែនឬ ។ ព្រះចូទ្យបន្តក:ដ៏មានអាយុទូលថា សូម[ទង៍ ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគឲ្រជ់បន្ទោស មេត្តា (ជ្រាសពិតមែន ឋា មាលចុទ្យបន្នកៈ កាលព្រះអាទិត្យអស្តង្គតទៅហើយ អ្នកឯងមិនគូរូ នំងទៅប្រដៅភិត្តនីទាំងទ្បាយទេ ម្នាលចូទ្យបន្តកៈ អំពើដែលអ្នកធ្វើនេះ មិននាំឲ្យដែះថ្វា ដល់បុគ្គលព៌ង ឡាយដែលមិន ទាន់ដែះថ្វា ទេ ។ បេ ។

វិនយបិដកេ មហាវិភង្គោ

រ)វញ្ បន ភិក្ខុវេ ៩ទំ សិក្ខាបនំ ទន្ទិសេយ្យ៩ សម្មតោចិ ចេ ភិក្ខុ អត្ថន្តតោ សុរិយេ ភិក្ខុនិយោ ទវនេយ្យ ទាចិត្តិយន្តិ ។

(៤៤) សម្មតោ ឆាម ញត្តិខតុត្តេខ កាម្មេន សម្មតោ ។ អត្តន្តតា សុរិយេតំ ឧកតេ សុរិយេ ។ ភិក្ខុនិយោ ឆាម ឧភតោសន្បែ ឧបសម្បន្នា ។ ឱវ-នេយ្យាតំ អដ្ឋហិ វា ករុឌម្មេហិ អញ្ញេន វា នម្មេន ឱវឧត៌ អាបត្តំ ចាចិត្តិយស្ប ។

(៤៥) អត្ថន្តតេ អត្ថន្តតសញ្ញ័ ជុំវឧត៍ អាបត្តំ ចាច់ត្តិយស្ប ។ អត្ថន្មតេ វេមតំកោ ជុំវឧត៍ អាបត្តំ ចាច់ត្តិយស្ប ។ អត្ថន្តតេ អឧត្ថន្តតសញ្ញ័ ជុំវឧត៌ អាបត្តិ ចាច់ត្តិយស្ប ។ ឯកាតោ ជុបសម្បន្នំ⁽⁰⁾ ជុំវឧត៌ អាបត្តិ ធុក្កដស្ប ។ អឧត្ថន្តតេ អត្ថន្តតសញ្ញ័ អាបត្តិ ធុក្កដស្ប ។ អឧត្ថន្តតេ វេមត៌កោ អាបត្តិ ធុក្ក-ដស្ប ។ អឧត្តន្តតេ វេមត៌កោ អាបត្តិ ខុក្ក-

យេរុយ្យេន ឯកតោ ឧបសម្បន្ថាយាតិ បាហិ ទិស្សតិ ។

វិនយបិដក មហាវិភង្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំឥឡាយ អ្នកទាំឥឡាយ គប្បីសំដៃឥឡើឥនូវសិក្ខាបទនេះ យ៉ាំឥនេះថា ភិក្ខុបើទុកជាសង្ឃ បានសន្មតហើយ កាលបើព្រះអាទិត្យ អស្តន្តតហើយទៅប្រដៅពួកភិក្ខុនី ត្រូវអាបគ្គិបាចិត្តិយ ។

(៤៤) ដែលហៅថា សង្ឃបានសន្មតនោះ គឺសង្ឃសន្មតដោយ ញត្តិចតុត្តកម្មវាចា ។ ត្រង់ពាក្យថា ព្រះអាទិត្យអស្តុង្គតហើយ សេចក្តីថា ព្រះអាទិត្យលិចចុះហើយ ៗ ពុក្ខសីដែលជានទបសម្បទាក្នុងជំនុំសង្ឃ ពីរចំណែក ហៅថា កិត្តនី ។ ពាក្យថា ប្រដៅ សេចក្ដីថា កិត្តប្រ ដៅភិត្តនីដោយគរុធមិជក្តី ដោយធម៌ជទៃក្តី ត្រវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ (៤៥) โตะអាទិត្យអស្តុង្គតហើយ កិត្តសំគាល់ថា អស្តង្គតមែន ហើយទៅបြដៅ (កិត្តូទី)ត្រូវអាចត្តិជាចិត្តិយ ។ ព្រះអាទិត្យអស្តង្គតហើយ ភិត្តមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយទៅប្រដៅ ត្រវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ព្រះ អាទិត្យអស្តន្តលើយ ភិត្តសំគាល់ថាមិនទាន់អស្តន្តត ហើយទៅប្រដៅ ត្រវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កិត្តប្រដៅកិត្តន៍ដែល ទបសម្បទាហើយក្នុងដំនុំ សង្ឃមួយចំណែក ត្រវអាបត្តិទុក្កដ ។ ព្រះអាទិត្យមិនទាន់អស្តង្គ័ត ភិត្ត សំគាល់ថាអស្តន្តតហើយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ព្រះអាទិត្យមិនទាន់អស្តន្តត កិត្តមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ព្រះអាទិត្យមិនទាន់អស្តង្គត ភិត្តសំគាល់ថា មិនទាន់អស្តន៍ត មិនត្រវអាបត្តិអ៊ីទ្បើយ ។

(៤៦) អនាមត្តំ នុទ្ទេសំ ខេត្តោ បរិថុថ្ងំ ខេត្តោ និសាយាំ អយ្យាត៌ វុទ្ធមានោ នុសាយតំ មញ្ញំ បុច្ចតំ បញ្ញំ បុដ្ឋោ តា៥េត៌ អញ្ញស្បត្តាយ ភណរន្តំ កំក្តុំតិយោ សុណន្តំ សិក្ខាមានាយ សាមណោិយា នុម្មត្តូតាស្ប អានិតាម្មិតាស្បាត៌ ។

ទុតិយសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

යිග

ជាចិត្តិយកណ្ឌ នវាទវត្ត សិក្ខាបទទី ៤ អនាបត្តិ

(៤៦) តាបត្តិមិនថាន ដល់ភិក្ខុដែលសំដែងនូវបាលីនៃគរុធមិប៉ាបី ដល់ភិក្ខុដែលសំដែងនូវអដ្ឋតថានៃគរុធមិប៉ាបី ដល់ភិក្ខុដែលភិក្ខុនី ចោល ថា លោកម្ចាស់ចូវសូត្រ ទៅភិក្ខុក៏សូត្រ ដល់ភិក្ខុដែលភិក្ខុនីសូវប្រសា ហើយធ្វើយដោះ ដល់ភិក្ខុដែលសំដែងធម៌ឲ្យអ្នកដទៃ ស្តាប់ ហើយភិក្ខុនី ចូលស្តាប់ផង ដល់ភិក្ខុបដៅធម៌ដល់សិក្ខមានាឬដល់សាមណេរី ដល់ភិក្ខុ ត្នូត ដល់ភិក្ខុដើមបញ្ញត្តិ ។

សិក្ខាបទទី 🖢 ចប់ 🦄

តតិយល៌ក្តាបទំ

(៤៧) តេះ សមយេរ ពុន្តោ ភកវា សានេះសុ ဂိတၤန်ာ ကဗိတၢန္ဂည္ရွိ စိုးရြာရာကဗေ ។ ၊နေ ၊ စာ ဗဒ လဗ၊ယင္က ဧစ္ဂ္ဂ်ိဳယ္က နိဳက္စ္က နိဳက္စ္ကစ္စ္က ဗလုပ္လံ-မိရာ င္အေနီလာ အီက္စ္ကစီးဟာ စိုးခင္ရွိ ၅ အီက္စ္ကစီးဟာ င္စာန္ခ်ီတာ အိုက္အံစီးဟာ ၿခားေက်င္စံ ၿငံ မႈးထြန္ စိုက်နိ ကဗ်ိဳလျှာဗာန်ာ ^၅ ယဗါ့^(၈) ဗယ် မ(ယ၂ က(ဥယ၂)ဗ စိုဂံနေမျှ အားလာ မယျာ ဒစ္စခိုယာ ရဲးဆံ မးမွှ ទំនេន្តន៍ ។ កំត្តានិយោ នុជ្ឈយន្តិ ទ័យន្តិ វិទាខេន្ត ကင် ဟ် အမ ၁၈ နိုလ္ နိုက္ခ နိုက္ခန္နာမည္မယံ ရမလန္လံဗိန္တာ အီက္စ္မွာစီးဟာ ရဲးနန္စီအီ ၅ အင်္ဂတာ ဆ ភិក្ខុ និយោ ភិក្ខុ នំ ៧តមត្ខំ អារោចេសុំ ។ យេ តេ ភិត្តា អញ្ជិញ ។ បេ ។ តេ នុជ្ឈយន្តំ ទីយន្តំ វិចាចេន្ត្ ကင် ဟိ ၈၁ ေ ၈ ကို ကို ကို ကို စိုက္ခဲ့ဖု က ကို ឧបសត្ថទិត្វា ភិត្តូរិយោ ឱវឧត្តីតំ ១ ខេ ១ សខ្មុំ កាំរ

໑ ឩ.ឞ. យំ ហិ ។

សិក្ខាបទ ទី ៣

(៤៧) សម័យនោះ ត្រះសម្ពុទ្ធដ៏មានត្រះភាគ កាលគង់នៅនំគ្រោ-ពារាម ជិតក្រងកបិលពស្តូ ក្នុងដែនឈ្មោះសក្ត: ។ (គានោះឯង ធព្វគ្គិយភិត្ត ទាំង ឡាយ ចូលទៅកាន់លំនៅវបស់ភិត្តនី ហើយប្រដៅធញ្-គ្គិយភិក្ខុនីទាំងទ្បាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងទ្បាយបាននិយាយបច្ចូលធព្វគ្គិយភិក្ខុ-ទ័យ ន៍នេះថា ម្នាលនាងទាំងទ្បាយ ពួកនាងចូរមក យេងនឹងទៅទទួល ត្វាទ (ជាមួយគ្នា) ។ ធព្វគ្គិយកិត្តន័និយាយថា ម្នាលនាងទាំងឡាយ យើងទាំងទ្យាយ នាំគ្នាទៅព្រោះហេតុនៃតុវាទធ្វើអ្វី ដ្បិតធព្វគ្គិយភិក្ខុជា ម្ចាស់ទាំងឡាយមកប្រដៅពូកយើងក្នុងលំនៅនេះហើយ ។ កិត្តនីទាំង ទ្យាយនាំគ្នាពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្គាប់ថា ពូកួតឲ្យគ្លិយកិត្តមិនគូរ នឹងចូលដល់លំនៅកិត្តទីហើយប្រដៅកិត្តទីពាំងទ្បាយទេ ។ លំដាម់នោះ ភិត្ត្ថខ័អម្យាលនោះ (ចាប់ដំណើរនុះដល់ភិត្តទាំងឲ្យាយ ។ ភិត្តទាំងឲ្យយ ដាអ្នកមានសេចក្តីជ្រាជ្ញាតិច ។ បេ ។ កិត្តទាំងទ្បាយនោះ ഹ്ന ពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្គាប់ថា ពួកធព្វគ្គិយកិត្ត មិនគួរចូល ដល់លំនៅរបស់ភិត្តូនី ហើយប្រដៅភិត្តូនី ។ បេ ។ ព្រះដំ មានព្រះភាគត្រាស់ថា ម្នាលកិត្តទាំងទ្បាយ ព្វថា អ្នកទាំងទ្បាយ

ជាចិត្តិយកណ្ដេ ឧវាទវត្តស្ស គតិយសិក្ខាបទស្ស អនុប្បញ្ញត្តិ

ရှားမွှ စိုက္ချာ၊ စိုက္ခမ္ခာမယ္မယံ ရမမန္တမိရွာ စိုက္ခာ၊ စိတ္၊၊ စို၊၊ စာ၊၊ စိုက္ခာ၊ စိုက္ခာ၊ စိတ္၊၊ စို၊၊ စို၊၊ စိုက္ခဲ၊ စိတ္၊၊ စို၊၊ စာ၊၊ စိုက္ခဲ၊ စိတ္၊၊ စို၊၊ စာ၊၊ စိုက္ခဲ၊ စိတ္၊၊ စို၊၊ စာ၊၊ စိုးမဲ၊ စိတ္၊၊ စိတ္၊၊ စိတ္၊၊ စို၊၊

ប្រងៅកិត្តទី ពំង ឲ្យ យចូលដល់លំ នៅកិត្តទី ពិត មែទឬ ។ ពួក ធព្វគ្គិយ កិត្ត ខូលថា សូម ខ ង៍ មេត្តា ព្រៃស ពិត មែន ។ ព្រះពុទ្ធ ជា ម្ចាស់ដ៏មាន ព្រះកាគ ខ ង៍ តិះ ដៀលថា នៃ មោយបុរស ពំង ឲ្យ យ ពួក អ្នក ឯងមិន គួរ នឹង ទៅ ប្រងៅកិត្ត ទី ពំង ឲ្យ យ ចូលដល់ លំ នៅ ភិត្ត ទី ខេ នៃ មោយបុរស ពំង ឲ្យ យ អំ តើ ដែល អ្នក ឯង ធ្វើ នេះ មិន នាំឲ្យ ជ្រះថ្វាដល់ បុគ្គ ល ដែល មិន ពន់ ជែរថ្ងា ទេ ។ បេ ។ ម្នាលកិត្ត ពំង ឲ្យ យ អ្នក ពំង ឲ្យ យ គប្បី សំ ដែង ខ្យើងនូវ សិក្ខា ប ខេ ។ ម្នាលកិត្ត ពំង ឲ្យ យ អ្នក ពំង ឲ្យ យ គប្បី សំ ដែង ខ្ញើងនូវ សិក្ខា ប ខេ ។ ម្នាលកិត្ត ពំង ឲ្យ យ អ្នក ពំង ឲ្យ យ គប្បី សំ ដែង ខ្ញើងនូវ សិក្ខា ប ខេ ។ ម្នាលកិត្ត ពំង ឲ្យ យ អ្នក ពំង ឲ្យ យ គប្បី សំ ដែង ខ្ញើងនូវ សិក្ខា ប ខេ ។ ម្នាលកិត្ត ពំង ឲ្យ យ អ្នក ពំង ឲ្យ យ គប្បី បេស ភិត្ត នី ហើយ ប្រងៅកិត្ត ទី ពំង ឲ្យ យ ត្រវ អាប គ្និ ពុ ចិត្ត ឃ ។ ព្រះ ដ៏មាន ព្រះភាគ ទ្រង់ បញ្ញត្ត សិក្ខា បទ នេះ ដល់ កិត្ត ពាំង ឲ្យ យ យាង នេះ ។ (៤៨) សម័យ នោះ ឯង ព្រះមហាបជាបតិ គោតមីកិត្ត ទី មាន ៨ ម្វី ។

៤៩) សម័យនោះឯង ព្រះមហាបជាបតិតោតមីភិត្តនីមានជម្ងឺ ។ ភិត្តដា បេវៈ ទាំង ឡាយ ចូល ទៅកាន់ លំ នៅ ព្រះមហាបជាបតិ គោតមីភិត្តនី លុះចូល ទៅដល់ ហើយ ចាននិយាយសូវ ព្រះមហាបជាបតិ គោតមីភិត្តនី យ៉ាងនេះថា ម្នាល ព្រះនាង គោតមី សរីវយន្ត ព្រះនាងល្មមអត់ ទំាំបានដែរ ឬ ទេ លមប ៃព្រឹត្ត ទៅបាន ស្រល ដែរឬ ទេ ។ ព្រះមហាបជាបតិ គោតមី ភិត្តនីតបថា លោក ម្ចាស់ សរីវយន្ត ខ្ញុំមិនអាចអត់ ទំាំបាន ខេ ខ្ញុំមិនអាច

لى كى

វិនយបិដកេ មហាវិកង្កោ

ទមន័យ ន យាមន័យ ឥន្យយ្យ នម្មុំ នេសេខានំ ។ ជ តាវ កក់ធំ តាខ្យត់ កំត្តូនូបស្សយំ នុបសង្គម័ត្វា ភិត្តភ្នំយា ជម្ពុំ នេសេតុត្តិ កក្តភ្លូទ្វាយន្តា ជ នេសេ-សុំ ។ អ៩ទោ កកក់ ឬពូណ្ណសមយំ នំក់សេត្វា បត្តចំព័មានាយ យេន ទហាបជាបត់ តោតម៉ឺ តេ-នុបសន៍មិនបសន៍មិតា បញ្ហាត្ អសនេ និសីនិ។ និ-សជ្ល (ទា ភកវា មហាបជាបត់ (តាតមំ វ)តនវោប ကင္နီ၊ ေျပာင္ရက အနာ စနင္ခရာ ေျပာင္ရက နီ ေျပာင္ရဲ့ က လိုက္ခဲ့ က လိုက္ခဲ့ က လိုက္ခဲ့ က လိုက္ခဲ့ က လိုက္ခဲ့ က လိုက មេ ភន្លេ ៤៩៣ ភិក្តា អាកត្តា ជម្មុំ នេសេត្តិ តេជ មេ ដាសុ ហោតំ ឥនានំ បន កកវតា បដំ ក្តិត្តត្តំ តុត្តបាលនា ន នេះសន្តំ តេន មេ ន ដាសុ : ហោត័តំ ។ អ៥ទោ កកកំ មហាមជាមតំ តោតមំ ឌម្ម័យ កាត់យ សន្តសេត្រា សមាន ខេត្តា សមុត្តេ-ដេត្វា សម្បូរាំសេត្វា នុដ្ឋាយាសនា បញ្ញាមំ ។

វិនយចិដក មហាវិភង្គ

ម្រពីភ្នុទៅមានស្រួលទេ បតិត្រលោកម្ចាស់ទាំងទ្យាយ ណ្ដើយចុះ សូមព្អកលោកម្ចាស់សំដែងធម៌ឲ្យពាន ។ ភិក្ខុពំងនោះនិយាយថា មាលនាង គំរិយាដែលភិក្ខុចូលមកកាន់លំនៅរបស់ភិក្ខុនី ហើយសំដែង ធម៌ដល់ភិត្តនី មិនគូរទ្យើយ ហើយមានសេចក្តីសង្ស័យ (យ៉ឺងនេះ) ส์ยิ่ริบที่ระห์เสลีตษ์เด่ ีน ๆ โลกเลาะ โละส์ยารโละสาร[จุธ์ ស្ងៀកស្បូង៍ ហើយប្រដាប់ដោយជាត្រទឹងច័វវក្មងវេលា ព្រឹក ហើយ e្រន៍ពុទ្ធដំណើរ ទៅកាន់លំនៅរបស់ព្រះមហាបជាបតិតោតមី លុះដល់ เហ็យ (เฉลร์ เพิ่ม พระ โสพโธธลา้ธุร ๆ (ตะส์ยาร (ตะสะยาร e្រន់គន់ហើយ e្រន់ត្រាស់សូវត្រះមហាបដាបតិគោតមីយ៉ាងនេះឋា ព្រះនាងគោតមី សរីវយន្ត ព្រះនាងល្មមអត់ ព្រំជានដែរឬ ល្មមឲ្យ vត្រឹត្តទៅបាន ky_n លដែរឬ ។ ត្រះនាងទុលតបថា បតិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន កាលមុនភិត្តជា ថេរៈ ទាំង ឡាយ មកសំដែងធម៌ដល់ ខ្ញុំ ព្រះអង្គ ហេតុ នោះ រុំព្រះអង្គមានសេចក្តីសប្បាយ ក៏ឥឡូវនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគឲ្រន័ ហាមឃាត់ហើយ (េញាះហេតុនោះ កិត្តជាថេវ:ទាំងទ្បាយ មានសេចក្តី ទ្វាចក្រែង ទើបមិនហ៊ានសំដែង សេចក្តីមិនសប្បាយមានដល់ខ្ញុំព្រះអង្គ ញ្រោះហេតុនោះឯង ។ លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះកាគឲ្រន័ពន្យល់ ពេះមហាបជាបតិតោតមីឲ្យឃើញ ឲ្យកាន់យក ឲ្យអាចហ៊ាន ឲ្យវីក រាយដោយធម្មីកថាហើយ ទ្រង់ក្រោកចាកអាសន:ចៀសចេញទៅ ។

ជាចិត្តិយកណ្ដេ «វាទវត្តស្ស គតិយសិក្ខាបទស្ស វិភះគ្នោ

អ៩លោ កកក រៀតស្មឺ នំនានេ រៀតស្មឺ បកកណោ ជម្មឺ កាដំ កាត្តា ភិក្ត្ត អាមន្តេសំ អនុជាជាមិ ភិក្តាហ ភិក្តាធូបស្បយំ ឧបសង្គមិត្វា កំលានំ ភិក្តានី ៧និតុំ រៀត បន ភិក្តាហ ៩មំ សិក្តាបនំ ឧន្ទិសេយ្យថ យោ បន ភិក្តា ភិក្តានូបស្បយំ ឧបសង្គមិត្វា ភិក្តានំយោ ឱ្យខេយ្យ អញ្ញត្រ សមយា ចាប់ត្តិយំ តត្តាយំ សមយោ កំលានា ហោតិ ភិក្ខានី អយំ តត្តាយំ សមយោ កំលានា ហោតិ ភិក្ខានី អយំ

(៤៩) យោ បនាតំ យោ យាធិសោ ។ បេ។ ភិក្ត្តិតំ ។ បេ ។ អយំ ៩មស្មឺ អត្តេ អដិប្បេតោ ភិក្ត្តិតំ ។ ភិក្តុជូបស្បយោ⁽⁰⁾ ជាម យត្ថ ភិក្តុដំយោ ឯកាវត្តម្បិ វសភ្លំ ។ ឧបសន្តមិត្វាតំ តត្ថ កត្ថា ។ ឯកាវត្តម្បិ វសភ្លំ ។ ឧបសន្តមិត្វាតំ តត្ថា កត្ថា ។ ភិក្តុដំយោ ជាម ឧភតោសដេរូ ឧបសម្បន្នា ។ «វ-នេយ្យាតំ អដ្ឋមាំ ករុជម្មេមាំ «វនតំ អាបត្តំ មាចិត្តិ-យស្ប ។ អញ្ញត្រ សមយាតំ ឋបេត្វា សមយំ ។ កំហានា នាម ភិក្តុន័ ន សក្តោតំ ខ្ញុំវានាយ វា សំវាសាយ វា កន្តំ ។ • ភិត្តូបូបឲ្យយន្តិបំ ពាហំ ។

លចិត្តិយកណ្ឌ ឱភិទវត្ត សិក្ខាបទទី ៣ វិភង្គ

*ព្រោះ*និទាននេះ ដំណើរនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់សំដែងធម្មីកថា ហើយ ទ្រង់ ហៅភិត្ត ទាំងទ្បាយមក ត្រាស់ថា ម្នាលភិត្ត ទាំងទ្បាយ តថាគត អនុញាតឲ្យកិត្តចូលដល់លំនៅរបស់កិត្តនី ហើយប្រដៅកិត្តនីដែលមានដម្ងឺ ម្នាលភិត្តិពំងឲ្យយ អ្នកពំងឲ្យយគប្បីសំដែងឲ្យើងនូវសិត្តាថទ ជាន នេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុណាមួយ ចូលដល់លំនៅវបស់ភិក្ខុន៍ ហើយប្រដៅ ពូកភិក្ខុនី ត្រូវអាបត្តិចុះចិត្តិយ វៀវលែងតែមានសម័យ ឯសម័យក្នុង សិត្តាបទនោះ គឺកិត្តនីមានជម្ងឺ នេះជាសម័យក្នុងសិត្តាបទនោះ ។ (៤៩) ត្រង់ពាក្យថា ភិត្តណាមួយ មានសេចក្ដីដូចគ្នាកុងសិក្ខាបទ ទី១ នៃចារាជិកកណ្ឌ ។ កិត្តនីទាំងទ្បាយនៅក្នុងទីណាសូម្បីអស់រា(តិ ១ ទីនោះ ហៅថាទីនៅរបស់កិត្តនី ។ ពាក្យថា ចូលដល់ គឺ ទៅក្នុងទីនោះ ។ ពួក $\left[\lambda \right]$ ដែលបាន ev Ney គ្នា ភ្នំងសង្ឃពីរ ចំណែត ហៅថា កិត្តទី ។ពាក្យថា ប្រដៅ គឺភិត្តប្រដៅដោយគរុធមិជ ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ y ពាក្យថា វៀវលែងតែមានសម័យ គឺលើកលែងតែមានសម័យ y

ភិត្តន៍មិនអាចទៅទទួលតុវាទប្តទៅនៅរួមសង្ឃ័កម្មបាន ហៅថាមានដម្ងឺ ។

វិនយប៌ដកេ មហាវិភង្គោ

(៥០) ឧបសម្បន្នាយ ឧបសម្បន្នសញ្ច័ ភិត្ត្**នូប-**ស្បូយំ ឧបសន្តមិត្វា អញ្ញត្រៃ សមយា ងាឧត៌ អាខត្តំ ទាខំត្តំយស្ប ។ ឧបសម្បន្នាយ វេមត៌កោ ភិត្តុនូបស្ប-យំ ឧបស ផ្ល មិត្វា អញ្ញត្រៃ សមយា ៥ ខេត៌ អាបត្តិ စာင်းနွာ်ယလ္၊ ၅ ၃၀လမျှဘူယ မဒု၀လမျှဒူလ္တို အိက္ရွ္အေပးျယံ ရပလန္လာမ်ိဳးရွာ မေရာရြး လဗယာ နားေနာ អាចត្តំ ទាច់ត្ត័យស្បូ ។ អញ្ចេន ជម្មេន សុឧត៌ អាចត្តិ នុត្តដស្ប ។ រាំគាតោ ឧបសមរ្ល ន្ទំ នាំឧតិ អាបត្តិ ន់យើកអា រ អន់ឧមនាយិ៣ ៩ឧមនាចិសយ័ អបត្តំ នុត្តដស្ប ។ អនុបសមរ្តភ្ជាយ វេមត៌ តោ អាចន្តំ នុត្តដស្ស ។ អនុបសម្បន្នាយ អនុបសម្បន្ន្-សញ្ញ័ អនាបត្តិ ។

ଜଘ

វិនយបិដក មហាវិភង្គ

(៥០) ភិក្ខុសំគាល់ភិក្ខុន៍ដែលបានទបសម្បទហើយថាបានទប-សម្បូនមែន ហើយចូលទៅដល់លំនៅរបស់ភិត្តទីហើយប្រដៅ ត្រូវអាបត្តិ ពុចិត្តិយ វៀវលែងតែទានសម័យ ។ កិត្តសង្ស័យក្នុងកិត្តទីដែលពុន ១បសម្បូព ហើយ ចូល ទៅដល់លំ នៅរបស់ភិត្តនី ហើយ ប្រដៅ ត្រូវអាបត្តិ ពុចិត្តិយ វៀវលែងតែមានសម័យ ។ ភិត្តនីទបសម្បទាហើយ ភិត្តសំគាល់ ថាមិនទាន់បានទបសម្បទាទេ ហើយចូលទៅដល់លំនៅរបស់ភិក្ខុនី ហើយ ប្រដៅ ត្រវអាបត្តិជាចិត្តិយ វៀវលែងតែមានសម័យ ។ ភិត្តប្រដៅភិត្តទី ដោយធម៌ដទៃ (ក្រៅពីគរុធម៌)ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិត្ត្ថប្រដៅភិត្តទីដែលបាន ${}_{2}$ បសម្យទាក្នុងសង្ឃតែមួយចំណែក ត្រវអាបត្តិទុក្កដ ។ កិត្តសំគាល់ក្នុង ស្រីមិនទាន់បានឧបសម្បទាថាបានឧបសម្បទាហើយ ត្រវិអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិត្តសង័្រយក្នុង[សដែលមិនទាន់បានទបសម្បទា ត្រវអាបត្តិទុក្ខដ y កិត្ត លំគាល់ក្នុង ស្រីដែលមិន ទាន់បាន ទបសម្យទា ថាមិន ទាន់ ទបសម្យទា មែន មិនត្រវអាបត្តិអ៊ីទ្បើយ J

ព្រំត្តិយកណ្ដេ «វា៖វត្តស្ស កតិយសិក្ខាប៖ស្ស អតបត្តិវាព (៥០) អនាបត្តិ សមយេ ឧន្ទេសំ នេន្លោ ខវិបុខ្ញុំ នេន្លោ ឧសាបរាំ អយ្យាតិ វុច្ចមានោ ឧសាបត៌ បញ្ញុំ បុច្ញតិ បញ្ញុំ បុឌ្នោ កាថេតិ អញ្ញស្សត្តាយ ភណរន្លំ ភិត្តាតិយោ សុណន្តិ សិត្តាមានាយ សាមណោរិយា ឧម្មត្តកាស្ស អាធិតាម្មិតាស្សាតិ ។

តតិយសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

ពចំត្តំយកណ្ ឱាទវត្ត សិក្ខាបទទី ៣ វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្ត (៥១) អាបត្តិមិនមានដល់ភិក្ខុដែល ប្រដៅភិក្ខុនីក្នុងសម័យ ដល់ភិក្ខុ ដែលសំដែងបាទ្យីនៃគរុធមិប្រឹបី ដល់ភិក្ខុដែលសំដែងអដ្ឋកថានៃគរុធមិ ប៉្នាំបី ដល់ភិក្ខុដែលភិក្ខុនីពោលថា លោកម្ចាស់ចូរសូត្រទៅភិត្តុក៏សូត្រ ដល់ភិក្ខុដែលភិក្ខុនីសូវប្រស្នាហើយធ្វើយដោះ ដល់ភិក្ខុដែលសំដែងធម៌ ដើម្បីអ្នកដទៃ ហើយភិក្ខុនីចូលស្តាប់ផង ដល់ភិក្ខុដែល ប្រដៅធម៌ដល់សិក្ខ-មានាថ្មដល់សាម ណេរី ដល់ភិក្ខុតួត ដល់ភិក្ខុដើមបញ្ញត្តិ ។

សិក្ខាប់៖ ទី ៣ ២បំ ។

لريم

បតុត្ថសិក្ខាបទំ

(៥៤) តេខ សមយេន ពុន្ធោ ភកវា សាវត្ថិយំ វិចារតំ ដេតវ៉េន អនា៩ខំណ្ឌិតាស្បូ អារាខេ ។ តេន ကော ဗေန လမးယာန္းကေနာက္လွာ အိုက္ရွာနီးဟာ ရဲ႔နက္ဆ លាភិនោ ហោន្តំ ទីវាទំណ្ឌទានសេនាសនកិលាន-ប្បចូលគេសដ្ឋបក្តៃភាពនំ ។ ឧត្វភ្តំហា ភិក្តា ៧វំ ^႔အေန်း⁽⁹⁾ ေရးကုန္မာ ၊ ဗေဂ အိန္နာ အိန္နာ့စီးဟာ ទំវន៌តុំ អាមិសហេតុ ៤៩៣ ភិត្ត្ ភិត្តុនិយោ វិវឧត្ត័ន៍ ។ យេ នេ ភិត្តា អប្បិញ ។ បេ ។ នេ នុដ្តាយឆ្តុំ ទ័យឆ្តុំ វិទាខេត្ត កាដំ ហិ នាម း တွင္လို ယာ အိုက္ခ္လွာ ၿပီး က အို ရွိ ေ ေ ေ ေ ေ ေ ေ ေ ေ ភិត្តា ភិត្តានិយោ ៥វនិតុំ អាមិសហេតុ ៩េរា ភិត្តា ာ်ကွာင်းယာ ရဲဒဒုဒ္ဓိန်ာ ၅ ဗေ ၅ လင္ဒို က်ာ နှုမ္မော်ကွား။ ມ່ຳ /ເຂປ ລ ຄຍາຸດາລາ ເປກ ກິຕູ ກິຕູລີ. យោ ឱវន៌តុំ អាមិសហេតុ ៩េរា ភិត្ត្ ភិត្តុនំយោ

ତ ସ. ଖ. ୮୧ନ୍ସି ୩

សិក្ខាបទទី៤

(៥৬) សម័យនោះ ព្រះសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គជ់នៅវត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិតសេដ្ដី ជិតក្រងសាវត្ដី ។ ត្រានោះឯង ភិត្ដថាថេវៈ ពំង ទ្បាយប្រដៅពូកកិត្តនី តែងបាននូវចីវរ ចិណ្ឌូបាត សេនាសនៈនឹងកេ-សដ្ឋបរិក្ខារជាបច្ច័យដល់មនុស្សឈឺ ។ ពួកធព្វគ្គិយភិក្ខុ និយាយគ្នាយាំង នេះថា ភិក្ខុជា ថេរៈ ទាំង ឡាយ មិន សូវយកចិត្តទុកដាក់នឹង ប្រៀនប្រដៅ ពួកកិត្តនី ឲ្យីយ កិត្តជា ថេរៈ ទាំង ឲ្យយប្រដៅពួកកិត្តនី ព្រោះហេតុតែ អាមិស ។ ភិត្តទាំង ឡាយណាជាអ្នកមានសេចក្តីជ្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិត្ត្ភពំងឲ្យយនោះ ពោល ទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ថ្វី ឲ្យីយ ពួក ធព្វគ្គិយភិត្តមកនិយាយយ៉ាង៍នេះថា កិត្តជាថេវៈ ពំងទ្យាយមិនសូវយកចិត្ត ព្រោះហេតុតែអាមិស ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះកាគត្រាស់សូរថា ម្នាល ភិត្តទាំង ឡាយ ឮថាអ្នកទាំង ឡាយនិយាយគ្នាយ៉ាងនេះថា ភិត្តជា ថេវៈទាំង ទ្បាយមិនសូវយកចិត្តទុកដាក់នំងប្រៀនប្រដៅពុកភិត្តន៍ប៉ឺន្មានទេ ភិត្តដា ថេវៈ ពំន ឡាយប្រដៅពួកកិត្តទី ញោះហេតុតែអាមិស ពិតមែនឬ 🤋 ភិត្តូត៍យោ វូវឧត្ត័ត៍ ចាច់ត្ត័យត្តំ ។
(៥៣) យោ បនាតំ យោ យាធំសោ ។ បេ ។
ភិត្ត្លតំ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្តេ អធិប្បោតា ភិក្ត្លតំ ។
អាមិសហេត្យតំ ចីវ៉ាហេតុ បិណ្ឌទាតហេតុ សេនាសនហេតុ កំណឧប្បត្វយកេសជួយក្នៃរារហេតុ សក្តារហេតុ
ឥរុតារហេតុ មានឧហេតុ វន្ទឧហេតុ ឫ៨ឧហេតុ ។
(៥៤) រ៉ាំ វ៉ាឧយ្យាត៌ ឧបសម្បន្នំ សាផ្សេន សម្មតំ
ភិត្តូពោវាឧតាំ អវណ្ណំ តាត្តុតាមោ អយសំ តាត្តុតាមេតា មត្តតាត្តុតាមោ រ៉ាំ វានេតំ ចីវ៉ាហេតុ

បាចិត្តិយកណ្ឌេ ឧវាទវគ្គស្ស ចតុត្ថសិក្ខាបទស្ស បញ្ញត្ត័

៣ចិត្តិយកណ្ឌ ឱវា ខវិត្ត សំក្លាបទទី ៤ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ពួកធព្វគ្គិយភិត្តទុលថា សូមឲ្រន់មេត្តា (បាស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជា ម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ(ទង់តិះដៀលថា នៃមោយបុរសទាំងទ្បាយ តិថ្ងី ទ្យើយ ពួកអ្នកឯងមកចោលយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុជាថេរះទាំងទ្បាយមិនសូវ យកចិត្តទុកដាក់នឹងប្រៀនប្រដៅពូកភិត្តនីទ្បើយ ភិត្តជា ថេរៈ ទាំង ឡាយ ប្រដៅពូកកិត្តនី (ត្រោះហេតុតែអាមិស នៃទោឃបុរសទាំងឲ្យយ អំនើ ដែលអ្នកឯងធ្វើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្វាដល់បុគ្គលទាំងឡាយដែលមិន ទាន់ជែះថ្កាទេ ។ បេ ។ មាលភិត្តទាំងទ្បាយ អ្នកទាំងទ្បាយគប្បីសំ-ដែង ឲ្យើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាំងនេះថា ភិក្ខុណាមួយពោលយ៉ាំងនេះថា ភិក្ខុ ទាំងទ្បាយប្រដៅពុក្ខភិត្តនី ព្រោះហេតុតែអាមិស ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ (៥៣) ត្រង់ពាក្យថា កិត្តុះរ៣មួយ មានសេចក្តីដូចគ្នាក្នុងសិក្ខា-បទទី១ នៃចារាជិតកណ្ហ ។ ពាត្យថា ព្រោះហេតុតែអាមិស សេចក្ដីថា ញ្រោះហេតុតែចីវរ ចិណ្ឌូណុត សេនាសន: កេសដ្ឋបរិក្ខារដាបច្ច័យដល[ំ] មនុស្យឈឺ (គ្រឿងសក្កាវ: សេចក្តីគោវព សេចក្តីរាច់អាន កិរិយាថ្វាយបង្ខំ និងករិ យាបុជា y

(៥៤)ពាក្យថា ពោលយ៉ាងនេះ សេចក្តីថា ភិត្តណាប្រាថ្នា ដើម្បីនំងធ្វើនូវពាក្យដំនៀល ប្រាថ្នាដើម្បីនំងធ្វើបង្គាប់យស ប្រាថ្នា ដើម្បីនំងធ្វើនូវសេចក្តីបង្គាប់បង្គោន ចំពោះទបសម្បន្នដែលសង្ឃសន្មត

ଌ୭

វិនយបិដកេ មហាវិភង្គោ

ខំណ្ឌឆាតហេតុ សេនាសឧហេតុ កំណឧហ្ឈព្វយកេ-សជ្ឈបក្តៃវាហេតុ សក្តាហេតុ កក្រាហេតុ មាន-ឧហេតុ វន្ទឧហេតុ ឫ៨ឧហេតុ ឱ្យឧតីតិ ភណតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ប ។

(៥៥) ជម្មតាម្ម ជម្មតាម្មសញ្ញី វារំ វនេតំ អាបត្តំ តិលក្ស តំនារ វៃ ភេត្តតាម្ម ។ ជមតាតោ វារំ វនេតំ អាបត្តិ ចាច់ត្តិយក្ស ។ ជម្មតាម្មេ អាបត្តិចាច ត្តំ វារំ វនេតំ អាបត្តិ ចាច់ត្តិយក្ស ។

(៥៦) នុបសម្បន្នំ សង្ឃេន អសម្មតំ ភិក្ខុនោ-វានកាំ អរណ្ណំ តាត្តភាមោ អយសំ តាត្តភាមោ មន្តុំតាត្តភាមោ ឯវ វនេតិ ចីវាហេតុ បិណ្ឌលាតហេតុ សេនាសនហេតុ តំណនប្បទ្ធយភេសជួយក្នោរហេតុ សញ្ញាហេតុ ករុការហេតុ មាននហេតុ វន្ននហេតុ ឫ៨-នហេតុ ឱ្យឧតីតំ ភណតិ អាបត្តិ ខុញ្ញដស្ប ។

-ម្មសង ៧ គំឆ្មួយ ឧត្រូងសេ ភ្នំម្រសមនុន (២) សំ យង ចោតត្តភា ណ្ណែង កំនងពេលក្តី ៧ កំ តាត្តភាមោ មន្តភាត្តភាមោ រារំ វនេតិ ចូកសេតុ កាត្តភាមោ មន្តភាត្តភាមោ រារំ វនេតិ សុភភ្

វិនយបិដក មហាវិភង្គ

ទ្យជាអ្នកប្រដៅភិត្តនីហើយពោលយ៉ាងនេះ គឺនិយាយថា ភិត្តប្រដៅភិត្តនី : ត្រោះបោតុតែចីវា បិណ្ឌូណុត សេនាសនៈ កេសដ្ថមវិត្តារ ដាមច្ច័យ ដល់មនុស្យឈឺ (គ្រឿងសក្ការ: សេចក្តីគោរព សេចក្តីកប់អាន កិរិយា ថ្វាយបង្គ័ នឹងកិរិយាបុជា (កិត្តនោះ) ត្រវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ (៥៥) កម្មជាធម៌ ភិក្ខុសំគាល់ថាកម្មជាធម៌មែន ហើយពោល ហេងនេះ ត្រវអាបត្តិចុរចិត្តិយ ។ កម្មជាធម៌ ភិក្ខុសង្ស័យ ហើយពោល យ៉ាងនេះ ត្រវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ កម្មជាធម៌ ភិត្តសំគាល់ថា កម្មមិនមែន ជាធម៌វិញ ហើយពោលយ៉ាងនេះ ត្រវអាបត្តិចាចិត្តិយ $(\mathcal{C}\mathcal{D})$ $\hat{\mathcal{T}}_{p} \mathcal{T}_{p} \mathcal{$ បង្អាប់យស (ជាថ្នាដើម្បីធ្វើនូវសេចក្តីបង្អាប់បង្អោនចំពោះទបសម្យន្នដែល សង្ឃមិនបានសន្មតឲ្យជាអ្នកប្រដៅភិក្ខុនី ហើយពោលយាំងនេះ គឺនិយាយ ឋា ភិត្តប្រដៅភិត្តនី ព្រោះហេតុតែច័រវ បិណ្ឌូពុត សេនាសនៈ កេសផ្ល បរិក្ខារជាបច្ច័យដល់មនុស្យឈឺ គ្រឿងសក្ការ: សេចក្តីគោរព សេចក្តី រាប់អាន កិរិយាថ្វាយបង្គំ នឹងកិរិយាបូជា (កិត្តនោះ) ត្រអោបត្តិទុក្កដ ។ $(\mathfrak{C}\mathfrak{a}\mathfrak{b})$ ភិត្ត្ \mathfrak{m} (ជាថ្នាដើម្បីធ្វើនូវពាក្យដំនៀល (ជាថ្នាដើម្បី ធ្វើបង្គាប់យស (ជាថ្នាដើម្បីធ្វើនូវសេចក្តីបង្គាប់បង្គោនចំពោះអនុបសម្បន្ បុគ្គលដែលសង្ឃសន្មតក្តី មិនបានសន្មតក្តី ឲ្យជាអ្នក(បដៅភិក្ខុនី

ចតុត្ថសំក្លាបទំ និដ្ឋិតំ ។

(៥៩) អនាបត្តិ បកាតិយា ខីវាលេតុ បិណ្ឌចាត-ហេតុ សេនាសនយេតុ តំណឧប្បច្ចុយកេសដួយក្នា-ហេតុ សក្ការហេតុ កក្ការហេតុ មាននយេតុ វៃខ្លួន-ហេតុ ថ្ងូដនលេតុ ឱ្យនដ្តំ ភណតិ ឧម្មត្តកាស្ប អានិតាម្មិតាស្បាតិ ។

(៩៤) អនម្មតាម្មេ នម្មតាម្មសញ្ញី អាបត្តិ ឌុក្ណា-ឧស្ប ។ អនម្មតាម្មេ វេមត៌កោ អាបត្តិ ឌុក្ណាដស្ប ។ អនម្មតាម្មេ អនម្មតាម្មសញ្ញី អាបត្តិ ឌុក្ណាដស្ប ។

ខំណ្ឌឆាតចោតុ សេនាសនបោតុ តំលានឲ្យថ្វូយកេ-សដ្ឋឧរិក្ខារបោតុ សក្ការបោតុ ករុការបោតុ មានន ចោតុ វន្តនហេតុ ខ្វជនហេតុ ទំវនត័ត៌ ភណត៌ អាខត្តិ ឧុក្កដស្ប ។

៣ចិត្តិយកណ្ដេ «វាទវត្តស្ស ចតុត្ថសិត្តាបទស្ស អតាបត្តិវារោ

ප්හු

បាចិត្តិយកណ្ឌ ឧវាទវគ្គ សិត្តាបទទី ៤ វារះដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

ហើយពោលយ៉ាងនេះ គឺពោលថា កិត្តូប្រដៅភិត្តូនី ព្រោះហេតុតែចីវវ បិណ្ឌូជាត សេនាសនៈ កេសដ្ឋបរិក្ខាវ ជាបច្ច័យដល់មនុស្សឈឺ គ្រឿង សក្កាវៈ សេចក្តីគោរព សេចក្តីរាប់អាន កិរិយាថ្វាយបង្ខំ នឹងកិរិយាបូជា (កិត្តូនោះ) ត្រូវអាបត្តិឲុក្កដ ។

 (៥៤) កម្មមិនមែនជាធម៌ ភិត្តូសំតាល់បាកម្មជាធម៌ ត្រូវអាបត្ត៌
 ទុក្កដ ។ កម្មមិនមែនជាធម៌ ភិត្តូសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កម្ម មិនមែនជាធម៌ ភិត្តូសំតាល់បាកម្មមិនមែនជាធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។
 (៥៤) អាបត្តិមិនមានដល់ភិត្តដែលពោលចំពោះភិត្តផងគ្នាដែល
 ជាអ្នកប្រដៅភិត្តូនី ព្រោះហេតុតែចីវរ បិណ្ឌូបាត សេនាសនៈ ភេសដ្ឋ បរិត្វារ ជាបច្ច័យដល់មនុស្សឈើ ត្រឿងសត្វារៈ សេចក្តីតោរព សេចក្តីពប់
 វាន ភិរិយាថ្វាយបង្គំ នឹងភិរិយាបូជាដោយប្រត្រតី ដល់ភិត្តូតូត្
 ដល់ភិត្តូដើមបញ្ញត្តិ ។

សិក្ខាបទទី ៤ ចប់ ។

ප්හ

បញ្ចមសិក្ខាបទំ

(bo) តេន សមយេន ពុន្ធោ កកវា សាវត្ថិយំ វិហរតំ ដេតវ៉េះ អនា៩ចំណ្ឌិតស្បូ អារាមេ ។ តេន ទោ បន សមយេន អញនាោ ភិត្ត សាវត្ថិយំ អញ-តស្បែរសំទាយ ខណ្ឌាយ ខរតិ។ អញតរាខំ ភិត្តន័ តស្អា វិសំទាយ ខំណ្តាយ ខរតិ ។ អ៥ទោ សោ នុំកាសេ ភិក្តា ន័យតីតំ ។ សាខ៌ រាវមាហ កច្ឆ អយ្យ អមុគាស្ម៍ នំកាសេ ភិក្ខា ន័យត័តំ ។ តេ អភិណ្ឌនស្សនេន សន្តិដ្ឋា អហេសុំ ។ តេន ទោ បន សមយេន សន័្យស្ម ទីអំ ភានិយត៌ ។ អ៩ទោ សា ភិត្តិនី នុវានំ កន្លា យេន សោ ភិត្តា តេនុបសន្ត៍ទំ ឧបសត្ថមិត្វា តំ ភិក្ខុំ អភិវា ខេត្វា ឯកាមខ្លំ អដ្ឋាសំ ។ រាយគន់ ភ្នំ សំខំ លោ នំ ភិត្ត្ ខំ សោ ភិត្ត រានឧហេច អយំ មេ កក់ធំ ច័យឲ្យដំរិសោ សាន័យស្បូស័ត៌ ។ អាម អយ្យ

សិក្ខាបទទី ៥

(៦០) សម័យនោះ (ពុះពុទ្ធដ៏មាន(ពុះភាគ កាលគង់នៅវត្ត ដេតវន របស់អនាថចិណ្ឌិតសេដ្ដី ជិតក្រងសាវត្ដី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុមួយ រូបត្រាច់ទៅបណ្ឌបាត តាមផ្លូវឬច្រកមួយ ក្នុងក្រុងសាវត្ថ័ ។ មានភិក្ខុនី មួយរូបទៀតក៏ត្រាច់ទៅចិណ្ឌបាតតាមផ្លូវឬច្រកនោះដែរ ។ ទើបកិត្តនោះ និយាយន៍ងកិត្តន៍នោះយ៉ាងនេះថា មាលនាង នាងចូរ ទៅក្នុងទុកាស ឯណោះ គេប្រគេនភិត្តា ។ ឯភិត្តទីនោះក៍និយាយយ៉ាងនេះថា បពិត្រ លោកម្ចាស់ លោកម្ចាស់ចូរទៅក្នុងទុកាសឯណោះចុះ គេប្រគេនចង្កាន់ ។ កិត្តនឹងកិត្តនីនោះបានស្គាល់គ្នា ព្រោះបានឃើញគ្នាញឹកញយ ។ គ្រា នោះឯង សង្ឃកំពុងចែកចីវគ្នោ ។ លំដាប់នោះ កិត្តនីនោះកាលទៅទទួល **ទ**ុវាទក៏ចូលទៅវកកិត្តនោះ លុះចូលទៅដល់ហើយថ្វាយបង្គ័កិត្តនោះហើយ **ពុន**ឋិតនៅក្នុងទីដ៏សមត្វ ។ ភិក្ខុនោះពុនទិយាយនឹងភិក្ខុនីដែលឋិត នៅក្នុងទីដ៏សមគរួវនោះយ៉ាងនេះថា ម្នាលនាង ចំណែកចីវរនេះរបស់យើង នាងនឹងត្រកែរវដែរឬទេ ។ ភិក្ខុនីនោះធ្វើយថា ករុណាលោកម្ចាស់

លចិត្តិយកឈ្នេ ឧភទវគ្គស្ស បញ្វមសិក្ខាបទស្ស បឋមប្បញ្ញត្តិ

នុព្វលខំវវម្លីតំ ។ អ៩ទោ សោ ភិក្ខុ តស្បា ភិក្ខុខំយ ငိံအံံ អនា ညိ ၅ ၊ ညေ စ် ၊ စာ အို အို ရှ ၅ လ စီ ဂ ၊ ၊ ဟာ အို ၅ ភិត្ត្ តំ ភិត្តុំ ៧តនេយុខុំ កហេមានានិ តេ អាវុសោ ច័យឆ្តំ ។ អ៥ទោរ សោ ភិក្តុ ភិក្តុនំ ឯតមត្តំ អាពេ-ខេស៌។ យេ តេ ភិក្ខុ អញ្ជិញ ។ បេ ។ គ្នេ នជ្ឈាយន្តំ ទីយន្តំ វិទាខេន្តំ តាដំ ហ៍ នាម ភិត្តា ភិត្តា-င်္ဂယာ စိုးနေလျှံနား ၂ ဖ ၅ လဖွံ့ က်ား နှံ င်္ဂကူ င်္ဂကူ-រិយា ខីអំ អនាស៊ីតំ ។ សថ្នំ ភកវាតំ ។ ញាតំកា នេះ ភិត្ត អញានិតាតំ ។ អញាតិកា ភកវាតំ ។ អញាតកោ មោឃបុរិស អញាតិកាយ ន ជានាតិ បនិទ្រំ វា អប្បនិទ្រំ វា សន្តំ វា អសន្តំ វា កាដំ ហ៍ នាម ត្វំ មោឃ ឬវិស អញ្ញាតិកាយ ភិក្ខុ ជំហ ចំអំ ឧស្សសិ នេត ទោយបុរស អប្បសន្នានំ អ បសានាយ ។ ចេ ។ ៧វញ្ បន ភិក្តាវេ ៩មំ សិក្តា-**ၓၕဴ** ဒုန္နီ၊လယျာင္းဟာ ၒၕ အိန္ရာ ၾကားအိဳကာယ

لولع

ជាចិត្តិយកណ្ឌ ឧវាទវិត្ត សិក្ខាបទទី ៥ សើចក្តីបញ្ហត្តិជាជម្បូង

ទ្ធំកុំណ៍ មានចីវរចាស់ហើយ ។ កិត្តនោះឲ្យចីវរដល់កិត្តនីនោះ ។ ចំណែក កិត្តនោះជាអ្នកមានចីវវទុព្វលភាព ។ កិត្តទាំងទ្បាយចាននិយាយនឹងកិត្ត នោះយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវ៉ុសោ អ្នកចូរធ្វើចីវររបស់អ្នកក្នុងកាលឥឡូវនេះ ចុះ ។ ភិត្តនោះ ជ្រាប់សេចក្តីនុះដល់ភិត្តទាំងទ្បាយ ។ ភិត្តទាំងទ្បាយ ណាដាអ្នកមានសេចក្តីប្រថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិត្តទាំងឡាយនោះក៏ពោល នោស តិះដៀល បន្តុះបង្គ្លាប់ថា កិត្តមិនសមគួរន៍ឹងឲ្យចីវដេល់កិត្តនី ៤ ។ ២ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សូវថា ម្នាលភិត្ត ព្វថាអ្នកឯងបានឲ្យ อ้ารสงวัตรูรี ติลโยรชุ ๆ ติรูเภาะโกาชจุเบลชชา พุยโจร์ មេត្តា ជ្រោស ពិតមែន ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សូរូថា ម្នាលភិត្ត្ តិត្តន៍នោះជាញាតិរបស់អ្នកឯងឬមិនមែនញាតិ ទេ ។ កិត្តនោះទូលថា សូមទ្រង់មេត្តា (ជាស ភិក្ខុនីនោះមិនជាញាតិទេ ។ ព្រះដ៏មានត្រះកាគ ត្រាស់ថា នៃទោឃបុរស ប្រសមិនមែនជាញាតិ វមែងមិនដ៏ងនូវ កម្មដ៏សមគរូវឬចិនសមគរូវ ល្អិតល្អបុមិនល្អិតល្អរបស់ សៃដែលមិនមែនជា ញាតិទេ នៃមោឃបុរស អ្នកឯងមិនគួរនឹងឲ្យចីវីរដល់កិត្តនីមិនមែនញាតិទេ នៃមោឃចុរស អំពើដែលអ្នកឯងធ្វើនេះមិនមែនទាំឲ្យដែះថ្ងាដល់ពួកចុគ្គល ដែលមិនទាន់ដែះថ្កាទេ ។ បេ ។ ម្នាលកិក្ខទាំងឡាយ អ្នកទាំង ទ្យាយគមក្រសំដែងទ្បើងនូវសិក្ខាបទនេះយាំងនេះថា កិក្ខណាមួយឲ្យចីវវ

ציצי

វិនយបិដីពេ មហាវិភង្គោ

နာက္အာင်ာယာ စီးကို ေဒေလာ၂ ေနာင္ခ်န္တဲ့လာင္တဲ့ ေ ၿက္ခ်ိဳးနဲ ភកវតា ភិក្ខុនំ សិក្ខាបនំ បញ្ចនុំ ហោតំ ។ -ភ្លុក ភ្លុក ឧយរមស ឧប ទោ ឧតរ (០៤) င္နာယစ္ရာ အီက္စာမီနံ ေစာက္ခနံ နင့္စာယင္ရွိ ခ်ီယင္ရွိ ဒီေဆးေန က အျပန္ អម្លាក់ ចារជ្នក់ ចីអំ ជ ឧស្សត្ត័តំ ។ អស្មោសុំ វិចា ខេត្ត នំ ។ អ៩ ទោ តេ ភិត្ត្ ភកវតោ វាតមន្ត្ អារោចេសុំ ។ អថទោ ភកវា វានស្មី ចំនានេ វានស្មី ဗကၢ ကာ ဧဋီ ကင် က ရာ ကိ က္ခ မာ ဗ က္ဆေလ် မ မု-ជានាម៌ ភិត្តូ៧ បញ្ចុន្នំ ទាវិវដ្តតំ នាតុំ ភិត្តូស្ប ភិត្ត្តនិយា សិត្តមានាយ សាមណេរស្បូ សាមណេ-វិយា អនុជានាមិ ភិក្ខុ៧ ៩មេសំ បញ្ចុន្នំ ទាវវិដ្ដកំ នាតុំ រាវញុ បន ភិក្ខុវេ ឥមំ សិក្ខាបនំ ឧន្ទិសេយ្យ៩ းယာ ဗ ေ အိဳက္ရွိ မ္ ေကာ အိုကား ဖာ အိုက္ရွိခ်ဲ့ ယာ စီကို ေ ဒေယျ អញ្ញត្រៃ ទារវិដ្ដកា ទាចំត្តិយន្តំ ។

វិនយប៌ដក មហាវិភង្គ

ដល់តិក្ខុន៍ដែលមិនមែនជាញាតិ ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ សិក្ខាបទនេះ ព្រះដ៏មានព្រះកាគទ្រន់បញ្ហត្តហើយដល់កិត្តពំងទ្យា យយាំងនេះ y (៦๑) សម័យនោះឯង កិត្តពំងឲ្យយសង្ស័យមិនហ៊ានផ្ទះផ្លូវ ច័រនេំងភិត្តូនីទាំងឡាយ ។ ពូកភិត្តនីនាំគ្នាពោលទោស តិះដៀល បន្តុះ បង្គាប់ថា លោកចាស់ពំងឲ្យយមិនសមប័និ៍ងមិនហ៊ានផ្ទះផ្ទះចាវនេំងពួក យើងសោះ ។ ភិត្តទាំងឡាយបានឲ្ញពួកភិត្តន៍នោះពោលទោស តិះដៀល ដ៏មានព្រះកាគ ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើវនេះ ព្រះដ៏មានព្រះកាគ e្រន់ធ្វើនូវជម្មឹកថា ហើយ e្រន់ ហៅភិត្ត្ ទាំង ខ្យាយមក ត្រា ស់ថា មាលភិត្ត្ ព៌ងឲ្យយ តឋាគតអនុញាតឲ្យភិត្តផ្ទះផ្ទះចវវន៍ងសហធម្មិកទាំង៥ គឺ ភិត្ត្ ទក្តិភូនីទ សិក្ខមានាទ សាមណេវទ សាមណេវីទ មាលកិត្តទាំង តថាគតអនុញាតឲ្យកិត្តផ្ទះផរចីវរនឹងសហធម្មិកទាំង៥ នេះចាន ទ្បាយ ម្នាលកិត្តទាំង ខ្យាយ អ្នកទាំង ខ្យាយគប្បីសំដែង ខ្យើងនូវសិត្ត្ថាបទនេះ យាំង នេះថា ភិក្ខុណាមួយឲ្យចីវដេល់ភិក្ខុនីមិនមែនជាញាតិ ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ វៀវតែផ្ទះផ្គរគា

បាចិត្តិយកណ្ដេ ឧវាទវត្តស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទស្ស សិក្ខាបទវិវាង្គោ

(៦៤) យោ បនាតិ យោ យាធិសោ ។ ២ ។ ភិក្ខុតិ ១ ២ ។ អយំ ៩មស្មឹ អត្ថេ អធិប្បោតោ ភិក្ខុតិ ១ អញ្ញាតិកា ជាម មាតិតោ វា បិតិតោ វា យាវ សត្តមា បិតាមមាយុតា អសម្ពុទ្ឋា^(០) ។ ភិក្ខុធី ជាម ឧភតោសផ្សេ ឧបសម្បន្នា ។ ចីវ៉ា ជាម ជន្នំ ចីវរានំ អញ្ញាតវំ ចីវ៉ា វិកាប្បឧបតំ បច្ចំមំ^(៤) ។ អញ្ញត្រ ចារីវដ្តកាតិ ឋបេត្វា ចារីវដ្តកំ នេតិ អាបត្តិ មាចិត្ថិយស្ស ។

(៦៣) អញ្ញាត៌កាយ អញ្ញាតំកសញ្ញី ខឺវ៉ ខេតំ អញ្ញត្រៃ ទាវ៉ាដ្តកា អាខត្តំ ទាខំត្តិយស្ប ។ អញ្ញាត៌-តាយ វេមតំកោ ខីវ៉ ខេតំ អញ្ញត្រិ ទាវ៉ាដ្តកា អាខត្តំ ទាខំត្តិយស្ប ។ អញ្ញាត៌កាយ ញាតំកាសញ្ញី ខីវ៉ ខេតំ អញ្ញត្រិ ទាវ៉ាដ្តកា អាខត្តំ ទាខំត្តិយស្ប ។ ឯកតោ ឧបសម្បន្ទាយ ខីវ៉ ខេតំ អញ្ញត្តិ ទាវ៉ាដ្តកា អាខត្តំ ឧុក្កដស្ប ។ ញាត៌កាយ អញ្ញត៌កាសញ្ញី - អសម្ពុត្តាំបំពាល់ វិល្សតំ ។ ២ ៖ រំកប្បនុបសប្តិមំ ។

បាចិត្តិយកណ្ឌ ឧវាទវត្ត សិក្ខាបទទី ៥ សិក្ខាបទវិកង្គ

(៦៤) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខណាមួយ មានសេចក្ដីដូចគ្នាក្នុង សិក្ខាបទទី ១ នៃចារាជិកកណ្ឌ ។ ភិក្ខុនីដែលមិនចានសម្ពន្ធជាប វង្សគ្នាមកអំពីចំណែកទាងមាតាក្ដី អំពីចំណែកទាងចិតាក្ដី ដរាចអំពី គូនៃជីដូនដីតាជាគំរប់ ៧ ហៅថាមិនមែនជាញាតិ ។ ស្រីដែលបាន ទុបសម្បទាហើយក្នុងសង្ឃពីរចំណែក ហៅថា ភិក្ខុនី ។ បណ្ដា ចីវរ ៦ យ៉ាងចីវរណាមួយ យ៉ាងតូចបំផុតដ៏គួរដល់វិកប្បបាន ហៅថា ចីវរ ។ ពាក្យថា វៀវលែងតែផ្ទះផ្គរគ្នា សេចក្ដីថា ភិក្ខុឲ្យ (ចីវរដល់ ភិក្ខុនីមិនមែនញាតិ) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ លើកលែងតែផ្ទះផ្គរគ្នា ។

(៦៣) ភិត្តនីមិនមែនញាតិ ភិត្តុសំតាល់ថាមិនមែនញាតិ ហើយ ឲ្យចីវវ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ វៀវលែងតែផ្ទះផ្គូវគ្នា ។ ភិត្តនីមិន មែនជាញាតិ ភិត្តុសង្ស័យ ហើយឲ្យចីវវ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ វៀវ លែងតែផ្ទះផ្គូវគ្នា ។ ភិត្តនីមិនមែនជាញាតិ ភិត្តុសំតាល់ថាជាញាតិ ហើយឲ្យចីវវ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ វៀវលែងតែផ្ទះផ្គូវគ្នា ។ ភិត្តឲ្យចីវវ ដល់ភិត្តុនីដែលបាន បសម្បទាអំពីសង្ឃមួយចំណែក ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ វៀវលែងតែផ្ទះផ្គូវគ្នា ។ ភិត្តុនីជាញាតិ ភិត្តុសំតាល់ថាមិនមែនញាតិ

いわ

វិនយបិជិកេ មហាវិភង្គោ

អាខត្តិ ឌុត្តដស្ប ។ ញាត៌កាយ ឋមតំកោ អាខត្តិ ខុត្តដស្ប ។ ញាត៌កាយ ញាត៌កាសញ្ដី អនាខត្តិ ។

ឧត្តរាំថ កំកដ្ឋាំថេ យកាតិញា ក្តីថា ៨ (J d) តំ ស្លោក សំ ស្នាំ ភិត្តាតិ កិត្តាំថា វ ទ លាថា បំ ហំ ទ សំ តំ ស្លាក សំ ស្នាំ សំ ស្នាំ សំ ទ សា ទ សំ សំ ស្តាំ ទ សំ ស្នា ទាំ សំ ស្នា អំ សំ ស្នា អំ សំ ស្នា សំ ស្នា សា សា សា ទ សំ ស្នា អំ សំ ស្នា អ និតា ស្នា ស្នា សំ ស្នា សំ ស្នា អំ សំ ស្នា អ និតា ស្នា ស្នា សំ ស្នា សំ ស្នា អំ សំ ស្នា អំ សំ ស្ងា

បញ្គមសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

វិនយបិដក មហាវិភង្គ

ត្រូវអាបត្តិឲុក្កដ ។ កិត្តនីជាញាតិ កិត្តុសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិឲុក្កដ ។ ភិត្តុនីជាញាតិ កិត្តុសំគាល់ថាជាញាតិ មិនត្រូវអាបត្តិអ្វី ឲ្យ័យ ។ (៦៤) អាបត្តិមិនមាន ដល់ភិត្តុដែលឲ្យចីវរដល់ភិត្តុនីជាញាតិ ដល់ ភិត្តុដែលផ្ទះផ្លូវចីវរគ្នា ដល់ភិត្តុដែលផ្លូវយកចីវរមានដំទ្បៃ (ចើន ដោយ ចីវរ មានដំ ៃឲ្យតិច ឬ ចីវរមានដំ ៃឲ្យតិច ដោយ ចីវរមានដំ ៃឲ្យ (ចើន ដល់ភិត្តុ ដែលភិត្តុនីកាន់យក ចីវររបស់ ខ្លួនដោយ សេចក្តី ស្និធ្ន ស្នាល ដល់ភិត្តុ ដែល ភិត្តុនីកាន់យក ចីវរដាបស់ ខ្លួន ដោយ សេចក្តី ស្និធ្ន ស្នាល ដល់ភិត្តុ ដែល ភិត្តុនីកាន់យក ចីវរដាបស់ ខ្លួន ដាយ សេចក្តី ស្និធ្ន ស្នាល ដល់ភិត្តុ ដែល ភិត្តុនីកាន់យក ចីវរដាបស់ ខ្លួន ដល់ភិត្តុ ដែលឲ្យ បរិត្តារដ ទៃ វៀវ លែង វិត ចីវរ ដល់ភិត្តុ ដែលឲ្យ ចីវរដល់សិត្តមានាឬដល់សាម ណេរី ដល់ភិត្តុត្ត ដល់ភិត្តុ ដើមបញ្ញត្តិ ។

សិក្ខាបទទី ៩ ២២ំ ។

ଝଘ

ធដ្ឋសិក្ខាបទំ

(៦៥) គេខ សមយេខ ពុន្នោ ភកវា សាវត្ថិយំ វិហរតំ ដេតវនេ អនា៩ប៉ណ្ឌិតាស្ស ភារាម ។ តេន စိုက်က်မျှံ ကားရုံ ၅ မူရာနာ အိုက္ခံစီ ယေဆယည္ ននាយ៍ តេះនុបសផ្តទំ នបសផ្តទំត្វា អាយស្មន្តំ ននាយ៍ រ)ននេះវាច សាជុ មេ ភាន្តេ អយ្យោ ខឺអំ សិទ្វេត្តតំ ។ អ៩ទោ អាយស្មា នុនាយ៍ តស្បា ភិត្តាធិយា ចឺអំ សំព្វេ-ទ្ធា សុវត្ត សុបកៃម្មភាន ភាទ្ធា មដ្លេ បដិភាណចំន្ត វុដ្ឋាខេត្តា សំហាវិត្តា ជិត្តិចំ ។ អ៥លោ សា ភិត្តាជី ထေဆယည္ နဆယ် နေဒုၓညန္ထိမ် နဗညန္ထိမ်နာ អយស្ម័ន្នំ នុនាយ៍ រាននាមន កាន់() នោ ភានេ្ត ចាំ-រត្តំ ។ មាត្ត កកិតិ ឥមំ ចីវវំ យថា សំមាដំ មារិត្វា និត្តិបិត្វា យនា ភិត្តិនឹសដ្បែ ឱ្យនំ អាកច្នុំ အက ၈ ဗိ ဗိၢ အ၊ ဗိ ရာ အို အို ကို စီ ចំដ្ចិតោ អាកញាតិ ។ អ៥លោ សា ភិក្ខានី តំ ចីអំ ពតំ តេតិបិ បាឃាំ ។ ឧ.ម. កហត្តំ ។

សំក្លាបទទី ៦

(อิช) งษ์พเลา: (ตะตุดุส์ษาร(ตะกาล กางคล์เสร่ฐ ដេតវនរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្តី ។ គ្រានោះឯង ឧទាយិ ដ៏មានអាយុជាអ្នកប្រសាច់ធ្វើចីវវកម្ម ។ មានភិត្តនីឲ្យបច្ចូលទៅកាន់ ទីដែល ទទាយិដ៏មានអាយុនៅ លុះចូលទៅដល់ហើយ បាននិយាយនឹងទទាយិ ដ៍មានអាយុយ៉ាំងនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៍ចំរើន សូមលោកម្ចាស់ដែវ ចីវទេទ្រខុំផង ។ គ្រានោះ ទទាយិដ៏មានអាយុក៏ដេរចីវរ ហើយធ្វើកិច្ច ដែលក់គត់ ចោតដ៏ល្អរួចធ្វើរូបគំនូ $j^{(0)}$ ត្រន់តណ្តាលចីវរ ស្រេចហើយបរ ទុកឲ្យភិក្ខុនីនោះ ។ ត្រានោះ ភិក្ខុនីនោះទៅកាន់លំនៅទទាយដ៏មាន អាយុ លុះទៅដល់ហើយបាននិយាយនឹងទទាយដ៏មានអាយុយ៉ាំងនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ចីវររបស់លោកម្ចាស់នោះដូចម្តេចទៅ ។ ទទាយិធ្វើយ ថា មាលប្អូន ស៊ី ហ៊ំ នាងចូរនាំយកចីវរនេះទៅទាំងផ្នត់ហើយទុក កាល-ណា ភិក្ខុនីសង្ឃមកទទួលនុវាទ ចូរដណ្តប់ចីវរនេះដើរទៅតាមក្រោយ ៗ អដ្ឋកថាថា គូរូបភាពបុរសស្ត្រី ធ្វើសណ្ឋារ៉ះគ្នា មានទបាយលាយដោយវត្ថុពណ៌ផ្សេង១ តមេគំនិតរបស់ខ្លួន ត្រង់កណ្តាលចំរីរ ។

វិនយបិដិកេ មហាវិភង្កោ

យថាសំចាដំ មារិត្វា និក្ខិបិត្វា យនា ភិក្ខុនិសដ្បែ ទុវានំ អាកចួត តនា តំ ចីឃំ ចារុចិត្វា ភិក្ខុនឹសន័្យស្ប ចំដុំតោ ចំដុំតោ អាកច្ឆតំ ។ មនុស្សា នុវ្យាយន្តំ ទីយន្តំ ហោចន្តំ ហៅចុំឆ្នំកា ៩មា ភិត្តនំយោ ពុត្តំ-ສາ ສໜ້າສາເໝ ຜິສ ຫໍ້ ສອ ຮ້ານ ຮະກາ-**ကင်္နိ (**င္ဘာ၊ ရောင္စီနီ ၁ အီက္စာင္စီးဟာ ပါးဓာတ်လု ကေလ့ဂျိဳးနို ကေမွာင္ရွိ ၅ မယ္လုတ္မႈ အထိလ္ဂုဆို ၅ ယေဖ်ာ းေဆိုဋ္ဌကာ ခုန္တကာ မတိဂဲကာ ေနေပိမိ သက္ခံပိ ဒ ၈ အိန္ဒာ စီးဟာ အိန္ဒာ စီ ၿခားခုန္ခံ မာ၊ အစေနံ့ ၅ ဖေ តេ ភិក្ខុ អញ្ជញ ។ មេ ។ តេ ឧដ្ហាយន្តំ ទ័យន្តំ ဂိုဓားစန္ရဲ့ ကာဗိ ဟာ အမ မာယ လ္နာ ရဆယ် က်က္က နီယာ ខំរាំ សំព្វេស្បូតិត ។ បេ ។ សថ្វុំ កាំវ ត្វំ ដុនាយ៍ កិត្ត្-និយា ខីអំ សំព្វេសីតំ ។ សថ្មុំ កកអតំ ។ ញាតំកា

វិនយចិតត មហាវិភង្គ

តិភ្លូនីសង្ឃ ក្នុងកាលណោះ ។ លំដាប់នោះ កិត្តនីនោះនាំយកបីវរនោះ ទៅទាំងផ្នត់ហើយទុក កាលណាភិត្តទីសង្ឃមកទទួលទុវាទនាងកំដណ្ដប ចវរនោះដើរទៅតាម(កាយ ។ ភិក្ខុនីសង្ឃ ក្នុងកាលណោះ y មនុស្សពំងឲ្យយពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា កិត្ត្ នីអម្យាល នេះជាស្រីត្មានកោតញញើត ជាស្រីអ្នកលេង គ្មានអៀនភ្នាស មិន សម បើនឹង គួរគំនូវកង ចីវរ សោះ ។ កិត្តនី ទាំង ទ្បាយ បាននិយាយ សូវគ្នា យាំងនេះថា នេះជាការងាររបស់អ្នកណា ។ កិត្តនីទាំងឡាយ ធ្វើយថា នេះជាការងាររបស់លោកម្ចាស់ទុទាយិ ។ ពុកកិត្តនិនិយាយគ្នាថា ជនទាំនឡាយណាជាអ្នកគ្មានសេចក្តីកោតញញើត ជាអ្នកលេង ជាអ្នក គ្មានសេចក្តីអៀនភាស កម្មមានសភាពយ៉ាងនេះកំគង់មិនល្អដល់ជនពំង ទ្បាយនោះ នឹងពោលទៅថ្មីដល់លោកម្ចាស់ទទាយិ ។ ពួកភិក្ខុនីនោះ នាំគ្នា (ចាប់ សេចក្តីនុះដល់ភិត្តទាំងទ្យាយ ។ ភិត្ត ទាំង ឡាយ ណា ជាអ្នក មានសេចក្តីជ្រាជ្ញាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងទ្បាយនោះពោលទោស តិះ-ដៀល បន្តុះបង្គ្លាប់ថា នទាយជំមានអាយុមិនគូរនឹងដេរចីវរដល់ភិក្ខុនីសោះ ២ បេ ២ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សូរថា ម្នាល ទាយ ព្វថាអ្នកឯងដោះ ច័វទេក្រិត្តូនី ពិតមែនឬ ។ e ទាយិតិត្តូទូលថា សូម (ទន់មេត្តា (ជាស ពិតមែន ។ ព្រះដ៏មានព្រះកាគត្រាស់សូវថា នៃទុពយិតិត្តូនីនោះជាញាតិ

នេ ខុនាយ៍ អញ្ញាតិភាតិ ។ អញ្ញាតិភា ភកវាតិ ។ អញាតកោ មេឃបុរិស អញ្ញាតិកាយ ១ ជានាតំ បដិរូចំ n អប្បដិរុច n ចាសានិតាំ n អប្បាសានិតាំ វា តាខំ ហិ នាម ត្វំ មោឃ ពុំស អញ្ញាតំតាយ ភិត្ត្ ជំយា ចីអំ សិច្ចេស្បូសិ នេនំ ទោយបុរិស អប្ប-សឆ្នានំ កំ បសានាយ ។ ខេ ។ រៅវញ្ ខន ភិ.ក្ខុវេ ត់ទំ សិក្ខាមនំ នុន្ទិសេយ្យ៩ យោ មន ភិក្ខា អញ្ញាត៌កាយ កិត្តនំយា ខីអំ សំព្វេយ្យ វា សំព្វា-បេយ្យ វា ទាខំត្តិយត្តិ ។

(៦៦) យោ មនានិ យោ យានិសោ ។ ខេ ។ ភិត្តាតំ ។ បេ ។ អយំ ឥម ស្មឹ អត្តេ អ ំបេរ្យតោ ភិក្ខាតំ ។ អញ្ញាតំកា នាម មាតំតោ វ៉ា បំតំតោ វ៉ា យាវ សត្តមា ចំតាមហយុតា អសម្ពន្ធា⁽⁰⁾ ។ កំត្ចុំដំ នាម ឧកតោស ណ៍ ឧបសមន្រ្នា ។ ចំពំ នាម ະຂໍ້ ຂໍ້ເມຮູ້ ແມ່ນເຊັ່ມ ເຊັ່ມ ເຊັ່າ ເຊັ່າ ເປັນ ເຊັ່າ ເຊັ່ សំទ្វេយ្យាត៌ សយ់ សំទ្វេត៌ អារាចថេ អារាថ អាមត្តិ

អសម្ពូត្វាតិបិ បាយា ទិស្សតំ ។

ជាចិត្តិយកណ្ឌ ឱវាទវត្ត សិក្ខាបទទី ៦ សិក្ខាបទវិភង្គ

របស់អ្នកឯង ឬមិនមែនជាញាតិ េ ។ ទ ពាយិកិត្តទូលថា សូម(ទង់ មេត្តា (ជាស មិនមែនជាញាតិ េ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់ថា នៃមោឃបុរស ប្រសដែលមិន មែនជាញាតិ វេមន៍មិន ស្គាល់កម្មដ៏សមគរូវក្តី មិនសមគរួវក្តី កម្មជាទី ជិះថ្វាក្តី មិនជាទី ជែះថ្វាក្តី របស់ ស្ត្រីដែលមិនមែន ជាញាតិ េ នៃមោឃបុរស អ្នកឯងមិនសមគរួ នឹង ដេរ ចីវៃឲ្យេកិត្តនី មិន មែនញាតិ េ នៃមោឃបុរស អ្នកឯងមិនសមគរួ នឹង ដេរ ចីវៃឲ្យេកិត្តនី មិន មែនញាតិ េ នៃ មោឃបុរស អំពើ ដែលអ្នកឯង ធ្វើ នេះមិន នាំឲ្យជិះថ្វា ដល់បុគ្គលដែលមិន ទាន់ ជិះថ្ងា េ ។ បេ ។ ម្នាលកិត្ត ទាំង ឲ្យយ អ្នកទាំង ឲ្យ យគប្យីសំដែង ទ្បើងនូវសិក្ខាបទ នេះយ៉ាងនេះថា កិត្តណាមួយ ដេរឯងប្ដីប្រើគេឲ្យដេរនូវ ចីវិ ទៀកិត្តនីមិនថែនញាតិ (កិត្តនៅនេះ) ត្រូវអាបត្តិ ជាចិត្តិយ ។

(៦៦) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុណាមួយ មានសេចក្តីដូចគ្នាក្នុងសិក្ខាបទ ទី ១ នៃចារាជិកកណ្ឌ ។ ភិក្ខុនីដែលមិនចានដាប់តវង្សគ្នាមកអំពីចំណែក ទាងមាតាក្តី អំពីចំណែកទាងបិតាក្តីដរាបអំពីគូជីដូនជីតាជាគំរប់ ៧ ហៅ ថាមិនមែនញាតិ ។ ស្រីដែលចាន បសម្បទាហើយក្នុងសង្ឃពីរចំណែក ហៅថា ភិក្ខុនី ។ បណ្តាចវិវ ៦ យ៉ាងចីវៃណាមួយ យ៉ាងតូចបំផុតល្មម វិកប្បចាន ហៅថា ចវិវ ។ ពាក្យថា ដេវឯង គឺភិត្តដេវដោយ ទួនឯង

វិនយបិឥកេ មហាវិភង្គោ

စာစိန္ရွိယည္ ၊ ညိဳစ္စားၿကားနာ မူး္ကို မာကားဖန်ာ မာစန္ရွိ စာစိန္ရွိယည္ ၊ ညက်ိဳ မာကားန္ရာ စတုက်စိ ညိဳးစ္ခေါ် မာစန္ရွိ စာစိန္ရွိယည္ ၊

(៦៩) អញ្ញាត់តាយ អញ្ញាត់តសញ្ញី ចីវ៉ សំទ្វេត A សំទ្វាបេត៍ កំ អាបត្តំ ទា ចំត្តិយស្ប ។ អញ្ញាត់កាយ ឋមតំកោ ចីវ៉ សំទ្វេត៍ A សំទ្វាបេត៍ A អាបត្តំ ទា ចំត្តិយស្ប ។ អញ្ញាត់កាយ ញាត់តាសញ្ញី ចីវ៉ សំទ្វេត៍ A សំទ្វាបេត៍ A អាបត្តំ ទា ចំត្តិយស្ប ។ សំទ្វេត៍ A សំទ្វាបេត៍ A អាបត្តំ ទា ចំត្តិយស្ប ។ សំត្វេត៍ A សំទ្វាបេត៍ A អាបត្តំ ទា ចំត្តិយស្ប ។ សំត្វេត៍ A សំទ្វាបេត៍ A អាបត្តំ ទា សំទ្វាបេតំ A អាបត្តំ ឧុត្តដស្ប ។ ញាត់កាយ វេទតំកោ អាបត្តំ អាបត្តំ ឧុត្តដស្ប ។ ញាត់កាយ វេទតំកោ អាបត្តំ អាបត្តំ ឧុត្តដស្ប ។ ញាត់កាយ វេទតំកោ អាបត្តំ ឧុត្តដស្ប ។ ញាត់កាយ បើវ៉ វេបេត្វា អញ្ញំ បើត្វាវ សំទ្វេត៍ A សំទ្វាបេត៍ A សំត្វូទានាយ សាមណេរិយា ឧម្មត្តកាស្ប អាជិតាម្មិតាស្បតិ ។

ធដ្ឋសិក្ខាបទ និដ្ឋិត ។

វិនយបិឝិក មហាវិភង្គ

ត្រវអាបត្តិចាចត្តិយរាល់ៗ ផ្លូវមូល ។ ពាក្យថា បើគេឲ្យដេរ គឺកិត្តបង្គាប់ អ្នកដទៃឲ្យដេរ ត្រវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កិត្តបង្គាប់តែម្ពុង អ្នកទទួល បង្គាប់ដេរ (ច័នដង ត្រវអាបត្តិចុរចិត្តិយ(តែមួយ) ។ (៦៧) ភិក្ខុនីមិនមែនញាតិ ភិក្ខុសំគាល់ថា មិនមែនញាត់មែន ហើយដេរឯងក្តី បើគេឲ្យដេរក្តីនូវបីវរ ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ៍ ។ កិត្តនីមិន មែនញាតិ កិត្តមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយដេវឯងក្តី ប្រើគេឲ្យដេវក្តីនូវចីវវ ត្រវអាបត្តិចុះចិត្តិយ ។ កិត្តន៍មិនមែនញាតិ កិត្តសំគាល់ថាជាញាតិ ហើយដេរឯងក្តី ប្រើគេឲ្យដេរក្តីនូវចីវរ ត្រីវអាបត្តិចុរចិត្តិយ ។ កិត្តដេវឯង ក្តី បើគេឲ្យដេវក្ត័នូវចីវរដើម្បីកិត្តន៍ដែលបាន «បសម្បទាអំពីសង្ឃតែមួយ <u> ចំណែក ត្រវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុទីជាញាតិ ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនមែនញាតិ</u> ត្រវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិត្តនីជាញាតិ ភិត្តមានសេចក្តីសងយែ ត្រវអាបត្តិ ទុក្កដ ។ កិត្តនីជាញាតិ កិត្តសំគាល់ថាជាញាតមែន មិនត្រវអាបត្តិ អ៊ីទេស្រ៍ ។

(៦៤) អាបត្តិមិនមានដល់ភិត្តដែលដេរចីវដល់ភិត្តនីជាញាតិ ដល់ ភិត្តដែលដេរឯង ឬបើគេឲ្យដេរនូវបរិត្តារដទៃក្រៅពីចីវរ (ឲ្យភិត្តនី) ឲ្យ សិក្ខមានាឬ ឲ្យសាមណេរី ដល់ភិត្តគ្លូត ដល់ភិត្តដើមបញ្ញត្តិ ។

សិក្ខាមទទី ៦ ចប់ ។

សត្តមសិក្ខាបទំ

(៦៩) គេន សមយេន ពុន្ទោ កកកា សាវត្ថ័យំ វិទារតំ ខេនាខេ អនា៩ចំណ្ឌិតស្ស អារាម ។ នេះ က်ဒီကွက် ကွက် ကျက်မိုင်း စကားရမာ ဗရာ လဒ္နီ လိဂါတယ ၿကားခွာ ေဗာက္လံ ဗဆိဗင္ယန္ဆို ၅ မခု လုဂ္ ပိုင်္ကက ဖို့ သူက ဖို့ သူင္ကေနာက္ စိုက ဖို႕သူက ဖို႕သူင်က အိုက္လားမ်ိဳး အက အိုက္ခားက အိုက္ခားက အိုက္ခားက အိုက္ခာ ជាបតិតា^(*) អាហ័ណ្ហាម លារមេរ៉ាម សមណា សតា្-បុត្តិយា ភិត្តានីហ៍ សន្ធឹ អាហ៍ណ្តូន្តិតំ ។ អស្បេសុំ ၊၈၈ အိန္နာ ၊ အမိ မ ဒုမ္မာု နံ ရ ဆွုျပာ ရွာ နံ စီ ယာ ရွာ နံ rိတေးစေးဆွာဆို ၅ ၊ ဖော္၊ အောက်က္က မာ မျိဳင္မ်ာ္ ၅ ၊ စေ ၅ ပင်္ဂလုပ္ပိုင္ရဲ့ ၁ ၊ ပေ ကင္နံ က်ာ ရုပ္ကေ ဂ်က္စာ ၊ រាំគ្នានីហិ សន្ធិ៍ សំនៃាយ វាតាន្ធានមត្តំ ខដំខដ្ឋថាតំ ។ សថ្វំ ភកកតិ។ កែលើ ពុន្ទោ ភកក់ តេខំ ហំ នាម

សិក្ខាបទទី 🕅

(៦๙) សម័យនោះឯង ព្រះសព្វញពុទ្ធដ៏មានដោគ កាលគង់ នៅវត្តជេតវន របស់អនាថចិណ្ឌិកសេដ្ឋ ទៀបក្រុងសាវត្តី ។ សម័យ នោះឯង ធព្វភ្និយកិត្ត ព័ង ព្យយ បបូលកិត្តនីដើរទៅកាន់ផ្លូវឆាយមួយជា-មួយគ្នា ។ មនុស្សទាំងទ្បាយពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា យើង ពំឥឲ្យយមានថ្តីប្រពន្ធដើរ ទៅយ៉ាងណា សមណៈពាំងឲ្យយនេះ ៨-កូន ចៅ ព្រះពុទ្ធ ជា សត្យមុ ត្រ ដើរ ទៅមួយអន្វើ ដោយកិត្ត នី ទាំង ឡាយ យ៉ឺង នោះឯង ។ កិត្តទាំងទ្បាយបានឮពាក្យមនុស្សទាំងទ្បាយពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្អាច់ហើយ ។ ភិក្ខុព័ងទ្បាយណាមានសេចក្តីជ្រាថ្នា តិច ។ បេ ។ កិត្ត ទាំងទ្យាយនោះ ពោល ទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប ឋា មិនសមបីបើធត្វត្តិយកិត្តទាំងទ្បាយ បច្ចូលកិត្តន៍ដើរហេកាន់ផ្លូវឆ្វាយ មួយជាមួយគ្នា ទេ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សូវថា ម្នាលកិត្តពំងទ្បាយ ព្វថាអ្នកទាំងឡាយ បច្ចូលកិត្តន៍ដើរទៅកាន់ផ្លូវច្វាយមួយជាមួយគ្នា តិត មែនឬ ។ ធព្វគ្គិយកិត្តពំងឲ្យយក្រាបឲូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះ កាគ ការនោះពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានដោគទ្រង់តិះដៀល ឋា ម្នាលមោឃបុរសទាំងទ្បាយ អ្នកទាំងទ្បាយមិនគួរនឹងបច្ចូលកិត្តនី វិនយបិដកេ មហាវិភង្គោ

តុទ្លេ ទោឃបុរិសា ភិក្ខុនីហិ សន្ធឹ សំរិតាយ វាកាន្នា-ឧមក្តំ ខដិខជ្ឈិស្ស៩ នេតំ មោឃបុរិសា អប្បសញ្ចុំ ភ មសានាយ ។ ខេ ។ វាវញ្ ខន ភិក្ខុវា ៩មំ សិក្ខាខនំ ឧន្ទិសេយ្យា៩ យោ ខន ភិក្ខុ ភិក្ខុនិយា សន្ធឹ សំវិតាយ វាកាន្ធានមក្តំ ខដិខជ្ឈេយ្យ អន្តមសោ តាមន្តាម្បី ចាខ៌ត្តិយន្តំ ។ វាវញ្ជុំនំ ភកាវតា ភិក្ខុនំ សិក្ខាខនំ ខញ្ញត្តំ ហោតំ ។

(៧០) គេន ទោ បន សមយេន សម្លបា្លា ភិក្ខា្ធ ច ភិក្ខាតិយោ ច សាកេតា សាវត្តី អន្ទានទក្កប្បដំបញ្ញា ហេត្តិ ។ អ៩ទោ តា ភិក្ខាតិយោ គេ ភិក្ខា្ធ បស្បិត្វា រ)តនរោះ ទុ មយំថិ អយ្យេហិ សន្ធឹ កមិស្បាមាតិ ។ ន ភកិតិ តាប្បតិ ភិក្ខាតិយា សន្ធឹ សំរិនាយ រាតន្វា-នទក្តំ បដ៌បដ្ចិតុំ តុទ្លេ វា បឋមំ កច្ឆ៩ មយំ វា កមិស្បាមាតិ ។ អយ្យា ភន្តេ អក្កបុរិសា អយ្យា វ បឋមំ កច្ឆន្លូតិ ។ អ៥ទោ តាសំ ភិក្ខាតិនំ បច្ឆា កច្ឆន្លឺតំ អន្តរាមក្កេ ចោរា អច្ឆិន្ទឹស្ម ចៅ

វិនយបិជិត មហាវិភង្គ

ដើរទៅកាន់ផ្ទូវឆ្ងាយមួយជាមួយគ្នាទេ ម្នាលមោឃថុវសទាំងឡាយ កាវ នេះមិនមែននាំឲ្យជែះថ្លាដល់ជនដែលមិនទាន់ជែះថ្ងាទេ ។ បេ ។ ម្នាល ភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយត្រូវសំដែងទ្បើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុណាមួយបច្ចូលភិក្ខុនីដើរទៅកាន់ផ្ទូវឆ្ងាយមួយជាមួយគ្នា ដោយហោច ទៅ សូម្បីកាន់ទីជាលន្លែកនៃ (ស្រុក១ (ភិក្ខុនោះ) ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ។សិក្ខា-បទនេះ ព្រះដ៏មាន ព្រះភាគបញ្ញត្ត ហើយដល់ភិក្ខុទាំងឡាយយ៉ាងនេះ ។

(៧) សម័យនោះឯង ភិក្ខុនឹងភិក្ខុនីពំឥឡាយ ប្រើនរូប ដើរទៅ កាន់ផ្លូវចាយអំពីក្រុងសាកេតទៅកាន់ក្រុងសាវត្តី ។ កាលនោះ ភិក្ខុ-នីពំងឲ្យាយនោះ ឃើញពួកភិក្ខុនោះហើយ បានពោលពាក្យនេះថា ឃើងពំងឲ្យាយនឹងទៅជាមួយនឹងលោកម្ចាស់ពំងឲ្យាយ ។ ភិក្ខុពំង នោះធ្វើយថា ម្នាលនាង ការដែលភិក្ខុបបូលភិក្ខុនីដើរទៅកាន់ផ្លូវឆ្វាយ មួយជាមួយគ្នាមិនគួរទេ នាងពំងឲ្យាយទៅមុនឬ។ យើងពំងឲ្យាយ នឹងទៅមុន ។ ភិក្ខុនីពំងនោះធ្វើយថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន លោក ម្ចាស់ពំងឲ្យាយជាបុរសដ៏ប្រសើរ គួរតែលោកម្ចាស់ពំងឲ្យាយនិមខ្ពាៅ មុន ។ កាលភិក្ខុនីពំងនោះដើរទៅជាទាងក្រោយនៃភិក្ខុពំងឲ្យាយជាប់ កាក់កណ្តាលផ្លូវ លោរពាំងឲ្យាយក៏ដណ្តើមយក (បាត្រនឹងបីវា) ផង

(៧០) យោ បនានិ យោ យានិសោ ។ បេ ។ ភិក្ត្តនិ ។ បេ ។ អយំ ៩មស្មឹ អគ្គេ អដិប្បោតា ភិក្ត្តនិ ។ ភិក្តុនី នាម ឧភតោស ស្បែ ឧបសម្យន្នា ។

ទូសេសុញ្⁽⁾ ។ អ៩ទោ តា ភិត្តានិយោ សាវត្ត័ កត្តា ភិត្តាភិនំ វានមន្តំ អារោចេ ំ ។ ភិត្តាភិយោ មត្តំ អារោចេ ំ។ អ៩ទោ ភកវា វានស្ម័ ចំនានេ បដិបជ្លិតុំ ៧វញ្ច បន ភិក្ខាវេ ៩មំ សិក្ខាបនំ နင္နိုးလယ္ပုဒ္ ေလာ ဗေနာက္ရာ အီက္စာနီဟာ လဒ္မီ လံဂိနာယ ၿကင္အာနဗင္ဂံ ဗင်္ဇဗင္မေထ႑ မန္စမေလာ က-មន្តវទ្ប៍ អញ្ញត្រ សមយា ទាចិត្តិយំ ។ តត្តាយំ လဗဏ္က လန္နာကဗ္အီးဏ္က စောန္နာ မာန္မာ လာလင္ကလမ္းရာ ស់ប្បដិកយោ អយំ តត្ត សមយោតិ ។

បាចិត្តិយកណ្ដេ ១វាទវគ្គស្ស សត្តមសិក្ខាបទស្ស អនុប្បញ្ញត្តិ

លចិត្តិយកណ្ឌ ឱវាទវត្ត សិក្ខាបទទី ពី សេចក្តីបញ្ញត្តិដាបន្ទាប់

បទុស្តផង (កំហែងធ្វើសេវនកិច្ច) ក្នុងកាលនោះឯង ។ ទើបកិត្តទី ពំងនោះទៅដល់ក្រងសាវត្ថី ក៏ជ្រាប់សេចក្ដីនុះដល់ពូកកិត្ថនី ។ ពូកកិត្ថនី ព្រ<mark>ិបលេចក្តី</mark>នុះដល់ព្លួកកិត្ត ។ ព្លួកកិត្ត្ ក្រាចទូលសេចក្តីនុះចំពោះព្រះដ៏មាន ព្រះតាគ ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើវនេះ ទើបព្រះដំមានព្រះកាគជាម្ចាស់ [ទង់ធ្វើធម្មីកថា ហៅភិក្ខុ ទាំង ទ្យា យមក ហើយ (តា សថា ម្នាលភិក្ខុ ទាំង ទ្យា យ តថាគតអនុញាតឲ្យអ្នក ទាំង ឡា យបបូល ភិត្តនីដើរ ទៅកាន់ផ្ទូវឆ្វាយជា ក្នុងផ្លូវដែលគួរន៍ឹង ទៅដោយមានគ្នីគ្នាជាពុកដែល គេសន្មតថា មួយគា បែកបដោយសេចក្តីរង្វៀស ប្រកបដោយភ័យចំពោះមុខ ម្នាលភិក្ខុទាំង ទ្យាយ អ្នកទាំងទ្យាយគប្បីសំដែងទ្បើងនូវសិក្ខាបទនេះយា៉ងនេះថា ភិក្ខ្ ណាមួយបបូលកិត្តន៍ដើរទៅកាន់ផ្លូវឆ្ងាយមួយជាមួយគ្នា ដោយហោបទៅ សូម្បីទៅកាន់ទីជាលង្អែកនៃស្រែក ១ ភិក្ខុនោះត្រវអាបត្តិបាចិត្តិយ វៀវ លែងតែមានសម័យ ។ ឯសម័យក្នុងសិក្ខាបទនោះគឺផ្លូវដែលគរួនឹងទៅ ដោយមានគ្នីគ្នាដាពុក 🤊 ដែលគេសន្មតថា ប្រកបដោយសេចក្តីវា ស្ត្រីស ๑ ដែលប្រកបដោយក័យចំពោះមុខ ១ នេះជាសម័យក្នុងសិក្ខាបទនោះ y $(\mathfrak{n}_{\mathfrak{g}})$ $(\mathfrak{s}_{\mathfrak{s}}$ តែនំពាក្យថា ភិក្ខុណា មួយ មានសេចក្តីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទទី នៃចារាជិកកណ្ឌ ។ ដែលហៅថា ភិក្ខុនី គឺ ស្ត្រីដែលបាន «បសម្បទា

១. ម. តាមត្តូវេ តាមត្តូវេ ។

សន្ធិន្តំ រាកតោ ។ សំភៃយាតំ កញ្ចម ភកិនិ កញ្ញម អយ្យតច្ឆាម អយ្យតច្ឆាម ភតិធិ អជ្ហ ហិយ្យេ វា **ខរេ វា ក**ញ្ហមាតិ សំនៃមាតិ អាខត្តិ ជុក្កាដស្ប ។ អន្តមសោ តាមនូវម្យីតំ កុត្តាដសម្បាតេ តាមេ តា-មន្តវេ⁽⁰⁾ អាចត្តិ ទាខិត្តិយស្ប ។ អតាមកោ អវញោ អឌ្ឍយោជនេ អឌ្ឍយោជនេ អាខត្តិ ទាខំត្តិយស្ប ។ ធាម មក្តោ ន សត្តា ហោត វិនា សត្តេន កន្តុំ ។ សាសន្តំ នាម តស្មឺ មក្តេ ចោរនំ និវិដ្ឋោកាសោ និស្សតិ កុត្តោកាសោ និស្សតិ ឋិតោកាសោ និស្សតិ និសិឆ្នោកាសោ និស្បតិ និបឆ្នោកាសោ និស្បតិ ។ សច្បជិតយ៍ នាម តស្ម៍ មក្តេ ចោហេ មនុស្សា ហតា

វិនយបិជិកោ មហាវិភង្គោ

វិនយចិជិត មហាវិភង្គ

ក្នុង «កាតាសង្ឃ ។ ពាក្យថា ជាមួយគ្នា សេចក្ដីថា ពួកជាមួយគ្នា ។ ពាក្យថា បបួល គឺបបួលគ្នាថា ម្នាលនាង យើងពាំងទ្យាយនឹង ទៅ បពិ(ត លោកម្ចាស់ យើងទាំងទ្បាយនឹងទៅ បតិត្រលោកម្ចាស់ យើងទាំង ទ្យាយនឹង ទៅ មាលនាង យើងពាំងទ្យាយនឹង ទៅ យើងពាំងទ្យាយនឹង ទៅ ក្នុងថ្ងៃនេះ ឬក្នុងថ្ងៃស្អែក ក្នុងថ្ងៃទានស្អែក ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ yថា ដោយហោចទៅសូម្បីទៅកាន់ទីដាលផ្នែកនៃ សែក ១ សេចក្តីថា (កិត្ត្ បបូលភិត្តូនីដើរជាមួយគ្នាទៅ) ក្នុងទីជាចន្លោះនៃ ស្រត ក្នុង ស្រកមាន ចមាយលមមាន់ ហើរ ទៅដល់ (គឺ ទវយៈមាន់ ហើរ) (តវអាបត្តិចាចិត្តិយ 🤊 (ភិត្តបបូលភិត្តនីដើរជាមួយគ្នាទៅ) ក្នុងពៃដែលមិនមែនសែក ត្រវអាបត្តិ ចាចិត្តិយ/គប់ ។ កន្ទះ យោជន៍ ។ ពាក្យថា វៀវលែងតែមានសម័យ សេចក្តីថា លើកទុកតែមានសម័យ ។ ដែល ហៅថា ផ្លូវដែលគួរនឹង ទៅ ដោយមានគ្គីគាដាពុក គឺផ្លូវដែលបុគ្គលឥតមានគ្គីគាមិនអាចដើរ ទៅចាន ។ ដែល ហៅថា ផ្ទុវប្រកបដោយ សេចក្តីរ ត្រៀស គឺកន្លែងដែល ចោរអាស្រ័យ តន្លែងដែលចោរបរិកោគអាហាវក៏ (ជាតដ នៅត៌ (ភ្នាតដ កន្លែងដែល ចោវឈវនៅក៍/ជាកដ កន្លែងដែល ចោវអង្គយក^{្តី}ជា**កដ** កន្លែងដែ**ល** លាវដេកក៏ (ជាកដ ក្នុងផ្ទូវនោះ ។ ដែល ហៅថា ផ្ទូវប្រក**បដោយ** ភ័យចំពោះមុ១ _{គឺផ្ទ}រនោះដែលចោវទាំនឡាយ សម្ងាប់មនុស្ស**ក៏លុកដ** បាចិត្តិយកណ្ចេ ឧវាទវគ្គស្យូ សត្តមសិក្ខាបទស្សូ អាបត្តិវាឆា

နိလ္မရွိ ဂိလုန္ရာ နိလ္မရွိ မားကားဆီရာ နိလ္မရွိ ។ လုပ္ပ-ဆီကယံ ကန္တာ မုပ္စုဆီကယံ ဗုလ္မရွိရွာ^(၅) ဒု(ယျားထဲရာရှာ ကင္မဗ ကင်္ဂရဲးယားစီ ၅

(៧៤) សំវិនហ៍តេ សំវិនហ៍តសញ្ញ័ ឯកន្លានទក្ត បដិបជ្លតិ អត្តមសោ តាមនូវម្បិ អញ្ញត្រ សមយា អាចត្តំ ចាច់ត្តិយស្ប ។ សំនៃហ៍តេ វេមត៌កោ រ-តន្ទានមត្តំ បដិបដ្លតំ អន្តមសោ តាមន្តរម្យំ អញ្ញត្រ សមយា អាចត្តិ ចាចិត្តិយស្ប ។ សំនៃហ៍តេ អស់នៃ-ហិតសញ្ញ័ ឯកាន្ទានទក្តុំ បដិបជ្លតិ អន្តមសោ តាមន្ត-រម្យ អញ្ញន្ត្រំ សមយា អាបត្តំ ចាច់ត្តំយស្ស ។ ភិក្ខុ ស់នៃហត់ ភិត្ត្ ំ ធ ស់នៃហត់ អាមត្តំ នុត្តដស្ប ។ អស់វិនហ៍តេ ស់វិនហ៍តសញ្ញី អាមត្តំ នុក្កដស្ស ។ អស់នៃហ៍នេ វេមតំកោ អាខត្តិ ខ្ញុត្តដស្បូ ។ អស់-វិនហ៍ តេ អស់វិនហ៍តសញ្ញ័ អនាបត្តំ ។

៣ចិត្តិយកណ្ឌ ឱភិទវត្ត សិក្ខាបទទី ពី វារៈដែលត្រូវអាបត្តិ

ឫន់មនុស្សក៏ប្រាកដ វាយដំមនុស្សក៏ប្រាកដ ។ ភិត្តុដើរ ទៅកាន់ផ្លូវដែល ប្រកបដោយក័យចំពោះមុទ ហើយឃើញផ្លូវមិនប្រកបដោយក័យចំពោះ មុទវិញ ត្រីវបញ្ជូនភិត្តុនី ទៅ ដោយពាក្យថា ម្នាលនានទាំងឡាយ នាងទាំងឡាយចូរ ទៅចុះ ។

(៧៤) ភិត្តបបួលគ្នា ហើយសំគាល់ថា បបួលមែន ដើរទៅកាន់ផ្លូវ ឆ្ងាយមួយ ដោយហោចទៅសូម្បីទៅកាន់ទីជាលង្វែកនៃស្រែត ឲ្យតាវាអា-បត្តិបាចិត្តិយ វៀវលែងតែមានសម័យ ។ ភិត្តសង័្រយក្នុងការដែលបាន បចូលគ្នា ហើយដើរទៅកាន់ផ្លូវឆ្វាយមួយ ដោយហោចទៅសូម្បីទៅ កាន់ទីជាចន្លោះនៃស្រែក ១ ត្រវអាបត្តិបាចិត្តិយ វៀវលែងតែមាន សម័យ ។ ភិត្ថបបូលគ្នា ហើយសំគាល់ថាមិនបានបបូល ដើរទៅកាន់ផ្លូវ ឆ្ងាយមួយ ដោយហោចទៅសូម្បីទៅកាន់ទីជាចន្លោះនៃ ស្រុក ๑ ត្រូវអា-បត្តិបាចិត្តិយ វៀវលែងតែមានសម័យ ។ កិត្តបបួល តែកិត្តន៍មិន បបួល (ភិត្តនោះ) (ត្តវិអាបត្តទុក្ខដ ។ ភិត្តមិនបានបប្លូលគ្នា ហើយ សំគាល់ថាបានបបូល ត្រវៃអាបត្តិទុក្ខដ ។ កិត្តសង្ស័យក្នុងការដែល មិនបានបច្ចូល ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុសំគាល់ថា មិនបានប v_{u} ល ក្នុងការដែលមិនបានបច្ចូល មិន ត្រវិអាបត្តិ ឲ្យ័យ ។

វិនយបិជរោ មហាវិកង្កោ

(៧៣) អនាមត្តិ សមយេ អស់វិនហិត្វា កច្ចឆ្តុំ ភិត្តុនី សំវិនហតិ ភិត្តុ ន សំវិនហតិ វិសន្ត្លេតេន កច្ចឆ្តុំ អាមនាសុ ឧម្មត្តកាស្ប អានិតាម្មិតាស្បាតិ ។

សត្តមសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

វិនយបិជា មហាវិភង្គ

(៧៣) អាបត្តិមិនមាន ដល់ភិក្ខុដែលមានសម័យ ដល់ភិក្ខុដែល មិនចានបច្ចូលភិក្ខុនីហើយដើរទៅ ដល់ភិក្ខុដែលភិក្ខុនីបច្ចូល តែភិក្ខុមិន ចានចចូល ដល់ភិក្ខុនឹងភិក្ខុនីដែលទៅដោយ១ុសសង្កេត ដល់ភិក្ខុដែលទៅ (ជាមួយនឹងភិក្ខុនី)ដោយមានសេចក្តីអន្តរាយ ដល់ភិក្ខុធត ដល់ភិក្ខុជាទាង ដើមបញ្ញត្តិ **។**

សំភ្លាបទទីពីបប់ ។

អដ្ឋមសិក្ខាបទំ

(៧៤) តេន សមយេន ពុន្តោ ភកវា សាវត្តិ-យ់ វិចាវត៍ ដេតានៃ អនា៩ចំណ្ចិតាស្បូ ភារាទេ ។ းနား ကျွန်း ကျွန်းရာသေး အေးချိန်း ကျွန်း រំហំ សន្ធ័ សំរិតាយ រាំតានាំ អភិរុមាន្តំ ។ មនុស្សា នជ្ឈាយខ្លំ ទីយខ្លំ វិទាខេន្តំ យ៩េវ មយំ សប្បជាម-សត្វបុន្តិយា ភិត្តិពីហិ សន្នឹ សំពៃាយ វាភានាក់យ តីន្បត្តិតំ ។ អស្សេសុំ ទោ ភិត្ត តេសំ មនុស្សានំ នដ្បាយត្តានំ ទីយត្តានំ វិទាខេត្តានំ ។ យេ តេ ភិត្តា អញ្ជញ្ញ ។ មេ ។ តេ នុដ្យាយន្តំ ទីយន្តំ វិចាចេន្តំ តេខំ ហិ នាម នទុក្តិយា ភិត្តា ភិត្តាលី សន្ធឹ សំវិនាយ រាំតានាំ អភិរូសិស្បត្តិតំ ។ អ៩ទោ តេ ភិត្ត្ ភកវតោ ៧តមត្តំ អារោចេរុំ ។ អថ-ទោ ភកវា ជព្វក្តិយេ ភិក្តា ១៥ខុទ្ទិ សទុំ ការ តុំត្រូ តិត្ដា៖ តិត្ដូនីស៍ សន្នឹ សំនៃាយ ឯកនារំ

សិក្ខាបទទី ៩

(៧៤) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៍មានព្រះភៈគ កាលគង់នៅវត្តជេត-វន របស់អនាថចិណ្ឌិតសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ធព្វគ្គិយកិត្តពំងទ្យាយបបួលពួកកិត្តទី ទៀងជិះទុក ១ ជាមួយគ្នា ។ មនុស្ស ពំឥទ្យាយពោលពោស តិះដៀល បន្ទុះបង្គាប់ថា យើងពំឥទ្យាយមានថ្កី ប្រពន្ធជិះលេងលើទូកឲ្យ ន៍ណា សមណៈ ទាំងឡាយនេះជាកូន ចៅព្រះ ពុទ្ធដាសត្យបុត្របបូលពួកភិក្ខុនីជិះលេងលើទូក ១ ដាមួយគ្នាយ៉ឺងនោះ ឯង ។ ភិត្ត ទាំងទ្យា យបានឲ្យមនុស្ស ទាំង**ទ្យាយនោះ** ពោល ទោស តិះដៀល បន្ទះបង្គាប់ហើយ ។ ភិត្តទាំងទ្បាយណាមានសេចភ្លី ជ្រាជ្ញាតិច ។ ថេ ។ កិត្តទាំង ទ្យាយនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្ទះបង្គាប់ថា ធព្វគ្គិយកិត្ត ទាំនទ្យាយមិនគួរបើនឹងបបូលពួកកិត្តនី ទ្យើងជិះទូក១ ជាមួយគ្នា ទេ ។ ទើប ភិត្តទាំង ឡាយនោះក្រាបទូលសេចក្តីនុះចំពោះ ព្រះដ៏មាន ព្រះភាគ ។ ព្រះ ដ៏មាន ព្រះភាគជាម្ចាស់ ៤៨ សូវចំពោះ នព្វគ្គិយកិត្តទាំង ឡាយ ក្នុង ពេល នោះថា ម្នាលភិត្តទាំងឡាយ ពុថាអ្នកទាំងឡាយបបូលពួកភិត្តនី ឡើងជិះឲ្យ

វិនយបិដំពេ មហាវិភង្គោ

អភិវូល៩ាត៌ ។ សថ្ងំ ភកវាត៌ ។ វិតរហំ ពុន្ត្រ ភកវា តថំ ហំ ៣ម តុុម្លេ មោឃបុរិសា ភិក្ខុដំហំ សធ្វី សំវិញយ វិតានារំ អភិវូហិស្សថ នេតំ មោឃបុរិសា អប្បសញ្ពនំ វា បសានាយ ។ បេ ។ វិវេញ បន ភិក្ខុវេ ៩មំ សិក្ខាបនំ ឧន្ទិសេយ្យថ យោ បន ភិក្ខុ ភិក្ខុនៃយា សធ្វី សំវិញយ វិតានាវំ អភិវូលេយ្យ ឧទ្ធុន្តាមិន⁽⁶⁾ វា អញ្ចេតាមិនី វា ចាចិត្តិយន្តិ ។ វិវេញិនំ ភកវតា ភិក្ខុនំ សិក្ខា-បនំ បញ្ញត្តំ ហោតំ ។

no

វិនយបិឝព មហាវិភង្គ

ជាមួយគ្នា ពិតមែនឬ ។ ធព្វគ្គិយភិក្ខុទាំងឲ្យយក្រាបទូលថា បពិត្រ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ការនោះភិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលមោឃបុរសទាំងឲ្យយ អ្នកទាំងឲ្យយមិនគួរនឹង បច្ចូលពួកភិក្ខុនី ឲ្យីងជិះទូក ១ ជាមួយគ្នា ខេ ម្នាលមោឃបុរសទាំងឲ្យយ ការនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្ងា ដល់ជនដែលទិន ទាន់ជែះថ្ងា ទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឲ្យយ អ្នកទាំងឲ្យយគប្បីសំដែង ឲ្យីងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាង នេះថា ភិក្ខុណាមួយបបួលភិក្ខុនិ ឲ្យើងជិះទូក ១ ជាមួយគ្នា ទៅ បាសទឹកក្តី ទៅបណ្តោយទឹកក្តី (ភិក្ខុនោះ)ត្រូវអាបត្តិជាចិត្តិយ ។ សិក្ខាបទនេះព្រះ ដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បញ្ញត្ត ហើយដល់ភិក្ខុទាំងឲ្យយយ៉ាងនេះ ។

(៧៥) សម័យនោះឯង ភិត្ត្តទឹងភិត្ត្តទ័ព័ង ទ្យាយ ប្រើនរូប ដើរ ទៅ កាន់ផ្លូវឆ្ងាយអំពី ក្រុងសាកេត ទៅកាន់ ក្រុងសាវត្តី ។ ក្នុងទឹក ណ្ដាល ផ្លូវមានស្ទឹង ១ ដែល គេតែងតែធ្ងង ។ ទើបភិត្ត្ នី ទាំង ទ្យាយ នោះ បាន ពោលពាក្យ នេះនឹងភិត្ត្ ទាំង ឡាយ នោះថា យើង ទាំង ឡាយ នឹង ឆ្លងមួយ អន្វើ ដោយ លោក ម្ចាស់ ទាំង ឡាយ ដែរ ។ ភិត្ត្ត ទាំង ឡាយ នោះ ធ្វើយថា ម្នាល នាង ការដែលភិត្ត្ថបបួលភិត្ត នី ឲ្យើងជិះ ទុក ១ ជាមួយ គ្នា មិន គួរ ទេ (បើ ដូរ ហ្នាះ) នាង ទាំង ឡាយ ធ្ងង ទៅមុន ឬ ។ យើង ទាំង ឡាយ នឹង ធ្ងរ ទៅ មុខ ។

បាចិត្តិយកណ្ដេ ឱវាទវត្តស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទស្ស អនុប្បញ្ញត្តិ

អយ្យ ភន្លេ អក្កបុរិសា អយ្យ វ បឋមំ ឧត្តរន្លូត៌ ។ မငၢက ရာလံ ခ်ိဳလ္ခံခ်ိဳင် ဗင္ဗာ ဒုန္မားနိုင် (တက អខ្ញុំខ្លឹសុ ខេវ ន្លសេសុញូ ។ អ៩ទោ តា ភិក្ខុនិយោ សាះត្តឹ កត្តា ភិត្តិតិតំ វិតមត្តំ អាពេខេសុំ ។ ភិត្តាតិយោ ភិត្តាតំ ៧តមត្តំ អារោចេសុំ ។ ភិត្តា ភកា េខា ស្ត្រ ស្ត្ ¹) ကမ္မီ စိုင္ဆားေ ၿခိုမ္ရွိ အေနာ္ အေနာ္ ភិត្ត អាមន្តេស៍ អនុជានាម ភិត្តថា តាំយន្តលោយ តិត្តនិយា សន្ធឹ សំដែល ឧតានាំ អតិរូហិតុំ ឧរតា្ មន ភិត្តា៥ ៩មំ សិត្តាមនំ នុន្តិសេយ្យ៩ យោ មន ခ်က္ခ ခ်က္ခဲ့င္တာ လဒ္ဒီ လိုင္ရာထ သဲကဆုိ မခ်ဳပ္မႈတယ္ပ နိုင္ခန္လာခ်င္ရ ၃ မႈေဆာင္ရန္ အိုက္ရွိ အိုက္ရွိေနာက္က အိုက္ရွိေနာက္က အိုက္ရွိေနာက္က အိုက္ရွိေနာက္က အိုက္ခန္က အိုက္က အိုက္ခန္က အိုက္က အိုက္ခန္က အိုက္က အိုက္ခန္က အိုက္က အိုက ទាខំត្តិយន្តំ ។

(៧៦) យោ ខនាតិ យោ យាឌិសោ ។ ខេ ។ ភិក្ត្តតិ ។ ខេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្តេ អជិប្បោតា ភិក្ត្តតិ ។ ភិក្តុនី នាម ឧភតោសផ្ញេ ឧបសម្បន្នា ។ សន្និន្តិ ឯកតោ ។ សំវិនាយ៉ាតិ អភិរូហាម ភកិនិ

๗๑

លចិត្តិយកណ្ឌ ឱភទវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤ សេចក្តីបញ្ញត្តិដាបន្ទាប់

ភិត្តនីទាំងឡាយធ្វើយថា បពិត្រលោកដំបំរើន លោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ជាបុរសដ៍ប្រសើរ លោកម្ចាស់ពំងឡាយចូរត្វូងទៅមុនចុះ ។ កាលកិត្ត្-នីទាំងទ្បាយនោះធ្ងនទៅជាទាងក្រោយ ចោរទាំងទ្បាយក៏ដណ្ដើមយក (ចាត្រនឹងចីវរ)ផង ប្រទុស្តផងក្នុងកាលណោះ ។ លុះភិត្តនីទាំងទ្បាយនោះ <u></u>ទៅដល់ក្រងសាវត្តីហើយ ក៏ប្រាប់សេចក្តីនុះដល់ភិត្តនីទាំងទ្បាយ ។ ពូក ភិត្តន័ក៍ (ជាប់សេចក្តីនុះដល់ភិត្តទាំងទ្បាយ ។ ពួកភិត្តក៍ (កាបទូលសេចក្តីនុះ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើវនេះ ទើបព្រះដ៏មាន ព្រះភាគជាម្ចាស់ ទ្រង់ធ្វើធម្មឹកថា ហៅភិត្តទាំងទ្បាយមក ហើយត្រាស់ថា មាលកិត្តទាំង ឡាយ តថាគតអនុញាតឲ្យកិត្តបបួលកិត្តទី ទៀងជិះទូក ឲ្យជា-មួយគ្នាដើម្បីធ្ងន៍ទទឹង ម្នាលកិត្តទាំងទ្បាយ អ្នកទាំងទ្បាយគប្បីសំដែង ទ្យើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុណាមួយបបូលភិក្ខុនីទ្យើងជិះទូក ๑ ជាមួយគ្នា ទៅ ចាសទឹកក្តី ទៅបណ្តោយទឹកក្តី (កិត្តនោះ)ត្រូវអាបត្ត ចាចិត្តិយ វៀវលែងតែការចូងទទឹង ។

(៧៦) ត្រន់ពាក្យថា ភិក្ខុណាមួយ មានសេចក្តីដូចគ្នាក្នុងសិក្ខា-បទទី១ នៃចារាជិកកណ្ឌ ។ បេ ។ ដែលហៅថា ភិក្ខុនី «បសម្យទាក្នុងសំណាក់នៃទកតោសង្ឃ^(១) ។ ពាក្យថា ជាមួយគ្នា គឺពួក ជាមួយ ។ ពាក្យថា ចបួល គឺចបួលគ្នាថា ម្នាលនាង យើងទាំងឡាយ – « សង្ឃពីរពួក គឺភិក្ខុសង្ឃ « ភិក្ខុគីសង្ឃ » ។

๗๑

វិនយបិឝិកោ មហាវិភង្កោ

អភ្វំហាម អយ្យ អភ្វំហាម អយ្យ អភ្វំហាម ភតិំំ អដ្ឋ វា ហំយ្យា វា បហ វា អភ្វំហោមាត់ សំរៃឧហតំ អាបត្តំ ឧុក្កដស្ប ។ ភិក្ខុធំយា អភ្វំខ្មោ ភិក្ខុ អភ្វំហត់ អាបត្តំ ទាំំតំយស្ប ។ ភិក្ខុស្មី អភ្វំខ្មោ ភិក្ខុធំ អភ្វំហត់ អាបត្តំ ទាំំតំយស្ប ។ ឧុធ្ធដ្តាមិំធំផ្ល ភិក្ខុធំ អភ្វំហត់ អាបត្តំ ទាំំតំយស្ប ។ ឧធ្ធដ្តាមិធំធ្លំ វា អភ្វំហត្តំ អាបត្តំ ទាំំតំយស្ប ។ ឧធ្ធដ្តាមិធំធ្លំ ឧដ្ឋវត៌កាយ ។ អនោតាមិធំធ្លំ ឱ្យដាំំតំតាយ ។ អញ្ញត្រ តំហៃន្តលោយតំ ឋាបត្វា តំហៃន្តហាំ^(b) ។ តាត្តក្តុដសម្យាតេ តាមេ តាមន្តហ តាមន្តហ អាបត្តំ ទាំំតំតំយស្ប ។ អតាមកោ អញ្ញេ អង្ឈយោជាឲេ អង្ឈយោជាធ អាបត្តំ ទាំំង្វយស្ប ។

(៧៧) សំរិនហិតេ សំរិនហិតសញ្ញី ឯកនាវំ អភិវូហតិ ឌុឌ្ឌត្តាមិនី វា អនោតាមិនី វា អញ្ញន្រ តំវិយន្តរណាយ អាចត្តិ ទាចិត្តិយស្ប ។ សំរិនហិ-តេ វេមត៌កោ ឯកនាវំ អភិវូហតិ ឌុឌ្ឌត្តាមិនី វា

ទ ឌ. ម. ឧភោ ។ 💩 ឌ. តិវិយន្តរណាយ ។

វិនយបិដក មហាវិភង្គ

នឹងទេត្រឹងជិះទុក បពិត្រលោកម្ចាស់ យើងទាំងទ្បា យនឹងទ្បើងជិះទុក បពិត្រ លោកម្ចាស់ យើងទាំងទ្បាយន៍ឹងទ្បើងជិះទុក ម្នាលនាង យើងទាំងទ្បាយ នឹង ទ្យើងជិះទុក យើងទាំងទ្យាយនឹង ទ្យើងជិះទុកក្នុងថៃនេះ ឬក្នុងថៃ ស្តែក ក្នុងថ្ងៃទានស្អែក ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ កាលកិត្តនី ទ្បើងជិះទុក ភិត្តក៏ ទ្បើង ជិះដែរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កាលភិត្តឲ្យើងជិះឲ្យក ភិត្តនីក៏ ឲ្យឹងជិះដែរ ត្រវអាបត្តិចុះចិត្តិយ ។ កិត្តនឹងកិត្តន៍ ទៀងជិះទុក ស្មើគា តវអាបត្តិ ចាចិត្តិយ ។ ពាក្យថា ទៅ ចាសទឹក សេចក្តីថា នាក់ទៅទីទាងលើទឹក ។ ពាក្យថា ទៅបណ្តោយទឹក សេចក្តីថា នាវាទៅទីខាងក្រោមទឹក ។ ពាក្យថា វៀវលែងតែការធ្ងងទទឹង សេចក្ដីថា លើកទុកតែការធ្វងទទឹង ។ (\ddot{r}, \ddot{r}, g) បហូលភិត្តនី ឡើងជិះទូក) ទៅក្នុង សែកចម្ងាយមាន ល្មមហើរ ទៅដល់ ត្រវអាបត្តិចាចិត្តិយ គ្រប់១ចន្លោះ (ស្រុក ។ (កិត្តបបូលកិត្តនី ឲ្យើងជិះ ទុក) ទៅក្នុង ព្រៃមិនមែនជាស្រុក ត្រូវអាបត្តិចាចត្តិយ គ្រប់ ។ កន្លះយោជន៍ ។

(៧៧) ការដែលចានបប្ចូលហើយ ភិត្តុសំគាល់ថា ចានបប្ចូល គ្នាមែន ហើយឲ្យើងជិះឲ្យកដាមួយគ្នា ទៅ ប្រាសទឹកក្តី ទៅបណ្តោយទឹកក្តី ត្រវិអាបត្តិចាច់ត្តិយ វៀវលែងតែការធ្ងងទទឹង ។ ភិត្តុមានសេចក្តីសង្ស័យ ក្នុងការដែលចានបប្ចូលគ្នា ហើយទ្បើងជិះឲ្យកដាមួយគ្នា ទៅ ប្រាសទឹកក្តី ជាចិត្តិយកណ្ទេ «វាទវត្តស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទស្ស អនាបត្តិ

(៧៥) អនាបត្តិ តំហៃនូវណាយ អស់វិនហិត្វា អភិរូមាន្តិ ភិក្តុនី សំវិនមាត៌ ភិក្តុ ន សំវិនមាតំ វិសន្តេតេន អភិរូមាន្តិ អាមនាសុ នុម្មត្តភាស្ប អានិ-តាម្មិតាស្បាត៌ ។

អដ្ឋមសិក្ខាបទំ និដ្ឋិអំ ។

നിന

បាចិត្តិយកណ្ឌ ឱរាទវត្ត សិក្ខាបរទី ៤ អនាបត្តិ

ទៅបណ្តោយទឹកក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ វៀវលែងតែធ្ងងទទឹង ។ ការដែលបានបបួលគ្នា កិត្តសំគាល់ថាមិនបានបបួលគ្នា ហើយទ្បើងដិះ ទូកជាមួយគ្នា ទៅបាសទឹកក្តី ទៅបណ្តោយទឹកក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ វៀវលែងតែធ្ងងទទឹង ។ កិត្តបបួល កិត្តិទីមិនចានបបួល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនបានបបួលគ្នាទេ តែកិត្តសំគាល់ថា បានបបួលគ្នាហើយ ត្រូវអាបត្តិ ុក្កដ ។ មិនបានបបួលគ្នាទេ តែកិត្តសំគាល់ថា បានបបួលគ្នាហើយ ត្រូវអាបត្តិ ទុក្កដ ។ មិនបានបបួលគ្នាទេ តែកិត្តសំគាល់ថា មិនបានបបួលគ្នាមែន មិនព្រំដាបត្តិ ។

(៧៨) អាបត្តិមិនមាន ដល់ភិត្តដែលធ្ងនទទឹន ដល់ភិត្តដែល មិនបានបច្ចូលភិត្តនីហើយទ្បើនជិះទូក ដល់ភិត្តដែលមិនបានបច្ចូលភិត្តនី តែភិត្តនីបច្ចូល ដល់ភិត្តដែលទ្បើនជិះទូកជាមួយនឹងភិត្តនីដោយទុស សង្កេតគ្នា ដល់ភិត្តដែលមានសេចក្តីអន្តរាយ ដល់ភិត្តធ្លត ដល់ភិត្តជា ទាងដើមបញ្ញត្តិ ។

សិក្ខាបទទី៨ ចប់ ។

നിന

តវិមសិក្ខាប**ទំ**

(៧๙) គេន សមយេន ពុន្ទោ គកវា រាជកហេ វិមារតំ ៥ខ្យានេ កាលខ្លុកតំវាចេ ។ គេន ទោ ၀င္ ကရက္ကေန လိုင္ရတို ဆိုယ္ဆိုင္ရ ဆီစာဆက္ ဆို လည္ ကုလုဗ်ဲကာ^(စ) ဟေးခ်ိဳ ခ်ိဳင္နာခ်ီကာ ၅ အေဒ ဗ កហបត៌ជា ៤ភា ភិក្តុ ជំមត្តិតា ហោត្តំ ។ អ៥(ទា ដុល្ខៈ ភ្នាំ ភិត្តន៍ ឬព្វណ្ឌសមយ និក់សេត្វ បត្តខ័ក-မာနာယ ၊ ယ ေ က် ကို လံ ၊ က လံ ၊ က လံ စို စ လ ထ္ထိ စို ကို តំ កហបតំ ឯតឧកេច កំមិនំ កហបតំ បហ្វតំ ទានដីយំ កោដដីយំ ខដិយត្តត្តំ ។ ៩េក មហា អយ្យេ និមន្តិតាត់ ។ កោ បន- តេ កហបត៌ င်သန္န ႔ မးက်ပါ မားရဲးစီး မးက်ပါ ရညားရာမိတ်းဗာ မးယျာ ဗစာကတ္စ္ဆ၊ အေးယျာ ဗစားကားဦးရာ မႈယျာ မည္ကမားရိုးသား မးက်ပါး ရည္ကာင္က်ိဳးသား မူးက်ပါး မူးမိုးကို မးကာါ သူ၏ မးကာါ စဆယ္ မးကာါ ညႊးသိာ မးယျာ ာတူးလာဆို ၅ ကို ဗေဒ ဆွံ ကောဗဆိ

• ឱ. កុល្ងចិញ ។

សិក្ខាបទទី ๙

(ถ่๙) งษ์แเลาะ (กะกุรุนัยาย(กะกาล กางคลีเส វត្តវេទ្យវន ជាកលនូកនិពថស្ថាន ទៀបក្រុងរាជគ្រឹះ ។ សម័យនោះ ភិត្តនីឈ្មោះថុល្ងនន្ទា ជាជីតុនរបស់ត្រកូល ១ ជាភិត្ត្ នីប្រកប ከደ ដោយខិច្ចភត្ត ។ ចំណែកគហបតីនោះក៏បានខិមន្តពួកភិក្ខុជាថេវៈទៅ ៩ន ។ (តានោះឯន កិត្តទីឈ្មោះថ្មលួនន្លា ស្ងៀកស្បន់ប្រដាប់ដោយ ចុកត្រនឹងចីវរ ក្នុងវេលា ព្រឹក ហើយចូលទៅកាន់ត្រកូលនោះ លុះចូល *ទៅដល់ហើយបាន*និយាយពាក្យនេះនឹងគហបតីនោះថា មាលគហបតី ទាទន័យកោជន័យាហារមានប្រមាណ បើននេះ គេចាត់ចែងដើម្បីអ្វី ។ គហបតីធ្វើយថា បតិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំបាននិមន្តព្រះថេវៈទាំងឡាយ មកធាន់ ។ ភិត្តនីឈ្មោះថុល្ងននា្ទសូវថា ម្នាលគហបតី ព្រះថេវៈ ទាំននោះ គឺព្រះថេរៈណា ទុះ ។ គហបតីធ្វើយថា ព្រះសារីបុត្ត ជា ម្ចាស់ ត្រះមោគ្គហ្វាន ជាម្ចាស់ ត្រះមហាកក្ខានៈ ជាម្ចាស់ ត្រះមហា• កោដ្ឋិត: ជាម្ចាស់ ព្រះមហាកហ្ឈិន ជាម្ចាស់ ព្រះមហាចុន្ទ ជាម្ចាស់ ព្រះ អនុវុទ្ធ ជាម្ចាស់ ព្រះរវេត្ត ជាម្ចាស់ ព្រះទុធាលិ ជាម្ចាស់ ព្រះ နာန္န ရာမွာ က စြး ဂတုလ ရာမွာ က ၁ ကို နီဖော့ း ငုလ္နန္မေျဖ ဖြ ឋា ម្នាលគហបតី កាលព្រះថេវ:មហានាគដ៏ប្រសើរមាននៅទេតើ

មហានាកេ តិដ្ឋមារេ ចេតកោ និមន្តេសីតំ ។ កោ ចន းေနးလျ မဟာအကဲေရာ နးလျား အေးေရာ နးလျာ ၊ကာကလ်၊ကာ မ၊ယ၂ာ ကာရးမားအခ်ိဳ မျှးကာ မ၊ယျာ စယ္စာ၊ အေတာ မျန္မာ မျက္စာ မာမာမိုန္ ေရးဆီ ၂ မကမို-រហ៍⁽⁹⁾ ៩ុល្ខឧត្ទាយ ភិត្តា្តិយាអន្តរា កាថា វិប្បភាតា ។ អ៩ ៩េរា () ភិត្ត្ មរិសឹសុ ។ សច្ចុំ មហានាតា ទោ តយា កហមតិ ជំមត្តិតាត់ ។ ឥនានៅ ទោ ត្វំ អយ្យ ខេតតោ អគាសិ ៩នានំ មហានាកេតំ កេហតោ^(m) ច និត្តន្លំ និទ្ធភត្តតា នុមខ្ខំន្ $^{(L)}$ ។ យេ គេ ភិត្ត ហិ ៣ម នៅឧត្តោ ជានំ ភិត្តុនីបរិទាចិតំ ប៉ណ្ណ-ជានំ ភិក្ខុនីបរិទា ខិតំ ខិណ្ឌទាតំ កុញូស័ត៌ ។

បាដិត្តិយកណ្ដេ ឱវាទវត្តស្បូ នមែសិក្ខាបទស្ស និទាន់

ଳାଣ

បាច់ត្តិយកណ្ឌ ឱវាទវត្ត សិក្ខាបទទី ៩ និទាន

ហេតុដូចម្ដេចក៏អក់ ទៅនិមន្តពុកកូខក្មេងមកវិញ ។ គហបតីសូរថា បញ្តិត លោកម្ចាស់ ព្រះថេវៈមហានាគដ៏ប្រសើរទាំងនោះ មានព្រះនាមដូច ម្តេច 🤋 ។ ភិត្ត នី ឈ្មោះ ថុល្ង នន្ទា ធ្វើយថា លោកម្ចា ស[់]ទេវទត្ត លោកម្ចាស់ កោកាលិក លោកម្ចាស់កតមោរកតិសុក្រ: លោកម្ចាស់ រណ្ឌ ទេវីចុ ត្រ លោកម្ចាស់សមុទ្ធទត្ត ។ កាលកិត្តនីឈ្មោះថុល្ងនន្ទាកំពុងតែនិយាយពាក្យ នេះមិនទាន់អស់នៅ ឡើយ ។ (សាប់តែកិត្តជា ថេរ: ទាំង ឡាយចូលមកក្នុង ពេលនោះ ។ កិត្តនីឈ្មោះថ្មលូននា្ហសូរថា ម្នាលគហថត (ពះថេរ:មហា-នាគដ៍ ប្រសើរទាំងទ្បាយអ្នកបាននិមន្តហើយ ពិតមែនឬ ។ គហបតីធ្វើយ ថា បតិត្រលោកម្ចាស់ ឥឡូវនេះ លោកម្ចាស់បានធ្វើនូវតែះថេរ:មហា-នាគដ៏ប្រសើរទាំង ឲ្យយថាជាកូនក្មេង លោកម្ចាស់ត្រឲ្យបង្វើពួកកិត្តជា កូនក្មេងថាជាមហានាគដ៏ថ្រសើរទៅវិញ (ថាដូច្នោះហើយ) ក៏ចាប់ទាញ កិត្តនីឈ្មោះថុល្ងនន្ធាចេញពីផ្ទះផង និច្ចកត្ត (គឺចង្វាន់ដែលផ្គត់ផ្គង់ជានិច្ច) ក៏ផ្តាច់បង់ចេញ គឺឈប់ឲ្យត ទៅទៀតផង ។ កិត្ត ពំង ឡាយណា មាន សេចក្តី (ជា ជាតិច ។ ចេ ។ កិត្ត ពំង ឲ្យយនោះ ពោល ពេស តិះដៀល **បន្តះ**ចង្អាបថា ទេវទត្តបានដឹងហើយ មិនគួរនឹងតាន់ចិណ្ឌបាតដែល កិត្តនីចាត់ចែង េ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សូរថា ម្នាល ទេវទត្ត ព្វថាអ្នកដឹងហេរយធាន់បិណ្ឌថាតដែលភិក្ខុនីចាត់ចែង តិតមែនប្ត J

ର୍ଗ୍ୟ

វិនយបិដកេ មហាវិភង្គោ

လင္ခံ နားမဲနာ ၊ နားမွာ ရုံးရွာ နားမ ကင်္င မွာ ဆား ကို မောယမိုးမ ေရးေနာ့ နားရွာ စောင္မာဆံ မွာ ကိာေနာ ရက္ဆို ကို ကို ကို ကို မောက္လို မရိုမ္ရာ ကို ကို မောက္ ကေလာ ၊ ကေ ။ ။ ကို ကေ အိုက္ခံ က ရန္ ကို စီကဲ စ စီကို စားနဲ့ မ်က္ဆာရာ စာင္ခ်န္ခဲ့လင္ခံ ။ ။ ကို ေနာက္ခံ စီကို စားနဲ့ မ်က္ဆာရာ စာင္ခ်န္ခဲ့လင္ခံ ။ ။ ကို ေနာက္ခံ စီကို စားနဲ့ မ်က္ဆာရာ စာင္ခ်န္ခဲ့လင္ခံ ။ ။ ကို ေနာက္ခံ ကို ကို ေက်ာ္စာရာ စာင္ခ်န္ခဲ့လင္ခံ ။ ။ ကို ေနာက္ခံ ကို ကို ကို ေနာက္ခံ ကားနဲ ။

(do) အေဒ (စာ ဗဒ မမေးယဒ မက္ဆားက နိုက္ကိ အေရာစ္ အိုးရာ က္ဘာနီကိုလံ မနာမာမ်ိဳ " မဒုမျာ စီးများစီ အဖွစ္အေ မာနားရာနီ မက္ထင္ခံ အရွံ မကံမ္ " အမ္သေ ကိုလမ္မ၊ ကိုလုံစီကာ အိုက္စံဒီ အေ မဒုများ ခဲ့ရာေကာင္းနေ မာ႔မော မယ္သမ္မ၊ အရွန္ရီ " မေးေ ေ ေက အိုက္စံ အကဲဆာ ဗင်က္စံရွံ ငာဒံ အိုက္စံဒီမာစာစီရံ စိယ္ခာစာရံ အိုက္ညံရုန္ရံ ကိုက္က္စ္ဘာယစ္ကေ ဒေပျငိဳင္လုံးမာမ်ိဳ အမ္မာက္စံ စိယ္ခ္တာယ ေႏးရံ့ စိုင္ၾအေရွာ မႈမားမ်ိဳ "

๗๖

វិនយបិឝិក មហាវិភង្គ

ទេវទត្ត ក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះកាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជា
ម្ចាស់ដ៏មានព្រះកាគ ទ្រង់តិះដៀលថា នៃមោឃបុរស អ្នកឯងដ៏ងហើយ
មិនគួរនឹងធាន់បិណ្ឌូ បាតដែលកិត្តនីចាត់ចែងទេ ម្នាលមោឃបុរស ការនេះ
មិនខែនាំឲ្យជិះថ្នាដល់ជនដែលមិនទាន់ដែះថ្នាទេ ។ បេ ។ ម្នាលកិត្ត
ពាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយគប្បីសំដែងទ្បើងនូវសិត្ខាបទនេះយោងនេះថា
កិត្តណាមួយ កាលដឹងហើយធាន់បិណ្ឌូ បាតដែលកិត្តនីចាត់ចែង ត្រូវ
អាបត្តិបាចិត្តិយ ។ សិត្តាបទនេះព្រះដ៏មានព្រះកាគ ទ្រង់បញ្ញត្ត ហើយដល់
កិត្តទាំងឡាយយោងនេះ ។

(៤០) សម័យនោះឯង មានភិត្តូទរូបចេញពីក្រុងព៨គ្រឹះ ទៅបួស ហើយទៅកាន់តែកូលញាតិ ។ មនុស្ស ពំងទ្បា យនិយាយគ្នាថា លោកម្ចាស់ ដំចំរើន ទាននិមន្តមកយូរហើយ (ថាដូច្នោះ ហើយ) ក៏នាំគ្នា ធ្វើចត្តាន់ ប្រ-គេន ដោយ តោវព ។ មានភិត្ត្ នីម្នាក់ជាជីតុនរបស់តែកូល នោះបាននិយាយ ពាក្យនេះនឹងមនុស្ស ព័ង ទ្យាយនោះថា ម្នាលអាវ៉ិសោ អ្នកពាំង ឡាយចូវ ឲ្យចត្តាន់ដល់លោកម្ចាស់ចុះ ។ ភិត្ត នោះមាន សេចក្តីសង្ស័យថា ការដំង ហើយ បរិកោគបិណ្ឌ បាតដែលភិត្តនីបាត់ ថែង ព្រះដ៏មាន ព្រះភាគ ទ្រង់ហាម ហើយ (សង្ស័យដូច្នោះ ហើយ) ក៏មិនទទួល (បិណ្ឌ បាតនោះ) ហើយមិន អាចនឹង ត្រាច់ ទៅដើម្បីបិណ្ឌ បាតទៀតផង ក៏អត់បង្កាន់ក្នុង ពេល នោះឯង ។ ជាចិត្តិយកណ្ដេ «វាទវគ្គស្ស នវមសិក្ខាបទស្ស សិក្ខាបទវិវាង្គោ

អ៩ទោ សោ កិត្ត្ អារាមំ កត្តា ភិក្ខានំ ឯតមត្តំ អារោ ខេស៊ី ។ ភិក្ខា ភកា សា សមត្ថ អារោ ខេស៊ំ ។ អ៩ ទោ ភកវា សតស្មឹ និមា នេ សតស្មឹ បការ លោ ឧទ្ទឹ តមំ តាត្វា ភិក្ខា អាមន្តេសិ អនុជា នាមំ ភិក្ខាវេ បុព្វេ តំហិសមារ ទ្លេ ជានំ ភិក្ខាន៍ បរិទា ខំតំ ប៉ិណ្ឌ ទាតំ កុញ្ចិតុំ សា ញ បន ភិក្ខា ជានំ ភិក្ខាន៍ បរិណ្ឌ ទាតំ កុញ្ចិតុំ សា ញ បន ភិក្ខា ជានំ ភិក្ខាន៍ បរិទា ខំតំ ប៉ិណ្ឌ ទាតំ កុញ្ជេយ្យ អញ្ញត្រៃ ឬ ឲ្យ តំហិសមារ ម្ភា ទា ខំត្តិយន្តិ ។

(៤១) យោ បនាតិ យោ យាឌិសោ ។ បេ។ ភិក្ត្ថិតិ ។ បេ ។ អយំ ៩មស្មឺ អត្តេ អឌិប្បោតា ភិក្ត្ថិតិ ។ ជានាតិ នាម សាមំ វា ជានាតិ អញ្ញេ វា តស្ប អារោខេន្តិ សា វា អារោខេតិ ។ ភិក្តុនី នាម ទុភតោសផ្ញេ ទុបសម្បន្នា ។ បរិចាខេតិ នាម ខុត្វេ អនាតុកាមានំ អកាត្តុកាមានំ អយ្យោ ភាណកោ អយ្យោ ពហុស្បុតោ អយ្យោ សុត្តន្តិ-កោ អយ្យោ វិនយនរោ អយ្យោ នម្មតាដិកោ នេដ

លបិត្តិយកណ្ឌ ទវាទវត្ត សិក្ខាបទទី ៩ សិក្ខាបទវិភង្គ

ទើបកិត្តតោះទៅអារាម ហើយ ប្រាប់សេចក្តីនុះដល់កិត្តទាំងឲ្យយ ។ ពួក កិត្តក៏ (កាបទូលសេចក្តីនុះចំពោះពែះដ៏មាន ព្រះភាគ ។ (ពោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ព្រះដ៏មាន ព្រះភាគជាម្ចាស់ (ទង់ធ្វើធម្មីកឋា ហៅកិត្តទាំងឲ្យយ មក ហើយ ត្រាស់ថា ម្នាលកិត្តទាំងឲ្យយ កាលចង្កាន់មាន (គ្រាស្ត ប្រាវព្ធជាមុន ហើយ តឋាគតអនុញ្ញាតឲ្យកិត្តដែលដឹងតាន់បិណ្ឌ បាតដែល កិត្តនីចាត់ ថែងបាន ម្នាលកិត្តទាំង ឲ្យយ អ្នកទាំង ឲ្យយ គប្បីសំដែង ទ្បើងនូវសិត្តាបទនេះយ៉ាងនេះថា កត្តណាមួយកាលដឹង ហើយតាន់បិណ្ឌ -បាតដែលកិត្តនីចាត់ ថែង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ វៀវលែងតែចង្កាន់ ដែល ត្រូវសុបាន ប្រាជាមុន ។

(៤១) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុណាមួយ មានសេចក្តីដូចគ្នាក្នុងសិក្ខាបទ ទី១ នៃចារាជិកកណ្ឌ ។ ដែលហៅថា ដឹង គឺភិក្ខុដឹងឯងក្តី ដនទាំងឡាយ ដទៃដឹងហើយប្រាប់ដល់ភិក្ខុនោះក្តី ភិក្ខុនីនោះប្រាប់ក្តី ។ ដែលហៅថា ភិត្តនី គឺស្ត្រីដែលបាន បសម្យទាក្នុងសំណាក់ ទុកតោសង្ឃ ។ ដែល ហៅថា ចាត់ចែង (គឺភិក្ខុនីនិយាយប្រាប់ដល់ដន) ដែលមិនចង់ឲ្យ មិន ចង់ធ្វើទានក្នុងកាលមុនថា លោកច្ចាស់នេះជាអ្នកពោល លោកច្ចាស់នេះ ដាពហុស្ត្រ លោកច្ចាស់នេះ ជាអ្នកចេះព្រះសូត្រ លោកច្ចាស់នេះ ខ្លែទ្រង់វិន័យ លោកច្ចាស់នេះជាធម្មភថិក អ្នកទាំងទ្បាយចូរឲ្យ (ចង្កាន់)

๗๗

វិនយបិដកេ មហាវិភង្គោ

អយ្យស្ប តារា៩ អយ្យស្បាតិ រសៃ បរិទា ខេតំ នាម បិណ្ឌទាតោ នាម បញ្ចុំ កោជនាធំ អញ្ញាតាំ កោជធំ ។ អញ្ញត្រិ បុព្វេ តំហំសមារម្ភាតិ ឋ ខេត្វា តំហំសមារម្ភំ ។ តំហំសមារ ម្ភោ នាម ញាតតា ក ហោឆ្នំ បការំតា ក ថកតំប្បដំយត្តា កំ ។ អញ្ញត្រ បុព្វេ តំហំសមារម្ភា កុញ្ចិស្បាមីតំ បដ់ក្តឈ្លាតំ អាបត្តំ ជុញ្ញ តំហំសមារម្ភា កុញ្ចិស្បាមីតំ បដ់ក្តឈ្លាតំ អាបត្តំ ជុញ្ញ ដស្ប ។ អ ដ្លោហាវេ អ ដ្លោហាវេ អាបត្តំ ទាចិត្តិយស្ប ។

(၁၀) အဲအစီးက အဲအစီးခင်္လာ ကို ကိုက္ဆံန် မက္ကန် ရက္ခ နိတ်လမားမှာ မာဒရွိ ဓာင်ရွိယလျှ ។ အဲခင်္ ရက္ခ နိတ်လမားမှာ မာဒရွိ ဓာင်ရွိယလျှ ។ အဲခင်္ ကို ရက္ကင်္လေ ကို အဲခင်္လေ မောင်္လောက် ကိုက္ဆံန် မက္ကဒြ ပုံ(၅ နိတ်လမားမှာ မာအစီရွိ ។ သက်း၏ နေအမျက္ဆယ အဲခင်္လေ ရုက္ဆင်္လေ မက္က ကို စိုးရာ နိတ်လမားမှာ မာဒရွိ ဒိုက္ကင်္လေရ ကို ကို စိုးရာ နိတ်လမားမှာ မာဒရွိ ဒိုက္ကင်္လေရ ကို

វិនយប៌ជំព មហាវិភង្គ

ដល់លោកម្ចាស់អង្គនេះ ចូរធ្វើ(ចង្ក្លាន់) ដល់លោកម្ចាស់នេះ ភិក្ខុនីនេះ ហៅថា ចាត់ចែង ។ ដែលហៅថា បិណ្ឌូពុត បានដល់កោជនទាំង៥ កោជនណាមួយ ។ ពាក្យថា វៀវលែងតែចង្ក្លាន់ដែលគ្រហស្តគេព្រុវព្វ ជាមុន សេចក្តីថា លើកទុកតែចង្ក្លានដែល ត្រហស្តតេផ្តើមជាមុខ ។ ដែល ហៅថា ត្រហស្តប្រារព្ធ គឺជនទាំងទ្បាយជាញាតិក្តី បិណ្ឌូពុតដែលគេចវាវ-ណាក្តី ចង្ក្លាន់ដែលគេតាក់តែងជា ប្រក្រតីក្តី ។ ភិក្ខុទទួលបិណ្ឌូពុត ដែល គិតថា អញនឹងធាន់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ វៀវលែងតែបិណ្ឌូពុត ដែល ត្រហស្តប្រារព្ធជាមុន ។ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ត្រប់ ។ វាវៈដែល លេបចូល ។

(៨৬) ចង្លាន់ដែលភិត្តូទីចាត់ចែង ភិត្តូសំគាល់ថា ភិត្តូទីចាត់ចែង ហើយតាន់ ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ វៀវលែងតែចង្លាន់ដែលគ្រីហស្តប្រា-វព្ធជាមុន ។ ចង្លាន់ដែលភិត្តុទីចាត់ចែង ភិត្តមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយ ធាន់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ វៀវលែងតែចង្លាន់ដែលគ្រហស្តប្រាវេជ្ញជាមុន ។ ចង្លាន់ដែលភិត្តុទីចាត់ចែង ភិក្ខុសំគាល់ថា មិនបានចាត់ចែងទេ នឹងចង្លាន ដែលគ្រហស្តបានប្រាវព្ធជាមុន ហើយតាន់ មិនត្រូវអាបត្តិ ឡើយ ។ ភិត្តតាន់កោជន ដែលភិត្តុទីបានទបសម្បទាក្ខដឯកតោសង្ឃបានចាត់ចែង ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ វៀវលែងតែកោជនដែលគ្រហស្តគេប្រាវព្ធទ្យេនីជាមុន ។

បាចំត្តិយកណ្ដេ ខាំទវគ្គស្ស នវមសិក្ខាបទស្ស អនាបត្តិ

អប់វិចាចំតេ ប់វិចាចំតសញ្ញី អាមត្តិ ឧុក្កាដស្ប ។ អប់វិចាចំតេ វេមត៌ាកោ អាមត្តិ ឧុក្កាដស្ប ។ អប់វិ ចាចំតេ អប់វិចាចំតសញ្ញី អនាមត្តិ ។

សវមសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

ឧ. ម. អតាបត្តិ បុព្វេ ។

ពាចិត្តិយកណ្ឌ ឱវាទវត្ត សិក្ខាបទទី៩ អនាបត្តិ

ភិត្តូសំគាល់ភោជនដែលភិត្តូនីមិនបានចាត់ថែងថា បានចាត់ថែង ទៅវិញ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កិត្តសង្ស័យក្មងភោជនដែលភិត្តូនីមិនបានចាត់ថែង ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិត្តសំគាល់ភោជន ដែលភិត្តូនីមិនបានចាត់ថែងថា មិនបានចាត់ថែង មិនត្រូវអាបត្តិ ។ (៨៣) អាបត្តិមិនមាន ដល់ភិត្តដែលនាន់ភោជន ដែល(គំហស្ត ប្រែវព្ធ ឡើងជាមុន ដល់ភិត្តដែលនាន់ភោជន ដែលសិត្តមានាចាត់ថែង ដល់ភិត្តុដែលនាន់ភោជន ដែលសាមណេរីចាត់ថែង អាបត្តិមិនមាន ដល់ភិត្តុដែលនាន់ភោជន ដែលសាមណេរីចាត់ថែង អាបត្តិមិនមាន ដល់ភិត្តុដែលនាន់ភោជន ដែលសាមណេរីចាត់ថែង អាបត្តិមិនមាន ដល់ភិត្តុដែលនាន់ភោជន ដែលសាមណេរីចាត់ថែង អាបត្តិមិនមាន ដល់ភិត្តុដែលនាន់ភោជនទាំងព្លូង (កាពីភោជន ៥ យ៉ាង ដល់ភិត្តុត្តត សិត្តាបទទី៥ ចបំ ។

ទសមសិក្ខាបទំ

ម្លែខ្លាំកេក កំកក ក្ខេរទុ នយរមភ ណត (១៦) វិហាតំ ដេតា នេ អនា៩ចំណ្ឌិកាស្បូ ភារាមេ ។ តេន ၊၈ ဗင္ခ မာဗ၊ယင္ရ မာယမ္ဘုရာ ရဆယ်မႈျပဳသူဟာ. នុតិយ៍កា ភិក្ខុនីសុ បព្វជិតា ហោត៌ ។ សា ភិត្តន័⁽⁰⁾ អាយស្មតោ ខ្នាយិស្បូ សន្ថិកោ អភិត្តណាំ សន្តិកោ អភិក្តាណំ កច្ចតំ ។ តេន ទោ បន សម-យេធ អាយស្មា នុនាយ៍ តស្បា កិត្តធំយា សន្ធឹ ပါးကာ ပါကာထားတာ စိုမာရွိ ကားဖျွမ်ာ ၅ ၊ ဖား က ភិត្តា អញ្ជិញ **។ បេ ។** តេ ឧដ្យាយខ្លំ ទ័យខ្លំ វិចាបេខ្លំ តថំ ហិ នាម អាយស្មា ខ្ននាយ៍ ភិត្តិតំយា សន្ធឹ វា នោ វា នាយ ពេល ខ្មុំសង្ខំ តាប្បស្បត្តិតំ ។ ខេ ។ ស ថ្វុំ កាំរ ត្វុំ ឧ នា យ៍ ភិក្ខានិយា ស ខ្លឹ រាកោ រាកាយ ពោ និសដ្ឋំ កាញេស៊ីតំ ។ សច្ចុំ

សិក្តាបទទី ๑០

(៤៤) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ កាលគង់នៅវត្ត ដេតពន របស់អនាថបណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ស្ត្រីជាតូត ដើមរបស់ ទទាយដ៍មានអាយុ បូសក្នុងសំណា ក់ភិត្តនី ពំង ទ្យាយ y ភិត្តន៍នោះតែងមកក្នុងសំណាក់ទទាយដ៏មានអាយុរឿយៗ y ចំណែតទាងទទាយដ៏មានអាយុ តែងទៅក្នុងសំណា ក់កិត្តនីនោះរឿយៗ។ ត្រានោះ ទទាយដ៍មានអាយុមាក់ឯង អង្គយក្នុងទីស្វាត់ ជាមួយ**នឹង** ភិត្តទីនោះតែម្នាក់ឯង ។ ភិត្តទាងឲ្យាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ។ ភិត្តទាំងឲ្យាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្ទះបង្គាប់ថា ចុះហេតុ-អ្វី បានជាទទាយដ៏មានអាយុម្នាក់ឯងសម្រេចការអង្គយក្នុងទីសាត់ ជា-មួយនឹងភិត្តន៍តែម្នាក់ឯង ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សូរថា ម្នាល ទោយភិត្ត្ ព្វថា អ្នកឯងតែម្នាក់ឯងសម្រេចការអង្គុយក្នុងទីស្វាត់ ជាមួយនឹងកិត្តនីតែ ញក់ឯង ពិតមែនឬ ។ «ទាយិភិត្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មាន ព្រះកាគ

(៨៥) យោ ខនាតិ យោ យាធិសោ ។ ខេ ។ (៨៥) យោ ខនាតិ យោ យាធិសោ ។ ខេ ។ ភិត្តិតិ ។ ខេ ។ អយំ ៩មស្មឹ អត្តេ អធិប្បោតោ ភិត្តិតិ ។ ភិត្តិនី នាម ឧភតោសផ្សេ ឧបសម្បញ្ញ ។ សន្ធិត្តិ ឯកតោ ។ ឯកោ ឯកាយាតិ ភិត្តិ ខេ។ ហោតិ ភិត្តិតី ខ ។ រហោ នាម ខត្តិស្ប រហោ សោតស្ប ហោ ។ ខត្តិស្ប រហោ នាម ឧ សក្តា ហោតិ អត្តិតិ វា និទនិយមានេ ភមុតាំ វា ឧត្តិ ខិយ-មានេ សីសំ វា ឧត្តិ ខិយមានេ ខស្បិតុំ ។ សោតស្ប រហោ នាម ឧ សក្តា ហោតិ ខតាតិតាថា សោតុំ ។ និសថ្លំ តាប្បយ្យាតិ ភិត្តិនិយា និសិត្តាយ ភិត្តិ

កកវាតិ ។ វិករហិ ពុន្ធោ កកវា ក៩ ហិ នាម ភ្វំ ទោឃពុំសៃ ភិក្ខុនិយា សន្ធី ឯកោ ឯកាយ រហោ និសជ្ឈំ កាប្បស្បសិ នេតំ មោឃពុំសៃ អប្បសញ្ញានំ វា បសានាយ បសញ្ញានំ វា ភិយ្យោភាវាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ៩មំ សិក្ខាបនំ ឧន្ទិសេយ្យ៩ ហោ បន ភិក្ខុ ភិក្ខុនិយា សន្ធី ឯកោ ឯកាយ រហោ និសជ្ឈំ កាហ្យេញ ចាចិត្តិយត្តិ ។

បាចិត្តិយកណ្ឌេ ឱវាទវត្តស្ស ទសមសិក្ខាបទស្ស វិភង្គោ

៣ចំត្តិយកណ្ឌ ឧវាទវគ្គ សិក្ខាបទទី ๑០ វិភង្គ

ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៍មាខព្រះភាគ ទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលមោឃ-បុរស អ្នកឯងតែម្នាក់ឯង មិនគួរនឹងសម្រេចការអង្គុយក្នុងទី ស្ងាត់ ជាមួយនឹង ភិត្តិនីតែម្នាក់ឯងទេ នៃមោឃបុរស ការនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្ងាដល់ពួកជន ដែលមិនទាន់ ជិះថ្នាំ ឬនាំជនទាំងឡាយដែល ជិះថ្ងាហើយឲ្យ រឹងរិតតែ ជែះ ថ្នាំ កែលែងទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិត្តទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយគហ្វីសំដែង ទ្យើងនូវសិត្តាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិត្តិណាមួយសម្រេចការអង្គ័យក្នុងទី ស្ងាត់ ជាមួយនឹងភិត្តនីតែម្នាក់ន៍ងម្នាក់ (ភិត្តនោះ) ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ (៤៥) ត្រង់ពាក្យថា ភិត្តិណាមួយ មានសេចក្តីដូចគ្នានឹងសិត្តាបទ ទី ១ នៃលាក្ដជិកកណ្ហ ។ ដែលហៅថា ភិក្ខុនី គឺស្រីដែលបាន ទួបសម្បទា

ក្នុងសំណាក់ទកតោសង្ឃ ។ ពាក្យថា ជាមួយ គឺក្នុងទីជាមួយ ។ ពាក្យថា ក្ តែម្នាក់នំងម្នាក់ គឺកិត្តទំងកិត្តទំ ។ ដែលហៅថា ទីស្វាត់ គឺទីកំពុំងភ្នែក ១ ទីកំពុំងត្រចៀក ១ ។ ដែលហៅថា ទីកំពុំងភ្នែក គឺទីដែលគេ មិចភ្នែកក្តី ញាក់ចំញើមក្តី ងក់ក្បាលក្តី ក៏មិនអាចនឹងមើលឃើញបាន ។ ដែលហៅថា ទីកំពុំងត្រចៀក គឺទីដែលគេមិនអាចដើម្បីស្លាប់ពាក្យពោល ជាប្រក្រតីបាន ។ ពាក្យថា សម្រេចការអង្គុយ សេចក្តីថាកាលកិត្តទីអង្គុយ

ຝ໑

វិនយបិដកេ មហាវិភង្កោ

នុមនិសិញេ ។ ហោធ នុមនិមញេ ។ អាមត្តិ ចាចត្តិ. ယည္ ၅ အိုက္ရွိ နိုလိုးဥ္ အိုက္ရွိနီ ၃၀နိုလ်ည္ ၈ ၊ ၁၈ နီ ឧបនិបន្នា វា អាបត្តិ ចាចិត្តិយក្ស ។ ឧភោ វា និសិញ្ញ ហោន្តំ ទុកោ វា និមញ្ហ អាមត្តិ ចាចិត្តិយស្បូ ។ (៤៦) រហោ រហោសញ្ញី ឯកោ ឯតាយ ခ်ိဳ့နာင္ဆို အျဖစ္ပြဲ နာဗန္ရီ အစိန္ရီယန္လုိ ၅ ဂုဏ ឋមតំគោ ឯកោ ឯតាយ ជំសដ្ឋំ តាបេត្តំ អាបត្ត័ ဓာင်ခွီထင်္က ၊ ကာ မကာလည္ကို ပါးကာ ပါကာထ စ်လင္လံ ကေဖျွေနာ မာဗန္မ်ာ စာဗိန္ရာယလ္မ ၅ မားတာ រហោសញ្ញី អាមត្ត ខ្លុត្តដស្ស ។ អរហោ វេមត៍តោ អាចត្តំ នុត្តាដស្ប ។ អាហោ អាហោសញ្ញ័ អនាចត្តំ ។ (d el) អនាមន្តិ យោ កោខំ វិញ ពុរំ សោ^(a) នុត៌យោ ហោតំ តំដ្ឋតំ ឧ ជំស័នត៍ អរហោបេត្តោ អញ្ញាហ៍ តោ ជំស័នត៍ ។ ឬត្តតាស្យូ អាជ៌តាម្មុំតាសព្វតំ ។ ទសមសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។ ឧវាទវត្តោ តតំយោ ។

ទ ន. ម. បុរិសោ នត្ថំ ។

វិនយបំដក មហាវិភង្គ

ត្រវអាបត្តិចុរចិត្តិយ ។ កាលភិត្តអង្គ័យ ភិត្តអង្គយជិតក្តី ដេកជិតក្តី ភិត្តនីអង្គ័យជិតក្តី ដេកជិតក្តី ត្រវិអាបត្តិបុរាចិត្តិយ ។ ជនទាំងពីររូប ដេកិត្ត ត្រវអាបត្តិបាចិត្តិយ (៨៦) ទីស្វាត់ ភិត្តកំសំគាល់ថាទីស្វាត់ ហើយអង្គ័យជាមួយនឹង ភិត្តន៍តែមួយនឹងមួយ ត្រវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ទីស្កាត់ តែភិត្តសង្ស័យ ហើយអង្គ័យជាមួយនឹងកិត្តន៍តែម្នាក់នឹងម្នាក់ ត្រវអាបត្តិចុរចិត្តិយ ទីស្វាត់ កិត្តសំគាល់ថាមិនស្វាត់ ហើយអង្គ័យជាមួយនឹងកិត្តន័តែម្នាក់ ន៍ជ៍ម្នាក់ ត្រីវអាបត្តិបាចិត្តិយ។ ទីមិនសាត់ ភិត្តសំគាល់ថាទីស្កូត តែវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យក្នុងទីមិនស្វាត់ ត្រវអាបត្តិ ទុកដ ។ ទីមិនស្វត់ ភិក្ខុក៏សំគាល់ថាមិនស្វត់ មិន ត្រវអាបត្តិទៅ្យ ។ (៤៧) អាបត្តិមិនមាន ដល់ភិក្ខុដែលមានបុរសណានីមួយដែលដីផ សេចក្តីនៅជាពីនោកនឹង 2.8 ដល់កិត្តដែលឈរមិនអង្គុយ ដល់កិត្តដែល មានបំណងនូវទីមិន ស្កាត់ហើយ (អង្គ័យ) ដល់ភិត្តដែលមានចិត្តបញ្ជូនទៅ កាន់អារម្មណ៍ដទៃអង្គយនៅ ដល់ភិក្ខុធត ដល់ភិក្ខុជាខាងដើមបញ្ជត្តិ y

> សិក្ខាបទទី ១០ ចប់ ។ ឧវាទវគ្គ ជាគំរប់ ៣ ចប់ ។

ದೆಡ

៣៤ត្ថំយកណ្ដេ សាជត្សា ខេត្ត តុស្មុន្ទាន់ អសម្មត្ថន្តតា ឧបស្បយ-អាមិសនា ខេន សិទ្តតិ អន្ទានំ នាវំ ភុញ្ជេច្យ ឯកោ ឯកាយ តេនសាតិ ។

പ് ന്വ

លចិត្តយកណ្ឌ «វាទវត្ត «ទា្ន៨

ចំនួនសិត្តាបទនៃទុវាទវគ្គនោះមាន ๑० គឺ

អសម្មតសិក្ខាបទ (ភិក្ខុនោវាទសិក្ខាបទ) ១ អដ្ឋន្តតសិក្ខាបទ ១ ឧបស្យយសិក្ខាបទ (ភិក្ខុនូបស្សយ) ១ អាមិសសិក្ខាបទ ១ ទានសិក្ខាបទ (ចីវវទានសិក្ខាបទ) ១ សិព្វនសិក្ខាបទ (ចីវវ-សិព្វនសិក្ខាបទ) ១ អន្ទានសិក្ខាបទ (សំវិងានសិក្ខាបទ) ១ ជាវាភិរុហនសិក្ខាបទ ភុញ្ជនសិក្ខាបទ (បរិបាចនសិក្ខាបទ) ១ ឯកោងតាយសិក្ខាបទ (វរហានិសដ្ឋសិក្ខាបទ) ១ ។

ය ගු

ភោជឥវិគ្គស្យូ បឋមសិក្ខាបទំ

៤៤៤) គេន សមយេន ពុន្ធោ ភកវា សាវត្ថិយំ វិហាតំ ដេតានេ អនា៩ចំណ្ឌិតាស្បូ អារាទេ ។ តេន ទោ បន សមយេន សាវត្ថិយា អវិន្យា អញ្ញតាស្ប ឫកស្ស អាសមចំណ្តោ បញ្ហាត្នោ ហោតំ ។ ឧព្វក្តំ-យា ភិត្ត្ បុព្វណ្ឌសមយ៍ និវាសេត្វា បត្តខ័វវមានាយ $\operatorname{Ant}_{\mathbf{g}}^{\mathbf{f}(\mathbf{e})}$ ចំណ្ហាយ បរិសិត្វា ចំណ្នំ អលគមានា អាវ-လင် မနမ္နာ ၈ နေက်ပ နော်ကျာင် မန်းမီ မန်းမီး မန်းမီး မန်းမီး က ກິສູ ຊຸລັພ໌ບໍ ຂຳມໍ ສຸລັພ໌ບໍ ຂຳມໍ ຖຸກູພູ-សមយំ និវាសេត្វា បត្តពីវាមានាយ សាវត្ត័^(b) បិណ្ដា-យ បរិសិត្វា ចំណ្ខំ អលភទានា អាសេខំ កន្តា ရုဏ္မီလု ၅ မငးစာ ငစ္စရိုလာင် ခ်ိဳက္ခင် ပါခဲ့ေတာ-လ် ကီ ဗယ် ကင်္ဂလျာဗ မာာဗ် ရ၏^(m) င်္ဂလျာ-ចំ ឥនេះ អាកន្តពុំ ភរិស្សត៍តំ ។ តត្តៅ អនុវស៍ត្វា ៰-b សាវត្ថិយន្តិបិ ទិស្សតិ ។ ៣ ង. ម. គន្លា ។

ភោជនវគ្គ បឋិមសិក្ខាប**ុ**

(สส) พยับเธาะ โระกุรุนิยายโระกาล กางหล่เส វត្តដេតវិទ របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ធី ទៀបក្រងសាវត្តី ។ សម័យ **នោះឯង មានពួកជន ទ ពួក នៅជិតក្រងសាវត្ថី** បាននាំត្នាតាក់តែង បញ្ហូចាតក្នុងផ្ទះសំណាក់ឬរោងទាន ។ ធព្វត្តិយកិត្តទាំងឲ្យយនាំគ្នាស្រៀង ស្បូន់ហើយប្រដាប់ដោយចាត្រន៍ន៍ចីវវអ៌ពី (ព៌ត ចូលទៅចំណ្ឌ ចាត_{ក្ម័}ង ក្រងសាវត្ថ័ ដល់មិនចានបិណ្ឌូ ចាត់កំនាំគ្នា ទៅកាន់ផ្ទះសំណាក់ឬរោងទាន (នោះ) ។ មនុស្សទាំងទ្បាយនិយាយគ្នាថា លោកម្ចាស់ទាំងទ្បាយ **វា ននិម**ន្តមកយូរណា ស់ហើយ (ថាដូច្នោះហើយ) កំនាំគ្នាអង្គាសដោយ តោរព ។ កាលនោះឯង ធព្វគ្គិយកិត្តទាំងឡាយ នាំគ្នាស្ងៀកស្សង់ ហើយប្រដាប់ដោយបាត្រនឹងចីវរអំពីព្រឹក ចូលទៅកាន់ក្រុងសាវត្ត័ដើម្បី បញ្ហូតត ដល់មិនបានកំនាំគ្នាទៅកាន់ផ្ទះសំណាក់ឬពេងទាន(នោះ) **ហើយតាន់** ក្នុងថ្ងៃជាគំរប់ពីរផង ក្នុងថ្ងៃជាគំរប់បំផង ។ ទើបតព្វ-គ្គិយកិត្តទាំងទ្យាយមានសេចក្តីត្រិះវិះដូច្នេះថា យើងទាំងទ្យាយទៅអារាម ធ្វើអ្វី យើងគរូវតែមកក្នុងផ្ទះសំណាក់ឬរោងទាននេះប៉ឺណ្ណោះបានហើយ ។ ចព្វត្តិយកិត្ត ទាំង ឲ្យយនៅហើយនៅទៀត ក្នុងផ្ទះសំណាក់នោះឯង

ជាចិត្តិយកណ្ដេ ភោជនវត្តស្ស បឋមសិក្ខាបទស្ស និទាន់

អនុវសិត្វា អាវស៩មិណ្ឌំ កុញ្ចត្តិ ។ តិត្តិយា អម-សត្តន្លំ ។ មនុស្ស នុដ្យយន្តំ ទ័យន្តំ វិភារចន្តំ តាត់ ပ်ာ အမ လမ လာ လ ကျပုန္ရှိယာ မ လုံးလို ရွာ မ လုံးလို နွာ **អាស៩មិណ្ឌំ កុញ្ចិស្សន្តិ ឧយ**៍មេសញោវ អាវស៩មិណ្ឌោ **ဗဤ္က္က လႈတ္ေလး၏ အား**ဆဗီပ်ိဳးသူက ဗက္ကုန္ကာ စီ ၂ អស្បេសុំ ទោ ភិត្ត តេស បនុស្សាធំ ទុជ្ឈយន្តាធំ ទីយន្តានំ វិទាខេត្តនំ ។ យេ នេ ភិត្ត្ អញ្ជ័ញ្ ។ ទេ ។ តេ ។ ៩ភ្លាយត្តំ ទីយត្តំ វិទា ខេត្តំ កេខំ ပ်ာ အမ ဧစ္စင္ဂ်ီယာ နီန္နာ မလုံလိန္နာ မလုံလိန္နာ អាសមមិណ្ឌំ កុញ្ចិស្បត្តិត ១ ២ ១ សម្មំ កាំរ ສຸເສ ກິສາທ ສຊາພໍຊາ ສຊາພິຊາ ກາເປຍີດກໍູ အုက္မ္ဆားစာ ။ က ဗန္နီ အက က ေျခားစာ ရုက္ဆေ កកក់ តាដំ ហំ នាម តុទ្លេ មោយបុរិសា អនុវសិត្វា អនុវសិត្វា អាសេ៩ចំណ្ឌំ ភុញ្ចិស្ស៩ នេះ ទោ-ယဗိုက မဂၢိဳလဆင္ ၃ နားအက ရက္မီး ကို အေနာင္စားခု វា ភិយោត្រាវាយ ។ ទេ។ រៅវញ្ច ចន ភិក្ខុវៅ

ත්ජ

លចំត្ត័យកណ្ឌ កោជនវត្ត សិក្ខាបទទី ១ និទាន

ទាំគ្នាធាន់ខ្លូវអាវសថចិណ្ឌូថាត (គឺចិណ្ឌូថាតក្នុងផ្ទុះសំណាក់ឬរោងទាន នោះ) ។ តិវ័យទាំងទុកយក់ចៀសចេញទៅ ។ មនុស្សទាំងទ្យាយពោល កោស តិះដៀល បន្តះបង្គាប់ថា សមណៈ ព៌ងឲ្យយជាកូនចៅ ព្រះពុទ្ធជា សក្សបុត្រមិនគួរនឹងនៅត្រាវត្រែងធាន់អាវសថបិណ្ឌបាត អាវសថបិណ្ឌ-**ជា**តមិនរមនជនភាក់តែន៍ដើម្បីតែពុកសមណៈនេះទេ កាវសថបិណ្ឌបាត ជនភាក់តែងដើម្បីជនទាំងឡាយទាំងពួងរាល់គ្នា ។ ភិក្ខុទាំង ឡាយចានឲ្ មនុស្សព៌នទ្បាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តះបង្គាប់(ដូច្នោះ)ហើយ ។ $\tilde{r}_{\tilde{p}}$ ទាំង ឡាយណាមានសេចក្តីហ្វាថ្នាតិច ។ ហេ ។ កិត្តទាំង ឡាយនោះ ក៍ពោល ពេល ភិះដៀល បន្ទុះបង្អាបថា ធព្វគ្គិយក់ក្ខុ ទាំងទ្យាយ មិនគួរនឹង នៅត្រាំតែជនាន់អាវសថបិណ្ឌូថាតសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សូរថា ម្នាលភិត្តទាំងឡាយ ឲ្យថាអ្នកទាំងឡាយនៅត្រាំតែែង ធាន់អាវសថ-បិណ្ឌូថាត ពិតមែនឬ ។ ធព្វគ្គិយភិត្តទាំងទ្បាយក្រាបទុលថា បតិត្រ ព្រះដ៏មានព្រះកាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ តិះដៀលថា ច្នាលមោឃបុរសទាំងទ្បាយ អ្នកទាំងទ្បាយមិនគួរនឹងនៅ តំាតែនធាន់នាក់សថចិណ្ឌចាតទេ មាលមោយបុរសទាំងទ្បាយ ការនេះ **មិ**នមែននាំឲ្យជ្រះថ្នាដល់ញ្ចុកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្នា នឹងមិននាំជនដែ**ល** ជេះថ្នាហើយ ឲ្យដែរតែតែដែះថ្នាត់ទៅទៀតទេ ។ បេ ។ ម្នាលកិត្តទាំនឡា យ

לצ

វិនយប់ដំពេ មហាវិភង្គោ

ត់ទំ សិក្ខាបន់ នុន្តិសេយ្យ៩ ឯកោ អាវស៩ចំណ្ហោ រ) ញ៉ាន់ កកវតា ភិត្តានំ សិត្តា ខនំ បញ្ញត្តំ ហោតំ ។ (៤៩) នេះខ ទោ បន សមយេន អាយស្មា សារ-ပုံးရွာ အောမးလမ္ ခံစေနေန မားနွီ နင္းရွာ ၊ယခ နာ္ဆားက နားလ ကေနအေနအစ စ အေနာ္ စီးလ္နာ-ប់ ៤៣ អកតោត៌ សក្កថ្នំ ហិសឹស័ស្ម ។ អ៥ទោ អយស្មតោ សារម៉ឺតស្បូ កុត្តាស្បៃ ទភេ អតាតោ នប្បដ្ឋិ។ ភាសក្ខិ តម្លា អាសថា បក្តាមំតុំ ។ អ៥-ကေ အ ဗင္ဂလ္မွာ ဒုခ်ိဳယ်ဗိ ခ်ိဳးကိ ကယည္ရွိ ကၢိဳင္ခန္ခ် រ)នធភេទ កុញ្ច កន្លេន ។ អថទោ អាយស្មា ကားမိုး၏ အဆူး၏ စန္နီးနို့ မင်္ဂုနာ၏ မင်္ဂုနာ၏ អាវស៩មិណ្ឌ៌ កុញ្ចិតុន្ត្នំ កុត្តូច្វាយន្តោ ឧ មដ៍ក្តហេសំ နိဳ ဥအႏ္ရွာ ၾကားလံဳ ၅ မင္မုစာ မာယ လ္နာ လားမႈန္ရာ សាវត្ថ៍ កន្តា ភិក្ខុ សំ សមត្ថ អារោបេល ។ ភិក្ខុ ន. ម. នត្តវិ ។

វិនយប៌ជា មហាវិភង្គ

អ្នកទាំងឲ្យយគប្បីសំដែងទ្បើននូវសិត្តាបទនេះយ៉ាងនេះថា អាហារក្នុងផ្ទះ សំណាក់ឬរោងទាន ភិត្តត្រវិទាន់បានតែម្តង បើទាន់ឲ្យលើសពីកំណត់ នោះទៅ ត្រវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ សិក្ខាបទនេះ ព្រះដ៏មានព្រះកាគបាន **បញ្ញត្តហើយដល់**ភិត្តទាំងទ្បាយយ^{៉ា}ងនេះ (៤៩) សម័យនោះឯង ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុនិមន្ត ៧ក្រងសា-ចានចូលទៅកាន់ផ្ទះសំណាក់ឬពេង**ទា**ន ๑ វត្តភងកោសលជនបទ y **មនុស្ត្រ ទាំ**ង ទ្យាយនិយាយគ្នាថា ត្រះថេវ: ទាននិមន្តមកយុវ្ធណា ស ហើយ (ថាដូច្នោះហើយ) កំនាំគ្នាអង្គាសដោយគោវព ។ លំដាំប់-នោះ ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុធានរូចហើយ ក៏មានអាពាធដាទមុន ។ លោកមិនអាចនឹងចៀសចេញពីផ្ទះសំណាក់ឬរោងទាននោះទៅបាន 7 ទើបមនុស្សទាំង ឲ្យាយនោះ បានពោលពាក្យនេះនឹងព្រះសារីបុត្តដ៏មាន បតិត្រព្រះថេវដ៍ចំរើន អាយុកងថៃជាគំរប់ពីថៅ *សុ*មលោកនិមន្ត ធានចុះ ។ ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុមានសេចក្តីសង្ស័យថា តារដែល នៅត្រាំត្រែង ធាន់ចិណ្ឌូចាតក្នុងផ្ទះសំណា ក់ឬរោងទាន (ពះដ៍មាន ទ្រះតាគចានហាមហើយ ហើយមិនទទួលបិណ្ឌូចាត តំអត់ចង្វាន់កំផ ពេលនោះ ។ គ្រានោះ ព្រះសាវបុត្តដ៏មានអាយុនិមន្តទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថ័ ហើយដំណាលសេចក្តីទុះដល់ភិត្តទាំងឡាយ ១ ក្រាបទូលសេចក្តីទុះចំពោះ

បាចិត្តិយកណ្ដេ ភោជឧវគ្គស្ស បឋមសិក្ខាបទស្ស អនុប្បញ្ញត្តិ

កការតោ រាតមត្តំ អារោខេសុំ ។ អ៩លោ កកា រាតស្មឺ តំនានេ រាតស្មី បការណេ ឧម្មឺ កាថំ កាត្វា កិត្ត្ អាមន្លេសិ អនុជានាមិ កិត្តា៥ កិលនេន កិត្តានា អនុវសិត្វា អនុវសិត្វា អាវស៩ចិណ្ឌំ កុញ្ចិតុំ រាវភា្ បន កិត្តា៥ ៩មំ សិត្តាបនំ ទន្ទិសេយ្យា៩ អកិលនេន កិត្តានា រាកោ អាវស៩ចិណ្ឌោ កុញ្ចិតញោ តតោ ខេ ខុត្តរឺ កុញ្ជេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

(*°) អភិលានោ នាម សក្តោតំ តម្លា អាវសថា បត្តាទំតុំ ។ កំលានោ នាម ន សក្តោតំ តម្លា អាវសថា បត្តាទំតុំ ។ អាវសថបំណ្តោ នាម បញ្ចុំខ្នុំ កោជនាន់ អញ្ញូតាំ កោជនំ សាលាយ^(®) វា មណ្ឌថេ វា វុត្តាម្លូលេ វា អជ្ឈោតាសេ វា អនោធិស្ប យោវនត្តោ បញ្ញត្តោ ហោតិ ។ អតិលានេន ភិត្តានា សភាំ ភ្ញាត្តា ហោតិ ។ អតិលានេន ភិត្តានា សភាំ ភ្ញាត្តា ពោតិ ។ អតិលានេន ភិត្តានា សភាំ ភ្ញាត្តា តូតោ ចេ ឧត្តរ៍ កុញ្ចិស្បាមតំ បដិក្តណ្ណាតំ អាបត្តិ ខ្ញុត្តដស្ប ។ អជ្ឈេហាវេ អជ្ឈេហាវេ អាមត្តិ ចាច់ត្តិយស្ប ។

🔹 🕯. សាលាយំ ។

ଟମ

យចិត្តិយកណ្ដូ ហោដនវត្ត សិក្ខាបទទី ទ សេចក្ដីបញ្ហត្តិដាបន្ទាប់

ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រោះទំទាននេះ ដំណើរនេះ ព្រះដ៏មានព្រះ ភាគ ខ្រង់ធ្វើធម្មីកថា ហៅកិត្ត ទាំងឲ្យ យមកក្នុងពេលនោះ ហើយត្រាស់ ថា ម្នាលកិត្ត ទាំងឲ្យ ច តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិត្តមានដម្ងឺអាស្រ័យនៅ រឿយ ១ ធាន់ ភោជនក្នុងកោរ ទានចាន ម្នាលកិត្តទាំងឲ្យ យ អ្នកទាំង-ព្យ យកប្បីសំដែង ទ្បើងនូវសិត្តាបទ នេះ យ៉ាងនេះថា បិណ្ឌ ថាតក្នុងកោងទាន កិត្តមិនមានជម្ងឺត្រវតាន់ថានតែម្ដង បើតាន់ឲ្យ លើសពីកំណត់ នោះ ទៅ ត្រវអាបត្តិចាបិត្តិយ ។

(៩០) ភិត្តដែលអាចដើម្បីចៀសចេញពីរោងទាននោះទៅបាន ហៅថា មិនមានជម្ងឺ ។ ភិត្តដែលមិនអាចដើម្បីចៀសចេញពីរោងទាន នោះទៅបាន ហៅថា មានជម្ងឺ ។ ដែលហៅថា បិណ្ឌូបាតក្នុងរោងទាន បានដល់កោជនទាំង៥យ៉ាង កោជនណាមួយ ដែលគេតាក់តែងក្នុងសា-លាក្តី ក្នុងមណ្ឌបក្តី ទៀបគល់ឈើក្តី ក្នុងទីវាលក្តី មិនចំពោះបុគ្គលណា គេតាក់តែងកំណត់ល្មមមួយឆ្នែត (គ្រប់ៗគ្នា) ។ ភិត្តមិនមានជម្ងឺត្រូវ បានបានតែម្តង បើទទួលឲ្យហួសពីកំណត់នោះទៅ ដោយគិតថាអញ នឹងធាន់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិត្តុត្រូវអាបក្តិបាចិត្តិយ តែប់ ។ វាវៈដែល លេបចូលទៅ ។

:

ž

בא

វិនយប៌ដពេ មហាវិភង្កោ

(« () អភិលានេ^(e)អភិលានសញ្ញ័ តន្ត្តា^(k) អារ់-ស៩ប៉ណ្ឌំ កុញ្ចតំ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ប ។ អភិលានេ ឋមតំកោ តន្ត្តាំ អាវស៩ប៉ណ្ឌំ កុញ្ចត៌ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ប ។ អភិលានេ ភិលានសញ្ញ័ តន្ត្តាំ អាវស៩ប៉ណ្ឌំ កុញ្ចតំ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ប ។ ភិលានេ អភិលានសញ្ញី អាបត្តិ នុត្តាដស្ប ។ ភិលានេ ឋម-តំតោ អាបត្តិ នុត្តាដស្ប ។ ភិលានេ ភិលាន-សញ្ញី អនាបត្តិ ។

(៩৬) អនាបត្តំ កំលានស្ប អក់លានោ សក់ កុញ្ចតំ កក្ខន្លោ វា អាកក្ខន្លោ វា កុញ្ចត៌ សាមិ-កា និមន្លេត្វា កោជេន្តំ ឱនិស្ប បញ្ញាត្តោ ហោតំ ជយវឧត្តោ បញ្ញាត្តោ ហោតំ បញ្ចា កោជនានិ ឋបេត្វា សព្វត្ត អនាបត្តំ ឧម្មត្តកាស្ប អាឱកាម្មិកាស្បាតំ ។

បឋមសិក្ខាបទ និដ្ឋិត ។

វិនយបិឥត មហាវិភង្គ

[៩១] ១៩មិនមានជម្ងឺ កិត្តសំគាល់ថាមិនមានជម្ងឺ ហើយ ชริเกาลกาสบชชิญาญล ดาเพียงก็ส่งการเรา สายกรู้ អាវសថចិណ្ឌូជាត ឲ្យលើសព័ត៌ណត់នោះទៅ តែអែបត្តិជាចិត្តិយ y ទូនមិនមានជម្ងឺ ភិក្ខុសំគាល់ថាមានជម្ងឺ ហើយតាន់អាវសថបិណ្ឌូចាត ឲ្យ លើសព័ត៌ណត់នោះទៅ ត្រវអាបត្តិចុាចិត្តិយ ។ ខ្វួនមានជម្ងឺ ភិត្តសំគាល់ ឋាមិនមានជម្ងឺ ត្រវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ខ្វូនមានជម្ងឺ កិត្តសង្ស័យ ត្រវអាបត្តិ ឲកដ ។ ១នមានជម្ងឺ កិត្តសំគាល់ថាមានជម្ងឺ មិនត្រវអាបត្តិ ឲ្យើយ ។ (៩ ៤) គាបត្តិមិនមាន ដល់ភិក្ខុមានជម្ងឺ ដល់ភិក្ខុមិនមានជម្ងឺឆាន តែម្តង ដល់ភិត្តដែលដើរទៅក្តី ដើរមកក្តិ ហើយធាន⁽⁰⁾ ដល់ភិត្តដែល ជនជាម្ចាស់ទានគេនិមន្តឲ្យធាន់ ដល់ភិត្តដែលធាន់ចិណ្ឌូ បាតដែលគេ តាក់តែងចំពោះ ដល់ភិក្ខុដែលធាន់ចិណ្ឌូ បាតដែលគេតាក់តែងមិនដល់ **ยูเบอเ**หล คาบลู้ยิ่รยาร ส*ณ์* ริ_ธิ(การธาร์ เกาสุร ตั้ มีดูนี เ(กาตั้ កោជន៥យ៉ាំង ដល់ភិត្តតត ដល់ភិត្តជាទាងដើមបញ្ចត្តិ ។

សិក្ខាបទទី១០បំ ។

បានដល់ភិត្តមានដំណើរបេញពីស្រុក ១ ទៅស្រុក ១ ចម្ងាយផ្លូវទៅមួយថ្ងៃមកមួយថ្ងៃ ថ្ងៃ
 ទីមួយទៅជាន់ម្តង ថ្ងៃទីពីរត្រិទ្បប់មកវិញជាន់ម្តងទៀត ។

ទុតិយសិក្ខាបទំ

(៩៣) តេន សមយេន ពុន្នោ ភកវា រាជកហោ វិហរតិ វេឌ្យវនេ កលន្ទភនិវាមេ ។ តេន ទោ មន សមយេន នៅនត្តោ ហេំហ័នលាភសត្តាហេ $^{(0)}$ လၓၨၢိဳးလာ အုုလလှ ဒီ္ဈာ၊ ဖရွာ ဒီ္ဈာ၊ ဖရွာ အုုရွာ့နီ ၅ မင္နိုင္သာ ရင္ကိုယင္ရွိ စီယင္ရွိ ဒီစားဇင္ရွိ ကေဗ် မာ အမ လမဿာ လက္မဗုန္ရွိယာ ကုလေလု ဒိုញ္ဘားဖန္မွာ ိဳရ္ရားဖန္စာ ရုရွို့လုုန္ရွိ ေၾကာင္ျပာမျွင္တဲ့ **ေ မဆ**ဗိ ကမ္မာ မာနို() ငွေးနီး ကမ္မာမို (စာ အီက္က ရေးနဲ့ မင်္ဂမာဇ ဗိုင်္ဂကာဆီ စိုက်ဆီရ မွန်မာ ខេត្តាធំ ។ យេ តេ ភិក្ខុ អញ្ជ័ញ្ញ ។ បេ ។ តេ နင်္ဂျာကင္ရွိ စီကင္ရွိ ပူသင္စံ မာရ အေျ ဧးရွာ လဗၢိဳလာ အုိးလလု ဒီ၏ ဗေနာ ဒီ၏ ဗေနာ အုက္မိုိလ္ခုန်ာ ၈ ၁၁ က တို အေနနာ လ. បរិសោ គុលេសុ វិញ ខេត្តា វិញ ខេត្តា ភុញ្ជស័ត៌ ។

សំក្លាបទទី ២

_សម័យនោះ (ตะตุดุ นิยาย (ตะกาล กางหล่ เท (๙ ന) វត្តវេទ្យវន ជាតលន្ធតនិពថស្ថាន ទៀបក្រុងពជគ្រិះ ។ សម័យនោះឯង ទេវទត្ត មានលាកសក្ការៈសាបសូន្យហើយ ព្រមទាំងបរិសទ្យក៏នាំគ្នាដើ**រ** សូមវៀយ ។ ក្នុនពួកត្រកូលហើយធាន់ ។ មនុស្សទាំនឡាយក៏ពោល ពេស តិះដៀល បន្ទះបង្គាប់ថា សមណៈព៌ងទ្បាយដាកូនចៅព្រះពុទ្ធ ឋុត្រសក្យរាជ មិនគួរន៍ងនាំគ្នាដើរសូមរឿយ ៗ ក្នុងពួកត្រកូលហើយធាន (ធម្មតាមនុស្យ) អ្នកណាមួយដែលមិនគាប់ចិត្តទំង៍កោដនល្អ រសាះ អ្នកណាមួយដែលមិនពេញចិត្តនំងកោជនដ៏ត្វាញ់ពីសាវ ។ កិត្តទាំងឡាយ ចានឲ្យមនុស្ស ទាំងនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ (ដូច្នោះ) ហើយ ។ ភិក្ខុទាំនទ្បាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិត្ត ព៌នទ្បាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្គាប់ថា ទេវទត្តពាមទាំង បរិសឲ្យ មិនគរួន ន៍នាំគ្នាដើរសូមរឿយ ១ ក្នុនត្រកូលទាំនឲ្យយេះហ័យតាន សោះ ។ បេ ។ ត្រះអង្គត្រាស់សូវថា ម្នាល ទេវទត្ត ឲ្យថាអ្នកឯង តែមទាំងហរិ-សទ្យនាំគ្នាដើរសូមរឿយៗ ក្នុងត្រកូលទាំងទ្បាយហើយធាន ពិតមែនឬ ។

នៃយប់ដាត មហាវិកង្កោ

20

សថ្វំ កកក់តំ ។ កែបាំ ពុន្ធោ កកក់ កថ់ ពាំ ៣៩ ភ្នំ មោយប៉ាំស សបរិសោ កាលេស វិញា-បេត្វា វិញាបេត្វា កុញ្ចិស្សសំ នេតំ មោយប៉ាំស អប្សសន្នានំ កំ បសានាយ បសន្នានំ កំ កំយ្យោ-កាក់យ ។ បេ ។ រាវញ្ បន កិក្ខាវៃ ៩មំ សិក្ខា ចនំ ឧន្ទិសេយ្យថ កណភោជនេ ចាច់ត្តិយត្តិ ។ រាវញ្ចំនំ កកកតា កិក្ខានំ សិក្ខាបនំ បញ្ញត្តំ ហោតំ ។

វិនយបំផង មហាវិភង្គ

(៩८) សម័យនោះឯង មនុស្សពំងឲ្យយនិមន្តពួកកិត្តុដែលមាន ជម្ងឺ ដោយកត្ត ។ ពួកកិត្តុសង្ស័យមិនទទួលដោយគិតថា គណកោជន ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ហាមហើយ ។ ទើបពួកកិត្តុកាបទួលសេចក្តីទុះ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ពោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ព្រះដ៏មានព្រះ ភាគជាម្ចាស់ទ្រង់ធ្វើជម្នឹកថា ហៅកិត្តទាំងឲ្យយមកក្នុងពេលនោះហើយ ត្រាស់ថា ម្នាលកិត្តទាំងឲ្យយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យកិត្តមានជម្ងឺធាន់គណ កោជនបាន ម្នាលកិត្តទាំងឲ្យយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យកិត្តមានជម្ងឺធាន់គណ កោជនបាន ម្នាលកិត្តទាំងឲ្យយ អ្នកទាំងឲ្យយគញ្ជីសំដែងទ្បើងនូវ សិត្តាបទនេះយ៉ាងនេះថា កិត្តត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ ញោះធាន់គណកោជន မ္မာ့န္သြန္ မမဟာ တင္ခ်ိန္ရွိထံ ၅ ခုန္ရာ ထံ မမေတာ န်ာကာဒမားဏာ မက္ခ အန္ခ မာမးဏာနာ ၈ ၅၄ မိုးမျိုးန ភកវតា ភិក្ខុនំ សិក្ខាមនំ បញ្ចត្តំ ហោត ។ (ဇူၚ) အေ လေ သင်္ခ ကရက္ကေဒ ခင်္ဒကမ်ိဳ ចំពនានសមយេ សច័វភេន្ត ចដ័យនេត្តា ភិត្តា ជិ-មន្តេត្ត ភោះ៤ត្វា ចំពែន អន្ថានេស្បាមាតិ ។ ភិក្ត្ តុត្តចាយនា នាដាំសេន្តំ ខដិត្តិតំ ភកវតា ក-ណាភោជឧត្តិ ។ ចំរាំ បរិត្តំ ឧប្បដ្ឋត៌ ។ ភកាតោ វានឧន្ដំ សាលេខេសុំ រ អថថាយគ្ម ទូលី ខ្លុង ဓာင္ဆန္က အေလးအာင္က အိုက္စီးဆို ဘီးတို စင ភិត្តា៥ ៩មំ សិត្តាមនំ ខុន្ទិសេយ្យ៩ គណភោជនេ អញ្ញត្រ សមយា ចាចំត្តិយំ។ តត្តាយំ សមយោ ភិលាន-សមយោ ទ័ពនានសមយោ អយំ តត្ត សមយោត៌ ។ រ) ញុំធំ ភកវតា ភិក្ខុធំ សិក្ខា ខនំ ខញ្ញ តុំ ហោតិ ។

ជាចិត្តិយកណ្ដេ កោងសត្តស្ស ៩តិយសិក្ខាបទស្ស អនុប្បញ្ញត្តិ

៣ចំត្តិយកណ្ឌ ភោជនវគ្គ សំក្ខាបទទី ៤ សេចក្តីបញ្ញត្តិជាបន្ទាប់

វៀវលែងតែមានសម័យ ។ ឯសម័យក្នុងសិក្ខាបទនោះគឺ សម័យដែល មានជម្មី នេះជាសម័យក្នុងសិក្ខាបទនោះ ។ សិក្ខាបទនេះ ព្រះដ៏មាន ព្រះភាគចានបញ្ហត្តហើយដល់ភិត្តទាំងទ្យា យយាំងនេះ **។** (៩៩) សម័យនោះ៦ង មនុស្សព័ងទ្យាយ តាក់តែងចង្កាន ត្រមពំងច័វ៖ ក្នុងសម័យចីវ៖ ទាន ហើយនិមន្តភិក្ខុពាំងឲ្យយថា យើង ពំងឲ្យយនឹងនិមន្តលោកម្ចាស់ពំងឲ្យយឲ្យនាន់ វូចហើយនឹងប្រគេន ចីវវឲ្យស្នៀតដណ្តប់ ។ កិត្តទាំងទ្បាយ សង្ស័យមិនទទួលដោយគិតថា គណៈភោជនព្រះដ៏មានព្រះភាគឲ្រន់ហាមហើយ ។ ច័វវក៌កើតឲ្យើន ដល់ភិត្ខុដោយស្តួច េស្តីង ។ ភិត្ខុ ទាំង ទ្យាយ (កាប ទូលសេចក្តីនុះចំពោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលភិត្តទាំងទ្បាយ តថាគតអនុញាតឲ្យអ្នកទាំងទ្យាយធាន[់]គណកោជនបានក្នុងសម័យនៃចីវ**វ**-ទាន ម្នាលកិត្តទាំងទ្យាយ អ្នកទាំងទ្យាយគប្បីសំដែងទ្បើងនូវសិត្តាបទ នេះយ៉ាងនេះថា ភិត្តត្រវអាបត្តិចុាចិត្តិយ (ញោះឆាន់គណកោជន វៀវ លែងតែមានសម័យ ។ ឯសម័យក្នុងសិក្ខាបទនោះគឺ សម័យដែល មានជម្ងឺឲ្យសម័យដែលគេឲ្យចីវេទ នេះជាសម័យក្នុងសិក្ខាបទនោះ $\hat{N}_{\hat{n}}$ បទនេះ ត្រះដ៏មានត្រះកាគច្មានបញ្ជត្តហើយដល់ភិត្ត្ យ៉ាងនេះ y

វិនយប៌ជពេ មហាវិភង្គោ

(*b) តេន ទោ បន សមយេន ឧល្ហស្មា ច័កកា-វកោ ភិក្ខុ ភាត្តេន និមន្តេន្តិ ។ ភិក្ខុ កាក្កុទ្ធាយន្តា នាដ៌វាសេន្តិ បដិក្ខិត្តំ កកវតា កណភោជនន្តិ ។ ភកវតោ រទេខត្តំ ភារោខេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខាវៅ ច័វវការសមយេ កណភោជនំ កុញ្ចិតុំ រាវញ្ បន ភិក្ខាវៃ ៩មំ សិក្ខាបនំ ឧន្ទិសេយ្យាថ កណភោជនេ អញ្ញន្រិ សមយា នាចិត្តិយំ ។ តត្តាយំ សមយោ កំលានសមយោ ច័វវនានសមយោ ច័វវការសមយោ អយំ តត្ត សមយោតិ ។ រាវញ្ជិន ភកវតា ភិក្ខុនំ សិក្ខាបនំ បញ្ញត្តំ ហោឆិ ។

(๙๓) အေဒ ၊စာ ၓႄဒ လၓ၊ ၓ၀ အိက္န္က ಆ-ရုလ္မေပ်ာ လင္ဒီ မင္မာဒဲ ကင္မင္ရဲ ၅ မင္ဂ၊စာ အေက်က္န္က အေ ဗင္ဂလ္မေျ ၿခင္းကင္ပံ ဗုတုန္ရံ မာဒုလာ မာခၢေမ င ပိုလ္ရာယ ေပးိုလ္များခဲ ၅ ၊ေရ ၿဖားတဲ့လု န၊ ေျ ဗႏုရ္ အုက္မေင်းခဲ ၅ အိက္န္ အုက္လ္ရွင္မွာယင္ဆာ ေပႊခ်င္လုလ္မာရွိ

វិនយបំផក មហាវិភង្គ

(៩៦) សម័យនោះឯង មនុស្សទាំងឲ្យយ់ និមន្តពួកភិត្តដែល ជាអ្នកធ្វើចីវវ ដោយចង្កាន់ ។ កិក្ខ្ល តំនិទ្យាយ សង្ស័យមិនទទួល ដោយគិតថា គណៈកោជន ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ហាមហើយ y ភិត្តពំងទ្យាយក្រាបទ្លលសេចក្តីទុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គ ត្រាស់ថា ម្នាលកិត្តពំ័នឡាយ តថាគតអនុញាតឲ្យកិត្តធាន់គណៈកោ-ជនបាន ក្នុងសម័យដែលធ្វើចីវរ ម្នាលភិត្តទាំងទ្យាយ អ្នកទាំងទ្យាយ គប្យីសំដែង ទ្យើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ើងនេះថា $\hat{r}_{\hat{n}}$ ត្រវអាបត្តិចាចិត្តិយ វៀរលែងតែមានសម័យ ។ ឯសម័យកង (|៣ះតាន់គណកោជន សិក្ខាបទនោះ គឺសម័យដែលមានជម្មី១ សម័យដែលគេ ប្រគេនចីវា ១ សម័យដែលធ្វើចីវរត្ នេះជាសម័យក្នុងសិក្ខាបទនោះ ។ សិតាបទ នេះ ត្រះដ៍មានត្រះភាគចុនបញ្ហត្តហើយដល់ភិត្តទាំងទ្បាយយាំងនេះ ។ (៩៧) សម័យនោះឯង ភិត្តទាំងឲ្យាយទៅកាន់ផ្លូវត្វាយមួយអន្វេ ដោយមនុស្ស ពំនឲ្យយ ។ ឯភិត្ត ពំងនោះនិយាយពាក្យនេះនឹងមនុស្ស ទាំងនោះថា ម្នាលអាវ៉ុសោ អ្នកទាំងឲ្យយចូរបង្អង់ចាំ ទវំពេច យើង ទាំងទ្យាយន៍ង(ត្រែចទៅដើម្បីបណ្ដិថ្នាត ។ មនុស្សទាំងទ្យាយនោះ និយាយយ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ស្អូមលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ

និមន្តនាន់ក្នុងទីនេះបុះ ។ កិត្តទាំងទ្បាយសង្ស័យមិនទទួលដោយគិតថា

បាចិត្តិយកណ្ដេ ភោជនវគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទស្ស អនុប្បញ្ញត្តិ

បដំក្តាំត្តំ កកវតា កណកោជឧត្តំ ។ កកវតោ ៧ន-មត្តំ អាពេខេសុំ ។ អនុជានាមិ កិក្ខាឋ អន្ទាន-កមនសមយេ កណកោជនំ កុញ្ចំតុំ ៧វញ្ បន កិក្ខាឋ ៩មំ សិក្ខាបនំ ទុន្ទិសេយ្យា៩ កណកោជនេ អញ្ញន្រិ សមយា ទាខិត្តិយំ ។ តត្តាយំ សមយោ កំលានសមយោ ទីវានានសមយោ ទីវាតារសមយោ អន្ទានកមនសមយោ អយំ តត្ត សមយោតិ ។ ៧វញ្ចំនំ កកវតា ភិក្ខានំ សិក្ខាបនំ បញ្ញត្តំ ហោតិ ។

ഹ് ന്വ

បាតិត្តិយកណ្ឌ កោង៩វគ្គ សិក្ខាបទទី ៤ សេចក្តីបញ្ហត្តិជាបន្ទាប់

គណៈភោជន ព្រះដ៏មាន ព្រះភាគ ទ្រង់ហាមហើយ ។ ភិក្ខុ ពំង ទ្យាយ ក្រាប ទូលសេច ក្តីទុះចំពោះ ព្រះដ៏មាន ព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គ ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ ពំង ទ្យាយ តថា គតអនុញ្ញាត ឲ្យភិក្ខុ តាន់ គណៈភោជន ក្នុងសម័យដែល ដើរផ្លូវ ឆាយ ម្នាលភិក្ខុ ពំង ទ្យាយ អ្នក ព៌ង ទ្យាយ គប្បី សំដែង ទ្បើង នូវ សិក្ខាបទ នេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុ ត្រៃវិអាបត្តិបាចិត្តិយ ព្រោះ តាន់ គណ-កោជន វៀវ លែងតែមានសម័យ ។ ឯសម័យក្នុងសិក្ខាបទ នោះ គឺ សម័យដែលមានជម្ងឺ ១ សម័យដែលគេ ប្រគេនចីវេ ១ សម័យដែល ផ្វើន្យ ចីវេ ១ សម័យដែល ទៅកាន់ផ្លូវ ឆ្ងាយ ១ នេះជាសម័យក្នុងសិក្ខា-បទ នោះ ។ សិក្ខាបទ នេះ ព្រះដ៏មាន ព្រះភាគបាន បញ្ញត្ត ហើយដល់ ភិក្ខុ ពំង ទ្យាយហាងនេះ ។

(៩៤) សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឲ្យាយទៅដោយទូកមួយអន្វើ ដោយមនុស្សទាំងឲ្យាយ ។ ឯភិក្ខុទាំងនោះនិយាយពាក្យនេះនិងមនុស្ស ទាំងនោះថា មាលអាវ៉ិសោ អ្នកទាំងឲ្យាយ ចូវអែបទូកទៀបឆ្នេរមួយរំពេច សិន យើងទាំងឲ្យាយនឹងត្រេចទៅដើម្បីបិណ្ឌបាត ។ មនុស្សទាំង-ឲ្យាយនោះនិយាយយ៉ាងនេះថា បតិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកម្ចាស់ ទាំងឲ្យាយតាន់ចង្លាន់ក្នុងទីនេះចុះ ។ ភិក្ខុទាំងឲ្យាយសង្ស័យមិនហ៊ាន ទទួលដោយគិតថា គណភោដនព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រន់ហាមហើយ ។

ഹ് ന

វិនយបិដិពេ មហាវិភង្គោ

ကယားကား အင္ဒို ၊ ကကား၏ အမေနို မားကားစားကို ၊ អនុជានាទី គឺគ្នាប់ នាក់គំរូមានសមយេ គណៈគោ-ជន កុញ្ចិតុំ រាវញ្ បន កិត្តាវ ៩មំ សិត្តាបនំ នុន្តិសេយ្យ៩ គណៈគោជនេ អញ្ញន្រ សមយ ទាចំន្តិ-យំ ។ តត្តាយំ សមយោ កំលានសមយោ ច័យនានស-ទយោ ខ្លាំការសទយោ អន្តានកមនសទយោ នាក់-ភិរុមានសមយោ អយំ តត្ត សមយោត ។ រាវញុំនំ កកវតា ភិត្ត ំ សិត្តាបន បញ្ចត្តំ ហោត ។ ស្រុង ស្រុក ន័ នយរមស ឧម ទោ ឧតា ()) វត្ថា ភិក្ខុ រាជតហ៍ អាតចួន្តិ ភតវន្តំ ឧស្សនាយ ។ မင္ပလ္ျ ႀအားက်င္ဆီးက အိက္ရွ္ ဗလ္ဦးခွာ အႏန္မာေန်-មនេន្ត ។ ភិត្ត តុត្តចាយនា នារិវាសេន្តិ មដិត្តិតំ កកវតា កណៈគោជនន្ត្នំ ។ កកវតោ ដតមត្តំ អាហេទេ

សុំ ។ អនុជានាទំ កិត្តាវេ មហាសមយេ គណៈគោជនំ

វិនយបឹជិត មហាវិភង្គ

ភិត្តទាំងឡាយក្រាបទូលសេចក្តីនុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ (ถะ អន្តត្រាស់ថា ម្នាលកិត្តទាំងឲ្យយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យកិត្តធាន់គណ-កោជនក្នុងសម័យ ឲ្យឹងជិះទុកបាន មាលភិត្តទាំងទ្យាយ អ្នកទាំងទ្យាយ គប្បីសំដែង ឲ្យជនរូវសិក្ខាបទនេះ យ៉ឺងនេះថា កិត្តត្រវគាបត្តិចុះចិត្តិយ ត្រោះធាន់គណៈកោជន វៀវលែងតែមានសម័យ ។ ឯសម័យក្នុងសិក្ខា-សម័យដែលឆ្កើចវីវ ๑ សម័យដែលទៅកាន់ផ្ទូវត្វាយ ๑ សម័យដែល ឲ្យើងជិះទុក ១ នេះជាសម័យក្នុងសិក្ខាបទនោះ ។ សិក្ខាបទនេះ (ពះ ដ៏មាន ព្រះតាគចានបញ្ហត្ត ហើយដល់ភិត្តទាំង ទ្យាយយ៉ាងនេះ ។ (៩៩) សម័យនោះឯង ភិត្តទាំងទ្បាយ នៅចាំវសព្វក្នុងទិស ពំឥទ្យាយ លុះចេញវស្សរួចហើយ ក៏នាំគ្នាមកឯក្រងរាដគ្រិះដើម្បីគាល់ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ពួកមនុស្យ ឃើញភិត្ត្តទាំង ឲ្យ យមកពីរដ្ឋសីមា (*) ផេត្រទាគ្នា ហើយក៏និមន្តនាន់ ។ កិត្តទាំងឲ្យាយសង្ស័យមិនទទួល ដោយគិតថា គណៈកោជនព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ហាមហើយ ។ ភិក្ខុ ពំងទ្បាយក្រាបទូលសេចក្តីទុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គ តាស់ថា ម្នាលកិត្តទាំងឲ្យយ តថាគតអនុញាតឲ្យអ្នកទាំងឡាយឆាន

រាជអាណាចក្រដទៃ ប្រទេសដទៃ ដែនដទៃ ។

កុញ្ចិតុំ រ)វញ្ ខន កិត្តាវេ ៩មំ សិត្តាខនំ ទុន្ទិ-សេយ្យ៩ កណភោជនេ អញ្ញន្រិ សមយា ទាខិត្តិយំ ។ តត្តាយំ សមយោ កិលានសមយោ ខីវានានសមយោ ខីវាការសមយោ អន្ធានកមនសមយោ វានាភិរូសាន-សមយោ មហាសមយោ អយំ តត្តាសមយោតិ ។ រ)វញ្ចិនំ ភកវតា ភិត្តានំ សិត្តាបនំ ខញ្ញត្តំ ហោតិ ។

(೧০০) តេន ទោ ខន សមយេន កញ្ញា មាក-ឧស្ម សេនិយស្ម ពិម្តិសារស្ម ញាតិសាលោហិតោ អាជីវ កេស បព្វជិតោ ហោតិ ។ អ៩ ទោ សោ អាជីវ កោ យេន រាជា មាកនោ សេនិយោ ពិម្តិសារោ តេនុបសន្តមិ ឧបសន្តមិត្វា រាជានំ មាកនំ សេនិយំ ពិម្តិសារំ វៀតនេះវាច ឥញ្ញមហំ មហារាជ សព្វចា-សណ្តិតាំ ភត្តំ⁽⁰⁾ កាតុន្តិ ។ សចេ ភ្ំូ ភន្តេ ពុន្ធប្យមុខំ ភិត្តុសន្សំ បឋមំ ភោដេយ្យសំ វាវំ កោវេយ្យាមីតិ ។ – • ន. ម. សព្វាសណ្តិពារត្តំ ។

ជាចិត្តិយកណ្ឌ ភោជនវត្ត សិក្ខាបទទី ៤ សេចក្តីបញ្ញត្តិដាបន្ទាប់

គណកោជនក្នុងមហាសម័យបាន ម្នាលកិត្តទាំងទ្យាយ អ្នកទាំងទ្យាយ គប្បីសំដែនទ្យើននូវសិក្ខាបទនេះយាននេះថា ភិត្ត្(a)តាបត្តិចាចិត្តិយ ្រពោះធាន់គណៈកោជន វៀវលែងតែមានសម័យ ។ ឯសម័យក្នុង សិក្ខាបទនោះ គឺ សម័យដែលមានជម្ងឺ១ សម័យដែលគេប្រគេនចីវៃ ១ សម័យដែលធ្វើនូវបីវៃ ១ សម័យដែលទៅកាន់ផ្លូវត្វាយ ១ សម័យ ដែល ទៀនជិះ ទុក ๑ សម័យដែលមានភិត្ត ប្រើ ๑ នេះជាសម័យក្នុង សិក្ខាបទនោះ ។ សិក្ខាបទនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគជានបញ្ជូតហើយ ដល់ភិត្តទាំងទ្យាយយាំងនេះ ។

(១០០) សម័យនោះឯង (មានបុរសម្នាក់) (ត្រវដាញាតិសាលោ-ហិតរបស់ព្រះបាទមាគធសេនិយពិម្តិសាររាជ បានបូសក្នុង<mark>សំណាក់</mark>អាជី-វកទាំងទ្យាយ ។ លំដាប់នោះ អាជីវកនោះចូលទៅគាល់(ចំរបាទ មាគធសេនិយពិម្តិសាវរាជ ហើយជានទូលពាក្យនេះចំពោះ(ពះជាទ មាគធសេនិយតិម្តិសាររាជថា បតិត្រមហារាជ អាត្ញាជ្រាជ័ម្បីធ្វើ វរាជត្រាស់ថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន បើលោកនិមន្តភិក្ខុសង្ឃមានព្រះពុទ្ធ ជាប្រធានធាន់មុនសិន (ទើប) យើងត្រៃវធ្វើយាំងនេះ (ចាន) IJ

ទ គឺរបៀបធ្វើភត្តរបស់មិញ ទិដ្ឋិ ក្រៅពីព្រះពុទ្ធសាសតា ។

វិនយប់ដកេ មហាវិភង្គោ

អ៩ទោ សោ អាជីវិកោ ភិត្តានំ សន្តិកោ ខ្លួន ចាហេស៍ អជ៌វាសេន្ត ទេ ភិត្ត្ ស្វាតនាយ ភត្តន្តំ ។ က်က္ ကုက္တပ္နာ ဆင်္ဘာ၊လန္ရဲ့ ဗင်က္စ်ရွိ အကုရ កណភោជឧត្តំ ។ អ៩ទោ សោ អាជីវ៉ាតោ យេខ កកក់ តេនុបសន្ណ៍ទំ នុបសន្ណ៍ទំត្វា កកវតា សន្ធឹ សម្មោធិ៍ សម្មោនន័យ តាដំ សារាណ័យ វិតិសារត្វោ រ) តាមខ្លំ អដ្ឋា សំ ។ រ) តាមខ្លំ ឋិតោ ទោ សោ អាជី-វ កោ ភកវន្តំ វតនកេច ភវិចិ កោត ទោ បព្វជិតោ អហំចំ បព្វជិតោ អហេតំ បព្វជិតោ បព្វជិតស្បូ ចំណ្តំ បដិក្តហេតុំ អជិវាសេតុ ទេ ភវំ តោតទោ ស្វាតនាយ ភត្តំ សន្ធឹ ភិត្តសរខ្សែជាតិ ។ អជិវាសេស៍ ភកវា តុណ្ត៍ភាវេន ។ អ៥ទោ សោ អាជីវ កោ ភកវតោ អជិកសន់ វិនិត្វា បញ្ញាម ។ អ៩លោ ភកក រ)តស្មឹ င်ဆၤဒ ၿခန္မီ ဗၼၢလာ ဧမီ အင်္ခ ခ်က္ခ អាមនេ្តសំ អនុជានាទំ ភិត្តា៥ សមណភត្តសមយេ ក-ណាកោជនំ កុញ្ចិតុំ រាវញូ បន ភិត្តូ៥ ៩មំ សិត្តាបនំ

វិនយបិដក មហាវិភង្គ

អាដីវិកនោះកំប្រឹបម៉ើទៅក្នុងសំណាក់កិត្តទាំងឡាយ ក្នុងពេលនោះថា ភិត្តទាំងឲ្យយសូមទទួលចង្កាន់របស់ខ្ញុំដើម្បីភត្តកិច្ចក្នុងថ្ងៃស្រុក กิก y ទាំងទ្យាយសង្ស័យមិនទទួលដោយគិតថា គណតោជនព្រះដ៏មានព្រះកាគ e្រន់ហាមហើយ ។ គ្រានោះ អាជីវកនោះ ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះ កាគ ដល់ហើយកំពោលពាក្យជាទីពក់ទាក់ជាមួយនឹងព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះបញ្ចប់ពាក្យដែលបុគ្គលគប្បីរីករាយ ដែលបុគ្គលគប្បីរលឹក(ស្រេ ហើយ ក៏ស្ថិតនៅក្នុងទីដ៏សមគរូវ ។ អាជីវកនោះលុះស្ថិតនៅក្នុងទីដ៏សមគរូវ ហើយ ក៏បានក្រាបទូលពាក្យនេះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះកាតថា ព្រះគោ-តមដ៍ចំរើនជាអ្នកបួស ខ្ញុំព្រះអង្គក៏ជាអ្នកបួសដែរ អ្នកបួសគួរទទួលដុំចាយ របស់អ្នកបួសផងគ្នា ព្រះគោតមដ៍ចំរើន ស្អូមទទួលចង្កាន់របស់ខ្ញុំព្រះ អង្គដើម្បីភត្តកិច្ចកុងថ្ងៃស្អែក មួយអន្វើដោយកិត្តសង្ឃ ។ ព្រះដ៏មានព្រះ កាគ (ទន់ទទួលដោយតុណ្តីកាព ។ អាជីវកនោះដឹងច្បាស់ជា ព្រះដ៏មាន ព្រះភាគទទួលនិមន្តហើយក៏បៀសចេញទៅក្នុងពេលនោះ ។ ក្រោះនិទាន ដំណើវនេះ ព្រះដ៍មានព្រះភាគទ្រង់ធ្វើធម្មីកថា**ហៅភិ**ក្ខទាំងទ្បាយ ះឧរ មកដូបជុំក្នុងពេលនោះហើយ ត្រាស់ថា ម្នាលកិត្តទាំងទ្បាយ តថាគត អនុញាតឲ្យកិត្តតាន់គណៈភាជនក្នុងសម័យនៃសមណភត្តូចាន ញ មាលភិត្ត ពំ័នឲ្យយ អ្នកទាំនឲ្យយគប្បីសំដែនទ្រើននូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាននេះថា

លចំត្លំយោណ្ ហោង៩វត្តស្ស «តិយលំព្ហប៖ស្ស អនុញ្ញញ្ញត្ថំ « ខ្ចុំ សេ យ្យា ៩ តណ កោ ជ នេ អញ្ញ ត្រៃ ស ម យា ទា ចំ តិត្លំ ឃំ ។ តត្តា យំ ស ម យោ កិលា នស ម យោ ចំ វ៉ា នា ឧ ស ទា យំ ស ម យោ កិលា នស ម យោ យោ នា វា កិរ្យ ១ ឧ ស ម យោ ម ហោស ម យោ ស ម ណា-ភត្តស ម យោ អ យំ តត្ត ស ម យោ តិ ។

(০০০) កណភេជនំ នាម យត្ត ខត្តារោ កិត្ត្ បញ្ចុំ ភោជនានំ អញូតហេ ភោជខេន និមន្តិតា កុញ្ចន្តំ ឯតំ កណភោជនំ នាម ។ អញ្ញត្រិ សមយាតិ បីខេត្តា សមយំ ។ កិលានសមយោ នាម អន្តមសោ ចាធាមិ ដាលិតា ហោឆ្តំ ។ កិលានសមយោតិ កុញ្ចិ-តេម្បី បក្តិមោ មាសោ អត្តតេ កាហិនេ បញ្ចូ មាសា ។ ជីវានានសមយោតិ កុញ្ចិតព្វំ ។ ចីវាការសមយោ នាម

ពាចំត្តិយកណ្ឌ ភោជនវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤ សេចក្តីបញ្ញត្តិដាបទ្ទាប់

ភិត្តូត្រវអាបត្តិបាចិត្តិយ (ពោះធាន់គណ កោជន វៀវលែងតែមានសម័យ ។ ឯសម័យក្នុងសិក្ខាបទ នោះគឺ សម័យដែលមានជម្ងឺឲ្យ សម័យដែល គេ ប្រ-គេនចីវិវុឲ្យ សម័យដែលធ្វើនូវចីវិវេឲ្យ សម័យដែល ដើរផ្លូវឆ្វាយឲ្យ សម័យ ដែល ទ្បើងជិះទុកឲ្យ សម័យដែលមានកិត្ត (ប៊ីនអង្គឲ្យ សម័យនៃសមណ-ភត្តូឲ្យ នេះជាសម័យក្នុងសិក្ខាបទ នោះ ។

(១០១) ដែលហៅថា គណកោជន គឺភិត្តុ៤រូបដែលគេនិមន្តចេញ ឈ្មោះកោជនទាំង៥ ដោយកោជនណាមួយ ហើយធាន់កោជនណា កោជននុ៎ះ ហៅថា គណភោជន ។ ពាក្យថា វៀវលែងតែមានសម័យ គឺលើកទុកតែមានសម័យ (គឺហេតុដែលគួរនឹងធាន់បាន) ។ ដែលហៅថា សម័យមានជម្ងឺ ដោយហោចទៅសូម្បីតែជើងទាំង ឡាយដែលបែក (បាក់ផ្តៀតហៅថាមានជម្ងឺ) ។ ភិត្តុដឹងថា ទូនមានសម័យឈឺថ្កាត់ ហើយគប្បីធាន់គណភោជនបាន ។ ដែលហៅថា សម័យដែលគេប្រគេន ចីវៃ គឺថាកាលបើភិត្តមិនបានក្រាលកឋិនទេ (សម័យនៃចីវីវទាន) បាន (តិមតែទាំន គឺទៃជាទាងពុងនៃវេស្សានរដ្ឋវ^(១) បើភិត្តុបានក្រាលកឋិន (សម័យនៃចីវីវទោន) បាន៥ខែ^(២) ។ ភិត្តដឹងថាមានសម័យខែចីវីវទាន បហិយគប្បីធាន់គណភោជនបាន ។ ដែលហៅថា សម័យដែលគេប្រគេន ចីវិវ គឺថាកាលបើភិត្តមិនបានក្រាលកឋិនទេ (សម័យនៃចីវីវទាន) បាន (សម័យនៃចីវីវទាន) បាន៥ខែ^(២) ។ ភិត្តដឹងថាមានសម័យនៃចីវីវទាន ហើយគប្បីធាន់គណភោជនបាន ។ ដែលហៅថា សម័យដែលធ្វើនូវចីវីវ

វិនយបិដកេ មហាវិភង្គោ

ខ័រកែ ភាញនេសាសេ ។ ខ្លាំវាការសមយោន៍ ភ្ញាំនព្ំ ។ អន្តានកមនសមយោ នាម អន្យយោជនំ កមិស្សាទីតំ အုက္မ်ိဳးရွိ ၅ ကင္မႈန္ရင္ အုက္မ်ိဳးရွိ ၅ မာဂၢအေန အုက္မ်ိဳ-តព្ំ ។ នាវាតិរូមានសមយោ នាម នាវំអតិរូហិស្បាទ័ត៌ အုက္ဆဲဆစ္ပံ ၅ မာ႔အျမဲ အုက္ဆဲဆစ္ပံ ၅ ခဲ႔အျမဲ အုက္ဆဲ-តពុំ ។ មហាសមយោ នាម យត្ត ន្វេ តយោ ភិក្តា ပိဳ က္ၾက ယာင္က ဦး ေၾကာင္ ေဆာက္ ေဆာက មហាសមយោត៍ កុញ្ចិតៗំ ។ សមណភត្តសមយោ នាម យោ កោចំ បរិទា្ជតសមាបន្នោ ភន្តំ ភាព-តំ ។ សមណភត្តសមយោតំ ភុញ្ចិតព្ំ ។ អញ្ញត្រ ស-មយា ភុញ្ចិស្សាមិតិ បជិត្តណាតិ អាចត្តំ ខុត្តាដស្ស ។ អដ្ហោមារ អដ្ហោមារ អាមត្តំ ទាចិត្តិយស្ប ។

វិនយេបិជិត មហាវិភង្គ

គឺកាលដែលកិត្តកំពុងធ្វេចីវរ ។ កិត្តដឹងថាមានសម័យជាទីធ្វេនវេចវរលេយ គច្បីតាន់គណកោជនបាន ។ ដែលហៅថា សម័យដែលដើរផ្លូវត្វាយ **គំ**ភិត្តដំ៍ងថាអញនិ៍ងដើរផ្លូវឆ្ងាយប្រមាណកន្ទះយោជន៍ ហើយគបត្រាន់ កាលភិត្តកំពុងដើរទៅ ក៏តប្បីធាន់គណ កោជន គណៈកោជនបាន y ពុន ។ កាលភិក្ខុមកវិញ ក៏គប្បីធាន់គណៈកោជនបាន ។ ដែលហៅថា សម័យ ឲ្យើងជិះទុក គឺកិត្តជំងឺថាអញនឹង ឲ្យើងជិះទុក ហើយគប្បីធាន គណកោជនបាន ។ ភិត្ត ទៀងជិះទុកហើយគប្បីធានគណកោជនបាន ។ កាលភិត្ថចុះអំពីទុកហើយគប្បីធាន់គណកោជនធាន ។ ដែលហៅថា សម័យមានកិត្ត (ចំនអង្គ គឺសម័យដែលកិត្ត ទាំងឲ្យ យពីរឬបីអង្គ (តែច ៅ ត្រវជាបូនអង្គ ធាន់មិនឆ្អែត ។ កិត្តដឹងថា សម័យមានកិត្តប្រើនអង្គដូច្នេះ លើយគប្បីតាន់គណកោជនបាន ។ ដែលហៅថា សម័យនៃសមណភត្ត តំអ្នកណាមួយដែលរាប់បញ្ចូលក្នុងពួកអ្នកប្លួស (កៅព្រះពុទ្ធសាសនា) ធ្វើភត្ត ។ កិត្តដឹងថា សម័យនៃសមណភត្តហើយគប្បីធាន់គណកោជន មាន ។ ភិត្តទទួលគណកោជនដោយគិតថា អញនឹងបរិកោគ ត្រវអាបត្តិ ឲុក្កដ វៀវលែងតែមានសម័យ ។ កិត្ខត្រវអាបត្តិបាចិត្តិយ គ្រិបៗវាវ: ដែលលេបចូលត្ថងត

2 2

លចិត្តិយកណ្ដេ ភោជនវគ្គស្ស ទុត័យសិក្ខាបទស្ស អនាបត្តិវារោ

ماً <u>در</u>

(១០៤) កណភោជនេ កណភោជឧសញ្ញ័ អញ-ត្រ សមយា កុញ្ចតំ អាបត្តំ ទាចំត្តិយស្ប ។ កណ-កោជនេ វេមតំតោ អញ្ញត្រិ សមយា កុញ្ចតំ អាបត្តំ ទាចំត្តិយស្ប ។ កណភោជនេ ឧកណភោជឧសញ្ញ័ អញ្ញត្រិ សមយា កុញ្ចតំ អាបត្តំ ទាច់ត្តិយស្ប ។ ឧកណភោជនេ កណភោជឧសញ្ញ័ អាបត្តំ ឧុត្តាដស្ប ។ ឧកណភោជនេ វេមតំកោ អាបត្តំ ឧុត្តាដស្ប ។ ឧកណភោជនេ វេមតំកោ អាបត្តំ ឧុត្តាដស្ប ។

(១០៣) អនាបត្តំ សមយេ ខ្វេ តយោ ឯកតោ កុញ្ចន្តំ ខិណ្តាយ ខរិត្វា ឯកតោ សន្និបតិត្វា កុញ្ចន្តំ និច្ចភត្តេ សលាកាភត្តេ ខក្ខាំកោ ឧចោស-៥កោ ចាដ៌បន់កោ បញ្ចូ កោជនានិ ឋបេត្វា សព្វត្ត អនាបត្តំ ឧម្មត្តកាស្ស អានិកាម្មុំតាស្សាតំ ។

ទុតិយសំក្លាបទំ និដ្ឋិតំ ។

(១០៤) គណកោជន ភិក្ខុសំគាល់ថាគណកោជនមែន ហើយ បរិកោគ ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ វៀវលែងតែមានសម័យ ។ ភិក្ខុសង្ស័យ ក្នុងគណកោជនហើយធាន់ ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ វៀវលែងតែមាន កម្ម័យ ។ ភិក្ខុសំគាល់ក្នុងគណកោជនថា មិនមែនគណកោជនហើយ ធាន់ ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ វៀវលែងតែមានសម័យ ។ មិនមែនគណកោជន ភិក្ខុសំគាល់ថាគណកោជន ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនគណកោជន ភិក្ខុសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនគណកោជន ភិក្ខុសំគាល់ថា មិនមែនគណកោជន មិនត្រូវអាបត្តិ

យចំត្តិយកណ្តូ ភោជនវត្ត សិក្ខាបទទី ២ វារ:ដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

(๑๑៣) អាបត្តិមិនមាន ដល់ភិក្ខុមានសម័យ ដល់ភិក្ខុទាំង ទ្បាយពីរឬបីអន្តដែលធាន់ជាមួយគ្នា ដល់ភិក្ខុទាំងទ្បាយដែល ត្រាច់ទៅ ដើម្បីបិណ្ឌបុកត ហើយ ប្រជុំគ្នា ធាន់ក្នុងទីជាមួយគ្នា ដល់ភិក្ខុដែលធាន់ និច្ចភត្ត សលាកភត្ត បត្តិកភត្ត ទុះបោសថិកភត្ត បាដិបទិកភត្ត អាបត្តិ មិនមាន ដល់ភិក្ខុដែលធាន់ភោជនទាំងពូង (កៅពីភោជន ៥ យាំង ដល់ ភិក្ខុធត ដល់ភិក្ខុជាទាងដើមបញ្ញត្តិ ។

សីក្លាបទទី ៤ ធ្វប់ ។

لا

តតិយសិក្ខាបទំ

(១០៤) គេន សមយេន ពុន្តោ ភកវា វេសាល័យ វិហវត៍ មហាវនេ ក្លុងាការសាលាយំ ។ តេន ទោ មន សមយេន វេសាល័យ មណីតានំ ភត្តានំ ភត្ត-បដិចាដិ អជ៌ដ្តីតា ហោត ។ អ៥ ទោ អញតាស្ប နက်နှည့် ကမ္ခကာည် စိန်းကောင် ေလာနနံ စိုးကံ ကိုလျှေးစာ ယင်းယိုးမေ^(e) ဗင္ဂလျှာ လင္လာင္ခံ ကန္ဆ ការេត្ត យន្^(៤)នាហំទំ កត្តំ ការយ្យត្តំ ។ អ៩ទោ សោ នលំខ្លោ តាម្មតាពេ យេន គាំរបត់គោ តេនុបសផ្លំមំ ឧបសន្ថមិត្វា តំ កាំបត់កំ ឯតឧកេច ៩ច្ឆមហំ မယျပခ္မ ရန္မွပ္စုမှစမ႑ ခ်ိဳက္ခာမမိုးမ႑ ခ်ိန္မ် ကာနို នេហិ មេ ឋតឧត្តំ ។ សោបិ ទោ កាំបេតំ កោ សន្តោ ហោត បសញ្ញេ ។ អ៩ទោ សោ គាំរបត៌កោ នស្ស នលំនួស្ស តាមតារស្ស អតិបត់^(៣) ឋតនំ^(៤) អនាសំ ។ អ៩លោ សោ ឧលំន្ទោ តាម្មតាហេ យេន ភកក តេះ នុបសផ្គម៌ នុបសផ្គម៌ត្វា ភកវន្តំ អភិវាខេត្វា ្ខុឱ ម. យុវេយ៍មេ ។ ២ ឧ.ម. យ័ន្ទនាហំ ។ ៣ ឧ.ម.អត្តពិពេតំ ។ ៤ វេត្តនុទ្វិ ជា ហោ។

សិក្ខាបទទី ៣

(១០៤) សម័យនោះ ត្រះពុទ្ធដ៏មានត្រះភាគ កាលគង់នៅក្នុងា-តាវសាលា ក្នុងមហាវន ក្បែរ ក្រុងរេ សាលី ។ សម័យនោះឯង ក្រុង **អេ**សាល់គេបានចាត់ចែងកត្តដ៏_ទត្តមទាំងទ្បាយតាំងនៅជានិច្ច ។ (គានោះ អ្នកធ្វើការម្នាក់ជាមនុស្សទាល់ក្រមានសេចក្តីត្រិះវិះដូច្នេះថា មនុស្សទាំង-ទ្យាយនេះធ្វើកត្តដោយគោវព តាមទំនងយាំងណា (ទំនង) នេះមិនមែន ជា ថោត ទាប ឡើយ បើដូច្នោះមានតែអញត្រូវធ្វើកត្តន៍ងគេដែរ ។ ឯអ្នក ធ្វើកាវងាវដែលជាមនុស្សទាល់ក្រនោះ ចូលទៅវកមុសេឈ្មោះកិវបតិក លុះចូលទៅ ហើយកំបាននិយាយពាក្យនេះនឹងបុរសឈ្មោះកិរបតិកនោះថា បពិត្រអយ្យបុត្រ ខ្ញុំជ្រាជ្ញាដើម្បីធ្វើកត្តដល់កិត្តុសង្ឃមានព្រះពុទ្ធជាប្រធាន សូមអ្នកឲ្យថ្ងៃឈូលមកខ្ញុំចុះ ។ បុរសឈ្មោះភិរបតិកនោះឯង ក៏ជាមនុស្យ មានសន្ធាជ្រះថ្នាដែរ ។ ឯបុរសឈ្មោះកិរបតិកនោះ បានឲ្យថ្ងៃឈ្មួល ច្រើនត្រាន់ចើដល់អ្នកធ្វើការងារដែលជាមនុស្សទាល់ក្រនោះ ។ ត្រានោះ អ្នកធ្វើការងារដែលជាមនុស្សទាល់ក្រ នោះចូល ទៅគាល់ ព្រះដ៍មាន ព្រះ ភាគ លុះចុល ទៅដល់ ហើយក៏ថ្វាយបង្ខំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយអង្គយនៅ

🛛 ន្ត. ម. ពទរមំសេរូន ។

រាយឧទ័ ខ្មុំ ។ រាយឧទ័ ខ្មុំ ភ្នំភ្លើ លោ ហោ នល់ខ្លោ តាម្មតាហេ កកវន្តំ សតនកេច អនិវាសេតុ មេ កន្តេ កកក់ ស្វាតជាយ កត្តំ សន្ធឹ កំក្នុសផ្ញេ-នាត់ ។ មហា ទោ អាវុសោ ភិក្ខុសន្លែ ជានាហ័តំ ។ ហោតុ ភន្លេ មហាភិត្តុសន្លែ ពហ្វូ មេ ពន្លរា បឌិយត្តា ពនរមិស្បៈភេន^(*) បេយ្យ បរិទ្យកេស្មត្តិ-ล้ ๆ มะกเพพ หหา สุญาสปร ๆ หรเจา សោ នល់ខ្លោ កម្មភាពេ កកាតោ អនិវាសនំ ಸಿತ್ರಿಕಾ ಇಸ್ಟು ಆಡು ನಂಗ್ಲಿ ಆಕ್ರಿಗೇತ್ರಾ ೮೩ ಹೈ ಯ ကၡာ ဗက္ကာမ်ဳိ ។ မးလျှလို (စာ အီက္ကွ ေလ်းနွေ ဒ តាំ តម្មតារេន ស្វាតនាយ ពុន្ធប្យមុទោ ភិត្តុសន្បោ និមន្ត៌តោ ពនរមិស្បតោន បេយ្យ បរិទ្ធពស្បន្តិតំ ។ តេ តាលស្បេ ខំណ្ឌាយ ខរិត្វា ភុញ្ចឹសុ ។ អស្មោសុំ ေလာ မင်္ဂကို ဗီလုံးနိုင် ဆွန် ဆွန်ဆူက မင်္ဂကို စိုင်္ဂရိုရဲ့ အိတ္စာလးဆ္မ်ာ စီမစ္စီး၏အိ ၅ အေ အကိန္နလ္မႈ ကမ္မ-ការស្បូ បញ្ចុន៍ ទានន័យំ កោជន័យំ អភិមារស្ ។

បាចិត្តិយកណ្ដេ ភោជនវគ្គស្ស ឥតិយសិក្ខាបទស្ស និទានំ

បាច់ត្តិយកណ្ឌ ភោជនវគ្គ សិក្ខាបទទី៣ និទាន

ក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ ចុរសអ្នកធ្វើការងារដែលជាមនុស្សទ័លក្រនោះ លុះ អត្តយនៅក្នុងទីដ៏សមគរូវហើយ ក៏ក្រាបទូលពាក្យនេះចំពោះព្រះដ៏មាន ត្រះភាគថា បតិត្រៃពេះអង្គដ៏ចំរើន ត្រះដ៏មានត្រះភាគសូមទទួលកត្តរបស់ ទំព្រះអង្គ ដើម្បីភត្តកិច្ចក្នុងថ្ងៃស្អតមួយអន្វើដោយភិត្តសង្ឃ ។ ព្រះអង្គ ត្រាស់សូវថា ម្នាលអាវ៉ុសោ ភិត្តសង្ឃច្រើនណាស់ អ្នកចូវដឹងចុះ ។ បុរសតំសត់ក្រាបទូលថា បតិត្រព្រះអង្គដ៍ចំរើន កិត្តសង្ឃេចើនក៏ច្រើនចុះ ((ត្រោះ) ផ្ទៃត ទ្រាមាន ថ្រមាណ (ចឺន ខ្ញុំ ព្រះអង្គលុន ចាត់ ថែង ហើយ គ្រឿងផឹកទាំងឲ្យយនឹងបរិបូណ៌ដោយបបរលាយដោយផ្ទៃព[
eq s] (ពះ ដ៏មានត្រះកាតទ្រជ់ទទួលនិមន្តដោយតុណ្កីភាព ។ គ្រានោះ បុវស អ្នកធ្វើកាវងាវដ៏កំសត់នោះដឹងច្បាស់ថា ព្រះដ៏មានព្រះកាគទទួលនិមន្ត ហើយ ក៏ក្រោតចាត់មាសនៈថ្វាយបង្គំព្រៃដើមានព្រះភាគធ្វើប្រទក្សិណ ហើយ ចៀស ចេញ ទៅ ។ ភិត្ត្ ទាំង ឡាយ ចុនដំណឹងថា ធ្លូថា ភិត្តុសង្ឃ មានព្រះពុទ្ធជាប្រធាន អ្នកធ្វើការងារដ៏កំសត់បាននិមន្តហើយដើម្បីកត្ត-កិច្ចក្នុងថ្ងៃវ្រុក គ្រឿងផឹកទាំងទ្យា យនឹងបរិបូណ៌ដោយបបរលា យដោយ ផ្ទៃពទ្រា ។ កិក្ខទាំងនោះត្រាច់ទៅ ដើម្បីចិណ្ឌូ បាតហើយធាន់តាំងអំពី ព្រឹត ។ មនុស្សពាំងទ្យាយបានដំណឹងថា ពូថា ភិក្ខុសង្ឃមានព្រះពុទ្ធ ជាប្រធាន អ្នកធ្វើការជាដើតសត្វបាននិមន្តហើយ ។ មនុស្សពាំងនោះ វិនយប់ិឝតេ មហាវិភង្គោ

អ៥ទោ សោ ឧលំន្ទោ កម្មការោ គស្សា រត្ថ័យា អច្ចលេន មណីតំ ទានន័យំ គោនន័យ ខេដ្តិហានាខេត្តា កការតោ តាលំ អារោទាមេសំ⁽⁰⁾តាលោ គន្លេ នំដ្តំទំ កត្តន៍។ អ៩ ទោកកក់ មុទ្ធណូសមយំ នំវា សេត្វា បត្ត-ព័រមានាយ យេរ នេស្ស នល័ន្ទស្ស តាម្មតារស្ស នំវេ-សនំ តេនុបសន័ទ ទបសន័ទិតា បញ្ហាតូ អាសនេ និ-សំនំ សន្ធិ ភិត្តសង្ខេ ។ អ៥ទោ សោ នលំន្លោ តាម្ម-តាពេ កត្តក្តេ ភិត្ត បរិសតិ ។ ភិត្ត រៅមាហំសុ ថោតំ អាវ៉ាសា នេញ ដោះ អាវ៉ាសា នេញន៍ ។ មា ទោ နှုမ္မာ နားရွိ နားမီ ဧလ္မီးဒီ။ အခ်ိဳးမားယားနွာ ရောက္ခ ရောက္ခ ဗင်္ဂည္က်န္ရ ဗဟ္နနံ ၊ ေစာဒဒိယ ၊ ေနာဒိုင္မီ ဖ ေဆီယန္ရွိ စင္နန္က်က်င္ ဆုဒီဆီအႏကာ ဆီအနားက ဆုန္က်က် ဆုန္က်က် វ) គំភារណា ដោក ដោក ខដ៏ក្តណាម អព័ច មយំ ကာလလျှော် စိယ္သာယ စာိရွာ ဂုဏ္ဌိမ္ဌာ (ရေဒ မယိ អាវោចេសីតិថិ ញាវេរា ។

វិនយប៌ជិត មហាវិភង្គ

នាំយកទាទន័យកោជន័យ មានប្រមាណច្រើនទៅ ដើម្បីអ្នកធ្វើការងារដំ កំសត (នោះ) ។ លុះ(តឹកទៀ្ន ទើបអ្នកធ្វើការងារដ៏កំសត់នោះ ឲ្យមនុស្តតាក់តែងទាទន័យកោជន័យដ៏ទត្តម ហើយឲ្យគេក្រាបទូលនូវ កត្តកាលចំពោះព្រះដ៍មានព្រះកាគថា បពិត្រព្រះអន្តដំចំអើន កាលគូវ ហើយ កត្តសម្រេចហើយ ។ លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ ស្ងៀតស្បូង់ ហើយប្រដាប់ដោយបាត្រនឹងចីវរអំពីព្រឹត រួចហើយយាងចូល ទៅកាន់លំនៅអ្នកធ្វើការងារដ៏កំសត់នោះ លុះចូលទៅដល់ហើយក៏គង់ លើអាសនៈដែលគេតាក់តែងថ្វាយ មួយអន្វើដោយកិត្តសង្ឃ ។ េទីឋ អកធ្វេតាវេនាវដ៏តំសត់នោះតំអង្គាសកិត្តពំងឲ្យយក្នុងរោងកត្ត ។ ញុក ភិត្តពោលយ៉ងនេះថា ម្នាលអាវ៉ិសោ អ្នកចូរឲ្យតែបន្តិចហើយ ម្នាល អាវ៉ុសោ អ្នកចូរឲ្យតែបន្តិចហើយ ។ អ្នកធ្វើការងារដ៏កំសត់នោះធ្វើយថា បពិត្រលោកទាំងឲ្យ យដ៏ចំរើន លោកទាំងឲ្យ យសូមកុំទទួលនូវវត្ថុបន្តិចៗ ដោយគិតថា អ្នកធ្វើការងារនេះជាមនុស្សកំសត់ឲ្យីយ (ព្រោះ) ទាទន័យ កោជន័យមានប្រមាណ ប្រើន ខ្ញុំព្រះករុណា ឲ្យគេតាក់តែងហើយ បតិត្រ លោកម្ចាស់ពំងឡាយ សូមលោកពំងឡាយទទួល(ធាន់)ត្រាតែឆ្អែត ។ ពួកភិត្ថុធ្វើយថា ម្នាលអាវុសោ យើងទាំងទ្បាយទទួលវត្ថុបន្តិច១ ព្រោះតែ ហេតុនេះ ក៏មិនមែនទេ មកពីយើងទាំងទ្បាយត្រាច់ទៅដើម្បីចំណូជាត

បាចិត្តិយកណ្ឌេ កោជនវគ្គស្ស គត៌យសុំក្លាបទស្ស បញ្ញត្ត័

အမ္ခအားက ရင္ယျာယ္ဆံ စီယခ်ို ်မားေခ်ာ အေဗ် ဟို အမ အနွဒ္ဒာ ဗဟာ နိဗန္ဂ်ီ ခာ ဗဏ္ဍ ြာ ရုတ္မိလျှင္ဂ်ီ န ဇာတိ ဗင်္ဂ၈လာ ယားနော် ဆနစ် ႔ မလောက် လောက်ဆို နေမာ ဧဟ္ခန်းကို အရိယ္ကားမ်ိဳး ဗီဒိုပဲကဗီမာ၊ စွဲကဗီမာ၊ န္ခြင့္ရန္က က က ေနာင္ဆံ မဂၢိဳင္မ်ာ ရက္ကေနာင္တိုင္တာ က က ေနာင္ဆံ ရင္စ္ကျယင္ရဲ စီယင္ရဲ ဒီေတာင္ရွိ ေနာင္မံ က်ိဳ ဆာမ အိုက္စ អញន្ត្រ និមន្តិតា អញន្ត្រ កុញ្ចិស្សន្តិតិ ។ បេ ។ សខ្វំ កាំរ កិត្តប ភិត្ត អញន្ត្រ ឧមន្តំតា អញន្ត្ តុញ្ចំសុន្ត្រត់() ។ សថ្មុំ គតវាតំ ។ វិតាហ៍ ពុន្ទោ គកក់ ភេដំ ហំ នាម តេ ភិត្តា៥ មោយបុរិសា ၾက္ဆ င်န္ခဲ့ရာ ၾက္ဆြ ကုက္ခ်ဳိလ္နပ္ခ်ဳိ (ေန က်က္စပ များဆည္တို႔ ရဲကားအကာ ရေအစီးဖုန္႔ မွားကားမကာ **ာ ၊ ဗာ** ၈ ၈ ကို တွင် စိုးကွား ကို ရမ်း ကို ကွား ဗာ ရနို က လျာ ဗ

ទ ឧ. ម. កុញ្ចត្តិ ។

បាចិត្តិយកណ្ឌ ភោជនវគ្គ សិត្តាបទទី ៣ សេចក្តីបញ្ហត្តិ

ធានតាំងអំពីព្រឹកហើយ ហេតុនោះ បានជាយើងទាំងឲ្យយទទួលតែ បន្តិច ១ ម្នាក់ ។ លំដាប់នោះ អ្នកធ្វើការងារដ៏កំសត់ នោះពោល ទោស តិះដៀល បន្តះបង្គាប់ថា មិនសមបើលោកទាំង ឲ្យាយដ៏ចំរើនខ្ញុំបាននិមន្ត ហើយមិនគូនេឹងតាន់ក្នុងទីដទៃសោះ ឬខ្ញុំមិនអាចដើម្បីប្រគេនឲ្យតាន ត្លែតទេដឹង ។ ភិក្ខុទាំងឡាយឲ្វអ្នកធ្វើការងារដឹកសត់នោះពោលទោស តិះដៀល បន្ទះបង្គាប់ (ដូច្នោះ) ហើយ ។ កិត្តទាំង ព្យាយណាមាន សេចក្តី ច្រាជ្ញាតិច ។ បេ ។ កិត្តទាំង ឡាយ នោះ ពោល ទោស តិះដៀល បន្ទះបង្ទាប់ថា ពួកកិត្តដែលគេបាននិមន្តកងទ័ដខៃហើយ មិនគួរនឹងនាន ក្នុងទីដទៃសោះ ។ ហេ ព្រះអង្គត្រាស់សូរថា ម្នាលកិត្តទាំង ឡាយ ព្វថា ពួកកិត្តជនគេចុននិមន្តក្នុងទីដទៃហើយ ត្រឲ្យបតានក្នុងទីដទៃវិញ ติสโยรឬ ๆ ดูกกิฐโกายจูญช่า ชติโสโตะนี้ยารโตะกาล ติส មែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះកាគ ទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ មោយបុសេទាំងនោះគេបាននិមន្តក្នុងទីដទៃហើយ មិនគួរនឹងតាន់ ក្នុង ទីដទៃ ម្នាលភិត្តទាំងទ្បាយ ការនេះនឹងនាំឲ្យជែះថ្វាដល់ជនទាំង ទ្យាយដែលមិនទាន់ដែះថ្ងា ឬនាំជនទាំងទ្យាយដែលដែះថ្ងាហើយឲ្យរឹងរឹត តែជែះថ្កា ទេក្នែភ៌ ទេ ។ បេ ។ ម្នាលកិត្ត ទាំង ទ្យាយ អ្នកទាំង ទ្យាយ គប្បីសំដែងទ្បើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា គិ_{ខ្ម}ុត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ

វិតយប៌ដកេ មហាវិកង្កោ

មម្បីរកោជនេ ទាចំត្តិយន្តិ ។ ឯវញ្ចិធំ ភតវតា ភិក្ខុធំ សិក្ខាមធំ មញ្ញត្តំ ហោតិ ។

(១០៥) នេះ ទោ បន សមយេន អញ្ញូនពេ ភិក្ខុ តំលានោ ហោត ។ អញតា ភំត្តុ ប៉ណ្ឌទាត់ អានាយ យេរ សោ ភិក្ខុ តេរុបសន្តមិ ឧបសន្តមិត្វា តំ ភិក្ខុំ វាឧដេរ ខ ដំណី ស រ៉ុសោ ខ្ញុំ ។ អលុំ អា រ៉ុសោ អន្ទ័ នុស្សារ អាមារិយំត្ត ។ សោ ភិក្តា ឧ ខិត្តរូបំ ភកក រ)តស្មី ខំនានេ រ)តស្មី បការណេ ឧថ្មី ကင် ကန္ဒာ စိုက္ခ မာမၤန္ကလ် မန္နင်္သားစီ စိုက္ချပ តំលានេន តិក្ខុនា បម្បោះគោននំ កុញ្ចិតុំ រៅញូ បន ភិត្តា៥ ៩ មំ សិត្តាបន់ ខ្វុខ្ចុំសេយ្យ៩ បទ្យោភាជនេ អញ្ញត្រ សមយា ចាចំត្តិយំ ។ តត្តាយំ សមយោ

វិនយប់ិដក មហាវិភង្គ

ព្រោះធានបរម្យរកោដន^{(ឲ}) (គឺកោដនដែលគេនិមន្តទាងក្រោយ) សិក្ខាបទ នេះ ព្រះដ៏មានព្រះកាគចុានបញ្ហត្តហើយដល់កិត្តទាំងទ្បាយយ["]ងនេះ ។

(๑ ៰ ៥) សម័យនោះឯង មានកិត្ត ទរូបមានជម្ងឺ ។ កិត្ត ទរូប ទៀតកាន់យកចក្លាន់បិណ្ឌ បាតចូលទៅរកកិត្តនោះ លុះចូលទៅហើយបាន និយាយពាក្យនេះនឹងកិត្តនោះថា ម្នាលអាវ៉ុសោ លោកចូវឆាន់ ។ កិត្ត មានជម្ងឺធ្វើយថា ម្នាលអាវ៉ុសោ កុំទ្បើយ ចក្លាន់ដែលគេបម្រងឲ្យខ្ញុំមាន ហើយ ។ បិណ្ឌ បាតដែលគេនាំយកមកប្រគេនកិត្តនោះកុងពេលថ្ងៃពេក ។ កិត្តមានជម្ងឺនោះនាន់មិនបានដោយ ស្រលសោះ ។ កិត្តទាំង ឡាយ ក្រាប កិត្តមានជម្ងឺនោះនាន់មិនបានដោយ ស្រលសោះ ។ កិត្តទាំង ឡាយ ក្រាប ទូលសេចក្តីនុះចំពោះ ព្រះដ៏មាន ព្រះភាគ ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ពេះដ៏មាន ព្រះភាគ ខ្រង់ធ្វើធម្មីតថា ហៅភិត្តទាំង ឡាយមក ក្នុងពេល នោះហើយ ត្រាស់ថា ម្នាលភិត្តទាំង ឡាយ តថាគតអនុញាតឲ្យកិត្តមាន ជម្ងឺធាន់បម្បេរកោជនបាន ម្នាលភិត្តទាំង ឡាយ តថាគតអនុញាតឲ្យកិត្តមាន ជម្ងឺធាន់បម្បេរកោជនបាន ម្នាលភិត្តទាំង ឡាយ អ្នកទាំង ឡាយគប្បីសំ-វែង ទៀងនូវសិត្តាបទនេះយោងនេះថា ភិត្តត្រវភាបត្តិបាចិត្តិយ ព្រោះតាន់ បម្បេរភោជន វៀវលែងតែមានសម័យ ។ ឯសម័យក្នុងសិត្តាបទនោះគឺ

 ញើាះភិក្ខុនោះទទួលតិមន្តឆាន់កោដន ៥ យ៉ាំង ភោដនណាមួយក្នុងទីឯណេះ ហើយ ទ្រឹទ្បប់ទៅឆាន់ក្នុងទីឯណោះវិញ ឬទទួលតិមន្តឆាន់ក្នុងទីឯណោះ ហើយទ្រិទ្បប់មកឆាន់ក្នុងទី ឯណេះវិញ ។

បាចិត្តិយកណ្ដេ កោង៩វគ្គស្ស គតិយសិក្ខាបទស្ស អនុប្បញ្ញត្តឹ តំំហនេសមយោ អយ់ តត្ត សមយោត៌ ។ រៅញ៉ំនំ ភកវតា ភិក្ខុ ំ សិក្ខាមនំ មញ្ញនុំ ហោឆំ ។ ပ်လုဗ်န ဗကားရေး ဗဂ ဖေး ဗမာ (၄၀၀) ខ្លាំនានសមយេ សខ័ពភត្តំ ១ដំហានេត្វា ភិក្ខុ ឧមនេត្ត កោដេត្យ ចំពែន អច្ឆានេស្បាមាត៌ ។ ភិត្ត ကိုက္က ဌာ ထင္ရာ ဆင္စာ႔ လေနို့ ပင်ိဳအိုန္ခ်ိဳ အက ေတာ့ တာေတာ့ កោជឧត្តិ ។ ចីអំ បរិន្តំ ឧប្បដ្ឋភិ ។ ភកវតោ សតមន្ត្ អារោចេសុំ ។ អនុជានាទំ ភិត្តាវ ខឹវនានសមយេ បទ្យោភេដនំ កុញ្ចិតុំ រាវញុ បន ភិក្ខា។ នមំ សិក្ខា-បនំ នន្តិសេយ្យ៩ បម្លោភាជនេ អត្ញត្រ សមយា စာင်ိန္ဒီယံ ។ နာန္စာယံ မမေတာ နီလာနမာေတာ စီး-វតា ភិត្តូនំ សិត្តាបន់ បញ្ញត្តំ ហោតំ ។ (០០៧) នេះ សោ ជន មានលោះ ឧដ្ឋស័ប ខ្មុរុ. ការកោ ភិត្ត ភត្តេន និមន្តេន្តំ ។ ភិត្ត កុត្តច្បាយន្តា

50%

ាញចិត្តិយកណ្ឌ ភោជនវត្ត សិក្ខាបទទី ៣ សេចក្តីបញ្ញត្តិដាបន្ទាប់

សម័យដែលកិត្តមានជម្ងឺ នេះជាសម័យក្នុងសិត្តាបទនោះ ។ សិត្តាបទនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគចានបញ្ចត្តហើយដល់កិត្តពាំងទ្យា យយាំងនេះ y (១០៦ j សម័យ នោះឯង មនុស្សទាំង ទ្យាយ តាក់តែងកត្តព្រម ភ្នំឥចីវរក្នុងសម័យនៃចីវរទាន ហើយនិមន្តកិត្តទាំងឡាយថា ពូកយើងនឹង និមន្តលោកចាស់ទាំងឲ្យយធាន់ រួច(នឹង(ប៉ុគេន)ចីវេឲ្យស្ទៀកដណ្ដប់ ។ គុំក្ខទាំងឲ្យយសង្ស័យមិនទទួលដោយគិតថា បរម្យវកោជនព្រះដ៏មាន ព្រះភាគ ទ្រង់ហាមហើយ ។ ច័វវភ៌កើតទ្បើងដល់ភិត្ខុដោយស្តួចស្តើង ។ ភិត្តពាំងឲ្យាយក្រាបឲូលសេចក្តីនុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គ ត្រាស់ថា ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ តថាគតអនុញាតឲ្យកិត្តតាន់បរម្យបកោជន ក្នុងសម័យនៃចីវវទានចាន មាលភិត្តទាំងទ្យាយ អ្នកទាំងទ្យាយគប្បីសំ-ដែង ទ្យើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុត្រវអាបត្តិចាចិត្តិយ ព្រោះធាន បរម្យករោជន វៀរលែងតែមានសម័យ ។ ឯសម័យក្នុងសិក្ខាបទនោះ គឺសម័យដែលកិត្តមានជម៉ឺ ១ សម័យនៃចីវាទាន ១ នេះជាសម័យក្នង សិក្ខាបធនោះ ។ សិក្ខាបធនេះ ព្រះដ៏មានព្រះកាគជានបញ្ជាតុហើយដល់ ភិត្តទាំងទ្យាយយាងនេះ Y

 $(\circ \circ \circ \circ)$ សម័យនោះឯង មនុស្សទាំង ឡាយ និមន្តពូកភិត្តដាអ្នក ធ្វើបីវរឲ្យធាន់ចង្កាន់ ។ ភិត្តទាំង ឡាយសង្ស័យមិន ទទួលដោយគិតថា

୭୦୪

វិនយប៌ដកេ មហាវិភង្គោ

នាធិវាសេត្តិ មដិក្ខាំត្តំ ភកវតា មរម្យកោជឧត្តិ ។ កកវតោ ឯតមត្តំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាម កិក្ខាហ ទីវាការសមយេ បរម្យកោជនំ ភុញ្ចិតុំ ឯវេញ បន កិក្ខាហ ៩មំ សិក្ខាបនំ ឧន្ទិសេយ្យថ បរម្យកោជនេ កញ្ញិត្រ សមយា ចាច់ត្តិយំ ។ តត្តាយំ សមយោ កិណ-ឧសមយោ ទីវានាឧសមយោ ទីវាកោរសមយោ អយំ តត្ត សមយោតិ ។ ឯវេញិនំ ភកវតា ភិក្ខានំ សិក្ខាបនំ បញ្ញត្តំ ហោតិ ។

(೧೦៤) អ៩លោ ភកវា ឬព្វណ្ណសមយ៍ និវា-សេត្ថា បត្តទីវាមានាយ អាយស្មតា អានខ្លេន បញ្ញសមណេន យេន អញ្ញាតាំ តាលំ តេនុបសង្គម៌ ឧបសង្គម៌ត្វា បញ្ញាត្ត អាសនេ និសីនិ ។ អ៩លោ តេ មនុស្សា ភកាវតោ ខ អាយស្មតោ ខ អានខ្លួស្ប កោជនំ អនំសុ ។ អាយស្មា អានខ្លោ តាត្កុទ្យាយខ្លោ ឧ បដិក្តណ្ណាតិ ។ កណ្ណាហ៍ អានខ្លាតិ ។ អលំ

စ၀ဝ

វិនយបិដក មហាវិភង្គ

ឋរម្បូរកោជនព្រះដ៏មានព្រះកាគទ្រឪហាមហើយ ។ ភិត្ត្តទាំងទ្បាយ ក្រាបទូលសេចក្តីទុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះកាគ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាល ភិត្តទាំងឡាយ តថាគតអនុញាតឲ្យភិត្តតាន់បរម្បូរកោជន ក្នុងសម័យជាទី ធ្វើនូវចីវរបាន ម្នាលភិត្តទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយគប្បីសំដែងទ្បើងនូវ សិត្តាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុត្រវិអាបត្តិបាចិត្តិយ ពោះតាន់បរម្បូរកោជន វៀវលែងតែមានសម័យ ។ ឯសម័យក្នុងសិត្តាបទនោះគឺ សម័យ ដែលភិត្តមានជម្ងឺឲ្យសម័យនៃចីវរទានឲ្យសម័យជាទីធ្វើនូវចីវរឲ្យនេះជា សម័យក្នុងសិត្តាបទនោះ ។ សិត្តាបទនេះ ព្រះដ៏មានព្រះកាគបាន បញ្ញត្តហើយដល់ភិត្តទាំងទ្បាយយ៉ាងនេះ ។

(๑ o ៤) គ្រានោះ ពេលបុព្វណ្ណសម័យ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ ស្ងៀកស្បង់ហើយប្រដាប់ដោយបាត្រនឹងថីវេ មានព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ដាបច្ចាសមណ: ព្រះអន្ធទ្រង់យាងចូលទៅកាន់ត្រកូល ១ លុះចូលទៅ ហើយក៏ទ្រង់គង់លើអាសនដែលគេតាក់តែងថ្វាយ ។ ទើបមនុស្សទាំង ឡាយនោះបានថ្វាយកោជនដល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគផង ដល់ព្រះអានន្ទ ដ៏មានអាយុផង ។ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុសង្ស័យ មិនហ៊ានទទួល ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលអានន្ទ អ្នកទទួលចុះ ។ ព្រះអាននូក្រាបទូលថា

កកក់ អត្តិ មេ ភត្តប្បូត្តាសតិ ។ តេខមានផ្ទ វិតាប្បេត្តា កណ្តាហ័ត៌ ។ អដទោ កកក រ)តស្មឹ នំនានេ រ)តស្មឺ បករលោ ជម្មឺ តថេ តាត្វា ភិក្ខុ អាមន្លេស អនុជានាម ភិក្ខាប ភត្តមន្ត្រាស^(®) កែចេត្រា နာ္ ဗယ္ကိ အန္မာဗုန္မာ အမွန္က ဗ (೧୦๙) បរម្យកោជនំ នាម បញ្ចុន្នំ គោជនានំ អញនារេន ភោជនេន និមន្តំតោ នំ ឋាននា អញ បញ្ចុន្នំ គោជនានំ អញ្ញនាំ គោជនំ ភុញ្ចន៍ ឯនំ ပာဗျကားခဲ့တဲ့ အမ ၈ မူ၏ ြ မာဓဏ န မူးဝေနာ សមយំ ។ កំណឧសមយោ នាម ឧ សត្ថោតំ ပါအားလားအ နိုင်္တားရား တားခန္မ်ာ နက္ကိုနို ၅ နီလာန-សមយោតិ កុញ្ចិតត្នំ ។ ចំពនា ឧសមយោ នាម អនត្តាត

បាចិត្តិយកណ្ឌេ ភោដនវត្តស្ស ចក្សត្ថសិក្ខាបទស្ស សិក្ខាបទវិភង្គោ

จ๐๗

បាចំតុំយកណ្ឌ ភោជនវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣ សិក្ខាបទវិភង្គ

សូមទ្រង់មេត្តា (ជា្វស វែត្រងមិនគរូវ េព្រោះខ្ញុំព្រះអង្គមានចង្កាន់គេបម្រង នឹងប្រគេន ហើយ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលអានន្ទ បើដូច្នោះ អ្នកចូវកំណត់ (ចង្កាន់ នោះដល់ភិត្តុឯទៀត) ហើយទទួលយក (ចង្កាន់នេះ) ចុះ ។ េព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ធ្វើធម្មីកថា ហៅភិត្តុទាំងទ្បាយមក ក្នុងពេល នោះ ហើយត្រាស់ថា ម្នាលភិត្តុទាំងទ្បាយ តថាគតអនុញ្ញាត ឲ្យភិត្តុកំណត់នូវចង្កាន់ដែល គេ បម្រុងដើម្បីខ្លួនដល់ភិត្តុឯទៀត ហើយធាន់បម្បេរភោជនជាន ម្នាលភិត្ត្ ទាំងទ្បាយ ភិត្តុគប្បីកំណត់ ដោយញាក្យយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំឲ្យនូវភត្តដែល គេបម្រងទុកដើម្បីខ្ញុំដល់ភិត្ត ឈ្មោះនេះ ។

(១ ៰ «) ដែល ហៅថា បរម្យរកោជន គឺ(ភិត្តុ)ដែល គេនិមន្ត ដោយ ភោជន ៥ យ៉ាង កោជនណា មួយ ហើយ វៀរ ភោជន នោះ បែរ ទៅ ធាន់ កោជន ៥ យ៉ាង កោជនណា មួយ នៅ ទីដ ទៃ កោជននុះ ហៅថា បម្បូរ ភោជន ។ ពាក្យថា វៀរ តែមានសម័យ គឺ លើក ទុក តែមាន សម័យ (គឺ ហេតុ ដែល គួរ នឹង ធាន់ មាន) ។ ដែល ហៅថា សម័យ ដែល ភិក្ខុមានជម្ងឺ គឺ ភិក្ខុមិន អាច នឹងអង្គុយ ធាន់ ដាប ទា ល់ ខ្អែត លើ អាស ន: មួយ ។ ភិក្ខុដឹងថា ១ នមានសម័យ ឈឺថ្កាត់ ហើយ គហ្យី ឆាន់ (បរម្យ រ កោជន មួយ ។ ភិក្ខុដឹងថា ១ នមានសម័យ ឈឺថ្កាត់ ហើយ គហ្យី ឆាន់ (បរម្យ រ កោជន មួយ ។ ភិក្ខុដឹងថា ១ នមានសម័យ ឈឺថ្កាត់ ហើយ គហ្យី ឆាន់ (បរម្យ រ កោជន មួយ ។ ភិក្ខុដឹងថា ១ នមានសម័យ ឈឺថ្កាត់ ហើយ គហ្យី ឆាន់ (បរម្យ រ កោជន

อง๗้

វិនយបិដកេ មហាវិភង្គោ

୭୦ଘ

កាមិន ស្បានស្បា ខត្តិទោ មាសោ អត្តតេ កាមិនេ បញ្ចូ មាសា ។ ដឹវានានសមយោតិ ភុញ្ចិតឲ្ំ ។ ទ័រកោរសមយោ នាម ទ័រពេ កាយមានេ ។ ទ័រកោ-រសមយោត ភុញ្ចិតព្ំ ។ អញ្ញត្រ **សមយា ភុញ្ចិស្បា**-ម៉ឺត បដំក្តឈ្លាតំ អាបត្តំ នុត្តាដស្ស ។ អដ្ហោញវេ អដ្ហោមារ អាចត្តំ ទាចិត្ត័យស្បូ ។ (೧ ೧ ୦) បម្បោះភាជនេ បម្បោះភោជឧសញ្ញឺ អញន្រ လဗယာ ကုက္သဲ့ နားစစ္ရွိ ေစာင်ာန္ရွိလာလ္မႈ ၅ ပားမျွား-កោជនេ វេមតំគោ អញ្ញត្រ សមយា ភុញ្ចតំ អាចត្តំ ទាខំត្តិយស្ស ។ មានក្រភាជនេ ឧមរទក្រភាជឧសញ្ញ မ္ဆာကြ လဗဏ ကုက္အခ်ိဳ မာဗန္စိ ေစာင်ာန္စီထင္လု ၅ ឧបទេត្រាជនេ បទេត្រាជឧសញ្ញី អាចត្តិ នុក្តាដស្ស ។ ឧបទេ្យកោជនេ វេទតំតោ អាចត្តំ នុត្តាដស្ប ។ នមម្បោះកោជនេ នមម្បោះកោជឧសញ្ញ័ អនាមត្តិ ។

វិនយបិដក មហាវិភង្គ

កឋិនទេ សម័យចីវទោនមានតែ ទ គឺទៃជាទីបំផុតនៃវស្សានរដូវ បើភិត្តូបានក្រាលកឋិន សម័យនៃចីវទោនមាន៥ ខែ ។ ភិត្តូដឹង ថាសម័យនៃចីវទោនគប្បីធាន់(បរម្យវកោជនបាន) ។ ដែលហៅថា សម័យជាទីធ្វើនូវចីវរ គឺកាលដែលភិត្តកំពុងធ្វើចីវរ ។ ភិត្តូដឹងថាសម័យ ជាទីធ្វើនូវចីវគេប្បីធាន់(បរម្យវកោជនបាន) ។ ភិត្តូទទួល(បរម្យវកោជន) ដោយគិតថា អញនឹងធាន់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ វៀវលែងតែមានសម័យ ។ ភិត្តូត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ គ្រប់ ។ វាវៈដែលលេប ។

(๑๑०) ភិត្តូសំគាល់ ក្នុងបរម្យរកោជនថា បរម្យរកោជនមែន ហើយនាន់ ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ វៀវលែងតែមានសម័យ ។ ភិត្ត្ មានសេចក្តីសង្ស័យក្នុងបរម្យរកោជន ហើយនាន់ ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ វៀវលែងតែមានសម័យ ។ ភិក្ខុសំគាល់ ក្នុងបរម្យរកោជនថា មិនមែន បរម្យរកោជន ហើយនាន់ ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ វៀវលែងតែមានសម័យ ។ មិនមែនបរម្យរកោជន ភិត្តសំគាល់ថាបរម្យរកោជន ត្រូវអាបត្តិឲុក្កដ ។ មិនមែនបរម្យកោជន ភិត្តសំគាល់ថាបរម្យរកោជន ត្រូវអាបត្តិឲុក្កដ ។ មិនមែនបរម្យកោជន ភិត្តសំគាល់ថាមិនមែនជាបរម្យរកោជន មិនត្រូវ ហ្វីមិនមែនបរម្យកោជន ភិត្តសំគាល់ថាមិនមែនជាបរម្យកោជន ទំនុំក្កដ ។ លកិត្តិយកណ្ដោ ភោជនវគ្គស្ស គតិយស័ក្ខាបទស្ស អនាបត្តិភំព

តតិយសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

ចាចិត្តិយកណ្ឌ ភោជនវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣ វារះដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (១១១) អាបត្តិមិនមាន ដល់(កិត្តដែលធានបម្បេរកោជន) ក្នុង សមយ៍ ដល់ភិត្តដែលបានកំណត់ (បរម្យវកោជនដល់ភិត្តុឯទៀត) ហើយ ធាន់ ដល់ភិត្តពីរបអង្គធាន់ជាមួយគ្នាក្នុងទីដែលគេនិមន្ត ដល់ភិត្តធាន តាមលំដាប់លំដោយដែលគេនិមន្ត ដល់ភិត្ខុដែលអ្នកស្រុតទាំងអស់និមន្ត ហើយតាន់ក្នុងទីណាមួយក្នុងស្រុកនោះ ដល់ភិត្តដែល ថ្រដុំជនទាំងអស់ និមន្តហើយតាន់ក្នុងទីណាមួយក្នុងប្រជុំជននោះ ដល់ភិត្តដែលគេនិមន្ត ហើយពោលថា អាត្មាន៏ងទទួលតែចង្កាន់ (ដែលបានមកដោយត្រាច បិណ្ឌូថ្អាត) ដល់ភិត្ខដែលធាននិច្ចភត្ត សលាកភត្ត បត្តិកភត្ត 2147-សថិកកត្ត ជាជិបទិកតត្ អាបត្តិមិនមាន ដល់ភិត្តដែលធាន់កោជន ពំងត្បូងក្រៅពីកោជន ៥ យ៉ាង ដល់ភិត្តត្ ដល់ភិត្តជាទាងដើមបញ្ញត្តិ ។

សឹក្តាបទទី៣ ចប់ ។

បតុត្ថសិក្ខាបទំ

(០០៤) តេន សមយេន ពុន្ទោ ភកវា សាវត្ថិយំ វិហាភំ ជេនានេ អនា៩ចំណ្ឌិតាស្ស អារាម ។ នោន **ទោ បន សមយេន** កាឈមាតា នុទាស់កា សន្ធា **ហោត៌ បសត្នា ។ កាណា** តាមកោ អតាតាស្បូ បុរិសស្ប និត្នា ហោត ។ អ៩ទោ ភាណា មាតុឃាំ หลองน้ำ เสวอ์เฉร่า สรเพาเพร ๆ หร่เจา ကာဏာ ဖာ ဗီးကာ ကာဏာ ဖ ဆွီးက နွေ နိ စားပားမ်ိဳ မာခဋ္ဌရှိ ကာဏာ ရင္ဗာဗ်ိဳ ကာဏာယ អាកតន្តំ ។ អ៥ (ទា កាណមាតា ជូចាសំកា កំស្មឹ វិយ វិត្តមាត្ត កត្តត្តំ ថ្ងាំ បចំ ។ បក្តោ ថ្ងូវ អញតារា ខំណួញកំតា ភិក្ខុ តាណមាតាយ នុចាសំតាយ នំវេ-សនំ ទាវិសំ ។ អ៩លោ តាណមាតា នទាសំកា តស្ប ခ်ိဳက္စားကာ တို အားတယ် ၅ ကေ ဆိုက္စာမီရွာ မက္ကာလျှ မာင္ခ်ိတ္တံံ ၈ မာပ်ာင္က ဂို စ ကို អញ្ញស្ស អាចិត្តិ ។ តស្បាចិ ថ្ងាំ នាថេសិ ។

សំក្លាបទទី ៤

(๑๑๒) งษ์แเราะ (กะกุรุธ์ยาร(กะกาล กางคล์เรา វត្តដេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង \mathbf{e} ចាសិកាជាមាតាវបស់នាងកាណា ជាigkred h្តមានសទ្ធាជែះថ្ងា ។ (\mathbf{e} ចាសិ-តានោះ) បានឲ្យនាងកាណាជាកូន ទៅបុរសឲនាក់ នៅក្នុងស្រកតូចឲ ។ ត្រានោះ នាងតាណា បានទៅផ្ទះមាតា ដោយកិច្ចអ្វីនីមួយដែលខ្លួន $\begin{bmatrix}
 filter \\
 filter \\$ នាងតាណាចូរមក អញចន៍ឲ្យនាងតាណា ត្រទ្យបមកវិញ ។ តាលនោះ ទុចាសិតាជាមាតារបស់នាងកាណាគិតថា ការទៅដោយដៃទទេ ដូចទ្វេច ន៍ងកើត (គិតដុលោះហើយ) នាងកំចំអិននំ ។ ដល់នំធ្លិនមានកិត្តអ្នក ត្រាច់បំណូជាត ឲ្អង្គបូលទៅកាន់លំនៅរបស់ទុបាសិកាជាមាតានាង ។ ទើបទុព្ភភិកា ជាមាភារបស់នាងកាណា <u>ឲ្យគេ ប្រគេនទំ</u> តាណា ដល់កិត្តនោះ ។ កិត្តនោះចេញទៅ ជ្រាប់ដល់កិត្តឯទៀត ។ (មាតារបស់នាន កាណា) ឲ្យគេប្រគេននំដល់ភិត្តនោះទៀត ។ ភិត្តនោះចេញទៅប្រាប់ដល់ ភិត្តដទៃ ។ (មាតារបស់នាងកាណា) ឲ្យគេប្រគេននំដល់ភិត្តនោះទៀត ។

បាចិត្តិយកណ្ឌេ ភោជនវគ្គស្ស ចតុត្ថសិក្ខាបទស្ស និទានំ

យថាបដ៍យន្តំ ឬរំ បក្តៃយំ អគមាសំ ។ នុនិយមរ្តិ ၊၈၈ ကာဏာ ဖာ မီးကာ ကာဏာယ မ ရွိးက ខ្វតំ ទាហេស៊ំ អាកច្ឆតុ កាណា ៩ ឆ្នាំទំ កាណាយ អកតត្តំ ។ ខុត៌យម្ប៉ ទោ តាណមាតា ខ្ទាស់កា က်ညံ့ ပေ ကိုေတာင္ရွိ ကို တို တို တို တို တို တို ကို បូប អញនារា បណ្ឌទារីកោ ភ័ក្ខ កាណមា-ลาณ จุธาณ์สาณ อิศษอ์ ธารีณ์ ๆ หชเดา ကာလာမာ၏ ရေးဆီးကာ အဆျ အိဳက္စားအ ဖွား ពេទេស ។ សោ និត្តិទិត្វា អញ្ញស្ស អាចិត្តិ ។ နေလျှစ် မျှံ ဆးဖေးနာ ၅ နော နိန္ဒာမီနာ မက္ကလျှ မာင်းကို ၅ နေျာင်း ဗွှေ နေးဖော် ၅ ယေးဗင်း-យន្តំ ឬរំ បក្តៃយំ អកមាសំ ។ តត៌យម្ប៍ ទោ ကာယာយ မာဗ်းကာ ကာယာយ မစ္စံ၊က ၚ ကိ ဓားစားမိဳ မာခဋ္ဌန္ ကာဏာ နင္ဗာမ်ိဳ ကာဏာထ អកតំ ស ខេ តាណា នាកមិស្សត៌⁽⁰⁾ អហំ អញ្ញុំ បជាបតី អានេស្សាទីតិ ។ តតិយម្យិ ទោ ကာဏာ၏ အာလ်ကာ ကိုလ္လီ ပီယ ၊ ရွာတစ္ရွိ

បាចំត្តិយកណ្ឌ ភោជនវគ្គ សិក្ខាបទទី៤ តំទាន

នំដែលមាតរបសនាងកាណា បានចាត់ចែងហើយយាំងណាក៏អស់តាន សល់ ។ ស្វាមីវបស់នាងកាណា បើបម្រើទៅ ក្នុងសំណាក់នាងកាណា ជាតំរប់ពីរដឪថា នាឱកាណា ចុរមកវិញ អញចន៍ឲ្យនាឱកាណា ត្រឲ្យប មកវិញ ។ ឧបាសិកា ជាមាតារបស់នាងកាណាគិតថា ការទៅដោយ ដែទទេដូចម្តេចនឹងកើត (គិតដូ: ចោះ ហើយ) ក៏ចំអិននំអស់វារៈ ជាគំរប់ពីរ ដន ។ តាលនំធ្លំឧ មានភិក្ខុ ទ្រុងអ្នក ត្រាច់ទៅ ដើម្បីបណ្ដូចាតចូល ពៅកាន់លំនៅរបស់e ចាសិកា ជាមាតានាងកាណា ។ ខើបe ចាសិកា **ព**មាតារបស់នាឱកាណា ឲ្យគេប្រគេននំដល់ភិក្ខុនោះ ។ ភិត្តនោះ ចេញទៅ ច្រប់ដល់ភិត្តឯទៀត ។ (ទុចាសិកា) ឲ្យគេ ប្រគេននំដល់ភិត្តនោះ **ទៀត ។** កិត្តនោះចេញទៅ (ជាប់ដល់ភិត្តឯទៀត ។ (ទជាសិកា) ឲ្យគេ (បុគេនន័ដល់ភិត្តនោះទៀត ។ ខំដែលទុបាសិកាបានចាត់បែងហើយ ព៌ងប៉ឺនានក៏អស់គ្មានសល់ ។ ស្វាម័របស់នាងកាណាក៍ [បឹប[មីនៅ ក្នុងសំណាត់នាងតាណា ជានំរប់បីដងថា នាងតាណាចរួមកវិញ អញ ចន់ឲ្យនាងកាណាត្រឲ្យប់មកវិញ ថា បើនាងកាណាមិនត្រឲ្យប់មកវិញទេ អញនឹងយកប្រពន្ធឯទៀតហើយ ។ ទុច្ចាសិកា ជាមាតារបស់ទាន កាណាគិតថា ការទៅដោយដៃទទេដូចម្តេចនឹងកើត (គិតដូច្នោះហើយ)

:

វិនយបំដកេ មហាវិភង្គោ

កត្តត្តិ ឬរំ បចំ ។ បក្តោ ឬវេ អញ្ញាតកេ ចំណ្ឌូចារិ-តោ ភិត្ត តាណមាតាយ នទាសំតាយ នំឋសនំ ទាវិសំ ។ អ៩ ទោ ភាណមាតា នទាសំភា နာလျှာက်ကွားကာ ဖွေ၊ အားဖလ် ၅ လောင်ကွေမ်ာက္ခ អញ្ញស្ស អាចិត្តិ ។ តស្បាចំ ថ្លាំ នាចេសំ ។ လာ ငိက္ခဗိန္မာ မက္ကလ္မ မာငိက္ခ်ံ ၅ ဆလ္များ မွာ នា ចេស៍ ។ យថា ចដំយន្តំ ថ្ងាំ ចរិន្តាយំ អគមា-សី ។ អ៩ទោ កាណាយ សាមិកោ អញ្ញំ ខជា-ยล์ หเฉพิ ๆ หเญาพิ เฑ สาณา เลอ កាំ បុរិសេន អញ្ញា ខជាបតិ អានិតាតិ ។ សា ពេនខ្លុំ អដ្ឋាស់ ។ អ៥ ទោ ភកវា បុព្វណសមយ ន៍កំសេត្វា បត្តចំកំមានាយ យេន តាណមាតាយ ខុចា-សំតាយ នំវេសនំ តេនុបសន្តទំ ទបសន្តទំតា បញ្ហាត អសនេ និស័និ ។ អ៩ទោ តាណមានា នុចាសំតា អភិវា ខេត្តា រវតាមខ្ពុំ ខិសីឌិ ។ រវតាមខ្ពុំ ខិសិខ្ពុំ เขา สาเณษาสร่ จองนี้ส่ กลก ปละเกอ

996

វិនយបិដិក មហាវីភង្គ

ลี้อี้หริธ์หมู่ที่1: สาล์เบ่บันส์ ๆ กาณร์ธูร ยารกักหุล (ภาบเจา ដើមប្រឹណ្ឌជាត ១ អន្តចូលទៅកាន់លំនៅរបស់ទុបាសិកា ជាមាតារបស់ នាងកាណា ។ ទើបទបាសិកា ជាមាតារបស់នាងកាណាឲ្យគេប្រគេនខំ ដល់ភិត្តនោះ ។ ភិត្តនោះចេញទៅ ជ្រាប់ដល់ភិត្តឯទៀត ។ (មាតារបស់ នាងកាណា) ឲ្យគេប្រគេននំដល់ភិក្ខុនោះទៀត ។ ភិក្ខុនោះចេញ ទៅ ប្រាប់ដល់កិត្តឯទៀត ។ (មាតាវបស់នាងកាណា) ឲ្យគេប្រគេននំ ដល់ភិក្ខុនោះទៀត ។ នំដែលមាតារបស់នាងកាណាចានចាត់ថែងហើយ ពំងប៉ឺនាន ក៏អស់គ្មានសល់ ។ កាលនោះ សូមីរបស់នាងកាណាក៏ យកប្រពន្ធ១ ទៀត ។ នាងកាណាបានដឹងច្បាស់ថា ព្វថាបុរសនោះ យកប្រពន្ធទៀតហើយ ។ នាងកាណានោះកំឈរយំ ។ ត្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ ទ្រង់ស្ងៀកស្បង់ ហើយប្រដាប់ដោយចាត្រនឹង ចវរអំពី(ពិត យាងទៅកាន់លំនៅរបស់ទុច្ចាសិកា ជាមាតានាងកាណា លុះយាងទៅដល់ចោយកំគង់លើអាសនៈដែលគេបានចាត់ចែងថ្វាយ y ទើបទបាសិកា ជាមាតារបស់នាងកាណា ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះ លុះចូលទៅដល់ក៏ថ្វាយបន្ត័ព្រះដ៏មានព្រះភាគហើយ អន្តយនៅ ភា គ ក្នុងទីដ៏សមគរូវ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់មានព្រះពុទ្ធដីកានេះនឹងទុបុា សិកា ជាមាតារបស់នាងកាណា ដែលបានអង្គ័យនៅក្នុងទីដ៏សមគរូថា

ရင္ဆာယာလဆ ဗန္ကာဗီ ។ (၈၈၈) ဧေဒ ကေ ဗဒ လဗးယဒ អញ្ញតព လရွာ ၈៨ခဏ ဗငိယာလာကံ ခရ္စကားမာ ဟောင်္ခ ។ မက္ဆာကေ ဗိယ္ရာတဲ့ကော ဂ်ာက္ရွာ စံ လခ္ရံ ဗိယ္ရာ ယ ဓားလံ ។ မက္ဆာကေ ရဓာလးကော စလ္မေ ဂ်ာက္ရားစာ လရွံ အးဗလံ ។ လေ ဒိက္ခာဗိခ္မာ မက္ဆာလ္မ စာရွံ အးဗလံ ។ လေ ဒိက္ခာဗိခ္မာ မက္ဆာလ္မ နာစိက္ရွိ ။ စလ္မာဗိ လင္ရံ အးဗလံ ។ ယင်္ခာဗင္ရီယက္ရံ စားငယ္မိ ဗဒိက္ခယံ မခမာလံ ។ မင်္ဂတေ လေ ရစာ-လးကာ ေရ မရဲးလ္မေ သိရာဒကံစေ မရွိေလ့က္က မယ္မာ

ត៌ស្សាយំ កាណា រានត័តំ ។ អ៩ េា កាណមាតា ខ្លាសំកា កក់ េា ៧តមត្តំ អា េ សេ ំ ។ អ៩ ទោ កកក់ កាណមាតាំ ខ្លាសំកំ ឧម្មិយា ក ថាយ សន្ទស្សេត្វា សមាន ខេត្វា សមុត្តេជេត្វា សមរ្មហំសេត្វា ខ្ដាយសនា ខភាមិ ។

បាចិត្តិយកណ្ដេ ភោជនវត្តស្ស ចតុត្តសិក្តាបទស្ស និទានំ

បាចិត្តិយកណ្ឌ ភោជនវត្ត សិក្ខាបទទី៤ និទាន

នាងកាណានេះ ហេតុអ្វីបានជាយំ ។ ទុបាសិកាជាមាតារបស់នាង កាណា កំ(frite formula form) formal formation <math>frite formation formation formation formation formation formation formation for the foលំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ពន្យល់ទុបាសិកាជាមាតារបស់នាង កាណាឲ្យឃើញព្រម ឲ្យកាន់យកព្រម ឲ្យទសព្រហ៍ ឲ្យរីករាយ ដោយ ពុទ្ធដីកាដ៍ប្រកបដោយធម៌ ហើយក្រោកចាកអាសនៈយាងទៅវិញ 7 (១១៣) សម័យនោះឯង មានពួកវទេះ ១ ពួកមានសេចក្តី/ជាថា ដើម្បីចេញអំពីកែងរាជគ្រឹះទៅកាន់ប្រទេសឈ្មោះចដិយាលោក (\circ) y មានភិត្តអ្នកត្រាច់ទៅ ដើម្បីបណ្តាំជាតមួយអង្គ ចូលទៅវកញ្ចុករទេះនោះ ដើម្បីបណ្ឌិថាត ។ មាន៖ចាសកម្នាក់បានឲ្យគេ ៤គេនសដូវដល់ភិក្ខុ នោះ ។ ភិក្ខុនោះចេញទៅប្រាប់ដល់ភិក្ខុឯទៀត ។ ទុបាសកនោះឲ្យគេ v ច្រគេនសដូវដល់ភិក្ខុនោះទៀត v ភិក្ខុនោះចេញទៅ (ជាប់ដល់ភិក្ខុ ឯទៀត ។ _ឧជាសកទោះឲ្យគេប្រគេនសដូវដល់ភិក្ខុនោះទៀត ស្បៀងដែល «ចាសកនោះចានចាត់ចែងហើយទាំងប៉ឺនានក៏អស់គ្មាន សល់ ។ ទើប៖ ចាសកនោះបាននិយាយពាក្យនេះនឹងមនុស្ស ពាំងនោះថា ឋពិត្រអ្នកម្ចាស់ទាំង ព្យាយ សូមអ្នកម្ចាស់ង់េចាំក្នុងថ្ងៃនេះ ១ ថ្ងៃសិន((ព្រោះ) គឺប្រទេសនៅទិសទាងលិចចំព្រះអាទិត្យអស្តង្គត ។

វិនយបិដកេ មហាវិភង្កោ

နာအမော အမာဗင်္ခက အမောင်ကျိုးမှ အမောက် အမေ ဓားမေထျိ ဗၕိယားေနာ္ရာမီခ်ီ ၅ ဆထ္ပ() နာက္ကာ អាកទេតុំ បហាតោ សត្តោតិ អកមំសុ ។ **អ៩**លោ နာက္ အစာကာမက္ စားငယ္ပံ စင္စီယားေနာ့ စင္မာ តិតិចឹមរី ខេរម អត្ថិថ្នឹង រា ឧទមារ ៩ទាំលាទី စီယခ္ရွိ ဒီခၢငာန္ရွိ အင်္ဒ ဟိ အမ မာမဿာ မာအုု-ပုန္ရှိယာ ေ ဗန္ဂ် ရာစိန္နာ ဗင်္ဂလု၊ောက္ရန္ဂ် နယ် န၊ ဗက် နေရာ ဗဠာ ဗဠူးရွာ ဖောဖတ် မင္ဇိုးရွားစီ ၅ မ(လျှ လို ကောက်က္ အေလ မင္မလ္ဂုင္ရဲ နင္စံျပားရွားခံ ခ်ီယာရွားခံ វិចាចេន្តានំ ។ អដទោ តេ ភិក្តា ភកវតោ សតមត្ត អរោចេសុំ ។ អ៥ទោ កកក រាតស្មឺ នំនាន រាតស្មឺ បការណេ ជម្មុំ កដ់ កត្វា កិត្តូ អាមន្តេសំ តេនហ៍ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនំ សិក្ខាមនំ បញ្ហាមេស្អាមិ ឧស អន្ត-

006

ទ ា. ម. តយោ្ ។

វិនយបិដក មហាវិភង្គ

ស្បៀងដែល ខ្ញុំបានចាត់ចែង ហើយ ទាំងថ្ម៉ឺនាន ខ្ញុំប្រគេនដល់លោក ច្ចាស់ ពំនឲ្យយកស់ទៅហើយ ខ្ញុំនឹងចាត់ចែងស្បឿង (ថ្មីទៀត) ។ មនុស្ស ពំងនោះ ធ្វើយថា បពិត្រអកម្ចាស់ យើងមិនអាចនឹងវង់ចាំបាន ទេ (ព្រោះ) ពួករទេះចេញទៅហើយ (ថាដូច្នោះហើយ) កំនាំគ្នាទៅ ។ កាល ៖ជាសកនោះចាត់ចែងស្បៀងហើយក៏ទៅក្រោយគេ ចោទោំងទ្បាយ ក៌ដណ្ដើមយក (របស់ (ទព្វ) ក្នុងពេលនោះ ។ មនុស្សទាំងទ្បាយ ត៌ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា សមណៈទាំងទ្យាយជាសត្យ-ជុត្រ មិនសមបេនឹងមិនដឹងនូវប្រមាណហេយទទួលសោះ ឌម៉ាសត នេះប្រគេនសដុវុដល់សមណៈទាំងនេះ ហើយទៅកាលជាទាងក្រោយ ចោរទាំងទ្យាយ ក៏ដណ្ដើមយក (បេស់ទ្រព្យ) ។ កិត្តទាំងទ្យាយ ពុនព្វមនុស្សទាំង ឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តះបង្អាប (ដូច្នោះ) ហើយ ។ ទើបកិត្តទាំង៍នោះក្រាបទូលសេចក្តីទុះចំពោះព្រះដ៏មាន ตะการ ๆ เกาะอิตรเระ น้ำเณ็กเระ กาะนี้ยารตระการสายาง [ន៍ផ្វៃធម្មីតថា ហៅភិត្ត ទាំង ទ្យាយមក ក្នុងពេលនោះ ហើយត្រាស់ថា មាលកិត្តទំងឲ្យយ ចើដ្ដ ចោះ តឋាគតន៍ឹងបញ្ហត្តសិត្តាបទដល់កិត្តទំងំ ទ្បាយ ក្រោះអា ស័យអំណាចប្រយោជន៍ ១០ យ៉ាន៍ គឺដើម្បីការប្រៃព ដល់សង្ឃ ដើម្បីនៅសច្បាយដល់សង្ឃ ១ ចេ ១ ដើម្បីសេចក្ដីអនុគ្រោះ

996

จ ฉี. ย. ลฎวี ๆ 💩 ฉี. ย. คดิ ๆ

(೧೧៤) ភិក្ខាំ បនៅ កាលំ ឧបកតន្តំ កាលំ ៣ម ខត្តារំ កាលនំ ខត្តិយកាលំ ព្រៃញណកាលំ ៧ស្ប-កាលំ សុន្ទកាលំ ។ ឧបកតន្តំ តត្ត ឧបកនំ^(២) ។ បូរំ ៣ម យន្តិញុំ បញ៌ណកត្តាយ បដិយត្តំ ។ មន្តំ ៣ម យន្តិញុំ ចាដេយ្យត្តាយ បដិយត្តំ ។ អភិមាដ្តំ បអបយ្យាតំ យាវតកាំ ៩ចួសំ តាវតកាំ កណ្តាហី-តំ ។ អាកាន្ទមានេនាតំ ៩ចួមានេន ។ ខ្វិត្តិបត្តប្លូវា

រិនយានុក្តហាយ ។ រាវញ្ បន កិក្ខាវ ៩មំ សិក្ខា មនំ ឧន្ទិសេយ្យ ៩ កិត្តុំ បនៅ កុលំ ឧថកតំ ថ្ងូវេហិ វា មនេ្ទ ហិ វា អភិហដ្តុំ ថវាវេយ្យ ។ អាកាដ្ខូមានេន កិត្តាលា ខ្វិត្តិបត្តថ្ងូវា ថដិក្តហេតញា ។ តតោ ចេ ឧត្តរឹ⁽⁰⁾ ថដិក្តណ្តេយ្យ ចាចិត្តិយំ ។ ខ្វិត្តិបត្តថ្ងូវេ ថដិក្ត-ហេត្វា តតោ នីហរិត្វា ភិក្ខ្លូហិ សន្លឺ សំរិភជិតព្វំ អយ់ តត្ត សាមីចីតំ ។

លចិត្តិយកណ្នេ ភោជនវគ្គស្ស ចតុត្ថសិក្ខាបទស្ស សិក្ខាបទវិភង្គោ

ជាចិត្តិយកណ្ឌ ភោង៩វគ្គ ស័ត្តាបទទី៤ សិក្ខាបទវិភង្គ

ដល់ព្រះវិន័យ ។ ម្នាលភិត្តទាំងឲ្យយ អ្នកទាំងឲ្យយគប្បីសំដែងទៀង នូវសិត្តបទនេះយ៉ាងនេះថា ជនបវារណានូវភិត្តដែលចូលទៅកាន់ត្រកូល ដោយនំទាំងឲ្យយក្តី ដោយសដូវទាំងឲ្យយក្តី ដើម្បីទាំទៅបានតាម ប្រាថ្នា ។ ភិត្តមានសេចក្តីប្រាថ្នា ត្រវទទួលបានតែមពេញពីរបីបាត្រ ។ បើទទួលឲ្យលើសពីកំណត់នោះទៅ ត្រវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិត្តដែល បានទទួលនំឬសត្តវកំណត់ពេញតែមពីបើបាត្រហើយ ត្រវនាំចេញអំពី ទីនោះមកចែកមួយអន្វើ ដោយភិត្តទាំងឲ្យយ ការចែកនំឬសដូវនេះជា សាមីចិកម្មក្នុងសិត្តាបទនោះ ។

(๑๑,៤) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុដែលចូល ទៅកាន់ត្រកូល សេចក្ដីថា ដែល ហៅថា ត្រកូល បានដល់ត្រកូលមាន៤យ៉ាង គឺត្រកូលក្យត្រ ត ត្រ-កូល ពាហ្មណ៍ ត ត្រកូលអ្នកជំនួញ ១ ត្រកូលអ្នក គ្រ ១ ពាក្យថា ចូល ទៅតឺចូល ទៅក្នុងត្រកូល ទាំង នោះ ។ ដែល ហៅថា នំ បានដល់វត្ដអ្វីនីមួយ ដែល គេចាត់ ថែង ដើម្បីបញ្ជូន ទៅ ។ ដែល ហៅថា សដ្វ បានដល់វត្ដអ្វី ទីមួយ ដែល គេចាត់ ថែង ដើម្បីជា ស្បៀង ។ ពាក្យថា បវា លោ ដើម្បី នាំ ទៅ តាម ប៉ាថ្មា សេច ក្ដីថា (ទាយកនាំ មកបវា លោ ដោយពាក្យថា) លោក ប៉ាថ្នានូវវត្ដប៉ីឆ្នាំន លោកយកវត្ដប៉ី ណ្ណោះចុះ ។ ពាក្យថា មាន សេច ក្ដី ប៉ាថ្នា គឺមានបំណង ។ ពាក្យថា ត្រូវ ទទួលបានត្រឹម គេញ ពី បើបាត

ବ୍ଚ୍ଫ

វិនយបិឝិកោ មហាវិភង្គោ

បដក្កហេតញាតិ ទ្វេតយោបត្តបូរា បដក្កហេតញា ។ តតោ ខេ ឧត្តរំ បដក្កល្លោយ្យាតិ តឧត្តរ៌⁽⁹⁾ បដក្កល្លាតិ អាបត្តិ ឆាចំត្តិយស្ប ។ ខ្វិត្តិបត្តបូរេ បដក្កហេត្វា តតោ ធំក្តាមន្លេធ ភិក្តុំ បស្បិត្វា អាចំក្ខិតថ្ងំ អមុត្រិ មយា ខ្វិត្តិបត្តបូរា បដក្កហិតា មា ទោ តត្ត បដក្កល្លាតិ ។ ស ខេ បស្បិត្វា ឆាចំក្ខាតិ អាបត្តិ ឧុក្កដស្ប ។ ស ខេ អាចំក្ខាំតេ បដក្កល្លាតិ អាបត្តិ ឧុក្កដស្ប ។

(೧೧៥) តតោ នីហរិត្វា ភិក្ខ្លាហិ សន្លឹ សំវិភ-ជំនព្វត្តិ បដិក្កមនំ នីហរិត្វា សំវិភជិតព្វំ ។ អយំ តត្ត សាមីបីតិ អយំ តត្ត អនុជម្មតា ។ អតិប-តាធ្វិត្តិបន្តបូប អតិបតាសញ្ញី បដិក្តឈ្លាតិ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ប ។ អតិបតាន្វិត្តិបត្តប្វូប ឋមតិកោ ប-ដិក្តឈ្លាតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ប ។ អតិបតាន្វិត្តិបត្តប្វូប ឩុឧតាសញ្ញី បដិក្តឈ្លាតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ប ។

000

វិនយបិនក មហាវិភង្គ

សេចក្តីថា គប្បីទទួលយកបានត្រឹមពេញពីរបីបាត្រ ។ ពាក្យថា បើទទួល ឲ្យហូសព័ត៌ណត់នោះទៅ សេចក្តីថា កិត្តទទួលឲ្យលើសលុបព័ត៌ណត់ នោះនៅ ត្រវនាបត្តិធាចិត្តិយ ។ (បើ) កិត្តទទួល (នំឬសដូវ) កំណត់ ពេញពីរំបីជាត្រហើយចេញពីទីនោះមកឃើញកិត្ត (ឯទៀត)ត្រូវជ្រាប់ថា ក្នុនទីឯណោះ ខ្ញុំទទួល (នំឬសដូវ) ពេញពីបើចាតែមកហើយ លោកកុំទៅ ទទួលក្នុងទីនោះទៀយ ។ បើកិត្តឃើញហើយមិនប្រាប់ ត្រវអាបត្តិទុក្កដ ។ មើបចាប់ហើយ កិត្តនៅតែទៅទទួល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ (๑๑៥) ត្រង់ពាក្យថា ត្រូវនាំចេញអំពីទីនោះហើយ ចែកមួយអន្វើ ដោយកិត្តទាំង ឡាយ សេចក្តីថា ក្នុងពេលដែលត្រឡបមកត្រវនាំយក (នំឬសដូវ)នោះមកចែកគ្នា ។ ពាក្យថា ការចែកនំឬសដូវនេះជាសាម-ចិតម្មក្នុងសិក្ខាបទនោះ សេចក្តីថា ការចែកនំឬសដូវនេះជាទំនៀមដំ សមគរក្នុងសិក្ខាបទនោះ ។ ភិត្តសំគាល់ក្នុងនំឬសដរដំ បើនជាងកំណត ពេញពីបើបាត្រ ថា បើនជាងមែន ហើយទទួល ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិត្តសង្ស័យក្នុងនំថ្មសដូវដ៏ច្រើនជាងកំណត់ពេញពីរបីបាត្រ ហើយទទួល ត្រវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ កិត្តសំគាល់ក្នុងនំឬសដូវដ៏ច្រើនជាងកំណត **ពេ**ញភរបីបាត្រ ឋា »្វះ ទៅវិញ ហើយទទួល ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

ជាចិត្តិយកណ្ដេ កោដនវត្តស្ស ចតុត្ថសិក្ខាបទស្ស អនាបត្តិវាពា

ឩ្លនៈភន្ធិត្តិបត្តបូរេ អតិបតាសញ្ញី អាបត្តិ ឧុក្កដស្ប ។ ឩ្លតាធ្វិត្តិបត្តបូរេ វេមតិកោ អាបត្តិ ឧុក្កដស្ប ។ ឩ្លតាធ្វិត្តិបត្តបូរេ ឩ្លតាសញ្ញី អនាបត្តិ ។

(១១៦) អនាបត្តិ ខ្វិត្តិបត្តប្លូវ បដិក្កណ្តាតំ នភាទិត្តិបត្តប្លូវ បដិក្កណ្តាតំ ឧ បហិណាតត្តាយ ឧ ទាដេយ្យត្តាយ វ បដិយត្តំ ខេត្តំ បហិណាតត្តាយ វ ទាដេយ្យត្តាយ វ បដិយត្តសេសតាំ ខេត្តំ កមនេ បដិប្បស្បន្លេ ខេត្តំ ញាតតានំ បវារំតានំ អញ្ញស្បត្តា-យ អត្តនោ ជនេន ខម្មត្តកាស្ប អានិតាម្មិតាស្បតិ ។

ចតុត្តសិក្ខាចទំ និដ្ឋិតំ ។

อุดุฟ

បាចិត្តិយកណ្ឌ ភោជនវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤ វារះដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ភិត្តសំគាល់ក្នុងនំឬសដូវដែលមិខពេញកំណត់ពីរបីបាត្រ ថាលើសទៅ វិញ ត្រវអាបត្តិទុក្កដ ។ កិត្តសង្ស័យក្នុងខំឬសដូវដែលមិនពេញពីវ បីបាត្រ ត្រវអាបត្តិទុក្កដ ។ កិត្តសំគាល់ក្នុងនំឬសដូវដែលមិនពេញ ពីរបីបាត្រ ថាមិនពេញមែន មិនត្រវអាបត្តិ ។ (១១៦) អាបត្តិមិនមាន ដល់កិត្តដែលទទួលនំឬសដូវកំណត់ពេញ ត្រឹមតែព័របីជាត្រ ដល់ភិត្តដែលទទួលនំឬសដូវមិនពេញព័របីជាត្រ ដល់ ភិត្តដែលទទួលវត្ថុ (ឯណា នីមួយ) ដែលជនមិនតាក់តែង ដើម្បីបញ្ចូន red (ញាតិ) មិនតាក់តែង ដើម្បីជាស្បៀង ដល់កិត្តដែលទទួល វត្ថុដ៏សេសសល់អំព័ន៌ឬសដូវដែលគេចាត់ចែងដើម្បីបញ្ជូនទៅ (ញាតិ) ក្ដី ដើម្បីជាស្បៀងក្តីដល់កិត្តដែលទទួលនំឬសដូវអំពីជនដែលគេមានដំណើរ បែងទំងនៅហើយខានវិញ ដល់កិត្តដែលទទួលនំឬសដូវរបស់ញាតិ ដល់ ភិត្តដែលទទួលនំឬសដូវរបស់ជនដែលចវាវណា ដល់ភិត្ខដែលទទួលនំឬ សដូវដើម្បីអ្នកដទៃ ដល់កិត្តដែលទទួលនំឬសដូវដោយ(ទព្យរបស់ខ្លួន *นั้งกิ*รูธุุ *นั่งกิ*รูสาทธ์เนียงการ y

សិក្ខាបទទី ៤ ០៥ ។

ものめ

បញ្ចមសិក្ខាបទំ

(០០៧) គេខ សមយេខ ពុន្ទោ ភកវា សាវត្ថិយំ វិហវត៍ ដេតវ៉េន អនា៩ខំណ្ឌិតាស្បូ អារាទេ ។ តេន ၊၈ ၁၀ မဒ၊ယင္က မ္ဘာ္လားက စြာတ္ခဲ့၊လာ အိုက္စ និមនេត្តា កោដេស ។ ភិក្ខុ កុត្តាវី បហវិតា ញាត់កុ-လာင် အန္တာ ၿဲကြးမွ ရုတ္မီလု ၿကားမွ ဗိုလ္ဘာဓာနိ អានាយ អកមំសុ ។ អ៩ទោ សោ ព្រាហ្មណោ បដំ-វិស្សាតោ ឯតឧវេវាខ ភិត្ត្ មយា អយ្យា សន្តប្បិតា រដៃ តុទ្លេចិ សន្តច្បេស្បាមតំ ។ តេ រៅមាហំសុ ក៏ ခံ နက္လ အမ်ိဳး ဆင္စိုးလူကို ကို အက အမ်ိဳး តេច អម្លាក់ ឃរាធំ អកន្លា ឯកេច្ចេ ភ្ញឹសុ ឯ-កេច្ច ចំណ្ឌូចាត់ អានាយ អកមំស្ងតំ ។ អ៩ទោ းက စြာည္းကာ နင္စ္ပျကန္ စ္ခဲ့ကန္ ပုံစားေန့ ၾငို ဟိ အမ အန္ဒုန္ရာ မမ္ဘာ့ကံ ဃဖ အုက္ဆိန္နာ မက္ဆန္စြ

សិក្ខាបទទី ៥

(១១៧) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ កាលគង់នៅវត្ត ដេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋ ទៀបក្រងសាវត្តី ។ ត្រានោះឯង មាន ព្រាហ្មណ៍ ម្នាក់និមន្តភិត្ត្ ទាំង ឡាយឲ្យធាន់ ។ ពួកភិត្ត្ ធាន់ ហើយបាន ហាមកត្តហើយ ក៏ទៅកាន់ត្រកូលញាតិទាំងទ្បាយ កិត្តពួក១ុះក៏ទាន ភិត្តពួក ខុះកាន់យកចិណ្ឌូជាត ទៅ ។ គ្រានោះ ព្រាហ្មណ៍នោះបាន ពោលពាក្យនេះនឹងពូកជនជាអ្នកស្ថិទ្ធ ស្នាលថា បពិត្រអ្នកម្ចាស់ទាំងទ្បាយ ភិត្ត្តពំងឡាយខ្ញុំបានប្រគេនចង្កាន់ធាន់បរិបូណ៌ហើយ សូមអ្នកពំងឡាយ ពញ្ចេញមក ទំនឹងអង្កាសអ្នករាល់គ្នាទៀត ។ អ្នកស្និទ្ធ ស្នាលទាំងនោះ ពោលយ៉ាងនេះថា បតិត្រអ្នកម្ចាស់ អ្នកន៍ងអង្គាសយើងទាំងទ្បាយឲ្យឆ្អែត អម្យាលភិត្តទាំង ឡាយណាដែលអ្នកនិមន្តមកហើយ ភិត្ត ដូចម្ដេចបាន ព៌ងនោះមកកាន់ផ្ទះពួកយើង ១្វះតាន់ ១្វះកាន់យកចិណ្ឌូបាតហើយ ៅ ។ ទើបត្រាហ្មណ៍នោះពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្គាប់ថា លោកដំបំរើន **ពុំ**ងឲ្យយមិនសមន៍ងតាន់ក្នុងផ្ទះយើងទាំងឲ្យយហើយទៅតាន់ក្នុងទីដទៃ ទៀតសោះ ហាក់ដូចជាខ្ញុំមិនអាចដើម្បីប្រគេនលោកធានឲ្យផ្អែតបាន ។

မးလျှည့် စာ ခ်ိန္နာ့ နေတျှ ကြားပွာ့လာလျှ ရင္ကျ-យន្តស្ស ទ័យន្តស្ស វិទាខេត្តស្ស ។ យេ គេ ភិក្ខុ អប្បិញ ។ ចេ ។ តេ ឧជ្ឈាយភ្នំ ទ័យភ្នំ វិទា ខេត្តំ កេះថំ ហ៍ នាម ភិក្ខុ ភុត្ថា មហ៍តា អញ្ញត្រ ភុញ្ចិស្បន្តិតំ រ ខេ ។ ស ខ្ញុំ កាំរ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ភុតាវី ខ ហ តា អញ-ត្រ កុញ្ចត្ត័តិ ។ សច្ចុំ ភកវាតិ ។ វិករហិ ពុន្ធោ ភកវា តថំ ហំ នាម តេ កិត្តាវ មោឃ បុរិសា កុត្តាវី មក. រំតា អញ្ញន្ត្រ កុញ្ចិស្បត្តិ ខេនំ កិត្តា៤ អប្បសញ្ញនំ វា ပေလာဆယ စလဥ္အာဒိ က အီးယ႐ုနာကယ ေ ဖ ေ រ) ញ បន ភិត្តាវ ៩មំ សិត្តាបនំ ខុន្តិសេយ្យ៩ ເພາ ບລ ກໍ່ສູ້ ກຸ່ລາ້ ບກຳເລາ ຈາຂຂຶ້ນ ກໍ កោជន័យ វា ទានេយ្យ វា ភុញ្ចេយ្យ វា ទាខិត្តិ-យន្តំ ។ រៅញុំធំ ភកវតា ភិក្ខុធំ សិក្ខាមផ រញន្តំ ហោត ។

ជាចិត្តយកណ្ដេ ភោដ៩វិច្ឆស្ស បញ្វមសិក្ខាបទស្ស បឋមប្បញ្ញត្តិ

បាចិត្តិយកណ្ឌ ភោជនវគ្គ សិក្ខាបទទី៥ សេចក្តីបញ្ញត្តិជាជម្បូង

ពួកកិត្តព្វញាហ្មណ៍នោះពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្គាប់(ដូច្នោះ) ហើយ ។ កិត្ត ពំងទ្យាយណាមានសេចក្តី (ចាញ់តិច ។ បេ ។ កិត្ត ព៌ងឲ្យយនោះពោលពេល តិះដៀល បន្ទុះបង្គាប់ថា កិត្តទាំងឲ្យយ ធាន់ហើយហាមកត្តរួចហើយ មិនគូរនឹងទៅធាន់ក្នុងទីដទៃទៀតសោះ ។ បេ ។ ព្រះអន្តតាស់សូរថា មាលកិត្តទាំងទ្បាយ ពុថាកិត្តទាំងទ្បាយ ធាន់ហើយហាមកត្តហើយ រូចទៅធាន់ក្នុងទីដទៃទៀត ពិតមែនឬ ។ ពួកភិត្ត្តក្រាបចូលថា បតិត្រព្រះដ៏មានព្រះកាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជា ម្ចាស់ដ៏មាន (ពិះភាគ (ទន់តិះដៀលថា គ្នោលកិត្ត ទាំងទ្បាយ មោយបុរស ពំងនោះ តាន់ហើយហាមកត្តរួចហើយ ហេតុអ្វីក៏ទៅតាន់ក្នុងទីដទៃ ទៀត ម្នាលភិត្តទាំងឲ្យាយ ការនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្ងាដល់ពួកជនដែល មិន ទាន់ ជែះថ្ងា ថ្មនាំពូកជនដែល ជែះថ្នា ហើយឲ្យវិងរីតតែ ជែះថ្នាត ទៅ ទៀតទេ ។ បេ ។ ម្នាលកិត្តទាំងទ្បាយ អ្នកទាំងទ្បាយគប្បី សំដែង **ទ្យេ**ង៍នូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា កិត្ខណាមួយធាន់ហើយហាមកត្តហើយ **ទំ**ពាស៊័ក្តី បរិកោគក្តី នូវទាទន័យ ថ្មកោជន័យាហារ ត្រអោបត្តិ ធាចិត្តិយ ។ សិត្តាបទនេះ ព្រះដ៏មានព្រះកាតជានបញ្ចត្តហើយ ដល់កិត្ត ព័ន៍ឡាយយ៉ាំងនេះ

វិនយបិដិពេ មហាវិភង្គោ

(೧೧៤) តេន ទោ បន សមយេន ភិក្ខុ ភិលា-ពានំ ភិត្តូនំ បណីតេ ប៉ិណ្ឌទាតេ នីហាន្តំ ។ កំហានា ေ င်နွေးပို ကိုက္ကန္တဲ့ ၅ နားနဲ့ ကိုက္က ငးဖူန္တဲ့ ၅ မႈလ္႐ူလ်ဳ ទោ ភកវា ទុច្ចាសន្ដំ មហាសន្ដំ កាតោរវសន្ដំ សុ-ရှာင္က ကၽည့္ခင္ရွိ ကင္မင္ရွိ ကဗင္မ္ကေလ် က်င္ဆ္ (တ (သ អានន្ទុ ឧុទ្ធាសន្ទោ មហាសន្ទោ កាកោរសន្ទោត ។ អ៥ទោ អាយស្មា អានភ្លោ កកាវតោ វានមត្តំ អារោ-ខេសិ ។ កុញ្ចេយ្យ បញ្ចនន្ទ ភិក្ខា កិលានាតិវិត្តន្តំ ។ ន កុញ្ចេយ្យ័ កកវាតំ ។ អ៩ទោ កកវា ឯតស្មឺ នំនានេ រានស្មឺ បករៈឈ ជម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខុ អមន្លេសិ អនុជានាម តិត្តា៥ តំលានស្បូ ខ អត៌លានស្បូ ខ អតិវិត្ត កុញ្ចិតុំ រាវញុ បន ភិក្ខាប់ អតិវិត្ត កាតឲ្ អលមេតំ សព្វត្តិ ។ ಖាញ បន ភិក្ខាវេ ៩មំ សិក្ខាបំ

វិនយបិដក មហាវិភង្គ

(១១៨) សមយនោះឯង កិត្តពំងទ្បាយ នាំយកនូវបិណ្ឌូបាតដ័ e_{n} មទៅឲ្យពួកកិត្តឈឺ ។ ពួកកិត្តឈឺធាន់មិនបានដោយ សែល ។ ពួក ភិត្តនាំគ្នាចោលបំណ្ឌូ បាតដ៏ទត្តមពាំងនោះ ។ ព្រះដ៏មានព្រះកាគបានឲ្វ សំឲ្យឥទ្ទាំង សំឲ្យឥធំ សំឲ្យងកញ្ជើវនៃក្អែក លុះច្បហើយទ្រង់ ហៅ ព្រះអាននូដ៍មានអាយុ ហើយត្រាស់សូរថា ម្នាលអាននូ សំឡេន ខ្វាំន សំឡេងជំ សំឡេងកញ្ត្រៀរនៃក្អែក សំឡេងនោះ ជាសំឡេងអ្វីហ្ ។ ត្រានោះ ព្រះអានន្ទដ៍មានអាយុក្រាបទូលសេចក្តីនុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រ**ះ** តាគ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សូរថា ម្នាលអាននូ ពួកកិត្តតាន់ កោជនដ៏សល ห์ตัรรูณ์ ตัรโษรឬ ๆ ตะหารรูโราชรูงชา ชติโลโตะนี ยารโตะกาล ตูกกิรูยิรธาร**่เว ๆ** เโตาะธิวารเระ น้เณวีเเร**ะ** ព្រះដ៏មានព្រះភាគ (ទង់ធ្វើធម្មីកថា ហៅភិត្វទាំងឲ្យយមក ក្នុង ពេលនោះហើយត្រាស់ថា ថ្នាលកិត្តទាំងឲ្យាយ តថាគតអនុញាតឲ្យ ก็รู้ธารเกาสรส์งงงหตุรี ก็รู้ยรณ์ก็ ยุงกิรู ตุ้งจิตู เ តិត្តូ ត្រាវឆ្លើកោជនដ៏សល់ (អំពីតិត្តូឈឺ) ដោយពាក្យយ៉ាងនេះថា កោជន ព៌ នអស់នេះសមគួរហើយ ។ ម្នាលភិត្ត ពំងឲ្យយ អ្នកពំងឲ្យយ **ធប្បីសំ**ដែង ឲ្យើនខូវសិត្តាបទនេះយ៉ាំងនេះថា ភិត្តណា មួយ នាន់ហើយ

បាចិត្តិយកណ្ដេ ភោជនវត្តស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទស្ស អនុប្បញ្ញត្តិ ទុទ្ទិសេយ្យ៩ យោ ខន ភិត្តា កុត្តាវី មកវិតោ អនតិវិត្ត ຈາຂຂຶ້យໍ້ກໍເກາຝຂຶ້យໍ້ກໍ່ອາເຂພງກໍ່ກຸເຫຼືພງກໍ ទាខំត្តំយន្តំ ។ (೧೧๙) យោ ខនាតិ យោ យានិសោ ។ ខេ ។ ភិក្ខុត៌ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្ម៍ អត្តេ អជ៌ប្បេតោ ភិក្ខុ-តំ ។ កុត្តាវី នាម បញ្ចុខ្នុំ កោដខានំ អញ្ញតាំ កោដនំ អនួមសោ កុសក្តេនចំ ភ្នត្តំ ហោតំ ។ មករិតោ នាម អសនំ ខញ្ញាយតិ ភោជនំ ខញ្ញាយតិ ហត្ថចាសេ ឋិតោ អភិហរតិ បដំក្តោទោ បញ្ហាយតិ ។ អនតិវិត្ត

969

៣ចិត្តិយកណ្ឌ ភោជនវត្ត សិក្ខាបទទី៥ សេចក្តីបញ្ញត្តិជាបត្ចាប់

ពុនហាមកោជនហើយ ទំពាវស៊ីក្ដី ធាន់ក្ដី នូវទាទនីយាហាវ ឬកោជនី-យាហាវដែលជាអនតិក្ដៃ គឺជាវត្ថុដែលមិនបានធ្វើវិនយកម្ម នឹងមិនមែន សល់អំពីកិត្តឈឺ ត្រូវអាបត្ដិជាចិត្ដិយ ។

(១១៩) ត្រង់ពាក្យថា កិត្តណាមួយ មានសេចក្តីដូចគ្នានឹងសិត្តាបទ ទី១នៃលុពជិកកណ្ត ។បេ។ ដែលហៅថា ធាន់ហើយ គឺធាន់កោជន៥យ៉ាង កោជនណាមួយ ដោយហោចទៅសម្លីតែកោជនបែមាណប៉ឺនចុងស្បូវ ។ ដែលហៅថា ហាមកោជន (គឺហាមបែកបដោយអន្ត៥យ៉ាង) គឺកិត្តកំពុង ធាន់១ គេយកកោជនមកប្រគេនទៀត១ គេនៅក្នុងហត្ថបាស១ គេបង្អោន កោជនមកចំពោះ ១ កិត្តហាមកោជន ១ ។ ដែលហៅថា អនតិក្តៃ^(១)

អដ្ឋពថា ដែលហៅថា អនតិវិត្តភោជន បានដល់ភោជនដែលមិនគួរដល់អាការនៃ
 វិនយកម្ម ថា យ៉ាង នឹងភោជនដែលមិនមែនសល់អំពីភិក្ខុឈឺ ។

ឯអាការដែលមិនធ្លូរដល់វិនយកម្ម ថី យ៉ាំងនោះ អធិប្បាយថា

 វត្ថុភាំងឡាយមានផ្ទៃនឹងមើមដាដើម ដែលពេមិនបានធ្វើឲ្យដាវត្ថុគួរដល់សមណាញក្ត្រ នឹងសាប់ដែលមិនគួរក្តី ភោជនដែលមិនគួរក្តី ហៅថាអាញជា ភាំក្នុអ្នកធ្វើវិនយកម្ម យកអាញជាវត្ថុភាំងនេះមកធ្វើដាវិនយកម្មថា វត្ថុភាំងអស់នេះជារបស់គួរហើយ ។

៤ វត្ថុដែលភិត្តអ្នកធ្វើវិនយកម្មមិនទាន់បានទទួលមកទេ ហើយធ្វើវិនយកម្មថា វត្ថុទាំង អស់នេះតួរហើយ ។

៣ វត្ថុដែលភិត្ថុកាត់មកដើម្បីឲ្យភិត្ថុអ្នកធ្វើវិនយកម្មៈ ធ្វើឲ្យដារបស់ធ្ងរតែមិនបានលើកឡើង ឬមិនបានបង្អោនទៅ ហើយធ្វើវិនយកម្មថា របស់ទាំងអស់នេះធ្ងរហើយ ។ វិនយបិងកេ មហាវិការង្វា

ពាម អកាប្បីយកាត់ ហោត់ អប្បជិត្តហិតាកាត់ ហោតំ អនុទ្វានៃកាត់ ហោត អហត្តចាសេ កាត់ ហោត អ-កុត្តាវិនា កាត់ ហោត់ កុត្តាវិនា បក់វិតេន អាសនា វុដ្ឋិតេជ គាត់ ហោត់ អលមេតំ សព្វភ្នំ អវុត្តំ ហោត ន កំលានាតិវត្ត ហោត ៧តំ អនតិវត្ត នាម ។ អតិវត្ត စာဗ က ဗျီယ က အိ ၊ ဟာ အိ ဗ ಜಿ က္က တိ အ က အိ ၊ ဟာ အိ

វិនយប៌ជា មហាវិកង្គ

ចុនដល់វត្តដែលមិនបានធ្វើវិនយកម្ម(ដោយអាការ ៧ យ៉ឺង) គឺ របស់ដែល គេមិនបានធ្វើឲ្យជាវត្តគួរ ១ របស់ដែលភិត្តមិនបានទទួល ហើយធ្វើឲ្យជា របស់គួរ ១ របស់ដែលភិត្តមិនបាន លើក ទ្យើង (ឬ) មិនបានបង្កោនចូល ៧ ជិតដើម្បីឲ្យភិត្ត ធ្វើឲ្យជា របស់គួរ ១ ភិត្តមិនបិត នៅ ខាងក្នុង ហត្ថ បាស លើយធ្វើ ១ ភិត្តមិន ទាន់បាន ធាន់ ហើយធ្វើ ១ ភិត្តធាន់ ហើយបាន ហាម កោជន ហើយ ក្រោក ហាក អាសន: ហើយធ្វើ ១ ភិត្តធាន់ ហើយបាន ហាម កោជន ហើយ ក្រោក ហាក អាសន: ហើយធ្វើ ១ របស់ដែលភិត្តមិន ហោល វបស់ ព័ងអស់ នេះ គួរ ហើយ ១ នឹងវត្តដែលមិន មែន ជា របស់ សល់អំពីភិត្តណី វត្ត ពំងពី យោ៉ងនេះ ហៅ មានតិ ត្តៃ ។ ដែល ហៅ ថា អតិវិត្តនោះ បានដល់វត្តដែលបាន ធ្វើវិនយក ទេ (ដោយ អាកា លោយា័ង)

៤ ភិក្ខុកាន់យកវត្ថុមកដើម្បីឲ្យភិក្ខុដងគា្នធ្វើវិនយកម្មឲ្យ តែភិក្ខុអ្នកធ្វើវិនយកម្មតោះឋិតនៅ ភាងក្រៅហត្ថបាស ហើយធ្វើវិនយកម្មថា របស់ទាំងអស់នេះគួរហើយ ។

៥ ភិក្ខុណាមួយធ្វើវិនយកម្មថា របស់ទាំងអស់នេះគួរហើយ តែភិក្ខុអ្នកធ្វើវិនយកម្មនោះឯង មិនទាន់តាន់ភោជននៅឡើយ ហើយធ្វើវិនយកម្មថា របស់ទាំងអស់នេះគួរហើយ ។

> ភិក្ខុម្មកធ្វើវិនយកម្មបានជាន់ហើយ ហាមកោជនហើយ ក្រោកបាកអាសនៈហើយ ទៅ ធ្វើវិនយកម្មឲ្យគេថា របស់ទាំងអស់នេះគួរហើយ ។

ជី ភិត្តអ្នកធ្វើវិនយកម្ម មិនបានបញ្ចេញវិចីភេទថា របស់ទាំងអស់នេះគួរហើយ ។

នឹងកោជន ៥ យ៉ាង ភោជនណាមួយដែលមិនមែនសល់អំពីភិក្ខុឈឺ ។ វត្ថុដែលមិនគួរដល់ អាការនៃវិនយកម្មទាំង ជី យ៉ាងនេះក្ខ័ កោជនដែលមិនមែនសល់អំពីភិក្ខុឈឺក្ខ័ ទាំងពីរចំណែព នេះ ហៅថា អនតិរិត្តភោជន ។ ជាចិត្តិយកណ្ដេ ភោជនវិត្តស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទស្ស បទភាជន័យ

ရင္နားနားက ေကာင္ တစ္ရာတာ ေကာင္ ေကာင္ ရုရွား ကာင္ ကာင္ ေကာင္ ရုရွား ေကာင္စာေလာက္ ေကာင္ ေကာင္စာ အေၾကာင္ ကာင္းေကာင္ အေၾကာင္စာ ေကာင္စာ ေကာင္စာ ေကာင္စာ ကာင္းေကာင္စာ ေကာင္စာ ေကာင္စာ ေကာင္စာ ေကာင္စာ ေကာင္းေကာင္စာ ေကာင္စာ ေကာက္ ေကာက္ ေတာ္ ေကာင္စာ ေကာင္စာ ေကာက္ ေကာက္ ေကာက္ ေကာက ေကာက္ ေကာက္ ေတာက ေကာက္ ေကာက္ ေကာက္ ေကာက ေတာက္ ေကာက္ ေတာက ေကာက္ ေကာက္ ေကာက္ ေတာက ေတာက္ ေကာက္ ေတာက ေတာက္ ေကာက္ ေကာက္ ေတာက ေတာက္ ေကာက္ ေတာက ေတာက္ ေတာက္ ေကာက္ ေတာက ေတာက္ ေတာက ေတာက္ ေတာက္ ေတာက္ ေတာက ေတာက္ ေတာက္ ေတာက ေတာက္ ေတာက္ ေတာက္ ေတာက ေတာက္ ေ

(0 6 0) អនតិរិត្តេអ ឧតិវិត្តសញ្ញី ទានន័យ វ ភោជន័យ វ ទានតិ វា កុញ្ចតិ វា អាមត្តិ ទាចិត្តិយស្ប ។ អនតិវិត្តេ វេមតិកោ ទានន័យ វា កោជន័យ វា ទានតិ វា កុញ្ចតិ វា អាមត្តិ ទា-ចិត្តិយស្ប ។ អនតិវិត្តេ អតិវិត្តសញ្ញី ទានន័យ វា

୭୯୩

លចិត្តិយកណ្ឌ ភោជនវត្ត សំក្តាបទទី៩ បទភាជន័យ

គឺ របស់ដែលគេធ្វេឲ្យជាវត្តគួរ ១ របស់ដែលភិត្តបានទទួល ហើយធ្វេី ឲ្យជារបស់គួរ ១ របស់ដែលភិត្តលេីក ទ្បេង ឬបានបង្អោន ទៅជិត ដេីម្បី ធ្វេឲ្យជារបស់គួរ ១ ភិត្តនៅក្នុងហត្តបាស ហេីយធ្វេី ១ ភិត្ត នាន់រួច ហេីយ ទេីបធ្វេី ១ របស់ដែលភិត្តនាន់ ហេីយហាមកោជន ហេីយ មិន ទាន់ កោក ៣កមាសន: ហេីយធ្វេី ១ របស់ដែលភិត្តនៅ ភ្លេញ វត្តទាំងពីរ យោងនេះ កោក ៣កមាសន: ហេីយធ្វេី ១ របស់ដែលភិត្ត ដោលថា របស់អស់ទាំងនេះ គួរ ហេីយ ១ នឹងរបស់ដែលសល់អំពីភិត្ត ហេី វត្តទាំងពីរ យោងនេះ ហៅថា អតិវិត្ត ។ ដែល ហៅថា ទាទនីយាហារ នោះ បានដល់របស់ទាំងអស់ វៀវលែងតែ ភោជន៥យោង នឹងរបស់ដាយាមកាលិក សត្តាហកាលិក យាវជីវិក ចេញ ហៅថា ទាទនីយាហារ ។ ដែល ហៅថា កោជនីយាហារ នោះបានដល់ ភោជន ៥យោង គឺជាយ នំស្រស់ នំ ក្រៀម ត្រី សាច់ ។ ភិត្តទទួល ដោយគិតថា អញនឹងទំពារសុី អញនឹងបរិកោគ ត្រវិមាបត្តិ ទុក្កដ ។ ភិត្តត្រវអាបត្តិបាចិត្តិយ គ្រប់ ។វរ: ដែល លេបចូល ។

ອຽດ

វិនយបិដកេ មហាវិកង្កោ

កោជន័យ វា ទានតំ វា ភុញ្ញតំ វា អាមត្តំ ទាច់ត្តំ-យស្ប ។ យាមកាល់កំ សត្តាហកាល់កំ យាវ-ជីវិកំ អាមាវត្តាយ បដិក្តណ្ហាតំ អាមត្តំ ខុក្តាដស្ប ។ អជ្លោហាវ អជ្ឈោហាវ អាមត្តំ ខុក្តាដស្ប ។ អតិវិត្តេ អនតិវិត្តសញ្ញី អាមត្តំ ខុក្តាដស្ប ។ អតិវិត្តេ វាមតិកោ អាមត្តំ ខុក្តាដស្ប ។ អតិវិត្តេ អតិវិត្តសញ្ញី អនាមត្តំ ។ ស្រមត្តំ ខុក្តាដស្ប ។ អតិវិត្តេ អតិវិត្តសញ្ញី អនាមត្តំ ។ (១៤០) អនាមត្តំ អតិវិត្តំ កោរបេទ្យា ភុញ្ញតំ អតិវិត្តំ

តារាខេត្វា កុញ្លំស្បាទីតំ ខដំក្កឈ្លាតំ អញ្ញស្បត្តាយ មារ ឆ្នោ កច្ចតំ តំលានស្ប សេសកំ កុញ្ចតំ យាម-តាលិតំ សត្តាខាតាលិតំ យាដីវិតំ សត៌ ខទ្ធយេ បរិកុញ្ចត៌ ឧម្មត្តកាស្ប អាជិតាម្នំតាស្បាតំ ។

បញ្ចមសិក្ខាបទំ តិដ្ឋិតំ ។

វិនយប់ជិត មហាវិភង្គ

ឋាជាអតិវិត្តទៅវិញ ហើយទំពារស៊ីត្តី ថវិកោគត្តី នូវទាទន័យាហាវឬ កោជនីយាហាវ ត្រវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ កិត្តទទួលរបស់ជាយាមកាលិក សត្តាហកាលិក យាវជីវិក ដើម្បីប្រយោជន៍ផាអាហារ ត្រវអាបត្តិទុក្ខដ។ $\tilde{\pi}_{\tilde{n}}$ ត្រវអាបត្តិទុក្ខដ គ្រប់ \mathfrak{n} \mathfrak{n} \mathfrak{n} \mathfrak{n} \mathfrak{n} \mathfrak{n} \mathfrak{n} **ទាទន័យកោជន័យាហារដែលដាអតិរិត្ត ថាជាអនតិរិត្តទៅវិញ** ត្រវអាបត្តី ទុក្កដ ។ កិត្តមានសេចក្តីសង្ស័យក្នុងទាទន័យកោជន័យាហាវដែលដា អតិវិត្ត ត្រវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិត្តសំគាល់ក្នុងទាទន័យកោជន័យាហាវ ដែលជាអតិវិត្ត ថាជាអតិវិត្តពិតមែន មិនត្រវអាបត្តិ ។ (១៤១) អាបត្តិមិនមាន៍ ដល់ភិត្តដែលឲ្យគេធ្វើវិនយកម្មហើយធាន ដល់ភិក្ខុដែលទទួលរបស់ដោយគិតថា អញនឹងឲ្យគេធ្វេរិនយកម្មហើយ តាន់ ដល់ភិក្ខុដែលនាំយករបស់ទៅដើម្បីភិក្ខុដទៃ ដល់ភិក្ខុដែលតាន់ វបស់ដ៍ សេសសល់អំពីភិត្តឈឺ ដល់ភិត្តដែលធាន់របស់ដាយាមកាលិក សត្តាហកាលិក យាវជ័រិកដោយមានហេតុ ដល់ភិត្តធត ដល់ភិត្តជា **វាងដើមប**ញាត្តិ y

សិក្ខាបទទី៩២បំំ ។

ធដ្ឋសិក្ខាបទំ

(១៤៤) នេះច មានលេខ មន្ទ្រា ដងមា មា-វត្ថិយំ វិហាតំ ដេតានេ អនា៩ចំណ្ឌិតាស្បូ អារា-។ តេន ទោ បន សមយេន ខ្វេ ភិត្តា មេ តោសលេស ជនបនេស្ម សាវត្ត៍ អន្ធានទក្តប្បដ៍បន្នា បោរត្តំ ។ រាកោ ភិត្តុ អនាចារំ អាចកេ ។ ឌុតំយោ ភិក្ខុ នំ ភិក្ខុំ ៧តឧកេច មា អាកុំសោ ៧ក្វុចំ ឧត្នំ ។ អ៩ ទោ តេ ភិត្តា សាវត្តិ៍ អកមសុ ។ តេខ လာ ၀င္ မာရးကာင္ မာန္စီက္ မီးဆီးမား င်ိဳ႕မ်ား សផ្លភត្ត ហោត ។ ឧុត៌យោ ភិក្តុ កុត្តាវី បញ្ចំ-(၏ (ဟား**န် ។ ၃၄၄(**ဌာ အိန္ဒာ ဤားနီးကို လိ အရွိ ខំណ្ឌទាត់ អានាយ យេន សោ ភិត្ត្ តេនុបសផ្តំទំ ရောလဆ္ထံမိန္မာ အိ အိဳက္တံု ၿခင္းက ကုဏ္မာဟို မာ-វុសោន៍ ។ អល់ អាវុសោ បរិបុណ្ណោទ្ល័ន៍ ។ សុន្តរោ អាវុសោ ចំណួចតោ កុញ្ញាញ័ត៌ ។ អ៩ទោ សោ

សិក្ខាបទទី ៦

(១៩៩) កាលណោះ ព្រះពុទ្ធដ៍មានព្រះភាគ កាលគង់នៅវត្ត-ដេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ដី ក្បែរ ក្រុងសាវត្ដី ។ សម័យនោះឯង មាន់ភិត្តពីររូបដើរផ្លូវឆ្ងាយទៅ ក្រុងសាវត្ថីក្នុងកោសលដនបទ ។ ភិត្ត ឲ រូប ប្រព្រឹត្តអនាចាវ ។ ភិត្តជាគំរប់ពីវចាននិយាយពាក្យនេះ (ឃាត់) ភិត្តនោះ ថា ម្នាលលោកដ៍មានអាយុ លោកកុំឆ្វើអំពើយ៉ាងនេះ អំពើដែលលោក ធ្វើនេះមិនគួរទេ ។ ភិក្ខុដែលប្រព្រឹត្តអនាចារនោះកំចងពៀរនឹងភិក្ខុអ្នក ឃាត់នោះ ។ ត្រានោះ ភិក្ខុពាំងនោះបាន ៅកាន់ក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យ នោះឯង ក្នុង (ក្នុងសាវត្តមាន ប្រជុំជនមួយពុក (ធ្វើ) សង្ឃកត្ត ។ កិត្ត ជាគំរប់ពីវិទានធាន់សង្ឃកត្តរួចហើយហាមកត្តហើយ ។ កិត្តដែលចងញៀ ពៅកាន់ត្រកូលដាញាតិហើយទទួល**ចំណូជាត** រួចហើយក៏ចូលទៅកេកិត្ត ដែលហាមកត្តនោះ លុះចូលទៅដល់ហើយ ថ្ងាននិយាយពាក្យនេះនំងកិត្ត អ្នកហាមកត្តនោះថា ម្នាលលោកដ៏មានអាយុ លោកចូវឆាន (ចង្ហាន នេះ) ចុះ ។ ភិត្តអកហាមភត្តក៏ប្រភែកថា កុំអាវ៉ុសោ ୬<u>୍</u>ତିଙ୍ଗ ଛ ୰ ୵ ଫୂណି ហើយ ។ ភិក្ខុដែលចង៍ពៀរក៏អង្វរថា ម្នាលអាវ៉ុសោ ប៊ណ្ឌូជាត(នេះ)ល្អ លោកចូវធាន់ទៅ កាលបើភិក្ខុអ្នកចងពៀវនោះជម្រិលខ្វាំងពេក y

វិនយបិដពេ មហាវិភង្គោ

តំ កុញ្ចំ⁽⁰⁾ ។ ឧបឧន្ទោ^(b) កិក្ខា តំ ភិក្ខាំ ឯតឧហេច နှံ ဟိ အမ မာဂုံးလာ ဗံ ဂန္ဂရုံ မက္က လိ ဖံ နှံ កុត្តាវី បញ្ចាំតោ អនតិវិត្ត កោជនំ កុញ្ចស័ត៌ ។ ន-င္ မာဂုံးလာ မာင္ဂ်ာ္စီးၿငိဳ ၈ ငင် ဗာပုံးလာ ဂ်င္ဂ်ားၿငို ၃ អ៥ ទោ សោ ភិត្ត្ ភិត្តនំ ឯតមត្តំ អារោ ខេស៍ ។ ယေ အေ အိန္မွာ မေးရွိမ်ား နားရေးရ အောက် စီယင္ရွိ ဂ်ဲတ၊ငင္ရွိ ကင်ဴ ကိ ဘမ ဂ်က္က ဂ်က္ကိ កុត្តាំ ចក់តែ អនត៌ធ្លែន កោជនេន អភិបាដ្ឋ បវារស្បតីត៍ ។ បេ ។ សថ្មុំ កាំរ ភ្នំ ភិក្ខុ ភិក្ខុំ កុត្តារឺ បក់វិត អនតិវិត្តេន កោជ៤នេន អភិបាដ្ឋ ยทเเนล็ล ฯ เชยุ่ กลทลิ ฯ โลเยโ ตุเญา កកក់ កថំ ហំ នាម ត្វំ មោយបុរិស កំក្នំ កុត្តាវី បក់កំ អនភិវត្តែន កោដនេន អភិហដ្ឋ បក់កេរ្យូសំ នេះ ទោយ បុរីស អប្បសភ្ជានំ វា បសានាយ

នៃយប៌ជំព មហាវិភង្គ

ភិត្តអ្នកហាមកត្តនោះ ((ទាំចិនចាន) ក៏តាន់បិណ្ឌ ចាតនោះ ទៅ ។ ភិត្តដែល បន៍ពៀរកំពោលពាក្យនេះន៍ងកិត្តអកហាមភត្តនោះថា ម្ងាលអាវ៉ិសោ លោកសំគាល់មកខ្ញុំថាជាបុគ្គលដែលគេត្រវតែស្តីថាឬអ្វី ក៏រូបលោកធានរួច ហើយហាមកត្តហើយ ម្តេចឲ្យើយក៏នៅតែចាន់អនតវិត្តកោជន ។ កិត្តអ្នក ហាមកក្តនោះតបថា ម្នាលអាវ៉ុសោ ហេតុម្តេច លោកមិន/ជាប់(ទំ)ផង $\hat{\pi}_{\hat{r}_{i}}^{\hat{r}_{i}}$ អ្នកចង់ពៀរក៏ធ្វើយថា ហេតុម្ដេច លោកមិនសូវ(ខ្ញុំជាមុន) ។ កិត្តអ្នក ហាមកត្តនោះក៏ដំណាលរឿងនុះ (ជាប់កិត្ត ពំង ឲ្យយក្នុង ១ ណៈនោះ y ตูกกิรูณา ដែលមាន សេចក្តី (ตุ ซุ่า តិច ។ เช ฯ กิรู ต ้ น เราะก็เตา เง តិះដៀល បន្ទះបង្គាប់ថា កិត្តមិនគរួនិ៍ងនាំកត្ត ទៅហើយបវា-ទោស *ពណា បង្ខំ កិ*ក្ខដែល តាន់ ហើយ ហាមកត្ត ហើយ ឲ្យតាន់នូវអនតិរិត្ត កោដន (ដូច្នេះ) សោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គតាស់សូរថា មាលភិត្ត ព្ថថា អ្នកឯង ជាននាំកត្ត ទៅបក់ណោបន្ត័ំតិត្វដែលធាន់ហើយ ហាមកោជនហើយ ធានអនតវិត្តកោជន ភិតមែនឬ ។ ភិត្តនោះក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តា (ពះពុទ្ធ ដ៏មាន(ពះកា គ /ជាស [ទងតិះដេ]លថា ติลโษธ y មាលមោយបុរស អ្នកឯងមិនគូរូនឹងនាំភត្តទៅបក់រណាបង្ខ័ភិក្ខុដែលធាន ហើយហាមកត្តហើយ ឲ្យធានអនតរិត្តកោជនទេ នៃមោឃបុរស អំពើ ដែលអ្នកឯងធ្វើនេះមិនមែននាំឲ្យដែះថ្នា ដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ដែះថ្នា

លបិត្តិយកណ្ដេ ភោជនវគ្គស្យ ជជ្ជសិក្ខាបទស្ស បញ្ញត្តិ

មសឆ្នានំ វា ភិយ្យាភាវាយ ។ មេ ។ ៧វញ្វ មន ភិត្តាវេ ៩មំ សិត្តាមនំ ឧន្ទិសេយ្យ៩ យោ មន ភិត្តិ ភិត្តាំ ភុត្តារឺ មវារីតំ អនតិវិត្តេន ទានន័យេន វា ភោជនី-យេន វា អភិមាដ្ដំ បវាវេយ្យ មាន្ទ ភិត្តិ ទាន វា ភុញ្ជ វាតិ ជានំ អាសាននាមេត្តោា ភុត្តស្មឺ ទាច័ត្តិយត្តិ ។

อยก

យចិត្តិយកណ្ឌ ភោជនវគ្គ សិក្ខាមទទី៦ សេចក្តីបញ្ហត្តិ

ឬនាំពុកជនដែលជែះថ្លា(សាប់ហើយ ឲ្យវឹងរឹតតែដែះថ្កាទេក្នឹងទេ ។ ចេ ។ ម្នាលកិត្តទាំងឲ្យយេ អ្នកទាំងឲ្យយគប្បីសំដែងឲ្យើងនូវសិត្តាបទនេះយ៉ាង កាលដឹងហើយរំពៃវកាទោសនាំកត្តទៅបវាវណា នេះថា ភត្តណាមយ បន្តំភិត្តដែលធាន់ហើយហាមកត្តហើយ ឲ្យទំពារស៊ីត្តី បរិកោគត្តី Si អនតវិត្តកោជន ដោយពាក្យថា នៃភិត្ត អ្នកចូរទំពារស៊ីត្តី បរិកោគត្ត ដច្រេះ និមិត្តតែកិត្តនោះធាន់ហើយ ត្រវអាបត្តិចាចិត្តិយ (១៤៣) ត្រង់ពាត្យថា ភិក្ខុណាមួយ មានសេចក្ដីដូចគាតុងសិក្ខា-បទទី១ នៃចារាជិកកណ្ឌ ។ ពាក្យថា ភិក្ខុ គឺភិក្ខុដទៃ y ដែលហៅថា គឺភិក្ខុចានតាន់នូវកោជនទាំង៥ យ៉ាំង កោជនណាមួយ នាន់ហើយ ដោយ ហោច នៅសូម្បីតែប៉ុនចុងស្បូវភ្លាំង ។ ដែល ហៅថា ហាមកត្ត (គឺហាម ប្រកបដោយអង្គ ៥ យ៉ាង) គឺកិត្តភំពុង ទាន់ ទា គេយកកោជន មក បគេនទេត ๑ គេឋិតនៅក្នុងហត្ថចាល ១ គេបង្កោនកៅជនមក អ ចំពោះ 🤊 កិត្តហាមកោជនឲ្ធ ។ ដែលហៅថា អនតវិត្ត បានដល់វត្ថ ដែលមិន ទាន ធ្វើវិនយកម្មដោយ (អា**កា**ពៅ យាំង) គឺរបស់ដែលគេមិន មានធ្វើឲ្យជាវត្តគួរ <u>ទ</u> របស់ដែលភិក្ខុមិនចានទទួលហើយធ្វើឲ្យជារបស់ គ្ចូវ ១ វបស់ដែលកិត្តមិនថានលើកទ្បើង (ឬមិនបានបង្អោនចូលទៅជិត ដើម្បីធ្វើឲ្យជារបស់គួរ) ១ កិត្តមិនស្ថិតនៅខាងក្នុងហត្ថជាសហើយធ្វើ ១

อยก

វិនយប៌ដំពេ មហាវិភង្គោ

អកុត្តាវិនា គេនំ ហោនំ កុត្តាវិនា ចក់រំនេន អសនា វដ្ដិតេធ កត់ ហោត អលមេតំ សពុធ្លំ អវត្ត ហោត ទានដីយំ នាម បញ្ចុ កោជនាដំ យាមកាលំកំ សត្តាហកាលំកំ យាវជីវិកំ ឋបេត្វា អាសេសំ ទាន-ន័យ នាម ។ គោជន័យ នាម បញ្ចូ កោជនានំ និន នោ តុម្ភាភោ សត្ត ទ នោ ទំសំ ។ អភិបាដ្ឋ បក់បយ្យាតិ យោតតាំ ឥច្ចសំ តាវតតាំ កណ្តាមាំតំ ។ ជានាត៍ នាម សាម ា ជានាត៍ អញ្ញេ ា តស្ប អារាខេត្ត សោ ជា អារោខេត្ត ។ អាសាននាខេត្តោត ត់ទំនា ត់ទំ ចោខេស្សាទំ សាវេស្សាទំ បដំចោខេស្សាទំ បជំសាយស្បាទំ មន្តំ ការស្បាទ័ត៌ អភិមារតំ អាចត្តំ နေ့က္က ဧ ကျ ၊ ဧ ကျ ၊ ဧ ငေ စာ ဧ ကျ ဗ နက္မီ ကျ ဗ န

୭ଜଘ

វិនយបិជិត មហាវិភង្គ

កិត្តមិនទាន់តាន់ហើយធ្វើឲ្រកិត្តតាន់ហើយ ហាមកោជនហើយ (កាក ចាកអាសនហើយធ្វើឲ្យបេសដែលកិត្តមិនពោលថា របស់ទាំងអស់នេះ គរលើយឲ នឹងវត្តដែលមិនមែនដារបស់សល់អំពីភិត្តឈឺ វត្តទាំងពីរយ៉ឺង នេះ ហៅថា អនតវិត្ត ។ ដែល ហៅថា ទាទន័យ(នោះ) បានដល់វត្តទាំង អស់ លើកលែងកោជនទាំង៥យ៉ាង និងវត្តជាយាមកាលិក សត្តាហកា-លិតនឹងយាវជីវិតចេញ ហៅថា ភាទន័យ ។ ដែល ហៅថា កោជន័យ បាន ដល់កោជន៥យ៉ាងគឺជាយ១ នំស្រស់១ នំក្រៀម១ ត្រឹទ សាប់ទ ។ ពាក្យថា នាំកត្តទៅបក់ណោ (នោះ) គឺកិត្តនិយាយថា លោកចង់ចាន v_{j} នាន និមន្តយក v_{i} ណ្ណោះចុះ ។ ដែលហៅថា ដឹង (នោះ)គឺកិត្តដឹង ទូនឯង ឬតូកូដនដទៃ ជ្រាប់ដល់ភិត្តអ្នក ចោទ នោះ ឬតំភិត្តអ្នក ហាមកោដន នោះ (ជាប់ ។ ពាក្យថា រំពែរកទោស (នោះ)គឺ កិត្តនាំយក ដោយវត្តនេះ អញនឹងចោទចំពោះនឹងវំលឹកចំពោះភិក្ខុនេះ ដោយវត នេះ អញនឹងធ្វើកិត្តនេះឲ្យអាប់មុខ ដោយវត្តនេះ ត្រូវអាបត្តិឲុក្កដ កិត្តអ្នកហាមកោជនទទួលដោយគិតថា អញនឹងទំពារស៊ី នឹងធាន

ଚନ୍ଦ୍

លចិត្តិយកណ្ដេ ភោជនវត្តស្ស នដ្ឋសិត្តាបទស្ស អាបត្តិវាពា

ខដំក្តណ្ណាតំ អាមត្តំ ឧុក្តាដស្ប ។ អជ្ឈោញាវេ អជ្ឈោ-ហាវេ អាមត្តំ ឧុក្តាដស្ប ។ កោជឧថវិយោសានេ អាមត្តំ ទាចំត្តិយស្ប ។

(០៤៤) បក់រំនេ បក់នៃសញ្ញ័ អនន័រន្លែន ទាននី-យេធ រាំ កោជឧីយេធ រាំ អភិបាដ្ដំ បរាពត៌ អាចត្តិ ទាខំត្តិយស្ប ។ មករំតេ វេមត៌កោ អនតំរិត្តេន ទានជ័យេធ ។ កោជជ័យេធ ។ អភិហដ្ដំ ចក់កេត៍ អាចត្តំ នុក្កដស្ប ។ ចក់រំតេ អប្បក់រំតែសញ្ញ័^(e) អនតំ-វិត្តេឧ ទានន័យេ៤ វា កោជន័យេ៤ វា អភិហដ្ដំ បវាកតិ អនាបត្តិ។ យាមកាល់កំ សត្ថាហកាល់កំ យាដីកំ អហាវត្ថាយ អភិមាវត៍ អាខត្តំ នុត្តដស្បូ ។ តស្ប reca စာင်းလျှမ် ရှက္ခ်လျှမ်ား ပင်ဂုလ္ကားန် မာဗန္ဒိ ទុត្តដស្ស ។ អដ្ហោយថេ អដ្ហោយថេ អាមត្តំ ឧត្ត-ដស្បូ ។ អប្បភាំតេ^(២) បភាំតសញ្ញ័ អាបត្តិ នុត្តាដស្បូ ។ អប្បញ់កំតេ^(m) វេមត៌កោ អាចត្តំ នុក្តាដស្ស ។ អប្បhris(L) អប្ប $hrstorm m_{(L)}^{(d)}$ អនាបន្តំ ។ ១-២-៣-៤-៥ ឱ. ម. អបវារិតេ 🛪

5.6.2

បាចំត្តិយកណ្ឌ ភោជនវត្ត សិក្ខាបទទី៦ វារ:ដែលត្រូវអាបត្តិ

តាមពាក្យរបស់លោកអ្នកចោទ ត្រវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនោះត្រវអាបត្តិ ទុក្ខដ គ្រប់១១ណដែលលេប ។ លុះភិក្ខុនោះនាន់រួចស្រេច ភិត្តអ្នកបន្ធំ ត្រវអាបត្តិចុពចិត្តិយ ។

(១៩៤) ភិក្ខុហាមកោជនហើយ ភិក្ខុអ្នកលោទសំគាល់ថាហាម ហើយ ក៏នាំ ទា ទនីយប្តុកោជនីយដែលជាអនតិវិត្តទៅបន្ធំ (កិត្ត នោះ)ឲ្យនាន ត្រវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កិត្តហាមកោជនហើយ កិត្តអកលោទមានសេចក្តី សង្ស័យ ក៏នាំទាទន័យឬកោជន័យដែលជាអនតវិត្តទៅបង្ខ័ឲ្យធាន់ ត្រវអា-បត្តិទុកដ ។ ភិក្ខុហាមកោជនហើយ ភិក្ខុអ្នកចោទសំគាល់ថាមិនទាន់ហាម ក៏នាំទាទនីយប្តកោជនីយដែលជាអនតិវិត្តទៅបន្ត័ឲ្យតាន់ មិន(តវអាបត្តិ ។ ភិត្តអ្នកចោទបង្អោនរបស់ដែលដាយាមកាលិក សត្តាហកាលិក យាវជំវិត ដើម្បីជាអាហារ ត្រៃអាបត្តិទុកដ ។ ភិក្ខុអ្នកហាមកោដនទទួលវត្ថុទាំងនោះ អញនឹងទំពាវស៊ី នឹងតាន ដោយគិតថា តាមពាក្យរបស់លោកអក ត្រវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិត្ខនោះត្រវអាបត្តិទុក្ខដ រាល់។ 10781878 ១ណ ភិត្តមិនហាមកោជនទេ តែភិត្តអ្នកចោទសំគាល់ថាហាម ដែលលេថ y ត្រវ់អាបត្តិទុកដ ។ ភិត្តមិនហាមកោជនទេ ถึง កត្តអតចោទសង្យយ ។ ភិត្តមិនទាន់ហាមកោជន អាបត្តទុក្ខដ ភិត្តអកចោទភិសិតាលថា មិនទាន់ហាមមែន មិន(តវអាបត្តិ

०७९

វិនយប៍ជំពោ មហាវិភង្គោ

ធដ្ឋសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

វិនយបិដត មហាវិភង្គ

(១២៩) អាបត្តិមិនមាន ដល់កិត្តុដែលឲ្យកិត្តុផងគ្នាធ្វើវិនយកម្ម ហើយឲ្យ ដល់កិត្តដែលឲ្យដោយពាក្យថា លោកចូវឲ្យគេធ្វើឲ្យជាវិនយ-កម្មហើយនិមន្តតាន់ចុះ ដល់កិត្តុដែលឲ្យដោយពាក្យថា លោកចូវនាំ (១ាទន័យកោជន័យាហាវនេះ) ទៅដើម្បីប្រយោជន៍ដល់អ្នកដទៃចុះ ដល់ កិត្តុដែលឲ្យរបស់ដ៏សល់អំពីភិត្តុឈឺ ដល់ភិត្តុដែលឲ្យរបស់ដាយាមកាលិក សត្តាហកាលិក យាវជីវិក ដោយពាក្យថា កាលបើមានហេតុចូវលោក ពាន់ចុះ ដល់ភិត្តុតួត ដល់ភិត្តុដើមបញ្ញាត្តិ ៗ

សិក្ខាបទទី ៦ ចប់ ។

សត្តមសិក្ខាបទំ

(១៤៦) តេន សមយេន ពុន្តោ ភកវា រាជកាហេ ទំលាន ខេត្ត ចាកនិតាស្នាត នាក្រុងប នំលេខ បន សមយេន រាជតហេ តំវត្តសមដ្ឋោ ហោតំ ។ សត្ត-សៅក្តិយា ភិក្តា កំក្តេសមដ្ឋំ ឧស្សនាយ អកមំសុ ។ ဗိန္ လဂ္ဂ္ လန္စာ လာန္ဂ်ီးယ အိန္နာ ဖလ်ုန္စာ ဖေားဖန္နာ វិលំមេត្រា កោដេតា ទានន័យ អនំសុ ។ សត្តសេវក្តិ. ເທ ກໍ່ຮູ້ ຈາຂຂັບ ທະຍາບ ທາຍ ຮູ້ ຮູ້ຮູ້. យេ ភិត្ត រាននេយខ្ញុំ នណ្ឌថាវុសោ ទានន័យ ទាន ဗားခ်ာ က က ေ ရ မ္ဘေတ် က ေ က ေ စာ ေ စိတ္ က န စို ျ လန္စာလက္ရွိတာ အိုက္စ္က အစ္ပင္ဂ်ီလာ အိုက္စ္က အို သနာမန္စ អារោចេសុំ ។ គឺ បន តុទ្ធេ អាវុសោ វិតាលេ កោជនំ ភុញ្លថាតំ ។ រៅទាវុសោតំ ។ ជព្វក្តិយា ភិក្ខុ နင့္စာယင္ရွိ စီယင္ရွိ အေငၚ က ဗ် စာ မ နာန္-សេវត្តិយា ភិត្តា វិតាលេ កោជនំ កុញ្ចិស្បត្តិតំ ។

សិក្ខាបទទី ៧

(១៤៦) កាលនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ កាលគង់នៅ វត្តវេទ្យវន ជាកលន្ទកនិរាបស្ថាន ក្បែរក្រុងរាជគ្រឹះ ។ សម័យនោះឯង ក្រងរាជគ្រឹះលេងមហោស្រពលើកំពូលភ្នំ ពរួកសត្តរសវគ្គិយភិត្ត y កំបានទៅដើម្បីមើលមហោសៃពដែលគេលេងលើកំពូលភ្នំ (នោះ) មនុស្សទាំង ឲ្យយ បានឃើញពួកសត្តរសវគ្គិយកិត្តហើយ និមន្តឲ្យសំងឺ ទឹក ឲ្យលាប ឲ្យធាន់ ស្រេចហើយក៏ប្រគេននូវទាទន័យ: ។ ពុក្ខសត្តរស-វគ្គិយភិត្ត កាន់យកទាទន័យៈទៅអារាម ហើយនិយាយពាក្យនេះ(ចាប់ពូក <u>ធព្វត្តិយកិត្តថា</u> ម្នាលអាវ៉ុសោទាំងឲ្យាយ លោកទាំងឲ្យាយចូរទទួល យករាទទ័យ: ទៅធាន់ចុះ ។ ពួកធព្វគ្គិយភិក្ខុទាំង នោះសរថា មាលអាវ៉ុ-សោទាំងទ្បាយ ពុកលោកបានភាទន័យ:មកពីណា y ពុកសត្វស-វគ្គិយភិត្តចាន|ចាប់ក្រើននុះដល់ធព្វគ្គិយភិត្តទាំងឡាយ ។ ពូកធព្វគ្គិយភិត្ត្ សូវថា មាលអាវ៉ុសោទាំងទ្បាយ លោកទាំងទ្បាយចានធាន់កោជនក្នុង ពេលដែលមិនគូរូមែនឬ ។ ពូកសត្វសេវគ្គិយភិត្តធ្វើយថា មែនអាវ៉ុសោ ព៌ងទ្បាយ ។ ពូកចព្វគ្គិយកិត្ខពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្គាប់ថា ពួក សត្តរសវគ្គ័យកិត្ត មិនគរូនឹងធាន់កោជនក្នុងពេលវិកាល (ដូច្នេះ) សោះ ។

វិនយបិដកេ មហាវិភង្គោ

ដេះ ខា ខ្លុំភ្នំយា ភិក្ខុ ភិក្ខុនំ វានឧត្តំ អាពេខេសុំ ។ យេ តេ កំក្តុ អញ្ជ័ញ ។ មេ ។ តេ នុជ្ឈាយឆ្នំ ទ័យឆ្នំ វិទាខេត្ត តាដំ ហិ នាម សត្តសេវក្តិយា ភិត្តា វិតាលេ កោជធំ កុញ្ចិស្បត្តិត ។ បេ ។ សខ្វំ កាំរ តុម្លេ ភិក្ខុវេ វិតាលេ កោជនំ កុញ្ចថាតំ ។ សច្ចុំ ភកវាតំ ។ វិករ-ហ៍ ពុន្ធោ ភកវា តាដំ ហំ នាម តុម្តេ មោឃបុរិសា វិតាលេ កោជនំ កុញ្ចិស្ស៩ នេតំ ទោយពុរិសា អព្យ-សត្នានំ 👌 បសានាយ បសត្នានំ 👌 ភិយ្យោភាវាយ ។ បេ ។ ಖៅញ បន ភិត្តាវ ៩មំ ស័ត្តាបនំ ឧន្ទុំ-សេយ្យ៩ យោ ខន ភិត្តុ វិតាលេ ទានន័យ វា កោជន័យ វា ទានេយ្យវា កុញ្ចេយ្យវា ទាខំត្តិយន្តំ ។ (១៤៧) យោ ខនាតិ យោ យានំកោ ។ ខេ ។ ភិក្ខាតិ ១ បេ ។ អយំ ឥម ស្មឹ អ គ្នេ អ ជិ ប្បោរតា ភិត្តិតិ ។ វិភាលោ នាម មជ្ឈន្តិកោ វីតិវ៉េត្ត យាវ អរុ-ឈុត្តមនា ។ ទានន័យ នាម បញ្ចូ កោជនានំ

စက္မ

វិនយបិជក មហាវិភង្គ

១ណៈនោះឯង ពួកធព្វគ្គិយកិត្តបាន(បាប់រឿងទុំះដល់កិត្តពាំង ព្យាយ ។ ពួកភិក្ខុណាដែលមានសេចក្តី(ចុាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងនោះកំពោល ពេល តិះដៀល បន្តះបង្គាប់ថា ពួកសត្តរសវគ្គិយកិត្ត មិនគួរធាន់កោជន ក្នុងពេលវិកាល (ដូច្នេះ) ទេ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រន់ត្រាស់សូរូថា ម្នាល ភិត្តទាំងឲ្យយ បានឲ្យថា អ្នកទាំងឲ្យយធាន់កោជនក្នុងពេលវិកាល ពិត โยธឬ ๆ กิรูตา้สเธาะโกาบดูเบซ่า บติโตโตะนี้ยาธโตะกาล ติสโยธ **ๆ** ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះកាគទ្រន់បន្ទោសថា ម្នាលទោយបុរស ទាំងឲ្យយ អ្នកទាំងឲ្យយមិនគូរនឹងនាន់កោជនក្នុងពេលវិកាលទេ នែ មោឃបុរសទាំងឲ្យយ អំពើដែលពុកអ្នកឯងធ្វើនេះ មិនមែននាំឲ្យ ជែះថ្នាដល់ត្អូកជនដែលមិនទាន់ជែះថ្វា នឹងមិនមែននាំឲ្យដែះថ្វាដល់ត្អូក ជនដែលជែះថ្នា ស្រាប់ហើយឲ្យវិតិ៍រិតតែជែះថ្នាតទៅទៀតទេ ។ បេ ។ ម្នាលកិត្តទាំងទ្យាយ អ្នកទាំងឲ្យយគប្បីសំដែនឲ្យើងនូវសិក្ខាបទនេះ ដច្រេះថា: ភិត្តណាមួយទំពាស៊ីត្តី បរិកោគត្តី នូវទាទន័យ: ឬកោជន័យ: ក្នុងពេលវិកាល ត្រូវអាបត្តិចាចត្តិយ y

(១៤៧) ត្រីនំពាក្យថា ភិក្ខុណាមួយ មានសេចក្ដីដូចគ្នាភ្នង បឋមចារាជិកសិក្ខាបទ ។ វេលាដែលព្រះអាទិត្យជ្រើតនៃទៅទល់នឹង អរុណរះឲ្យើង ហៅថា ពេលវិកាល ។ ដែលហៅថា ទាទន័យៈ (នោះ) ជាចិត្តិយកណ្ដេ ភោដនវត្តស្ស សត្ថមសិក្ខាបទស្ស អាបត្តិវារា

យាមតាល់តំ សត្តាមាតាល់តំ យាដ់វិតំ ឋមេត្វា អាសេសំ ទានន័យំ នាម ។ កោដន័យំ នាម បញ្ចុ កោដនានិ និននោ តាុម្នាសោ សត្ត មខ្មោ មំសំ ។ ទាន់ស្បាមិ កុញ្ចិស្បាមីតំ មដិក្តណ្ណាតំ អាមត្តិ ខុត្តាដស្ប ។ អជ្ឈេមាហ អជ្ឈេមាហ អាមត្តិ ទាខិត្តិយស្ប ។

(១២៤) វិតាលេ វិតាលសញ្ញ័ ទានន័យ វា ភេជន័យ វា ទានតំ វា កុញ្ចតំ វា អាមត្តិ ទាចំត្តិយស្ប ។ វិកាលេ ឋមតំកោ ទានន័យ វា ភេជន័យ វា ទានតំ វា កុញ្ចតំ វា អាមត្តិ ទាច់ត្តិ-យស្ប ។ វិកាលេ តាលសញ្ញ័ ទានន័យ វា ភេដ-ន័យ វា ទានតំ វា កុញ្ចតំ វា អាមត្តិ ទាច់ត្តិយស្ប ។ យមតាលិតាំ សត្តាមាតាលិតាំ យោដីវិតាំ អា-មារត្តាយ មដិក្តឈ្លាតំ អាមត្តិ ខុត្តាដស្ប ។ អណ្ណេ-មារត្វាយ មដិក្តឈ្លាតំ អាមត្តិ ខុត្តាដស្ប ។ អណ្ណេ-

ଚ୍ ମୁ ମୁ

៣ចិត្តិយកណ្ដ ពោដសត្ដ ស័ត្ថាបទទី ថា វារៈដែលត្រូវអាបត្ដិ ចានដល់របស់ទាំងអស់ វៀវលែងកោជនទាំង ៥ យាង នឹងវត្ដជា យាមកាលិក សត្ដាហកាលិក យាវជីវិកចេញ ហៅថា ទាទនីយៈ ។ ដែលហៅថា កោជនីយៈ បានដល់កោជន ៥ យាងតំបាយ ១ នំស្រស់ ១ នំក្រៀម ១ ត្រី ១ សាច់ ១ ។ កិត្ដិទទួលវត្ដទាំងនោះដោយគិតថា អញនឹង ទំពាស៊ី នឹងបរិកោគ ត្រូវអាបត្ដិទុក្ដដ ។ កិត្ដនោះត្រូវអាបត្ដិ ប្ដាចិត្ដិយ គ្រប់ ។ វាវៈដែលលេចចូលទៅ ។

(១២៨) ពេលវិកាល កិត្តូក៏សំគរល់ថា ពេលវិកាល ហើយ ំពាស៊ីក្តី បរិភោគក្តី នូវទា ទន័យៈ ឬកោជន័យៈ ត្រូវអាបត្តិជាចិត្តិយ ។ ពេលវិកាល កិត្តមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយទំពាស៊ីក្តី បរិភោគក្តី នូវទា ទ-ន័យៈ ឬកោជន័យៈ ត្រូវអាបត្តិជាចិត្តិយ ។ ពេលវិកាល កិត្តុសំគាល់ថា កាលគួរ ហើយទំពាស៊ីក្តី បរិភោគក្តី នូវទាទន័យៈ ឬកោជន័យៈ ត្រូវអាបត្តិ ជាចិត្តិយ ។ កិត្តទទួលវត្ថុជាយាមកាលិក សត្តាហកាលិក នឹងយាវជីវិក ទុកសម្រាប់ជាប្រយោជន៍ដល់អាហារ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កិត្តនោះត្រវ ហបត្តិទុក្កដ ត្រប់ ។ ១ណៈដែលលេបចូលទៅ ។ ពេលជាកាលគរួវ

ஏற ற

វិនយបិដកេ មហាវិភង្គោ

វិតាលសញ្ញី អាមត្តិ ឧុត្តាដស្ប ។ កាលេ ឋមត៌. កោ អាមត្តិ ឧុត្តាដស្ប ។ តាលេ តាលសញ្ញី អនាមត្តិ ។

(၈၆४) မဆဗန္ရဲ ယာဗေရာလ်ကိံ လရ္စာဗာရာ. လိုက် ယာင်းကို လခ် ဗင္ဒယေ ဗၢိဳဒုက္ရခ် ရမ္ခန္မ-ကလ္မ မာနိကမ္ခ်က္ကလ္မျာခ် ၅

សត្តមសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ

ഐം

វីនយបិដក មហាវិភង្គ

ភិត្តុសំតាល់ថា ពេលវិកាល ត្រូវអាបត្តិឲុក្កដ ។ ពេលដាកាលគួរ ភិត្តុសងសែរ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ពេលជាកាលគួរ ភិត្តុសំតាល់ថា កាលគួរមែន មិនត្រូវអាបត្តិឲ្យ័យ ។ (១៤៩) អាបត្តិមិនមាន ដល់ភិត្តុដែលធាន់តែវត្តុជាយាមកាលិក សត្តាហកាលិក នឹងយាវជីវិកដោយមានហេតុដែលគួរធាន់បាន ដល់ភិក្ត្ ត្តូត ដល់ភិត្តុដើមបញ្ញត្តិ ។

សិក្ខាបទទី ពី ចប់ ។

ររដ្ឋមសិក្ខាបទំ

(១៣០) តេន សមយេន ពុន្ទោ ភកវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ដេនានេ មនា៩ចំណ្តិតាស្ស ភារាបេ ។ តេន ទោ ខន សមយេន អាយស្មតោ អានន្ទុស្បូ នុខដ្យាយោ អយស្មា វេឌ្យដុសិសោ⁽⁹⁾អាញោ វិមារតំ ។ សោ បំណ្តាយ ខរិត្វា ពហុំ បំណ្ខាទានំ Nកិត្វា(k)សុក្ខំ(m)အျှံ မာဂဗိ ေဂဒိုရာ လုန္မားဖေရာ စီအိုဖစ် ယနာ អាយាវេន អគ្គោ យោត៌ តនា ជូនកោន តេមេត្វា ဘုက္မအိ စီဖာအ က ဗိ စိယ္သက ဟ ဗိနာအိ ၅ အိန္ဒာ អាយស្នត្តំ វេឌ្យដួស៊ីសំ ឧតឧភេទុំ កាំស្បូ ត្វំ អៅមេរា ចូរេខ មាតុ តូហ៍រាណ ព្យមាន ។ អនុសេ អាយស្មា ឋន្បដ្ឋសំសោ ភិត្តានំ ឯតមន្តំ អារោខេស ។ ๑ ឧ. ម. ពេលដ្ឋសីសោ ។ ២ ពហុំ បិណ្ឌបាតំ លភិត្វាតិមិ មរម្មឧរេះ មិយបោត្តកេ នត្ថិ ។ ៣ ឱ. ម. សុក្ខកូ ។

សិក្ខាបទទី ៩

 $[0 \, \Omega \, 0)$ កាលនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ កាលគង់នៅវង្ក ដេតពន របស់អនាថបណ្ឌិកសេដ្ដី ត្បែវត្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ព្រះអន្យដ្ឋស៊ីស:ដ៏មានអាយុ ជាទុបដ្បាយ៍របស់ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ គផ់នៅក្នុងព្រៃ ។ ព្រះថេវៈនោះត្រាច់ ទៅចិណ្ឌូថាត លុះចានអាហារប៉ិណ្ឌ-ថ្កាតជា $(\overline{c} s t \widetilde{O} w \widetilde{r} s \widetilde{s} w \kappa \widetilde{c}) w \kappa \widetilde{c} s^{(a)} \widetilde{s} \kappa \widetilde{n} s \widetilde{s} m n \widetilde{s}$ នោះឲ្យស្ថតក្រៀមហើយទុកដាក់ តាលណា មានសេចក្តីត្រូវការដោយ អាហារទើបយកចុរយៈក្រៀមនោះមកត្រាំទឹក ហើយក៏តាន់ក្នុងកាលនោះ យូវ១ បានលោកចូលទៅកាន់ ស្រុកដើម្បីចិណ្ឌូ ចាតម្លង ។ ភិត្តទាំងឡាយ បាននិយាយពាក្យនេះនឹងព្រះវេទ្យដ្ឋស៊ីសៈដ៏មានអាយុថា ម្នាលអាវ៉ុសោ ចុះហេតុអ្វីបានជាយូរៗ ទើបលោកចូលទៅកាន់ស្រុកដើម្បីបណ្ឌាបាតម្ពង ។ ទើបព្រះវេទ្យដ្ឋស៊ីស:ដ៏មានអាយុក៏ដំណាលវឿងនុះ ច្រាប់ភិត្ត ទាំង ឡាយ ។ អដ្ឋពថា តឺបាយតែម្យ៉ាង មិនមានសម្ងន៍ងម្លូបក្រៀមណាយជាមួយផង ។

ຈຕຸວ

វិនយបិដកេ មហាវិកង្កោ

តំ ខន តំ អាវុសោ សន្នំចំតារគំ កោជនំ ភុញសំ. តំ ។ រាមារ៉ុសោត៌ ។ យេ តេ ភិត្ត អព្វ័ត្នា ។ ខេ ។ តេ ជុជ្ឈាយខ្លំ ទ័យខ្លំ វិទាចេខ្លំ តាម អា-យស្មា វេន្យដ្ឋសំសោ សន្និតិតារាត់ ភោជនំ ភុញ្ចិស្រុ-តិតិ ។ បេ ។ សម្តុំ កាំរ តុំ ឋន្យដួសីស សម្តិធិការកាំ កោជនំ កុញ្លស៊ីតំ ។ សច្ចុំ ភកវាតំ ។ វិករហំ ពុឌ្ណោ ភកវា តថំ ហិ នាម ត្វំ វេន្យដួស័ស សន្និតិតារតាំ កោជនំ ភុញ្ចិស្សសំ នេនំ ឋន្យដ្ឋសំស អប្បសញ្ញនំ က စလာဆယ စလည္း က်ဲက်ဲးယားသည္က က က စ က စ រ) ញ ចន ភិត្តា ៩ មំ សិត្តា ប ខំ ទុ ខ្លិសេយ្យ ស បន កិត្ត សន្និនិតារកៅ ទានន័យ ា កោជន័យ វា ទានេយ្យ ។ កុញ្ចេយ្យ ។ ទាខំត្តិយន្តំ ។

វិនយបិដក មហាវិភង្គ

ពួកភិត្តទាំងនោះក៏សូរថា ម្នាលអាវ៉ុសោ បើដូច្នោះមានតែលោកនាន កោជនដែលខ្វួនទុកដាក់ឲ្យកន្លងពត្រីថ្មអ្វី ។ ព្រះវេទ្យដ្ឋសីស:ធ្វើយថា យ"ន៍ហ្នឹងហើយ អាវ៉ុសោ ។ ពុកកិត្តណាដែលមានសេចក្ដី/ចុាថ្នា តិច ។ បេ។ ភិត្តទាំងនោះកំពោល ទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្គាប់ថា ព្រះវេទ្យដ្ឋស៊ីសៈដ៏មានអាយុ មិនសមបេនឹងតាន់កោជនដែលទូនទុកដាក់ ឲ្យកន្ធងរាត្រី (ដូច្នេះ) ទេ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សុវថា ម្នាលវេទ្យដ្ឋសីស: ព្វថាអ្នកឯងបានធាន់កោជនដែលខ្លួនទុកដាក់ឲ្យកន្ទង ពត្រី ពិតមែនឬ ។ ព្រះវេទ្យដ្ឋសីសៈក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តា ជ្រោស ពិតមែន ។ ព្រះសម្ពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះកាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាល វេទ្យដ្ឋស៊ីស: អ្នកឯងមិនសមបើនឹងតាន់កោជនដែលខ្វនទុកដាក់ទ្យកន្ធង ពត្រ (ដូច្នេះ) ទេ មាលវេទ្យដ្ឋសីសៈ អំពើដែលអ្នកឯងធ្វើនេះមិនមែន នាំឲ្យជ្រះថ្វាដល់ពូកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្វា នឹងមិនមែននាំពូកជនដែល ជែះថ្ងាស្រាច់ហើយឲ្យរឹងរឹតតែជ្រះថ្ងាតទៅទៀតទេ ។ បេ ។ ម្នាលកិត្ត ទាំង ទ្បាយ អ្នកទាំងឲ្យយគប្បីសំដែងទ្បើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុ ណាទួយទំពាស៊ីក្ដី ថវិកោតក្ដី នូវទាទន័យ: ថ្កកោជន័យ:ជាសន្និធិការកៈ គំរំតុដែល ខ្វនទុកដាក់ឲ្យកន្ធន៍រាត្រី ត្រវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។

୍ର ମ ମ

៣ចិត្តិយកណ្ដេ ភោជនវគ្គស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទស្ស សិក្ខាបទវិភន្តោ

(೧៣೧) យោ បញ្ចត៌ យោ យាធិសោ ។ បេ ។ តិត្ត្លូតិ ។ បេ ។ អយំ ៩មស្ទី អត្តេ អជិប្លេតោ តិត្ត្លូតិ ។ បេ ។ អយំ ៩មស្ទី អត្តេ អជិប្លេតោ តិត្ត្លូតិ ។ សច្ចិជិតារាតាំ លាថ អជ្ល បជិត្តហិតំ អបរដ្ដ ១ និតំ ហោតិ ។ ១ ឧ ដីយំ លាថ បញ្ច អោជនាធិ យាថតាលិតាំ សត្តាហាតាលិតាំ យោដី-វិតាំ ឋ ខេត្តា អាសេសំ ១ ឧ ដ័យំ នាថ ។ ភោជ ដីយំ លាប បញ្ចូ ភោជនាធិ តុឧ នោ តម្លោសោ សត្តុ មញ្ញោ ម៉សំ ។ ១ និស្សា មិ កុញ្ចិស្សា ទីតំ បជិត្តឈ្លោះតំ អាបត្តិ ទុត្តាដស្ប ។ អជ្ឈោហាវេ អជ្ឈោហាវេ អាបត្តិ ទា ចំតិត្តយស្ប ។

(១៣៤) សន្និជិតារកោ សន្និជិតារកោសញ្ញី ១ា-ឧត័យ វា ភោជត័យ វា ទាឧត៍ វា កុញ្ចត៍ វា អាមត្តិ ទាជិត្តិយស្ប ។ សន្និជិតារកោ វេមតិតោ ទាឧត័យ វា ភោជន័យ វា ទាឧត៍ វា កុញ្ចត៌ វា អាមត្តិ ទាជត័យស្ប ។ សន្និជិតារកោ អសន្និជិតារកោសញ្ញី ទាជត័យ វា ភោជត័យ វា ទាឧតំ វា កុញ្ចត៌ វា អាមត្តិ ទាជត័យស្ប ។ យាមកាលិកាំ សត្តាហកាលិកាំ ៣ចិត្តិយកណ្ឌ ភោជនវត្ត សិក្ខាបទទី៨ សិក្ខាបទវិភង្គ

(១ ៣ ១) ត្រង់ពាក្យថា .កិត្តូណាមួយ មានសេចក្តីដូចគ្នា នឹង សិត្តាបទ ទី ១ នៃជាកដិកកណ្ហ ។ ដែល ហៅថា ១ នទុកដាក់ឲ្យ កទ្ធងកត្រី (បានដល់ ១ ទ ន័យ: ឬកោជន័យ:) ដែល ១ នទ ខ ខូល ខុកក្នុង ថៃ នេះ ហើយ ធាន់ក្នុងថៃ វាង កោយ ។ ដែល ហៅថា ១ ខ ន័យ: (នោះ) បាន ដល់វត្ត ទាំងអស់សម្រាប់ទំពា ស៊ី វៀវ លែងតែ កោជន ទាំង ៥ យ៉ាង នឹង វត្តជា យាមកាលិក សក្តាហកាលិក យាវជីវិក ចេញ ហៅថា ១ ទ ន័យ: ។ ដែល ហៅថា កោជន័យ: បានដល់ កោជន ទាំង ៥ យ៉ាង គឺជាយ ១ នំស្រស់ ១ នំ ក្រៀម ១ ត្រី ១ សាប់ ១ ។ ភិក្ខុ ទ ខួល ដោយ គិតថា អញនឹងទំពា ស៊ី អញនឹងបរិកោគ ត្រូវ អាបត្តិ ខុក្កដ ។ ភិក្ខុ នោះ ត្រូវ អាបត្តិ បាចិត្តិយ គ្រប់ ។ វាវៈដែល លេច ចូល ទៅ ។

(១៣៤) របស់ដែលជាសន្និធិការភៈ ភិក្ខុក៏សំគាល់ថាជាសន្និ-ធិការភៈមែន ហើយទំពាស៊ីក្តី បរិកោគក្តី នូវទាទន័យៈ ឬកោជន័យៈ ត្រូវអាបត្តិជាចិត្តិយ ។ របស់ដែលជាសន្និធិការភៈ ភិក្ខុមានសេចក្តី សង្ស័យ ហើយទំពាស៊ីក្តី បរិកោគក្តី នូវទាទន័យៈ ឬកោជន័យៈ ត្រូវ អាបត្តិជាចិត្តិយ ។ របស់ដែលជាសន្និធិការភៈ ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនមែន ជាសន្និធិការភៈ ហើយទំពាស៊ីក្តី បរិកោគក្តី នូវទាទន័យៈ ឬកោជន័យៈ ត្រូវអាបត្តិជាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុទទួលវត្តជាយាមកាលិក សត្តាហកាលិក

ଚ୍ମୁନା

វិនយចិងតេ មហាវិភង្គោ

យាវដីវិកំ អាមារត្ថាយ ខដិក្កណ្ឌាតិ អាបត្តិ នុត្តាដស្ស ។ អជ្លោមារ អជ្ឈាមារ អាចត្តិ នុត្តាដស្ស ។ អសឆ្និ-ជំការកេ សឆ្និជិការកេសញ៉ី អាចត្តិ នុត្តាដស្ស ។ អសឆ្និជិការកេ វេមតិកោ អាចត្តិ នុត្តាដស្ស ។ អសឆ្និជិការកេ អសឆ្និជិការកេសញ៉ី អនាចត្តិ ។

(១៣៣) អនាបត្តិ យាវកាលិកាំ យាវកាលេ ជំឧហិត្វា កុញួតិ យាមកាលិកាំ យាមេ ជំឧហិត្វា កុញួតិ សត្តាហភាលិកាំ សត្តាហំ ជំឧហិត្វា កុញួតិ យាវជីវិកាំ សតិ បច្ចុយេ បរិកុញួតិ ឧទ្មត្តកាស្ប អាជិកាម្មិតាស្បាតិ ។

អដ្ឋមសិក្ខាបទំ តំដ្និតំ ។

វិនយរិជិត មហាវិកង្គ

យាវដីវិក ដើម្បីប្រយោជន៍ជាអាហាវ ត្រវិអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិត្តិត្រវ អាបត្តិទុក្កដ តែបំ ១ ណ: ដែល លេបបូល ទៅ ។ បេសដែលមិនមែនដា សន្ធំធិការត: ភិត្តសំគាល់ថាជាសន្ធិធិការត: ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ របស់មិន មែនជាសន្ធិធិការត: ភិត្តសត័យ្រ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ របស់មិនមែនជាសន្ធិ ធិការត: ភិត្តក៏សំគាល់ថាមិនមែនជាសន្ធិធិការត: មិនត្រូវអាបត្តិ ឡើយ ។ (១ ញ ញ) អាបត្តិមិនមាន ដល់ភិត្តដែលទុកដាក់វត្តជាយាវកាលិក^(១) ហើយធាន់ ត្រវតាមកំណត់កាល ដល់ភិត្តដែលទុកដាក់វត្តជាយាវកាលិក^(១) ហើយធាន់ ត្រវតាមកំណត់កាល ដល់ភិត្តដែលទុកដាក់វត្តជាយាវកាលិក^(១) ដែលទុកដាក់វត្តជាសត្តាហកាលិក^(៣) ហើយធាន់អស់ ត្រឹម៧ថៃ្យ ដល់ភិត្ត ដែលទាន់ ភេជា ហវដីវិក^(៤) ពោះមានហេតុដែលគួរធាន់បាន ដល់ភិត្ត ដល់ភិត្តិ ដើមបញ្ជាត្តិ ។

សំក្លាបទទី៨០បំ។

១ អដ្ឋពថា អាហារមានបាយជាដើម ដែលអ្នកបួសគប្បីឆាត់បានតាំងពីព្រឹកទៅដល់ថ្ងៃត្រង់ ហៅថាយាវកាលិក ។ ៤ ទឹក ៤ យ៉ាងមានទឹកស្វាយជាដើម ដែលអ្នកបួសគប្បីឆាត់បានត្រឹម ថ្ងៃ១ យប់ ១ ហៅថាយាមកាលិក ។ ៣ កោសដ្ឋ: ៥ យ៉ាង មានទឹកដោះថ្នាជាដើម ដែល អ្នកបួសគប្បីទុកឆាត់បានក្នុងរវាង ថា ថ្ងៃ ហៅថា សត្តាហកាលិក ។ ៤ វត្ថុងទៀតក្រៅពី កាលិកទាំង ៣ ខាងដើម ដែលអ្នកបួសគប្បីរក្សាទុកឆាត់បានដារបទាល់អស់មួយដីវិត ហៅថា យាវដីវិក ។ ៩វិមសិក្ខាបទំ

(០៣៤) នេះ សមាយន ពុន្ទោ កកអ សាវត្ថិយំ វិហវត៍ ដេនានេ អនា៩ខំណ្ឌិតាស្ស អារាមេ ។ តេន ទោ បន សមយេន ឧត្វភ្តំយា ភិភ្ត្ បណ៌តកោជនានំ မန္ရလာ မန္ရာယ ဒိဏ္ဌား အုက္ဆင္ရွိ ។ မင္မလ္မာ ရင္ကျ-ယန္တိုစီယန္တိုဂ်ားငန္တိုက္ရင္ပံ ကို ဆုန္တာစီဖိုးကို အျမိဳးမ်ိဳးကို အျမိဳးကို အျမိဳးကို အျမိဳးကို အျမိဳးကို အျမိ បុត្តិយា ខណីតកោជនានំ អត្តនោ អត្តាយ វិញា ខេត្វា ကုက္ဖို့လ္နုန္ခ်ီ ကာလ္န၊ လာဗျင္ဆို ေရးဆုရိ ကာလ္န၊ လာရို ဂ ႏုန္နီနီ ၅ မ(လဂ္ဂလံု (စာ နိန္နာ ၊ နေပံ မင္ဂလဂ္ဂင် နင်္ဂျာထန္ရာနံ စီထန္ရာနံ ဒီဓာဇေန္ရာနံ ၅ ဟေ အေနာက္က អញ្ជិញ ។ បេ។ តេ នុដ្យាយន្តំ ទីយន្តំ វិទាខេត្តំ ကင် ဟိ အမ ေ ၁၇ ကိုယာ ကိုက္စ္ ပ လ်ား၏က d က စိ អត្តនោ អត្តាយ វិញាខេត្តា ភុញ្ចិស្បន្តិត ។ ចេ ។ សច្ចុំ កាំរ តុទ្លេ ភិត្តាវេ បណ៌តកោជនានំ អត្តនោ អត្តាយ វិញាខេត្តា កុញ្ញថាតិ ។ សច្ចុំ ភកវាតិ ។

ស៌ក្លាបទទី ๙

(១៣៤) កាលនោះ ព្រះសព្ទញពុទ្ធដ៍មានព្រះភាគ កាលគង់នៅ វត្តជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ក្បែរក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ពួកធព្វគ្គិយភិត្តុសូមកោជនដ៍ទុត្តមទាំងទ្បាយមកដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ខ្លួន ហើយតាន់ ។ ពុកមនុស្ស ពោល ទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្គាប់ថា ពុកសម-ណៈជាកូនចៅព្រះពុទ្ធជាសត្យបុត្រ មិនសមន៍ិងសូមកោជនដ៏ទុត្តមទាំង ទ្យាយដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ខ្លួនហើយធាន់សោះ អ្នកណាមួយមិនគាប់ចិត្ត នឹងកោជនដែលសម្បូវ អ្នកណាមួយមិនចូលចិត្តនឹងកោជនដែលមានរស ធ្យញ់ ។ កិត្តទាំងឡាយបានឲ្យពួកមនុស្សទាំងនោះកំពុងពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ពូកតិត្តណាដែលមានសេចក្តីជ្រាថាតិច ។ បេ ។ ពូកភិក្ខុ ពំងនោះក៏ពោល ពេស តិះដៀល បន្ទះបង្គាប់ថា ពូក ធព្វគ្គិយភិក្ខុមិនសមនឹងសូមកោជនដ៍ទុត្តមទាំងឲ្យយមកដើម្បីប្រយោជន៍ ដល់ខ្លួន ហើយធាន់ដូច្នោះ ។ ហេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សូវថា ម្នាល $\hat{r}_{\tilde{p}}$ ទំងឲ្យយ ឮថា អ្នកទំងឲ្យយសូមកោជនដ៏ឧត្តមទំងឲ្យយ មកដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ខ្លួន ហើយក៏នាំគ្នានាន់ ពិតមែនឬ ។ ភិត្តទាំងឲ្យាយក្រាបចូលថា បតិត្រព្រះដ៏មានព្រះកាគ តិតមែន y

វិនយបិដកេ មហាវិភង្គោ

រិកាហ៍ ពុទ្ធោ ភកវ កាបំ ហី ៣៩ តុទ្លោ មោយប៉ាំសា បណីតកោជនាធំ អត្តនោ អត្តាយ វិញ្ញាបេត្វា កុញ្ជិស្បូ៩ នេតំ មោយប៉ាំសា អប្បសញ្ញ ធំ វិញ្ញាបេត្វា កុញ្ជិស្បូ៩ នេតំ មោយប៉ាំសា អប្បសញ្ញ ធំ វា បសានាយ បសញ្ហ ំ វា ភិយ្យោភាវាយ ។ បេ ។ រៅកា្ន បន ភិក្ខាវា ៨មំ សិក្ខាបនំ ឧន្ទិសេយ្យា៩ យាធំ ទោ បន តាធំ បណីតភោជនាធំ សេយ្យដីធំ សប្បិ នៅនីតំ តេលំ មនុ ដាណ៌តំ មញ្ញេ ម៉សំ ទីពំ នឌំ ។ យោ បន ភិក្ខា រៀវត្រាធំ បណីត-ភៅជនាធំ អត្តនោ អត្តាយ វិញ្ញាបេត្វា កុញ្ជេយ្យ ចាច់ត្តិយត្តំ ។ រៅវាភ្លំធំ ភកវតា ភិក្ខានំ សិក្ខាបនំ បញ្ហាត្តំ ហោតំ ។

វិនយបិដក មហាវិភង្គ

ព្រះសព្វញ្ញពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលព្វកបុរសសោះសូន្យ អ្នកទាំងទ្បាយ មិនសមន៍ឹងសូមកោជនដ៍ទុត្តមទាំងទ្បាយមក ដើមរ៍ប-យោជន៍ដល់ខ្លួន ហើយតាន់ដូច្នេះទេ នៃពុក្កបុរសសោះសូន្យ អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ច្ចូកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្កាទេ ឬនាំព្លួកជនដែល ជែះថ្នាហើយឲ្យរឹងវិតតែជែះថ្នាតទៅទៀតទេ y 10 មាលភត្ត y ពំងឲ្យយ អ្នកពំងឲ្យយគប្បីសំដែងឲ្យើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា កោជនដ៏ទុត្តមទាំងទ្យាយណាមួយ កោជនដ៍ទុត្តមទាំងនោះ ដុចម្តេច เกาสระจะลูธราชิเธาะลี่รึกเนาะชา รึกเนาะอาบ่ เ(ชล ទឹកឃំ សូវអំពៅ ត្រី សាច់ ទឹកដោះស្រស់ ទឹកដោះដូវ ។ ភិត្តណា មូយ សូមកោជនដ៏ទត្តមទាំង ឡាយមានសភាពយ៉ាងនេះ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ ទូន ហើយធាន់ ត្រវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ សិត្តាបទនេះ (ถะะซิษาร (ถะ តាគ[ទន៍បានបញ្ចត្តហើយដល់កិត្តពាំងឲ្យា យយាំងនេះ y (១៣៥) សម័យនោះឯង កិត្តទាំងទ្បាយមានជម្ងឺ ។ ព្រំភភ្

ទេលេខ្យ សម័យនោះជ័ជ ភក្ខុទាំជំទ្យាយមានជម្ង ។ ពួកភក្ខុ អ្នកសូវជម្ងឺថ្កាននិយាយពាក្យនេះនិងភិក្ខុឈឺទាំងឲ្យាយថា ម្នាលអាវ៉ុសោ លោកអាចអត់ទ្រាំថ្កានឬទេ អាចប្រព្រឹត្តទៅថ្កានថ្មទេ ។ ពួកភិក្ខុឈឺ ធ្វើយថា ម្នាលអាវ៉ុសោ ក្នុងកាលមុនយើងទាំងទ្យាយថានសូមកោជនដំ ទត្តមទាំងឲ្យាយមកដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ខ្លួនហើយតាន់ ព្រោះហេតុនោះ បាចិត្តិយកណ្ដេ ភោជនវគ្គស្ស នវមសិក្ខាបទស្ស អនុប្បញ្ញត្តំ

ហោត៍ ឥនានំ បន ភកវតា បដំគ្នំតួនំ កុត្ថច្វាយន្លា င္ က်က္ကား ဗေၾကာင္း ေၾကာက္လွ်ဳိးေၾကာက္က ေၾကာက္က ေၾကာက္က ေၾကာက္က ေၾကာက္က ေၾကာက္က ေၾကာက္က ေၾကာက္က ေျပာက္က ေၾကာက္က **រានមន្តំ អារោចេសុំ ។ អ**ថា ភេកវា រានស្មឺ ចំនានេ រ) ន ស្មឹ ថ ក ព ៣ ៣ ឆ្មុំ ភ ថ ភ ត ភ ភ ភូ អ ម នេ្ត សំ អនុជានាម ភិក្ខុ៥ ភិលានេន ភិក្ខុនា បណីតភោជ-ဆင် နန္ရားေနန္ရာ ေႏိုးကူး ဖေန္မာ နုက္ညီးနံု ၿ/းက္ ဖင តិត្តូ៥ ៩មំ សិត្ត្តា ខនំ នុន្ថិសេយ្យា៩ យាន៌ ទោ ខន ရာခ် ဗဏိရကာင္ဆရာခ် မေတ္တဦးနီ မာဗ္ခါ နားခ်ီးရီ းက် မင်္ရ သက်ဆို မင်္လာ ခိုမှ စိုင်္ဂ စိုင်္ခ စိုင်္ဂ စိုင်္ခ စိုင်္ဂ စိုင်္ဂ စိုင်္ဂ စိုင်္ဂ စိုင်္ဂ စိုင်္ဂ មន ភិក្តុ រវវទ្ធានិ មណីតភោជនានិ អភិហានោ អត្តនោ អត្តាយ ^{វិ}ញ្ញាខេត្វា កុញ្ចេយ្យ ទាខ័ត្តិយន្ត៌ ។ (೧៣៦) យាន ទោ បន តាន ខណ៌តកោជ-នានីតិ សប្បិ នាម តោសប្ដិ ។ អជិតាសប្ដិ ។

លចិត្តិយកណ្ឌ កោងនវត្ត សិក្ខាបទទី៤ សេចក្តីបញ្ញត្តិជាបន្ទាប់ ទើបយើងទាំងទ្បាយមានសេចក្តីសប្បាយ តែឥទ្បូវនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រន់ហាមហើយ យើងទាំងឡាយទ្វាចក្រែង មិនហាំនសូមទៀត ទើប សេចក្តិមិនសច្បាយមានដល់យើងទាំងទ្បាយ:ដាយហេតុនោះ ។ កិត្តទាំង ទ្បាយក្រាបទូលសេចក្តីនុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រោះរឿងនេះ ដំណើរនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រន់ធ្វើធម្មឹកថា ហៅភិក្ខុទាំនឡាយមកក្នុង ពេលនោះហើយត្រាស់ថា ម្នាលភិត្តទាំងឲ្យាយតថាគតអនុញាតឲ្យភិត្តឈឺ សូមកោជនដ៏ទុត្តមពាំងឲ្យយ មកដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ខ្វួនហើយធាន់ចាន ម្នាលកិត្តទាំងឲ្យយ អ្នកទាំងឲ្យយគប្បីសំដែងឲ្យើងនូវសិត្តាបទនេះយាំង នេះថា កោជនដ៏ទុត្តមទាំងឲ្យយណាមួយ កោជនដ៏ទត្តមទាំងនោះដូច ម្តេច កោជនដ៏ទត្តមពុំង៍នោះគឺ ទឹកដោះថ្នា ទឹកដោះទាប់ យេង ទឹកឃ្មុំ សុវអំពៅ ត្រី សាច់ ទឹកដោះស្រស់ ទឹកដោះដូវ ។ ភិត្តណាមួយគ្មាន ជម្ងឺសូមកោជនដ៍ទុត្តមទាំងទ្យាយមានសភាពយាងនេះ ដើម្បីប្រយោជន៍ ដល់ខ្លួនហើយធាន់ ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ (១៣៦) ត្រន់ពាក្យថា កោជនដ៏ទត្តមទាំង ឡាយណាមួយ

កោជនដ៏ទត្តមទាំងនោះ គឺទឹកដោះថ្ងាបេសគោក្តី ទឹកដោះថ្ងារបស់ពតែក្តី

វិនយមិដកេ មហាវិភង្គោ

មហិសសប្ប៍ $h^{(0)}$ យេសំ មំសំ កាប្បតិ តេសំ សប្បំ ។ ល់ខំតំ ១ម តេសំយេវ ល់ខំតំ ។ តេលំ ១ម តិលតេលំ សាសបតេលំ មត្ថភាតេលំ វាណ្ណាតេលំ សោតេលំ ។ មត្ ១ម មក្ខាំ ភាមត្ ។ ដាលាំតំ ១ម ទុក្ខុទ្ឋា ឧត្វត្តំ ។ មញ្ញេ ១ម ឧត្តាចហេ^(២) វុច្ចតិ ។ មំសំ ១ម យេសំ មំសំ កាប្បតិ តេសំ មំសំ ។ ទីវំ ១ម តោទីវំ វា អជិតាទីវំ វា មហិសទីវំ វា យេសំ មំសំ កាប្បតិ តេសំ ទីវំ ។ ឧតិ ១ម តេសំ-យោ ឧតិ ។

(០៣៧) យោ ខនាតិ យោ យាឌិសោ ។ ខេ។ ភិក្ត្តតិ ។ ខេ។ អយំ ៩មស្មឺ អត្តេ អជិប្រែ-តោ ភិក្ត្តតិ ។ រាវរុទានិ ខណីតកោជនានីតិ តថារូចានិ ខណីតកោជនានិ ។ អតិលានោ នាម យស្ស វិនា ខណីតកោជនានិ ដាសុ ហោតិ ។

វិនយបិជិត មហាវិភង្គ

จ์กเลาะชุวเขพ่กขี่กู้ เพาชาจิกเสาะชุว ชุพยุโร้ลพอเขพตุกพลุ ណាដ៏គូរ (ដល់វិនយបញ្ហត្តិ) ទឹកដោះថ្នារបស់ពួកសត្វនោះ ហៅថា ទឹក ដោះថ្ងាឬសប្ត្រី ។ ទឹកដោះទាប់របស់សត្វអម្យាលនោះឯង ហៅថា ទឹក ដោះទាប់ប្អូនវនីត ។ ប្រេងល្ង ប្រេងស្តែ ប្រេងស្តែ ប្រេងស្រុងខែ នឹង ច្រេងគឺទាញ់ពវ ហៅថា ប្រេង ។ ទឹកផ្អែមរបស់មេឃ្មុំ ហៅថា ទឹកឃ្មុំ ។ ទឹកផ្អែមដែលកើតអំពីអំពៅ ហៅថា ទឹកអំពៅឬស្កូវអំពៅ ។ សត្វដែល ត្រាប់ទៅក្នុងទឹក ហៅថា ត្រីថ្មមក្ខជាតិ ។ សាប់នៃពុក្ខសត្វណាក៍គួរ (ដល់វិនយបញ្ញត្តិ) សាច់នៃពុក្ខសត្វទាំងនោះ ហៅថា សាច់ឬមំស: ។ ទឹក ដោះស្រស់របស់គោក្តី ទឹកដោះស្រស់របស់ពតែក្តី ទឹកដោះស្រស់របស់ ត្រច័ក្តី ហៅថា ទឹកដោះស្រស់ប្តូទីវៈ សាច់របស់ពួកសត្វណាដ៏គួរ (ដល់រិ-ទយបញ្ហត្តិ) ទឹកដោះស្រស់បេស់ពួកសត្វទាំងនោះ ហោថា ទឹកដោះស្រស់ ឬ »៍រ: ។ ទឹកដោះដុរប្រសព្វកសត្វទាំងនោះ ហៅថា ទឹកដោះដុរឬទធិ ។

(ទភាព) ត្រង់ពាក្យថា កិត្តណាមួយ មានសេចក្តីដូចគ្នានឹងបឋមចា-រាជិកសិត្តាបទ ។ ពាក្យថា កោជនដ៏ឧត្តមទាំងឲ្យាយមានសភាពយ៉ាងនេះ គឺកោជនដ៏ថ្ងៃថ្ងាទាំងឡាយមានសភាពដូច្នោះ ។ កិត្តណាវៀវភោជន ដ៏ឧត្តមទាំងឲ្យាយហើយនៅដាសប្បាយចាន កិត្តនោះហៅថាគ្មានជម្មុំ ។ ជាចិត្តិយកណ្ដេ ភោជនវត្តស្ស ៩វមសិក្ខាបទស្ស អាបត្តិវាជា

តំលានោ នាម យស្ប វិនា បណីតកោជនានិ ន ជាសុ ហោត ។ អភិលានោ អត្ថនោ អត្ថាយ វិញា-ဖော် စဖောက နုန္တာ့ ော စင္ခံလကေ နာ့္သာ့ မဂ္ဂ-မီနာ ဗင်္ဂရွိလာနာ မာဗန္ဂီ ဒုန္လာနည္ ၅ မးခါ့ျတာ။ អដ្ហោញលេ អាចត្តិ ចាចត្តិយស្បូ ។ (១៣៤) អតិលានោ អតិលានសញ្ញី ខណីន-កោជនាជំ អត្តនោ អត្តាយ វិញាបេត្វា កុញ្ចតំ អាចត្តិ ទាចត្តិយស្ប ។ អតិលានោ វេមត៌កោ ពណី-តកោជនាធំ អត្តនោ អត្ថាយ វិញាខេត្តា កុញ្ចត៌ អបត្តំ ទាខំត្តំយស្ស ។ អត៌លានោ កំលានសញ្ញ បណីតកោជនាធំ អត្តនោ អត្តាយ វិញាខេត្វា កុញូតំ អាចត្តំ ចាចត្តិយក្ស ។ កំលានោ អក់លានសញ្ញា អាចត្តំ ធុត្តដស្ប ។ តំលានោ ៤មត់តោ អាចត្តំ ទុត្តដស្ស ។ គំលានោ គំលានសញ្ញ័ អនាបត្តិ ។

ஒட்ற

ចាចិត្តិយកណ្ដូ ភោជនវត្ត សិក្ខាបទទី ៩ វារះដែលត្រូវអាបត្តិ ភិត្តណា វៀរចាកកោជនដ៏ឧត្តមទាំងទ្យាយហើយនៅសប្បាយមិនបាន ភិត្ត្ នោះហៅថាមានជម្ងឺ ។ ភិក្ខុគ្មានជម្ងឺ សូមកោជនទាំងនោះ ដើម្បីប្រយោជន៍ ដល់ខ្លួន ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ រាល់ប្រយោគ ។ ភិត្តទទួលដោយតាំង ចិត្តថា អញនឹងធាន ត្រូវអាបត្តិទុក្កដក្នុង១ណៈដែលបានមក ។ កិត្តនោះ ត្រវអាបត្តិចាចិត្តិយគ្រប់ ។ វារៈដែលលេបចូលទៅ ។ (๑๓๘) จุรษิรณ์ กิรูห์ลางชาจุรษิรณ์ เบีย សូមកោជនដ៏ទត្តមទាំងឲ្យយមក ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ខ្លួន ហើយតាន់ ត្រូវអាបត្តំជាចិត្តិយ ។ ខ្លួនមិនឈឺ កិត្តមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយសូម កោជនដ៏ទត្តមទាំងឲ្យយមក ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ខ្លួន ហើយតាន สิรศิทยุธุตุธุตุธุติษ ๆ จุรษรณ์ กิรูห์ลางชาจุรณ์ เบีย សូមកោជនដ៏ឧត្តមទាំងឲ្យយមក ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ខ្លួន ហើយតាន ត្រវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ ១៩ឈឺ កិត្ត្ សំគាល់ថា១៩មិនឈឺ ត្រវអាបត្តិ ទុកដ ។ ១នឈឺ កិត្តមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រវអាបត្តិទុកដ ។ อุธณ์ ลิรูณ์ลางชาอุธณ์ ยิธ(สุรทบลิ ๆ

វិនយប៌ដកេ មហាវិភង្គោ

(೧៣៩) អនាបត្តិ កិលានស្ប កិលានា មា្យា វិញ្ញាបេត្វា អកិលានោ កុញ្ចតិ កិលានស្ប សេសតាំ កុញ្ចត៌ ញាតតានំ បវាវិតានំ អញ្ញស្បត្តាយ អត្ត-នោ នានេន នុម្មត្តតាស្ប អានិតាម្មិតាស្បាតិ ។

សវមសិក្ខាបទ និដ្ឋិត ។

វិនយបិជិត មហាវិភង្គ

(๑ ៣ ๙) អាបត្តិមិនមាន ដល់កិត្តឈឺ ដល់កិត្តដែលមានជម្ងឺហើយ សូម លុះសូមបានមកក៏បាត់ជម្ងឺនោះហើយតាន់ ដល់កិត្តដែលតាន់កោជន ដែសល់អំពីកិត្តឈឺ ដល់កិត្តដែលតាន់កោជនរបស់ពួកញាតិ ដល់កិត្ត ដែលតាន់កោជនរបស់ពួកជនដែលបានបក់ណោ ដល់ភិត្តដែលសូម ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់អ្នកឯទៀត ដល់កិត្តដែលតាន់កោជនដែលកើតដោយ ទ្រព្យរបស់ខ្លួន ដល់កិត្តតួត ដល់ភិត្តដាខាងដើមបញ្ញត្តិ ។

សិក្ខាបទទី៩០០០ ។

ទសមសិក្ខាបទំ

(០៤០) គេន សមយេន ពុន្តោ ភកវា វេសាលំ-យំវិមាវត៍ មហាវនេ ក្លុជាតារសាលាយំ ។ គេន ទោ បន សមយេន អញ្ញូតកេ កិត្តុ សព្វ បំសុត្វ លំតោ សុសានេ វិហវត៌ ។ សោ មនុស្សេហ៍ ន័យមានំ ន ៩ ចូន៌ ប ដិត្ត ហេតុំ ។ សុសា នេ បំ ក្តាទ្ធ លេ បំ ឧ ម្នា ហ បំ អយ្យហេសាដ៍តកាន់ សាម៉ កហេត្វា កុញ្ចតំ ។ មនុស្សា ရင္မျာယန္ရွိ စီယန္ရွိ ဒီစားစန္ရွိ အမိ စာိ အာ အမ အထိ အိုက္နွ မမ္မာ့ အံ မယ္လုက်လာဆို အကာ စီ လာ ဗံ ကလာ ၅) အုတ္ဖို့မျှ-နီ ငေးဂာယံ အိန္ဒာ အကေ အငွန္လုမ်ိဳးမ်ိဳး မေးရွာ စာနေ-နီး ၅ မ၊ လျှ လုံ၊ ၈ ခ်က္က၊ နေလံ မခုလျှား နင်္ဂျာ ယန္မာနံ စီယန္မာနံ ဂိဲဓားေရးနံ ၊ ကေ က်ေနာ့ អញ្ជិញ ។ មេ ។ តេ នុវ្ហាយន្តំ ទីយន្តំ វិចាចេន្ត៌ ကင် ဟိ အမ င်္ဂက္ခ္ဂ မနိဂ္တိ မုခန္မာ၊ မာတာ၊ អាហស្សៃតិត ។ បេ។ សថ្ងំ តាំរ ត្នំ ភិត្ត អនិន្នំ

សិក្ខាបទទី ๑០

(១៤០) កាលនោះ ព្រះសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ កាលគង៍នៅ កុដាគាវសាលា ក្នុងមហាវន ក្បែរក្រុងវេសាលី ។ សម័យនោះឯង មានភិក្ខុ \Im រូបជាអ្នកប្រពាំត្តបំសុកូលនូវរបស់ គ្រប់យ៉ា័ $\mathfrak{a}^{(9)}$ នៅក្នុង (\mathfrak{n}) ស្មសាន ។ $\hat{r}_{\hat{p}}$ នោះមិន $\left(\hat{q}_{1} \underline{q}_{1} \underline{s}_{\hat{h}} \hat{s} \hat{s} \hat{s}_{\hat{p}} \omega n \hat{s}_{\hat{p}} \hat{s}_{\hat{h}} \hat{s}_{\hat{p}} \omega n \hat{s}_{\hat{p}} \hat{s}_{\hat{h}} \hat{s}_{\hat{h}} \hat{s}_{\hat{h}} \hat{s}_{\hat{p}} \hat{s}_{\hat{h}} \hat{s}_{\hat{$ ឲ្យ ឡើយ ។ កិត្តនោះកាន់យកនូវសំណែន ក្នុងព្រៃស្មសាន ខ្វះ ទៀប គល់ឈើខ្វះ ទៀបធរណ៍ទ្វាវខ្វះ ដោយខ្វនឯង ហើយតាន ។ មនុស្ស ពំឥទ្យាយពោលពោស តិះដៀល បន្ទុះបង្គាប់ថា កិត្តនេះមិនគូរបើនឹង កាន់យកសំណែនរបស់យើនទាំនទ្បាយដោយខ្លួនឯន ហើយតាន់ទេ ភិត្តជាថេវៈនេះមានកាយធាត់ ទំនងជាស៊ីសាច់មនុស្សទេដឹង ៗ ភិត្តទាំង-ទ្យាយចុនឲ្ភមនុស្សទាំងនោះពោលទោស តិះដៀល ចន្តុះចង្គាច់ហើយ ។ ពូកកិត្តណាដែលមានសេចក្តីជ្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ពុកកិត្តនោះពោល ពេស តិះដៀល បន្ទុះបង្គាប់ថា កិត្តមិនគូរនិ៍ងស៊ីលេបនូវអាហាវតាមទាវ មាត់ ជាអាហាវដែលគេមិនចានប្រគេនកោះ ។ បេ ព្រះដ៏មាន ព្រះភាគឲ្រន់ត្រាស់សូរូថា ម្នាលកិត្ត ព្វថាអ្នកឯងស៊ីលេបនូវអាហាវ អដ្ឋកថា ភិត្តនោះប្រព្រឹត្តបំសុក្លលគ្រប់ដំពូក ដោយហោចទៅសូម្បីឈើស្នត់កំបំសុក្ខល wnia: 7

វិនយប៌ឥពេ មហាវិភង្គោ

ဗုစ္မော့၊ မာတာ၊ မာတာမီရဲ ၈ မင့္ မေနာ္ ၈ ၈ ရန္မွာ အေရာ အငံ တိ ဆမ ခွံ မောမာမ္နာမ မနိုင္ငံ ဗုစ္မော့၊ မာတာ၊ မာတာမြင္မမဲ အေရာ မောမာမ္နာ မေနာ္ရင္နဲ ဗုစ္မော့၊ မာတာ၊ မာတာမွာ ကိ အို မေနာ္နာမ မေနာ္က ၈ စေနာက္နာ၊ နမိ မ်ိဳးက္စာ၊ စန ရန္နဲ့ မေဖာ္တာ စစ္ အိုက္နာ၊ နမိုင္ငံ မွစ္မော့၊ မာတာ၊ မာတ၊ မေျ စာစိုးရွိမရွိ ၅ ခါးက္နီးေၾကးရာ အိုက္နာ့ မိနာ္စာ၊ စမ္မာက္ရွိ မောက္ရဲ ၈

វិនយប៌ឝត មហាវិភង្គ

តាមឲ្វមោត ជាអាហារដែលគេមិនបានប្រគេន ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុនោះ មានដោគ (ទន័បន្ទោសថា ម្នាលមោយបុរស អ្នកឯងមិនគួរនឹងស៊ីលេប នុវតាហារតាមទាមោត ជាតាហារដែលគេមិនបាន(មគេន (ដូច្នេះ) ទេ នៃមោឃបុរស អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្វាដល់ព្លួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះ **ឬនាំ**ភ្លុកជនដែលជែះថ្កាហើយឲ្យវឹងរឹតតែជែះថ្កាឡើងត**ៅ**ទៀត ឋាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិត្តទាំងទ្យាយ អ្នកទាំងទ្យាយគប្បីសំដែងទ្បើង នូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា \hat{r}_{r} ្ណណាមួយលេបនូវអាហាវតាមទ្វាវមាត ជាអាហារដែលគេមិនបានប្រគេន ត្រវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ សិត្តាបទ នេះ ព្រះដ៏មាន ព្រះភាគធ្ងានបញ្ជូត ហើយដល់ភិត្ត ទាំង ឡាយ ហើងនេះ y $\{ 0 \ 0 \ 0 \}$ សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងទ្បាយមានសេចក្តីសង្ស័យក្នុង ទឹកនឹងឈើស្កន់ ។ ពួកកិត្តទាំងនោះចានក្រាបទូលសេចក្តីទុះចំពោះ(ពះ ដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលកិត្តពាំងទ្បាយ តថាគតអ-⁸ញាតឲ្យកិត្តកាន់យកទឹកន៍ងឈើស្ងន់តាន់ដោយ១ូនឯងបាន មាលភិត្ត **ភំ**ងឲ្យយ អ្នកទាំងឲ្យយគប្បីសំដែងទ្បើងនូវសិក្ខាបទនេះយាំងនេះថា កិត្តណាមួយលេបនូវអាហារតាមទាវមាត់ ជាអាហារដែលគេមិនជានថ្រ-โล้ (มายลี่ถายลี่ (มายอายิ่า (มายอายิ่า) (มายอายิ่า (มายอายิ่า (มายอายิ่า (มายอายิ่า)) (มายอายิ่า (มายอายิ่า)) (มายอายิ่า (มายอายิ่า)) (มายอายิ่า) (มายอาย គេន

အိုက္ဖွား ၅ မင္ပင္ရွိ အေမ မပ္ချင္နိုင္လတ္ခ်ား ရင္စုနီ ၅ ន៍ឆ្នំ នាម តាយេន ។ តាយប្បដំពន្វេន ។ ឧស្បត្តិយេន វា នេន្តេ មាត្តចាសេ ឋិតោ កាយេន က ကာယဗျွင်္ခရာဖွေ က ဗင်္ဂလ္လက္ခန်ာ ၿခံ နိုင္ဆံ ៣២ ។ អាញារោ ៣២ នុឧតតឧត្តទោណំ ឋចេត្វា យន្តិញុំ អន្លោទរណ័យ រាសា អាមារោ នាម ។ អញ្ញត្រ ឧឧកឧត្តទោណាតំ ឋថេត្វា ឧឧកឧត្ត-ဖာယ် ។ စာင်ညှောင် ကုက္ကညှောင်းနဲ့ ကုက္ကနဲ့ អាចត្តំ ខុត្តាដស្ប ។ អដ្ហោយាវេ អដ្យោយាវេ អាចត្តំ ទាច់ត្តិយស្ស ។

បាចិត្តិយកណ្ដេ ភោជនវគ្គស្ស ទសមសិក្ខាបទស្ស វិភង្គោ

のしの

ជាចិត្ត័យពណ្ហ ភោជិនវត្ត សិក្ខាបទទី ๑០ វិភត្ត

(១៤៤) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុណាមួយ មានសេចក្តីដូចគ្នានឹង សិត្តាបទទី ១ នៃចារាជិកកណ្ឌ ។ ដែល ហៅថា គេមិនចានប្រគេន តំំសំដៅយកវត្តដែលកិត្តមិនចានទទួល ប្រគេន ។ ដែល ហៅថា របស់ដែលគេប្រគេន គឺកាលបើទាយកឲ្យរបស់ណាដោយកាយក្តី ដោយ របស់ដែលជាបន៍ងកាយក្តី ដោយបោះឲ្យក្តី កិត្តក៏ស្ថិតនៅក្នុងហត្ថបាស ពុទទទួល $^{(\circ)}$ ដោយកាយ ឬ ដោយរបស់ដែលជាប់នឹងកាយ របស់នេះ ហៅថា គេប្រគេន ។ ដែលហៅថា អាហារ គឺរបស់ណាមួយដែល ลูแดบบุตเฟตุร ปุกเพลโลด็กร์ลเพื่อรู้ เบ่งเระเบาชา ពាហាវ ។ ពាក្យថា វៀវលែងតែទឹកនឹងឈើស្កន់ គឺលើកលែងតែទឹក ន៍ងឈើស្កូន ។ ភិក្ខុ ទទួលយកដោយគិតថា អញនឹងទំពាស៊ី អញនឹង បរិកោគ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ គ្រប់។ វារ:ដែលលេចចូលនៅ ។

អដ្ឋកថា ក៏រិយាទទួលប្រភេទប្រឹកបដោយអង្គ ៥ គឺ ១ វត្ថុដែលបុរសមានកំលាំងយ៉ាង
 កណ្ដាល ល្មមលើកឡើងបាន ។ ២ អ្នកប្រភេទបិតនៅក្នុងហត្ថបាស ។ ៣ អ្នកប្រភេទ
 បានបង្អោនខ្លួនចូលមក ។ ៤ ទេវតាក្ដី មនុស្សក្ដី សត្វតិរប្ផានក្ដីប្រភេន ។ ៥ ភិត្តុទទួលវត្ថុ
 ទោះដោយកាយក្ដី ដោយវត្ថុដែលដាប់នឹងកាយក្ដី ។

វិនយប់ដំពេ មហាវិភង្គោ

(០៤៣) អប្បដិក្តហិតាភោ អប្បដិក្តហិតភាលញ្ហី អនិន្នំ មុខន្ធារំ អាហារំ អាហារតំ អញ្ញន្ត្រ ខុនតា-ឧត្ថទោណា អាមត្តិ ទាចិត្តិយក្ស ។ អម្បដិក្តហិនគោ ឋមតិកោ អនិន្នំ មុខនារំ អាហារំ អាហាតំ អញ្ញនៃ នុន-តាននូទោណា អាមត្តិ ទាចិត្តិយស្ប ។ អប្បដិក្តហិតកោ ខដិត្តហិតតសញ្ញី អនិន្នំ មុខន្ធារំ អាហារំ អាហរតំ អញ្ញត្រៃ ឧឧតាឧន្តចោណា អាចត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។ បដក្តហិតកោ អប្បដក្តហិតតាសញ្ញី អាចត្តំ នុក្កាដស្ប ។ បដិក្តចាំតាកោ វេមត៌កោ អាចត្តំ នុត្តាដស្ប ។ ចដិក្ត-ហំតាតេ បដំក្តហំតាកសញ្ញ័ អនាបត្តំ ។

វិតាគាន់ សតិ បច្ចុយេ អសតិ តាហ្ស័យតារាកោ សាមំ

ទសមសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

ភោជនវគ្គោ ចតុត្ថោ ។

(០៤៤) អនាបត្តិ នុនភានន្តចោណេ ខត្តាវិមញា-

វិនយប៌គិត មហាវិភត្ត

(១៤៣) វត្តដែលភិក្ខុមិនបានទទួលប្រគេន ភិក្ខុភ័លគាល់ថាមិន ជានទទួល ថ្រគេន ហើយលេបនូវអាហាវតាមទាវមាត់ ជាអាហាវ ដែលគេមិនប្រគេន ត្រវអាបត្តិបាចិត្តិយ វៀរលែងតែទឹកនឹងឈើស្ងន់ ។ វត្តដែលភិត្តមិនចានទទួល ប្រគេន ភិត្តសង្ស័យ ហើយលេបនូវអាហារ ជាអាហាវដែលគេមិនបានប្រគេន ត្រវអាបត្តិបាចិត្តិយ **ត**ាមទាវមាត់ กัก វៀវលែងតែទឹកនឹងឈើស្កន់ ។ វត្តដែលកិត្តមិនចានទទួល[ប់គេន សំគាល់ថាបានទទួលប្រគេន ហើយលេបន្តអាហារតាមទារមាត់ ជា អាហារដែលគេមិនបានប្រគេន ត្រវអាបត្តិបាចិត្តិយ វៀរលែងតែទឹកនឹង ឈើស្កន់ ។ វត្ថុដែលកិត្តបានទទួលប្រគេន កិត្តសំគាល់ថាមិនទាន់បាន **ទ**ទួល ប្រគេន ត្រវអាបត្តិទុក្កដ ។ វត្ថុដែលភិក្ខុទទួល ប្រគេន ភិក្ខុសង្ស័យ ត្រវៃអាបត្តិទុក្កដ ។ វត្តដែលភិត្តទទូលប្រគេនហើយ ភិត្តភ៏សំគាល់ថាបាន **ទ**ទួល (บเลรเทีย ยิรโล่งกบติเจา บ (១៤៤) អាបត្តិមិនមានដល់ភិត្តដែលតាន់ទឹកនឹងឈើស្កូន ដល់ភិក្ខុ ដែលកាន់យកថ្នាំមហាវិកត ៤ យ៉ាំន^(๑)ដោយខ្លួនឯងហើយតាន់ ([ែញះមាន ហេតុហេយគ្មានកប្បិយការក ដល់ភិត្តធត ដល់ភិត្តជាទាងដើមបញ្ចត្តិ ។ សិក្ខាបទទី ១០ ចប់ ។ ភោជនវត្តទី ៤ ៤បំ ។

មហាវិកត ៤ គឺ អូត ១ គួប ១ ដេ: ១ ដី ១ ។

ព្រះត្ដំយាណ្ ៣ជិះវត្ដល្ប ទទាំ៖ តស្បុន្ទា នំ ចំណ្ឌោ គណំ ចរំ ថ្ងូវី ន្វេ ច វុត្តា ចវារណា⁽⁰⁾ វិកាលោ^(២) សន្និជិការំ^(៣) ចណីនំ ន្វារកំ ឧសាន៍^(៤)

ទ ទ ភុត្តា ចវារណា ។ ៤ ឱ. ម. វិកាលេ ។ ៣ ឱ, ម. សត្និធិ ទីវំ ។ ៤ ទ ម ទទួលោណេខ ឆេ ទសាឆិ ។

ចំនួនសិត្តាបទក្នុងកោជនវគ្គនោះមាន ๑០ យ៉ាង គឺ បិណ្ឌ(សិត្តាបទ)១ គណ(សិត្តាបទ)១ ប(សិត្តាបទ)១ បូវ(សិត្តាបទ)១ បវារណា (សិត្តាបទ)ពីវ ព្រះដ៏មានព្រះភាគពោលហើយ វិកាល(សិត្តាបទ)១ សន្និធិការ(សិត្តាបទ)១ បណីត(សិត្តាបទ)១ ទ្វារក(សិត្តាបទ)១ ។

អចេលពវគ្គស្យ បឋមសិក្ខាបទំ

(១៤៥) តេន សមយេន ពុន្មោ ភកវា វេសាល័យ វិហវត៌ មហាវនេ ក្លុងាតារសាលាយំ។ តេន ទោ ខន សមយេន សន័្នស្បូ ទានន័យ ឧបន្ត្រំ ហោត ។ អ៩ទោ អាយស្មា អានរន្ទា ភកវតោ ឯកមត្ត អារោចេស ។ តេខហានខ្ចុ វិឃាសានានំ ឬរំ នេញតំ ។ រារំ កន្លេតំ ទោ អាយស្នា អានខ្ចោ កក់នោ ខដិស្សណិត្វា វិឃាសានេ ខជ៌ទាជ័យា ជំសំនាខេត្វា វាគេកំ ឫវ៉ានេន្លោ អញ្ញតវិ-ស្បា មវិច្វាជិតាយ ៧តំ មញ្ញមានោ ខ្វេ ថ្ងូវ អនាសំ ។ សាមន្តា បរិត្វាជិតាយោ តំ បរិត្វាជិតាំ ឯតឧកេខុំ ជាកេ នេ រាសេ សមណោន៍ ។ ឧ មេសោ សមណោ ជាព រ) ភាំ មញ្ញមានោ ខ្វេ ថ្វូវ អនាសីតំ ។ ខុត៌យម្បី ကေ မာကာက် မာဒးသိ ၅ ရမ္မာမူ ရောက် ကို အောက် မော်မာမောက် အောက် အောက် အောက် အောက် အောက် အောက် အောက် အောက် အောက် အေ យៅ បរិទ្វាជិតាយ ឯកំ មញ្ញមានោ ខ្វេ ជូវ អនាស៍ ។

អបេលតវគ្គ សិក្ខាបទទី ๑

(๑८८) กางเราะ (ตะงงุตุกฤรูร์ยารเสาล ลร์เรา កុដាគាសោលាក្នុងព្រៃមហាវន ទៀបក្រងវេសាលី ។ សម័យនោះឯង វបស់ដែលបុគ្គលគប្បីទំពាវស៊ីកើតទ្បើងដល់សង្ឃ ។ (ពះអានន្ទដ៍មាន ពយុក្រាបទូលសេចក្តីនុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ [ន ន ត្រាស់ថា មាលអានន្ បើដូ ច្នោះអ្នកចូវឲ្យនំដល់ពូកមនុស្សអ្នកស៊ី ដែលចុះ ។ ព្រះអានន្ទដ៍មានអាយុទទួលព្រះពុទ្ធដីកាថា បពិត្រព្រះអង្គ ដ៍ចំរើន យ៉ាន៍ហ្មឹនហើយៗ ក៏ឲ្យពួកមនុស្សដែលជាអ្នកស៊ីដែលអន្ទ័យជាជូវ ហើយក៏ឲ្យនំមួយ ។ (ដល់មនុស្សដែលជាអ្នកស៊ីដែល) វួចឲ្យនំព័រ ទៅនាង បរិច្ចាជិកាម្នាក់ដោយសំគាល់ថាឲ្យនំមួយដូចគេទាំងពា្លងដែរ ។ ពា្លកនាង បរិព្វាជិកា (ដែលនៅ) ដុំវិញ ចុននិយាយពាក្យនេះន៍ងនាងបរិព្វាជិកានោរ ឋា សមណនោះដាសហាយរបស់នាងឬ ។ នាងបរិព្វាដិកានោះទ្វើយថា សមណន្តុះចិនមែនដាសហាយរបស់ខ្ញុំទេ គឺលោកសំគាល់ថាឲ្យនំមួយដល់ ខ្ញុំ តែត្រទ្បប់ទៅជាឲ្យនំពីរមកវិញ ។ វារជាគំរប់ពីរដង ព្រះអានន្ដដ៍មាន អាយុ ឲ្យនំមួយ១ (ដល់មនុស្សដែលជាអ្នកស៊ីដែល) រួចឲ្យនំពីរទៅនាង បរិត្វាជិតាដដែលនោះ ដោយសំគាល់ថាឲ្យនំមួយដួចគេពំងព្លួងដែរ 7

ជាចិត្តិយកណ្ដេ អចេលកវគ្គស្ស បឋមសំក្លាបទស្ស និទានំ

សាមត្តា មវិទ្វាជិតកាយោ នំ មវិទ្វាជិតកំ វាតនកេចុំ ជាភេ នេ រាសេ សមណោត៍ ។ ជ មេសេ សម-ឈោ ជាហ រាក់ ទត្តាទានោ ខ្វេ ថ្លូវ អនាសិត ។ အခ်ိဳယဗျိဳ (စာ မာယလ္ခ္) မာင္ကော့ ၿကားကို ဗ္အဂ်ဴ၊ငက္က តស្សាយៅ បរិទាជិតាយ រៀត ទត្តាទានោ នេ្ទ ចូវ អនាសំ ។ សាមន្តា បញ្ចែជិតាយោ តំ បញ្ចែជិត រ)តនកេខុំ ជាកេ តេ រាសោ សមណោត៌ ។ ជ មេសោ សមលោ ជាព រាំតំ មត្តាមានោ ខ្វេ ថ្វវេ អនាស័ត៌ ។ ជាហ ន ជាហេតំ ទុប្ខណ្ឌឹស្ ។ អញ្ញត-កេខិ អាជីវ កោ បរិវេសន៍ អកមាសំ ។ អញតារា អជីវតាស្បូ មមាន្តំ មិណ្ឌំ អនាសំ ។ អដទោ សោ អជីវ កោ តំ បំណ្តុំ អានាយ អកមាស៌ ។ អញ-តកេ អាជីកភា តំ អាជីវិតំ វិតឧភេខ គុតោ

ちどう

បាចិត្តិយកណ្ឌ អចេលពវិត្ត សិក្ខាបទទី ១ និទាន

ពុកនាងបរិព្វាជិកា(ដែលនៅ)ជុំវិញ ក៏និយាយពាក្យនេះនឹងនាងបរិព្វាជិកា នោះថា សមណៈនុះជាសហាយរបស់នាងឬ។ នាងបរិព្វាជិកានោះធ្វើយថា សមណៈនុះមិនមែនជាសហាយបេស់ខ្ញុំទេ គឺលោកសំគាល់ថាឲ្យនំមួយ ដល់ខ្ញុំ តែត្រឲ្យប់ទៅជាឲ្យនំពីរមកវិញ ។ វារៈជាគំរប់បីដងទៀត (ពះ ៣នន្តដ៏មានអាយុ ឲ្យនំមួយ១(ដល់មនុស្សដែលដាអ្នកស៊ីដែល) វួចឲ្យ នំពីរទៅនាងបរិញជិតាដដែលនោះ ដោយសំគាល់ថាឲ្យនំមួយដូចគេ ព៌នត្បូងដែរ ។ តូកនាងបរិទ្វាជិកា (ដែលនៅ) ដុំវិញ ក៏និយាយពាក្យនេះ ន៍ននាន៍បរិញដិកានោះថា សមណៈនុះដាសហាយរបស់នាន៍ឲ្។ នាន៍បរិ-ព្វាជិកានោះធ្វើយថា សមណៈនុះមិនមែនជាសហាយរបស់ខ្ញុំទេ គឺលោក សំគាល់ថាឲ្យនំមួយដល់ខ្ញុំ តែត្រឲ្យប់ទៅជាឲ្យនំពីរមកវិញ ។ ពួកទាង ចរិច្វាជិកាទាំងនោះ ក៏នាំគ្មានិយាយចម្អកថា (សមណៈនុះ)សហាយផ្ ទំនមែនសហាយ ។ (វេលានោះ) មានអាជីវកម្នាក់ដើវទៅកាន់ទីដែល គេអង្គាស ឬចែក(នំ) ។ (ពេលនោះ) មានភិត្តមួយរូបកំពុង[ចបាច **ចាយលាយដោយ**ទឹកដោះថ្វាដ៏ច្រើន ហើយក៏ឲ្យដុំជាយទដុំដំដល់អាជីវក នោះ ។ លំដាមនោះ អាដីវិកនោះក៏កានយកដុំចាយនោះហើយដើរទៅ ។ (ពេលនោះ) មានអាជីវកម្នាក់ទៀតបានពោលពាក្យនេះនឹងអាជីវកនោះថា

វិនយបិដកេ មហាវិភង្គោ

နယာ အင္ဂုံးလာ စီးလ္နာ လၾာနဲ့ န အလျာင်္ဂလာ សមណស្ស តោតមស្ស មុណ្ឌតាកហមត៌កាស្ស មរិឋ តេសំ អាជីវភានំ ៩មំ តេថាសហ្វាបំ ។ អ៥ទោ តេ នទាសកា យេន ភកវា តេនុបសន្ថ័មឺសុ ទួបសម្ព័ទ្ធិត្វា ភតវន្តំ អភិវា ខេត្តា រាំតាមខ្ញុំ ខិសីឌឺ-လု ာ ၿကားမင္ရွိ စိုလိုင္ရာ (၈) (၈) ရေတာလကာ កកវន្តំ វាននយុត្តំ ។នេ មន្ទ្រីលា អរុហ៍បយ្យាយា មា ពុន្ធស្បី អណ្ដែតាមា ឌម្មស្បី អណ្ដែតាមា လမ်္သလျှ ကရေ အရွေ မေလျာ အိန္ဒိယာခ် សហត្ថា ជ ឧឧេយ្យត្តំ ។ អ៥ទោ ភកវា តេ នទាសកោ ឌម្មិយា តាដាយ សន្ទស្មេស៍ សមា-នបេស សមុត្តេដេស សម្បូហ៌សេស ។ អ៥ទោ នេះ ទទាសកា កកវតា ជម្ន័យ កដោយ សន្តស្មិតា လမာဒဗိနာ လမု၊န္ရင်္ဂနာ လမျှတ်လဲ၏ ဒုဋ္ဌာ-យាសនា កកវន្តំ អភិវានេត្តា បនក្តាំណំ កាត្វា

វិនយបំដា មហាវិភង្គ

ម្នាលអាវ៉ុសោ អ្នកឯងបានដុំបាយមកព័ទ័ណា ។ អាជីវកដែលបាន ដុំចាយនោះធ្វើយតបថា ថ្នាលអាវុសោ ដុំចាយៗំចានមកអំពីទីដែលគេ អង្គាសនៃមុណ្ឌកគហបត៍ (គហបត៍ត្រៃវោល) របស់ព្រះសមណគោតម ។ ពួកទធាសកចានឮពាក្យចរចានេះនៃពួកអាជីវិកនោះច្បាស់ េះខារ លាស់ហើយ ។ ទើបព្លូក៖ ចាសកទាំងនោះចូលទៅគាល់ ព្រះដ៏មាន ព្រះ តាគ លុះចូលទៅដល់ហើយក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានបុណ្យហើយក៏អង្គយ ក្នុងទី ត ដ៏សមគរូវ ។ ទុបាសកទាំងនោះ លុះអង្គយក្នុងទីដ៏សមគរូហើយ កំ ក្រាបទុលពាក្យនេះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះកាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ពួកតរ្ថិយអម្យាលនេះ ជ្រាប់វានឹងពោលទោសដល់ព្រះពុទ្ធ ព្រះធម៌ ព្រះសង្ក្ បពិត្រព្រះអង្គដ៍ចំរើន សូមកុំឲ្យលោកម្ចាស់ពំងឡាយ ឲ្យ (វត្ថុអ្វី ។) ដល់ពូកតិ ្ថិយដោយដែរបស់ខ្លួនឲ្យើយ ។ លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ពន្យល់ ទុបាសកទាំងនោះ ឲ្យឃើញច្បាស់លាស់ ឲ្យកាន់យកព្រម ឲ្យអាចហ៊ាន ឲ្យរីករាយ ដោយធម្មីកថា ហើយ ។ ឯព្លុកឧចុរសកតាំងនោះ កាលព្រះដ៏មានព្រះកាគ ទ្រង់ពន្យល់ឲ្យឃើញ ច្បាស់លាស់ ទ្រង់ឲ្យកាន់យកទ្រម ឲ្យអាចហ៊ាន ឲ្យរីករាយ ដោយ ឝថ្មីកថា ហើយក៏ក្រោកចាកអាសនៈ ក្រាបថ្វាយបន្ត័ព្រះដ៏មានព្រះកាគ

បត្តមឺសុ ។ អ៥លោ ភកវា ឯតស្មឺ ជំនារេ រាតស្មឺ⁽⁰⁾ បករណេ កិត្តសង្ឃ៍ សន្និចានាបេន្វា ភិត្ត្ នំ តន-<u>ဂူဥ</u>ါကံ နေန၊လာမ်ကံ ငမ္ခံ နေဗံ နေရာ နိက္ခ អាមន្លេសំ តេនហំ កិត្តថេ ភិត្តូនំ សិត្តាបនំ ပ္ရက္က စေနာ္က အနားက စင်္ခၚ နာင္ဆံုနာင္ရနာက ကန္ဗုံးသုနာယ ၂၀၁၁ ကန္မွမ္ခင္ရွိနာယာ နံစယာ-<u> ဂု</u>င္လာဟာ ၿ/းက္ ဗ ေ က်က္ခံ၊ ၊ န ဖိ က်ာ္ခာ ဗ ဖိ នុទ្ធិសេយ្យ៩ យោ ១១ ភិត្តា អចេលតាស្បូ វា បញ្ជែកស្មេ ។ បញ្ជែភិភាយ ។ សហត្ថា ខានឧ័យ វា កោជន៍យំ វា ឧឧេយ្យ ទាខំត្តិយន្ត៌ ។ (၈၉၇) ကော ဆဆ္ဆ ကော ကခု ကော (၄၅၇) ភំក្តុត៌ ។ បេ ។ អយំ ឥម ស្មឹ អត្តេ អជ៌ប្បេតោ ခ်က္ခုဆိ ၅ မ၊ ေလးကာ ဆမ ၊ ယာ၊ ကာင် စာ စာ d-តាសមាបណ្តោ ឧក្តោ ។ បរិព្វាជាតោ នាម ភិត្តាញ្ < ភិក្ខុសង្ឃ ។ បេ ។ តទនុលោមិពន្តំបំ មរមឱរោជ័យបោត្ថភេ នត្ថិ ។

ជាចិត្តិយកណ្ដេ អចេលកវគ្គស្ស បឋមសិក្ខាបទស្ស សិក្ខាបទវិភង្គោ

ඉප් ග

លាចិត្តិយកណ្ឌ អចេលពវត្ត សឹក្ខាបទទី១ សិក្ខាបទវិភង្គ

ធ្វើបៃទក្សិណ ហើយបៀសចេញទៅ ។ ញោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ទេីប ព្រះដ៏មាន ព្រះភាគ ត្រាស់ឲ្យប្រជុំភិត្តុសង្ឃ ទ្រង់ធ្វើធម្មីភថាដ៏ល្មមសម-តួរូតាមហេតុនោះ ដល់ពួកភិត្តុ ហើយ ទ្រង់ហៅភិត្តុទាំងឲ្យ យមក ត្រាស់ថា នៃភិត្តុទាំងឲ្យ យ បើដូច្នោះ តថាគតនឹងបញ្ហាត្តសិត្តាបទដល់ភិត្តុទាំង ឲ្យ យ ពោះអា សែយអំណា ច ប្រយោជន៍ ๑០ យ៉ាង គឺ ដើម្បីសេច ភ្លីល្អ ដល់សង្ឃ ១ ដើម្បីសេច ភ្លីសប្បាយដល់សង្ឃ ១ ។ បេ ។ ដើម្បី ញាំង ព្រះសន្ធមឲ្យស្ថិតស្ថេរ ១ ដើម្បីអនុគ្រោះដល់វិន័យ ១ មាលភិត្ត្ ចំងឲ្យ យ អ្នកទាំងឲ្យ យគប្បីសំដែង ទ្បើងនូវសិត្តាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិត្តុណាមួយ ឲ្យវត្ថុដែលបុគ្គលគួរទំពាស៊ី ឬវត្ថុដែលបុគ្គលគួរបរិតោគ ដល់អចេលភក្តី បរិត្វាជកក្តី បរិត្វាជិកាក្តី ដោយដែរបស់ខ្លួន ត្រូវអាច ភ្លិជាចិត្តិយ ។

(១៤៦) ត្រង់ពាក្យថា កិត្តូណាមួយ មានសេចក្តីដូចគ្នានឹងសិក្ខា-បទទី១ នៃចារាជិកកណ្ឌ ។ ដែលហៅថា អចេលក គឺបុគ្គលដែល បូសជាបរិព្វាជកមានកាយអា កាត់ទាំងអស់ ។ ដែលហៅថា បរិព្វាជក គឺបុរសដែលបួសជាបរិព្វាជកទាំងអស់ វៀវលែងតែកិត្តនឹងសាមណេវ េញ ។ ដែលហៅថា បរិព្វាជិកា គឺស្រីដែលបួសជាបរិព្វាជិកាទាំងអស់

ବ୍ଟମ

វិទយបិដកេ មហាវិភង្គោ

្រទេស្យ ឥត្តលេ ឥត្តលេសញ្ញ សីខាត្តា ទាន-ន័យ វា កោជន័យ វា នេតិ អាខត្តិ ទាន់ត្តិយស្ប ។ តិត្តិយេ វេមតិកោ សហត្ថា ទានន័យ វា ភោជន័យ វា នេតិ អាខត្តិ ទាន់ត្តិយស្ប ។ តិត្តិយេ អតិត្តិ-យសញ្ញី សហត្ថា ទានន័យ វា ភោជន័យ វា នេតិ អាខត្តិ ទាន់ត្តិយស្ប ។ ទុនភានន្តទោណំ នេតិ អាខត្តិ ទាន់ត្តិយស្ប ។ ទុនភានន្តទោណំ នេតិ អាខត្តិ ទុក្តាដស្ប ។ អតិត្តិយេ តិត្តិយសញ្ញី

វិនយប៊ិជិក មហាវិកង្គ

រវៀវលែឪតែភិក្ខុនី សិក្ខមានានំងសាមណេរីចេញ ។ ដែលហៅថា វត្តដែលថុគ្គលគូរូទំពាស៊ី គឺលើកទុកតែកោជន ៥ យ៉ាង ព្រមទាំងទឹកនឹង ឈើសួនចេញ ក្រៅពីនោះហៅថា វត្តដែលបុគ្គលគួរទំពាស៊ីទាំងអស់ ។ វដ្ឋលាៅថា វត្តដែលបុគ្គលគួរបរិកោគ បានដល់គោជន ៥ យ៉ាំង គឺជាយ ១ នំស្រស់ ១ នំក្រៀម ១ ត្រី ១ សាច់ ១ ។ ពាក្យថា ឲ្យ គឺភិត្តុឲ្យដោយកាយក្តី ដោយវត្តដែលជាប់នឹងកាយក្តី ដោយបោះឲ្យក្តី ត្រូវ ហូបក្តីជាចិត្តិយ ។

(១៤៧) ជនជាតិរិ្ថយ កិត្តភីសំតាល់ថាជាតិរិ្ថយ ហើយឲ្យវត្ត ដែលគួរទំពាស៊ី ឬវត្តដែលគួរបរិកោគ ដោយដែរបស់ទួន ត្រូវអាបត្តិ ពុចិត្តិយ ។ ជនជាតិរិយ កិត្តមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយឲ្យវត្តដែលគួរ ទំពាស៊ី ឬវត្តដែលគួរបរិកោគ ដោយដែរបស់ទួន ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ ជនជាតិរិ្ចយ កិត្តសំតាល់ថាមិនមែនជាតិរិ្ថយ ហើយឲ្យវត្តដែលគួរ ទំពាស៊ី ឬវត្តដែលគួរបរិកោគ ដោយដែរបស់ទួន ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ កិត្តឲ្យទឹកនឹងឈើស្ងួន់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បុគ្គលមិនមែនជាតិរិ្ចយ **0**&&

ជាចិត្តិយកណ្ដេ អចេលកវត្តស្ស ២ឋមសិក្ខាបទស្ស អនាបត្តិវាពេ

អាបត្តិ ឧុត្តដស្ប ។ អតិត្តិយេ វេមតិកោ អាបត្តិ ឧុត្តដស្ប ។ អតិត្តិយេ អតិត្តិយសញ្ញី អនាបត្តិ ។ (១៤៤) អនាបត្តិ នាបេតិ ឧ ខេតិ ឧបឧិត្តិចិត្តា នេតិ ពាសិវលេចំ⁽⁰⁾ ខេតិ ឧម្ទត្តតាស្ប អាឧិតាម្នំ-តាស្បាតិ ។

បវេមស័ក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

🔹 ទ. ច. ពាហិរាលេបំ 🤋

លចំតំណូណណ្ឌ អចេលពវត្ត សំត្វាបទទី ១ វារះដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ភិត្ត សំគាល់ថាជាតិវិយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ជនមិនមែនជាតិវិយ ភិត្ត សង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ជនមិនមែនជាតិវិយ កិត្ត សំគាល់ថា មិនមែនជាតិវិយ មិនត្រូវអាបត្តិទេ្យីយ ។ (១៤៤) អាបត្តិមិនមាន ដល់ភិត្តវដែលបើគេឲ្យឲ្យ មិនឲ្យដោយ ខ្លួនឯង ដល់ភិត្តវដែលជាក់⁽⁴⁾វត្តទុកឲ្យ ដលភិត្តវដែលឲ្យរបស់ជា (គ្យីង លាបទាង $(ny^{(b)})$ ដល់ភិត្តតួត ដល់ភិត្ត ដើមបញ្ញត្តិ ។

សិក្ខាបទទី 🛛 🖬 😗

ភិក្ខុងាក់របសក្នុងភាដន៍ ហើយលើកយកភាដន៍នោះទោងម្កល់ទុកលើដី ដ៏គតិរិ្តយទាំង
 តោះ ហើយឲ្យដោយវាបា ។ ៤ បានដល់គ្រឿងណបកាយគ្រប់យ៉ាងមានម្សៅដាដើម ។

ទុតិយស៌ក្លាបទំ

(១៤४) គេន សមយេន ពុន្ទោ ភកវា សាវត្ថ័យំ វិហាត់ ជេតានេ អនា៩ចំណ្ឌិតស្បូ អារាមេ ។ តេន ទោ ខន សមយេន អាយស្នា ឧទនន្ទោ សក្សបុត្តោ ကရုအ လန္ဒိုစားက င်္ဂန္နံ ၿခေးဂင္ ၿတားက តាម ខិណ្ឌាយ ខាំសិស្បាទាតិ តស្ប អនាចេត្វា នយោប្រទេស មួយ ស្រែង ទោង សាង ស្នំ អនុវា စိုလင္ဗို က ဆလှေ စာေဆို သိက္ကလ႑္ ဖ ကေဇး ကိ ធិសដ្ឋា វា ដាសុ ហោត័ត៌ ។ អ៩ទោ សោ ភិក្ខា ទមត្ត ដ្ឋ តាលេ នាសត្តំ ខំណ្ឌាយ ចរំទុំ ខដិត្តម-<u>ເລຍີ အ၏ ကျွက္ပံ အ ကျွားက် စီ ဥက ရွာ မ ကျောက် ၅</u> អ៩ សា សេ ភិត្ត ភាពមំ ឥត្តា ភិត្ត ជំ ៧នមន្ត អារោចេសិ ។ យេ នេ ភិត្ត្ អញ្ជិញ ។ បេ ។ តេ នុជ្ឈាយឆ្នំ ទីយឆ្នំ ទៃចេឆ្នំ តថំ ហិ នាម អាយស្មា ឧបឧរេណ្ដ សតាយ្រុត្នោ ភិក្ខំ រ២៣វ៉ាសា តាម បំណ្ឌាយ បរិសិស្សាមាតិ តស្បូ អនាបេត្វា

សិក្ខាបទទី ២

(១៤៩) កាលនោះ (ភះសព្វញពុទ្ធដ៏មានដោត កាលគង៍នៅកង វត្តជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិតសេដ្ឋី ក្បែរក្រងសាវត្ថ័ ។ សម័យនោះឯង ព្រះទបនន្ធជាសត្យបុត្រដ៍មានអាយុ បាននិយាយពាក្យនេះនំងកិត្តជាសទ្ធិ-វិហាវិករបស់ព្រះថេវៈជាបងប្អូនថា ម្នាលអាវ៉ិសោ លោកចូរមក យើង ពំឥទ្យាយនឹងចូលពៅកាន់ស្រក ដើម្បីចំណ្ហូណុត ថាដូច្នេះហើយ ក៏មិន ឲ្យគេ (បគេន (អ៊ី ១) ដល់ភិក្ខុនោះ ទៀយ (បែរជា) បើឲ្យតែទ្យប់ទៅវិញថា មាលអាវ៉ុសោ លោកចូរទៅចុះ ខ្ញុំនឹងនិយាយឬនឹងអង្គុយជាមួយនឹងលោក មិនសប្បាយទេ ខ្ញុំនឹងនិយាយប្តនឹងអង្គុយតែម្នាក់ឯង ស្រលជាង ។ ត្រា នោះ កាលចើពេលដែលត្រូវធានកាន់តែចូលមកជិតហើយ ភិក្ខុនោះមិន អាចនឹង ត្រាច់ទៅចិណ្ឌជាតជាន សូម្បីត្រាន់តែត្រទរួច់មកធ្វើកត្តកិច្ចវិញក៏ មិនទាន់ ជាអ្នកអត់ចង្អាន់ (មួយពេលនោះឯង)។ ទើបភិត្តនោះទៅកាន់អាnមហើយដំណាលរឿងនុះ (ចាប់កិត្តពាំង ឡាយ ពួកកិត្តណា ដែលមាន សេចក្តី (ជាថាតិច ។ បេ ។ ពួកកិត្ត ពំងនោះ ក៏ពោល ពេស តិះដៀល បន្តុះ បង្អាប់ថា ព្រះឧបនន្ទជាសក្យបុត្រដ៏មានអាយុ មិនសមបើមកបបូលកិត្តថា លោកចូរមក យើងទាំងឡាយនឹងចូលទៅកាន់ស្រក មាលអាវ៉ិសោ

ဒု ျော၊ ဆီ မျိဳးနီး ၅ မေ ၅ မေ မို ကို နဲ ဒု မေ ကို အိက္ခံ ၿတာ႔ ကေခ် စိယ္စာယ ၿပိဳလိဳ လ႐ုဗာဆို အလ႐ု หลาเชลา จเพกเสพลิ ๆ ชยุ่ หลุกลิ ๆ ริสาภ์ ពុន្ធោ ភកវា គេ៩ ហិ ៣ម ភ្នំ មោយបុរិស ភិក្ខំ វ) ញាក់សោ តាម ចំណ្ហាយ ចរិសិស្សាមាន តស្បូ អនា-**ဗေန္ခာ « ယျေးခံ လုန္ ၊ ေ**ဆ ဗာအ ဗိုန္မာ အ ဗာန္ကာ မိ က စမာဆာဏ စမာဆ္အားနဲ့ ကို အိဳးယာ္ကာကိုယ္ ၅ စေ ၅ រ)វញ្ច ខន កំក្ខាវ ៩មំ សិក្ខាខនំ នុន្ទិសេយ្យ៩ con con range range range with the <math>contract contract of the contract of theតាម ាំ និតមំ ាំ បំណ្ហាយ បរិសិស្សាមាត៌ តស្ប នាខេត្តា កំ អនាខេត្តា កំ ទុយ្យេដែយ្យ កញ្ញាវីសោ ត ឥទំ បាវេទ្យ៉ ឧ. ម. លោត្តពេសុ ឧ ទិស្សតំ ។

បាចិត្តិយកណ្ដេ អចេលកវត្តស្ស ទុតិយសិក្ខាបទស្ស បញ្ញត្ត័

ବଙ୍ମ

លចិត្តិយកណ្ឌ អចេលកវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤ សេចក្តីបញ្ហត្តិ

ដើមប្រឹណ្ឌបាត ហើយមិនឲ្យគេប្រគេនអ្វីៗដល់ភិត្តនោះ /សាប់តែ បញ្លូនឲ្យត្រឲ្យប់ទៅវិញ (ដូច្នេះ) សោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សូរថា នៃទបននូ បានព្វថាអ្នកឯងបបូលភិត្ថថា ម្នាលអាវ៉ិសោ លោកចូវមក យើងទាំងឡាយនឹងចូលទៅកាន់ សែក ដើម្បីបិណ្ឌូតុត ហើយមិនឲ្យគេ (ឲ្យអ្វី ។) ដល់ភិក្ខុនោះ (បែរជា) បញ្ជូនឲ្យត្រឲ្យប់ ទៅវិញ មែនពិតឬ ។ ព្រះទុបននូក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៍មានព្រះភាគ សេចក្តីនេះ ពិតមែន ។ ព្រះសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះកាគទ្រន់បន្ទោសថា នៃមោឃបុរស អ្នកឯងមិនគូរូនឹង <u>បហ្គលកិត្តផងគ្នាថា ម្នាលអាវ៉ិសោ លោកចូរមក យើងទាំងទ្យាយន</u>ឹងទៅកាន សែកដើម្បីបិណ្ឌ ជាត ហើយមិនឲ្យគេឲ្យ(អ្វីៗ)ដល់ភិត្តនោះ(បែរជា)បញ្ជូន ទ្យត្រទ្យប់ទៅវិញ ដូច្នេះទៀយ នៃមោយបុរស អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យ ជែះថ្លាដល់ពូកជនដែលមិនទាន់ជែះថ្ងាទេ ឬនាំពូកជនដែលដែះថ្ងាហើយ ឲ្យវឹងវិតេតែជែះថ្ងា ឡើងទៀត ទេ ។ ថេ ។ មាលកិត្តទាំង ឡាយ អត ទាំងឲ្យយគប្បីសំដែង ឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយាំងនេះថា កិត្ខុណាមួយនិ-យាយន៍ឹងកិត្តយ៉ាំងនេះថា ម្នាលអាវ៉ុសោ លោកចូរមក យើងទាំងទ្បាយនំឹង ទៅកាន់ សកប្ថនិគមដើម្បីបំណ្ឌូ បាត ហើយឲ្យគេឲ្យ ឬមិនឲ្យគេឲ្យ(អ្វី១) ដល់ភិត្តនោះ ហើយបញ្ជូនឲ្យត្រទ្យប់ទៅវិញដោយពាក្យថា នៃអាវ៉ុសោ លោកចូវទៅវិញចុះ ខ្ញុំនិយាយថ្មអង្គុយជាមួយនឹងលោកមិនសប្បាយទេ

ବୁଝଣା

វិនយបិដកេ មហាវិភង្គោ

ហោត រាគតស្ប ទេ គថា វា និសជ្ជា វា ជាសុ យោត័ត៌ រាតនៅ បច្ចុយំ ការិត្វា អនញ្ញំ ចាចំត្តិយត្តិ ។ (១៥១) យោ ខនាតិ យោ យានិសោ ។ ខេ ។ ភិត្ត្ថិ។ បេ ។ អយំ ឥម ស្មឹ អត្តេ អជិប្បេតោ ភិត្ត្ថិ ។ កិត្តត្តុំ អញ្ញុំ ភិត្តុំ ។ រហារុសោ តាមំ វា ចំគម់ វាតំ ຄາເອງອີ ລໍສເອງອີ **ລຸ**ສາອີ ຄາເອງ ເວງ ລໍສເອງ ອ າ តស្ប នាបេត្វាតំ យាក់ ។ កត្តំ ។ ភានន័យ អំ កោជន៍យំ ។ នាខេត្វា ។ អនាខេត្វាតំ ន ភំញុំ នា-បេត្វា ។ ឧយ្យេដេយ្យតំ មាតុក្តាមេន សន្ធំ មាសិតុ-តាមោ គឺឌ្យិតុកាមោ យោនំសំនំតុកាមោ អនាញាំ អាចវិតុកាមោ រ៉ាំ វ៉ានេតិ កញ្ញារុំសោ ជ ទេ តយា សន្នឹ ကေးပါ ကို စီလင္ဆို ကို ရာလုိ ကောင္လွိ ၅ ရာမ က စီလင္ဆို ကို ရာလုိ ကေဆာ္ကို အေ ಹರ್ ಗಿ ಹೆಸ್ಟ್ ಗಿ ಮನ್ನ ಲಾಹಹಿ ತು ಯ್ರಾದಹಿ មានខ្លុំ នយ្ល ដូស្មី ។ ខេស្សិនឧស្ស ម សន្ទេឧស្ស ម

វិនយចិដក មហាវិភង្គ

ខ្ញុំនិយាយឬអង្គួយតែម្នាក់ឯងស្រលជាង ដូច្នេះ ត្រវអាបត្តិចាចិត្តិយ ព្រោះ គ្នេនូវហេតុនុះឯងឲ្យជាបច្ច័យ មិនមែនជាហេតុដទៃ ទ្យេយ ។ (១៥០) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុណាមួយ មានសេចក្តីដូចគ្នាក្នុងសិក្ខាបទ ទី១ នៃចារាជិកកណ្ឌ ។ ពាក្យថា នឹងកិត្ត គឺនឹងកិត្តដទៃ ។ ពាក្យ ថា ម្នាលអាវ៉ុសោ លោកចូរមក (យើងនឹងទៅ) កាន់ស្រុកប្តូនិគម (ដើម្បីបិណ្ឌូ បាត) គឺស្រិកក្ដី និគមក្ដី នគក្ដើ ក៏ហៅថា (ស្ថិកនឹងនិគម (ក្នុងសិក្ខាបទនេះ) ។ ពាក្យថា ឲ្យគេឲ្យ(អ្វី ។) ដល់ភិក្ខុនោះ ត៏ប្រើគេឲ្យឲ្យយាគុក្តី កត្តក្តី ទាទន័យក្តី កោជន័យក្តី (ដល់កិត្តនោះ) ។ ពាក្យថា មិនឲ្យគេឲ្យ គឺមិនឲ្យនវណាឲ្យ(អ្វី ៗ) សោះ ។ ពាក្យថា បញ្ចូនឲ្យត្រឲ្យប់ទៅវិញ សេចក្តីថា ភិក្ខុប្រាថ្នាដើម្បីសើច ប្រាថ្នាដើម្បី លេង ព្រុថ្នាដើម្បីអង្គុយក្នុងទីស្វត់ ព្រុថ្នាដើម្បីប្រព័ត្តអនាចារជា មួយនឹងមាតុ ត្រាម ក៏និយាយយ៉ាំងនេះថា ម្នាលអាវ៉ុសោ លោកចូរទៅ វិញចុះ ខ្ញុំនិយាយថ្មអង្គុយជាមួយនឹងលោកមិនស្រលទេ ខ្ញុំនិយាយថ្មអង្គុយ តែម្នាក់ឯងស្រលដាង ថា ហើយកឹបញ្ជូនឲ្យត្រទ្យប់ ទៅវិញ ត្រូវអាបត្តិ **ទុក្ក**ដ ។ កាលកិត្តនោះកំពុងលះបង់ទីលមមើលគ្នាឃើញឬទីលមស្តាប់ព្

១-២ ពត្ថចំ បោត្តពេ អារោបេតីតឺ ទិស្សតំ ។

ទាចំន្តិយក្ស ។ រាននៅ ខច្ចយំ ការិត្វា អនញន្តិ ន អញ្ញោ ကောင်း ဗင္ဒ၊ ယာ ဟေး စီး ရ၊ ယျား ငါ အို ၅ (၀៥၀) ရပလမျှင္ရွ္ ရပလမျှင္ရလញ္တိ ရဏျေ-ជេត៌ អាចត្តំ ចាច់ត្ល័យស្បូ ។ ឧបសម្យន្នេ វេមតំកោ នយ្យេជេន៍ អាខត្ត៍ ទាខិត្ត័យស្បូ ។ នុមសម្បន្នេ អនុ-បសម្បន្នសញ្ញ័ំ ឧយ្យេះ៩តំ អាចត្តំ ទាចំត្ត័យស្ប ។ កលិសាសនំ អារា ខេត៌^(•)អាខត្តំ នុត្តដស្ប ។ អនុម-សម្បន្នំ ឧយ្យេដេត៍ អាខត្តំ ទុក្តា៩ស្បូ ។ កាល់សាសនំ អកេខេត្^(b)អាខត្តំ នុត្តដស្ស ។ អនុបសម្បន្នេ ឧបសម្បត្នសញ្ញ័ អាបន្តំ នុត្តដស្ស ។ អនុបសម្បន្នេ ឋមតំកោ អាបត្តំ នុក្ខាដស្ប ។ អនុបសម្បន្នេ អនុប-សម្បន្នសញ្ញី ភេបត្តំ ឧុត្តដស្ប ។

ជាចិត្តិយកណ្ឌេ អចេលកវត្តស្ស ទុតិយសិក្ខាបទស្ស អាបត្តិវាពា

វិជហន្តស្បូ អាខត្តិ ខុត្តាដស្បូ ។ វិជហ៍តេ អាខត្តិ

9 द स

ពចិត្តិយកណ្ដ អចេលកវត្ត សិត្វាបទទី ២ វារៈដែលត្រូវអាចត្ត ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កាលកិក្ខុនោះលះបង់ផុត (នូវទីល្មមមើលឃើញឬទី លួមស្តាប់ផ្អ) ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ ពាក្យថា ព្រោះធ្វើនូវហេតុនុះឯង ឲ្យជាបច្ច័យ មិនមែនជាហេតុដទៃទៀយ សេចក្តីថា មិនមានហេតុនី-មួយដទៃជាបច្ច័យ ក្រៅអំពីហេតុដែលបញ្ជូនទៅនោះទៀយ ។

(១៥១) «បសម្យន្ន ភិត្តសំគាល់ថា«បសម្យន្ធ ហើយបញ្ណូន ទៅ ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ «បសម្បន្ន តែភិត្តសង្ស័យ ហើយបញ្ណូន ទៅ ត្រូវ អាបត្តិចាចិត្តិយ ។ «បសម្បន្ន ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនមែនជា«បសម្យន្ន ហើយបញ្ហូន ទៅ ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ ភិត្តលើក ទ្យើងនូវពាក្យបញ្ឈឹចិត្ត (បំពោះ«បសម្បន្ន) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិត្តបញ្ហូនអនុបសម្បន្ន ទៅ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិត្តលើកនូវពាក្យបញ្ឃឹចិត្ត (ចំពោះអនុបសម្បន្ន) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនជា«បសម្បន្ន ភិត្តសំគាល់ថាជា«បសម្បន្ន ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនជា«បសម្បន្ន ភិត្តភិសំគាល់ថាមិនមែនជា«បសម្បន្ន ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនជា«បសម្បន្ន ភិត្តភិសំគាល់ថាមិនមែនជា«បសម្បន្ន ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

१२२७

វិនយចិដកែ មហាវិភង្គោ

(១៥៤) អនាបត្តិ នភោ ឯកតោ ជ យាបេស្បា-មាត់ នយ្យាដេត់ មហក្សំ ភណ្ឌំ បស្បិត្វា លោកជម្នំ នុប្បានេស្បត់តំ នយ្យាដេត់ មាតុក្តាមំ បស្បិត្វា អន-កំរតំ នុប្បានេស្បត់តំ នយ្យាដេតំ កំលានស្ប វា នហី-យកស្ប វា វិហារទាលស្ប វា យាកុំ វា ភត្តំ វា⁽⁰⁾ ទានន័យ វា កោដន័យ វា នីហរាត់ នយ្យោដេតំ ន អនាចារំ អាចរំតុកាមោ សត៌ ការណីយេ នយ្យោ-ដេតំ នម្នត្តកាស្ប អានិកាម្នំកាស្បាតំ ។

ទុតិយសិក្ខាបទំ និង្និតំ ។

ទ អយំ បាហា ឧ. បោត្តកេ ៩ ៩ស្បតិ ។

វិនយប៌ជំព មហាវិភង្គ

(១៥৬) អាបត្តិមិនទាន ដល់ភិត្តដែលបញ្ជូនភិត្តផងតា្ទ (តទ្យប ទៅដោយគិតថា យើងទាំងពីររូបនឹងញាំងដ៏វិតឲ្យប្រ(ព័ត្តទៅក្នុងទីជាមួយ គ្នាមិនបាន ដល់ភិត្ត្ថដែលបញ្ជូនភិត្ថផងគ្នាឲ្យទៅដោយគិតថា កែងភិត្ត្ នោះបានឃើញរបស់មានដំទ្បៃច្រើនហើយ ន៏នញ៉ាំងលោកធម៌ឲ្យកើត ទ្យេង៍ ដល់ភិក្ខុបញ្ជូនភិក្ខុផងគ្នាឲ្យទៅដោយគិតថា ក្រែងភិក្ខុនោះ *ចានឃើញមាតុ (តាមហើយនឹង ញុំងសេចក្ដីអផ្សកឲ្យកើតម្បើង ដល់កិត្ត* បញ្ហូនភិត្តផងគ្នាឲ្យទៅដោយពាក្យថា លោកចូរនាំយាគុក្តី កត្តត្តី ១ាទនីយក្តី **កោ**ជនីយក្តីទៅឲ្យដល់កិត្តមានជម្ងឺ ឬកិត្តដែលនៅក្នុងវត្តប្តូជុកដែលវត្យវត្ត ដល់ភិត្តមិន ជ្រាថ្មាន ន៍ ប្រ ព្រត្ត អនាចារទេ (តែ) កាល បើមានតិច្ច ហើយ កំបញ្ជូនភិត្តផងគ្នា ទៅ ដល់ភិត្តធត ដល់ភិត្តដើមបញ្ជត្តិ ។

សិក្ខាបទទី ២ ចប់ ។

តតិយសិក្តា ទំប

(១៥៣) តេខ សមយេខ ពុន្ទោ កកវា សា-វត្ថិយំ វិមាវត៍ ជេនវេធ អនា៩ចំណ្ខ៍តាស្បូ អាវាមេ ។ នេះ លេ ជន មាននោះ មានាមាំ ៩ឧទះយី សត្យប៉ុត្តោ សហាយតាស្បី ឃាំ កញ្ញុំ តាស្បី បជាបត៌យា សន្ធំ សយន័យពេ និសន្លំ កាប្បេសំ ។ អ៩លោ សោ មុរិសោ យេនាយស្នា ឧបនន្ទោ សតារ្-បុត្តោ តេះឧុបសត្ថម៍ ឧបសត្ថម៌តា អាយស្ព័ ឧប-ន ភ្នំ សតាប្រត័ អភិវា ខេត្តា វាតាមន័ និសីន ។ ပါက မင္ဆို ဆို မ်ိဳးရွာ (၈၈) (မာ) ဗုဂၢိဳမာ ဗငါးဗနီ រានឧបុរជ ខេល៣ស្រា មួយខ្លាំង អនុសោ សា នុន្ត័ អយស្មតោ ឧបនន្តស្បូ សក្យបុត្តស្បូ ភិក្ខុំ អនា-សំ ។ អ៥ទោ សោ បុរិសោ អាយស្នន្តំ ឧបឧន្តំ ភិក្ខា និញ្ចតិ ។ អ៥ទោ សា ឥត្តី សល្វក្ខេត្តា បរិយុដ្ឋិតោ អយំ បុរិសោភ៌ អាយស្មន្តំ ឧបនន្តំ

សិក្ខាបទទី ៣

(១៥៣) កាលនោះ ព្រះពុទ្ធដ៍មានព្រះភាគ កាលទ្រន័សម្រេច ឥរិយាបថក្នុងវត្តជេតពន របស់អនាថប៊ណ្ណិកសេដ្ដី ក្បែរ(ក្នុងសាវត្តី ។ សម័យនោះឯង ព្រះទបនន្ទជាសក្យបុត្រដ៏មានអាយុចុានដើរទៅផ្ទះរបស់ សំឡាញ់ ហើយក៏អង្គ័យនៅក្នុងផ្ទះសម្រាប់ដេកជាមួយនឹងប្រពន្ធរបស់ សំឡាញ់នោះ ។ ឯបុរសនោះកំចូលសំដៅទៅត្រង់ទីដែលព្រះទូបនន្ទូជា សត្យថុត្រដ៍មានអាយុអង្គ័យនោះ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក្រាបថ្វាយ ចន្តំព្រះទបនន្ទជាសត្យបុត្រដ៏មានអាយុ ហើយក៏អង្គយក្នុងទីដ៏សមគូរូ ៗ លុះបុរសនោះ អង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ និយាយពាក្យនេះនឹងប្រពន្ធថា នាងចូរប្រគេនចង្កាន់ដល់លោកម្ចាស់ចុះ ។ ស្ត្រីនោះក៏ប្រគេនចង្កាន់ដល់ ព្រះទុបនន្ទុជាសក្យបុត្រដ៍មានអាយុក្នុងគ្រានោះ ។ លំដាប់នោះ បុរស នោះកំនិយាយពាក្យនេះនឹងព្រះទបនន្តជាសក្យបុត្រជ័មានអាយុថា បពិត្រ លោកម្ចាស់ដ៏ចំរើន សូមលោកម្ចាស់និមន្តទៅចុះ ព្រោះយើងខ្ញុំជាន ប្រគេនចង្កាន់ដល់លោកម្ចាស់ហើយ ។ ឯ ស្ត្រីនោះកំណត់ដឹងថា បុរសនេះមានរាគ:គ្របសង្កត់ហើយ ក៏និយាយពាក្យនេះនឹងព្រះទបនន្ទ

វិនយបិដកេ មហាវិភង្គោ

សតាប្រតំ រាងឧហេខ ខ្មុំមុន៩ ងទេ សង-မိန္ရာအိ ၅ ဒုအိယဗျိ (၈၇ (၈၇ ရက်(၈၇ ၅ ၂ ၂ ၂ အခ်ိဳယဗျိဳ (၈၈) (၈၈) ဗျိုးနာ အယန္ဒုဒ္တိ နူဗ အနို សក្យបុន្ត វាននរោច កច្ច៩ ភន្លេ យតោ អយ្យ-လျှာ်က္ကာ နိည္ဆို ေရးလျဖင္ပါ (စာ လာ နန္နီ អាយស្មត្តំ នុរខេត្តំ សក្សបុត្តំ ឯតឧកេច ជិស័ឧ៩ ភនេ្ត មា អកមិត្តាតំ ។ អ៥ទោ សោ បុរិសោ និត្តា မိန္ဒာ အိန္ဒာ ဧင္တု၊ဗမိ မယံ အႏွေ မႈယ၂ာ နဗန္လာက္ရ មយ្លំ ខជាមតិយា សន្ធំ សយន័យពេ និសំន្នោ សោ មយំពហុការណ៍យាតំ។ យេ តេ ភិក្តុ អញ្ជ័ញ ។ ខេ ។ នេះ នុជ្ឈាយភ្នំ ទ័យភ្នំ ទោចេភ្នំ កាច់ ហំ នាម អាយ. ស្មា ទទេន ស្ពោ សតាយ្យ សតោជនេ តាលេ អនុប្ប-စင္မ စီလင္မီ ကေးပာလြန္မ်ား ၅ အ ၅ လင္နံ က်ာ ကွံ ရပ. ឧន្ទ សភោជនេ តាលេ អនុប្បទដ្ឋ និសដ្ឋ តាប្បស័ត៌។

វិនយប៌ជក មហាវិភង្គ

ជាសក្យបុត្រជំមានអាយុថា បព្ទិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចំរើន សូមលោកម្ចាស់គន សិន កុំអាលនិមន្តទៅ ។ ចុះសនោះ(បាននិយាយ)ជាគំរប់ពីដេង ។ បេ ។ បុរសនោះ ចាននិយាយពាក្យនេះនឹងព្រះទបនន្ទជាសក្យបុត្រជ័មានអាយុ ជាគំរប់ចំដងថា បតិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចំរើន សូមលោកម្ចាស់និមន្តទៅវិញ ចុះ ក្រោះយើងខ្ញុំបានប្រគេនចង្កាន់ដល់លោកម្ចាស់ហើយ ។ ឯ/ស្តី នោះសោតកំនិយាយពាក្យនេះនឹងព្រះទបនន្លដាសក្យថុត្រដ៏មានអាយុ ជា គំរម់ចីដងថា បតិត្រលោកម្ចាស់ដំបំរើន សូមលោកម្ចាស់គង់សិន កុំអាល និមន្តទៅឲ្យីយ ។ ឯបុសេនោះក៏ដើរចេញអំពីផ្ទុះទៅ ហើយពោលទោស ន៍ងកិត្តទាំងឲ្យយថា បពិត្រលោកទាំងឲ្យយដ៏ចំអើន លោកម្ចាស់ទបនន្ទ នេះទៅអង្គុយក្នុងផ្ទះសម្រាប់ដេកជាមួយនឹងប្រពន្ធរបស់ទ្ំ ព្រះទបនន្តនោះ កាល ខ្ញុំបញ្ជូនឲ្យទៅវិញ ក៏មិនចង់ទៅ យើង ខ្ញុំពំងឲ្យ យជាអ្នក មាន កិច្ច ច្រើន មានរវល់ ប្រើន ។ ពុក្ខភិត្តណាដែលមាន សេចភ្គីជ្រាថ្នាតំប ។ ចេ ។ ភិត្តអម្បាលនោះ ក៍ពោលទោស តិះដៀល បន្តរបង្គាប់ថា ព្រះ ទបនន្ដជាសត្វថ្មត្រដ៍មានអាយុ មិនសមបើន៍ិនហ៊ានចូលទៅអង្គយនៅក្នុង ត្រកូលដែលមានជនតែពីវនាក់ (គឺតែប្រសនិង(ស) (ដុច្នោះ) សោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សូរូថា មាលឧបនន្ទ ព្វថា អ្នកឯងបាន ចូលទៅអង្គ័យនៅក្នុង(តិកូលដែលមានជនតែពីវនាក់ ពិតមែនឬ y

ជាចិត្តិយកណ្តេ អចេលកវត្តស្ស គតិយសិក្ខាបទស្ស សិក្ខាបទវិភន្តោ

សថ្ងំ ភកវាតិ ។ វិកាហិ ពុន្ធោ ភកវា ភា៩ំ ហិ ៣ម ត្វូ មោឃថុវិស សភោជា ភេ កាល អនុប្បទដ្ឋ ខំសដ្ឋ តាប្បេស្បូសិ ខេតំ មោឃថុវិស អប្បសត្នានំ វា បសា-នាយ បសត្នានំ វា ភិយ្យោភាវាយ ។ បេ ។ រៅញ្ បន ភិក្ខាវៅ ៩មំ សិក្ខាបនំ ខន្ទិសេយ្យា៩ យោ បន ភិក្ខា សភោជានេ កាលេ អនុប្បទដ្ឋ ខិសដ្ឋំ កាប្បេយ្យ ទាខិត្តិយន្តិ ។

(១៩៤) យោ បនាតិ យោ យាធិសោ ។ បេ ។ ភិត្ត្តិតិ ១ ខេ ១ អយំ ៩មស្មឹ អគ្គេ អធិប្បោតា ភិត្ត្តិតិ ១ សភោជនំ នាម ភាុលំ ឥត្តី បៅ ហោតិ បុរិសោ ប ១ ឧភៅ^(១) អនិត្តាត្តា ហោឆ្នំ ឧភោ អ[ី]តរាកា ១ អនុបខជ្ឈាតិ អនុប្បារិសិត្វា ១ និសជ្លំ តាប្បេយ្យាតិ មហល្វភោ ឃា បិដ្ឋិសផ្សាតស្ប ហត្ត-ចាសំ វិជហិត្វា និសីឧតិ អាបត្តិ ចាបិត្តិយស្ប ១ ទុន្តភោ ឃា បិដ្តិអំសំ អតិត្តាទិត្វា និសីឧតិ អាបត្តិ ចាបិត្តិយស្ប ។

<u>စ</u>စ် က

ពារិត្ត័យកណ្ឌ អចេលពវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣ សិក្ខាបទវិភង្គ

ព្រះទបនន្ទក្រាបទូលថា សូមឲ្រង់ព្រះមេត្តា ប្រោស ដំណើរ នោះពិត មែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគឲ្រង់បន្ទោសថា ម្នាល មោឃបុសេ អ្នកឯងមិនសមបើនឹងហ៊ានចូល ទៅអង្គុយ នៅក្នុងត្រកួលដែល មាន ជនតែ ពីរនាក់ (ដូច្នោះ) ទេ នៃ មោឃបុសេ អំពើដែលអ្នកឯងធ្វើនេះមិនមែន នាំឲ្យ ជិះថ្នាដល់ ភ្លួកជនដែលមិន ទាន់ ជិះថ្នា ទេ ឬនាំពួកជនដែល ជែះថ្វា ហើយ ឲ្យវិងរឹតតែ ជិះថ្ងាទៀត ទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិត្ត ទាំង ឲ្យយ បើដូច្នេះ អ្នកទាំង ឲ្យ យគប្បីសំដែង ទ្បើងនូវសិត្តាបទ នេះយ៉ាងនេះថា ភិត្ត ណាមួយ ចូល ទៅស មើបការអង្គុយនៅ ក្នុងត្រកូលដែលមានជនតែពី នោក់ ត្រូវ អាបត្តិជា ចិត្តិយ ។

(១៩៤) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុណាមួយ មានសេចក្តីដូចគ្នានឹង សិក្ខាបទទី១ នៃចារាដិកកណ្ឌ ។ ដែលហៅថា ត្រកូលដែលមានជន តែពីនោក់ គឺមានតែសែនឹងប្រសប៉ុណ្ណោះ ។ ជនទាំងពីនោក់មិនទាន់ ចេញទៅ ហើយជនទាំងពីវនាក់នោះ ជាមនុស្សមានរាគះនៅឡើយ ។ ៣ក្យថា ចូលទៅ គឺដើរចូលទៅ ។ ពាក្យថា សម្រេចការអង្គុយ សេចក្តីថា ភិក្ខុលះហត្ថបាសនៃមេទារឬធរណីក្នុងផ្ទះធំ ហើយអង្គុយ នៅ ត្រវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ (បើ) ក្នុងផ្ទះតូច ភិក្ខុចូលហួសមេ ដំបូល^(១)ទៅហើយអង្គុយ ត្រវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។

អដ្ឋកថា អធិប្បាយថា ភិត្តុចូលទៅហួសពាក់កណ្ដាលផ្ទុះ គឺហួលមេដំបូលផ្ទះ ។

ଚ୍ଚର

វិនយប់ដកេ មហាវិកង្កោ

(១៩៩) សយន័ឃរ សយន័ឃរសញ្ញ័ សភា៨នេ ក្សាល អនុខ្ប១ខ្ល និសខ្លំ ភាខ្សែតំ អាខត្តំ ទាខំត្តំ យស្ប ។ សយន័ឃរេ វេមតំតោ សភោ៨នេ ក្យល អនុខ្ប១ខ្ល និសខ្លំ កាខ្សេតំ អាខត្តំ ទាខំត្តំយស្ប ។ សយន័ឃរេ នសយន័ឃរសញ្ញ័ សភោជនេ ក្បល អនុខ្ប១ខ្ល និសខ្លំ កាខ្យេតំ អាខត្តំ ទាខំត្តំយស្ប ។ នសយន័ឃរេ សយន័ឃរសញ្ញ័ អាខត្តំ ទុក្កដស្ប ។ នសយន័ឃរេ វេមតំកោ អាខត្តំ ខុក្កដស្ប ។ នស-យន័ឃរេ នសយន័ឃរសញ្ញ័ អនាខត្តំ ។

(១៥៦) អនាបត្តិ មហល្វកោ ឃរេ បិដ្ដិសង្ឃាតស្ប ហត្ថចាសំ អវិជហិត្វា និសីឧតិ ខុន្តកោ ឃរេ បិដ្ដិរំសំ អនតិក្តាមិត្វា និសីឧតិ កិក្តា ឧុតិយោ ហោតិ «កោ និក្ខាន្តា ហោន្តិ «ភោ វីតរាកា នសយនីឃរេ «ម្មត្ត-កាស្យ អានិកាម្មិកាស្សាតិ ។

តតិយសិក្ខាបទ និដ្ឋិត ។

036

វិនយបឹឝក មហាវិភង្គ

(១៥៥) ផ្ទះសម្រាប់ដេក ភិក្ខុភ័សំគាល់ថាផ្ទះសម្រាប់ដេក ហើយ ចូលទៅសមេចការអង្គុយក្នុងត្រកូលដែលមានជនតែពីរនាក់ ត្រូវអាបត្តិ ចាចិត្តិយ ។ ផ្ទះសម្រាប់ដេក ភិក្ខុសង្ស័យ ហើយចូលទៅសមេចការអង្គុយ ក្នុងត្រកូលដែលមានជនតែពីរនាក់ ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ ផ្ទះសម្រាប់ដេក ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនមែនផ្ទះសម្រាប់ដេក ហើយចូលទៅសមេចការអង្គុយ ក្នុងត្រកូលដែលមានជនតែពីរនាក់ ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ មិនមែនផ្ទះ សម្រាប់ដេក ភិក្ខុសំគាល់ថាផ្ទះសម្រាប់ដេក ត្រូវអាបត្តិចុក្ខដ ។ មិនមែនផ្ទះ សម្រាប់ដេក ភិក្ខុសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិចុក្ខដ ។ មិនមែនផ្ទះសម្រាប់ ដេក ភិក្ខុក៏សំគាល់ថាមិនមែនផ្ទះសម្រាប់ដេក មិនត្រូវអាបត្តិ ។

(១៩៦) អាបត្តិមិនមាន ដល់ភិត្តុដែលអង្គុយក្នុងផ្ទះធំ មិនលះហត្ថ-ចាសនៃមេទ្វាវប្តធរណី ដល់ភិត្តុអង្គុយក្នុងផ្ទះតូច មិនហូសមេដំបូល ដល់ភិត្តុដែលមានភិត្តុជាគំរប់ពីរអង្គុយនៅផង ដល់ភិត្តុដែលអង្គុយនៅ តែជនទាំងពីរនាក់គេចេញទៅហើយ ដល់ភិត្តុដែលអង្គុយនៅជាមួយនឹង ជនទាំងពីរនាក់ជាបុគ្គលមិនមានរាគ ដល់ភិត្តុអង្គុយនៅក្នុងផ្ទះ ដែលមិន មែនជាផ្ទះសម្រាច់ដេក ដល់ភិត្តុតួត ដល់ភិត្តុដើមបញ្ញត្តិ ។

សិក្ខាបទទី៣ ចប់ ។

បតុត្ថសិក្ខាបទំ

(១៥៩) គេខ សមយេខ ពុន្ទោ កកវា សា-វត្តិយំ វិហាតំ ដេតានេ អនា៩ខំណ្ឌិតាស្ស អារាទេ ។ នេះ ស ឧទ មាន មាន សេទ សំ ខេត្ត សំ ខេត្ត សំ ខេត្ត បុត្តោ សហាយកាស្ប ឃាំ កត្តា តស្ប ចជាច-តំហា សន្ធំ ពហា បដិច្ឆុន្នេ អាសនេ និសជ្ញំ តាប្ប-សំ ។ អ៥ទោ សោ មុរិសោ ឧដ្យាយតំ ទ័យតំ ဒီဓားဇနာ ကင် တီ ဆမ မးယျာ ဒုဗခးခွာ ဗဏ္ဌိ បជាបតិយា សន្ធឹ ពហា បដិច្ឆន្នេ អាសនេ ជំសន្លំ ကေးပြုံလျှံဆိုဆို ၅ မလျှေလို (စာ အိန္နာ့ ဆလျှ ពុំសស្ស នុជ្ឈយន្តស្ស ទ័យខ្ពស្ស ទៃទេខ្ពស្ស ។ ယ ေနာက္ရွိ မာဗ္ကိုင္မာ ၅ စေ ၅ ေနာက္က ယန္လို က ေနာက္က မာဗ္ကိုင္မာ ၅ စေ ၈ က ေနာက္က မာဗ္ကို မာ ၈ က ေနာက္က မာ ၈ က ၈ စီယန္နီ ဂိၵၢငေန္ရွိ ကင်္ပ တို အမ မာယမ္နာ့ ဒုဗဒးက္ရာ လက္ပုံဗုုန္မွာ မာနုဂ္ဂ်ားမင္ လန္ဒီ ။ဟာ ဗင်္ငင္ပုန္ អាសនេ និសជ្ជំ តាប្បេស្បូតីតំ ។ បេ ។ សច្ចុំ កាំរ ទំ ឧបឧន្ទ មាតុត្តាមេធ សន្ធី រហោ បដិច្ឆន្នេ

សិក្ខាបទទី ៤

(១៥៧) កាលនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ កាល ទៃន់សម្រេច នវ័យបថនៅក្នុងវត្តដេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិតសេដ្ដី ក្បែរក្រុងសាវត្ដី ។ សម័យនោះឯង ព្រះទូបនន្ទជាសក្យបុត្រដ៍មានអាយុ បានទៅកាន់ផ្ទះ របស់បុរសជាសំឡាញ់ ហើយក៏សម្រេចការអង្គុយលើអាសនៈជាទីស្ងួត កំផុំ ដ ជាមួយ នឹងប្រពន្ធរបស់ សំ ឡា ញ៉ានោះ ។ គ្រានោះ បុរសនោះក៏ ពោល ទោស តិះដៀល បន្តរបង្គាប់ថា ព្រះទូបនន្ទុជាម្ចាស់ មិនគួរៈប៊ នឹងហានមកសម្រេចការអង្គុយលើអាសរៈជាទីស្វាត់កំពុំង ជាមួយនឹង ប្រពន្ធរបស់ខ្ញុំ (ដូច្នេះ) សោះ ។ ភិត្ត្ ពំងទ្បាយបានឲ្យសំដីនៃបុះសនោះ និយាយពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ហើយ ។ ពូកភិត្តុណាដែល មានសេចក្តីជ្រាថាតិច ។ បេ ។ កិត្ត ពំងនោះ ក៏ពោល ទោស តិះដៀល ឋន្លុះបង្គ្លាបថា ព្រះទបនន្ទុជាសក្យបុត្រដ៏មានអាយុ មិនសមបើនឹងហាំន ទៅសម្រេចការអង្គុយលើអាសនៈជាទីស្វាត់កំពុំង ជាមួយនឹងមាតុ ត្រាម $(\sharp_{v_{x}} \circ v)$ ទេ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សូវថា ម្នាល ទុបននូ ព្វថា អ្នកឯង:ទាសម្រេចការអន្ត័យលើអាសនៈជាទីស្វាត់កំពុំង

វិនយចិដកេ មហាវិភង្កោ

អសនេ និសដ្ឋំ កាប្បសីតិ ។ សច្ចុំ ភក ກໍສັ ໆ ໂຮເທີ ຄຸເຊງ ກຮກ ແຮ່ ທີ່ ລາຍ ຮູ້ មោយថ្កាំស ខាតុក្តាមេន សន្ធឹ រហោ បដិច្ចន្នេ អាសនេ និសដ្ឋំ កាច្យេស្បូសិ នេនំ មោយបុរិស များဆည္ဆို ကို စလာဆယ္ စလည္ဆိုန္ ကို အိုးယျား ភាកយ ។ ខេ ។ ឯវញ្ច ខន ភិត្តា។ ឥម៌ សិត្តា. មនំ នុទ្តិសេយ្យ៩ យោ មន ភិត្តា មាតុត្តាមេន សន្ទឹ ពហា ចដិច្ចឆ្នេ អាសនេ ឧិសដ្ឋំ តាច្យេយ្យ ទាខំត្តិយត្តិ ។

(១៩៤) យោ ខនានំ យោ យានិកោ ។ ខេ ។ ភិក្ខាតិ ។ មេ ។ អយំ ៩ម.ម្មឹ អត្តេ អតិប្បោរតា အိက္ခ်ိဳး ၅ မာရုဂ္ဂားမာ အမ မဒုလ္ခ်ိန္ရီ ဒ ယက္စိ **ជ បេតំ ជ** តិវទ្ឆាជកតា អន្តម ោ តឧហុជាតា ថ ពារិកា មកៅ មហន្តតា⁽⁽⁾ ។ សន្និត្តិ វាកាតោ ។ រយោ នាម ចត្តុស្បូ រយោ សោតស្បូ រយោ ។ ខត្តស្បូ រយោ នាម ឧ សត្តា ហោតំ អត្តិ៍ធំ

វិនយបិដក មហាវិភង្គ

ជាមួយនឹងមាតុ ត្រាម ព័តមែនឬ ។ ព្រះទបនន្ទុ ក្រាបទួលថា បតិត្រព្រះ ដ៏មានព្រះភាគ សេចក្តីនោះពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ *[* នដែចន្ទោសថា ឆ្នាលទោឃបុរស អ្នកឯងមិនសមចេននឹងហាំនទៅសម្រេច ការអង្គ័យលើអាសនៈជាទីស្ងួតកំពុំង ជាមួយនឹងមាតុត្រាម (ដូច្នោះ) ទេ នៃមោឃបុរស អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យដែះថ្លា ដល់ពុកជនដែល មិនទាន់ជែះថ្កាទេ ឬនាំពុកជនដែលជែះថ្ងាហើយ ឲ្យវឹងរឹតតែជែះថ្ងាទ្យើង ទៀតទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិត្តទាំងទ្យាយ អ្នកទាំងទ្យាយគប្បីសំដែន ទ្យើននូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាននេះថា ភិក្ខុណាមួយសម្រេចតាវអង្គយលើ អាសនៈជាទីស្វាត់កំពុំង មួយអន្វើដោយមាតុគ្រាម ត្រវអាបត្តិចាចិត្តិយ ៗ (១៥៨) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុណាមួយ មានសេចក្តីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទ ទី ទ នៃ ចា វាជិកកណ្ឌ ។ ដែល ហៅថា មាតុ គ្រាម គឺ ស្រីមនុស្ស មិនមែនដា យក្យស៊ី មិនមែនជា ប្រតស៊ី មិនមែនតិរក្ខានញីដោយ ហោច ទៅសូម្បី តែក្មេងស្រីដែលទើបនឹងកើតបាន១ថ្ងៃ មិនបាប់និយាយទៅថ្មីដល់សៃធំ ទេ។ តាក្យថាមួយអន្វើ គឺជាមួយគ្នា។ ដែល ហៅថា ទីស្ងាត់ គឺទីដែល ស្ងាត់ ក្នែក ស្វាត់ត្រចៀត ។ ដែលហៅថា ទីស្វាត់ភ្នែក គឺកាលបើកិត្តមិចភ្នែកភ្លឺ

ជាចិត្តិយកណ្ដេ អដែលកវត្តស្ស ចតុត្ថសិក្ខាបទស្ស អាបត្តិវាពេ

ក់ និទនិយមានេ ភមុក ាំ នុក្ខិប័យមានេ សីសំ កំ ရက္ဆို့စီယမားေ ဗေလျို့ရှိ ၅ (လာနေလျှ ႔တာ ဆုဗ ေ လက္ကာ ဟောခ်ိဳ ၾကာခ်ိဳက္ရမ်ား ကေးခို ។ မင်္ငမ္မိ នាម អាសនំ កាន្ទេ កំ កាក់ដេន កំ កាលញ្ជេន ជ ឧឌ្ឌាន ជ ឧត្ឌារុ ជ ឧរកតា ប្រណ៍ ស កោដ្ឋន្បិយា ក យេន កោនទំ ១ដំខ្លុន្នំ ហោតំ ។ និសជ្ជំ កាប្បេយ្យតំមាតុក្តាមេ និសិន្នេ កិត្តា ឧបនិ-សំឆ្នោ កំ ហោតំ ឧុបនិបឆ្នោ កំ អាចឆ្នំ ទាច់ឆ្គំយស្ស ។ ទមនិមន្នោ ។ អាមត្តិ ទាខិត្តិយស្ប ។ ទុកោ ។ និ-សំឆ្នា ហោឆ្គុំ «កោ ។ ឧិខឆ្នា អាមឆ្គុំ ទាខំឆ្គុំយស្បូ ។ (០៥៩) មាតុត្តាមេ មាតុត្តាមសញ្ញ័រ ហោ ចដិទ្ធរន្ទ អាសនេ និសដ្ឋំ កាប្បេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ មាតុក្តាមេ ៧មត៌តោ ពហា បដិទួន្នេ អាសនេ စိုလင္လွိ အျဖင္စခ်ိဳ အားစီးနွားထားလုု ၅ မာနုရွာ-មេ អមាតុតាមសញ្ញី ពហា បដិទ្ធុន្នេ អាសនេ င်းလည္ထိ က ဖေျွခ်ာ မာစခ္ရဲ တစ်ခွဲထလ္ပ ၅ ထက္ခ်ယာ က

000

ចាចិត្តិយកណ្ឌ អចេលកវគ្គ សិក្ខាបទទី៤ វារះដែលត្រូវអាចត្តិ

ញាក់ចំញើមក្ដី ងក់ក្បាលក្ដី បុគ្គលដទៃមិនអាចឃើញថាន ។ ដែល *ហៅថាទី ស្វាត់ត្រ ចៀត គឺទីដែលបុគ្គលដទៃមិនអាច ស្តាប់ពាក្យជាប្រក្រតី* ពុន ។ ដែលហៅថា អាសនៈជាទីកំពុំង គឺអាសនៈដែលគេបំរពុំង ដោយជញ្ចាំងក្តី ដោយសន្ទះទ្វាវក្តី ដោយកន្ទេលផែងក្តី ដោយវនាំងប្តូអំង-ននត្ត ដោយឈើត្ត ដោយស សវត្ត ដោយស៊ិត្ត ឬដោយវត្តណាមួយ ។ ពាត្យថា សម្រេចការអង្គុយ គឺកាលចើមាតុ ត្រាមអង្គុយ កិត្តអង្គុយជិត **ឬដេកជិត ត្រវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ កាល**បើកិត្តអង្គុយ មាតុ(គាម អង្គុយជិត ឬ ដេកជិត ត្រវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ ជនទាំងពីរអង្គយក្ដី ជនទាំងពីរដេកក្តី (ឯភិក្ខុ) ត្រូវអាបត្តិចុរចិត្តិយ ។ (១៥៩) មាតុ ត្រាម កិត្តក៏សំគាល់ថាមាតុ ត្រាម ហើយសម្រេច ការអង្គុយលើអាសនៈជាទីស្ងួតកំណុំង៍ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ មាតុ/គាម ភិត្តសង្ស័យ ហើយសម្រេចការអង្គុយលើអាសនៈជាទីស្ងាត់កំជាំង ត្រូវ អាបត្តិបាចិត្តិយ ។ មាតុ $\left($ គាម កិត្តសំគាNថា មិនមែនមាតុ $\left($ គាម

ហើយសមេចការអង្គុយលើអាសនៈជាទីស្ងាត់កំពុំង ត្រវអាបត្តិចាចិត្តិយ។ កិត្តសមេចការអង្គុយលើអាសនៈជាទីស្ងាត់កំពុំង ជាមួយនឹងយក្យស្រីក្តី

ออก

វិនយបិដកេ មហាវិកត្តោ

ខេតិយា វា ខណ្ឌកោន វា តិច្រោនកតមនុស្សវិក្ដ-មិតិត្ថិយា វា សន្ធឹ វេហា ខដិច្ឆន្នេ អាសនេ និសន្លំ កាប្បេតិ អាបត្តិ ខុត្តាដស្ប ។ អមាតុក្ដាទេ មាតុក្ដាទ-សញ្ញី អាបត្តិ ខុត្តាដស្ប ។ អមាតុក្ដាទេ ឋមតិកោ អាបត្តិ ខុត្តាដស្ប ។ អមាតុក្ដាទេ អមាតុក្ដាទសញ្ញី អនាបត្តិ ។

ចអុត្ថសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

វិនយបិឥត មហាវិភង្គ

េបតស្រីត្តី ខ្វើយត្តី តិរច្ឆានញីដែលមានរាងកាយដូចមនុស្សត្តី ត្រូវអាបត្តិ ទុក្កដ ។ មិនមែនមាតុត្រាម កិត្តសំគាល់ថាមាតុត្រាម ត្រូវអាបត្តិ ទុក្កដ ។ មិនមែនមាតុត្រាម កិត្តសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែន មាតុត្រាម កិត្តសំគាល់ថាមិនមែនមាតុត្រាម មិនត្រូវអាបត្តិ ទៀយ ។ (១៦០) អាបត្តិមិនមាន ដល់កិត្តដែលអង្គុយនៅ មានបុរសណា-មួយដែលជាមនុស្សដឹងក្តី(នៅ)ជាគំបេពី ដល់កិត្តឈមើនបានអង្គុយ ដល់ ភិត្តុបានក្រទេព្រកតយគន់កេទីមិនស្វាត់ហើយអង្គុយ ដល់កិត្តូ មានចិត្តបញ្ចូន ទៅកាន់អារម្មណ៍ដទៃហើយអង្គុយ ដល់កិត្តូត្ន ដល់កិត្តូ ដើមបញ្ញត្តិ ។

សិក្ខាបទទី៤ ០បំ ។

បញ្ចមស៌ក្លាបទំ

(០៦០) តេខ សមយេខ ពុន្ទោ ភកវា សាវត្ថ័យំ វិហរតំ ដេតានេ អនា៩ចំណ្ខ៍តាស្ស អារាមេ ។ តេន **ទោ មន សមយេន** អាយស្មា នុមនឆ្នោ សក្សប៉ុត្តោ សហាយកាស្បី ឃាំ កត្តា តស្បី ១ជាបតិយា សន្ធឹ វាយោ រាយ ឈោ ខូសថ្មី យលៅអ្ន ដែស ကေ တိုကာ အင်္ကျကား စိုကား နည်းစားစေး ဆင့် ကို រ)កាយ ពេញ ជំសដ្ឋំ ភាប្បស្បត់តំ ។ អស្បេសុំ က နာက္က အည္၊ စုံလလု၊ နင်္ပာယန္နလု၊ စိုယန္နလျ វិទាខេត្តស្បូ ។ យេ តេ ភ័ត្ត្ អព្វ័ត្នា ។ ខេ ។ តេ နင်္သါကဗီ စကဒီ ၂ စားငေနီ မန္တာ စာ အက အက မိ ပဲကာယ ။ ကောင်္ခဲ့မင္ဆိုင္ရာက္ခေနာင္စီ က ကေျပာ အင္ဒီ កាំរ ត្វំ ឧបនន្ត មាតុក្តាមេន សន្នឹ រាតោ រាតាយ ពហា ធិសដ្ឋំ កាញេស៊ីតំ ។ សច្ចុំ ភកវាតំ ។ វិកាហ៌ ពុន្នោ ភកវា តា៩ ហិ នាម ត្វំ មោឃបុរិស

សិក្ខាបទទី ៥

(อออ) กาษเธาะ ติะตุฐุธิ์ยารโตะกาล กาษใจรังเยีย ត់វិយាបថក្នុងវត្តជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិតសេដ្ឋី ក្បែរក្រងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ព្រះឧបនន្លជាសក្យបុត្រដ៏មានអាយុដើរទៅកាន់ផ្ទះរបស់ សំទ្យាញ់ ហើយក៏សម្រេចការអង្គយក្នុងទីស្ងាត់ ជាមួយនឹងប្រពន្ធរបស់ សំឡាញ់ នោះតែម្នាក់នឹងម្នាក់ ។ (គានោះ បុរសនោះកំពោលទោស តិះ-ដៀល បន្តុះបង្គ្ជាប់ថា ព្រះទូបនន្ទុជាម្ចាស់មិនសមបើនឹងហ៊ាន់មកសម្រេច ការអង្គយក្នុងទីស្វត់ ជាមួយនឹងប្រពន្ធរបស់ខ្ញុំតែម្នាក់នឹងម្នាក់ (ដូច្នេះ) **.ភោះ ។** ភិត្ត្*ទាំង ឲ្យ យ*ធានឮពាក្យសំដីនៃបុរសនោះកំពុងពោល ពេស តិះដៀល បន្ទះបង្គាប់ (ដូច្នោះ) ហើយ ។ ពួកកិត្តណាដែលមានសេចក្តី ជ្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ កិក្ខុទាំងនោះកំពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ព្រះទបននូជាសក្យបុត្រដ៏មានអាយុ មិនសមបើនឹងហ៊ានទៅសមេច ការអង្គយក្នុងទីស្វាត់ ជាមួយនឹងមាតុ ត្រាមតែម្នាក់នឹងម្នាក់ទេ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សូរថា ម្នាលទបននូ ព្វថាអ្នកឯង ទៅសម្រេច ការអង្គយក្នុងទីស្កត់ ជាមួយនឹងមាតុគ្រាមតែម្នាក់នឹងម្នាក់ ពិតមែនឬ ។ ព្រះទបននូក្រាបទូលថា បតិត្រព្រះដ៍មានព្រះកាគ សេចក្តីនោះពិត មែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលមោយបុរស

វិនយចិដិតេ មហាវិភង្គោ

မာရုရှာ မေ ေလးနွိ ေပါကေ ေပါကာ ဟာ ေလးကို ကေးပွုလ္ပုလဲ ေလးေၾကာင့္ပဲလာ အပ္စုလည္းေက စလာေလာ စလည္းေက် က်ဴးလာျာကာကဲလာ ၅ စေ ၅ ပါက္ရ စေ က်က္အိုး နံဗံ လ်က္အာစ ေရန္နီ လေလာျခ ေလာ စ ေ က်က္ဆို မာရုရွာ မေ ေလးနွိ ေပါကေသာ ပဲကာလာ ကာေလးကို ကေးပွုလ္ပု စာစိရ္ရွိလင္ရွိ ၅

๑๗๖

វិនយបិតិត មហាវិភង្គ

អ្នកឯងមិនសមបើនឹងហ៊ាន ទៅសម្រេចការអង្គុយក្នុងទីស្ងាត់ ជាមួយនឹង មាតុ (តាមតែម្នាក់នឹងម្នាក់ (ដូច្នេះ) ទេ នៃមោឃបុរស អំពើដែលអ្នកឯង ធ្វើនេះមិនមែននាំពួកជនដែលមិនទាន់ ជិះថ្ងាឲ្យជ្រះថ្ងាទេ ឬនាំពួកជន ដែល ជែះថ្ងា ហើយឲ្យវឹងវីតតែ ជិះថ្ងា ឲ្យីងទេ ១ បេ ១ ម្នាលកិត្តទាំង ឲ្យ យ អ្នក ទាំង ឲ្យ យគប្បីសំដែង ឲ្យើងនូវសិត្តាបទ នេះយ៉ាងនេះថា កិត្តណាមួយ សម្រេចការអង្គុយក្នុងទីស្ងាត់ មួយអន្វើដោយមាតុ (តាមតែម្នាក់នឹងម្នាក់ ត្រូវអាបត្តិជាចិត្តិយ ១

(១៦७) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុណាមួយ មានសេចក្ដីដូចគ្នានឹងសិក្ខា-បទទី១ នៃលាកដិកកណ្ឌ ។ ដែលហៅថា មាតុត្រាម គឺចំពោះតែស៊ី មនុស្ស មិនមែនជាយក្យស៊ី មិនមែនជា បែតស៊ី មិនមែនជាតិរច្ឆានញី ជាអ្នកដឹងក្ដី ជាអ្នកអាចដើម្បីស្គាល់ពាក្យសំដី ដែលបុគ្គលនិយាយល្អប្ អាក្រក់ ពាក្យអាសត្រាមឬមិនមែនអាសត្រាម ។ ពាក្យថា មួយអន្វើ គឺជាមួយគ្នា ។ ពាក្យថា តែម្នាក់នឹងម្នាក់ គឺមានតែភិក្ខុនឹងមាតុត្រាម ម៉ឺណ្ណោះ ។ ដែលហៅថា ទីស្ងាត់ គឺទីស្ងាត់ភ្នែក ស្ងាត់ត្រចៀក ។ ដែលហៅថា ទីស្ងាត់ភ្នែក គឺកាលបើភិក្ខុមិចភ្នែកក្ដី ញាក់ចំញើមក្ដី ងក់ក្បាលក្ដី ជនដទៃមិនអាចឃើញជាន ។ ដែលហៅថា ទីស្ងាត់ត្រៃចៀក ចាចិត្តិយកណ្ដេ អចេលកវគ្គស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទស្ស អាបត្តិវាពា

ေ လက္ကာ ဟောင်္ခ ပအင်္ခကေရာ လောင္ခို ၊ စိလင္ဆိ ကေးပ္မေ-ယျား မာရုရ္လာ ေစိလို ေရာက္ရွိ ရပစ္စိလို ေက ဟောင်္ခ ရစိစိုင္ရာ က မာစင္ရွိ ဓာင္ငံရွိယလ္မေ ၊ က်က္ရွိ စိလို ေရာရုရွာ၊ ေရာင္ငံရွိယလ္မေ ၊ ဟောင်္ခ ရပစ္စို ေကာင္ရွိ ရကာ က စိုင္ရွိ မာင္ငံရွိယလ္မေ ၊ စိလို ေကာင္ရွိ ရကာ က စိုင္ရွိ မာင္ငံရွိယာလ္မေ ၊ စိလို ေကာင္ရွိ ရကာ က စိုင္ရွိ မာင္ငံရွိယာလ္မေ ၊ စိုလို ေကာင္ရွိ ရကာ က စိုင္ရွိ မာင္ငံရွိယာလ္မေ ၊ စိုလို ေကာင္ရွိ ရကာ က စိုင္ရွိ မာင္ငံရွိယာလ္မေ ၊ စိုလို ေကာင္ရွိ ရကာ က စိုင္ရွိ မာင္ငံရွိ မာင္ငံရွိယာလ္မေ ၊ စိုလို ေကာင္ရွိ ရကာ က စိုင္ရွိ မာင္ငံရွိ မာင္ငံရွိ မာင္ရွိ ေကာင္ရွိ ေကာင္ရဲ စိုင္ရာ က လူ ေကာင္စို မာင္ရွိ ေကာင္ရဲ စိုင္ရာ က စိုင္ရာ မာင္ရွိ ေကာင္စို စိုင္ရာ က စိုင္ရာ က စိုင္ရာ မာင္ရွိ ေကာင္စို စာင္ရဲ ေကာင္စို ေကာင္စာ ေကာင္စို ေကာင္စ္ကို ေကာင္စို ေကာက္ခဲ ေကာင္စို ေကာက္ခဲ့ ေကာင္စို ေကာင္စိတာ ေကာင္စို ေကာင္စို ေကာင္စို ေကာင္စို ေကာင္စို ေကာင္စို ေကာင္စို ေကာင္စို ေကာင္စို ေကာင္စိရဲ႕ ေကာင္စို ေကာင္စို ေကာင္စို ေကာင္စို ေကာင္စို ေကာင္စို ေကာင္စို ေကာင္စို ေကာင္စို ေကာင္စိရဲ ေကာင္စို ေကာင္စို ေကာင္စိ ေကာင္စို ေကာင္စို ေကာင္စို ေကာင္စို ေကာင္စိရဲ ေကာင္စို ေကာင္စို ေကာင္စိရဲ႔ ေကာင္စို ေကာင္စို ေကာင္စို ေကာင္စိရဲ႔ ေကာင္စိရဲ႕ ေကာင္စို ေကာင္စို ေကာင္စို ေကာင္စို ေကာင္စို ေကာင္စို ကာက္ေကာက္ခ ေကာင္စိတာ ေကာင္စို ေကာင္စိရာက ေကာင္စို က ေကာင္စို ေကာက္ခ က ေတာင္စို ေကာင္စို ေကာင္စို ေကာက

(១៦៣) មាតុក្តាមេ មាតុក្តាមសញ្ញ័ ៧គោ ៧ភាយ យោ ខំសដ្ឋំ តាប្ប៉េតំ អាបត្តំ ចាចំត្តិយស្ប ។ មាតុក្តាមេ វេមតំគោ ៧គោ ៧ភាយ ហោ ខំសដ្ឋំ តាប្ប៉េតំ អាបត្តំ ចាច់ត្តិយស្ប ។ មាតុក្តាមេ អមាតុ-ត្តាមសញ្ញី ៧គោ ៧ភាយ ហោ ខំសដ្ឋំ តាប្បេតំ អាបត្តំ ចាច់ត្តិយស្ប ។ យក្ខំយា វា បេតំយា វា បណ្ឌាគេឧ វា តិរច្ជាឧតតមនុស្សក្តៃហំត្តិយា វា សន្ធឹ ៧តោ ៧ភាយ ហោ ខំសដ្ឋំ តាប្បេតំ អាបត្តំ ឧុត្តាដស្ប ។ អមាតុក្តាមេ មាតុក្តាមសញ្ញី អាបត្តំ ឧុត្តាដស្ប ។ អមាតុក្តាមេ មាតុក្តាមសញ្ញី អាបត្តំ ឧុត្តាដស្ប ។ អមាតុក្តាមេ ហេ អាបត្តំ ឧុត្តាដស្ប ។ អមាតុក្តាមេ អមាតុក្តាមសញ្ញី អនាបត្តំ ។

๑๗ํ๑

៣ចិត្តិយពណ្ឌ អចេលពវត្ត សិក្ខាបទទី៥ វារះដែលត្រូវអាចត្តិ តីទីដែលបុគ្គលមិនអាចស្តាប់ពាក្យជាប្រក្រតិបាន ។ ពាក្យឋា សម្រេច ការអង្គយគឺកាលដែលមាតុ គ្រាម អង្គុយហើយ កិត្តអង្គ័យជិតប្ដដេកជិត ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ ភិត្តិអង្គុយ មាតុ ត្រាមអង្គុយជិតប្ដូដេកជិត (ก็กู)โลงหายลิตาอิลิพ ๆ กิรูร์นี้โชตานี้ตั้งธาร่ หนุพกู้ เน้กกู้ (ភិត្ត) ត្រវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ (១៦៣) មាតុ ត្រាម កិត្ត អំគាល់ថា មាតុ ត្រាម ហើយសម្រេច ការអង្គុយក្នុងទីស្វាត់តែម្នាក់នឹងម្នាក់ ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ មាតុ(គាម តិត្តសង្ស័យ ហើយសម្រេចការអង្គ័យ ក្នុងទីស្ងាត់តែម្នាក់នឹងម្នាក់ ត្រូវ អាបត្តិបាចិត្តិយ ។ មាតុ គ្រាម ភិក្ខុ សំគាល់ថា មិនមែនមាតុ គ្រាម ហើយសម្រេចការអង្គយក្នុងទីស្វាត់តែម្នាក់នឹងម្នាក់ ត្រវៃអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ តិត្តូសម្រេចការអង្គយក្នុងទីស្អាត់ជាមួយនឹងយក្សស្រីក្តី ប្រេតស្រីក្តី ខ្ទើយ ក្តី តិវច្ឆានញ៍ដែលមានរាងកាយដូចមនុស្សក្តី តែម្នាក់នឹងម្នាក់ ត្រូវ អាបត្តិឲុក្ខដ ។ មិនមែនមាតុគ្រាម កិត្ត្ល សំគាល់ថាមាតុគ្រាម ត្រូវ អាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនមាតុគ្រាម ភិក្ខុសង្ស័យ ត្រអោបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនមាតុ ត្រាម ភិក្ខុសំគាល់ថា មិនមែនមាតុ ត្រាម មិនមានអាបត្តិ ។

๑๗๑

វឹនយប់ដំពេ មហាវិអង្កោ

(၀ ៦ ၆ ၂ អ ဆ ဗ န္ရွိ ၊ ယာ ၊ ကာ ဗီ ာိញ္က္က ဗုဂို လာ ဒုနို၊ ယာ ၊ ဟာ နာ နို န္ရ နာ ေစ နီ မီ ဒ နာ ၊ ဟာ၊ ဗ ၊ က္ရာ អញ္ញာ က ေစ နီ မ နာ နာ က ေရာ နာ က ေရာ နဲ႔ က လ္႐ နာ ၅

បញ្ចមសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

onb

វ៉ៃនយបិដក មហាវិភង្គ

(១៦៤) អាបត្តិមិនមាន ដល់ភិត្តដែលអង្គុយនៅ មានបុរសណា ម្នាក់ជាអ្នកដឹងសេចត្តីនៅជាគំរប់ពីរ ដល់ភិត្តុឈរមិនបានអង្គុយ ដល់ភិត្តុ បានក្រឡេកតយគន់រកទីមិនស្ងាត់ហើយអង្គុយនៅ ដល់ភិត្តុមានចិត្តបញ្លូន ទៅកាន់អារម្មណ៍ដទៃអង្គុយនៅ ដល់ភិត្តុត្ត ដល់ភិត្តុដើមបញ្ញត្តិ ។

សិក្ខាបទទី ៥ ០០ ។

ធដ្ឋសិក្ខាបទំ

(០៦៥) នេះ សមយេន ពុន្ទោ ភកកំ រាជកហោ វិហវត៍ វេន្យុវនេ កាលខ្លុកខំវារេ ។ តេន ទោ ១ន လဗ၊ယင္က ကယည္။ေရာင္ခင္ခင္နည္ လက္မျပန္ရွင္လာ ទមដ្ឋាភាកកុលំ អាយស្មន្តំ ទមនន្ទំ សក្យបុត្តំ ភត្តេន ជ៌មន្លេស៊ំ អញ្ជេចំ ភិត្ត ភត្តេន និមន្លេស៍ ។ តេន ទោ មន សមយេន អាយស្មា ឧមនន្ទោ សក្សាខុត្តោ បុកេត្ត តុលាន បយុទ្រាសត៍ ។ អឋទោ តេ ភិត្ត្ នេ មនុស្សេ ឯតឧភេទុំ នេថាវុសោ កត្តនិ ។ អាក-មេដ កន្លេ យាវ អយ្យោ ឧបឧភ្លោ អាកច្ចត័ត៌ ។ នុតិយម្បិ ទោ តេ ភិក្ខុ តេ មនុស្សេ ឯតឧកេចុំ នេ-ជាកុំសោ កត្តឆ្លំ ។ អាកមេដ កន្លេ ហៅ អយ្យោ ឌុម-ឧញ្ចេ អាកច្ឆត់តំ ។ តត៌យម្បិ ទោ តេ ភិក្ខុ តេ

សិក្ខាបទទី ៦

(ออช) กาษเธาะ (กะกุฐุธียาร(กะกาล กาษ(ครี่เชเยีย ឥរិយាបថនៅក្នុងវត្តវេទ្យវន ជាកលទូកនិវាបស្ថាន ក្បែរ(ក៏ងរាជ(គឺ៖ ។ សម័យនោះឯង ត្រកូលជាទបដ្ឋាករបស់ព្រះទបននូ ជាសក្យបុត្រដ៍មាន អាយុ និមន្តព្រះទបនន្ទ ជាសក្យបុត្រដ៏មានអាយុដោយកត្ត ហើយក៏និមន្ត ពក្នកភិក្ខុឯទៀតដោយកត្តដែរ ។ សម័យនោះឯង ព្រះទុបនន្ទជាសក្យ-ថុត្រដ៏មានអាយុ អាល័យតែចូលទៅវកត្រកូលទាំងទ្បាយ ក្នុងពេលមុន ធាន់ ។ ឯភិក្ខុទាំងឡាយនោះ ក៏បាននិយាយពាក្យនេះន៍ងមនុស្សអម្យាល នោះថា ម្នាលអាវ៉ុសោទាំងទ្បាយ អ្នកទាំងទ្បាយចូវប្រគេនចង្ហាន (មក) ។ ពុកមនុសក្រម្យាលនោះ កំនិយាយឃាត់ថា បពិត្រលោកម្ចាស់ពាំងទ្បាយ ដំចំរើន សូមលោកម្ចាស់ពំងីទ្បាយ វង់ចាំសិន ទម្រាំត្រះទុបនន្ទុជា ម្ចាស់លោកនិមន្តមក ។ ភិត្តទាំងទ្បាយនោះបាននិយាយពាក្យនេះនឹងពួក មនុសក្រម្យាលនោះជាគំរប់ពីរដងថា ម្នាលអាវ៉ិសោទាំងឡាយ អ្នកទាំង ទ្យាយចូរថ្រគេនចង្កាន់មក ។ ពុក្ខមនុស្សអម្បាលនោះកំនិយាយឃាត់ថា បតិត្រព្រះករុណា ទាំង ឡាយដ៏ចំរើន សូមព្រះករុណា ទាំង ឡាយ វង់ចាំសិនចុះ « ម៉ាតែ ព្រះឧបនន្ដជាម្ចាស់ន៍មន្ទមក ។ ពុក្ខភិត្ត្#ម្បាល នោះ ក៏និយាយពាត្យនេះនឹងមនុស្សទាំងឡាយនោះជាគំរេបបដងថា

មនុស្សេ វាននាវាចុំ នេថាវ៉ាសា ភន្តំ បុរា កាលោ អតិត្តមតីតិ ។ យម្ប៍ មយំ កន្លេ កត្តំ កាំម្លា អយ្យស្ប နစ္စင္ခ်ဳိးမ်ိဳး မားလာ ဗာန္ကရင္က ဆုိရင္ ကုန္က ကို မူးက်ပါ នុមឧញ្ទេ អាតច្ឆតិត ។ អ៩ទោ អាយស្មា នុមឧញ្ទេ လက္ပပ္ရႈရွာ ဗုံးကန္ရွိ ကုလာင္စီ ဗဏိိုဇာလ်န္နာ ငိုကဲ អាកច្ឆតំ ។ ភិក្ខា ន ចិត្តរូបំ កុញ្លឹសុ ។ យេ តេ ភិត្ត្ អញ្ជិញ ។ បេ ។ តេ ឧដ្ឋាយន្តំ ទ័យន្តំ វិចា-၊ ငန္နီ ကင်း တိ အမ မာယ ည္ န ဗ န က္ဆ ည္ န ကျဗု ၊ န္မာ ធ៌មន្តិតោ សភត្តោ សមានោ បុកេតត្តំ កុលេសុ ញវិត្តំ អាចជ្លិស្បតីតំ ។ ចេ ។ សច្ចុំ កាំរ ត្នំ ឧ ប ន ភ្លំ និម ឆ្នំ-តោ សកត្តោ សមានោ បុកេតត្តំ កុលេសុ ទារំតុំ អាចជួសតំ ។ សច្ចុំ កកក់តំ ។ កែល ពុន្តោ កកក់ តថំ ហិ នាម ត្វំ មោឃហ៊ឹស ឧមន្តំតោ សភត្តោ

វិនយបិជិកោ មហាវិភង្គោ

๑๗८

វិនយបិជិត មហាវិភង្គ

ម្នាលអាវ៉ុសោទាំងទ្យាយ អ្នកទាំងទ្យាយចុះ(ចគេនចង្កាន់មក (នឹងបង្អង់ នៅ) កែែងហូសពេលតាន់ ។ មនុស្សទាំងទ្បាយក៏និយាយថា បតិត្រ ព្រះករុណា ទាំងទ្យាយដ៏ចំអើន យើងខ្ញុំទាំងទ្យាយបានធ្វើកត្តទាំងប៉ឺន្មាន រ (ពោះតែ ព្រះ ទ បន ន ជា ម្ចា ស (ទេ តើ) បពិត ព្រះក វ ណា ទាំង ទ្យា យដ័ ចំរើន សូមព្រះករុណា ទាំងទ្បាយវង់ចាំទម្រាំតែព្រះទុបនន្ទុជាម្ចាស់និមន្ត មកសិន ។ លំដាប់នោះ ព្រះទុបនន្ទុ ជាសក្យបុត្រដ៏មានអាយុអាល័យ តែចូលទៅគុះសមន៍ន៍ត្រកូលទាំនទ្យាយ ក្នុងពេលមុនធាន ហើយក៏មក ក្នុងវេលថ្ងៃពេក ។ ភិក្ខុទាំនទ្យាយក៏តាន់ចង្កាន់មិនល្មមដល់ចិត្ត ។ ពួក ភិត្ត្តណាដែលមានសេចក្តី (ជាដាតិច ។ បេ ។ ភិត្តទាំងនោះកំពោលទោស តិះដៀល បន្តះបង្គាប់ថា ព្រះទបនន្ទុ ជាសត្យបុត្រដ៍មានអាយុ បានទទួល និមន្តគេជាអ្នកមានកត្តហើយ មិនគួរនឹងត្រាច់ទោក្នុងត្រកូលទាំងទ្យាយ (ដទៃ) ក្នុងពេលមុនតាន់ (ដូច្នេះ) សោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គតាស់សូរថា ម្នាល ឧបនន្ទ ពុថាអ្នកឯងបានទទួលនិមន្តគេជាអ្នកមានកត្តហើយៗ ត្រាប់ **ទៅក្នុង ត្រកូលទាំង** ឲ្យយ (ដទៃ) ក្នុងពេលមុនធាន ពិតមែនឬ ។ ព្រះទបននូក្រាបទូលថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តា (ច្អាស សេចក្តីនោះពិត ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះកាគ(ទន់បន្ទោសថា ម្នាលមោឃ-មែន បុរស អ្នកឯងថ្កានទទួលនិមន្តគេជាអ្នកមានកត្តហើយ មិនគួរនឹង តាច់ទៅ

សមានោ ខ្យកេត្តំ កាលេស ចារិត្តំ អាមជ្ជិស្បស់ នេកំ មោឃខ្យំស អខ្យសឆ្នានំ វា ខសានាយ ខសឆ្នានំ វា ភិយ្យោភាវាយ ។ ខេ ។ រៅញ្ ខន ភិក្ខាវៃ ៩មំ សិក្ខាខេនំ ខុន្ទិសេយ្យា៩ យោ ខន ភិក្ខា និមន្តិតោ សភត្តោ សមានោ ខ្យកេត្តំ កាលេសុ ចារិត្តំ អាមជ្ឈេយ្យ ចាខិត្តិយន្តំ ។ រៅញ៉ិនំ ភកវតា ភិក្ខានំ សិក្ខាខនំ ខញ្ញត្តំ ហោតិ ។

ជាចិត្តិយកណ្ដេ អចេលកវត្តស្ស ជដ្ឋសិក្ខាបទស្ស បឋមប្បញ្ញត្តិ

យចិត្តិយកណ្ឌ អបេលកវត្ត សិក្ខាបទទី ៦ សេចក្តីបញ្ញត្តិជាដម្បូង

ក្នុងតែក្លូលទាំងឡាយ (ដទៃ) ក្នុងពេលមុនធាន (ដូច្នេះ) ទេ នេ មោឃបុរស អំពើដែលអ្នកឯងធ្វើនេះ មិនមែននាំឲ្យជិះថ្កាដល់ពួកដន ដែលមិនទាន់ ដែះថ្វាទេ ឬនាំពួកដនដែល ជែះថ្វា ហើយឲ្យវឹងរីតតែ ជែះថ្វា ឡើងទៀត េ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយគេហ្វី សំដែង ទ្បើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុណាមួយបានទទួលនិមន្តគេ ជាអ្នកមានភត្ត ហើយ ដល់នូវកិរិយា ត្រាច់ទៅ ក្នុងត្រកូលទាំងឡាយក្នុង ពេលមុនធាន ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ សិក្ខាបទនេះ ព្រះដ៏មាន ព្រះកាគ ទ្រង់បញ្ញត្ត ហើយដល់ភិត្តទាំងឡាយ ហាងនេះ ។

(១៦៦) កាលនោះ ត្រកូល ទបង្អាតរបស់ ព្រះទបននូ ជាសក្យបុត្រ ដ៏មានអាយុ បានបញ្ជូន ទា ទន័យ ហារ ទៅ ដើម្បី ប្រគេនដល់សង្ឃដោយ ពាក្យថា ទា ទន័យ នេះអ្នកឯង ត្រូវបង្ហាញដល់ ព្រះទបនន្ទដា ម្ចាស់ ហើយ សិមប្រគេនដល់សង្ឃចុះ ។ សម័យ នោះឯង ព្រះទបនន្ទដាសក្យបុ គ្រៃដឹ-មានអាយុចូល ទៅកាន់ ស្រុក ដើម្បីបណ្ឌបាត ។ ឯពួកមនុស្ស អម្យាល នោះ ទៅកាន់អារាម ហើយស្លូវភិត្ត ទាំង ទ្យាយថា បពិត្រ លោកម្ចាស់ ទាំង ទ្យាយ ដ៏ចំ រើន ព្រះទបនន្ទដា ម្ចាស់ និមន្ត ទៅឯណា ។ ពួកគិត្ត អម្យាល នោះ ជ្រាប់ ថា ម្នាលអ្នកដ៏មានអាយុទាំង ទ្យាយ ព្រះទបនន្ទ ជាសក្យបុ ត្រដ៏មានអាយុ ទុំ: និមន្ត ទៅកាន់ ស្រុក ដើម្បីបណ្ឌបាត ហើយ ។ មនុស្ស ទាំង ទ្យាយ

ond

វិនយប៌ដកេ មហាវិកត្តោ

ទមនទុស្ស ឧស្សេត្វា សន៍ស្រ្យ នានត្វន្តី ។ ភកាតោ រានមន្តំ អាពេ ខេសុំ^(e) ។ នេះ ទាំ ភិត្តូវេ ខដិត្ត ហេត្វា និត្តិម៩ យាវ ឧមឧណ្ដេ ភាកត្តត័ត៌ ។ អ៩គោ អាយស្មា ឧបនន្តោ សត្យូបុត្តោ ភសាតា បដិក្តាំត្តំ បុកេត្ត៍ តុលេសុ ចារិត្តំ អាចដ្ចិតុត្តំ បញ្ញាត្ត៍ តុហាធំ ဖယ်းစားလံံ့ နော စင်္ကနာ က စင်္လလံ နောက်-យំត្ន $^{(b)}$ ។ យេ តេ ភិត្ត្ អប្បិញ ។ បេ ។ តេ ឧជ្ឈាយខ្លួ စီယင္လွ်ံ ဒါတၤငင္လွ်ံ ကင်္မ တိ အမ နာယည္၊ ဒုဗင္လက္သ សត្យូខុត្តោ បញ្ជាភត្តំ តាលេសុ លវិត្តំ អាចជ្លិស្បតីតំ ។ ទេ។ សច្ចុំ កាំរ ត្វំ ឧមឧន្ទ មច្ឆាភត្តំ កុលេសុ ចារិត្តំ អាចជួសតំ ។ សច្ចុំ កកវាតំ ។ វិកាហ៍ ពុន្ធោ ភកវា តាខំ ហិ នាខ ត្វំ ទោយបុរិស ပဌာဂန္ဂ် ကိုးလည္ ေက်ာ္ရွိ မာဗင္ဗီည္ က်ေနာ < ឥញា បរំ អថទោ ភតវា ឯតស្មឹ នំទានេ ធម្មឹ ពថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសីគឺ បាលិ សព្វលេត្តពេស្ម ទិស្សតិ ។ សា វិលារតញា ។ 🖢 ឱ. ឧស្សាទិយិត្ត ។

វិនយប៉័ដក មហាវិកង្គ

តំនិយាយថា បត័ត្រលោកម្ចាស់ដំចំរើន ទាទន័យហារនេះ សូមលោក ចាស់ពំឥឡាយបង្កាញដល់ព្រះទូបឧទ្ទដ៏មានអាយុ ហើយសិមប្រគេន ដល់សង្ឃចុះ ។ ភិត្តទាំងឲ្យយក៏ក្រាបទូលសេចក្តីនុះចំពោះព្រះដ៍មាន ព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលភិត្តទាំងទ្បាយ បើដូវេញ៖ អ្នកទាំងឡាយត្រវទទួលហើយដម្កល់ទុកទម្រាំទបនន្ទត្រឡប់មកវិញ ។ គ្រានោះ ព្រះ៖ប៉នន្ទុ ជាសក្យបុត្រដ៍មានអាយុគិតថា ព្រះដ៍មានព្រះភាគ **ទ្រង់ហាមឃាត់មិនឲ្យត្រា**ច់ទៅក្នុងត្រកូលទាំងឲ្យយក្នុងវេលាមុនភត្ត (គិតដូច្នោះហើយ)កំចូលទៅកេត្រកូលទាំងទ្បាយក្នុងវេលា (កោយកត្ត ហើយត្រឲ្យថមកក្នុងវេលាហ្គូសពេល ។ ទាទន័យាហាវគេក៏ផ្ញើតឲ្យថា វិញ ។ ពួកភិក្ខុណាដែលមានសេចក្តីហ្វ្រថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងនោះកំ ពោលទោស តិះដៀល បន្តរបង្អាប់ថា ព្រះទបនន្ទជាសក្យបុត្រ៍ដ៏មានអាយុ មិនគរូលើនឹង ត្រាច់ ទៅក្នុង ត្រកូលទាំង ទ្យាយក្នុងវេលា កោយកត្ត (ដូច្នោះ) សោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រា κ' ស្បូវថា ម្នាល $_{a}$ បននូ ព្វថា អ្នកឯង(a)ថ *ទៅ*ក្នុងត្រកូលទាំងទ្បាយក្នុងវេលាក្រោយកត្ត ពិតមែនឬ ។ ត្រះ_ទបនន្ទ ក្រាបទូលថា សូមឲ្រន់ព្រះមេត្តាជ្រោស សេចក្តីនោះពិតមែន 'J ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះកាគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលមោយបុរស អ្នកឯង មិនគរូវនឹង ត្រាច់ ទៅក្នុង ត្រកូល ទាំង ទ្បាយក្នុង ពេល ក្រោយកត្ត (ដុះចុះ)

សំក្តាមនំ នុន្តិសេយ្យ៩ យោ មន ភិក្តុ និមន្តិតោ សកត្តោ សមានោ មុកេត្ត វា បញ្ញាកត្ត វា តុលេសុ ចារិត្តំ អាមផ្លេយ្យ ទាចិត្តិយត្តិ ។ រៅញ៉ិនំ ភកវតា កំតុធំ សំត្តាមនំ មញនំ ហោនំ ។ - នេះកំចំ ត្តិតំ ឧយរមភេ ឧម ទេរ ឧតរ (bdo) ឧសមយេ តុត្តច្ជាយន្តា តុលានិ ឧ បយុំទោ-សភ្នំ ។ ចឺអំ ហិត្តំ ឧប្បន្លត់ ។ ភកអតា ឧតមត្ត មហេខេសុំ ។ អនុជានាទំ ភិ្លាវៅ ចំពនានសទយេ តុលាន មយុទ្ធាសិតុំ ಖាញ បន ភិត្តាយ ៨មំ សំត្នា ខនំ នន្ទុំ សេយ្យថ យោ បន គំត្ទុ និមន្ត្តិតោ សភត្តោ សមានោ មុហភត្តំ វា បញ្ញាភត្តំ វា កុលេសុ တၢိဳန္ရွိ မာစင္မေထးျမန္သာ့ခြ ေလးမယာ အင်ိဳးနွာံထံ ។

៣ចិត្តិយកណ្ដេ អចេលកវត្តស្ស នដ្ឋសិក្ខាបទស្ស អនុប្បញ្ញត្តិ

មោយម៉ាំស អប្បសត្ថានំ វា បសានាយ បសត្ថានំ វា

កំបេរក្រាវាយ ។ ខេ ។ ឯវញ្ច ខន កិត្តាវេ ៩ម័

ជាចិត្តិយកណ្ឌ អចេលកវត្ត សិក្ខាបទទី៦ សេចក្តីបញ្ញត្តិដាបត្ថាប់

ទេ នៃមោឃបុរស អំពើដែលអ្នកឯងធ្វើនេះមិនមែននាំឲ្យដែះថ្វាដល់ពួក ជនដែលមិនទាន់ដែះថ្វាទេ ឬនាំពួកជនដែលដែះថ្វាហើយឲ្យវិងតែតែដែះ ថ្វាឡើងទៀតទេ ។ បេ ។ ម្នាលកិត្តទាំងឲ្យយ អ្នកទាំងឲ្យយគប្បីសំ ដែងឲ្យើងនូវសិត្តាបទនេះយ៉ាងនេះថា កិត្តណាមួយបានទទួលនិមន្តគេជា អ្នកមានកត្តហើយដល់នូវកំរិយាត្រាប់ ទៅក្នុងត្រកូលទាំងឲ្យយក្នុងពេល មុនកត្តក្តី ក្រោយកត្តក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ សិត្តាបទនេះព្រះដ៏មាន ព្រះភាគទ្រង់បញ្ហត្តហើយដល់កិត្តទាំងឲ្យយយ៉ាងនេះ ។

(១៦៧) សម័យនោះឯង ភិក្ខុពំងឡាយមានសេចក្តីសង្ស័យក្នុង សម័យនៃចីវេទាន ហើយមិនចានចូលទៅរកតែកូលទាំងឡាយ ។ ចីវ ក៏កើតទៀងតិច ស្តួច ស្តើង ។ ភិក្ខុ ទាំងឡាយ ក្រាបទូលសេចក្តីទុះចំពោះ ពិះដ៏មាន ព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គ ទៃ ន៍ ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ ទាំងឡាយ តថាគតអនុញាតឲ្យភិក្ខុ ចូលទៅរកត្រកូលទាំងឡាយ ក្នុងសម័យនៃចីវែ-ទាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ត្រូវសំដែង ទៀងនូវសិក្ខាបទ នេះយ៉ាងនេះថា ភិត្ត ណាមួយ បានទទួលនិមន្តគេ ជាអ្នកមានកត្ត ហើយដល់នូវកិរិយា ត្រេច ទៅ ក្នុងត្រកួលទាំងឡាយ ក្នុងពេលមុនភត្តក្តី ក្រោយកត្តក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ វៀវ លែងតែមានសម័យ ។

ଚର୍ମମ

វិនយបិដកេ មហាវិភង្គោ

အရွာ ယီ လ ဗ ယော စိ႒ာ စာ လ ဗ ယော မ ယံ အရွာ လ ဗ ယေ ခ်ာ ာ သာ ဘို ရဲ အက ခရာ အရွာ ရဲ လို က္ရွာ စ ရဲ စ ရွာ ရွိ ကော ခ်ာ ဒ

(១៦៤) តេន ទោ បន សមយេន ភិត្តា ទ័វកេះម្នំ ការកន្តំ អត្តោ ខ មោះតិ សុខិយាខិ សុត្តេធម៌ សត្តកោធម៌ ។ ភិត្តា កុត្តាចាយន្តា កុលាន៍ ជ ជយុរុចាសន្តំ ។ ភកាវនោ វនមន្ត អាពេខេសុំ ។ អនុជានាទំ ភិត្តា៥ ខឹងតារសទយ ကုလာင် ဗယိဒုတာလ်ရှိ သိုးက္ ဗင္ ကို ကွားဖ နမ် សំត្តាមនំ នុន្តិសេយ្យ៩ យោ មន ភិត្តា និមន្តិតោ សភត្តោ សមានោ បុកេតត្ត វា បត្ថាភត្ត វា កុ-លេស ឆារំត្តំ អាចដើយ អញ្ញន្រ មានលា ឆាចំន្ទ័-យំ ។ តត្តាយ សមយោ ទ័វនានសមយោ ទីវវ-តារសមយោ អយំ តត្ថ សមយោតិ ។ រៀវញុំធំ កកាតា កិត្តាធំ សិត្តាមនំ បញ្ញត្តំ ហោតំ ។

វិនយបិជក មហាវិភង្គ

ឯសម័យក្នុងសិក្ខាបទនោះគឺ កាលដែលទាយកប្រគេនចីវរ នេះជាសម័យ ក្នុងសិក្ខាបទនោះ ។ សិក្ខាបទនេះ ព្រះដ៏មានព្រះកាគទ្រង់បញ្ញត្ត ហើយដល់កិត្តទាំងទ្បាយយ៉ាងនេះ ។

(១៦៤) សម័យនោះឯង ភិត្តទាំងទ្បាយធ្វើចីវកេម្ម គិតារដេចើរ ត៌មានសេចក្តីត្រៃវកាវដោយមូល១ុះ ដោយចេស១ុះ ដោយកំបិតខុះ ។ ភិក្ខុទាំងទ្បាយមានសេចក្តីសង្ស័យ មិនបានចូលទៅវកត្រកូលទាំងទ្បាយ ច្បើយ ។ ភិត្តទាំងទ្បាយក្រាបទូលសេចក្តីនុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលភិត្តទាំងទ្បាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិត្តចូលទៅ វក ត្រកូលទាំង ឡាយ ក្នុងសម័យធ្វើចំរុំវចាន មាលកិត្តទាំង ឡាយ អ្នក ព៌ងឲ្យយគប្បីសំដែងទ្បើងនូវសិក្ខាបទនេះយា៉ងនេះថា ភិត្តណាមួយ ជានទទួលនិមន្តគេដាអ្នកមានកត្ត ហើយដល់នូវកំរិយ/តាច់ទៅក្នុង(ត៍កូ**ល** លែងតែមានសម័យ ។ ឯសម័យក្នុងសិក្ខាបទនោះគឺ កាលដែលទាយក បែគេនចីវវត្ តាលដែលភិក្ខុធ្វើចីវវត្ នេះជាសម័យក្នុងសិក្ខាបទនោះ ។ ព្រះដ៍មានព្រះកាគទ្រន់បញ្ហត្តហើយដល់កិត្តទាំងឡាយ សិត្តាបទនេះ ເທັ້ສເລະ ງ

បាចិត្តិយកណ្ដេ អចេល់កវត្តស្ស ជដ្ឋសិក្ខាបទស្ស សិក្ខាបទវិភន្តោ

(೧ ៧ ០) យោ ខ នាតិ យោ យានិសោ ។ ខេ ។ ភិត្ត្តតិ ។ ខេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្តេ អនិប្បោតា ភិត្ត្តតិ ។ និមន្តិតោ នាម ខញ្ចន្ទំ ភោជនានំ អញ្ញតាវេន កោជនេន និមន្តិតោ ។ សភត្តោ នាម យេន និ-មន្តិតោ តេន សភត្តោ ។ សន្តំ នាម ភិក្តាំ សក្តា

60%

៣ចិត្តិយកណ្ឌ អយេលកវត្ត សិក្ខាបទទី ៦ សិក្ខាបទវិភង្គ

(១៦៩) សម័យនោះឯង ភិត្តុទាំង ទ្បាយមានជម្ងឺ ក៏មានសេចក្ដី ត្រូវការដោយគេសដ្ឋៈទាំង ទ្បាយ ។ ភិត្តុទាំង ទ្បាយក៏សង្ស័យមិនបានចូល ទៅកេត្រកូលទាំង ទ្បាយ ឡើយ ។ ភិត្តុទាំង ទ្បាយក៏ហចទួល សេចក្ដីទុំះ ចំពោះ ព្រះដ៏មាន ព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គ ទៃ៨ ត្រាស់ថា ម្នាលភិត្តុទាំង ទ្បាយ តឋាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិត្តុលាឬ ប្រាប់ភិត្តុដែលមាន នៅ ហើយសឹមចូល ទៅ កេត្រកូលទាំង ទ្បាយ ម្នាលកិត្តទាំង ទ្បាយ អ្នកទាំង ទ្បាយគប្បីសំដែង ទ្បើង នូវសិត្តាបទ នេះយ៉ាងនេះថា ភិត្តុណាមួយ បាន ខេល្ល និមន្ត គេជាអ្នក មាន ភត្ត ហើយមិនបានលាឬ ប្រាប់ភិត្តុដែលមាន នៅ ហើយដល់នូវកំរិយា ត្រាច់ទៅក្នុង ត្រៃសូទាំង ទ្បាយ ក្នុងពេលមុខភត្តក្ដី ក្រោយកត្តក្ដី ត្រវ អាបត្តិបាចិត្តិយ វៀវលែងតែមានសម័យ ។ ឯសម័យក្នុងសិត្តាបទ នោះ គឺ កាលដែល ទាយក ប្រគេនចីវា ១ កាលដែលភិត្ត ធ្វើចីវា ១ នេះជា សម័យក្នុងសិត្តាបទ នោះ ។

(๑៧०) ត្រង់ពាក្យថា កិត្តណាមួយ មានសេចក្តីដូចគ្នានឹងសិត្តា-បទទី ១ នៃចាកដិកកណ្ឌ ។ ដែលហៅថា គេនិមន្ត គឺ ដននិមន្ត ដោយកោជនទាំង ៥ យ៉ាង កោជនណាមួយ ។ ដែលហៅថា ជាអ្នក មានកត្ត គឺកិត្តដែលគេនិមន្តដោយកត្តណា ឈ្មោះថាជាអ្នកមានកត្ត ព្រោះកត្តនោះឯង ។ ដែលហៅថា កិត្តមាននៅនោះ គឺកិត្តអាចនឹងលា វិនយបិដកេ មហាវិភង្គោ

មោន អាមុត្ត មរិសិនុំ ។ អសន្នំ នាម កំត្ ជ សត្តា យោតិ អាមុញ **បរិសិតុំ ។** មុហេតុំ នាម យេន នំមន្តិតោ តំ អកុតាវី ។ បញ្ញាត់ នាម យេន និមន្តំតោ អន្តមសោ កុសក្តេនបំ ခုန္ခံ ဟာခ်ီ ၅ ကုလံ အမ ဗန္ဓာနံ ကုလာဒ် စန္စီယကုလံ ကြာည္ ယာကုလံ ဖလ႑ကုလံ မုန္ကုလံ ។ ကု၊လည္ ၏န္စံ မာဗးင္ဗယ္ကုန္စံ မရွာည္မ အုဒုေရး នុំក្លមនុស្ស អាបត្តំ ឧុក្ណដស្ស ។ បឋមំ ទាន់ ទុម្នារំ អតិត្តាមេតំ អាមត្តំ នុត្តាដស្ប ។ នុតំយំ ទាន់ អតុក្តាមេតំ អាបត្តំ ទាចំត្តិយស្ប ។ អញ្ញន សមយាត៌ ឋបេត្វា សមយំ ។ ចំអនានសមយោ នាម អនន្តាតេ កាហិនេវស្សានស្ស បច្ចុំមោ មាសោ អត្តតេ តាមិនេ បញ្ចូ មាសា ។ និវាតាអេមយោ នាម ទីវារ តាយ៍ទោនេ ។

វិនយបិដក មហាវិភង្គ

ភិត្តផងគាហើយចូលទៅកាន់ ((តុកូល) លាន ។ ភិត្តដែលមិនមាននៅ នោះ គឺភិក្ខុមិនអាចលាភិក្ខុផងគ្នាហើយចូលទៅកាន់ (ត្រកូល) ទ្យើយ y ដែល ហៅថា ក្នុងពេលមុខភត្ត គឺជននិមន្តដោយកត្តណា ហើយកិត្តមិន ពន់បានធាន់កត្តនោះ ។ ដែលហៅថា ក្នុងពេល (ក្រាយកត្ត គឺជននិមន្ត ដោយកត្តណា កិត្តបានធានកត្តនោះហើយ ដោយហោច ទៅសូម្យីប៉ុនថុង នៃស្សូវ ។ ដែល ហៅថា ត្រកូល គឺត្រកូលទាំងទ្បាយ៤ គឺត្រកូលក្សត្រទ ត្រកូលត្រាហ្មណ៍ ១ ត្រកូលវេស្យៈ (អ្នករកស៊ីដូញូបែធ្វើសែចំការ) ទ ត្រកូលសុទ្ធ: (អ្នកធ្វើការស៊ីឈ្នួល)១ ។ ពាក្យថា ដល់នូវកិរិយា តែចទៅ ត្រវអាបត្តទុក្ខដ ។ ឈា នដើងជាដម្បងឲ្យកន្លងហ្វួស បុគ្គលដទៃទៅ ធរណីទ្វាវទៅ ត្រវអាបត្តិទុក្កដ ។ ឈានដើងជាគំរប់ពីឲ្យកន្ធងហ្គូសទៅ តែវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ ពាក្យថា វៀវលែងតែមានសម័យ គឺលើកទុកតែ មានសម័យ ។ ដែលហៅថា កាលដែលទាយក(បគេនចីវវនោះ គឺថា បើភិត្តមិនបានក្រាលកឋិន កំណត់កាល ត្រឹមទូខែជាទីបំផុតនៃវស្សានរដ្ឋ (คี้ถำฉีตี้จเทชโจหญาสเตาสัญจองเก็ดโจกลู้ก)เช็กกูญร(กาณกษิร កំណត់កាលត្រឹម៥ខែ (តាំងតែពីទពេចខែអស្សជទៅដល់ទ៥ កើតខែ **ដ**ល្អន) ។ ដែលហៅថា កាលដែលភិត្តធ្វើចីវរនោះ គឺភិត្តកំពុងធ្វើចីវរ ។

(០៧០) និមន្តិនេ និមន្តិនសញ្ញី សន្តំ ភិក្តុំ អនាមុច្ឆា ពុកេត ាំ ២ ច្ឆាភត ាំ កុលេសុ ចារិត អាចដួត អញ្ញត្រំ សមយា អាចត្តំ ចាចិត្តិយស្ស ។ ធំមត្តំតេ វេមតំកោ សត្តំ ភិក្តុំ អនាបុទ្ធា បុរេភត្តំ វា បញ្ញុកត្តំ វា តុលេសុ ចាវិត្តំ អាចដួត អញ្ញត្រ សមយា អាបត្តំ ចាច់ត្តិយស្ប ។ និមត្តិតេ អនិមត្តិត-សញ្ចំ សន្តំ ភិត្តុំ អនាបុទ្ធា មុវភេត្តំ វា បទ្ឆាភត្តំ វា តុលេសុ ចារិត្តំ អាចដ្ឋតិ អញ្ញត្តំ សមយា អាខត្តិ ចាច់ត្តិយស្ប ។ អធិមត្តិតេ ធំមត្តិតសញ្ញ័ អាខត្តំ នុក្កដស្ប ។ អនិមន្តិតេ វេមត៌កោ អាខត្តំ ទុត្តដស្ស ។ អនិមន្តិនេ អនិមន្តិនសញ្ញ័ អនាបន្តិ ។

ជាចិត្តិយកណ្ដេ អចេលកវត្តស្ស ធដ្ឋសិក្ខាបទស្ស អាបត្តិវាព

ଚ୍ଦ୍ର

លចិត្តិយកណ្ឌ អចេលកវត្ត សិក្ខាបទទី ៦ វារះដែលត្រូវអាបត្តិ (๑๗๑) ยารเลริยรูเบ้น กิรูห์ลาญ่ชาเสรียรูเบ้น ยิร ជានលាភិក្ខុផងគ្នាដែលមាននៅ ហើយត្រាច់ ៧ក្នុងត្រកូល ភំង **ព្យាយ** ក្នុងពេលមុនកត្តក្តី កោយកត្តក្តី ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ វៀរលែងតែមាន សម័យ ។ មានគេនិមន្តហើយ ភិក្ខុសង្ស័យ មិនបានលាភិក្ខុផងគ្នាដែល មាននៅ ហើយត្រាច់ទៅ ក្នុងត្រិកូលទាំង ឡាយ ក្នុងពេលមុនកត្តក្ដី ក្រោយកត្តក្តី ត្រូវអាបត្តិចាចត្តិយ វៀរលែងតែមានសម័យ ។ មាន គេនិមន្តហើយ ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនទាន់និមន្ត ហើយមិនបានលាភិក្ខុផងគ្ ដែលមាននៅ ហើយត្រាច់ទៅ ក្នុងត្រភូលទាំងទ្បាយ ក្នុងពេលមុន កត្តក្តី ក្រោយកត្តក្តី ត្រូវអាបត្តិចុរចិត្តិយ វៀវលែងតែមានសម័យ ។ គេ មិនបាននិមន្ត ភិត្តសំគាល់ថានិមន្តហើយ ត្រៃវៃអាបត្តិទុក្ខដ ។ គេមិន ចាននិមន្ត ភិក្ខុសន៍យែ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ គេមិនបាននិមន្ត ភិក្ខុ សំគាល់ថាមិនធាននិមន្ត មិនមានអាបត្តិ ។

ດຝຸ

វិនយបិឝិកោ មហាវិភង្កោ

(೧៧৮) អនាបត្តិ សមយេ សន្លំ ភិត្តាំ អាបុញ្ញ បរិសតិ អសន្លំ ភិត្តាំ អនាបុញ្ញ បរិសតិ អញ្ញស្ប ឃពេន មក្តោ ហោតិ ឃរុបទាហន មក្តោ ហោតិ អន្តរារាមំ⁽⁰⁾ កច្ឆតិ ភិត្តានូបស្បយំ កច្ឆតិ តិត្តិយសេយ្យំ កច្ឆតិ បដិត្តាមនំ កច្ឆតិ ភត្តិយឃាំ កច្ឆតិ អាបនាស្ ទម្មត្តាកស្ប អានិតាម្មិតាស្បាតិ ។

ធដ្ឋតរិក្ខាបទ និដ្ឋិត ។

- ៖ អត្ថរ៣មំ ។

វិនយប៌ជក មហាវិភង្គ

សិក្ខាបទទី ៦ ០បំ ។

សត្តមសិក្ខាបទំ

(០៧៣) នោះ សមយេន ពុន្តោ ភកក សក្តេសុ វិហរតំ កាបិលវត្តុស្មឹ ជំគ្រោះជាទេ ។ តេជ ទោ បន សមយេន មហានាមស្បូ សក្តាស្បូ កេសជួ នុស្សខ្នំ ហោត ។ អ៩ទោ មហានាមោ សក្តោ យេធ ភកវា តេនុបសត្ថទំ ឧបសត្ថទំត្វា ភកវត្តំ អភិវា ខេត្តា រាភាមខ្លំ ខិសីខិ ។ រាភាមខ្លំ ខិសិ ឆ្នោ លោ មហានាមោ សក្តោ គតវត្តំ វាគនកេខ ឥត្តាមហំ កក្តេ សង្ឃ័ ចាតុទ្មាសំ ភេសជ្លេន បក់កេតុន្តំ ។ សានុ សាជុ មហានាម តេនហិ ត្វំ មហានាម សន្លំ ទាតុម្នាស់ កេសដ្លេន បក់ហើត ។ ភិក្តា កាតាទា. យន្តា នាត៌ក់សេន្តិ ។ ភកវតោ ឯតមត្តំ អារោ-ខេសុំ ។ អនុជានាមំ ភិក្ខុ៥ ចាតុម្នាសៗរទួយៗ វារណំ

សិក្ខាបទទី ព

ក្នុងនិះ គ្រាជារាម ក្បែរក្រង់កចិលពុស្ត ក្នុងដែនសក្ត: ។ សម័យនោះឯង មហានាមសក្សៈ (%) មានថ្នាំសម្រាប់កែកោគដ៏បរិបុណ៌ ។ លំដាប់នោះ មហានាមសក្សៈកិច្ចលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះកាគ លុះចូលទៅដល់ ហើយ ក៏ថ្នាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយអង្គួយនៅក្នុងទីដ៏សមគរួរ ។ លុះមហានាមសត្យៈអង្គ័យនៅ ក្នុងទីដ៏សមគរូហើយ ក៏ក្រាបទូលពាត្យនេះ ចំពោះ ព្រះដ៏មាន ព្រះកាគថា បតិត្រ ព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គចង់ ចវាណោ ព្រះសង្ឃដោយថ្នាំសម្រាច់តែពេតកំណត់៤ ខែ ។ ព្រះអង្គ ត្រាស់ថា មហានាម ការនេះប្រពៃពេកហើយ មហានាម បើដូច្នោះ ចុះ ត្រះអន្តបក់ ណោ សង្យ ដោយ ថ្នាំសម្រាប់ កែកេតកំណក់ ៤ ខែចុះ ។ ពួកភិត្តមាន សេចក្តីសង្ស័យ ក៏មិនហ៊ានទទួល ។ ភិត្ត ទាំងទ្បាយ ក្រាបទុលសេចក្តីនុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលភិត្តទាំង ឲ្យាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិត្តត្រេតអរចំពោះការបក់វណា

វិនយប់ជំពោ មហាវិភង្គោ

សានិតុត្តំ ។ តេន ទោ បន សមយេន ភិក្តា មហានាមំ សក្ត្តំ មវិត្តំយេរ⁽⁰⁾ ភេសជ្ញំ វិញាខេត្តំ ។ នា៩៩ ဗၮႜဢၶၧၖၟၖ ႀက္ကၖၖၟၖ ၊ၵေလးင္ပံ ဒုလ္နုင္ဆံ ေတာင္စံ ၫ ဒုနိယ မျိဳးစာ မဟာဆးမော လးက္ကား ယာင္ၾကာက គេធុបសន្ត័មិ ឧបសន្ត័មិត្វា ភកវន្តំ អភិវានេត្វា ដ. តមន្តំ និសីនិ ។ រាំតមន្តំ និសិភ្នោ ទោ មហានាមោ សក្តោ កកវន្តំ ឯតឧរោច ឥត្ខាមហំ កន្លេ សម្បំ អពរច ពាន់តាម នេមាជើច ឧប្បនេទ័ ។ មាន សាជុ មហានាម តេនហិ ភ្នំ មហានាម សង្ខ័ អប់រំបំ ចាតុម្នាសំ កេសដ្លេជ បក់ហើត ។ ភិក្ខា ញុត្តច្វាយត្វា នាធិវាសេត្តិ ។ ភកវតោ វានមន្ត្ អារោខេសុំ ។ អនុជានាទំ ភិក្ខាវេ មុន ខាវាណំ ចំ សានិ. နှင့် ។ (နာင္တ၊ ဗင္တ လမယ္တင္တ နာက္ရာ မဟာဆမ်ိဳ လက္လိ បរិន្តំយៅ ភេសដ្ដំ វិញាបេត្តំ ។ នាដៅ មហានាមស្ប လက္ကလုု အလင္လို ရလုုင္ရွိ ေတာက်ိဳ " က်ဲက်ီယဗ္နီ ទោ មហានាមោ សក្តោ យេន កកក់ តេនុមសន្នំមិ

្នុ ឡូ បរិត្ត ។

វិនយបិដក មហាវិភង្គ

ដោយបច្ច័យកំណត់ត្រឹម ៤ ខែ ។ សម័យនោះឯង កិត្តពំងទ្បាយទៅ សត្យៈត៏ជាវបស់នៅតែបរិបូណ៌ដដែល ។ ឯមហានាមសត្យៈត៏ចូល *ទៅ*គាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគជាតំរប់ពីរដងទៀត លុះចូល**ពោ**ដល់ហើយ ភ្មំថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគហើយ អង្គ័យនៅក្នុងទីដឹសមគរូ**រ ។** លុះ មហានាមសក្យៈ អង្គុយនៅក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ក៏ពោលពាក្យនេះ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគថា បតិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគដ៏ចំរើន ព្រះអង្គចង់បវារណា ព្រះសង្ឃដោយកេសដ្ឋ:កំណត់ ៤ ខែតទៅទៀត ។ โตะหฐโภา ស ฮา មហានាម ការនេះប្រពៃហើយៗ មហានាម បើដូច្នោះ ចុវត្រះអង្គថវារណាសង្ឃ ដោយកេសផ្ទះតំណត់៤ ខែតទៅ ទៀតចុះ ។ ពុកតិត្តមានសេចក្តីសង្ស័យ ក៏មិនហ៊ានទទួល ។ ភិត្ត ទាំង ឲ្យាយ ក្រាប ទូល សេចក្តីនុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ |ตะ អត្ត (ទន់ត្រាស់ថា មាលកិត្ត ពំងឲ្យយ តថាគតអនុញ្ញាត ឲ្យកិត្ត ភិត្ត ត្រេកអរនឹងការបក់រណា ថែមម្តងទៀត ។ ក៏សម័យនោះឯង ពំងឲ្យយទៅសូមកេសដ្ត:នឹងមហានាមសក្វ:តែបន្តិច ១ ។ ដោយ ហេតុនោះឯង កេសដ្ដ:របស់មហានាមសក្យ: ក៏នៅតែបរិបុណ៌ដដែល ។ មហានាមសត្យៈ ក៏ចូល ៧ គាល់ព្រះដ៏មាន ព្រះកាគជាគំរប់ថ្មីដងទៀត

006

បាចិត្តិយកណ្ដេ អចេលករំគួស្ស សត្តមសិក្ខាបទស្ស នំទាន់

ឧបសន្តទិត្វា ភកវត្តំ អភិវាខេត្វា ឯកាមខ្ញុំ ខិសីឌិ ។ ឯកាមខ្ញុំ ខិសិញ្ញ ទោ មហានាទោ សក្តោ ភកវត្តំ ឯតឧរោច ឥត្ថាមហំ ភន្លេ សផ្សំ យាវដីវំ ភេសជ្លេខ បឋាកត្តិ ។ សាជុ សាជុ មហានាម តេខហិ ត្វំ មហានាម សផ្សំ យាវដីវំ ភេសជ្លេខ បឋាហើតិ ។ ភិក្ខុ កត្តាច្បាយន្តា នាដិវាសេខ្លិ ។ ភកវតោ ឯតមត្តំ អារោខេសុំ ។ អនុជានាម៌ ភិក្ខុហ និច្ចប្បវាណំចំ សាឧតុខ្លិ ។

(၈၈၆) အေဒ (စာ ೮೭ សមយេខ ೭೫೫೪ ភិក្ត្ត ខុត្នំវត្តា ហោត្ត ខុប្បាវុតា អនាកាប្បសម្បញ្ មហានាមេខ សក្តេខ វុត្តា ហោត្តំ^(၈) ಹೆស្ស ឌុទ្លេ ភន្លេ ខុត្នំវត្តា ខុប្បាវុតា អនាកាប្បសម្បញ្ជា ឧឧ នាម បព្វជិតេខ សុនិវត្តេខ ភវិតថ្លំ សុទាវុតេខ អាកាប្ប-សម្បន្នេនាតិ ។ ೭೫೫៣ ភិក្ត្ មហានាមេ សក្តោ ឧុបឧត្នំសុ ។ អដទោ ឧព្វក្តិយានំ ភិក្ត្តានំ វភានហោសិ – ۹. មហាតាមោ សញ្ហា វត្តា ហោតិ ។

ରଘଟ

បាចិត្តិយកណ្ឌ អចេលកវត្ត សិក្ខាបទទី ៧ និទាន

លុះចូលទៅដល់ហើយ ថ្វាយថង្គ័ព្រះដ៏មានព្រះភាគហើយ អង្គ័យនៅ ក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះមហានាមសក្យៈអង្គ័យនៅក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ចានពោលពាក្យនេះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គចន់បក់វណាព្រះសង្ឃ ដោយភេសដ្ឋៈដកបដល់អស់ដីវិត ។ ព្រះ អង្គតាស់តបថា មហានាម ការនោះប្រពៃហើយ ។ មហា**នាម** បើដូច្នោះ ព្យូមេហាកដបក់វណាសង្ឃ ដោយភេសដ្ថៈដកបដល់អស់ដីវិតចុះ ។ ពួក ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ ក៏មិនហ៊ានទទួល ។ ភិក្ខុទាំងទ្យាយក៏ក្រាបទូល សេចក្តីទុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់អនុញ្ញាតថា ម្នាលភិក្ខុទាំងទ្យាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុត្រៃតអវនឹងតារបក់ណាអស់ កាលដានច្នកំបាន ។

(๑៧៤) សម័យនោះឯង ពួកធព្វគ្គិយកិត្ត ស្ងៀកដណ្តប់មិន ត្រឹមត្រវ មានអាកប្បកិរិយាមិនសមគរួវ មហានាមសក្សៈកំនិយាយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចំរើន ហេតុដូចម្តេច បានជាលោកម្ចាស់ទាំង ឲ្យយ ស្ងៀកដណ្តប់សំពត់មិនត្រឹមត្រវ មានអាកប្បកិរិយាមិនសមគរួវ (ដូច្នេះ) ជម្មតាអ្នកបួសគេត្រវស្ងៀកដណ្តប់សំពត់ឲ្យត្រឹមត្រវល្អ ហើយមាន អាកប្បកិរិយាដ៏សមគរួវទេតើ ។ ពួកធព្វគ្គិយកិត្តកំចងទោសទឹងមហានាម សក្យ: ។ សេចក្តីត្រិះរិះនេះកើតមានដល់ពួកធព្វគ្គិយកិត្តក្នុងវេលានោះថា

វិនារបចំដាក់ មហាវិភង្គោ

កោន នុ ទោ មយំ នទាយេន មហានាទំ សក្តាំ មន្ត្រំ តាយេព្យមាត៌ ។ អ៩លោ ឧត្វក្តិយានំ ភិត្ត្លនំ រាតន-ហោស មហានាមេន⁽⁰⁾ អាវ៉ុសោ សក្តោន សង្ខោ កេស ខ្លេន បក់រំ ទោ ហន្ទ មយំ អាវ៉ុសោ មហានាមំ សត្តំ សញ្ជីវិញ្ញា ខេមាន៍ ។ អ៥លោ ធព្វក្តិយា ភិក្តា សត្ថ័ទិត្វា មហាជាមំ សត្ត វាតនកេចុំ នោណេន អាវុសោ សប្បិនា អត្តោត ។ អដ្ឋឈ្លោ ភន្តេ អាកមេថ မင္ခနစ္တားငံ အေရာနာဗျီ မာဗာဂ်ီးရံု အားလ ဗာဂ်ီနာ့ု-ဗာဆိ ၅ ၾကိဳယာက္ကို (စာ ၅ ဗေ ၅ ကေတာက္ကေတာ့ ႏ ၅ ကို ယာ ကို ကို ဗဟာ အ ဗ် လ ကို ပါနာ က်ငံု ၊ နား လာ ဒ អាវ៉ុសោ សប្បិនា អត្តោតិ ។ អដ្តួឈ្លោ ភន្តេ អាកមេដ မင္မလုု ၊ ငံ ကရာ လပ္ခ် မာတ်အို ကားလ တဂ်ိဳလ္မ-ឋាភិ ។ ក៏ ៥៩ តយា អាវ៉ុសោ អនាតុកាមេន ឥញា បរំ ន. ម. បោត្តពេស្ម ភេសាទ្លោ ទិស្សត៍ ។

វនយបិដក មហាវិភង្គ

យើងទាំងឡាយ គូវធ្វើមហានាមសក្យៈឲ្យអាប់អោនដោយឧបាយដុចម្ដេច អេះ ។ ត្រានោះ ពុក្ខធព្វគ្គិយកិត្តកំពុនប្រឹកព្រគ្នាដូច្នេះថា ម្នា**ល**លោក ដ៏មានអាយុទាំង ឡាយ មហានាមសក្យៈបានបក់ណោសង្ឃដោយកេសដ្ឋ: ហើយ ណ្កើយចុះ ម្នាលលោកដ៏មានអាយុទាំងទ្បាយ យើងទាំងឡាយ *ទៅសូមសប្បិំ*អំពីមហានាមសក្យ:ចុះ ។ ទើបពូកធព្វគ្គិយតិត្ថចូលទៅរក មហានាមសត្យ: លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏និយាយពាក្យនេះនឹងមហានាម សត្យ:ថា ម្នាលអាវ៉ុសោ ពូកអាត្មាត្រវិកាវដោយសប្បិមួយទោណ: ។ ឯមហានាមសក្យ: ទ្វើយតបថា បតិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចំរើន សូមលោកម្ចាស់ បត្ន៍ដ៍ចាំក្នុងថ្ងៃនេះ ១ ថ្ងៃសិន មនុស្សទាំងទ្បាយគេទៅឯក្រោលគោដើម្បី នាំសប្ចិមក លោកម្ចាស់ទាំង ព្យយខឹងយកសប្ចិនោះទៅក្នុងកាលដ៏គូរូ ។ ពួកធព្វគ្គិយភិក្ខុនិយាយសូមជាគំរប់ពីរដង ។ បេ។ ធព្វគ្គិយភិក្ខុនិយាយ ពាក្យនេះនឹងមហានាមសក្យៈជាគំរប់បឹដងថា ម្នាលអាវុសោ ពួកអាត្មាត្រវ ការដោយសហ្ជិមួយទោណ: ។ មហានាមសក្ស:ធ្វើយតបថា បតិត្រលោក ម្ចាស់ដ៏ចំរើន សូមលោកម្ចាស់បង្គន់ចាំក្នុងថ្ងៃនេះ១ ថ្ងៃសិន មនុស្សពាំង ទ្បាយគេទៅឯក្រោលគោដើម្បីនាំសច្បិមក លោកម្ចាស់នឹងយកសច្បិនោះ ទៅក្នុងកាលដ៏គរូ ។ ពូកនព្វគ្គិយកិត្តសូវថា មាលអាវ៉ែសា អ្នកបវាវណា

បាចិត្តិយកណ្ឌេ អចេលកវត្តស្ស សត្តមសិក្ខាបទស្ស និទានំ មកចិតេន យំ ត្វំ មកចេត្វា ន ខេសតិ ។ អ៩ខោ មហានាមោ សក្តោ នុដ្ឈាយតំ ទ័យតំ វិទាចេតំ ក៩ ហំ នាម ភន្តនា អដ្តណោ ភន្តេ អាកមេថាតំ វុច្ចមានា នាកមេស្បត្តិតំ។ អស្សេសុំ ទោ ភិត្ត មហានាមស្ប လက္ကမ္း နင္စံပါကဗီမ်ိဳး၊ စ္မွကဗီမ်ိဳး၊ နင္စာ၊ေဖီမ်ိဳး န ယေ အေ အိန္နာ မတ္ခ်င္မွာ ၅ ဖေ ၅ ေနာက္ကယ္မွန္တိ စီယန္စီ ဂီစားငေန္ရွိ ကင်္ငံ တိ နာမ အစ္စက္ရီယာ စိုက္န មហានាមេន សក្តេន អដ្ឋណោ កន្តេ អាកមេថាតំ វុទ្ធមានា នាកមេសត្ត្តិតំ ។ បេ ។ សុទ្ធំ កាំរ តុម្លេ ភិត្តាវេ មហានាមេន សត្តេន អដ្តឈោ ភន្តេ អាកមេ-ឋាភិ វុច្ចមានា នាកមេថាតិ ។ សច្ចុំ កកវាតិ ។ ာိကတ် ရုဒ္အော ကကား ကား တီ အာမာ အုဒ္မော မောယ တိုကာ មហាជាមេន សក្តេន អដ្ឋឈោ ភន្តេ អាកមេដាតំ ុំចូមានា នាកមេស្ទ៩ នេតំ មោយពុរិសា អព្យសន្នានំ

ជាចិត្តិយកណ្ឌ អចេលកវិត្ត សិក្ខាបទទី ពី និទាន

ដោយកេសដ្ដៈណាហើយមិនឲ្យវិញ ប្រយោជន៍អ្វីដោយកេសដ្ដៈដែលអ្នក **ប**វាណោតែមិនចន់ឲ្យនោះ ។ (គ្នានោះ មហានាមសក្យៈក៍ំពោល ពេស តិះដៀល បន្ទុះបង្គាប់ថា លោកដ៏ចំភើនពំឥទ្យាយ ខ្ញុំបានអង្វថោ លោកម្ចាស់ដ៏ចំរើន សូមពួកលោកម្ចាស់បង្អន់ចាំក្នុងថ្ងៃនេះ ๑ ថ្ងៃសិន ចុះហេតុដូចម្តេចបានដាមិននេ៍ ។ ភិក្ខុព័នឲ្យយបានឲ្យមហានាមសក្វៈ ពោលទោស តិះដៀល បន្តរបង្គាប់ហើយ ។ ពូកកិត្តណាមានសេចក្តី ជ្រាថ្នាតិច ។ ចេ ។ ពួកកិត្តពំងនោះកំពោល ទោស តិះដៀល បន្តះបង្អាប ថា ពុក្ខពុទ្ធិយកិត្តកាលដែលមហានាមសក្យ:ចានអង្វរថា លោកម្ចាស់ដំ ចំរើន សូមពុកលោកម្ចាស់បង្កន់ចាំក្នុងថ្ងៃនេះ ទ ថ្ងៃសិន មិនគរូនឹងមិនវង៍ចាំ សោះ ។ បេ ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ ត្រាស់សួរថា ម្នាលកិត្តទាំងទ្បាយ ព្វថា អ្នកទាំងទ្យាយ កាលដែលមហានាមសក្យ:ចានអង្វរថា លោកម្ចាស់ដ៏ចំអើន សូមពូកលោក ចាស់បង្គន៍ ចាំក្នុងថ្ងៃនេះ ១ ថ្ងៃសិនដូច្នេះ ហើយមិនវង់ចាំ ពិត មែនឬ ។ ពួកធព្វគ្គិយកិត្តក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តា (ជា្រស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៍មានព្រះកាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាល់ពុកមោយបុរស អ្នក ពំងឲ្យាយ តាលដែលមហានាមសត្វ:ជុនអង្វរថា លោកម្ចាស់ដ៏ចំរើន សូមពូកលោកម្ចាស់បង្អង់ចាំក្នុងថ្ងៃនេះ១ ថ្ងៃសិន ហើយទិនសមន៍ិងមិនរង់ **ហំ** (ដូច្នេះ) សោះ នៃមោយបុរសទាំងទ្បាយ អំនៅដែលភ្លកអ្នកឯងធ្វើនេះ

ବଟନା

. ធ. ម. មត្តរី ។

វត្តម និព្យេយរានិស រិត្តទ្ ២រ តោន (៩២០) លោកម ត្តំម ជួយរឹមត្តា ស្តេយរឹមដូម សាលោ ស្តេមកា លោកម ត្តំម ជួយរឹមដូម នេ ស្តេយរឹមត្តា នៅមកា លោកម ត្តំម ជួយវិមដ្តា ន ក្តេយរឹម នៅ ហោកម ដឹម ន ស្តេញរួមដែរ ន ស្តេញរួមមេ សេកមើញរួមមេម ៤ ស្តេញរួមរ៉ឺម នេ ស្តេញរួមមេម ស

(១៩៩) អភិសាធេន ភិក្ខុនា ចាតុឆ្នាសៗទ្រ្-យប្បកាណា សានិតត្វាតិ តិលានៗទ្វយប្បការណា សានិតត្វា មុនប្បការណាថិ សានិតត្វា យនា តិលានោ ភាំស្បាមិ តនា វិញ្ញាបេស្បាមិតិ និច្ចប្ប-ការណាថិ សានិតត្វា យនា តិលានោ ភាំស្បាមិ តនា វិញ្ញាបេស្បាមីតិ ។

က ဗကာဇာလ ဗကစ္ဆာငံ က က်ိဳးလာကာကဲလ ေ ။ ။ ႀကီး ေ အိန္နာက ေရမွ က်ိန္နားစင္ရဲ ေ ရန္နီးကလာပြန မမွတာအေ အိန္နာက ေရမွာ ကစ္သင္ခ်ဲလာရွိ ေ ရန္နီးကလာက အေရာ မဆ္ဆန္လြန္ ရေ ကေၾကာက္က အစာ္ဆန္နီလာန္နီ ။ အေရာ ၁၄ ေ ရန္အာ⁽⁶⁾ ကာင္ခံလေလာ စာင်ာန္နီလာန္နီ ။

វិនយបិដកេ មហាវិភង្កោ

វិនយបិជា មហាវិកង្គ

មិនមែននាំឲ្យដែះថ្វាដល់ពូកដនដែលមិនទាន់ដែះថ្វា នឹងមិនមែននាំឲ្យរឹង វិតតែដែះថ្វាដល់ពូកដនដែលដែះថ្វា សាប់ហើយនោះទេ ។ បេ ។ ម្នាល ភិត្តុទាំងឲ្យយ អ្នកទាំងឲ្យយគប្បីសំដែងឲ្យើងនូវសិត្តាបទនេះយាំងនេះ ថា ភិត្តុដែលគ្មានជម្ងឺត្រវៃត្រកអវទ៌ងការបវារណា ដោយបច្ច័យកំណត់ត្រឹម ៤ខែ បើភិត្តុត្រេកអវៀតលេនដាងនោះទៅ ត្រវអាបត្តិចាចិត្តិយ វៀវលែង តែគេចានបវារណា ថែមទៀត វៀវលេងតែគេចានបវារណា ដានិច្ច ។

(១៧៥) ត្រង់ពាក្យថា កិត្តដែលគ្មានជម្ងឺត្រៃវៃតែកអរទំងការបវា-រណាដោយបច្ច័យកំណត់តែម៤ ខែ សេចក្ដីថា កិត្តគួរត្រេកអរទំងការ បវារណាដោយគិលានបច្ច័យ ម្យ៉ានទៀត កិត្តគួរត្រេកអរទំងការបវារណា បែមទៀតដោយគិតថា អញជាអ្នកមានជម្ងឺក្នុងកាលណា អញទំងសូម ក្នុងកាលណោះ ម្យ៉ានទៀត កិត្តគួរត្រេកអរទំងការបវារណា ជាប់ជានិច្ច ដោយគិតថា អញជាអ្នកមានជម្ងឺក្នុងកាលណា អញទំងសូមក្នុង កាលណោះ ។

(១៧៦) ត្រង់ពាក្យថា បើកិត្តត្រកករវៀលសែងដាងនោះ សេចក្តី ថា បករណាតំណត់កេសដ្ឋ: មិនកំណត់កត្រី បករណាតំណត់ភត្រី មិន កំណត់កេសដ្ឋ: បករណាតំណត់ទាំងកេសដ្ឋ: កំណត់ទាំងកត្រី បករណា មិនកំណត់ទាំងកេសដ្ឋ: មិនកំណត់ទាំងកត្រី ។ ដែលហៅថា បក់រណា

បាចិត្តិយកណ្ដេ អចេលពវគ្គស្ស សត្តមសិក្ខាបទស្ស អាចត្តិវាព នាម ភេសដ្ឋាន យក្តហិតានិ ហោន្តំ រាត្តកេហិ កេសដ្លេហិ បក់មេទ័តិ ។ វត្តិបរិយន្តា នាម វត្តិយោ ဗၢိဳင္ဂ ဟာန္နီ ၿိန္ရကာလ္ ၊ နွီလ္ ေပဂံ၊-មិត ។ កេសដួហិយន្តា ៥ ក្តើហិយន្តា ៥ ឩម ကေလးင္အာင္ခ်ိဳ ေ ဗၢိဳင္ဂတို အာင္ခ်ိဳ ၊ ေကာင္ဆို ၊ ေရွိ၊ ဟာ ေဇ ဗာိန္ဂ ဟိုန္က ဟာင္ရွိ ၿန္ခုံးက ဟို ၊ နေပးမွ ဟို ၿန္ခု តាសុ រត្ត័សុ បងមេទ័ត ។ នៅ គេសន្លបាយឆ្នា រត្តិហិយន្តា នាម គេសដ្ឋានិ ខ អហិក្តហិតានិ ញេត្តិ វត្តិយោ ខ អមវិត្តហិតាយោ ហោត្តិ វត្ត-កេញ ភេសដ្លេញ វត្តតាសុ វត្តសុ បក់វេមិត ។ (១៩៩) ភេសដ្ឋមាំយន្តេ យេមាំ ភេសដ្ឋេមាំ មក់វិតោ ហោត តាន់ ភេសដ្ឋាន ឋបេត្វា អញាធិ ភេសដ្ឋាធិ វិញាខេតិ អាខត្តិ ទាខិត្តិ-យស្ប ។ វត្តិមរិយន្តេ យាសុ វត្តិសុ មកវិតោះ ហោភ៌ តា វត្តិយោ ឋខេត្តា អញ្ញាសុ វត្តិសុ វិញាខេត្

ବ୍ଦ୍ୟ

ជាចិត្តិយកណ្ឌ អចេលកវត្ត សិក្ខាបទទី ថី អាបត្តិវិរះ

តំណត់កេសដ្ឋ: (នោះ) គឺកេសដ្ឋ: ដែលគេតំណត់ដោយពាក្យថា ខ្ញុំព្រះ ករុណាសូមបវរណា ដោយកេសដ្ឋ: ទំងឲ្យយ មានប្រមាណប៉ី ណ្ណេះ ។ ដែល ហៅថា បវារណាតំណត់ពត្រី គឺពត្រីដែលគេតំណត់ ដោយពាក្យថា ខ្ញុំព្រះករុណាបវារណាអស់ពត្រីទំងឲ្យយមានប្រមាណ ប៉ីណ្ណេះ ។ ដែល ហៅថា បវារណាតំណត់ទំងកេសដ្ឋ: កំណត់ទំង ពត្រីនោះ គឺគេតំណត់កេសដ្ឋ: ទំងឲ្យយផង កំណត់ពត្រីទំងឲ្យយផង ដោយពាក្យថា ខ្ញុំព្រះករុណាសូមបវារណា ដោយកេសដ្ឋ: ទំងឲ្យយ មានប្រមាណប៉ឺណ្ណេះ អស់ពត្រីទំងឲ្យយមានប្រមាណប៉ឺណ្ណេះ ។ ដែល ហៅថា បវារណាមិនកំណត់កេសដ្ឋ: មិនកំណត់ពត្រី (នោះ) គឺ គេមិនកំណត់កេសដ្ឋ: ទាំងឲ្យយមានប្រមាណប៉ីណ្ណេះ ។ ដែល ហៅថា បវារណាមិនកំណត់កេសដ្ឋ: មិនកំណត់ពត្រី (នោះ) គឺ គេមិនកំណត់កេសដ្ឋ: ទាំងឲ្យ នឹងមិនកំណត់ពត្រីទំងឲ្យយ ដោយ ពាក្យថា ខ្ញុំព្រះករុណាសូមបវារណា ដោយកេសដ្ឋ: ទាំងឲ្យ ទាយ មាន ប្រមាណប៉ីណ្ណេះ នឹងអស់ពត្រីទាំងឲ្យយមានប្រមាណប៉ីណ្ណេះ ។

(១៧៧) ឯពាក្យដែលថា កំណត់កេសដ្ដៈនោះ អធិប្បាយថា គេ បវារណាកិត្តដោយគេសដ្ដៈណា កិត្តត្រឲ្យប់ទៅសូមកេសដ្ដៈពំងឲ្យយ ដទៃវិញ ក្រៅភីកេសដ្ដៈដែលគេបវារណានោះ ត្រវិអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ ឯកំណត់រាត្រីនោះ គឺគេបវារណាភិត្តក្នុងវាត្រីពំងឲ្យយណា កិត្តត្រឲ្យប់ សូមក្នុងវាត្រីពំងឲ្យយឯទៀតវិញ ក្រៅពីរាត្រីដែលគេបវារណានោះ

୭ଟ୍ୟ

វិនយចឹងកេ មហាវិតង្កោ

មានខ្លំ ខាន់ខ្លុំយក្ស រ ដេកខ្លីណូខេ ន ខេត្តំ។ បរិយន្តេ ច យេឆាំ ភេសន្លេឆាំ បករំនោ ហោតំ តាន់ កេសដ្ឋាន៍ ឋមេត្វា យាសុ វត្តីសុ ថវាវិតោ ហោតិ តា វត្តិយោ ឋបេត្វា អញ្ញានំ ភេសដ្ឋានិ អញ្ញាសុ វត្ត័សុ វិញា បេតិ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ប ។ នៅ កេសដួលយៃនេ ន ក្តេំបរិយនេ អនាបត្តំ ។ (១៩៤) ឧភេសជ្លេន ការណ៍យេ^(e) ភេសជ្ញំ វិញា-ខេត អាខត្តិ ទាខត្តិយក្ស ។ អពោន កេសដ្លេន កោលើយេ^(២) អញ្ញុំ ភេសដ្ដំ វិញាខេតិ អាខត្តិ ខា-អាចត្តំ ចាច់ត្តិយស្បូ ។ តន្តតាំ វេមតំ(ការ ភេសជ្លំ វិញា ខេតិ អាមត្តិ ចាច់ត្តិយស្ប ។ តនុត្តាំ ឧតនុត្តាំ-សញ្ញី ភេសដ្ឋ វិញា ខេតិ ភេមត្តិ ទាចិត្តិយស្ប ។ 🔹 ន ម.នកេសដ្ឋករណ៍យេខ ។ ៤ ន. ម. ករណ៍យេន ។ ៣ តត្ត្តរិ ។

640

វិនយប៊ីនិក មហេវិភង្គ

ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ឯកំណត់ព័ងកេសផ្លៈ កំណត់ព័ងរាត្រីនោះ គឺ -គេបវារណាកិត្តដោយកេសផ្លៈពាំងឲ្យាយណា កិត្តវៀរលែងកេសផ្លៈពាំង នោះ គេបវារណាកិត្តក្នុងរាត្រីណា កិត្តវៀរលែងរាត្រីពាំងនោះ ហើយ ត្រឲ្យប់ទៅសូមភេសផ្លៈពាំងឲ្យយដទៃ នឹងក្នុងរាត្រីពាំងឲ្យាយឯទៀតវិញ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ឯមិនកំណត់កេសផ្លៈ នឹងមិនកំណត់រាត្រី មិនមានអាបត្តិទៅហ្វីយ ។

(១៧៤) កាលបើមិនមានកិច្ចដោយភេសដ្ឋៈ ហើយកិត្ត្ពុ៧េសូម កេសដ្ឋៈ ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ កាលបើមានកិច្ចដោយភេសដ្ថៈឯទៀត ហើយកិត្ត្ត៧េសូមកេសដ្ថៈឯទៀតវិញ ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ ហួសកំណត់ ដែលគេបឋរណា ហើយ កិត្តសំគាល់ថា ហួសកំណត់ដែលគេបឋវណា មែន ហើយទៅសូមភេសដ្ថៈ ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ ហួសកំណត់ដែល គេបឋវណា ហើយ កិត្តសង្ស័យ ហើយទៅសូមភេសដ្ឋៈ ត្រូវអាបត្តិ ចាចិត្តិយ ។ ហួសកំណត់ដែលគេបឋវណា ហើយ កិត្តសំគាល់ថាមិនហួស កំណត់បឋវណា ទេ ហើយទៅសូមភេសដ្ថៈ ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ ជាចំគ្ល័យកណ្ដេ អចេលករគ្គស្ស សត្វមសិក្ខាបទស្ស អនាបត្តិវាភេ

នតធុត្តាំ តធុត្តាំសញ្ញី អាមត្តំ ធុត្តាដស្ស ។ នត-ធុត្តាំ វេមតិតោ អាមត្តិ ធុត្តាដស្ស ។ ឧតធុត្តាំ ឧត-ធុត្តាំសញ្ញី អនាមត្តិ ។

សត្តមសិក្ខាបទំ នំដ្តិតំ ។

010

មិនទាន់ហ្លួសកំណត់ដែលគេបក់វណាទេ កិត្តសំគាល់ថាហ្លួសកំណត់ដែល គេបក់ណោហើយ ត្រអោបត្តិទុក្ខដ ។ មិនទានហ្វួសតំណត់ដែលគេបក់រ-ណាទេ ភិក្ខុសង្ស័យ ត្រវអាបត្តិទុក្ខដ ។ មិនទាន់ហ្លួសកំណត់ដែលគេ បក់ណោទេ ភិត្តសំគាល់ថាមិនទាន់ហូសកំណត់បក់វណា មិនមានអាបត្តិ ។ (១៧៩) អាបត្ថិមិនមាន ដល់ភិក្ខុដែលគេបក់រណាដោយកេសដ្ឋ: ភិត្តសូមកេសដ្ឋ:ទាំង ទ្យាយនោះ ដល់ភិត្តដែលគេ ទាំនទក្រយ ណា បវារណាក្នុងកត្រីទាំង ឲ្យយណា កិត្តសូមក្នុងកត្រីទាំង ឲ្យយនោះ ដល ភិត្តដែលនិយាយ (ជាច់គេថា យើងទាំងខ្យាយគឺអ្នកបានបវារណា ហើយ ដោយកេសដ្ឋៈទាំង ឡាយនេះ (តឡវនេះ) យើងទាំង ឡាយត្រវកាវ ដោយ:កសផ្ទ:នេះផងនេះផងហើយសូម ដល់ភិត្តដែលនិយាយ(ចាប់គេថា យើងទាំងទ្បាយគឺអ្នកបានបក់វណៈហើយក្នុង១ ត្រីទាំងទ្បាយណា ឯ១ ត្រី យើនទាំនទ្យាយ ពំឥទ្យាយនោះកទ្ធឥហ្លួសទៅហើយ (ឥឡូវនេះ) (តវការដោយកេសដ្តៈហើយសូម ដល់ភិក្ខុដែលសូមអំពីទុកញាតិ ដល់ កិត្តដែលសូមអំពីពុកទាយកដែលគេបានបវាវណា ដល់កិត្តដែលសូមដើម្បី ជាប្រយោជន៍ដល់កិត្តឯទៀត ដល់កិត្តដែលបានមកដោយ (ទព្យរបស់ខ្លួន ដល់ភិត្តធត ដល់ភិត្តដើមបញ្ចត្ត

លចិត្តិយកណ្ឌ អចេលកវគ្គ សិក្ខាបទទី ថា វារះដែលមិនត្រវអាបត្តិ

សំក្លាបទទី ពី ចប់ ។

ର ନ ର

អដ្ឋមសំក្លាបទំ

(၀၀၀) အေဒ ကမေးယာဒ ရုန္မော ကက်န္နီယ် វិហាត់ ដេតានេ អនា៩ខណ្ឌិតាស្ស អារាម ។ តេន ទោ មន សមយេន រាជា មសេននិ គោសលោ សេនា-ឧស្សនាយ អនម័ស ។ អន្តសា (ទា រាជា បសេន-នំ កោសលោ នព្វក្តិយេ ភិក្ត្ នូវតោ វ អាកច្ឆន្ល နိမ္မာဒ ဗက္ကေမာ၊ ဗန္ဒာ ဆိုနားကို ေက်ာ္မွာ ကိုမ္တာ ကိုမ္တာ ကိုမ္တာ ကိုမ္တာ ကိုမ္တာ ကိုမ္တာ ကိုမ္တာ ကိုမ္တာ ကိုမ္တာ អាកតត្តាតំ ។ មហារាជានំ មយំ ឧដ្ឋ ភាមាតំ ។ ក៏ កន្លេ មំ និដ្ឋេល យុន្ធាភិនភ្នំនំ ឧនុ កកវា បស្ប៊ិ-အးရွားနား ၅ မန္နမ္နာ နင်္ကျားထိုင္ရွိ စစ္ကားနီ နူမားေနာ့ ကင် တိ အမ လမလာ လကျပုန္ရွိယာ ရယျန္ရှိ សេនំ ឧស្សនាយ អាតខ្ញុំស្បត្តំ អនាតាម្បំ អលាភា မ္မာ့အချို ဒုလ္ဒန္ဒ် ဟ ဗယံ မာရီးမ႑ ဟေန ខុត្តនារស្បូ ការណា សេនាយ អាកត្តាមាត់ ។ မးလျှော် ကော် အို အို အို မရိုလျှား နိုင်္ဂျား အို ទ័យត្តាធំ វិទាខេត្តាធំ ។ យេ តេ ភិក្តា អប្បិជ្

សិក្ខាបទទី ៩

(១៨០) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគ កាលគង់នៅវត្តជេតវន របស់អនាថចិណ្ឌិកសេដ្ឋ ទៀបក្រងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ព្រះបាទ បសេនទំកោសលរាជ (ទង់លើកកងទ័ពចេញទៅ ។ ពួកធព្វគ្គិយភិក្ខក៍បាន នៅមើលកងទ័ពដែលស្ដេចលើកចេញទៅហើយ ។ ព្រះបាទបសេន-ទិកោសលរាជ បានទតឃើញពួកធព្វគ្គិយដើរមកពីចមា្យ លុះ(ទង់ ឃើញហើយក៏មានបន្ទូលឲ្យនិមន្តមកហើយទ្រង់ត្រាស់សូវដូច្នេះថា បពិត្រ លោកម្ចាស់ដ៍ចំរើន ពួកលោកនាំគ្នាមកធ្វើអ្វី ។ ពួកធព្វគ្គិយកិត្តទ្វើយថា ពូកអាត្មាមានជ្រាជ្ញាដើម្បីនឹងមើលមហាបពិត្រ ។ ស្ដេចក៏ទ្រង់ត្រាស់ថា ឋពិត្រលោកម្ចាស់ ការមើលខ្ញុំព្រះករុណា ជាអ្នកត្រេកអរក្នុងការច្បាំងន**ំ**ង មានប្រយោជន៍អ្វី ពួកលោកត្រវ៉ាត់ទើលមើលព្រះដ៏មានព្រះកាគទេតើ ។ មនុស្ត ពំនឲ្យយក៌ពោល ទោស តិះដៀល បន្តរបង្គាប់ថា ពួកសមណៈ ជាសក្យបុត្រ មិនគ្គរនិ៍ងមកមើលកងទ័ព ដែលស្ដេចលើកចេញ (េញ៖ហេតុតែកាវចិញ្ចឹម ពួក យើងឯ**ណា** មកក្នុងកងទ័ព เศเกะ ជ័រិតនឹងបុត្រភរិយា យើងនោះឈ្មោះថាគ្មានលាកផង ឈ្មោះថាចានរបស់ អាក្រក់ផង ។ កិត្តទាំងឡាយចានឲ្តពួកមនុស្សនោះពោលទោស តិះដៀល បន្ទះបង្គាប់ហើយ ។ ភិក្ខុទាំង ឲ្យយណាជាអ្នកមានសេចក្ដី/ធ្លាថ្នាតិច លចិត្តិយកណ្ដេ អចេលកវត្តស្ស អដ្ឋមសំក្លាបទស្ស បឋិខញ្ញញត្តិ

(១៤១) តេន ទោ បន សមយេន អញ្ញាតាស្ប តិក្តុនោ មាតុលោ សេនាយ កិលានោ ហោតិ ។ សោ តស្ប កិក្តានោ សន្តិកោ ខ្វតំ ទាហេសិ អហំ ហិ សេនាយ កិលានោ អាកច្ឆតុ ភន្ទន្លោ ៨ថ្នាមិ ភន្ទន្លស្ប អាតតន្តិ ។ អ៥លោ តស្ប កិក្តានោ ៧តនហោសិ

ଚ୍ ଶ୍ ଶ୍ର

ជាចិត្តិយកណ្ឌ អចេលតវត្ត សំក្ខាបទទី៨ សេចក្តីបញ្ញត្តិជាអិម្បូង

។ បេ ។ ភិត្តទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប ឋា ពូកធព្វគ្និយភិត្តមិនគួរនឹងនាំគ្នាទៅមើលកងទ័ពដែលស្ដេចលើកចេញ ពៅសោះ ។ បេ[']។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សូវថា ម្នាលភិក្ខុព័ង-ឡាយ ផ្លុថា អ្នកទាំងទ្បាយនាំគ្នាទៅមើលកងទ័ពដែលស្ដេចលើក**ទៅ** ពិតមែនឬ ។ ពួកធព្វគ្គិយភិក្ខុទូលថា សូមទ្រជ៍មេត្តា ជ្រោស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ដមានដោគ (ទ្រង់តិះដៀលថា នៃមោយបុរសទាំងឡាយ អ្នក ពំងឲ្យយមិនគួរនឹង ៧មើលកងទ័ពដែលស្ដេចលើកចេញ ៧ទេ រែន មោយបុរសទាំងទុក្រយ អំពើនេះមិននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងទុក្លយដែល មិនទាន់ដែះថ្លា ឬនាំជនដែលជែះថ្ងាហើយ ឲ្យវឹងរឹតតែដែះថ្ងាទ្បើងទេ y ចេ y មាលភិត្តទាំងទ្បាយ អ្នកទាំងទ្បាយគប្រីសំដែងទ្បើងនូវសិត្តាបទ នេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុណាមួយទៅ ដើម្បីមើលកងទ័ពដែលគេលើកចេញ ទៅ ត្រវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ សិក្ខាបទនេះ ព្រះដ៏មានព្រះកាគទ្រន់បញ្ហាត្ ហើយដល់ភិត្តទាំងឲ្យយយ៉ាំងនេះ

(១៨១) សម័យនោះឯង ៥ពុកធំរបស់ភិក្ខុមួយរូប មានជម្ងឺក្នុង កងទ័ព ។ អ្នកនោះក៏បញ្ចូនទូតទៅកាន់សំណាក់ភិក្ខុនោះថា ខ្ញុំព្រះ ករុណាមានជម្ងឺក្នុងកងទ័ព សូមលោកម្ចាស់និមន្តមក ខ្ញុំព្រះករុណាចឪឲ្យ លោកម្ចាស់និមន្តមកណាស់ ។ លំដាប់នោះ ភិក្ខុនោះមានសេចភ្តីគ្រិះរិះ

វិនយបិដកេ មហាវិកង្កោ

946

វិនយបិដា មហាវិភង្គ

ព្រះដ៏មានព្រះភាគឲ្រជ័បញ្ហាត្តសិក្ខាបទដល់ភិក្ខុទាំងទ្បាយថា ដូច្នេះថា ភិត្តមិនត្រវទៅមើលកងទ័ពដែលគេលើកចេញទៅទេ តែឥឡូវឪពុកធំ អញនេះមានជម្ងឺនៅក្នុងកងទ័ព អញត្រូវប្រតិបត្តិដូចម្ដេចហ្នូ ។ ទើបកិត្ត ពំងទ្យាយក្រាបទុល្លសេចក្តីទុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះកាគម្ចាស់ ។ ព្រោះ និទាននេះ ដំណើរនេះ ព្រះដ៏មានព្រះកាគជាម្ចាស់ទ្រង់ធ្វើធម្មីកឋាត្រាស់ *ហៅ*ភិត្តទាំងទ្យាយមកក្នុងពេលនោះថា ម្នាលភិត្តទាំងទ្យាយ តប់ាគត អនុញ្ញាតដើម្បីឲ្យទៅកាន់កងឲ័ពបាន ញោះហេតុមានសភាពយ៉ឺងនោះ មាលកិត្តទាំងឲ្យយ អ្នកទាំងឲ្យយគប្បីសំដែង ឲ្យើងនូវសិត្តាបទនេះយាំង ភិត្តណាមួយទៅ ដើម្បីមើលកងទំពដែលគេលើកចេញទៅ ត្រូវ នេះថា អាបត្តិចាចិត្តិយ វៀវលែងតែមានហេតុមានសភាពយ៉ាំងនោះ y សិក្ខាបទទីតនៃជារាជិតកណ្ឌរួចហើយ ។ ដែលហៅថា តងទ័ពដែលគេ เพื่ลเขตาเต ลึกษ์จัดเพิ่ลเขตาตีใหลเตลาหังอลเฮาลู้ เขตา **ទៅ**ហើយចេះតែដើរទៅទៀតក្តី ។ ដែលហៅថា កងទ័ព គឺពលដំរី ពលសេះ ពលរថ ពលថ្មើរជើង ។ ពលដំរី (មួយៗ)មានបុរសឲ្យនាក់ ។ ពលសេះ(មួយៗ)មានថ្កសចិនាក់។ ពលវថ (មួយៗ)មានថុសេប្អូននាក់។

ရမ္ကေၾကို ႔ ဗေကိုဖ်စည္႔ ၂ ကုန္တာ ရက္ကေန မာဂၢိဳန္ ရမ္လာၾကို ႔ ကုန္တာ ကုန္တာ ရက္ကုန္ မာဂၢိဳန္ ကုန္တာ ကုန္တာ မာဂၢိဳန္ မေၾကာက္ ေမာဂၢိဳန္ မာဂၢိဳန္ မာဂၢိဳန္ မာဂၢိဳန္ မာဂၢိဳန္ မာဂၢိဳန္ မမားမားမာက္ ေမာဂၢိဳန္ မာဂၢိဳန္ မာဂၢိဳန္

ဗေရ္ခားက ဗုဂၢိဳလာ လားစားရွာ ဗေရွိ ។ ဧလ္လာလာ ဗာဗ္မရိ မာဗရွိ ရင္ဘာ့ဗလ္လ ၅ ယန္နာ ဗီးေရာ ဗလ္လုဆို မာဗရွိ စာဇိုးရွိ-ယာလ္လ ၅ ဧလ္လုဒ္ ဗေရာက် ကိုင္ရတိုက္ခ်ာ ဗုဒ္မေတျွင္ ဗလ္လုဆို မာဗရွိ စာဇိရွိယာလ္လ ၅ မက္ဆာရြာ ဆင္မော့ဗေဗျင္မယာကိ ဗဂၢိဳရာ ဆင္မော့စာရီငိုက္တံ ၂

បាចិត្តិយកណ្ឌេ អចេលកវត្តស្សូ អដ្ឋមសិក្ខាបទស្សូ អាបត្តីវាព

9 er er

លចំត្តិយកណ្ឌូ អចេលកវគ្គ សិក្ខាបទទី៨ វារះដែលត្រូវអាបត្តិ

ពលថ្មើរដើង (មួយៗ) មានបុរសបួននាក់កាន់ឆ្នួសរ ។ ភិត្តុដើរ ទៅដើម្បី មើល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុឈរមើល (កងទ័ពនោះ) នៅទីណា ភិត្តុនោះត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ (ក្នុងទីនោះ) ។ ភិក្ខុលះបង់ទបចារសម្រាប់ មើលឃើញ ហើយមើលរឿយ ។ ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ ពាក្យថា វៀវលែងតែមានហេតុមានសភាពយ៉ាងនោះ គឺលើកលែងនូវហេតុមាន សភាពយ៉ាងហ្នឹង ។

(១៨៣) កងទ័ពលើកចេញទៅហើយ ភិក្ខុសំគាល់ថាកងទ័ពលើក ចេញទៅមែន ហើយដើរទៅដើម្បីមើល ត្រវអាបត្តិចាចិត្តិយ វៀវលែង តែមានហេតុមានសភាពយ៉ាងនោះ ។ កងទ័ពលើកចេញទៅហើយ ភិក្ខុ មានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយនៅតែដើរទៅដើម្បីមើល ត្រវអាបត្តិចាចិត្តិយ វៀវលែងតែមានហេតុមានសភាពយ៉ាងនោះ ។ កងទ័ពលើកចេញទៅ ហើយ ភិក្ខុសំគាល់ថា លើកចេញទៅមែន ហើយដើរទៅដើម្បីមើល ត្រវអាបត្តិចាចិត្តិយ វៀវលែងតែមានហេតុមានសភាពយ៉ាងនោះ ។ ភិក្ខុដែរទៅដើម្បីមើលកងទ័ពមួយ ។ (ក្នុងកងទ័ពទាំង ៤) ត្រវអាបត្តិ ទុក្កដ ។ ភិក្ខុឈរមើលកងទ័ពនៅទីណា ត្រវអាបត្តិទុក្កដនៅ(ទី ទោះ) ។ ភិក្ខុលះបង់នូវទូបបារសម្រាប់មើលឃើញ ហើយមើលរឿយ ។

0 et &

វិនយប៌៨កេ មហាវិភង្គោ

မာဗန္စံ ဒုက္ကႊမ႑္ ၫ မဒုယ္စုႏွာ ဒုယ္စုန္စာမက္ဆံ မာဗန္စံ ဒိုက္ကႊမ႑ ၫ မဒုယ္စုႏွာ ဗမၼၳးကာ မာဗန္စံ ဒိုက္ကႊမ႑ ၫ မဒုယ္စုႏွာ မဒုယ္စုန္စမက္ဆံ မဘဗန္စံ ၫ

(០៤៤) អនាបត្តិ អារាម ឋិតោ បស្បតិ ភិក្តុស្ប ថិតោកាសំ វា និសិញ្ហេកាសំ វា និបញ្ហេកាសំ វា អាកចួតិ បដិបថំ កច្ឆន្លា បស្បតិ តថារូបប្បច្ចូយា អាបនាសុ នុម្មត្តកាស្ប អានិកាម្មិកាស្បាតិ ។

អដ្ឋមសិក្ខាបទ និដ្ឋិធំ ។

វិនយបឹដក មហាវិភង្គ

ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កងទ័ពមិនទាន់លើកចេញទៅទេ កិត្ត្ សំគាល់ថាលើក ចេញទៅហើយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កងទ័ពមិនទាន់លើកចេញទៅទេ កិត្តូមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កងទ័ពមិនទាន់លើកចេញ ទៅទេ កិត្ត សំគាល់ថា មិនទាន់លើកចេញទៅមែន មិនត្រូវអាបត្តិ ។ (១៤៤) អាបត្តិមិនមាន ដល់កិត្តកែលឈរនៅក្នុងអាកាមហើយមើល ឃើញ ដល់កិត្តដែលកងទ័ពនោះលើកមកកាន់ទីដែលកិត្តឈរនៅ (ក្តី) អង្គុយនៅ (ក្តី) ដេកនៅ (ក្តី) ដល់កិត្តដែលដើរទៅជួបផ្លូវគ្នាបានឃើញ កងទ័ព ដល់កិត្តដែលមានហេតុមានសភាពយ៉ាងនោះ ដល់កិត្តដែលមាន សេចក្តីអន្តកាយកើតទ្បើង^(ទ) ដល់កិត្តតួត ដល់កិត្តដើមបញ្ញត្តិ ។

សិក្លាបទទី ៨ ០០ ។

ទ បើមានសេចក្តីអត្តរាយដល់ដីវិត ដល់ព្រិហ្មចរិយធម៌ ភិក្ខុគិតថា អញទេវាក្នុងពងទ័ពនិង ៣ខរួចសេចក្តីអត្តរាយ ហើយដើរចូលទេវាក្នុងកងទ័ព មិនត្រ្តិអាបត្តិ ។

តវិមសិក្ខាប**ទំ**

(០៤៥) នេះទ សមយេន ពុន្នោ ភកវា សារ-ត្តិយំ វិមារតំ ដេតានេ អនា៩មិណ្ឌិតាស្បូ អារាមេ ។ ၊၈၇ စန္ မားယန္ စစ္ဂန္ဂ်ီယာ စိုက္ခဲ့ မာနီ 182 ការណ៍យេ សេនំ កត្តា អតិកេតតិវត្តំ សេនាយ រុសខ្ញុំ ។ ឧទំសាប នទាំលាប ខ្ញុំ សាលខ្ញុំ រួមសេខ ខ្ញុំ យន្ត្ တိ အမ လမဏာ လက္ခုပုန္ခ်ီတာ လေဆထ က်လည္ရွိ နမ္ဘာ့အချို့နလာက နမ္ဘာ့အချို့ ဒုလ္နွိ ၊ ယ မယ် អជីវេស្ស ហេតុ បុត្តនារស្ស ការណា សេនាយ បដ់សោមាត៍ ។ អស្មោសុំ ទោ ភិត្ត្ តេសំ មនុស្មានំ នុជ្ឈយន្តានំ ទីយន្តានំ វិទាខេត្តានំ ។ យេ គេ ភិក្ខុ မောင္ခ်ိဳင္မ်ာ ၈ အေ ရင္ကျကန္ခ်ိဳ စိုက်ာင္ရွိ နဲ့ အင္ဒ ហ៍ នាម នព្វក្ត័យា ភិក្ត្ អត់ក្រេតាត្នំ សេនាយ សេស្បត្តិតំ ។ បេ ។ សថ្នំ កាំរ តុម្លេ ភិក្ខុឋ អតិបត-ล้าสู่ เพราយ เพยาลิ ๆ พยุ่ สสกลิ ๆ เลาบ้ ရုဒ္မော အစက အင်္ဂ တိ အမ ရုဒ္မေ မောဏ ဗုဂိုလာ

សិក្ខាបទទី៩

(១៨៥) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ កាលគង់នៅវត្ត ដេតវន បេសអនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រងសាវត្ថ័ ។ សម័យនោះ ឯន ពួកធព្វគ្គិយភិត្តមានកិច្ចធុរ: ក៏នាំគ្នា ទៅកាន់កងទ័ព ហើយឈប់ នៅក្នុងកងទ័ព ប្រើនដាងបីរាត្រី ទៀង ទៅ ។ មនុស្ស ទាំងទ្បាយក៏ពោល តុះដៀល បន្តរបង្គ្នាប់ថា ពួកសមណៈសក្យបុត្រ INN មិនគួរនឹងនៅក្នុងកងទ័ពទេ ពុកយើងឯណាមកអា (ស័យនៅក្នុងកង ទ័ពក៏ (ពោះតែការចិញ្ចឹមជីវិត ខ្លួននឹងបុត្រករិយា យើង ពំងនោះ ឈ្មោះថា គ្មានលាកផង ឈ្មោះថា បានរបស់អាក្រក់ផង ។ ពួកកិត្ត ចានឲ្ញឲ្យកមនុស្សនោះពោលទោស តិះដៀល បន្ទះបង្គាប់ដូច្នោះ ហើយ ។ ពូកភិត្តណាដាអ្នកមានសេចក្តីជ្រាថាតិច ។ បេ ។ ពួកភិត្ត នោះកំពោល ទោស តិះដៀល បន្ទះបង្គាប់ថា ពួកធព្វគ្គិយកិត្តមិនគួtនឹងនៅក្នុងកងទ័ពឲ្យប្រើនជាងបីកត្រីទៅសោះ ។ បេ ។ ត្រះដ៍មាន ព្រះភាគត្រាស់សូរូថា ម្នាលកិត្តទាំងទ្យាយ ព្វថាពួកអ្នកឯងទៅនៅ ក្នុងកងទ័ពឲ្យប្រើនដាងបីរាត្រីទៅ ពិតមែនឬ ។ ពួកធព្វគ្គិយកិត្ត ក្រាបទូលថា សូម៤ទន៍មេត្តា (ជាស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មាន ដោគទ្រន់តិះដៀលថា ច្នាលចោយបុរសទាំនទ្បាយ ពួកអ្នកឯងមិនគរួវ វិនយប៌គឺពេ មហាវិកង្កោ

អតំកេតតំ ត្តេ សេជាយ វសិស្សថ ខេតំ មោយបុរិសា អប្សសឆ្នានំ វា បសាធាយ បសឆ្ពានំ វា ក៏យោកា-វាយ ។ បេ ។ រាវញ្ បន កិត្តាវា ៩មំ សិត្តាបនំ ទន្ទិសេយ្យថ សិយា ច តស្ស កិត្តានោ កោចំនៅ បច្ចុយោ សេនំ កមនាយ ខ្ទុំរត្តតំរត្តំ តេន កិត្តានា សេនា-យ វសិតព្វំ ។ តតោ ចេ ខត្តាំ វសេយ្យ ខាចំត្តិយន្តិ ។ (odb) សិយា ច តស្ស កិត្តានោ កោចំនៅ

လို႔က ကေဆက ရောမ္းမားရွိ စာင္ခ်ိန္ခ်ိဳက လို႔က အေၾကာက္ ရောင္လံုးလာ အေနာ္လံုး အေၾကာက္ဆံုး အေၾကာက္လဲ က အိုလ္ရာ အိုလ္ အေဆာ္က အေနာ္႔ကေကာမ္း အေၾကာ အိုလ္မာ အိုလ္မီး အေၾကာက္ အိုလ္က်ား အေၾကာက္ အိုလ္က်ား အိုလ္က်ား အိုလ္က်ား အိုလ္က်ား အ အေဆာ္က အေနာ္႔ကေကာမ္းမားရွိ စာင္ခ်ိန္ခ်ိုက္က က်မ္းမိုးမေ လို႔က ကေဆာက္ ရောင္ခ်ိဳ စာင္ခ်ိန္ခ်ိုက္က လို႔က ကိုလ္က်ားကာ အိုလ္က်ား အေၾကာက္က ကိုလ္က်ား အိုလ္က်ား အိုလ္က်ား အိုလ် အိုလ္က်ားကား အေျကာက္ကို စာင္ခ်ိန္ခ်ိုက္က အိုလ္က်ား အိုလ်က္က အိုလ္က်ား အိုလ်က္က အိုလ္က်ား အိုလ်က္ကိုက္က အိုလ္က်ာ အိုလ္က်ားကား အိုလ္က်ား အိုလ္က်ား အိုလ်ကား အိုလ်ကား အိုလ်ကား အိုလ်ကား အိုလ်ကား အိုလ်ကား အိုလ်ကား အိုလ်ကား အိုလ်က

្រែ៨៧) អតិបភាតិវាត្តេ អតិបភាសញ្ញី សេនាយ សេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ប ។ អតិបភាតិវាត្តេ វេមតិ កោ សេនាយ សេតិ សាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ប **។ អតិ**-

វិនយបិឝិក មហាវិភង្គ

នំនៃនៅក្នុងកងទ័ពឲ្យ បើខដាងបីវាត្រី ទៅ ខេ ម្នាល មោយបុរសទាំងឡាយ អំពើនេះមិនទាំឲ្យជិះថ្ងាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ ជែះថ្ងា ឬនាំពួកជនដែល ជែះថ្ងា ហើយ ឲ្យវិងរឹតតែ ជែះថ្ងា ឲ្យើងក៏ ខេ ។ បេ ។ ម្នាលកិត្តទាំង ឲ្យយ អ្នកទាំង ឡាយគប្បីសំដែង ឲ្យើងនូវសិត្តាបទ នេះយ៉ាងនេះថា (បើ) កិត្តនោះមាន ហេតុអ្វី ។ គួរនិង ទៅកាន់កងទ័ព នោះ កិត្តនោះ ត្រូវ នៅក្នុងកង ទ័ពបាន ត្រឹមពី របីរាត្រី ។ បើនៅឲ្យហួសពីកំណត់ នោះ ទៅ ត្រូវអាបត្តិ ច្នាប់ក្តិយ ។

(១៨៦) ត្រង់ពាក្យថា (បើ) កិត្តូនោះមានហេតុអ្វីៗគួរនំង ៧កាន់ កងទ័ពគឺថាកិត្តមានហេតុ មានកិច្ចធុវៈ (ដែលគួរទានមិនបាន) ។ ពាក្យថា កិត្តនោះគប្បីនៅក្នុងកងទ័ពបានត្រឹមពីរបីរាត្រី គឺកិត្តូត្រូវនៅបានត្រឹម ពីរបីយប់ ។ ពាក្យថា បើនៅឲ្យហួសពីកំណត់នោះ ទៅ សេចក្តីថា កាលព្រះអាទិត្យ អស្តន្តភក្សថ្លៃជាតំរប់៤ កិត្តចេះតែ នៅក្នុងកងទ័ព នោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(១៨៧) កាលហួសកំណត់ថិវាត្រីហើយ កិត្តសំគាល់ថាហួស មែន ហើយចេះតែនៅក្នុងកងទ័ព ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ កាលហួស កំណត់ថិវាត្រីហើយ កិត្តមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយចេះតែនៅក្នុងកង ទ័ព ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ កាលហួសកំណត់ថិវាត្រីហើយ លាចិត្តិយកណ្ដេ អចេលកវគ្គស្ស នវមសិក្ខាបទស្ស អនាចត្តិវាពា

កេតំរត្តេ នុឧតសញ្ញ័ សេនាយវសត៌ អាបត្តំ ទាចំត្តំ-យស្ស ។ នុឧតតំរត្តេ អតិកេតសញ្ញ័ អាបត្តំ ឧុត្តជស្ស ។ ឧតតំរត្តេ វេមតំ កោ អាបត្តិ ឧុត្តជស្ស ។ នុឧតតំរត្តេ នុឧតសញ្ញ័ អនាបត្តិ ។

(១៤៤) អនាបត្តិ ន្វេ តិស្បោ ក្តេិយោ វសតំ ស្ពុនតាន្វេតិស្បោ កេត្តិយោ វសត៌ នេ្ទ ក្តេិយោ វសិត្វា សតិយាយ កេត្តិយា បុពារុណា និត្តាមិត្វា បុន វសតំ តំលានោ វសតំ តិលានស្បា កោរណីយេន វសតំ លោតំ អាបនាសុ ឧម្មត្តតាស្បា អានិតាម្មិតាស្បាត៌ ។

៩វមសំក្លាបទ និដ្ឋិត ។

ភិត្តូសំគាល់ថា នៅខ្វះ ហើយប្រឹងតែ នៅក្នុងកងទ័ព ត្រូវអាបត្តិ ចាចិត្តិយ ។ កាលមិនទាន់ដល់បីរាត្រី ភិត្តូសំគាល់ថាហួសហើយ ត្រវ អាបត្តិទុក្កដ ។ កាលមិនទាន់ដល់បីរាត្រី ទេ ភិត្តូមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រវ ហ្វ អាបត្តិទុក្កដ ។ កាលមិនទាន់ដល់បីរាត្រីទេ ភិត្តូក៏សំគាល់ថាមិនទាន់ដល់ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

ជាចិត្តិយកណ្ឌ អចេលកវត្ត សិក្ខាបទទី ៩ វារះដែលមិនត្រូវអាចត្តិ

(๑៨៤) អាបត្តិមិនមាន ដល់ភិក្ខុដែលនៅត្រឹមពីរបីវាត្រី ដល់ភិក្ខុ ដែលនៅមិនទាន់ដល់ពីរបីវាត្រី ដល់ភិក្ខុដែលនៅត្រឹមពីវវាត្រីហើយ ក្នុង វាត្រីជាគំបេ់បី បានចេញទៅមុនអរុណរះ ហើយត្រឲ្យប់ទៅនៅវិញទៀត ដល់ភិក្ខុដែលមានជម្ងឺនៅ (ក្នុងកងទ័ព) ដល់ភិក្ខុដែលនៅដោយកិច្ចរបស់ ភិក្ខុមានជម្ងឺ ដល់ភិក្ខុដែលនៅក្នុងកងទ័ព) ដល់ភិក្ខុដែលនៅដោយកិច្ចរបស់ ភិក្ខុមានជម្ងឺ ដល់ភិក្ខុដែលនៅក្នុងកងទ័ពហើយមានកងទ័ពជាសត្រវមក ចោមព័ន្ធកងទ័ព (នោះឯង) ដល់ភិក្ខុដែលជាប់ចំពាក់ (ដោយបុគ្គលមាន ពៀរឬដស់វដេន) ណាមួយ ដល់ភិក្ខុដែលមានសេចក្តីអន្តរាយ ដល់ភិក្ខុ ផ្លូត ដល់ភិក្ខុដើមបញ្ជត្តិ ។

សិក្ខាបទទី ៩ ២បំ ។

ទសមសិក្ខាបទំ

(០៨៩) ភេន សមយេន ពុន្លោ ភកវា សាវត្ថិយំ វិហវតិ ជេនវនេ អនា៩ចំណ្ឌិតស្បូ អាវាមេ ។ នេន ကောင္က အေဆာင္က အ လေဆယ လေမာဆ ရယျောင်းဆိုစီ ၈လဗ္ဂိစီ လေဆ-၅ ဟိဗိ မန္ဒီနာနေလျှင်ဗိ နင္ငန္ရွိ ၅ မရွာနားကဗိ ႊ၅ၟႜဂ္ဂ်ီးဟာ အိဳက္စ္ကို ရႈယ္ပျင္စီးကို အန္ဆာ့ အလ္ဖ္ကားေပးဦ-ဂ်ိဳးဌာ ဟောင်္စာ ၅ မင္မလျာ ကို က်ိဳးကို (°) နပ္မႈလ္ဖ္ကေလို ត្រច្ំ ភន្លេ សុយុន្ធ៍ អមោសំ តាតំ តេ លត្តានំ លន្លាន័ត៌ ។ សោ ភិត្ត តេហ៍ មនុស្មេហ៍ ឧប្ចណ្ឌ័យ-မားဆ မန္တံုနးစားလ်ံဳ ၁ မနုလ္႐ု နန္စို့ထန္ရွိ စီယန္စိုစာဖန္စိုက္ရင္ခံ တို ဆမ္မာမေတာ္ မာကျပုန္စိုယာ ទយ្យេតំ នស្សនាយ អាកច្ចំស្សត្តំ អម្លាតាមរ្តិ អលាភា អម្លាតាម្បី ឧុល្ងន្ធំ យេ មយំ អាជីវស្ប ហេតុ បុត្តនារស្ស ការឈា «យោព័ត៌ អកច្ឆាមាតំ ។ မးလျှားလို ၊ စာ အို ကွာ ၊ ဧလံ မ ေလျားစို ဒု င်္ကျာယ ရွာ စိ បស្ស៊ីត្វា ឧប្ផណ្ដេសុត្តិបិ កត្ថបិ បោត្ថភេ ទិ.ប្សតិ ។

សិក្ខាបទទី ๑០

(១៨៩) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជំមានដោគ កាលគង់នៅវត្តដេតនៃ របស់អនាថបណ្ឌិកសេដ្ដី ទៀបក្រុងសាវត្ដី ។ សម័យនោះឯង ពួកធព្វ-គ្គិយភិត្ត កាលនៅក្នុងកងទ័ពអស់ពីរបីភត្រី ចាននាំគ្នាទៅកាន់ទីដែលគេ ច្បាំងគ្នា ខ្វះ ទីគេត្រតពល ខ្វះ ទីតាំងនៅនៃកងទ័ព ខ្វះ ទីសម្រាប់មើល គេចាត់ក្បួនទ័ព ទុះ ។ ចានធព្វគ្គិយភិត្តមួយរូប ទៅកាន់ទីដែលគេច្យាំង ហើយភិត្តនោះត្រុវសវ ។ មនុស្សទាំងទ្បាយក៏ឲ្យកទ្បីយឲ្យភិត្តនោះថា លោកម្ចាស់ លោកច្បាំងស្រលប្អទេ លោកបានទ្នាច់ប៉ឺន្មានហើយ ។ តាលមនុស្សទាំងទ្បាយនោះ ចំអកចំអនឲ្យ ភិត្ថនោះ ក៏អៀនអន់ ។ មនុស្ស ពំងទ្បាយក៏ពោល ទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ពួកសមណៈជាសក្យ-បុត្រមិនគូវន៍៍ងនាំគ្នាមកមើលចម្បាំងសោះ ឯពុកយើងមកកាន់ចម្បាំងកំ ព្រោះតែការចិញ្ចឹមជីវិតនឹងបុត្រភរិហេ អំពើនេះមិនមែនជាលាករបស យើងទេ គឺ ទ្រព្យដែលពួកយើងបានមក ឈ្មោះថាបានហើយដោយ អាក្រក់ទេតើ ។ កិត្តទាំងទ្បាយបានឲ្យក្លុមខុស្តទាំងនោះពោលទោស

ភាកយ ។ មេ ។ សំពា មន ភិត្តាវេ ៩មំ សំត្តាមឌំ នុន្តិសេយ្យ៩ និត្រត្តតិវត្តញេ តិក្តុ សេនាយ សេមានោ នយោព្រះំ គំ ពលក្តុំ ។ សេនាព្យូ ហំ អនីតានស្បួនំ ာ ကင္မေယ႕ တင်ိန္ခ်ဲယင္ရွိ ។ (೧៩០) នូវត្តតំវត្តញេ កិត្ត សេនាយ សេមានោត៌ န္ခေန်းလျှာ အွိုးဟာ ကမားေအာ အျဖျာ္မ်ားကိ ជាម យត្ត សម្បញាកោ និស្សត៌ ។ ពលក្តំ នាម

ទ័យត្តានំ វិទាខេត្តានំ ។ យេ តេ ភិក្ត្ អប្បិទួរ ។ ខេ ។ នេ ។ ជុក្លាយន្តំ ទីយន្តំ វិទាខេន្តំ កេខំ ဟိ အမ ေႏွာင္ဂ်ီယာ အိုင္စာ ဒူးယျာင္ခ်ီးကို ေနာ္မရာယ កច្ចុំសុរ្ត្តិតំ ។ ខេ ។ សច្ចុំ កាំរ តុម្លេ កិត្តាវ ទយ្យេតិតាំ ឧស្មនាយ កច្ចថាតិ ។ សច្ចុំ ភកវាតិ ។ វិករហ៍ ពុន្តោ កកវ ក៩ ហំ ៣ម តុទ្លេ មោយបុរិសា នយ្យេធិតាំ ឧស្បនាយ កច្ចិស្ស៩ នេតំ ទោឃបុរិសា မျက္ခန္တားေပး စမားဆားေပး အမားေျခးေပးခဲ့ အမားေျခ

បាចំត្តិយកណ្ដេ អចេលកវគ្គស្ស ទសមសិក្ខាបទស្ស បញ្ញត្តិ

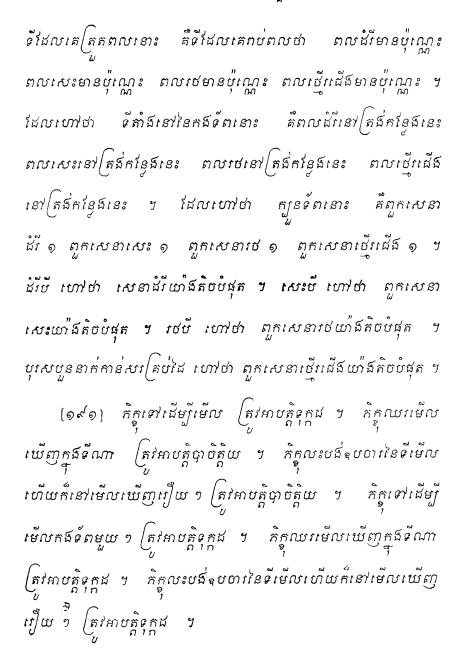
ជាចិត្តិយកណ្ឌ អចេលកវត្ត សិក្ខាបទទី១០ សេចក្តីបញ្ហត្តំ

តិះដៀល បន្ទុះបង្គាប់ហើយ ។ ពួកកិត្ត ណាជាអ្នកមានសេចក្តីឲ្រថ្នា តិច ។ បេ ។ ពួកភិត្ត អំង៍នោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តះបង្គាប់ថា ពួកធព្វគ្គិយកិត្ត មិនគូវនឹងទៅមើលចម្បាំងសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ ត្រាស់សូរថា ម្នាលកិត្តទាំងឲ្យយ ឲ្យថាអ្នកទាំងឲ្យយទៅមើលចម្បាំង ពិតមែនឬ ។ ព្យួកភិត្តទាំងនោះក្រាបចូលថា សូមទ្រង់មេត្តា ជ្រោស ពិត មែន 🤋 ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះកាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលមោឃបុរសពំន ទ្បាយ អ្នកពល់គ្នាមិនគរួន ន៍នេៅមើលចម្បាំងទេ ម្នាលមោយបុរសទាំង ទ្យាយ អំពើនេះមិននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងទ្យាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្វា ថ្ននាំជនដែលជែះថ្ងាហើយឲ្យវិងរីតតែជែះថ្ងាឲ្យើងទេ ។ បេ ។ ម្នាលកិត្ត ពំងឲ្យាយ អ្នកពំងឲ្យយគប្បីសំដែងទ្បើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ើងនេះថា កាលចេតិត្តនៅក្នុងកងទ័ព កំណត់ព័រថពត្រីហើយ ទៅកាន់ទីដែលគេ ច្បាំងគ្នាក្ដី ទីដែលគេត្រតពលក្ដី ទីតាំងនៅនៃកងទ័ពក្ដី ទីសម្រាប គេចាត់ក្បួនទ័ពក្តី ត្រវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ (๑๙๐) (ธินี่ตากุรยา เชื้อรูเฮศรีสหนด์ต กิณล์ตรีบีท(ธิ์ ហើយ សេចក្តីថា កិត្តនៅក្នុងកងទ័ពបាន ត្រឹមពីរប័យប ។ ដែល ហៅថា ទីដែលគេច្បាំងគ្នានោះ គឺទីដែលគេប្រហារគ្នា ។ ដែលហៅថា

វិនយប់ដកេ មហាវិភង្គោ

(၈၈) ဧလ္မာဘယ ဇင္ဗန္နံ မာဗန္မွာ ဒုန္ကာႊလ္မ ၅ ယန္နာ ဗီး၏ ဗလ္မန္နံ မာဗန္မွာ ဓာင်န္တီယလ္မ ၅ ဧလ္မ-ရေဗရား ဒီရတ်န္နာ ဗုဒ္ဓစ္ခုိင္ရဲ ဗလ္မန္နံ မာဗန္မွာ ဓာင်န္မွာ-ယလ္မ ၅ ႀကားမကံ ဧလ္မာဘယ ဇင္ဗန္နံ မာဗန္မွာ ဒုန္ကာ့ လမ္ ဗီး၏ ဗလ္မန္နံ မာဗန္မွာ ဒုန္ကာ ဆမ္မွာ နေလ္မရေမရာ ဒီရတ်န္နာ ဗုဒ္ဓစ္ခုိင္ရဲ ဗလ္မန္နံ မာဗန္မွာ ဒုန္ကာ ဗုဒ္မစ္ခုိ ဗလ္မန္နံ မာဗန္မွာ ဒုန္ကာ ဗုဒ္ဓစ္ခုိ ဗလ္မန္နံ မာဗန္မွာ

វិនយប៌ជា មហាវិភង្គ

ம்லை

លចិត្តិយកណ្ដេ អចលកវគ្គស្ស ទសមសិក្ខាបទស្ស អនាបត្តិវាពា

(೧៩៤) អនាខត្តំ អារាមេ ឋិតោ ខស្សតំ កំក្តុស្ស ឋិតោកាសំ វា និសិន្ទោកាសំ វា និខន្ទោកាសំ វា អាកន្តា សម្យញារោ និស្សតំ ខដំខនំ កញ្ចន្ធោ ខស្សតំ សត៌ ការណីយេ កន្តា ខស្សតំ អាខនាសុ ឧម្មត្តកាស្ស អានិតាម្មិតាស្សាតំ ។

> ទសមសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។ អចេលករំក្ដោ បញ្ចូមោ ។

နာလ္လုဒ္ကားငံ တွင်္ဂ က လောစားစစ္တလ္လ က လေစားရွား က လောစ စ လောစား လောစာ စ လောစစ် လောစာ ငံး ရေး စ စေလာစ်ရော လောစာ ငံး ရွာ ရေး စေ စေလာစ်ရော

ជាចិត្តិយកណ្ដូ អចេលពវត្ត សិក្ខាបទទី ๑០ វារះដែលមិនត្រូវអាចត្តិ (១៩៤) អាបត្តិមិនមាន ដល់កិត្តដែលឈរមើលនៅក្នុងអារាម ដល់ ភិត្តដែល ឃើញចម្លាំងជាដើមដែល គេមកកាន់ទីដែល ខ្លួនឈរក្ដី អង្គយក្ដី ដេកក្ដី ដល់ភិត្ថុដែលដើរទៅប្រទះឃើញតាមផ្លូវ ដល់ភិត្ថុដែលមានកិច្ច (ត្រវទៅ) ហើយប្រទះឃើញ ដល់ភិត្តដែលមានសេចក្តីអន្តរាយ ដល់ សិក្ខាបទទី 🕫 ចប់ ។ អចេលពវគ្គ ដាគំរប់ ៥ ចប់ ។ ទុក្ខាន់នៃអបេលកវិគ្គនោះមាន ១០ សិក្ខាបទ គឺ $v_i N_{r}$ ភ្នាប៖ ϕ កថា N_{r} ភ្នាប៖ ϕ មហានាមសិក្ខាបទ ឲ្យសេនទិសិក្ខាបទ ឲ្ เพราพิกาบเจ ริเพิกาบเจ ๆ

សុរាបានវគ្គស្យូ បឋមសិក្ខាបទំ

(១៩៣) តេខ សមយេខ ពុន្ទោ ភកវា ខេតិយេស្⁽⁰⁾ ពាំកំ បមាន យេន កន្លានិតា តេន ទាយាសំ ។ អន្ចសំសុ ទោ តោទាលភា ខសុទាលភា តាសភា បថាវិនោ កកវន្តំ នូវតោ វ អាកច្ឆនំ និស្វាន កកវន្តំ វ)នឧកេចុំ មា ទោ ភន្លេ ភកវា អម្លត់ត្នំ អកមាសំ អម្ពតំត្តេ ភានេ ជដលស្ប អស្សមេ នាតោ បដ់សេត៌ ត់ខ្ទំមា អាស់វិសោ ឃោពិសោ សោ គតវន្តំ មា វិបោថេស៊ីតំ ។ រ)វំ វុត្តេ ភក្ស តុល្លាំ អយោស៍ ។ ဒုနာိယ ဗျို ၊ တ ၊ ၊ ဗ ၊ ခ နာိယ ဗျို ၊ တ ၊ က ဇာ လ ကာ បសុទាលកា កសកា បថាវិនោ កកវន្តំ ឯតឧភេខ្មុំ មា ទោ កន្លេ កកវា អម្លត់ត្តំ អកមាសំ អម្លត់ត្តេ កន្លេ ជដ៍លស្បូ អស្សទេ នាគោ បដ់សេនិ ឥន្ទិមា អាស់វិសោ » អត្តាលវេ ចេត័យេ បារិពត្តិបិ កត្ថបិ បោត្តកេ ខិស្សតំ ។

لم من الم

សុរាបានវគ្គ សិក្ខាបទទី ១

(១៩៣) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជ័មានព្រះកាគ កាលទ្រឥពុទ្ធ ដំណើរទៅកាន់ចារិត ក្នុងចេតិយជនបទ ហើយយាងទៅកាន់ស្រកកទូ. វត៌កា ។ ពុកអ្នកឃ្លាលគោ ពុកអ្នកឃ្លាលបសុសត្វ (សត្វសម្រាប់ចំញុំម ជាអាហារ) ពុក្ខអ្នកស្រែ ពុក្ខអ្នកដើរផ្ទុវ បាន ឃើញព្រះដីមានព្រះកាគ យាងមកអំពីចម្ងាយ លុះឃើញហើយកំនាំគ្នាក្រាបទូលព្រះដំមានព្រះ កាគដូច្នេះថា បតិត្រៃព្រះអង្គដ៍ចំរើន សូមព្រះដ៍មានព្រះកាគកុំយាងទៅ កាន់កំពង់ឈ្មោះអម្ភៈ ទ្យើយ បពិត្រព្រះអង្គដ៍ចំ:រីន នាគមានវិទ្ធិជាសត្វ អាស៊្និស មានពិសដ៏ក្រៀវក្វា អាស្រ័យនៅក្នុងអាស្រម របស់ជដិល ទៀបកំពង់ឈ្មោះអម្ល កុំឲ្យនាគនោះបៀតបៀនព្រះដ៏មាន ព្រះភាគចាន ឡើយ ។ កាលពូកជនទាំងនោះក្រាបទូលយា៉ងនេះហើយ ព្រះឲ្រង់ ជោគជាម្ចាស់ក៏សៀម ។ ពុក្ខអ្នកឃ្វាលគោ អ្នកឃ្វាលបសុសត្វ អ្នក សែ អ្នកដើរផ្លូវ ចានក្រាបទូលសេចក្តីទុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគជា គំរប់ពីរដងផង ។ បេ ។ បីដងផងថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ព្រះអង្គ កុំយាង ទៅកាន់កំពង់អម្ភៈ ទ្យើយ បតិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ((ពោះមាន) នាគមានខ្វៃដាសត្វអាសិរ្តិស មានពិសដ៏ក្រៀវក្វា អាស្រ័យនៅ

ឃោរកំសា សោ កកវន្តំ មា វិបោរ៩សីតិ ។ គតិយម្បិ ទោ កកក់ តុណ្ដ៍ អមោស ។ អ៩ទោ ភកក់ អនុ-មុទ្វេន ចារិតាំ ខមោនោ យេន កន្លាតិកា តនរសរិ ។ តត្រ សុធំ គតវា ភន្លាតិតាយំ ហៃរតំ ។ អ៩ គោ អយស្មា សាកតោ យេន អម្ពតិត្ត⁽⁾ ជំដំលស្ប អស-မော အေဒုၓလန္တမ်ိဳ နၓလန္တမ်ိဳးရွာ အချားကို ဗဂိုလ်ရွာ តំណសន្លាក់ បញ្ហាចេត្វា និសីនិ បល្ចខ្ញុំ អាកុជិត្វា နင့် ကာယံ ပင်္ကားယ ပါးမှစ် လေးရို နပည္ကျဖေရာ ၅ អខ្ចុសា (ទា សោ នាកោ អាយស្មន្តំ សាកតំ ប-វិជ្ជំ និស្វាន នុត្តាំ នុម្មនោ បជ្ចចាសំ ។ អាយស្មាបំ សាកតោ បជ្ចចាសិ ។ អ៩ទោ សោ ជាកោ មក្ខាំ អសហមានោ ខដ្ឋលំ ។ អាយស្នាខំ សាកតោ តេ-ដោជាតុំ សមាចដ្តិត្វា បដ្តលំ ។ អ៥ ោ អាយស្មា សាកតោ តស្បូ នាកស្បូ តេជសា តេជំ មវិយាឧយ៍គ្នា យេន ភន្ទវត៌៍កា តេនុបសន្ថ័មិ ។ អ៥ទោ កកកា နှင့်ကြောက် ထင်းနိုးနို့ ကြောက္ခ၊ ထေဒ ကောက်မှု

ជាចិត្តិយកណ្ដេ សុភបានវត្តសុរ្ បឋមសិក្ខាបទសុរ្ និទានំ

ក្នុងអាស្រមរបស់ជដល់ទៀបកំពង់អម្ពុៈ កុំឲ្យនាគនោះបៀតបៀនព្រះដ៏មាន ่ [ถะกาลตารเขา แกะ โตะ มียาร โตะกาล ก็ใจ ร่ เพา ยา ต่ายัง ปี ร่ លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ឲ្រឪពុទ្ធដំណើរទៅកាន់ចារិកដោយ លំដាប់ ក៏ចានយាង ទៅដល់ស្រកត់ទូវតិកា ។ មានដំណឹងល្បី ទៅថា ព្រះដ៏មាន ព្រះភាគគង់នៅក្នុង ស្រុកភទូវតិកានោះ ។ ត្រានោះឯង ព្រះ សាគត: ដ៏មានអាយុចុនចូល ទៅកាន់អាស្រមរបសដដល ទៀបកំពង់អម្លៈ លុះចូល ទៅដល់ហើយ ក៏ដើរចូល ទៅក្នុង ភេង ភ្វើង កែលកម្រាល ស្មេ ហើយក៏អង្គួយខែនកែន តាំងកាយដ៏ត្រង់ដម្កល់សតិផ្ចិតផ្គង់ ។ ឯនាគនោះ *ចានឃើញត្រះសាគត:ដ៏មានអាយុច្ចលមកហើយ លុះឃើញហើយក៏*កើត ទុក្ខទោមនសរុបង្ហយផ្ទៃង (ពិ**ស**ចំពោះសាគតត្តេវ) ។ ចំណែកទាង ព្រះសាគត:ដ៏មានអាយុ ក៏បង្ហយផ្សែងតបទៅវិញ ។ លំដាប់នោះ នាគ នោះ ខំអត់ ទ្រាន ដែលចក្តីវិលុបលើ (នោះ) មិនបាន ក៏បណ្តាលឲ្យ កើតកើនឲ្យនី ។ ឯព្រះសាគត:ដ៏មានអាយុក៏បានចូលតេដោជាតុ ហើយបណ្តាលភ្លើងតបទៅវិញ ។ គ្រានោះឯង ព្រះសាគត:ដ៏មាន អាយុ ក៏បាន គ្របសង្ក័តតេជះរបស់នាគនោះ ដោយតេជះ (របស់ លោក) ហើយកិច្ចលទៅកាន់ស្រុកកទូវតិកា ។ កាលដែល ព្រះដ៏មាន ព្រះភាគ គង់នៅក្នុងស្រុកកទ្ធវតិកាតាមសមគរូដល់ពុទ្ធអត្យាស័យហើយ

បាចំត្ត័យកណ្ឌ សុរាបានវង្គ សំក្លាបទទី១ និទាន

វិនយបិដកេ មហាវិភង្កោ

តេះ ទាក់ ខេត្តាទំ ។ អស្សេសុំ ទោ កោសទ្លិតា ទទាសតា អយុក តាំ សាកតោ អម្ពត៌ត្តកោន នាកេន សន្ធឹ សន្តាមេសត៍ ។ អ៥ទោ ភកវា អនុ-មុំព្វេន ចារិតាំ ចមោនោ យេន កោសម្ពឺ តនាំសាំ ។ អ៩ ទោ កោសខ្លំ តា នទាសតា កក់ តោ បច្ចុក្ត-မင်္ဂ ကၢိဳ့ရာ၊ ယေဘယည္၊ လာဇာ၊ေရာ၊ အေဒ့ပလန္ထံမီလု ទមសផ្លម៌ត្វា អាយស្មន្តំ សាកតំ អភិវា នេត្វា ឯកាមន្តំ អដ្ឋំសុ ។ រាគាមខ្លុំ ឋិតា ទោ គោសម្ពិកា នុទាស-កា អាយស្មន្តំ សាគតំ វាគនរេវាចុំ កាំ កន្តេ អយ្យានំ နေလ်မဆစ် နောင်ဆို အနားအောင် နောင်ဆိုက် အနားအောင် နောင်ဆို အနားအောင် အနားအောင် အနားအောင် အနားအောင် အနားအောင် အနာ នព្វភ្នំយា ភិក្ខុ កោសម្លំកោ ឧទាសកោ ៧តនាេខំ អត្ថាវ៉ុសោ តាទោត៌តា នាម បសន្នា ភិត្ត្តនំ ឧុល្ភភា ខ មនាទា ខ តំ ខ ដំយានេថាតំ ។ អ៥លោ កោសម្ពំកា នទាសកា ឃព ឃព កា ទោតំកំ ខសន្នំ ខដំហា-၊ နေရာ နာယ ညွှင့် လာခုနိုင်လူကွာယ စာင်ရွိ⁽⁹⁾ နို မျာန

វិនយប៌ជិត មហាវិភង្គ

ត៍ទ្រង់ពុទ្ធដំណើរទៅតាន់ចារិតឯក្រងកោសថ្លី ។ ពួកទចាសកនៅក្នុងក្រង កោសម្តីបានឲ្វគេនិយាយថា លោកម្ចាស់សាគត:បានច្បាំងគ្មានឹងនាគ ឈោះអម្គតិត្ក: ។ លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះកាគទ្រង់ពុទ្ធដំណើរ ទៅកាន់ចារិតដោយលំដាប់ ហើយទ្រន់សំដៅទៅឯក្រងកោសម្ពីនោះ ។ ត្រានោះឯង ពុក្កទុលុសកនៅក្នុងក្រងកោសម្ពីនាំគ្នាទៅទទួលព្រះដ៍មាន ព្រះភាគ ហើយកំចូលទៅរកព្រះសាគតៈដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅហើយ កំថ្ងាយចង្ក័ព្រះសាគត:ដ៏មានអាយុ ហើយក៏ថិតនៅក្នុងទីដ៏សមគរ ។ ពួក ៖បាសតនៅក្នុង(តងកោសម្ពី លុះឋិតនៅក្នុងទីដ៏សមគរូហើយ ទើប និយាយពាក្យនេះ នឹងព្រះសាគត ដ៏មានអាយុថា បពិត្រលោកម្ចាស់ដំ ចំរើន វត្តអ្វីដែលលោកច្ចាស់ចានដោយកម្រផង ជាទីគាប់ចិត្តផង ពុក យើង ខ្ញុំនឹងតាក់តែងវត្ថុអ្វីប្រគេន ។ លុះទបាសកទាំងនោះបានពោល តាក្យយ៉ាងនេះហើយ ពូកធព្វគ្គិយកិត្ត បាននិយាយពាក្យនេះនឹងពូក **ទបាសកដែលនៅ**ក្រង់កោសម្តីថា ម្នាលអ្នកទាំងទ្យាយ សុរាថ្វាឈ្មោះ កាះចុះតិកា (មានពណ៌ក្រហមដូចដើងព្រាប)ដែលកិត្តទាំង ឡាយរកចាន ដោយកម្រផង ជាទីគាប់ចិត្តរបស់ពួកកិត្តផង ពួកអកឯងចូវតាក់តែងវត្ នោះ ប្រគេនលោកចុះ ។ លំដាប់នោះឯង ព្លួកឧបាសកនៅ (ក៍ងកោសម្ពី នាំគ្នាតាក់តែងសុកថាឈ្មោះការចាតិកាត្រប់ ១ ផ្ទះ បានឃើញព្រះសាគត:

ជាចិត្តិយកណ្ដេ សុរាបានវគ្គស្ស បឋមសិក្ខាបទស្ស និទាន់

អាយស្មន្តំ សាកតំ វាននារាជុំ ថ្លាំតុ ភាន្តេ អយ្យោ လားကေး ကားစားစိုးကို စလင္ဆံ စီးခု အႏု အႏု အျပာ សាកតោ កាចោត់កំ បសន្នន្តំ ។ អ៩លោ អយស្មា ကေဂး၏ ဃၾ ဃၾ ကားေတာ်က် ဗမာန္နံ ဗ်ိဳးရွာ အက-ទៅ ចុំយំងនៅ ខុងនៅពេ ស្រុង ស្រុង សេខា សង្ស សម្គុហុលេហ៍ ភិត្តូហ៍ សន្ធឹ ឧករម្ភា និត្តមន្លោ អន្តស អយស្មន្តំ សាកនំ ឧកវន្ទាវេ បរិបតិតំ ឧស្វាន ភិក្ខុ អាមន្តេសិ កណ្ដថ ភិក្ខាវ សាកតត្តិ ។ ៧ ភន្តេតិ တေ အ ခ်က္ခ အက'ေရာ ဗင်္ငလ္လုဏ်ခွာ မာယ လုန္ပံ လာ-രന്നാല് ശുറ്റം ഡാമ നന്നം നേഷ് നറ്റം នំចាតេ ។ អ៩លោ អាយស្មា សាកតោ បរិវត្តិតា းယင္က အဆက္က အေၾကာင္း အေဆာင္က အေရာက္ အေရာက္ အေနာက္က အေၾကာင့္ က အေၾကာင္း က အေနာက္က အေနာက္က အေနာက္က အေနာက္က အေနာက္ អ៩លោ ភកវា ភិត្តា អាមន្លេសិ ឧនុ ភិត្តាវ សាកតោ តថាកតេ សភារវោ អហោសំ សខ្យត់សេក្តតំ ។ រ)

បាចិត្តិយកណ្ឌ សុរាបានវិត្ត សិក្ខាបទទី ១ និទាន

ដ៍មានអាយុកំពុងដើរទៅចិណ្ឌូចាត ហើយចានទិយាយពាក្យនេះនិង ព្រះសាគត:ដ៏មានអាយុថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកម្ចាស់ សាគត:និមន្តនាន់សុរាថ្កាឈ្មោះកាច្នោតិកាចុះ បពិត្រលោកដ៏ចំអើន សូមលោកម្ចាស់សាគត:និមន្តនាន់សុភថ្វា ឈ្មោះកាប្មោតិកាចុះ ។ លំដាប នោះ ព្រះសាគត:ដ៏មានអាយុ លុះបានធាន់សុកថាឈ្មោះកាបោតិកា គ្រប់១ ផ្ទះហើយចេញបាកនគរទៅ ក៏ដុលដេកទៀបទាវនគរ ។ ត្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះកាគកាលចេញចាកនគរជាមួយនឹងពុកកិត្ត ជាច្រើនអង្គ ចានទតឃើញព្រះសាគត:ដ៏មានអាយុដួលដេកនៅទៀប ទាវនគរ លុះទ្រង់ឃើញហើយក៏ត្រាស់បង្គាប់ពួកភិត្តថា ម្នាលភិត្ត ទាំងទ្យាយ ពុកអ្នកឯងចូវ (គាហ៍សាគតកិត្តទ្យើង ។ កិត្តទាំងនោះ តិទទួល ព្រះពុទ្ធដីការបស់ព្រះដ៏មាន ព្រះកាគដោយពាក្យថា បពិត្រ ព្រះអង្គដ៏ចំរើន យ៉ឺងហ្នឹងហើយ ១ ក៏គ្រាហ៍ព្រះសាគត:ដ៏មានអាយុ *ទៅកាន់អាវាម ហើយផ្តេកបែវត្យាលទៅកេ*ព្រះដ៏មានព្រះភាគ 9 លំដាប់នោះ ព្រះសាគត:ដ៏មានអាយុប្រែត្រទ្យប់ដេកដាក់ជើង**ទៅរ**ក ตะนี้ยารตรการภิญ ๆ งั่นาย่ะกาะ ตะนี้ยารตรการดิงห่ *ហៅភិត្តទាំង ឡាយថា ម្នាលភិត្តទាំង ឡាយ ពីដើមមកសាគតភិត្ត្* មានសេចក្តីគោវពកោតកែែងដល់តថាគតមែនថ្វទេ ។ ពូកភិក្ខុ(កាបទូលថា

វិនយបិជិតេ មហាវិភង្គោ

កផ្ទេ។ អចិនុ ទោ ភិក្ខាវេ សាកតោ រាតទោំ តថា-အးေ ႀကားက မပ္ခုန်ားမဂ္ဂာန်ာ ។ အား စားန်ားန္က ។ ននុ ភិត្តាវ សាកតោ អម្ពតិត្តកោន នាកេន សត្ថាមេ-ស័ត៌ ។ រ) ភន្លេ ។ អបំ នុ ទោ ភិក្ខាវ សាកាតា រ)តហើ បញ្ចោតិ ខេឌ្ឌកេនបិ⁽⁰⁾សន្នឹ សន្តាមេតុត្តិ ។ အ တေနိ ကန္ကေ ។ မပ်ိဳ န ေစာ က်ိဳက္ရက နိ စာ-តពុំ យំ ចិវិត្វា វិសញ្ញ័ អស្សាត៌ ។ នោ ហេតំ ကၤန္က ၅ မင္ဆင္မင္က်ိဳက်ိဳ က်က္ရွိတဲ့ လာအဆပ္စ္ မင္ဆန္းလာ-នេះ តំតូម អម្យសត្ននំ n បសានាយ បសត្ននំ n 🔹 តាគេន សទ្ធិន្តំ កត្ថបិ លោត្តកេ ទិស្សភិ ។

វិនយបិជក មហាវិភង្គ

សូមទ្រង់មេត្តា (ចាស ពិតយ៉ាន៍ហ្នឹងហើយ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សូរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះឥឡូវនេះ សាគតភិក្ខុមានសេចក្តីគោរពកោតក្រែង ដល់តថាគតឬទេ ។ ពូកកិត្តក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តា (ជាស មិនគោ-វពទេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សូរថា ម្នាលកិត្តទាំងឲ្យាយ សាគតកិត្តចាន ច្បាំងន៍ងអម្ពតិត្តតនាគ ពិតមែនឬទេ ។ ពូកកិត្តក្រាបឲូលថា សូមឲ្រង់មេត្តា ស្រុក តិតមែន ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សូរូថា ម្នាលភិត្តទាំងទ្បាយ ចុះ
 ឥឲ្យវីនេះ សាគតកិត្ត (ដែលដួលដេកមិនដឹងខ្លួនយ៉ាងនេះ) អាចច្បាំងនឹង ពស់ទឹក (\circ) បានឬ ទេ ។ ព្លួកភិត្ត្ ក្រាបទូលថា សូម ទ្រង់ មេត្តា (ប្រុស មិន ពុនទេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សូរថា ម្នាលកិត្តទាំងទ្បាយ កិត្តព្រៃសចាក សញា ព្រោះធិតទឹតណា ទឹកនោះភ្នំតុមូរផឹកថ្វូទេ ។ ពួកភិត្ត្តក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តា ជ្រោស មិនគរូវផឹកទេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះកាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលកិត្តទាំងឲ្យ យ កម្មរបស់សាគតកិត្តមិនសមគរូវ មិនទំនង មិនត្រវបែប មិនមែនជារបស់សមណៈ មិនគប្បី មិនគរូធ្វើ ម្នាលភិក្ខុទាំង ឡាយ សាគត-ភិត្តមិនគរូនឹងផឹកទឹក ស្រវឹងសោះ មាលកិត្តទាំងឡាយ ห้เต้เระษิธรา ឲ្យជ្រះថ្វាដល់ពូកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្វា ឬនាំពូកជនដែលដែះថ្វាហើយ

ពស់ឥតពិស បានដល់ពស់ចន្ទមម នឹងពស់ព្រិលិតដាដើម ។

ភិយ្យេកាវាយ ។ ខេ ។ រៅវញ្ ខន ភិក្ខាវ ៩ មំ សិក្ខា-បនំ នុន្តិ៍សេយ្យ៩ សុរាមោយទានេ ទាចំត្តិយត្តំ ។ (០៩៤) សុរា ជាម ចិដ្ឋសុរា បូរសុរា និនឧសុរា က်ိဳလ္တာ ဗျက္ခ်ိန္မွာ လမ္ဘား လံယုန္မွာ ၊ ဗေးလာ အမ ဗုဒ္မာ-សហ ដលាសហ មន្ទាសហ កុន្យាសហ សម្ភារសំ-ထုုးန္တာ ၅ စီး(ယ၂)န်⁽⁰⁾ မင္စမေလာ အုုလက္ရင္ရစ္ စီးနို អាខត្តំ ទាចិត្តិយស្ស ។ (១៩៥) មជ្លេ មជ្លសញ្ញាំ ចំរតំ អាចត្តំ ចាចិត្តិយស្ប ។ មជ្លេ វេមតំកោ បំរតំ អាបត្តំ ចាចំត្តិយស្ប ។ មជ្លេ អមជ្លសញ្ញ៍ បំរំតំ អាបត្តំ ចាចិត្តិយស្ស ។ អមជ្លេ អយំ ជាឃាំ វិលអេញ មាតិកាយំ អនាគតត្ថា ។

លបិត្តិយកណ្ដេ សុរាបានវត្តសុរ្វ បឋមសិក្ខាបទស្ស អាបត្តិវារោ

លប៉ត្ត័យកណ្ឌ សុវាបានវត្ត សិក្ខាបទទី ១ វារះដែលត្រូវអាបត្តិ

ឲ្យរឹងរឹតតែជែះថ្ងាឡើងក៏ទេដែរ ។ បេ ។ ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ អ្នកទាំង ឡាយគប្បីសំដែង ឡើងនូវសិត្តាបទនេះយ៉ាងនេះថា កិត្តផឹកសុវានឹងមេរ័យ ត្រូវអាបត្តិជាចិត្តិយ ។

(១៩៤) ដែល ហៅថា សុព គឺសុពធ្វើដោយ មេព្រ ១ សុពធ្វើដោយ នំ ទ សុរាធ្វើដោយចាយ ទ សុរាដែលគេដាក់ពូជសុរា ទ សុរាដែលគេ ប្រកបត្រមដោយក្រឿងផ្សំផ្សេង ១ ๑ ។ ដែល ហៅថា មេរយនោះ គឺទឹក ត្រាដែលគេធ្វើដោយផ្កាឈើ ១ ទឹក ត្រាដែលគេធ្វើដោយផ្ទៃឈើ ១ ទឹកត្រាំដែលគេធ្វើដោយផ្ទៃចន្ទន៍ ឬគេធ្វើដោយទឹកឃ្មុំ១ ទឹកត្រាំដែល គេធ្វើដោយទឹកអំពៅ ១ ទឹកត្រាំដែលគេប្រកប ពម ដោយគ្រឿងផ្សំ ដេត្រូវ ១ ១ ១ ត្រង់ពាក្យថា ផឹក សេចក្ដីថា ដោយហោចទៅសូម្បីតែ ភិត្តផឹកប្រមាណប៉ឺនចុងស្សា ក៏ត្រវអាបត្តិជាចិត្តិយ y (๑๙๔) ดิกโหร์มี กิฐพิภาญ์ต่ ดิกโหร์มี เพียนี้ก ត្រវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ ទឹកស្រវឹង កិត្តមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយផឹក ត្រវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ ទឹកស្រវឹង កិត្តសំគាល់ថា មិនមែនទឹកស្រវឹង ហើយផឹក ត្រូវអាបត្តិជាចិត្តិយ ។ មិនមែនទឹក ស្រីវែ កិត្ត សំគាល់

bod

វិនយមិដកេ មហាវិភង្គោ

មជួសញី អាចត្តំ ឌុត្តាដស្ប ។ អមដ្លេ ឋមត៌ តោ អាចត្តំ ឌុត្តាដស្ប ។ អមដ្លេ អមជ្ជសញ្ញី អនាចត្តំ ។

(೧៩៦) អនាបត្តិ អមដ្ចញ្ ហោតិ មដ្ឋវណ្ណំ មដ្លកន្ធំ មដ្ឋរសំ តំ បំវតិ សូបសំចាកោ មំសសំចាកោ តេល-សំចាកោ អាមលកាដាណ៌តោ អមដ្ឋំ អរិដ្ឋ៍ បំវតិ នុម្មត្តកាស្ប អានិតាម្មិតាស្បាតិ ។

បឋមសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

វិនយបំជា មហាវិភង្គ

ថា ទឹកស្រវឹង ត្រវេពាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនទឹកស្រវឹង ភិក្ខុមានសេចក្ដី **ស**ង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនទឹក ស្រវឹង កិត្ត សំតាល់ថា មិនមែន ទំតស្រវិង មិនត្រូវអាបត្តិឲ្យេយ (១៩៦) ៧វ:ដែលមិនត្រវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន៤យ៉ាន៍) គំភិត្តផឹកទឹកមិនស្រវឹង តែទឹកនោះមានពណ៌ដូចជាទឹកស្រវឹង មានភ្លិនដូច ជាទំតស្រវឹង មានរសដូចជាទំតស្រវឹង 🤉 ទំតស្រវឹងដែលគេចំអិនលាយ នឹងសម្ភ ទ ទឹកស្រវឹងដែលគេចំអិនលាយនឹងសាច ទ ទឹកស្រវឹងដែលគេ ចំអិនលាយន៍ឹង ប្រេង ១ ទឹកអំ ពៅដែល គេត្រាំនឹង ផ្នែកន្លុត ត្រៃ ១ កិត្ត្ ធំតញ់អរដ្ $({}^{(\epsilon)})$ មិនស្រវឹង ១ កិត្តត្ត ១ កិត្តដើមបញ្ជត្តិ ១ ។ សិក្ខាបទទី១០បំ ។

ឃ្នាំដែលគេធ្វើដោយរសនៃផ្ទៃឈើ មានផ្ទៃកន្លុកព្រៃជាដើម ។

ទុតិយសិក្ខាបទំ

(១៩៩) នេះ សមយេន ពុន្តោ ភកាវ សាវត្ថិយំ វិហវត៍ ជេតវនេ អនា៩ចំណ្ឌិតាស្បូ អាវាមេ ។ តេន ကောင္စာ အေျကာင္စာ က်က္ဆိုကာ အေျပာ အေျပာက္က အေျပာက္က အေျ ာ်က္ခံ မင္လံလဲပ္ခုႏၵာေၾကာင္းတားလဲလုံ ၅ (လာ အိက္မွာ ទុន្តសន្លោ អនុស្សាសតោ តាលមកាស ។ យេ នេ အိက္ခ္က မပ္ခါင္မာ ၅ အေ ရင္ယူယင္ရဲ စီယင္ရဲ ဂိဲဇာ ေဇာ္ရဲ ကင် ဟိ အမ ေ စာက္ဂ်ီယာ က်က္တွ က်က္တိ မန္လံလိပ္စူးရာ ေ កោន ហាសេស្បត្តិតំ ។ ខេ ។ សច្ចុំ កាំវ នុទ្ធេ ភិក្ខុវេ ភិត្តុំ អន្តលំៗត្រាន កោន ហាសេថាតំ ។ សទ្ធុំ ភក-ກໍສົ້າ ກິຕເທັ້ ຕຸເຊາ ຕຕກ ແຮ່ ທີ່ ລາຍ ສເຮ ទោយបុរិសា ភិក្ខំ អន្តលិច្បតោនកោន ហាសេស្បូ៩ នេនំ ទោឃបុរិសា អប្បសន្នានំ វា បសានាយ ប-សឆ្នានំ វា ភ័យ្យាភាវាយ ។ ខេ ។ ឯវញ្ ខន ភិក្ត្វវេ ត់ ទំ សិក្ខាបន់ នុន្ទិសេយ្យ៩ អន្ត័លិប្បតោន តោ ទាខំត្តិយត្តិ ។

ស៍ក្លាបទទី ២

(១៩៧) សម័យទោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ កាលគង់នៅវត្ថ ដេតពនរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រងសាវត្ថ័ ។ សម័យនោះឯង ពួកធព្វគ្គិយភិត្ថធ្វើសត្តរសវគ្គិយភិត្ថមួយប្រ ឲ្យសើចដោយជន្វុញគឺ មាម ។ ភិត្តនោះសើចគាំងដកដង្កើមមិនរួចក៏ធ្វើកាលកិរិយា*ៅ*) ಕ್ಷ() ភិត្តទាំង ឲ្យយណា មានសេចក្តី ជ្រាជ្ញាតិច ។ ថេ ។ ភិត្តទាំង ឲ្យយនោះ ក៏ពោលពេស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ធព្វគ្និយកិត្តមិនគូវនឹងធ្វើកិត្ត ផងគ្នាឲ្យសើចដោយជន្វញុគ៌ិម្រាមដៃសោះ ៗ បេៗ ព្រះដ៏មានព្រះកាគ ទ្រង់ត្រាស់សូរថា ម្នាលកិត្តទាំងទ្បាយ ព្វថាពួកអ្នកឯងធ្វើកិត្តផងគ្នាឲ្យ សើចដោយជន្ញុញគឺ ទ្រាមដៃ ពិតមែនឬ ។ ពួកធព្វគ្គិយកិត្ត ក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តា ជ្រោស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៍មាន ជោគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលមោយបុរសទាំនទ្បាយ ព្លូកអ្នកឯងមិនគរូវនឹងធ្វេតិត្វផងគ្នាឲ្យសេច ដោយជន្ញញុតីច្រាមដែទេ ច្នាលទោយបុរសពាំងទ្បាយ អំពើនេះមិននាំឲ្យ ជែះថ្នាដល់ពូកជនដែលមិនទាន់ជែះថ្នា ឬនាំពូកជនដែលជែះថ្នាហើយឲ្យ រឹងរឹតតែជ្រះថ្កាឡើងក៏ទេដែរ ។ បេ ។ ម្នាលកិត្តទាំង ឡាយ អ្នកទាំង ឡាយ គប្បីសំដែងទ្បើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុចាត់ក្រលេកប្រលែង គ្នាដោយជនុញគឺម្រាមដៃ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ

វិនយបិតិពេ មហាវិភង្គោ

(១៩៤) អន្តលិច្បតោនគោ នាម អន្តលិយាបិ ခုံနင္ရဲ့ ។ နဝမာမျင္မာ နဝမာမျင္မံ စာမ႐ုင္စံဗျက^(၈) តាយេន តាយំ អាមសត៌ អាមត្តំ ទាចំត្តិយស្បូ ។ (០៩៩) ឧឧមាងរីទើ ៩ឧមាងរិចីមាញ់ អន័ហររិ-តោន កោន ហាសេត៌ អាខត្តំ ទាខំត្តំយស្ប ។ ទុប-សម្បន្នេ វេមត៌កោ អន្តុំលំប្បតោនកេះ ហាសេត៌ អាចត្តំ ចាច់ត្ត័យស្បូ ។ ឧបសម្បុណ្ឌ អនុបសម្បន្នសញ្ អត្ត័លិច្បតោឧ កេ ន ហាសេ តំ អាខត្តំ ទា ខំត្ត័យស្បូ ។ (២០០) កាយេន កាយប្បដ៌ពន្ទំ អាមសភ៌ អាបត្តំ នុត្តដស្ប។ តាយប្បដ៌ពន្វេះ តាយំ អាមសត៌ អាបត្តំ ឧត្តដស្បា តាយពរ្ធខិពន្ធេ តាយពរ្ធខិពន្ធំ អាមសត៌ អាចត្តំ នុក្កាដស្បូ ។ និស្បត្តិយេធ តាយំ អាមសត៌ អាខត្តំ នុត្តដស្ប ។ និស្សក្តិយេន តាយៗដំពន្ធំ អាមសត៌ អាបត្តំ ខ្ញុត្តដស្ប ។ ខំស្បត្តិយេខ ខំស្បត្តិយំ អាមសតិ អាចត្តិ ខុត្តាដស្ប ។

🧕 ន. ហាសាធិច្បាយោ ម. ហសានិច្បាយោ ។

វិនយបិឝិក មហាវិភង្គ

(១៩៤) ដែលហៅថា ជន្ញពតិ៍ម្រាមដៃនោះ គឺភិត្តចាក់ដោយ ម្រាមដៃ ។ ទុបសម្យន្ន ប៉ឹងដើម្បីសើចលេង ហើយប៉ឺះត្រវកាយរបស់ **ទបសម្យន្នផងគ្នា** ដោយកាយរបស់ខ្លួន ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ[ី] ៗ ដោយជន្ញញាគឺ ម្រាមដៃ ត្រវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ «បសម្យន្ន ភិក្ខុមាន សេចក្តីសង្ស័យ ហើយធ្វើឲ្យសើចដោយជន្ញុញគឺ ម្រាមដៃ ត្រវអាបត្តិ ធ្យត្ថិត្តិយ ។ ϵ បសម្យន្ន កិត្តសំគាល់ថាជាអនុបសម្យន្ន ទៅវិញ ហើយ ធ្វើ**ឲ្យសើចដោយជ**ន្ទុញគឺម្រាមដៃ ត្រវៃអាបត្តិជាចិត្តិយ ។ (២០០) ភិក្ខុពាល់ត្រវន្តវវត្តដែលជាប់ដោយកាយ (របស់ភិក្ខុផងគ្នា) ដោយកាយ (របស់ខ្លួន) ត្រវៃអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុពាល់ត្រវកាយ (របស់ភិក្ខ ផងគ្នា) ដោយវត្តដែលជាប់នឹងកាយ (បេស់ទូន) ត្រវអាបត្តិទុក្កដ ។ កិត្ត ពាល់ត្រវវត្តដែលជាប់នឹងកាយ (បេសភិក្ខុផងគ្នា) ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹង តាយ (របស់ខ្វួន) ត្រវៃអាបត្តិទុក្ខដ ។ កិត្តពាល់ត្រវៃកាយ (របស់កិត្តផងគ្នា) ដោយវត្តសម្រាប់បោះចោល (របស់ខ្លួន) ត្រវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុពាល់ត្រវ វត្តដែលជាប់នឹងកាយ (របស់ភិក្ខុផងគ្នា) ដោយវត្ថុស(មាប់បោះចោល (របស់ខ្វូន) ត្រវអាបត្តទុក្កដ ។ ភិត្តពាល់ត្រវវត្តសម្រាប់បោះចោល (របស់ ភិត្តផងគ្នា) ដោយវត្ថុសម្រាប់បោះចោល (របស់ខ្លួន) ត្រវិអាបត្តិទុក្ខដ

បាចិត្តិយកណ្ដេ សុភបានវគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទស្ស អនាបត្តិវារោ

(២០០) អនុបសម្បន្នំ កោយេន កោយំ អាមសតំ អាបត្តំ ឧុក្កដស្ប ។ កាយេន កាយប្បដ៌ពទ្វេ អាមសតំ អាបត្តំ ឧុក្កដស្ប ។ កាយប្បដ៌ពទ្វេន កាយំ អាមសតំ អាបត្តំ ឧុក្កដស្ប ។ កាយប្បដ៌ពទ្វេន កា-យប្បដ៌ពន្ធំ អាមសត៌ អាបត្តំ ឧុក្កដស្ប ។ និស្បក្តិយេន តាយំ អាមសត៌ អាបត្តំ ឧុក្កដស្ប ។ និស្បក្តិយេន តាយប្បដ៌ពន្ធំ អាមសត៌ អាបត្តំ ឧុក្កដស្ប ។ និស្បក្តិយេន តាយប្បដ៌ពន្ធំ អាមសត៌ អាបត្តំ ឧុក្កដស្ប ។ និស្បក្តិយេន តាយប្បដ៌ពន្ធំ អាមសតំ អាបត្តំ ឧុក្កដស្ប ។ និស្បក្តិ យេន និស្បក្តិយំ អាមសត៌ អាបត្តំ ឧុក្កដស្ប ។ និស្បក្តិ យេន និស្បក្តិយំ អាមសតំ អាបត្តំ ឧុក្កដស្ប ។ (២០២) អនុបសម្បន្នេ ឧបសម្បន្នសញ្ញ័ អាបត្តំ ឧុក្កដស្ប ។ អនុបសម្បនេ្ន អេខុខសម្បន្នសញ្ញ័ អាបត្តំ ឧុក្កដស្ប ។

(២០៣) អនាបត្តិ ន មាស្បាតិច្បាយោ សត៌ តាលើយេ អាមសតិ ឧម្មត្តតាស្ប អានិតាម្មិតាស្បាតិ ។

ទុតិយសិក្ខាបទ និដ្ឋិត ។

69 M

ພາກ

៣ចិត្តិយកណ្ឌ សុភាពនេះត្ត សិក្ខាបទទី ៤ វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

 $(b \circ \circ)$ ភិត្តភាល (តរកាយរបស់អនុបសម្បន្ន ដោយកាយ (បេស សម្បន្ន) ដោយកាយ (របស់ខ្លួន) ត្រវៃអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុពាល់ត្រវៃកាយ (បេស់អនុបសម្យន្ន) ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ (បេស់ខ្វន) ត្រវអាបត្តិ ទុក្កដ ។ ភិត្តពាល់ត្រវវត្ដដែលជាប់ដោយកាយរបស់អនុបសម្បន្ន ដោយ វត្តដែលជាប់ដោយកាយរបស់ខ្លួន ត្រវអាបត្តិទុក្កដ ។ កិត្តពាល់ត្រវកាយ (បេស់អនុបសម្បន្ន) ដោយវត្តស/មាប់បោះចោល (បេស់ខ្វន) ត្រវអាបត្តិ ទុក្កដ ។ ភិក្ខុពាល់(តវៃវត្ដែលជាប់នឹងកាយ (របស់អនុបសម្បន្ន) ដោយ វត្តសម្រាច់ប្តោះចោល (បេសខ្វុន) ត្រូវអាបត្ត័ទុក្ខដ ។ ភិក្ខុពាល់ត្រូវវត្ត សម្រាប់ពេះចោល (របស់អនុបសម្យន្ន) ដោយវត្តសម្រាប់ពោះចោល $(10N_{2})$ $(51M_{1})$ $(51M_{1})$ (២០២) អនុបសម្បន្ន ភិក្ខុសំគាល់ថា ១បសម្បន្ន ត្រវៃអាបត្តិទុក្កដ ។ អនុបសម្បន្ន ភិត្តមានសេចក្តីសង្ស័យ \int_{m} ត់អោបត្តិទុកដ ។ អនុបសម្បន្ กิรุงคาณ์ชาหรุบงษฎร ไล่เหบลิ์จุกุษ ๆ (២០៣) វារះដែលទិន ត្រវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ា័ង) គឺភិក្ខុគ្មានបំណងន៍ងសេចលេង arphi ភិក្ខុមានកិច្ចហើយពាល់ ត្រូវ arphi ភិក្ខុ ធត្ត ភិត្តដើមបញត្តិ ឲ ពុ y សិក្ខាបទទី ២ ២៥ ។

តតំយសិក្ខាបទំ

ល័ទ្ធិសេក កតត ក្នេរពុ ឧយរមស ឧតរ (Joel) វិហរតំ ដេតវនេ អនា៩ចំណ្តាំកាស្ស អារាមេ ។ តេន ទោ ខន សទយេន សត្តាសក្តិយា គិត្តា អចិវវត៌យា រនិយា នុនគោ គឺន្បត្តិ ។ គេន ទោ បន សមយេន រាជា បសេនន៍ កោសលោ មល្វិតាយ នៅយា សន្ន័ នយុរជិប្រមានលុខ លោខ ដា អនីមា សោ បងា បសេនន៍ តោសលោ សត្តាសក្តិយេ ភិក្ខុ អចិរ-အိဏ ခင်္ဂဏ အေၾက ကိဳချူးရှု င်က္ခော့ခ မက္ခဲကိ នៅ វាននារុភ វានេ សេ ឧល័យមា អាសាយើ ៩នាម កើន្បត្តិតិ ។ និស្សិសយ៍ ទោ មហារាជ ភតវតា សំត្តាបន់ អប្បញ្ញត្តំ តេ វា ភិត្តា អប្បកាតញានោត ។ អ៩លោ ពញា បសេនឧិស្ស កោសលស្ស វាតន. ទ ន អាពេខេយ្យំ ភកវា ខ ជានេយ្យ ៩ ទេ ភិក្ខា នុនកោ តើន្បូត្តិតំ ។ អ៥ទោ រាជា បសេធន៍ តាសលោ សត្តសេវត្តិយេ ភិក្ខុ បញ្ញោសាខេត្វា

សិក្ខាបទទី ៣

(៤០៤) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគ កាលគង់នៅវត្តជេតពន របស់ អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ពួកសត្តសេវគ្គិយ-ភិត្តលេងទឹកក្នុងស្ទឹងឈ្មោះអចិវវតី ។ គ្រានោះ ព្រះបាទបសេនទិកោ-សល ទ្រង់គង់នៅលើជ្រាសាទដ៏ប្រសើរ ជាមួយនឹងព្រះទេពីព្រះនាម មល្វិកា ។ ព្រះបាទបសេនទិកោសល ទ្រង់ទតឃើញពួកសត្តរសវគ្គិយកិត្ត កំពុងលេងទឹក កុងស្តឹងអចិរវតី លុះទ្រង់ឃើញហើយក៏មានព្រះបន្ទូលនឹង នាងមល្ចិកាទេវីយ៉ាងនេះថា នៃនាងមល្ចិកា ព្រះអរហន្ត ទាំងនេះលេងទឹកទេ តេំ ។ នាងមល្ចិកាទេវី ត្រាបទូលថា បពិត្រមហារាជ សូមព្រះអង្គកុំសង្ស័យ ពេះដ៏មានព្រះភាគមិនទាន់បញ្ហត្តសិក្ខាបទទេ ពុំនោះសោត ភិត្តទាំងនោះ ជាអ្នកមិនដឹងនូវសិត្តាបទ ដែលព្រះដ៏មានព្រះកាគទ្រន់បញ្ហតុវួចហើយ ។ លំដាប់នោះ ព្រះបាទបសេនទិកោសល ទ្រង់ត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា ដោយ ទជាយដូចម្តេចហ្ន៎ ដែលអញមិនជាច់ក្រាបទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគផង ទាំនព្រះដ៏មានព្រះភាគក៏ទ្រន់ជ្រាបថា ភិក្ខុទាំងនេះលេងទឹកផង ។ កាល នោះ ព្រះបាទបសេនទិកោសល ៤៨៤ទ្រិមន្តពុកសត្តសេវគ្គិយភិត្តមក

បាចិត្តិយកណ្ដេ សុភបានវគ្គស្ស គតិយសិក្ខាបទស្ស បញ្ហត្តិ

តេះ មហន្តំ កុន្យូចំណ្នំ អនាសំ ឥមំ កន្តេ ရုဒ္မျပဳလ္အ၊ အေး၊ ေၾကာ ေၾကာက္က အိုက္ရ តំ កុន្យចំណ្ខំ អានាយ យេធ ភកវា តេជុប-សន្ត័ទឹស្ ឧបសន្ត័ទិត្វា កកវន្តំ ឯតឧវេរខ្មុំ ៩ទំ កន្លេ កុឌ្យបំណំ រាជា កកវតោ ខេត្តតំ ។ កាហំ បន តុម្លេ កិត្តាវ រាជា អនុសាត៌ ។ អចិវាតំហា ດເຊັ້ນ ອີລູງເລືອ ອາສອ ແລະ ແລະ ရုဒ္အော အဆာ အင်္င တိ အ ေရးမွ မော ယ ဗုနိက နေးက အီချီလျှငံ အေး ဗောယပုံက မပျလဥ္ရာ ငံ ဂံ ဗမာဆဏ ဗမာဆ္ဆင္ခံ ဂံ ခ်ဳိးယ႐ုံးကံက ។ ဗေ ។ រ)វញ្ បន ភិត្តាវេ ឥមំ សិត្តាបនំ ឧន្ទិសេយ្យ៩ នុនកោ ហស្បូជម្នេ⁽⁹⁾ ទាចំត្តិយត្តិ ។

មេ១មិនដោយសារីជាមើល មាន ៩ឧរួយមាន (ភុទគុ សារបីជាបីជាបាយ ខ្នង់ដឹង បានសិតដំបឹង សាន សារមុខ បានស្វី សានស្វី សាលាបីន មានសិលាភា សារមុខ សារមុខ សារប៉ង់សារ សារប៉ង់សារ សារបាន សារក្រមានស្វី សារប៉ង់សារ សារបានសារ សារបាន សារបាន

ហាសធម្មតំបិ បារោ ។

ហើយប្រគេនដុំស្កូវអំពៅមួយដុំធំដល់ពួកកិត្តទាំងនោះ ដោយព្រះតម្រាស ឋពិត្រលោកម្ចាស[់] សូមលោកម្ចាស់ពំឥឡាយថ្វាយដុំស្តូរអំពោ នេះដល់ព្រះដ៍មានព្រះភាគផង ។ ពូកួសត្តសេវគ្គិយកិត្ថយកដុំស្កូវអំពៅ នោះ ចុលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចុលទៅដល់ហើយ ក៍ក្រាបចុលព្រះដ៍មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ស្ដេច ថ្វាយដុំស្ករអំពៅនេះចំពោះព្រះអង្គ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិត្តទាំងឲ្យាយ ស្ដេចឃើញពួកអ្នកឯងនៅទីណា ។ ពួកភិត្ត្តក្រាប ទូលថា សូមទ្រន់មេត្តា (ជាស ស្ដេចទតឃើញព្លួក ខ្ញុំ ពេះអង្គកំពុងលេង ទឹកក្នុងស្ទឹងអចិវវតី ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានដោគទ្រង់ថន្លោសថា មាល មោយបុរសព័នទ្យាយ ពុកអ្នកឯងមិនគួរនឹងនាំគ្នាលេងទឹកទេ មាល មោយបុរសទាំងទុកយ អំពើនេះមិននាំឲ្យដែះថ្លាដល់ពុក្ខជនដែលមិនទាន ជែះថ្លា ឬនាំពូកជនដែលជែះថ្ងាហើយ ឲ្យវឹងតែតែជែះថ្ងា ឲ្យឹងកំទេ ដែរ ។ បេ ។ ម្នាលកិត្តទាំង ឡាយ អ្នកទាំង ឡាយ គប្បីសំដែង ឡើង ខ្លូវ សិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុលេងទឹក ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ (៤០៥) ដែលហៅថា លេងទឹកនោះ គឺកិត្តមានបំណងនឹងលេងទឹក ដែល ជៅជាងក្មែក គោ ឲ្យឹង ទៅ ទោះមុជចុះត្តី ងើប ឲ្យឹងត្តី ហែលក្តី ត្រវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

លចិត្តិយកណ្ឌ សុរាបានវត្ត សិក្ខាបទទី ៣ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

វិនយបំជាត មហាវិភង្គោ

(២០៦) ននកោ បាស្បួនថ្មេ បាស្បួនថ្មសញ្ញី អាចត្តិ ចាចិត្តិយស្ប ។ ននកោ បាស្បួនថ្មេ វេមតិកោ អាចត្តិ ចាចិត្តិយស្ប ។ ននកោ បាស្បួនថ្មេ អបាស្បួនថ្មសញ្ញី អាចត្តិ ចាចិត្តិយស្ប ។

(២០៧) ហេដ្ឋាតោម្ហូតោ ឧឧតោ ភីឌ្ឃតំ អាបត្តំ នុក្កដស្ប ។ នាវាយ ភីឌ្ឃតំ អាបត្តំ នុក្កដស្ប ។ ហត្ថេន វា ចានេន វា ភាដ្ឋន វា ភា៩លាយ វា ឧឧតោ មានតំ^(២) អាបត្តំ នុក្កដស្ប ។ ភា៩ឧគតំ ឧឧតំ វា ភាញ្ចិតំ វា ទីរំ វា នក្កំ វា រ៩នំ វា បស្សាំ វា ខិភ្ជាល្អំ វា ភីឌ្ឃតំ អាបត្តំ នុក្កដស្ប ។ (២០៤) ឧឧតោ អមាស្សនខេត្ន មាស្សនដ្ឋា អាបត្តំ នុក្កដស្ប ។ ឧឧតោ អមាស្សនខេត្ន ឋមតំតោ អាបត្តំ នុក្កដស្ប ។ ឧឧតោ អមាស្សនខេត្ន អមាស្ប-អាបត្តំ នុក្កដស្ប ។ ឧឧតោ អមាស្សនខេត្ន អមាស្ប-

វិនយបិដក មហាវិភង្គ

(២០៦) លេងទឹក ភិត្តសំគាល់ថាលេងទឹក ត្រវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ លេងទឹក ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ លេងទឹក ភិត្តសំគាល់ថា មិនបានលេងវិញ ត្រវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ (២០៧) ភិក្ខុលេងទឹករាក់ជាងភ្នែកគោ ត្រវអាបត្តទុក្កដ ។ ភិក្ខុ លេងទឹកដោយទុក ត្រអាបត្តទុកដ ។ ភិត្តប្រហារទឹកដោយដៃក្ដី ដើង ក្តី កំណាត់ឈើក្តី អម្យែងក្តី ត្រូវអាបត្តិឲុក្កដ ។ ភិក្ខលេងទឹកដែលមាន ក្នុងភាជនភ្នំ លេងទឹកចាយភ្នំ ទឹកដោះស្រសភ្នំ ទឹកដោះជវភ្នំ ទឹក ជែលក់ក្តី ទឹកនោមក្តី កក់ក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ (២០៤) មិនបានលេងទឹកទេ ភិក្ខុសំគាល់ថាលេង ត្រូវអាបត្តិ ទុក្កដ ។ មិនចានលេងទឹក ភិក្ខុមានសេចក្ដីសង្ស័យ ត្រៃវៃអាបត្តិទុក្កដ y មិនបានលេងទឹក ភិត្តសំគាល់ថាមិនបានលេង មិនត្រុវអាបត្តិ ឲ្យីយ ។

6000

បាចិត្តិយកណ្ដេ សុរាបានវត្តស្ស គតិយសិក្ខាបទស្ស អនាបត្តិវាពេ

(৮০៩) អនាបត្តិ ឧ បាស្បាធិប្បាយោ សតិ ការណ៍យេ ឧឧកំ និតវិត្វា ធំមុជ្លតិ វា ឧម្មុជ្លតិ វា បលវតិ វា ចារំ កច្ឆន្លោ ធំមុជ្លតិ វា ឧម្មុជ្ឈតិ វា បលវតិ វា អាបនាសុ ឧម្មត្តកាស្ប អាធិកាម្និ-កាស្បាតិ ។

តតិយសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

លចិត្តិយកណ្ឌ សុវាបានវត្ត សិត្តាបទទី ៣ វារះដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (৬ ০ ๙) វារះដែលមិន ត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិត្តាបទ នេះមាន ៦ យ៉ឺន) គឺកិត្តភ្នានបំណងនឹងលេង ១ កិត្តមានកិច្ច ហើយចុះទឹកមុជចុះក្តី ងើបក្តី ហែលក្តី ១ កិត្តធ្ងន៍ ទៅ ត្រើយនាយ មុជចុះក្តី ងើបក្តី ហែលក្តី ១ កិត្តមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ កិត្តធ្នូត ១ កិត្តដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

សិក្ខាបទទី៣ ចប់ 🤋

បតុត្ថសិក្ខាបទំ

(២០០) តេន សមយេន ពុន្តោ កកាវា កោ. សម្លិយ វិហរតំ ឃោសតារាទេ ។ តេន ទោ បន សមយេធ អាយស្មា ជញ្ញេ អនាចារំ អាចកត់ ។ កំក្ត រា សម្តាស់ ស អង់មេ ខេច រាររំធ្ ងមេ ស នេះ តាញតិត ។ សោ អនានរំយំ ខដំចូ តាពេតិយេវ ។ យេ តេ ភិក្ខុ អប្បំភ្លា ។ បេ ។ តេ ឧជ្ឈាយភ្នំ ទ័យភ្នំ နောင်ဆို ဆင့် တဲ့ ဆခ ႀကင်္သာ ငးထိာ မဆန္နက္က កៅស្បតីតំ ។ បេ ។ ស ខ្ញុំ កាំរ តំ ន ជ អ នា នាំយំ สเกณัลิ ฯ ณรู่ สุลุกล์ ฯ ริสรย์ ตุเลา สุลุก តេខំ ហិ នាម ត្វំ មោឃពុវិស អនានរំយំ ការិស្ស សំ នេត់ ទោយ មុរិស អប្បសត្នានំ វា បសានាយ បសឆ្នានំ វា ភិយ្យភាវាយ ។ ទេ។ រាវញ្ ទន ភិត្តាវេ ៨មំ សិត្តាមនំ ឧន្ទិសេយ្យថ អនានរំយេ ទាត់ត្តិយត្តំ ។

ស័ក្លាបទទី ៤

(៤០០) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានដោគ កាលគង់នៅយោសិតារាម ជិត ក្រងកោសម្ពី ។ សម័យនោះឯង ធន្នដ៏មានអាយុតែងតែប្រព្រឹត្ត អនាចាវ ។ ភិត្តទាំងឡាយក៏និយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលធន្នដ៍មាន អាយុ លោកកុំធ្វើអំពើមានសភាពដូច្នេះទ្បើយ អំពើនេះមិនសម ។ ធន្មភិត្តនោះអាស្រ័យនូវសេបក្តីមិនអើពើ ហើយចេះតែធ្វើ គ្នុវ ទេ (កម្មនោះ) ដដែល ។ កិត្តពំងឲ្យយណាមានសេចក្តីជ្រាជាតិច ។ បេ ។ ភិត្ត ទាំង ឡាយនោះ គំពោល ទោស តិះដៀល បន្តះបង្គាប់ថា ធន្ធដ៍មានអាយុ មិនគរួន ន៍ធ្វើខ្វាំសេចក្តីមិនអើពើសោះ ។ បេ ព្រះអង្គ ទ្រង់ត្រាស់សូរថា នៃធន្ន ព្វថាអ្នកឯងធ្វើនូវសេចក្ដីមិនអើពើ ពិតមែនឬ ។ $\mathfrak{s}_{\mathfrak{s}}\mathfrak{r}_{\mathfrak{s}} f_{\mathfrak{s}}(\mathfrak{m} \mathfrak{v}_{\mathfrak{s}} \mathfrak{v} \mathfrak{v})$ $\mathcal{K}_{\mathfrak{s}}\mathfrak{s}(\mathfrak{s})$ ដ៏មាន ព្រះកាគ ទ្រង់ថន្លោសថា ម្នាលមោយបុសេ អ្នកឯងមិនគូរនឹងធ្វើ នូវសេចក្តីមិនអើពើទេ មាលមោយបុរស អំពើនេះមិននាំឲ្យជិះថ្លាដល់ព្លូក ជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្ងា ឬនាំពុកជនដែលជ្រះថ្ងាហើយឲ្យ**រឹងរី**តតែជ្រះថ្ងា ឡើនក៏ទេដែរ ។ ២ ។ មាលកិត្តទាំងទ្យាយ អ្នកទាំងទ្យាយគប្បីសំដែង ទ្បើងនូវសិត្តាបទនេះយ៉ាងនេះថា កិត្តមិនអើពើ ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។

បាចិត្ត័យកណ្ដេ សុវាបានវត្តស្ស ចតុត្ថសិក្ខាបទស្ស អាបត្តិវាវោ

(۵۹) អនានរំយំ នាម ខ្វេ អនានរំយភ្ (۵۹) លានានរំយញ្ ខម្មានានរំយញ្ ។ បុក្កលានានរំយំ នាម ឧបសម្បន្នេន បញ្ញត្តេន វុច្មមានោ អយំ ឧភ្នំត្លោ វា វម្ភំតោ វា ការហិតោ វា ៩មស្ប វចនំ អតាតំ ភារិស្ប-គឺតំ អនានរំយំ ការោត៌ អាចត្តិ ចាចិត្តិយស្ប ។ ខម្មា-នានរំយំ នាម ឧបសម្បន្នេន បញ្ញត្តេន វុច្មមានោ គាត់ យំ នស្បេយ្យ វា វិនស្បេយ្យ វា អន្តរនាយេយ្យ វាតំ តំ វា ន សិភ្លិតុកាមោ អនានរំយំ ការោត៌ អាចត្តិ ចាចិត្តិយស្ប ។

(၈၈၈) ဒေၾခါးဗိ ဒီအေရာဗီ အေများ အျက္လ္က အျက္လ္ အျက္လ္က အျက္လ္ အျက္လ္က အျက္လဲ အျက္လ္က အျက္လွာက္က အျကားက္လွာက္က အျက္လဲက္က အျကားအျက္လွာက္က အျက္လွာက္က အျကားက္လွာက္က အျကားက္လွာက္က အျကားက္လ အျကားက္က အျကားက္က အျကားက္တဲ့ အျကားက္က အျကားက္လွာက္က အျကားက္လွာက္က အျကားက အျကားက အျကားက္က အျကားက အျကားက္က အျကားက အျကားက္က အျကားက အျကားက္က အျကားက အျကားက္က အျကားက အျကားက အျကားက အျကားက အျကားက္က အျကားက အျက ျကားက အျကားက အျ ျကားက အျကားက အျက

(၉၀၈) ဒရာအရိုးဗီဒ ဆရီးယူးဆီဒ (၉၀၅) နန ဗ ဗာလ်စာက ဗ ဗီအမီး ဗ ဗာဟန်မာဗာ စာမာဗ္စမာက ဗ ဗီအမီး ဗ ဗာမာန်မာဗာ

60%

បាចិត្តិយកណ្ឌ សុរាបានវត្ត សំក្តាបទទី ៤ វារះដែលត្រូវអាបត្តិ

(៤១១) ដែលហៅថា មិនអើតើ បានដល់សេចក្តីមិនអើតើពីវ័យរំង ส์ ยิ่อเห้เตร็ มีบุลุณจ ยิ่อเห้เตร็ มีตยิจ ๆ ในดเบาไป ยิ่อเห้เตร็ มี បុគ្គលនោះ គឺទុបសម្បន្ន កាលបើមានទបសម្បន្នផងគ្នាពោលដាស់តឿន តាមសិក្ខាបទដែល ព្រះដ៏មាន ព្រះភាគ ទ្រង់បញ្ហត្ត ហើយៗគិតថា ភិក្ខុនេះ សង្ឃធុនលើកវត្តហើយក្តី សង្ឃផ្តាសាហើយក្តី សង្ឃតិះដៀល ហើយក្តី ពាក្យរបស់ភិក្ខុនេះ អញនឹងមិនធ្វើតាមទេ ហើយក៏ធ្វើ សេចក្តីមិនអើពើ ត្រវអាបត្តិជាចិត្តិយ ។ ដែលហៅថា មិនអើពើនឹងជម៌នោះ គឺទុបសម្បន្ន កាលបើមានទុបសម្បន្នផងគ្នា ពោលដាស់តឿនតាម សិក្ខាបទដែល ព្រះដ៏មាន ព្រះភាគ ទ្រង់បញ្ហាតូទុកហើយ ។ គិតថា ធ្វើដួច ម្តេច ϕ ធម៌នេះបាត់ទៅក្តី សាបសូន្យទៅក្តី អនុវធានទៅក្តី ឬមិនចន៍ សិក្សាធម៌នោះ ហើយក៏ធ្វើសេចក្តីមិនអើតើ តែវៃអាបត្តិជាចិត្តិយ ។ $\{b \in b\}$ $\{v \in V \in \mathcal{F}_{p} : v \in \mathcal{F}_{p}$ មិនអើពើ ត្រវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ឧបសម្យន្ន កិត្តមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយធ្វើសេចក្តីមិនអើពើ ត្រវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ «បសម្បន្ន ភិក្ខុសំគាល់ ឋា អនុបសម្បន្នទៅវិញ ហើយធ្វើសេចក្ដីមិនអើពើ ត្រវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ (២១៣) ឧបសមន្ត្រ កាលបើមានឧបសមន្ត្រផងគ្នា ពោល ដាស់តឿនដោយពាក្យឯទៀត ដែលមិនមែនជាវិនយប្បញ្ចត្តិ ហើយគិតថា

60%

វិនយបិដកេ មហាវិតង្កោ

ឧ អពចយាយ ឧ វិរិយារម្ភាយ សំវត្តត័តំ អនានរំយំ ការាតំ អាចត្តំ ឧុត្តដស្ប ។ អនុបសម្បន្នេន ចញ្ញាត្តេន ជំ អញ្ញញ្ញត្តេន ជា វុច្ចមានោ ៩នំ ន សល្វេទាយ ន ដូតត្តាយ ឧ ទាសានិតាតាយ ឧ អបចយាយ ឧ វិរិយា-រម្ភាយ សំវត្តត័ត៌ អនានរំយំ ការោតំ អាចត្តំ ឧុត្តដស្ប ។ (២០៤) អនុបសម្បន្នេ ឧបសមប្រនួសញ្ញី អាចត្តំ ឧុត្តដស្ប ។ អនុបសមប្រនួ វេមតំកោា អាចត្តំ ឧុត្តដស្ប ។ អនុបសមប្រនួ អនុបសមប្រនួសញ្ញី អាចត្តំ

ပၢိဳင်းလ်မှ ဆောင်နီ အျိုးမည်မှ ဆူသော (၈၀၅) အပိုင်းဆို ဆကာန္ နောင်နီးမှ ဆူသော နောင်နိုင်ကာ ကို အပ်ကာန် အင်းနိုင်မှ ဆူသော ဆိုချိုးသော အင်းမိုးသော နိုင်ငံရှိ

ចតុត្តសិក្ខាចទំ និដ្ឋិតំ ។

វិនយបំណា មហាវិភង្គ

ពាក្យនេះមិនទាំឲ្យចិត្តផ្លូវផង៍ មិនទាំឲ្យកំបាត់បង់កំលេសវដ្ដ មិនទាំឲ្យកើត សេចក្ដីជិះថ្ងា មិនមែនទាំឲ្យកើតសេចក្ដីមិនសន្យ័នូវកំលេសវដ្ដ មិនទាំ ឲ្យប្រារព្ធសេចក្ដីព្យាយាម ហើយធ្វើនូវសេចក្ដីមិនអើពើ ត្រូវអាបត្តិខុក្កដ ។ «បសម្យន្ន កាលបើមានអនុបសម្បន្នពោលដា ស់តឿនតាមសិក្ខាប¢ដែល ព្រះដឹមានព្រះភាគ៤្រង់បញ្ញត្តហើយក្ដី មិនបញ្ញត្តហើយ^(۹)ក្ដី ហើយគិត ថា ពាក្យនេះមិននាំឲ្យចិត្តផ្លូវផង៍ មិននាំឲ្យកំចាត់បង់កំលេសវដ្ដ មិន ទាំឲ្យកើតសេចក្ដីជិះថ្ងា មិនមែននាំឲ្យកើតសេចក្ដីមិនសន្យ័នូវកំលេសវដ្ដ មិននាំឲ្យប្រារព្ធសេចក្ដីព្យាយាម ហើយធ្វើសេចក្ដីមិនសន្ស័នូវកំលេសវដ្ដ ទុក្កដ ។

(២១៤) អនុបសម្បន្ន ភិត្តសំគាល់ថា ទបសម្បន្ន ត្រវអាបត្តិទុក្កដ ។ អនុបសម្បន្ន ភិត្តមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រវអាបត្តិទុក្កដ ។ អនុបសម្បន្ន ភិត្តសំគាល់ថា អនុបសម្បន្ន ត្រវអាបត្តិទុក្កដ ។

(២១៥) ៧វ:ដែលមិន ត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទ នេះមាន ញាយ៉ាង) គឺកិក្ខុ ញោលថា បាទ្យីអដ្ឋកថានៃអាចារ្យទាំងទ្យាយ របស់យើងយ៉ាង នេះ ១ កិត្តិត្ត ១ កិត្តដើមបញ្ញត្តិ ១ ។ សិត្តាបទទី ៤ ចប់ ។

• គឺពាក្យដែលមានមកក្នុងព្រះសូត្រនឹងព្រះអភិធម្ម ។

បញ្ចមសិក្ខាបទំ

(៤០៦) នេះ សមយេទ ពុន្ធោ ភកវា សាវត្ថ័យ វិហាភិ ដេនានេ អនា៩ខំណ្ឌិតាស្បូ អារាទេ 9 အေဒ (စာ ဗေဒ လဗီးယာဒ ငစ္ပင္ဂ်ီယာ က်ိဳက္ခံ လန္မ រសវត្តិយេ ភិត្តា ភឹសាខេត្តំ ។ តេ ភឹសាខ័យមានា ពេនត្តំ ។ ភិត្ត ឃិមមាហំសុ ភិស្ស តុទេ អាវុសោ ពេខថាតំ ។ ៩មេ អាវ៉ុសោ ជព្វក្តិយា ភិត្តា អម្លេ ភឺសាមេត្តិតំ ។ យេ តេ ភិក្តា អប្បិជា ។ មេ ។ តេ နင်္ကျာကင္နီ စွကင္နီ ၂ စားေနနီ မနင္ စာ အေန အမိန္နီကာ ာိက္ခ္က ကိဳက္က ကိဳလၢပလ္ပုပ္ရွိ၏ ។ ဗေ ၇ လုပ္ငံု ကိဳး តុទេ ភិត្តវេ ភិត្ត ភឹសា ខេថាតំ ។ សខ្មុំ ភកវាតំ ។ វិតរបាំ ពុន្ធោ ភតវា ភាន់ ហិ នាម តុទ្លេ មោឃ-ပုဂၢိဳက အိက္အ အီလားပာလျှင္း အေဆံ မောဏ ပုဂၢိဳလာ မပ္ခုလည္ဆင္ က စလာဆယ္ စလည္ဆင္ခံ က်ဴးလျာ-ភាវាយ ។ ខេ ។ ៦វញ្ច ខន ភិក្ខាវេ ៩ មំ សិក្ខា ខនំ နန္နီ လေယျင ဟေ ဗေ က်က္က က်က္ကံ က်ိဳလားဖေယျ ဓာင်ာန္ရွိယင္ရဲ ၅

សិក្ខាបទទី-៥

(២១៦) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ កាលគង់នៅវត្តជេតវន របស់អនាថចិណ្ឌិតសេដ្ដី ជិត (ក្នុងសាវត្តី ។ សម័យនោះឯង ពួកធព្វគ្គិយកិត្ត ធ្វើសត្តសៅគ្គិយកិត្តឲ្យភ្លាច ។ ពួកសត្តសៅគ្គិយកិត្តពាំងនោះ កាលបើគេ ធ្វើឲ្យទ្វាចក៏ស្រែកយំ។ ភិត្ថុទាំងឡាយបានសូវយ៉ាំងនេះថា ម្នាលអាវ៉ុសោ ហេតុអ្វីបានជាអ្នកទាំងទ្យាយ ែកយ៉ ។ ពូកសត្តសេវគ្គិយកិត្តប្រប់ថា ម្នាលអាវ៉ុសោ ពួកធព្វគ្គិយភិត្តទាំងនេះធ្វើយើងពល់គ្នាឲ្យទ្វាច ។ ពួកភិត្ត ណាជាអ្នកមានសេចក្តីជ្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភ្នកកិត្ត ពំងនោះ កំពោល ទោស តិះដៀល បន្ទះបង្អាប់ថា ពួកធព្វគ្គិយភិត្តមិនគួរនឹងធ្វើភិត្តផងគ្នាឲ្យ ទ្វាច សោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សូវថា ម្នាលភិត្តទាំងទ្បាយ ឲ្យថា អ្នករាល់គ្នាធ្វើកិត្តផងគ្នាឲ្យទ្វាច ពិតមែនឬ ។ ពួកធព្វគ្គិយកិត្ត្រាបទូលថា សូម (ទន់មេត្តា (ជាស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានដោគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលមោយបុរសទាំងទ្បាយ អ្នករាល់គ្នាមិនគរូនេ៍ងបន្ទាចកិត្តផងគ្នាទេ នៃ មោយបុសេទាំងឲ្យយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិន ទាន់ជែះថ្នា ពុនាំព្លុកជនដែល ជែះថ្នា ហើយឲ្យវឹងវិតតែជែះថ្វា ឲ្យើងកំទៃដែវ ។ បេ។ ម្នាលកិត្តទាំងទ្យាយ អ្នកទាំងទ្យាយគប្បីសំដែងទ្បើងនូវសិត្តាបទ នេះយ៉ាងនេះថា កិត្តណាមួយធ្វើកិត្តផងគ្នាឲ្យទ្វាច ត្រុវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។

វិនយចិជិតេ មហាវិភង្គោ

(២០៧) យោ បនាតិ យោ យាឌិសោ ។ បេ ។ ភិក្ត្តិតិ ។ បេ ។ អយំ ៩មស្ទឹ អត្ថេ អឌិប្បេតោ ភិក្ត្តិតិ ។ ភិក្តុត្តិ អញ្ញំ ភិក្តុំ ។ ភឹសាបេយ្យាតិ ឧបសម្ឈៈឆ្នា ឧបសម្បន្នំ ភឹសាបេតុតាមោ រូបំ វា សខ្ចំ វា កខ្ចំ វា សៅ វា ដោឌ្ហំ វា ឧបសំហរតិ ភាយេយ្យ វា សោ ឧ វា ភាយេយ្យ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ប ។ ចោកេន្តាាំ វា វាឧ្ត្រតន្តាំ វា បំសាបតេន្តាាំ វា អាចិក្តាតិ ភាយេយ្យ វា សោ ឧ វា ភាយេយ្យ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ប ។

(၆၈୯) ဒုၓလဗ္ဘုဒ္ ဒုၓလဗ္ဘုဒ္ လញ္ကီ ကိမားဗဲနဲ ကၓန္ရဲ ဓာငိးန္ရွံယလ္န ၅ ဒုၓလဗ္ဘုဒ္ ဟမႜၐိးကာ ကိမားဗဲန္ရဲ ဓာငိးန္ရဲယလ္န ၅ ဒုၓလဗ္ဘုဒ္ မဒုဒု လဗ္ဘုဒ္နလ္ဆ္ကီ ကိမားဗဲန္ရဲ ဓာငိးန္ရဲယလ္န ၅

(២០៩) ឧបសម្បាណ្ឌ អនុបសម្បន្នំ ភឹសាបេតុ-តាមេ រូបំ វា សន្ដំ វា កន្នំ វា សេ វា ដោដ្ឋព្វំ វា ឧបសំហរតិ តាយេយ្យ វា សោ ន វា កាយេយ្យ

វិនយបំផត មហាវិភង្គ

(៤๑៧) ត្រង់ពាក្យថា កិត្តុណាមួយ មានសេចក្តីដូចគ្នានឹង បឋមធារាជិក ។ ពាក្យថា កិត្តុផងត្នា គឺកិត្តុដទៃ (កៅព័ទ្ធន) ។ ពាក្យថា ឲ្យទ្ងាច គឺទបសម្បន្ន មានបំណងនឹងធ្វើទបសម្បន្នឲ្យទ្ងាច ហើយ សំដែងរូបក្តី សំឲ្យងក្តី ក្ទិនក្តី សេក្តី ៨ព្រុក្តី ទោះបីទបសម្បន្ននោះ ទ្វាចក្តី មិនទ្វាចក្តី ក៏ត្រូវអាបត្តិជាចិត្តិយ ។ (ទបសម្បន្នមានសេចក្តីជ្រាថ្នា ដើម្បីបន្ទាចទបសម្បន្នផងគ្នា) ហើយជ្រាប់ផ្លូវលំផាកដោយចោរក្តី ផ្លូវ លំផាកដោយ ម៉ឺតសាហាវក្តី ផ្លូវលំផាកដោយទោរក្តី ផ្លូវ នោះទ្វាចក្តី មិនទ្វាចក្តី ត្រូវអាបត្តិជាចិត្តិយ ។

(២១៨) «បសម្បន្ន ភិក្ខុសំគាល់ថា «បសម្បន្ន ហើយបន្ទាច ត្រូវ អាបត្តិជាចិត្តិយ ។ «បសម្បន្ន ភិក្ខុសង្ស័យ ហើយបន្ទាច ត្រូវអាបត្តិ ជាចិត្តិយ ។ «បសម្បន្ន ភិក្ខុសំគាល់ថា អនុបសម្បន្នទៅវិញ ហើយ បន្ទាច ត្រូវអាបត្តិជាចិត្តិយ ។

(២១៩) ១បសម្យន្ន មានបំណងនឹងបន្ទាចអនុបសម្យន្ន ហើយសំដែង ប្រក្តី សំឡេងក្តី ក្ភិនក្តី ផ្យព្វក្តី សេក្តី <mark>ពោះបីអ</mark>នុបសម្យន្ននោះទ្វាចក្តី

បាចិត្តិយកណ្ដេ សុភាបានវគ្គស្ស បញ្ហាមសិក្ខាបទស្ស អនាបត្តវាភោ

អាមត្តិ ឧុត្កាដស្ប ។ ចោរតាន្លារំ វា វាន្យតាន្លារំ វា មិសាខតាន្លារំ វា អាខិត្តាតិ ភាយេយ្យ វា សោ ន វា ភាយេយ្យ អាមត្តិ ឧុត្តាដស្ប ។

(២០) អន់ឯសភារីទី សភានិសភានី មានខ្លំ ខំយក មើសសភានី សភានិសភា មានខ្លំ មេន កើរ រា អន់ឯសភាទើ អន់ឯសភាទីសមានី មេនខ្លំ អនុសភា រា កំណើកមារ រ

(២២០) អនាបត្តិ ន ភឺសាបេតុតាមោ រូបំ វា សន្ដំ វា កន្នំ វា សេំ វា ដោដ្ឋព្ំ វា ឧបសំហាតិ លោកន្តារំ វា វាឧ្យតន្តារំ វា ចិសាចតាន្តារំ វា អាចិត្តតិ ឧម្មត្តតាស្បូ អាឧិតាម្មិតាស្បាតិ ។

បញ្ចមសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

ជាចិត្តិយពណ្ឌ សុរាជានវត្ត សិក្ខាបទទី៥ វារះដែលមិនត្រូវអាបត្តិ "

(២ ២ ត្រះ ដែលមិន ត្រូវ អាបត្តិ (ក្មុងសិក្ខាបទ នេះ មាន ៤ យ៉ាង) គឺតិត្តគ្មាន ចំណងន៍ ងបន្ទាច ហើយ សំដែងរូបត្តិ សំ ទ្បេងត្តី ក្លិនត្តី សេ ក្តី ងព្រូក្តី ១ កិត្ត (គ្មាន ចំណងន៍ ងបន្ទាច ហើយ) ជ្រាប់ផ្លូវ លំ ចាក់ ដោយ ចោវ ក្តី ផ្លូវ លំ ចាក់ ដោយ ម្រឹតសាហាវត្តិ ផ្លូវ លំ ចាក់ ដោយ ខ្មោច ក្តី ១ កិត្តត្ ១ ភិត្តក្ដដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

:

:

:

សិក្ខាបទទី៩ ២បំ ។

ធដ្ឋសិក្ខាបទំ

(២៣១ មុខមាយ ខេត្ត សេខ ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត វិហវតិ សុំសុមាវត់វេ កេសគាលាវនេ មិតនាយេ ។ តេន ទោ ខន សមយេន ភិត្ត ហេមន្តំតេ មាសេ អញ្ញូតរំ មហន្តំ សុសរតាដ្ឋ ដោត សមានហត្វា វិសិច្ចេសុំ ។ តស្មឺ ច សុសិវេ តាណ្ឌសញ្ជោ អត្តិនា សន្តត្នោ និត្តមិត្វា ភិក្ខុ បរិចាតេស ។ ភិក្ខុ តហឹ តហី ខណៈសុ ។ យេ តេ ភិត្តា អព្យិត្នា ។ ខេ ។ តេ នុជ្ឈាយត្តំ ទីយត្តំ វិទាខេត្តំ កាត់ ហិ នាម ភិត្ត ដោត សមានហិតា វិសិត្វេស្បត្តិត ។ ខេ ។ សច្ចុ កាំ ភិត្តាវ ភិត្ត ដោត សមានហិត្វា វិស័ព្វេត្តិត ។ សថ្វំ ភកវាតិ ។ វិករហិ ពុន្ធោ ភកវា តា៥ ហិ នាម តេ ភិក្ខាវេ ទោយបុរិសា ដោត សមានហិត្វា វិសិត្វេស្បត្តិ នេន គិត្តវេ អប្បសត្ននំ វា បសានាយ ပေလးရွားငံ က ကိုးယျောက္ကက္က စားေစား ၿကီးကို စားေ តំត្លាវ ឥម៌ សិត្តាខនំ នុខ្ចិសេយ្យដ យោ ខន តិត្ត

សិក្ខាបទទី ៦

(៤៤៤) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៍មានដោគ កាលគង់នៅកេសកលវន ជាទីឲ្យអភ័យដល់សត្វម៉ឺត ជិត(កងសុំសុមាវគិវ: ក្នុងកគ្គជនបទ ។ សម័យ នោះឯង កិត្តទាំងឲ្យយនាំគ្នាបង្កាត់ភ្វើងនឹងឈើដែលមានប្រហោង ១ ដុំធំ ហើយនាំគ្នាអាំងក្នុងខែវេងា ។ មានពស់ខ្មៅ ๑ នៅក្នុង(ប្រហាងឈើនោះ លុះត្រវកំដៅក្លើងក៏លូនចេញមក ហើយធ្វើកិត្តទាំងឡាយ ឲ្យដួលដាស ពាស ។ ភិត្ត ពំងឲ្យយក៏ស្ទុះតេ ទៅក្នុងទីនោះ ។ ភិត្ត ពំងឲ្យយណា ជាអ្នកមានសេចក្តីជ្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ កិត្ត ពំងនោះកំពោល ពេស តិះដៀល បន្ទះបង្គាប់ថា ភិត្តទាំងឲ្យយមិនគូរនឹងបង្កាត់ភ្លើងអាំងសោះ ។ ចេ ។ ព្រះ អង្គទ្រង់ត្រាស់សូរថា ម្នាលកិត្តទាំងទ្យាយ ព្វថាកិត្តទាំងទ្យាយបង្កាត់ក្វើង អាំងពិតមែនឬ ។ ពួកកិត្ត្ ក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តា ជ្រោស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានដោគទ្រង់បន្ទោសថា នៃភិត្តទាំងទ្បាយ មោយបុរសទាំង នោះ មិនគូនេ៍ឹងបង្កាត់ភ្លើងអាំងទេ ម្នាលភិត្តទាំងឡាយ អំពើនេះមិន មែននាំឲ្យជែះថ្លាដល់ព្លុកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្ងា ឬនាំពួកជនដែលជែះថ្ងា ហើយឲ្យរឹងរឹតតែជែះថ្ការឡីងក៏ទេដែរ ។ បេ ។ ម្នាលកិត្តទាំងឲ្យាយ អ្នកទាំងឲ្យយគប្បីសំដែងទៀងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុណាមួយ

៣ចិត្តិយកណ្ដេ សុភពខវត្តស្ស ៩ដ្ឋសិក្ខាបទស្ស អនុញ្ញត្តត្តិ

វិសីវនា ខេត្តោ^(*) ដោះតឺ សមាន ចោយ្យ វា សមានហា-ខេយ្យ វា ចាចិត្តិយន្តិ ។ រាវញ្ចុំនំ ភកវតា ភិក្ខុនំ សិក្ខាមនំ បញ្ញត្តំ ហោតិ ។

មេរាន្តំ ។ គំលានមុច្ចកា គំក្តូ គំលានេ គំក្តូ ៧តនាវាចុំ កាទ្វាវុភេហ ទមន័យ កាទ្វំ យាមន័យន្តំ ។ ឬទ្វោមយំ អាវុសោ ដោត សមានហិត្វា វិសិព្វេម តេន នោ ដាសុ ហោធំ ឥនានំ ខន គកវតា ខដិក្តិត្តន្តំ កុត្តច្វាយន្តា ន វិសិច្ចេម តេន នោ ន ដាសុ ហោតិតំ ។ ភកៅតោ រវតមត្តំ អាពេចេសុំ ។ អនុជានាម គិត្តាវ គិលានេន ភិក្ខុលា ដោត សមានហិត្វា កំ សមានហាបេត្វា កំ សេយ្យ៩ យោ ១ន ភិត្ត អតិលានោះសំរានបេត្តា ၾန္ အႀကေကါ မှ အစ္နီ-យន្តំ ។ រាវញុំនំ ភកវតា ភិត្តានំ សំត្តាមនំ បញន្តំ ហោតំ ។

បាចិត្តិយកណ្ឌ សុភបានវត្ត សិក្ខាបទទី ៦ សេចក្តីបញ្ញត្តិជាបន្ទាប់ មានបំណងនឹងអាំងភ្លើង បង្កាត់ខ្លួនឯងក្តី ប្រើគេឲ្យបង្កាត់ក្តី នូវក្វើង ត្រវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគបានទ្រង់បញ្ញត្តសិក្ខាបទនេះ ដល់ភិត្តទាំងទ្យាយយ៉ាងនេះហើយ (៤៤៣) សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងទ្បាយមានជម្ងឺ ។ ឯពួកភិក្ខុអ្នក សូវជម្ភិតនិយាយពាក្យនេះនិងកិត្តដែលមានជម្ងឺថា ម្នាលអាវុសោ អ្នកទាំង ទ្យាយល្មមអត់ធន់បានឬទេ ល្មមញ៉ាំងអត្តភាពឲ្យប្រព័ត្តទៅបានឬទេ ។ ពួកកិត្តមានជម្ងឺជ្រាប់ថា ម្នាលអាវុសោ ពីដើមយើងរាល់គ្នាបង្កាត់ក្ងើងអាំង *ចានដាយើ*ន៍បានសេចក្តីសុ**ខ**សច្បាយរាល់គ្នា ដោយហេតុបានអាំងភ្លើង នោះ តែឥឡូវនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគឲ្រឪហាមហើយ ហេតុះនាះទើបយើង មានសេចក្តីទ្វាច[ក្រង៍ មិនហ៊ានអាំងក្វើង បានជាយើងមិនមានសេចក្តីសុទ សប្បាយដោយហេតុនោះឯង ។ ភិក្ខុទាំងទ្បាយ (កាបចូលសេចក្តីខ្មុះចំពោះ ព្រះដ៏មានព្រះកាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលកិត្តពំងឲ្យយ តថាគត អនុញាតឲ្យកិត្ខដែលមានជម្ងឺបង្កាត់ក្ងើងខ្លួនឯងក្ដី (ប៉ីគេឲ្យបង្កាត់ក្ដី ហើយ អាំងបាន មាលកិត្តពំងឲ្យយ អ្នកពំងឲ្យយគប្យីសំដែង ឲ្យើងនូវសិត្តា បទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុណាមួយមិនមានជម្ងឺ (ជាថ្នានឹងអាំងភ្លើងហើយ បង្កាត់ខ្វនឯងក្តី បើគេឲ្យបង្កាត់ក្តី នូវភ្វើង ត្រវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ សិក្ខាបទ នេះព្រះដ៏មានព្រះកាគទ្រង់បញ្ហាតូហើយដល់ភិត្តទាំងទ្បាយយ៉ឺងនេះ 4

វិនយបិដកេ មហាវិភង្គោ

(២៣៣) សេខ សេ ឧទ សមយេខ កំក្តា ឧទ័រ ទេខំ ជាត់ ភេខំ ជន្លាយ ទេខំ កត្តាថ្នាយ ខ្លំ⁽⁰⁾ ។ អកវតោ សិតមត្តំ អា អេ ខេសុំ ។ អនុជានាទំ កំក្តាវេ តថា រួម-ប្បច្ចូណ ជោតំ សមាន ហិតុំ សមាន ហោ ខេតុំ សិវញ្ ខន កិត្តាវេ ៨ មំ សិត្តា ខនំ ខ្ញុំ សេយ្យ ៩ យោ ខន កិត្តា អកិលានោះសើរនា ខេត្តោ ជោតំ សមាន ហេយ្យ វា ស-មាន ហា ខេយ្យ វា អញ្ញត្រូ តថា រួមឲ្យ ទូ យោ ទា ខិត្តិយខ្តុំ ។

(৬ ৬ ៥) យោ បនាតិ យោ យាធិសោ ។ បេ ។ ភិក្ខុតិ ។ បេ ។ អយំ ៩ម ស្មឹ អត្តេ អ ដ ប្បោតា ភិក្ខុតិ ។ អកិលានោ នាម យស្ប វិនា អក្កិនា ដាសុ ហោតិ ។ កិលានោ នាម យស្ប វិនា អក្កិនា ន ដាសុ ហោតិ ។ កិលានោ នាម យស្ប វិនា អក្កិនា ន ដាសុ ហោតិ ។ វិសីវនាបេក្ខោតិ តប្បិតុកាមោ ។ ដោតិ នាម អក្កិ វុច្ចតិ ។ សមាន ហេ យ្យាតិ សយំ សមាន ហតិ អាចត្តិ ទា ខិត្តិយស្ប ។ សមាន ហាបេ យ្យាតិ អញ្ញំ អាណា ខេតិ អាបត្តិ ទា ខិត្តិយស្ប ។ សកី អាណ ត្តោ ព ហុ-តាំបំ សមាន ហតិ អាបត្តិ ទា ខិត្តិយស្ប ។ អញ្ញត្រិ ត ដា រូប ហ្វក្ម យោតិ ហ បេ ឆ្នាំ ទៅ វូប ប្រ ប្ប ប្អ ញ ត្រិ ទ ន. គេន កោ បន សមយេន កំពុ ន បទី ហេ សុំ ដោតិ ៣បំ ជិត្តាយលើ ក្រុក្វាយត្តា ។

វិនយបិឝក មហាវិភង្គ

(៩៩៤) សម័យនោះឯង ភិត្តទាំងឡាយមានសេចក្តីសង្ស័យក្នុង ការអុជប្រទីបទ្ធុះ បង្កាត់ ភ្លើងដុតចាត្រជាដើមទូ៖ កេងភ្លើងទូ៖ ។ ភិត្តចាំង. ទ្បាយក្រាបទូលសេចក្តីទុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា មាលកិត្តទាំងទ្យាយ បើមានហេតុយ៉ាងនោះ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យកិត្តបង្កាត់ ក្លើន ទួន ឯន ឬ (បើ គេឲ្យបង្កាត់បាន ម្នាលកិត្ត ពំនឲ្យ យ អ្នក ពំនឲ្យ យ គច្បីសំដែនទ្បើននូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាំងនេះថា ភិត្តណាមួយមិនមាន៨ម្វី មានបំណងនឹងអាំងភ្លេង ហេយបង្កាត់ខ្លួនឯងភ្ល ប្រើគេឲ្យបង្កាត់ភ្លឺ នូវភ្លេង ត្រវអាបត្តិចុរចិត្តិយ វៀវលែងតែមានហេតុ មានសភាពយ៉ាឹងនោះ IJ (២២៥) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុណាមួយ មានសេចក្តីដូចគ្នានឹងបឋម-ព្វរាជិត ។ ភិត្តណា វៀវចាក់ភ្លើងហើយសប្បាយ ភិត្តនោះហៅថា ជាអ្នក មិនមានជម្ងឺ ។ ភិត្តណា វៀរចាកភ្លើង ហើយមិនសប្បាយ ភិត្តនោះហៅថា អ្នកមានជម្ងឺ។ ពាក្យថា មានបំណងន៍ិងអាំងក្ងើង គឺចង់កំដោកាយ ។ ដែល ហៅថា ក្លើង គឺក្លើងធម្មតានោះឯង ។ ញក្យថា បង្កាត់ខ្លួនឯង គឺកិត្តបង្កាត់ ខ្លួនឯង ត្រាអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ ពាក្យថា បើឲ្យគេបង្កាត់ គឺកិត្តបង្គាប់អ្នកដទៃ ត្រវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ កិត្តបង្គាប់តែម្តង អ្នកទទួលបង្គាប់ទៅបង្កាត់ ភ្លើង (ចែន ដន៍(កិត្តអ្នកបង្គាប់)តែវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ ពាក្យថា វៀវលែងតែមានហេតុ មានសភាពយ៉ាងនោះ គឺលើកទុកចំពោះហេតុមានសភាពយ៉ាងនោះ

ជម្ពស័ព្ទាបទំ និដ្ឋិតំ ។

ត អានិតាម្និតាស្អា**តំ** ។

នដារូបបន្ត្រូលា អាបត្តិ ចាចិត្តិយក្ស ។ អតិលានោ មេតំគោ សៅនាបេគ្នោ ដោតំ សមានហត់ ាំ សមា-ឧហាមេតំ ក អត្ញត្រៃ តដារូមប្បុក្ខុយា អាមត្តំ ចាច់ត្តំ-យស្ប ។ អតិលានោ តិលានសញ្ញី ស៉ៃវនាបេត្តោ ដោត សមានហត់ វា សមានចារេចតំ វា អញ្ញត់ နာဗာနာဂျီးရဲကာ မာစန္တို စာစုန္တိုက္ရမ်ား ရန္နာကာန္ នុក្ខិខតិ អខត្តិ នុក្ខដស្ប ។ តំលានោ អត៌លាន-សញ្ញី អាចត្តំ ឧត្តដស្ប ។ គំលានោ ឋមត៌តោ អាចត្តំ ខុត្តដស្ប ។ តំលានោ តំលានសញ្ញ័ អនាចត្តំ ។ (၉၉၅) ၾသားစိန္ခ်ိဳ ဆိုလာ အက် မူးစိမ္ကာ အ မွန္န ဂိုလ်းရှေအို ဂြီးရွိနည်းကို ဂိုလ်းရှေအို ဗဒီးဗစ် ကော်စိုးကြစ် ជត្តាយពេច តថារូបប្បច្ចុយា អាបនាសុ នុម្មត្តិតាស្ប

យចំត្តិយកណ្ដេ សុភបានវគ្គស្ស ធន្លសិក្ខាបទស្ស អនាបត្តិភាព

ដោត សមានហត់ វា សមានហរេចតំ វា អញ្ញត្

(๒๒७) หลังกเลา หลังกองกฏ้ ใช้หลายเลา

៣ចិត្តិយកណ្ឌ សុរាបានវគ្គ សិក្ខាបរទី ៦ វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

(८८៦) ខ្លួនមិនមានជម្ងឺ ភិត្ត្ថសំគាល់ថាមិនមានជម្ងឺ មានបំណង នឹងអាំងភ្លេង ហេយបង្កាត់ភ្លេងឯងភ្ល ប្រើអ្នកដទៃឲ្យបង្កាត់ក្ដី ត្រវអាបត្ដិ ចាចិត្តិយ វៀរលែងតែមានហេតុមានសភាពយ៉ាងនោះ ។ ខ្វួនមិនមានជម្ងឺ កិត្តមានសេចក្តីសង្ស័យ មានចំណងនឹងពាំងក្វើង ហើយបង្កាត់ក្ងើងខ្លួនឯង ក្តី ប្រើឲ្យអ្នកដទៃបង្កាត់ក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ វៀរលែងតែមានហេតុមាន សភាពយ៉ាងនោះ ។ ខ្វួនចិនមានជម្ងឺ ភិក្ខុសំគាល់ថាមានជម្ងឺ មានបំណង នឹងអាំងក្ទើង ហើយបង្កាត់ក្វើនទូនឯងក្តី ប្រើអ្នកដទៃឲ្យបង្កាត់ក្តី ត្រូវអាបត្តិ ចាចិត្តិយ វៀវលែងតែមានហេតុមានសភាពយ៉ាងនោះ ។ ភិក្ខុចាប់អង្កត ក្ខេងលេកទ្បេង ត្រាអាបត្តទុកដ ។ ខុនមានជម្ងឺ កិត្តសំគាល់ថាមិនមានជម្ងឺ ត្រវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ខ្លួនមានជម្ងឺ ភិក្ខុមានសេចត្តីសង្ស័យ ត្រវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ខ្លួនមានជម្ងឺ កិត្តសំគាល់ថាមានជម្ងឺ មិន(តវៃអាបត្តិទ្យើយ (៩៤៧) វារ:ដែលមិនត្រៃវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៧ យ៉ឺន) **គឺ**ភិក្ខុមានជម្ងឺឲ ភិក្ខុអាំងក្ងើងដែលអ្នកដទៃបង្កាត់ឲ ភិក្ខុអាំងអងីកក្ងើង ដែលគ្មានអណ្តាតឲ កិត្តមានហេតុមានសភាពយាងនោះគឺអុជ់បែទីបត្តិ បង្កាត់ភ្លើង (ដើម្បីដុតចា $(\hat{a}$ ជាដើម) ត្តី បង្កាត់ភ្លើងក្នុងរោងភ្លើងត្តី ๑ $\hat{n}_{\tilde{q}}$ ទានសេចក្តីអនុវាយ (\hat{v}) ទ្ធ $\hat{n}_{\tilde{q}}$ ត្ថ ត្រូត ភិក្ខុដើមបញ្ចត្តិទ្ធ ។ សិក្ខាបទទី ៦ ៥បំ ។

១ ភិក្ខុពស់ចឹក ចោរ ឬម្រឹតសាហាវបៀតបៀនដាដើម ហៅថា មានសេចក្តីអន្តរាយ ។

សត្តមសិក្ខាបទំ

(២២៨) នេច មានលេច មន្ទែ មនុស្ស មនុស្ស វិហរតំ វេន្យវេនេ កាលខ្លុកនិវាទេ ។ តេន ទោ បន សមយេន ភិក្ខុ តទោនេ នាយន្តំ ។ អ៩ទោ រាជា មាកនោ សេនិយោ ពិទ្ធិសាររា សីសំ ឆ្លា-យ៉ីស្បាទ័ត៌ តទោន កត្តា ហៅ អយ្យា ភ្លាយខ្លំតំ រាយឧទ័ ឧទ្ធនាទេ ។ ភ្លំ លោ មានចំយាប ន្លាយ៍សុ ។ អ៩ទោ រាជា មាកដោ សេនិយោ តំម្តិសារោ វិកាលេ សំសំ ភ្លាយំត្វា ឧកវន្ធាប ៥ ក្លាំ តេ ព ហិ ន ក ហ សិ ត្វា តាល សេប្រ អស ម្ដុំ ខ្លេ ន កំសមនេន ម័ង្កសមន្តនា កកក ឧយរ ឧឧរមហរិ ទិត្វា ភកវន្តំ អភិវានេត្វា រៀតមន្តំ និស៊ន ។ រ) ភមន្លំ និសិន្នំ (ទា រាជានំ មាតតំ សេនិយំ តិម្នំ-សារំ ភតា វនេះ ភេទ តិស្បូ តុំ ទញា ភ៨ តាលស្បេរ អាកតោ អសម្ពឺខ្មេន វិលេខឧេនាតំ ។ អ៥ទោ ភជា

សិក្ខាបទទី ព

(២២៨) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគ កាលគង់នៅវត្តវេទ្យវន ជាតលនូតនិក់បស្តាន ជិតក្រង៍រាជគ្រឹះ ។ សម័យនោះឯង ពុក្ខភិត្ត្ គ្នាទៅស្រន់ទឹកឯកំពន់ទឹកឈ្មោះតាបាទ ។ គ្រានោះ ព្រះបាទពិម្តិសាវ-សេនិយរាជ ជាឥស្យរៈក្នុងដែនមគធ: ទ្រង់យាងទៅកាន់កំពង់ទឹកឈ្មោះ តបោទ ដោយតាំងព្រះហ្លូទ័យថា នឹងស្រង់ជទ្រះព្រះសិក្ស ហើយក៏ទ្រង់ ប្រថាប់ចាំ ក្នុងទីដ៏សមគរូវ ដោយតាំងព្រះហ្គូទ័យថា ចាំលោកម្ចាស់ ព័ងទ្បាយស្រង់ទឹករួចសិន ។ កិត្តពំងទ្បាយក៏ស្រង់ទឹកពល់តែយប់ ងនឹត ។ គ្រានោះ ព្រះបាទពិទ្តិសាវសេនិយកដ ជាឥស្សវៈក្នុងដែនមគធ**ុ** សែនដែម្រះព្រះសិរុក្រុងវេលាវិកាល ពួកជនចិនទារនគរ (ហួស) ទៅ ស្ដេចកំឋិតនៅទាង ក្រៅនគរ លុះដល់ពេលព្រឹក ឲ្យឹង ស្ដេចមាន គ្រឿង លាបព្រះអង្គមិនទាន់បានសំអាត ហើយទ្រង់ព្រះដំណើរទៅគាល់ព្រះ ដ៍មានព្រះភាគ លុះចូលទៅហើយក៍ថ្វាយចង្គ័ព្រះដ៍មានព្រះភាគ ហើយ គង់នៅក្នុងទីដ៏សមគុរូ ។ លុះទ្រះបាទពិម្តិសារសេនិយរាជ ជាឥស្សរ: ក្នុងដែនមគធៈ គន់ក្នុងទីដ៏សមគរូរហើយ ព្រះដ៏មានព្រះកាគទ្រង់ត្រាស ថា ចតិត្រមហារាជ ហេតុអ្វីជានជាព្រះអង្គមាន គ្រឿងលាចមិនពាន់បាន លំអាត ហើយស្ដេចមកក្នុងវេលាព្រឹត (យាំងនេះ) ។ គ្រានោះ ព្រះបាទ

ជាចិត្តិយកណ្ដេ សុភាព៩វត្តស្ស សត្តមសិក្ខាបទស្ស បឋមប្បញ្ញត្តិ

មាកនោ សេនិយោ ព័ទ្ធិសាហ ភកវតោ វាតមត្ត អពេខេសំ ។ អ៩ទោ ភកវា រាជានំ មាកនំ សេន័យំ តំម្តិសារ ជម្មិយា តថាយ សន្ទស្សេសិ សមាន-មេស សទុត្តេដេស សទ្យញ់សេស ។ អ៩គោ ភជា မာဂရော (လောင်္ဂီးဟာ စိမ္စီလာက ကလာရာ စခ္ခ်ီဟာ កថាយ សន្ទស្សំតោ សមានចំតោ សមុត្តេជិតោ សម្យមាំសំតោ នុដ្ឋាយាសនា ភកវន្នំ អភិវាខេត្វា មឧត្តិណ៍ តាត្យ មត្តាទំ ។ អ៩លោ ភកវា **រ**)នស្មឺ និនានេ រ)នស្មឺ បការណេ ភិក្ខុសដ្បំ សភ្នំចាតាចេត្យ ភិត្ត ខដំមុខ្លំ សខ្វំ តាំរ ភិត្តវេ ភិត្ត រាជាធំមិ មស្សិត្វា ជ មត្តំ ជាធិត្វា ឆ្លាយខ្លីតំ ។ សថ្នំ ភកកតិ ។ វិកាហ៍ ពុន្ទោ ភកក តថំ ហ៍ នាម ၊ေနာ်ကွား၊ မောယတိုကာ စင်းဖို့စီ စက္ခိုရွာ အ မန္စ ជានិត្វា ភ្លាយិស្បន្តិ នេះ ភិត្តាប់ អប្បសន្ទានំ ກ មសានាយ មសត្ថានំ វា គឺយ្យោភាវាយ ។ មេ រ ៧វតា្ បន ភិក្ខាវេ ៩មំ សិក្ខាបនំ នុន្ទិសេយ្យ៩ ហេ បន

ជាចិត្តិយកណ្ឌ សុភាបានវគ្គ សិក្ខាបទទី ថា សេចក្តីបញ្ញត្តិជាដម្បូង តិម្តិសាវសេនិយរាជ ជាឥស្សរ:ក្នុងដែនមគធ:ក្រាបទូលសេចក្តីនុះចំពោះ ព្រះដ៏មានព្រះកាគ ។ គ្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះកាគទ្រង់ពន្យល់ព្រះបាទ-ពិម្តិសារសេនិយរាដ ដាត់ស្យរៈក្នុងដែនមគគ:ឲ្យយល់ច្បាស់ ឲ្យកាន់យក ព្រម ឲ្យអាចហ៊ាន ឲ្យរីករាយក្នុងពេលនោះ ដោយធម្មឹកថា ។ លំដាប់នោះ ព្រះបាទពិម្តិសារសេនិយរាជ ជាឥស្សរៈក្នុងដែនមគធៈ លុះព្រះដ៏មានព្រះ ភាគទ្រង់ពន្យល់ឲ្យយល់ច្បាស់ ឲ្យកាន់យកត្រម ឲ្យអាចហ៊ាន ឲ្យរីក ដោយធម្មឹកថាហើយ ទ្រង់ក្រោកពីអាសនៈ ថ្វាយបង្គ៍ព្រះដ៏មាន រាយ ព្រះភាគ ធ្លើបទត្បិណចៀសចេញទៅ ។ ញោះរឿងនេះ ដំណើរនេះ *ទើប ព្រះដ៏មាន ព្រះភាគ ទ្រង់ឲ្យប្រជុំកិត្ត សង្ឃ ហើយ ទ្រង់ត្រាស់សូបេញ្ហា កំ* ភិត្តទាំង ឡាយថា ម្នាលភិត្តទាំង ឡាយ ផ្ទុថាភួកភិត្តបានឃើញស្ដេចហើយ ងគ្លទឹកមិនដឹង ប្រមាណកាល ពិតមែនថ្ក ។ ពួកភិត្តុក្រាបទូលថា សូមទ្រន័ មេត្តា ជ្រោស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះកាគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលកិត្តទាំឥឡាយ ព្ទុកមោយបុរសទាំងនោះ បានឃើញស្ដេចហើយ មិនគុរនឹងង្កតទឹកមិនដឹងប្រមាណកាលសោះ ម្នាលភិត្តទាំងទ្បាយ អំពើ នេះមិនមែននាំឲ្យជែះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លា ឬនាំពុកជន ដែលជ្រះថ្កាហើយឲ្យវឹងវឹតតែជ្រះថ្កាទ្បើងទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិត្តទាំងទ្បាយ អ្នកទាំង ទ្បាយគប្បីសំដែងទ្បើងនូវសិក្ខាបទ នេះយាងទេះថា ភិក្ខុណាមួយ

វិនយប់ជីកេ មហាវិភង្គោ

အိက္ခ္ နို၊အေရွးမားမံး⁽⁰⁾ ဆူးယယ၂ စားစိန္ဒီယစ္ရီ ၅ **ပါ**းကိုနံ កកវតា ភិក្ខុនំ សិក្ខាមនំ បញ្ចត្តំ ហោតំ ។ (២២៤) នេះ សេ ជន មាន ខេន ភ្នំ និយា-សទយេ បរិន្យាមាសទយេ កុត្តាចាយន្តា ន ឆ្លាយន្តិ សេនកតេន កត្តេន សយន្តំ ។ ចំព័រ៌ សេនាសនំរំ នុស្សតិ ។ ភកវតោ រានមត្តំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភំក្តាវ នុណ្ណសមយេ មាំន្យាមាសមយេ និវេនឌ្ឈមាសំ ភ្លាយំតុំ រ)វញ្ បន ភិក្ខុវេ ៩មំ សិក្ខាបនំ ឧន្ទុំសេ-ယျာင္းကာ စင္စ နယ္ဆို နိုးၾကိဳးရာမွာ မွာ ဆိုယ္လား ဆိုယ္လား အိုယ္လား အိုယ္လား အိုယ္လား အိုယ္လား အိုယ္လား အိုယ္လား សមយា ទាចំត្តិយំ ។ តត្តាយំ សមយោ និយឌ្ឍោ មាសោ សេសោ តិម្លានន្តំ វស្សានស្ប បឋមោ មាសោ ឥច្នេនេ អឌ្ឍនេយ្យមាសា ខណ្ឌសមយោ មវិន្យាមាសមយោ អយំ តត្ត សមយោត៌ ។ រាវញុំធំ កកវតា ភិក្ខុ សំ ក្ខាម ៥ ញត្តំ ហោត ។ ទ នរេនទូមាសន្តិបិ ពាវោ ។

රිගුර

វិទយបិដក មហាវិភង្គ

មិនពន់ដល់កំណត់កន្លះរែខហើយផ្លូតទឹក ត្រវអាបត្តិបាចិត្ត័យ ។ សិក្ខាបទ នេះ ព្រះដ៏មាន ព្រះភាគ ទ្រង់បញ្ហាត្ត ដល់ភិត្ត ទាំង ឡាយ យ៉ាំងនេះវួច ហើយ ។ (២៩៩) សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងទ្បាយសង្ស័យក្នុងសម័យក្តៅ ក្នុងសម័យស្ទះស្អាប់ ក៏មិនហ៊ានងូតទឹកទ្បើយ មានខ្លួន(បទ្យាក់ដោយ ញើសក្អែលហើយក៏ចេះតែសំង៍ទៅ ។ ចីវវក្ដី សេនាសន:ក្ដិ ក៏ប្រឡាក់ ប្រឡូស (ដោយហេតុនោះ) ។ ភិក្ខុទាំងទ្យាយក្រាបទូលសេចក្តីទុះ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ ក្នុងសម័យក្តៅ សម័យស្ទះស្លាប់ ទុកជាមិនទានដល់កន្លះ ខែ តឋាគតអនុ-ញាតឲ្យកិត្តភ្នំភូទឹកបាន ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយគប្បីសំដែង ទ្បើងនូវសិត្តាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិត្តណាមួយមិនទាន់ដល់កំណត់កន្លះខែ ហើយង្គតទឹក ត្រវអាបត្តិបាចិត្តិយ វៀវលែងតែមានសម័យ ។ ឯសម័យក្នុង សិក្ខាបទនោះ គឺមួយខែកន្លះដ៏សេស (វាងចុង) នៃគិម្ភវដ្/ មួយខែវាង ដើមនៃវសព្វនរដូវ រួមទែទាំងនេះ ត្រវជា ៤ ខែកន្ទះ ហៅថាសម័យក្ដៅ^(ទ) សម័យស្ទុះស្អាប់^{(២}) នេះជាសម័យក្នុងសិក្ខាបទនោះ ។ សិក្ខាបទនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រន់បញ្ហត្តដល់ភិត្ខទាំនទ**្**ទាយយ៉ាន៍នេះរួចហើយ ។

១-៤ មួយទែកគ្លះខាងចុងតិម្លូរដ្ឋវ គឺតាំងពី ១ កើតទៃដេស្នូទៅដល់ ១៥ កើតទែអាសាឡ នេះជាខេត្តរបស់សម័យក្តៅ ។ ឯមួយខែទាងដើមដៃវស្សាសរដ្ឋវ គឺតាំងពី១ភេដខែអាសាឡ ទៅ ដល់ ១៥ កើតខែស្វាពន៍ នេះជាខេត្តរបស់សម័យស្នុះស្នាប់ ។

(២៣) តេន ទោ បន សមយេន ភិត្ត ភិលានា ເຍກລິ ໆ Ron တိုင္မ ကာ အီက Ron အီက အီက **រ**ននរៅចុំ តច្ចារុំសោ ១មន័យ តច្ចំ យាមន័យភ្លំ ។ ဗုိုးရှိ ဗယ် အင်္ဂလာ စိုးကို ရွိများကို ရွိယာဗ အေဒ នោ ជាសុ ហោតិ ឥនានិ បន ភកវតា បដិក្តិត្ត ကိုက္ကိုင္ခ်ာယန္စာ ေနာက္ ေၾကာင္းေၾကာင္းေၾကာင္းေၾကာင္းေၾကာင္းေၾကာင္းေၾကာင္းေၾကာင္းေၾကာင္းေၾကာင္းေၾကာက္ကို ကိုက္ ហោត័ត៍ ។ ភកវតោ វាតមត្តំ ភាពេខេសុំ ។ អនុ-ជានាទិ ភិក្ខុឋ ភិលាខេន ភិក្ខុនា ខ្ទំបនខ្ឈមាសំ នាយ៍នាំ រាវញ បន ភិត្តាវ ៩មំ សិត្តាបន នុន្ត៌-ၾကာင္းကာ စာဖ မွာ့လ္ဆံ နံးၾကီးမားမွာ လူကေကါ អញ្ញត្រៃ សមយា ចាចំត្តិយំ ។ តត្តាយំ សមយោ နိယး၏ စားမာ မေးမာ နိမ္မာနန္ဒီ နက္စာနက္ ឋឋមោ មាសោ ៨ច្នេះនេ អឌ្ឍនេយ្យមាសា ឧណ្ណសមយោ

ជាចិត្តិយកណ្តេ សុរាបានវគ្គស្ស សត្តមសិក្ខាបទស្ស

ជាចិត្តិយកណ្ឌ សុភបានវត្ត សិក្ខាបទទី ពី សេចក្តឹបញ្ញត្តិជាបន្ទាប់ (២៣០) សម័យនោះឯង ភិក្ខុមានជម្ងឺជា (ប៊ីនអង្គ ។ ឯពុកកិក្ខុ ជាអ្នកសូវជម្ងឺចាននិយាយពាក្យនេះនំងកិត្តដែលមានជម្ងឺថា ម្នាលអាវ៉ុសោ អ្នកទាំងទ្បាយល្មមអត់ធន់បានឬទេ ល្មមញ៉ាំងអត្តភាពឲ្យប្រព្រឹត្តទៅបាន ឬ េ ។ ពួកភិក្ខុមានជម្ងឺ (ជាប់ថា ម្នាលអាវ៉ុសោ ពីដើមយើងទាំងទ្បាយ មិនទានដល់កំណត់កន្លះខែ ក៏តែងតែង្សតទឹក (្រោះហេតុនោះ ទើបព្វុកយើង មានសេចក្តីសប្បាយ តែឥឡូវនេះ ព្រះដ៏មានព្រះកាគទ្រន់ហាមហើយ ហេតុនេះយើងទាំងឡាយមានសេចក្តីសង្ស័យមិនហ៊ានងូតទឹកឲ្យើយ ជាន ជាយើងមិនបានសេចក្តីសច្បាយដោយហេតុនោះឯង ។ ទើបកិក្ខទាំងឲ្យាយ នាំសេចក្តីនុះក្រាបចូលចំពោះព្រះដ៏មានព្រះកាគ ៗ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិត្តទាំងឲ្យាយ ភិត្តមានជម្ងឺ ទុកជាមិនទាន់ដល់តំណត់កន្លះខែ តថាគត អនុញាតឲ្យនូតទឹកបាន មាលកិត្តទាំងទ្បាយ អ្នកទាំងទ្បាយគប្បីសំដែង ឡើងនូវសិត្តាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិត្តណាមួយមិនទាន់ដល់កំណត់កន្ទះខែ ហើយភ្លតទឹក ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ វៀវលែងតែមានសម័យ ។ ឯសម័យ ក្នុងសិក្ខាបទនោះ គឺមួយខែកន្ទះដ៏សេស (ទាងចុង) នៃគិម្ភដេវ មួយខែទាង ដើមនៃវស្សានដេរូវ រួមខែទាំងនេះ ត្រូវជា ៤ ខែតុន្វះ ហៅថា សម័យក្តៅ

_

វិនយប់ដកេ មហាវិកង្កោ

មវិន្យាមាសមយោ កំលានសមយោ អយំ តត្ត សមយោតិ ។ រៅវញ្ចុំនំ ភកវតា ភិត្ត្ចនំ សិត្ត្យាមនំ បញ្ញត្តំ ហោតិ ។

(២៣០) តេន ទោ បន សមយេន ភិក្ខុ នាកាម្មុំ က္ဆံ ကိုက္က်ပ္နာထုန္ရာ ဗ ဗာထိန္ရွိ လေနၾကနာ ကုန္ကေန សយន្តំ ។ ខីអំមិ សេនាសនំមិ នុស្សតំ ។ កការតោ រវតមត្តំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាម៌ ភិក្ខាវៅ តាម្មសមយ ទំពេន ឡាមាស់ ន្លាយំតុំ វៅញ បន ភិត្តាវ ៩មំ សំត្វា-**ၓၕဴ ရန္နီ၊ လယ္ပာင ၊ ယာ ၓၕ** အိဳက္စ္က ရဲ၊ အေရွးမာ လံ န္ဘားယယျ နက္ဆခြ လမယာ ဓာင်ခ္ရွိယံ ។ ခုန္ရာယံ လဗဏာ နိယးရွက္ ဗားလာ လေးလာ အိမ္သာနန္ရွိ အက္-ឧស្ស បឋមោ មាសោ ឥច្ចេតេ អឌ្ឍតេយ្យមាសា နဏ္ဍမာၾကာ ရန္ပါသမားကာ နွယ္စာနာနက္ကေန ကဋ္ဌ လ ဗ ယေ က က က က က က က က က က က က က က က က កកាតា ភិក្ខុនំ សិក្ខាបនំ មញ្ញនុំ ហោត ។

វិនយបិជា មហាវិភង្គ

សម័យស្តុះស្អាប សម័យភិត្តមាន៨ម្ងឺ នេះហៅថា សម័យក្នុងសិត្តាបទ នោះ ។ សិត្តាបទនេះ ព្រះដ៏មានព្រះកាគទ្រង់បញ្ញត្តដល់ភិត្ត្តទាំងឡាយ យ៉ាងនេះរួចហើយ ។

(៤៣១) សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងទ្បាយ ធ្វើនវកម្មហើយមាន សេចក្តីរង្កៀស (ទ្វាច់ក្រងត្រវ៉ាទាស) មិនហ៊ានងូតទឹក ឡើយ ហើយ ក៏សិងទាំងទូនប្រទុក្នក់ ដោយញើសក្អែល ។ ចវិវត្តី សេនាសនៈក្តី ត៍សៅហ្មងនៅ ។ កិត្តទាំងទ្បាយក្រាបទូលសេចក្តីនុះចំពោះព្រះដ៏មាន ព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រន់ត្រាស់ថា ម្នាលភិត្តទាំងទ្បាយ ក្នុងសម័យធ្វើការ ងារ ទោះមិនទាន់ដល់កំណត់កន្លះខែ តឋាគតអនុញាតឲ្យកិត្តង្ក័តទឹកបាន មាលភិត្តទាំនទ្យាយ អ្នកទាំនទ្យាយ គប្បីសំដែនទ្យើននូវសិត្តាបទនេះ យ៉ាន៍នេះថា ភិក្ខុណាមួយ មិនទាន់ដល់កំណត់កន្លះខែ ហើយង្គតទឹក ត្រវអាបត្តិចាចិត្តិយ វៀរលែងតែមានសម័យ ។ ឯសម័យក្នុងសិក្ខា-បទនោះ គឺមួយខែកន្លះដ៏សេស (ខាងចុង) នៃគិម្មរដូវ មួយខែខាង ដើមនៃវិស្សានដេរូវ រួមទែទាំងនេះត្រូវជាពីរខែតន្វះ ហៅថា សម័យក្តៅ សម័យស្ទុះស្អាប់ សម័យកិត្តមានជម្ងឺ សម័យធ្វើការងារ នេះជាសម័យក្នុង សិក្ខាបទនោះ ។ សិក្ខាបទនេះ ព្រះដ៏មានព្រះកាគទ្រន់បញ្ហាត្តដល់ពួក កិត្តយ៉ាន៍នេះហើយ ។

மறைம

ជាចិត្តិយកឈ្នេ សុរាជាសត្វស្ស សត្វមសិក្ខាបទស្ស អនុប្បញ្ញត្តិ

(២៣៤) នេះ លោ ឧទ សមយេន ភិត្តា អន្តាន-មក្តុំ កត្តា តាត្តាប្តាយន្តា ជ ភ្លាយន្តិ សេឧកគេជ ကႏန္ရာေလးယာန္ရဲ့ ၅ စီကိုစီ ၊ လေးလာလမိုစီ ေရုလ္မႈနီ ၅ ភកាវតោ រៀតមត្ត អាពេចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខុវ អន្ធានកមនសមយេ ឱ្យនេឌ្ឍមាស់ ឆ្លាយ់តុំ រៅញ្ បន ភិត្តាវេ នមំ សិត្តាបន់ នុន្តិសេយ្យ៩ យោ បន ភិត្តា «ពេន ឡាមាស់ ខ្លាយេយ្យ អញ្ញត្រ សមយា ဓာင်န္ဂိယ် ។ နန္ဂာယ် လဗဏေ နိယးရွာ ဓားက សេសោ តិម្លានន្តិ ស្បានស្ប បឋមោ មាសោ ឥច្ចេតេ မရွိ၊ေရာမာနာ ရက္ဆာနာေတာ အိုးရွာစာနာေတာ តំំលានសមយោ តាម្មសមយោ អន្តានតមនសមយោ អយំ តត្ត សមយោត៌ ។ វៅញុំជំ ភកវតា ភិក្ត្ច ជំ សំត្តាបនំ បញ្ចតំ ហោតំ ។

က်ကိုအဲဒီကော် အေး လေး အေး ကောက်ရှိက အိုအို မျင့္ပါးဆားမ်ား အိုအားဆို အကောက္ဆာ မား၊ အေ အိုအိုလ္လာ၊ ကောင္ရွိ ၊ ဧ၊ အဲ ေဒေါက်ာ္၊ ရောက်ာ္ ရောက္ရွိ ျ

ໂຍ ຄ**ງ ຄງ**

မ်းက္ က္

បាចិត្តិយកណ្ឌ សុភាបានវិត្ត សិក្ខាបទទី ថា សេចក្តីបញ្ហត្តិដាបត្ថាប់

(២៣៤) សម័យទោះឯង ភិក្ខុព័ងឲ្យយ ដើរផ្លូវចាយ មាន เพธุรีเเล็่ (ภูธุเกิรโสรเตง) ก็ยิรทิรธุลริก เทียงรี ពំនទ្ធនដែល សៅហ្គងដោយ ញើសក្អែល ។ ចំរែត្តី សេនាសនៈក្តី កំ សៅហ្មន៍ទៅ ។ កិត្តទាំង ទ្យាយក្រាបទួលសេចក្តីនុះ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះ តាគ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលកិត្តទាំងទ្បាយ ក្នុងសម័យដើរផ្លូវឆ្ងាយ ទោះមិនទាន់ដល់កំណត់កន្លះវែរ តថាគតអនុញាតឲ្យកិត្តន៍តទឹកចាន ម្នាល គប្បិ៍សំដែនទៀននូវសិក្ខាបទនេះយាំង ភិត្តទាំងទ្យាយ អ្នកទាំងទ្យាយ ភិត្តណាមួយមិនទាន់ដល់តំណត់កន្ទះវែ១ เทียนุธรริก (ธร នេះថា អាបត្តិចុះចិត្តិយ វៀវលែងតែមានសម័យ ។ ឯសម័យក្នុងសិក្ខាបទនោះ สี่ยูพโจกธุระนี้เพพ (จาล์อุล์) ไรลิยาสู่1 อิ๊ลยูพโจจาล์เนียไรไพกร វដ្ស រួមទែទាំងនេះ ត្រៃវដាពីវទែកន្លះ ហៅថា សម័យក្តៅ សម័យស្ពះ ស្អាថ សម័យមានជម្ងឺ សម័យធ្វើការងារ សម័យដើរផ្លូវឆ្ងាយ នេះដាសម័យក្នុង សិក្ខាបទនោះ ។ សិក្ខាបទនេះ ព្រះជ័មានព្រះកាគទ្រង់បញ្ចត្តដល់កិត្ត ទាំងឲ្យយយ៉ងនេះវួចហើយ ។

(៤៣៣) សម័យនោះឯង ភិក្ខុជា បើនរូប ធ្វើចីវវកម្មកងទីវាល , ត្រូវខ្យល់បក់ដោយទាំងធូលីមក ទាំងភ្លៀងក៏ធ្លាក់ចុះមកត្រូវបន្តិច ១ ផង ៗ វិនយបិដកេ មហេវិភង្គោ

အိန္အာ အုန္လာ့တ္ အေနာ့ အဆို အိုလံုးဥအေနာ့ အိန္ဒာ សយន្ត៌ ។ ខ័រវំថិ សេនាសនំចំ នុស្សតំ ។ ភកវតោ រ)នមន្តំ ភាពចេសុំ ។ អនុជានាម ភិត្តាវេ វានុវដ្ឋ-សមយេ ខ្ញុំពេនឡាមាស់ ឆ្លាយំតុំ រៅវញ្ បន ភិក្ខុវេ វម័ សំត្លាបន់ នុទ្ធិសេយ្យ៩ យោ បន ភិត្តុ និវេនឌ្ឍមាស់ န္သားယယ္ မ္တာ့ခြင္ရ မ္ရာယ္ စာငံန္ခ်က္ ေနာ္ဆက္ လဗဏေ နိယးရှာ ဗားလာ လေးလာ အိမ္သာနန္ဒိ ကျော-ឧស្ស បឋទោ មាសោ ឥច្ចេតេ អឌ្ឍតេយ្យមាសា នុស្លាសទយោ ចាំខ្យាចាសទយោ គំលានសទយោ តាម្មសមយោ អន្ទានតមនសមយោ វាតវុដ្តិសមយោ អយំ តត្ត សទយោត៌ ។

(២៣៤) យោ បនាតំ យោ យានិសោ ។ ខេ ។ ភិក្ត្ចិតំ ។ ខេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្តេ អជ៌ប្បោតា ភិក្ត្ចិតំ ។ ឱ្យនេឌ្ឈមាសត្តិ ឧភកឌ្ឍមាសំ ។

វិនយមិដក មហាវិភង្គ

ភិត្តពំងឲ្យយមានសេចក្តីរង្កៀស (ទ្ងាចកែងត្រវទោស) ត៌មិនហ៊ាន ន៍តទឹក សឹងទាំងខ្លួនប្រឡាក់ប្រឡូស (នោះឯង) ។ ចីវៃក្តី សេនាសនៈក្តី $\hat{\mathbf{n}}$ សៅហ្មងនៅ ។ ភិត្តទាំងទ្យាយក៍ក្រាបទូលសេចក្តីនុះចំពោះព្រះដ៏មាន ព្រះតាគ ។ ព្រះអង្គទ្រន់ត្រាស់ថា ម្នាលកិត្តទាំងទ្បាយ ក្នុងសម័យ រប្រនៃ និង ទ្រាជាមិនទាន់ដល់កំណត់កន្លះ ទេ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យ ភិត្តភ្នភទឹកចាន ម្នាលកិត្តទាំងទ្បាយ អ្នកទាំងទ្បាយគប្បីសំដែងទ្បើងនូវ សិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា កិត្ខណាមួយមិនទាន់ដល់កំណត់កន្លះរែ ហើយ នត្រទឹក ត្រវអាបត្តិចាចិត្តិយ វៀវលែងតែមានសម័យ ។ ឯសម័យ ក្នុងសិក្ខាបទនោះ គឺមួយខែកន្ទះដ៏សេស (ទាងចុង) នៃគិម្ភរដ្ឋ នឹង មួយទែទាងដើមនៃស្បានរដ្ឋវ រួមទែទាំងនេះត្រវដាពីរខែកន្ទះ ហៅថា សម័យក្តៅ សម័យស្ទះស្លាប់ សម័យមានជម្ងឺ(°) សម័យធ្វើការនារ(២) សម័យដើរផ្លូវឆ្នាយ(m) សម័យខ្យល់នឹងក្រៀង(L) នេះជាសម័យក្នុង សិត្តាបទនោះ

(២៣៤) ត្រឪពាក្យថា ភិក្ខុណាមួយ មានសេចក្ដីដូចគ្នានឹង , **បឋ**មចារាជិក ។ ពាក្យថា មិនទាន់ដល់កំណត់កន្ទះទែ គឺទូះកន្ទះទែ ។

๑-๒-๓-៤ សម័យទាំង៤ យ៉ាងនេះមិនចំពោះទែណា ថ្ងៃណាទេ ដែលមានពំណត់ពីរទែ ពន្លះតោះតែសម័យពីរយ៉ាងខាងដើម ។ 6 ගු ජ

៣ចិត្តិយកណ្តេ សុរាជានវគ្គស្ស សត្តមស័ក្ខាបទស្ស សិក្ខាបទវិកន្លោ

န္ထားယာယ္။ ေရးလ္ကာေရး ေရးနားကား က က္ကာယ္က រយោក ឧត្តដំ ។ ឆ្លានបរិយោសានេ អាមត្តំ ទាចិត្តំ-ယည္ ၅ မက္ဆုန္သြ ညမယာန္ ဗျဖန္မာ ညမယံ ၅ នុស្លាសមយោ នាម និយឌ្ឍា ទាសោ សេសោ គំម្លា-នំ ។ បន្លៃប្រភេមយោ នាម ស្បែនស្បូ បឋមោ សមោ ។ ។ខ្មែនេ អង្គីខេលិសមា វយ៍មានលេ ဗၢိဳင္စ္စုတမာဗဏေနာ အက္ဆီနာမွ ဒု အီလာနမာဗဏ စားမ ယဆ္ျာိစာ စ္လားဒေဒ ေရးဆုိးတာခ်ိဳး ၅ ခိုလာ-ឧសមយោត៍ ត្លូយិតពុំ ។ កម្មសមយោ នាម អន្ត-មកោ បរិវេណ៍បំ សម្មដ្ដំ ហោតំ ។ កាម្មសមយោត៍ ខ្លាយិតពុំ ។ អន្ទានកមនសមយោ នាម អឌ្ឍយោជនំ ကမ်ဳိးလျားမ်ဳိးနား ဆွယ်နားရှိ ကင္ဗးလ္ရွင္က ဆွယ်နားရှိ က(နာန នាយនទំ ា វានុវុដ្ដីសទយោ នាម ភិត្តា សរជេន វាតេន និតាំណា យោន្តិ ខ្វេ វា តំណំ វា ឧឧតដុស៍. តាន៍ កាយេ បភិតាន៍ ហោន្តំ ។ វាតវ៉េដ៍សមយោតំ ရ္ကာဏ်ဆင္ပံ ។

៣ចិត្តិយកណ្ឌ សុរាជា៩វត្ត សិក្ខាបទទី ពី សិក្ខាបទវិភង្គ

ពាក្យថា គ្លួតទឹក គឺកិត្តកំពុងគ្លួតទឹកដុលដោយផងលំអិតក្តី ដោយដី ស្អិតក្តី ត្រវអាបត្តិទុក្កដ គ្រប់ប្រយោគ ។ លុះង្ងិតរួច សែច ត្រវអាបត្តិ ចុះចិត្តិយ ។ ពាក្យថា វៀវលែងតែមានសម័យ គឺលើកលែងចំពោ**ះ** សម័យដែលគរូ ។ មួយខែកន្ទះដ៏សេស (ទានចុន) នៃគិម្ភដេវ ហៅថា សម័យក្តៅ ។ មួយខែទាងដើមនៃស្រែនដេរូវ ហៅថា សម័យស្ទះ-ស្អាប់ ។ រួមខែទាំងនេះ ត្រូវជាពីរខែតន្ទុះ ហៅថា សម័យក្តៅ សម័យ សុះស្លាថ់ កិត្តដ៏ងដូច្នេះហើយ គប្បីង្វតទឹកចុះ ។ កិត្តណាវៀវចាក ការង៍តទឹកមានសេចក្តីមិនសប្បាយ កិត្តនោះហៅថា មានសម័យមានជម្ពឺ ឬថា មានសម័យឈឺថ្កាត់ ។ កិត្តដឹងទូនថា មានសម័យឈឺផ្កាត់ហើយ គប្ប័ង្គតទឹកចុះ ។ ការងារដោយហោច*ភៅ សូ*ម្បីតែទោ*ស*(ចាស<mark>សំ</mark>អាត បរិវេណ ក៏ហៅថា សម័យធ្វើការងារ ។ កិត្តដឹង១៩ថា សម័យធ្វើការ ងារហើយ គប្ប័ង្គតទឹកចុះ ។ ដែលហៅថា សម័យដើរផ្ទូវគ្នាយ គំភិត្តគិតថា អញន៍ងដើរផ្ទុវប្រមាណកន្ទះយោជន៍ ហើយគប្បីង្កូតទឹក ភិត្តអ្នកដំណើរគប្បីងូតទឹកចាន ភិត្តដើរទៅហើយគប្បីងូតទឹក បាន ចាន ។ ដែល ហៅថា សម័យ ទ្យល់នឹង ភ្លៀង គឺពួកភិត្ត្តត្រូវ ទ្យល់ប្រកប ដោយធ្លូលីហើយ មានដំណត់ទឹកពីរដំណត់ក្តី បីដំណត់ក្តី ឆ្នាក់ត្រូវ កាយ ។ ភិត្តដឹងថា មានសម័យទ្យល់នឹងក្វៀង នហ្វ័ង្វតទឹកបាន 🤋

රිගුප්

វិនយប៌គំពេ មហាវិភង្គោ

(២៣៥) នុនតាន្លាមាសេ នុនតាសញ្ញ័ អញ្ញត្រ សមយា ញយតំ អាបត្តំ ទាប់ត្តិយស្ស ។ ឩុនតាន្លា មាសេ ឋមតំតោ អញ្ញត្រិ សមយា ញយតំ អាបត្តំ ទាប់ត្តិយស្ស ។ ឩុនតាន្ឈមាសេ អតិឋេតាសញ្ញ័ អញ្ញត្រិ សមយា ញយតំ អាបត្តំ ទាប់ត្តិយស្ស ។ អតិឋេតាឡាមាសេ ឩុនតាសញ្ញ័ អាបត្តំ ខុត្តាដស្ស ។ អតិឋេតាន្ឈមាសេ ឋមតំតោ អាបត្តំ ខុត្តាដស្ស ។ អតិវេតាន្ឈមាសេ អតិវេតាសញ្ញ័ អនាបត្តំ ។

(២៣៦) អនាបត្តំ សមយេ អឌ្ឍមាសំ ឆ្លាយតំ អតិកេតឌ្ឍមាសំ ឆ្លាយតំ^(۹)ទារំ កញ្ញឆ្នា ឆ្លាយតំ ស^{ព្}ប្បុទ្ធន្ត៌មេសុ ជនបនេសុ អាបនាសុ ខ្មន្តតាស្ប អានិតាម្មិតាស្សាតំ ។

សត្ថមសិក្ខាបទ និដ្ឋិត ។

៩ ឥទោ បរំ កត្តចំ យោត្តភេ សតិ ករណីយេ ឧទកំ ឧតរិត្វា ត្លាយតិ បារំ តច្ចត្តៅវា អាតច្ចត្នោ
 វា តាយតីតិ ឯវំ បាឃា អត្ថំ ។

វិនយប៌ជា មហាវិភង្គ

(២៣៥) មិនទាន់ដល់កន្វះខែ ភិត្តក៏សំគាល់ថា មិនទាន់ដល់កន្វះ ទែ ហើយនូតទឹក ត្រវអាបត្តិបាចិត្តិយ វៀវលែងតែមានសម័យ ។ មិនទាន់ដល់កន្លះទែ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រវអាបត្តិចាចិត្តិយ វៀវ ใบธโตยารพยับ ๆ ยิธตร่สมกรระไจ กิรูผลางชา เพื่ม ហើយង្គតទឹក ន្រាវអាបត្តិបាចិត្តិយ វៀរលែងតែមានសម័យ ។ កាល លើសជាងកន្លះទែ កិត្តសំគាល់ថា ខ្លះវិញ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កាលលើស ជាងកន្លះខែ កិត្តមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កាលលើស น่าลักธุระไข กิรูณ์ ลางช่า เงินเธร ยิธ โต่ เทบลู้เจา ซ b = b = b) dt: ដែលមិន ត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន៨យ៉ាង)ค็กิรู ตารงษัพจ กระโอกิรูม์ลดิกษุลจ เพิ่งท่าลกระโอกิรูม์สดิกจ ភិត្ត្ ធ្លូវ ទៅ (តើយម្ខាងហើយងូត ១ ភិត្ត នៅក្នុងជនបទចុងដែនបង្អស់ទ ភិត្តមានសេចតីអនុវាយ⁽⁰⁾ឲ្រភិត្ត តិត្ត តិត្តដើមបញ្ជាតិ ឲ្យ។

សិក្ខាបទទី ៧ ៥បំ ។

គឺភិត្តុមានសត្វឃ្មុំដាដើមដេញ ទី០ ហើយមុដ ទៅក្នុងទី០ ដើម្បីឲ្យផុតពីសេចក្តីអត្តរាយ
 តោះ ហៅថា មានសេចក្តីអន្តរាយ ក្នុងសិក្ខាបទ ខេះ •

អដ្ឋមសិក្ខាបទំ

(៤៣៩) ភេទ សមយេន ពុន្នោ ភកវា សាវត្ថិយំ វិហវតិ ដេនានេ អនា៩ចំណ្ឌិតាស្បូ ភារាមេ ។ នេន ទោ បន សមយេន សម្ពូហុលា ភិត្ត្ ៥ បរិព្វាជតា ច សាគោតា សារ័ត្តិ៍ អន្ធានមក្កប្បជិបត្នា ហោន្តិ ។ អន្តរាមក្តេ ចោរា និត្តាមិត្វា តេ អច្ឆំឆ្លឹស ។ សាវត្ថិយា រាជភដា ខិត្តមិត្វា តេ ចោម សកណ្ដេ កហេត្វា ភិត្តានំ សន្តិកោ ន្ធតំ ចាហេសុំ អាកច្ឆន្ត កន្ទនា សភំ សភំ ពីហំ សញ្ជានិត្វា កញ្ចត្តិ ។ កិត្តា ខំពេទ និយាប្លឹង មនុស្ស ឧដ្ដាយន្តំ ទំយន្តំ វិទា ខេត្ត ក៩ ហំ នាម កន្តនា អត្តនោ អត្តនោ ទីវ៉ាំ ជ សញ្ជាជិស្បត្តិតំ ។ អស្បេសុំ ទោ គិត្ត តេសំ မင်္ဂလုပ်င္ နင္သိတဲ့ဆီ စီကီဆီစီ နင္းစီ ရ អ៩លោ តេ ភិត្ត ភកវតោ សិនមន្តំ អាពេចេសុំ ។ អ៩លោ គកវា ឯតស្មឺ ចំពានេ ឯតស្មឺ បករណោ

សិក្ខាបទទី ៩

(៤៣៧) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ កាលគង់នៅវត្តដេតវន វបស់អនាថបណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រងសាវត្តី ។ កាលនោះឯង ពួកកិត្តខ្វះ ពួកបរិច្ចាជកទុះ ជាច្រើនប្រឆាំត្នាដើរផ្ទូវឆ្វាយ ពីក្រុងសាកេតទៅក្រុង សាវត្ថី ។ លុះដល់ពាក់កណ្តាលផ្ទូវ មានពួកចោរចេញមកប្ងន់ពួកកិត្តនឹង ពួកបរិច្វាជកទាំងនោះ ។ រាជអាមាត្យទាំងទ្បាយនាំគ្នាចេញពីក្រងសាវត្ត័ មកចាប់ចោរពំងនោះបានត្រមព៌ងឲ្រព្យបស់ ហើយប្រើចម្រើនៅក្នុង សំណាក់ពួកភិត្ថថា លោកម្ចាស់ទាំងទ្បាយចូរនិមន្តមកយកចីវររបស់ខ្លួន ៗ តាមស្គាល់ចុះ ។ ភិត្តទាំងឲ្យយក៌មិនស្គាល់ចីវវ ។ មនុស្សទាំងឲ្យយ $\hat{\pi}$ តោលទោស តិះដៀល បន្ទះបង្គាប់ថា លោកម្ចាស់ទាំងឲ្យយមិនគួរនឹង មិនស្គាល់ចីវររបស់ទូន ។ សោះ ។ ភិត្តទាំងឲ្យយបានឲ្មមនុស្សទាំងនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្អាប់ហើយ ។ ទើបកិត្តទាំងនោះក្រាបទូល សេចក្តីនុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះកាគ ។ ព្រោះរឿងនេះ ដំណើរនេះ

ិនយប៌ឥតេ មហាវិភង្គោ

ភិត្តាសង្ឃ៍ សន្និចាតាបេត្វា ភិត្តាន់ តានឧុច្ឆាំកាំ តានឧុ-លោទំគាំ ជម្មី តាថំ តាត្វា ភិក្ខុ អាមន្ត្តេស៍ តេនហ៍ តំក្លាវ តំក្លានំ សិក្ខាមនំ មញ្ញាមេស្បាម ឧស អន្ថាសេ បដិច្ច សន់្បូសុដ្ឋតាយ សន់្បូជាសុតាយ ។ បេ ។ សន្ធម្មដ្តិតំហា វិនយានុក្តហាយ ។ រាវញ្ បន ភិត្តាប ត់ទំ សិក្ខាបន់ ឧន្ទិសេយ្យថ លំ បន ភិក្ខានា ចំព-လားနား ဆိုလ္ဆံု ဒုရလာအားလား မိုးကူးဆံု ဒုရလာ-ការលំ អានាតព្ំ ដល់ ។ កាន្ទ ។ កាន្យសាមំ ។ អនានា ខេ ភិត្តុ តំណំ នុទ្ធណ្ឌូការណាន់ អត្ញូតាំ နေဘုက္လာအားကို အီး စီးကို ကြာက္လာယ္စု အစိန္ရွိယန္ရွိ ។ (၂၈၈၄) ဗိုင်ဆန္ဆန္ဆန္က ရက္က (၁၈၄) ရက္က (၁၈၄) အမ အင္အိ စီကန္ မရားကို စီကို ၅ နိုက္တို နေရာက္လားကား-**ကာင္ မူစာဆုံ ေခၚကာၾားကံု မာအာဆိုင္ရွိ မုဒ္မရဲက** ကုလက္ခေဒဒိ မာနာနာရံ ។ နီလံ ဆမ ၊ဠ နီလာနီ

රිගුර

វិនយបិឝិក មហាវិភង្គ

ទេ ប ព្រះដ៏មាន ព្រះភាគ ទ្រង់ ទ្យៃបដុំភិក្ខុសង្ឃ ហើយធ្វើធម្មីកឋាដ៏ល្មម សមគួដេល់រឿងនោះ ។ ដល់ភិក្ខុទាំង ទ្យាយ ហើយ ទ្រង់ត្រាស់ ហៅពួកភិក្ខុ ដោយ ព្រះពុទ្ធដីកាថា ម្នាលភិក្ខុទាំង ទ្យាយ បើដូ ហ្នោះ តឋាគតនិងបញ្ញត្ត សិក្ខាបទដល់ភិក្ខុទាំង ទ្យាយ ព្រោះអា ស្រ័យអំណាច ប្រយោជន៍ ១០ យ៉ាង គឺដើម្បី ម្នៃ ពៃដល់សង្ឃ ១ ដើម្បីសប្បាយដល់សង្ឃ១ ។ បេ ។ ដើម្បីបំព នៅ នៃ ព្រះសទ្ធម្ម ១ ដើម្បីអនុវេ ត្រោះ ព្រះវិន័យ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង ទ្យាយ អ្នក ទាំង ទ្យាយ គប្បី សំដែង ទ្បើងនូវសិក្ខាបទ នេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុ ពុនចីវរេថ្មីមក ហើយ គប្បីកាន់យកនូវវត្តុស ម្រាប់ ធ្វើឲ្យ ១ ចពណ៌ ៣ យ៉ាង គឺពណ៌ ទៀវ ក្តី ពណ៌កក់ក្តី ពណ៌ ខ្មៅជាំត្តី វត្តុស ម្រាប់ ធ្វើឲ្យ ១ ចពណ៌ ណាមួយ ហើភិក្ខុមិន កាន់យកនូវវត្តសម្រាប់ ធ្វើឲ្យ ១ ចពណ៌ ៣ យ៉ាង វត្តសម្រាប់ ធ្វើឲ្យ ១ ចពណ៌ ណាមួយ ហើយ បើប្រាស់ថាវៃថ្មី ត្រូវអាបត្តិជាចិត្តិយ ។

(២៣៤) ដែល ហៅថា ថ្មី គឺចីវវដែលមិនទាន់បានធ្វើកញ្ហ ។ ដែល ហៅថា ចីវវ គឺបណ្តាចីវរទាំង ៦ ចីវរណាមួយ ។ ត្រង់ពាក្យថា គញ្ជី កាន់យកនូវវត្ថុសម្រាប់ធ្វើឲ្យ១០ពណ៌ិញ យ៉ាង វត្ថុសម្រាប់ធ្វើឲ្យ១០ពណ៌ ណាមួយ សេចក្តីថា កិត្ថុត្រូវធ្វើកប្បចិន្ទុដោយតំណត់យ៉ាងតូចបំផុតត្រឹម ប៉ុនចុងស្បូវ ។ ដែល ហៅថា ពណ៌ទៀវ គឺវត្តុមានពណ៌ទៀវចាំយ៉ាង

မ္ကား ေန့စ္ပယ္လ္ကားလာန္စီ မန္ၿမိဳးလာ ကုလင္ကေဒပိ မႀငိုက္ဆံနား နိုလ္ဆံနားလာင္ မရွားေန့ခုလ္လာ-ការណ៍ លំ ចំរាំ បាំភុញ្ញតំ អាមត្តំ ចាច់ត្តិយក្ស ។ (២៧៩) អនានិច្ឆេ អនានិច្ឆសញ្ញី មរិភុញ្ញន៍ អាខត្ត ទាខិត្តិយស្បូ ។ អនានិន្នេ វេមត៌កោ បរិកុញ្ចតំ ကၓႜရွိ စာဇိန္ရွိယလ္၊ ၅ မအဒိုးဥ္ မာဒိုဥ္လက္ကီ ၓၨႇ កុញ្ចតំ អាចត្តំ ចាច់ត្តិយស្ប ។ អាឧំរេ្ឋ អនាឧ៌រ្ជ-សញ្ចឺ អទត្តិ នុត្តដស្ប ។ អនិន្នេ វេមន៍តោ អទត្តិ នុត្តដស្ស ។ អានិន្នេ អានិន្នសញ្ញ័ អនាមត្តិ ។

បាចិត្តិយកណ្ដេ សុភបានវត្តសុវ្ អដ្ឋមសិក្ខាបទស្ស អាចត្តិភិភោ ត់សនីលំ បហសនីលំ ។ កន្ទមោ នាម នុន-ကော ႏိုင္ခံနာ ၈ က ဧ၂ လာ ဗီ က ဧ ဟန္ထိ ကို က ဧ၂ -က်⁽⁹⁾ ។ မဆားေး ေခ်က္ခ္ ခ်က္တဲ့ နို့စ္ပက္လာကားကားဖိ

ជាចិត្តិយកណ្ឌ សុរាជាសវត្ត សិក្ខាបទទី៨ វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

ជានដល់ពណ៌ទៀវដូចសម្រឹតឲ ពណ៌ទៀវដូចស្លឹកឈើឲ ។ ដែល ហៅថា ពណ៌តក់ គឺសំដៅយកកក់ដែលនៅក្នុងទឹក ។ ដែលហៅថា ពណ៌ខ្មៅដាំ គឺវិត្តមានពណ៌ខ្មៅណាមួយ ។ ពាក្យថា បើកិត្តមិនកាន់ យកនូវវិត្តសម្រាប់ធ្វើឲ្យទូចពណ៌ ញយ៉ាង វិត្តសម្រាប់ធ្វើឲ្យទូចពណ៌ណា មួយ សេចក្តីថា កិត្តមិនធ្វើកប្បតិន្ទុ បណ្តាវត្តសម្រាប់ធ្វើឲ្យទូច ពណ៌ ញយ៉ាង ដោយវត្តសម្រាប់ធ្វើឲ្យទូចពណ៌ណាមួយ ដោយកំណត់ បែមាណយ៉ាងតូចបំផុតត្រឹមប៉័នចុងស្បូវ ហើយបើប្រជាស់ថីវាថ្មី ត្រវ អាបត្តិជា ទ

(២៣៩) ចីវវដែលភិត្តមិនធ្វើកប្បតិន្ទុ ភិត្តុសំគាល់ថាមិនពន់ធ្វើ កប្បតិន្ទុ ហើយ បើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ចីវវមិន ទាន់ធ្វើកប្ប តិន្ទុ ភិត្តុមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយ បើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ចីវវមិន ទាន់ធ្វើកប្បតិន្ទុ ភិត្តុសំគាល់ថា ធ្វើកប្បតិន្ទុ ហើយ ១ បើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ចីវវបាន ធ្វើកប្បតិន្ទុ ហើយ ភិត្តុសំគាល់ថាមិន ទាន់បាន ធ្វើកប្បតិន្ទុ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ចីវវបាន ធ្វើកប្បតិន្ទុ ហើយ ភិត្តុ មានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ចីវវបាន ធ្វើកប្បតិន្ទុ ហើយ ភិត្តុ មានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ចីវវបាន ធ្វើកប្បតិន្ទុ ហើយ ភិត្តុ មានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ចីវវបាន ធ្វើកប្បតិន្ទុ ហើយ ភិត្តុសំគាល់ថាបាន ធ្វើកប្បតិន្ទុ ហើយ មិនត្រូវអាបត្តិ ទៀយ ។

60%

វិនយបិដកេ មហាវិភង្គោ

(৮৮০) អនាបត្តំ អាឌិយ័ត្វា បរិកុញ្ចតំ តាប្បោ នេះដ្ឋា ហោតំ តាប្បកាតោតាាសោ ជិឈ្ណោ ហោតំ តាប្បកាតេន អតាប្បកាតំ សំសិត្វិតំ ហោតំ អក្កខ្មោ អនុវាតេ បរិកឈ្នេ ទុម្មត្តកាស្ប អាឌិតាម្មុំតាស្បាតំ ។

អដ្ឋមសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

វិនយបិដាក មហាវិភង្គ

សិក្ខាបទទី៩២០បំ។

៨វិមសិក្ខាបទំ

(២៤០) នេះ សារនយន ពុន្ធោ ភកវា សារត្ថ័យ ហៃរតំ ដេតវ៉េន អនា៩ខំណ្ឌិតាស្ស អារាមេ ។ នេះទ សោ ឧទ មានលេខ មានាហ៊ា ៩ឧទ ទោ လကျပုံးရွာ အခုံးရာ လန္ဒိုးစားကလ္မ စိုက္ခံးရာ လာဗ် ចំរាំ វិតាប្បេត្វា អប្បប្ខុន្ធារតាំ បរិភុញ្ចតំ ។ អ៥ ទោ សោ ភិត្ត ភិត្ត្ រ ឧទទ្តំ ភាព ទេស អយំ ភាពសា ကယည္ ဒုၒၕၬအၙ လကျၓု၊္ရရွာ ဗမ္မာ ကမ် စီကိ វិកកប្បេត្វា អប្បច្ចុន្ទាកេំ បក្កិញនីន៍ ។ យេ នេ အိက္ခ္ မပ္ခါင္မာ ၅ ကေ ၈ နင္စာက နီ စက နီ ၂ ကေ အိက္ခာလျှ လာမီ ငိဂိဂိကလျွေရွာ မပျင့္ခင္အားကိ တိက္ခက္ညံ-လျှဆိုဆို ၅ ဖေ ၅ လင္နီ ကို႔ နို႔ ရမ္မာ အိုက္ခ်ာလျှ សាម ទីវ៉ា វិកាប្បេត្វា អប្បច្ចុន្ទារតាំ បរិកុញ្ចស័ត៌ ។ សខ្វំ ភតវាតិ ។ វិករហិ ពុធ្នោ ភកវា កាដំ ហិ

សិក្តាបទទី ๙

(២៤១) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៍មានព្រះភាគ កាលគង់នៅវត្តជេតវន របស់អនាថបណ្ឌិតសេដ្ដី ទៀប (ក្នុងសាវត្តី ។ សម័យនោះឯង eបនន្ទសត្យបុត្រដ៏មានអាយុបានវិកប្បចិវារបស់ខ្លួនដោយខ្លួនឯង រួចផ្ញើនឹងកិត្តដា សទ្ធិវិហារិករបស់ ព្រះ ថេរៈ ដាបងប្អូន ហើយមិនបានឲ្យដកវិកប្បចេញ ដ ក ចេះតែ $[\vec{v}]$ ប្រាស់ ទៅ ។ ទើបភិត្តនោះ ជ្រាប់ សេចភ្លឺនុះដល់ភិត្តទាំង ឡាយ ថា ម្នាលអាវ៉ុសោ ទបនន្ទុសត្យថុត្រដ៍មានអាយុនេះ *ចុានវិតបត្រីវវ* រប κ ់ទូនដោយទូនឯងផើនឹងទុំ ហើយមិនឲ្យដកវិកប្ប (ជាមុន) ហើយ ចេះតែ $[\overline{v}] [v] v]$ កិត្តទាំង ឡាយណា ជាអ្នកមាន សេចក្តី [v] ថ្នា តិច ។ បេ។ កិត្ត ពំងទ្យាយនោះ ក៍ពោល ទោស តិះ ដៀល បន្ទះបង្គាប់ថា ^{ឧបន}នូសត្យបុត្រដ៍មានអាយុមិនគួរនំង៍វិតប្យូចីវររបស់ខ្លួនដោយខ្លួនឯង នឹង កិត្តផងគ្នា ហើយមិនបានឲ្យដកវិកហ្យចេញសិន ចេះតែ ប្រើប្រាស់ទៅសោះ ។ ហេ ។ ត្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ក្បូរថា នៃទួបនន្ទូ ញុថា អ្នកឯងលានវិកហ្វ ច័រវរបស់ខ្លួនដោយខ្លួនឯងន៍ងកិត្តផងគ្នា ហើយមិនឲ្យដកវិតហួចេញសិន ចេះតែ ប្រើប្រាស់ ទៅ ពិតមែនឬ ។ ទបនន្ទដ៏មានអាយុ ក្រាបចូលថា សូម ទ្រង់មេត្តា ប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះកាគ ទ្រង់បន្ទោសថា

វិនយបិដកេ មហាវិភង្គោ

စာမ ရွိ မောယဗုံးလ အိုက္ရွိလျှ လာမံ ဗီးကိ ကြေးဗျွေရှာ များမွ နွေးကိေ ဗာကိုက္ဆိလျှလ် ၊ ေဆံ မောယဗုံးလ များလစ္ဆာင် က ဗလာဓာယ ဗလစ္ဆာင် က အိုယ္ကော အက်က္ ၈ ဗေ ကိုက္ရွိ အိုက္ရွိလျှ ရမံ လိုက္ခာ ဗင် ရန္နဲ့လေယျာဗ ၊ယာ ဗေ အိုက္ရွိ အိုက္ရွိလျှ က အိုက္ရွိင်္ က လိုက္ခွဲမေတာ္ က လာမေလာက္မျ က လာမေလာက္ က လာမံ ဗီးကိ အိုက္ခေရာက္ရ များမွ မွာကိုက္ဆေယာ က လာမံ ဗီးကို အိုက္ခေရာက္ခ များမွ မွာကိုက္ဆေယာ စာဗ်က္ရွိယင္ရဲ့ ၈

(២៤២) យោ បនាតំ យោ យាធិសោ ។ បេ ។ ភិក្ខុតំ ។ បេ ។ អយំ ៩មស្មឹ អត្តេ អធិប្បេតោ ភិក្ខុតំ ។ ភិក្ខុស្បាត់ អញ្ញស្ប ភិក្ខុស្ប ។ ភិក្ខុតំ ជាម ឧកសោរផ្លែ ឧបសម្បន្នា ។ សិក្ខាមានា លាម ខេ្ធ វស្សាធំ ធសុ ជម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខា ។ សាមណេរោ លាម ឧសសិក្ខាបធំកោ ។ សាមណោរី ជាម ឧសសិក្ខាបធិកា ។ សាមឆ្លំ សយំ វិកាប្បនុបកំ បំវាំ លាម ធន្នំ ចីវារានំ អញ្ញាតាំ ចីវាំ វិកាប្បនុបកំ

វិនយបិដក ទហាវិភង្គ

នៃមោឃបុរស អ្នកឯងមិនគួរនឹងវិកប្បចីវររបស់ខ្លួនដោយខ្លួនឯងនំងភិត្ត ផងគ្នា ហើយបើប្រាស់ចីវរ ដែលមិនបានឲ្យគេដកវិកប្បចេញសិនទេ ម្នាលមោឃបុរស អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជែះថ្លាដល់ពួកដនដែលមិនទាន់ ជែះថ្លា ឬនាំពួកដនដែលជែះថ្លាហើយឲ្យវិងរីតតែជែះថ្ងាទ្បើងទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិត្តទាំងឲ្យាយ អ្នកទាំងឲ្យាយគប្បីសំដែងទ្បើងនូវសិត្តាបទនេះយ៉ាង នេះថា ភិត្ត្ណុណាមួយបានវិកប្បចីវរដោយខ្លួនឯងចំពោះភិត្តផងគ្នាត្តី ភិត្តទីក្តី សិត្តមានាក្តី សាមណេវក្តី សាមណេរីក្តី ហើយបើប្រជាស់ចីវរដែលមិន ពន់ឲ្យគេដកវិកប្បចេញសិន ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(৬៤৬) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុណាមួយ មានសេចក្តីដូចគ្នានំង បឋមលារាដិកសិក្ខាបទ ។ ពាក្យថា ភិក្ខុផងិគ្នា គឺភិក្ខុងទៀត ។ ដែល ហៅថា ភិក្ខុនី គឺភិក្ខុនីដែលបាន ទបសម្បទាក្នុងសង្ឃទាំងពីរពួក ។ ដែល ហៅថា សិក្ខមានា គឺស្រីដែលបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ទាំង ៦ គ្រប់ពីវ ឆ្នាំហើយ ។ ដែលហៅថា សាមណេរ គឺកុលបុត្រ (ដែលបានសម្រេច បព្វជ្ញាកម្មហើយ) (ទ ទ្រង់នូវសិក្ខាបទទាំង ១០ ។ ដែលហៅថា សាម-ណេរី គឺស្រី (ដែលបានសម្រេចបព្វជ្ញាកម្មហើយ) (ទ ទ្រង់នូវសិក្ខាបទ ទាំង ១០ ។ ពាក្យថា ដោយខ្លួនឯង គឺវិកប្បដោយខ្លួនឯង ។ ដែល ហៅថា ចីវរ គឺបណ្តាចីវរទាំង ៦ ចីវរណាមួយ យ៉ាងតួចបំផុតល្មមសម្រេច

ပင္မိမံ ၊ ကေျာင္စံ ဆမ္းခို ျမားလိုက္ က ခ်ီတာ႕ ဆန္ခဲသည္ ខ បម្មេតាកៃច្បនា ខ ។ សម្មុតាកៃច្បនា នាម ៩មំ ចំរាំ តុយ្ល វិតាប្បេឌិ ឥត្តញ្ហមស្បូ វាតិ ។ បម្មេទាវិ-តាប្បនា នាម ឥមំ ចំរាំ វិតាប្បនត្នាយ តុល្លំ ឧម្ម័ត៌ ។ តេន វត្តញោ កោ តេ ម៉ិត្តោ កំ សន្ថិដ្ឋោ កំតំ ។ ឥត្តញ្ហមោ ខ ឥត្តញ្ហមោ ខាត់ ។ តេន វត្តញោ អហំ នេសំ ឧម្មុំ នេសំ សន្ត្រ បរិកុញ្ច វា វិស្សន្លេហ៍ វា យថាបចូយ ក់ កាពេហ៍តំ ។ អប្បច្ចុន្ទារកាំ លម តាស្ប ក់ អនិន្នំ តស្បូ ក់ អាំស្បាសេន្តោ បាំកុញ្ចតំ អាចត្តំ ទាខំត្តិយក្ស ។

ជាចិត្តិយកណ្ឌេ សុរាជានវគ្គស្ស នវមសិក្ខាបទស្ស អាចត្តិវាពា

ර්ලින

ាចិត្តិយកណ្ឌ សុរាបានវត្ត សិក្ខាបទទី ៩ វារះដែលត្រូវអាបត្តិ

កិច្ចវិតចក្រ្មាន ។ ដែលហៅថា វិតចក្រ គឺវិតបករមានពីវយ៉ាង បាន ដល់វិតប្បចំពោះមុខ ១ វិតប្បត៌ជុំ ន៍មុខ ១ ។ ដែល ហៅថា វតប្ ចំពោះមុខ គឺកិត្តកំណត់ដោយពាក្យថា ខ្ញុំវិតឲ្យចីវរនេះចំពោះលោក ។ ដែលហៅថា វិតប្បក់ចាំងមុខ គឺកិត្តកំណត់ ថ្មចំពោះភិត្ត ឈោះនេះ ដោយពាក្យថា ខ្ញុំឲ្យចីវរនេះដល់លោក ដើម្បីវិកប្បទុក ។ ភិក្ខុនោះ ត្រវសូវភិត្តជាម្ចាសចិវរថា លោកណា ជាមុំត្ររបសលោក បូលោត ស្គាល់លោកណា ។ ភិក្ខុម្ចាស់ចីវៃត្រវ/ជាប់ថា ភិក្ខុឈ្មោះនេះផង ភិក្ខុ ឈ្មោះនេះផង ។ កិត្តអ្នកទទួលវិតហ្វូនោះត្រវនិយាយន៍ងកិត្តម្ចាស់ចីវរថា ខ្ញុំឲ្យចវរដល់ភិត្តទាំងនោះ លោកចូរ ប្រើប្រាស់ក្តី ឬលោកចូរលះបង់ក្ត លោកចូរធ្វើតាមសមគរដល់បច្ច័យក្តី នូវចីវររបស់កិត្តទាំងនោះចុះ y ដែល ហោថា មិនឲ្យនឲ្យគេដកវិកប្ប គឺភិត្តជាម្ចាស់ចីវរ ថ្ងៃ (ចុំ (ចុំ ស់ចីវរដែល $\tilde{n}_{p,H}^{r}$ ត ទ លាកៃហ្វនោះមិនបាន ប្រគល់ឲ្យក្តី មិនស្និទ្ធ សាលន៍ជក្តី ជាអ្នក ទទួលវិកប្បនោះ ហើយបើជ្រាស់ក្ដី ត្រវអាបត្តិចាចិត្តិយ (២៤៣) ចីវវដែលមិនចានឲ្យគេដកវិកប្ប ភិត្ត្ សំគាល់ថាមិនបាន ឲ្យគេដកវិកប្ប ហើយ (ប៊ីជ្រាស់ ត្រវអាបត្តិចាចិត្តិយ *ចវវដែលមន* y ជានឲ្យគេដកវិតថ្យ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយ ប្រើជ្រាស់ ត្រូវអា-

បត្តិបាចិត្តិយ ។ ចុវវដែលមិនបានឲ្យគេដកវិកប្ប ភិត្តសំគាល់ឋា

វិនយចិតិកេ មហាវិភង្គោ

មទ្ធុន្ធាវកាសញ្ញ័ មរិកុញ្ចតំ អាមត្តំ ទាច់ត្តិយស្ប ។ អជ៌ដ្ឋេត វា វិស្សដ្លេត វា អាមត្តិ ខុក្តាដស្ប ។ មច្ចុន្ធា វកោ អម្យច្ចុន្ធាវកាសញ្ញី អាមត្តិ ខុក្តាដស្ប ។ មច្ចុន្ធា-វកោ វេមតំកោ អាមត្តិ ខុក្តាដស្ប ។ មច្ចុន្ធាវកោ មច្ចុន្ធាវកោសញ្ញី អនាមត្តិ ។

សវមសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

វិនយបិជិត មហាវិភង្គ

ជានឲ្យគេដកវិកញ្ជ ហើយបើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិជាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុអធិដ្ឋានក្តី លះបន់លោលក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ចីវរដែលបានឲ្យគេដកវិកប្ប ភិក្ខុ សំតាល់ថាមិនបានឲ្យគេដកវិកប្បវិញ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ចីវរដែលបាន ឲ្យគេដកវិកប្បហើយ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ចីវរ ដែលបានឲ្យគេដកវិកប្បហើយ ភិក្ខុសំតាល់ថាបានឲ្យគេដកវិកប្បហើយ មិនត្រូវអាបត្តិទ្បើយ ។ (៤៤៤) វាវ:ដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមានបាយ៉ាង)

តំភិត្តប្រើប្រាស់ថវរដែលភិត្តអកទទួលវិកប្បនោះឲ្យត្តី ភិត្តម្ចាស់របស់ស្និទ្ ស្នាលនឹងភិត្តជាអ្នកទទួលវិកប្បនោះក្តី ១ ភិត្តធត ១ ភិត្តដើមបញ្ជត្តិ១ ។

សិក្ខាបទទី៩ ៦បំ ។

ទលមសិក្ខាបទំ

(២៤៤) គេន សមយេន ពុន្ទោ កកក់ សាវត្ថ័យំ វិហរតំ ជេតវាឧ អនា៩ខិណ្ឌិតស្បូ អារាមេ ។ តេខ ទោ បន សមយេន សត្តាសាក្តិយា ភិក្ខុ អសន្និហិតថវិត្តា. ာ ေကာင္စံ ၅ ဆစ္ခ္က်ိဳလာ အိုက္ခံ လန္စားလက္လိုယာဒံ အိုက္စ္မွာဒံ បត្តបំ ចំរ៉ាំមំ អបន់នេន្តំ ។ សត្តសេវក្ត័យ កំក្ន នព្វភ្តំយេ ភិក្ខុ វតនាវាចុំ នេថាវ៉ូសោ អម្លាក់ បន្តំចំ ខ័រវិទ័តិ ។ ឧត្វក្តិយា ភិក្តា មាសត្តិ ។ តេ ភេនត្តិ ។ ភិត្ត្ រាវមាហ័សុ កើស្ស តុទ្លេ អាវ៉ុសោ ភេឌថាតំ ។ ត់ទេ អាវ៉ុសោ ជពុក្តិយា ភិក្ខុ អម្លាក់ បត្តបំ ចំអំបំ អបនិតេន្តិ៍តំ ។ យេ តេ ភិក្ត្ អប្បិទ្ ។ បេ ។ តេ နင့္ပါကဦ စက္ဦးစားစဦး မန္နာ စာ စာ စစ္နီကာ ភិត្ត ភិត្ត ខត្ត ខំ ខ័ពំ ខំ អបនិ ខេស្សន្តិត ។ បេ ។ សថ្មុំ កាំរ តុមេ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនំ បន្តំបិ ចីអំបិ អបន៌នេ-ថាតិ ។ សច្ចុំ កកក់តិ ។ កែកហិ ពុន្ទោ កកក់ ក៩ ហ៍ នាម តុម្លេ មោយបុរិសា ភិក្ខុធំ បត្តំចំ ច័របំធំ

សិក្ខាបទទី ๑០

(២៤៥) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ កាលគង់នៅក្នុង អារាមជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិតសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថ័ ។ សម័យនោះ ឯង ពុកសត្តសេវគ្គិយភិត្តមិនជានទុកគ្រឿងបរិក្ខារដោយស្រល ៗ ពុក ធព្វគ្គិយភិត្តលាក់ទុកជាត្រទុះ ចីវរទុះ របស់ពួកសត្តរសវគ្គិយភិត្ត ។ ពួក សត្តសេវគ្គិយកិត្តក៏និយាយពាក្យនេះនឹងពួកធព្វគ្គិយកិត្តថា ម្នាលអាវ៉ុសៅ អ្នកទាំងទ្បាយចូរឲ្យជាត្រទុះ ចីវរទុះដល់យើង ។ ពុក្ខធព្វគ្គិយកិត្តក៏នាំគ្នា សើច ។ ពួកសត្តសេវគ្គិយកិត្តពំងនោះក៏យំ ។ កិត្តពំងឲ្យយសូរ យ៉ឺងនេះថា ម្នាលអាវ៉ុសោ ហេតុអ្វីបានជាអ្នកទាំងទ្បាយយំ ពូកសត្វសេវគ្គិយកិត្ត ជ្រាប់ថា ម្នាលអាវុសោ ពូកធព្វគ្គិយកិត្តពំងនេះ លាក់ទុកនូវបាត្រទុះ ចីវរទុះ របស់យើង ។ ភិត្តទាំងឡាយណាជាអ្នក មានសេចក្តីជ្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ កិត្តទាំងនោះកំពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្គាប់ថា មិនសម្បីបើពួកធព្វគ្គិយភិត្តលាក់ទុកនូវបាត្រទះ ចីវវទ្វុះ iប κ ភិក្ខុផងគ្នា សោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រន់ត្រា κ ស្លរថា ម្នាលកិត្តទាំង ទ្បាយ ឮថា អ្នកទាំងទ្បាយលាក់ទុកទូវបាត្រទ្វះ ចីវរទ្វះ របស់ភិត្តផងគ្នា ពិតមែនឬ ។ ពូកធព្វឝ្តិយកិត្តក្រាបទូលថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តា ជ្រោស ពិត មែន ។ ត្រះពុទ្ធដ៏មានត្រះកាគទ្រង់បន្ទោសថា នៃមោឃបុរសទាំងឡាយ

វិនយបិឝកោ មហាវិភង្គោ

អមនិតេស្ស៩ នេតំ មោឃបុរិសា អប្បសញ្ហនំ ។ បសានាយ បសញ្ហនំ ។ ភិយ្យោភាវាយ ។ បេ ។ ៧វញ្ បន ភិត្តាវេ ៩មំ សិក្ខាបនំ ឧន្ទិសេយ្យា៩ យោ បន ភិត្តា ភិត្តុស្ស បន្តំ ។ ខីវ៉ាំ ។ និសីននំ ។ ស្ទិឃាំ ។ កាយពន្ធនំ ។ អបនិតេយ្យ ។ អបនិតាបេយ្យ ។ អន្តមសោ ហស្សាបេក្ខោបិ⁽⁹⁾ ចាចិត្តិយន្តំ ។

វិនយប៌ជិត មហាវិភង្គ

មិនសម្បីបើអ្នកឯឪពល់គ្នាមកលាក់ទុកនូវបាត្រទ្វះ បីវេទ្វះ របស់ភិក្ខុដនីគ្នា សោះ ម្នាលមោឃបុរសទាំងឲ្យាយ អំពើដែលពួកអ្នកឯឪពល់គ្នាធ្វើនេះ មិនមែននាំឲ្យជិះថ្លា ដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជែះថ្វា ឬនាំពួកជនដែល ជែះថ្នាហើយឲ្យវឹងរឹតតែជែះថ្នាទ្បើងខេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឲ្យាយ អ្នកទាំងឲ្យាយគប្បីសំដែងទ្បើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុណាមួយ លាក់ទុកឯង ឬប្រើគេឲ្យលាក់ទុក នូវបាត្រក្តី បីវរក្តី និសីទនៈក្តី បំពង់ម្ហូលក្តី វត្តពន្ធបង្កេះក្តី របស់ភិក្ខុផងគ្នា ដោយហោបទៅសូម្បីគ្រាន់ វិតមានបំណងនឹងសើចលេង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៩៤៦) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុណាមួយ មានសេចក្តីដូចគ្នានំងបឋម-ចុរពដិកសិក្ខាបទ ។ ពាក្យថា ភិក្ខុផងគ្នា គឺភិក្ខុឯទៀត ។ ដែលហៅថា ចុត្រ គឺថាត្រមានពីយ៉ាង ចានដល់បាត្រដែកឲ បាត្រដីឲ ។ ដែល ហៅថា ចីវ៖ គឺបណ្តាចីវទៅង៦ ចីវណោមួយយ៉ាងតូចបំផុតល្ម វិកប្បជាន ។ ដែលហៅថា និសីទនៈ សំដៅយកនិសីទនៈដែលមានដាយ។ ដែលហៅថា បំពង់ម្ហូល គឺបំពង់ម្ហូលដែលមានម្ហូលក្តី ឥតម្ហូលក្តី ។ ដែល ហៅថា វត្ថពន្ធចង្កេះ គឺវត្ថពន្ធចង្កេះមានពីយ៉ោង បានដល់វត្ថពន្ធឈ្មោះ បត្តិក: (បំរៀកសម្អត់) ១ វត្ថពន្ធឈ្មោះសូកវន្តកៈ (គឺវត្ថពន្ធមានសណ្ឋាន ដូចពោះវៀនជ្រឹក) ១ ។ ពាក្យថា លាក់ទុកឯង គឺភិក្ខុលាក់ទុក ជាចិត្តិយកណ្ដេ សុភបានវត្តស្ស ទសមសិក្ខាបទស្ស អាចត្តិភិបោ

សយំ អមន៍នេតំ អាមត្តំ ទាចំត្តិយស្ប ។ អមនំតា-មេយ្យតំ អញ្ញំ អាណាខេត៌ អាមត្តំ ទាចិត្តិយស្ប ។ សភាំ អាណត្តោ ពមាតាំមិ អមន៍នេតំ អាមត្តំ ទាចិត្តិយស្ប ។ អន្តមសោ មាស្បាខេត្តោរីទំ ភាីខ្យា-នំប្យាយោ ។

(២៤៧) ឧបសម្បន្ន ឧបសម្បន្នសញ្ញ័ បត្តំ វា ដីអំ វា និសីននំ វា ស្ងេចិឃរំ វា កាយពន្លនំ វា អបនិ-នេតិ វា អបនិនាបេតិ វា អន្តមសោ បាស្បាបេក្តោរិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ប ។ ឧបសម្បន្នេ វេមតាំកោ បត្តំ វា ដីអំ វា និសីននំ វា ស្ងេចិឃរំ វា កាយពន្ធនំ វា អប-នំ នេតិ វា អបនិនា ខេតិ វា អន្តមសោ បាស្បា ខេត្តារិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ប ។ ឧបសម្បន្ន អនុខសម្បន្នសញ្ញី មាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ប ។ ឧបសម្បន្ន អនុខសម្បន្នសញ្ញី បត្តំ វា ដីអំ វា និសីននំ វា ស្ងួចិឃរំ វា កាយពន្ធនំ វា អបនិ នេតិ វា អបនិនា ខេតិ វា ស្ងួចិឃរំ វា កាយពន្ធនំ វា អបនិ នេតិ វា អបនិតា ខេតិ វា អន្តមសោ បាស្បា-ខេត្តោរិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ប ។ អញ្ញំ បរិក្តារំ អបនិ នេតិ វា អបនិតា ខេតិ វា អន្តមសោ បាស្បា-ខេត្តោរិ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ប ។ អញ្ញំ បរិក្តារំ អបនិ នេតិ វា អបនិតា ខេតិ វា អន្តមសោ បាស្បា-ខេត្តោរិ អាបត្តិ ខ្លុំក្តាដស្ប ។ អន្តមសោ បាស្បា-

ជាចំត្តឹយកណ្ឌ សុភបានវត្ត សំក្ខាបទទី ១០ វារះដែលត្រូវអាបត្តិ

ដោយ ខ្លួនឯង ត្រវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ពាក្យថា បើគេឲ្យលាក់ គឺកិត្តុបង្គាប់ អ្នកដខៃ (ឲ្យលាក់ខុក) ត្រវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិត្តបង្គាប់គេតែម្ពង អ្នកខទួល បង្គាប់លាក់ខុក បើនដង ត្រវអាបត្តិបាចិត្តិយឲ ។ ពាក្យថា ដោយ ហោច ទៅ សូម្បីគ្រាន់តែមានបំណង នឹងសើចលេង គឺកិត្តមានសេចក្តីប្រាជ្ញា នឹងលេង ។

វិនយប៌ឥពេ មហាវិភង្គោ

ចឺអឺ កំ អញ្ញុំ កំ បរិត្តារំ អបន់ពេត កំ អបន់ពាបេត កំ អន្តមសោ បាស្បាបេត្តោបិ អាបត្តិ ឧុត្តាដស្ប ។ អនុមសម្បន្ន ឧបសម្បន្នសញ្ញី អាបត្តិ ឧុត្តាដស្ប ។ អនុបសម្បន្ន ឧបសម្បន្នសញ្ញី អាបត្តិ ឧុត្តាដស្ប ។ អនុបសម្បន្ន បេទតំតោ អាបត្តិ ឧុត្តាដស្ប ។ អនុប-សម្បន្ន អនុបសម្បន្នសញ្ញី អាបត្តិ ឧុត្តាដស្ប ។ (២៤៤) អនាបត្តិ ឧ បាស្បានិប្បាយោ ឧុន្និត្តិត្តំ បដិសាមេតិ ឧម្មុំ តេថំ តេត្វា ឧស្បាមីតំ បដិសាមេតំ ឧម្មត្តតេស្ប អានិតាម្និតាស្បាតំ ។

ទសមសិក្ខាបទ និដ្ឋិត ។

សុរាបានវគ្គោ ធដ្ឋោ ។

តស្បុន្ទានំ សុវា អន្តុលំ ហាសោ ខ⁽⁰⁾ អនានរំយញ្វ ភឹសនា ដោតិ ខ្លាន ឧុព្វណ្ណំ សាមំ អមនិជេន ចាតិ ។

ទ ៖. ម. តោយញុ ។

វិនយប៌ជក មហាវិភង្គ

នូវថ្កាត្រក្តី ចវក្តើ បរិក្ខាវដទៃក្តី បេសអនុបសម្បន្ន ដោយហោចទៅសូម្បី โตร่ไลยระดิกษ์อื่นเพียเกม โตรศาชสู้จุกุษ ๆ ผลุขุณษฎย ភិត្ត លំតាល់ថា ឧបសម្បន្ន ទៅវិញ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ អនុបសម្បន្ \tilde{n}_{n} ត្តមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រអោបត្តទុកដ ។ អនុបសម្បន្ន ភិត្តសំគាល់ ថា អនុបសម្បន តែវៃអាបត្តិទុកដ y (២៤៨) វារ:ដែលមិនត្រាអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន៤ យ៉ាង) គឺភិត្តមិន(ជាថ្នានឹងសេចលេង ហើយទុកដាក់នូវជាត្រជាដើមដែលគេទុក ដាក់មិនល្អ ១ កិត្តទុកដាក់ដោយគិតថា អញន៍ងធ្វើធម្មឹតថា ហើយសឹមឲ្យ វិញ ទ កិត្តិគត ទ កិត្តដើមបញត្តិ ទ ។ សិក្ខាបទទី ๑០ ៥ បំ ។ សុរា៣នវត្ថុ ទី ៦ ចប់ ។ ទទ្ទាននៃសុរាញនវិត្តតោះ (មាន ០០ សិក្ខាបទ) គឺ κ_{p}^{n} ស្និក្ខាបទ σ_{p}^{n} អង្គលិសិក្ខាបទ σ_{p}^{n} ហាសសិក្ខាប៖ 🤊 អនាទរិយសិក្ខាប៖ 🦻 ลึ่งรงภูกขะ เกล้งภูกขะ ๑ ទានសិក្ខាបទ ទ ទ ព្រលាសិក្ខាបទ ទ សាមសិក្ខាប៖ ទ អបនិធសិក្ខាប៖ ទ ។

សប្បាណកវិគ្គស្ស បឋេមសិក្ខាបទំ

(២៤។) នេខ មានលេខ មន្ទ្រា មនុម្ភ មារខ្ញុំល វិហវតិ ដេនានេ អនា៩ចំណ្ឌិតាស្បូ អារាមេ ។ នេន សេ ឧទ មាន មាន សំ ខេត្ត សំ ខេត្ត សំ ខេត្ត ហោត ។ តាតា ខស្ស អមនាទា ហោន្តំ ។ សោ តា:-កេរិជ្ឈិត្វា សឺសំ ជំនុំត្វា សូលេ ខជិចាជិយា ឋ ខេសំ ។ ភិត្ត រាមេលំសុ គេនំមេ អារុសោ គាគា ជីវិតា កេពេចតាតិ ។ មយា អាកុំសោ អមនាចា មេ តាតាតំ ។ យេ តេ ភិត្ត អប្បំជួា ។ បេ ។ តេ នុជ្ឈាយខ្លំ ទីយខ្លំ ទោខេន្តំ ភាដំ ហំ នាម អាយស្មា ននាយ៍ សញ្ចុំថ្ងូ ចាណ៍ ដីវិតា កៅពេរថស្បតីតំ។ បេ ។ လင္နံ က်ား ကွံ ရၾားက်ာ လက္ခ်ဳပ္ခ္ ေရာက် ဦးရာ កេរោមេស៊ីតិ ។ សច្ចុំ ភកវាតិ ។ វិករហិ ពុធ្នោ កកក់ កថំ ហំ នាម ភ្នំ មោឃបុរិស សញ្ចិច្ច ទាណំ ជីវិតា កោពេមេស្កូសិ នេនំ ទោយបុរិស

សប្បាណពវិគ្គ សិក្ខាបទទី ១

(២៤៩) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៍មានព្រះភាគ កាលគង់នៅវត្តជេតវន របស់អនាថចិណ្ឌិតសេដ្ឋី ទៀបក្រងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ទទាយិ ដ៏មានអាយុ (ធ្លាប់) ជានាយភ្លាន់ធ្នូ ។ លោកនោះមិនពេញចិត្ត នឹងសត្វក្អែកទាំងឡាយ ។ ទទាយ់ទោះកំបាញ់សត្វក្អែកទាំងឡាយ តាត់ក្បាលហើយដោតលើឈើអណ្តោត ដោយលំដាច់គ្នា ។ កិត្ត្ភពំង ទ្យាយ សួរយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវ៉ុសោ លោកណាសម្ងាប់សត្វភ្នែក ពំងនេះ ។ ទទាយ់ធ្វើយថា ម្នាលអាវ៉ុសោ ខ្ញុំសម្ងាប់ (ក្រោះ) សត្វក្អែកខ្ញុំ មិនចូលចិត្តសោះ ។ ពុកភិត្តណាដែលមានសេចក្តី ព្រថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិត្តទាំងនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្ទះបង្គាប់ថា ទទាយដ៏មានអាយុ មិនគួរនឹងក្វែងផ្តាច់បង់សត្វចាកផីវិតសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ សូវថា មាល « ទាយ ព្វថា អ្នកឯងក្រុងផ្តាចបន់សត្វចាកជីវិត ពិតមែនឬ ។ ទទាយិក្រាបទូលថា សូមទ្រន់មេត្តា ជ្រោស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មាន ព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា នៃមោឃបុរស អ្នកឯងមិនគួរទឹងក្វែងផ្តាច់បង សត្វចាកជីវិត េទ មាលមោយចុវស អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជែះថ្នា

វិនយមិដកេ មហាវិកង្កោ

អប្បសឆ្នាន់ វា បសាធាយ បសឆ្នាន់ វា ភិយ្យេភា-វាយ ១ ខេ ១ ៧វញ្ច បន ភិក្ខាវា ៩មំ សិក្ខាបនំ ឧន្ទិសេយ្យា៩ យោ បន ភិក្ខា សញ្ចិច្ច ចាណំ ជីវិតា វោរោបេយ្យ ចាច់ត្តិយន្តិ ១

(២៥០) យោ ថនាតំ យោ យានិសោ ។ ថេ ។ ភិក្ត្តតំ ។ ខេ ។ អយំ ៩មស្មឺ អត្តេ អធិប្បោតា ភិក្ត្តតំ ។ សញ្ចិច្ចាតំ ជានន្លោ សញ្ញានន្លោ ខេច្ច អភិវិតវិត្យា វិតិក្តាមោ ។ ចាណោ នាម តិច្ឆោន-កតប្បាណោ វុច្ចតំ ។ ជីវិតា វោហេចេយ្យាតំ ជីវិតិន្ត្រិយំ ឧចច្ឆិន្តតំ ឧចហេនេតំ សន្តតំ វិកោថេតំ អាចត្តំ ចាចិត្តិយស្ប ។

(២៥០) ចាណេ ចាណសញ្ញី ជីវិតា ហេរេមេតំ អាមត្តិ ចាចិត្តិយស្ប ។ ចាណេ វេមត៌កោ ជីវិតា ហេរោមេតំ អាមត្តិ ផុត្តាដស្ប ។ ចាណេ អម្យា-ណសញ្ញី ជីវិតា ហេរោមេតំ អនាមត្តិ ។ អម្យាណេ

វិនយបិជិត មហាវិភង្គ

ដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្ងា ឬនាំពួកជនដែលជ្រះថ្ងាហើយ ឲ្យវឹងរឹត តែជែះថ្ការឲ្យឹងទេ ។ បេ។ ម្នាលកិត្តទាំងទ្បាយ អ្នកទាំងទ្បា យគប្បីសំដែង ឡើងនូវសិត្តាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិត្តណាមួយក្លែងផ្តាប់បង់សត្វចាកដវិត ត្រវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ (២៥០) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុណាមួយ មានសេចក្តីដូចគ្នាន៍ឹងបឋម-ចារាជិតសិក្ខាបទ ។ ពាក្យថា កែ្លង គឺដឹងស្គាល់ជាក់ ហើយកែ្លងប្រពែត្ត ល្មើស ថ្ងៃព័ត្តកន្លុង ។ ដែលហៅថា សត្វ គឺសំដៅយកសត្វតិវិច្ចាន ។ តាក្យថា ផ្តាច់បង់នូវសត្វចាកជីវិត គឺផ្តាច់បង់ បំបាត់បង់នូវជីវិតន្ទ្រិយ តំធ្វើតំណដ៍វិតរបស់សត្វឲ្យកក្រើក ត្រវអាបត្តិចុរចិត្តិយ ។ (២៥១) សត្វ (តិរុច្ឆាន) កិត្តសំគាល់ថាសត្វ (តិរុច្ឆាន) ហើយ ដាក់ចុះលកជីវិត (សម្ងាប់) ត្រវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ សត្វ (តិវច្ឆាន) ភិត្តមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយដាក់ចុះចាកដវិត ត្រៃវអាបត្តទុក្កដ ។ សត្វ (តិវត្ខាន) កិត្តសំគាល់ថាមិនមែនសត្វ (តិវត្ខាន) ហើយដាក់ចុះចាក ជីវិត មិន ត្រូវអាបត្តិ ឡើយ ។ មិនមែនសត្វ (តិរុច្ជាន) កិត្តសំគាល់ថា

ជាចិត្តិយកណ្ដេ សប្បាណកវគ្គស្ស បឋមសិក្ខាបទស្ស អនាបត្តិវាព

ರಾಯಸುಕ್ಷ್ ಸಾರಕ್ಷೆ ೯ ಕ್ಷಾ ಜನ್ನು ೨ ಸರ್ಯಾಯ ಚರ್ಕಾಣಾ ಸಾರಕ್ಷ್ ೯ ಕ್ಷಾ ಜನ್ನು ೨ ಸರ್ಯಾಯ ಸರ್ಯಾಯನುಕ್ಷಾ ಸವಾರಕ್ಷ್ಠೆ ೨

ស្រនួនជេង ឈត៌សង ខូព្តាំសង ត្តិខធង (៩៦៩) ។ កំណូសភាឌ័ម្នាសាស្រតាំទូ អសតាំចំតាំណាមន

បឋមសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

ពាបិត្តិយកណ្ឌ សប្បាណាវគ្គ សិក្ខាបទទី១ វារះដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

សត្វ (តិរច្ឆាន) ត្រវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនសត្វ (តិរច្ឆាន) កិត្តមាន សេចក្តីសង្ស័យ ត្រវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនសត្វ (តិរច្ឆាន) កិត្ត សំតាល់ថាមិនមែនសត្វ (តិរច្ឆាន) មិនត្រវអាបត្តិ ឡើយ ។ (២៥២) ករ:ដែលមិនត្រវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៦ យ៉ាង) គឺកិត្តមិនក្លែង ១ មិនមានសារតី ១ មិនដឹង ១ មិនប៉ីងនឹងសម្ងាប់ ១ កិត្តធ្លូត ១ ភិត្តដើមបញ្ហាត្តិ ១ ។

សិក្ខាបទទី ១ ០២ ។

ទុតិយសិក្ខាបទំ

(២៤៧) នេះទ មានលេខ ម៉ានេះ ឧទរ) សា-វត្ថិយំ វិហាតេ ដេតវេន អនា៩ចំណ្ខិតាស្បូ អាកទេ ។ စံက် ကွက်ကို ကာကိုစုဆေ သေဃာဗဟာ သေး ကေး តេះ អញ្ជំទា ។ មេ ។ តេ នុជ្ឈាយខ្ញុំ ទីយខ្ញុំ វិទា ខេត្ត ကင် ဟိ အမ င္အေနွာ့လာ အိန္နာ ငာငံ လုပ္ခု က-តំ ឧនតំ បរិភុញ្ចិស្បន្តិតំ ។ បេ ។ សថ្វំ គាំវ តុទេ ភំក្តុឋ ជានំ សខ្យាណកំ ឧឧកំ មវិភុញ្ញដាត៌ ។ សថ្វំ ភកវាតិ ។ វិករហិ ពុន្តោ ភកវា កាដំ ហ៍ នាម ရုံးမွ ဗောဏ ဗိုးနာ င်္ကာနီ လ ဗျာလာ ကို အနော် ဗိုးန အုံက္ရွိလ္မျှင္ခ ၊ ေအ ၊ မာဏ ဗုဂိုလာ အ ဗ ျလ ရွာ နံ က បភានាយ បសឆ្នានំ វ៉ា គឺយ្យោភាវាយ ។ ចេ ។ ဗေဒ အိက္ခ္က ၏ ေလးဗျာ ကာ က်ဴ ေရ ေအာက္ ေကာ္မယ္ပ ទាខំត្តិយន្តិ 61

ບາບຄັ(ຄ

សិក្ខាបទទី ៤

(២៥៣) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ កាលគង់នៅវត្ត ដេតពន របស់អនាឋបណ្ឌិកសេដ្ធី ទៀបក្រុងសាវត្តី ។ សម័យនោះឯង ពួកធព្វគ្គិយកិត្តដឹងថាទឹកមានសត្វហើយយកទៅ ប្រើប្រាស់ ។ កិត្តទាំង ទ្បាយណាមានសេចក្តីជ្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិត្តទាំងនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពុក្ខធព្វគ្គិយភិក្ខុដ៍ងថាទឹកមានសត្វហើយមិនគរូវ នឹងយកទៅ ប្រើជ្រាស់ សោះ ។ បេ។ ព្រះដ៏មាន ព្រះភាគត្រាស់ស្លូវថា ម្នាលភិត្តទាំង ឡាយ ព្វថា អ្នកទាំង ឡាយដឹងថាទឹកមានសត្វហើយយក *ពោ* បើប្រាស់ ពិតមែនឬ ។ ពូកធព្វគ្គិយកិត្តក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះ ដ៍មានព្រះកាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៍មានដោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាល មោយបុរសព៌ងទ្បាយ ពុកអ្នកដ៏ឪថាទឹកមានសត្វហើយមិនគួរនឹងយកទៅ ប្រើជ្រាស់ទេ នៃចោយបុរសទាំងទ្បាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាងលំ ពូកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្ងា ឬនាំពូកជនដែលជែះថ្ងាហើយឲ្យវិងវឹតតែជ្រះ-ទ្យើងខ្ចុវសិក្ខាបទនេះយាំងនេះថា ភិក្ខុណាមួយដឹងហើយបរិកោគទឹកដែល មានសត្វមានជីវិត (កិត្តនោះ)ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

ទុតិយសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

ជានាតំ នាម សាមំ វ៉ា ជានាតំ អញ្ញេ វា តស្ប អា-ពេខេត្តំ ។ សខ្យាណភាត្តំ ជាន់ត្លោ ខាំភោភេន មរិស្បត្ត័តំ ជាន់ត្លោ ខរិភុញ្ចតំ អាខត្តំ ទាំខំត្ត័យស្ប ។ (৮៥៥) សខ្យាណភោ សខ្យាណភោសញ្ញ័ ខរិភុញ្ច-តំ អាខត្តំ ទាំខំត្តិយស្ប ។ សខ្យាណភោ ៥មតំភោ ខរិភុញ្ចតំ អាខត្តំ ឧុក្កាដស្ប ។ សខ្យាណភោ ៥មតំភោ ខរិភុញ្ចតំ អាខត្តំ ឧុក្កាដស្ប ។ សខ្យាណភោ ៥មតំ-ណតាសញ្ញ័ ខរិភុញ្ចតំ អនាខត្តំ ។ អខ្យាណភោ ៥មត៌-ភោ អាខត្តំ ឧុក្កាដស្ប ។ អខ្យាណភោ ៥មត៌-សញ្ញី អនាខត្តិ ។

ជាចិត្តិយកណ្ដេ សប្បាណកវត្តស្ស ទុតិយសិក្ខាបទស្ស អនាបត្តិវាវោ

ភិក្ខុតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មុំ អត្តេ អជិប្បេតោ ភិក្ខុតិ ។

ර්ස්ත

លាចិត្តិយកណ្ឌ សប្បាណកវត្ត សិក្ខាបទទី ២ វារះដែលមិនត្រូវអាចគ្គិ (២៥៤) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុណាមួយ មានសេចក្ដីអធិប្បាយ ក្នុងសិក្ខាបទទី១ នៃចារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ដែល ហៅថា ដឹង គឺភិត្ត ដឹងខ្លួនឯង ឬព្លុកអ្នកដទៃ (ជាប់ដល់ភិត្ថនោះ ។ ភិត្ថដឹងថា ទឹកមាន សត្វ មានជីវិត (ឬ) ដឹងថាពុកសត្វនឹងស្វាប់ដោយការ (ប៉ី (ពុំស់ ហើយ (ប៉ី ជ្រាស់ ត្រវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ (២៥៥) ទឹកមានសត្វមានជីវិត កិត្តសំគាល់ថាទឹកមានសត្វមាន ជីវិត ហើយ ប្រើប្រាស់ទឹក នោះ ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ កិត្តសង្ស័យ ក្នុងទឹកដែលមានសត្វមានជីវិត ហើយប្រើប្រាស់ ត្រវអាបត្តទុក្ខដ ។ ទឹកមានសត្វមានជីវិត ភិក្ខុសំគាល់ប៉ះ ទឹកគ្មានសត្វ ហើយ ប្រើប្រាស់ មិន ត្រវិអាបត្តិ ។ ទឹកគ្មានសត្វ ភិក្ខុសំគាល់ថាមានសត្វ ត្រវិអាបត្តិទុក្ខដ ។ ទឹកគ្មានសត្វ ភិត្តមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រវអាបត្តិទុក្កដ ។ ទឹកគ្មានសត្វ កិត្តសំតាល់ថាគ្មានសត្វ មិនត្រវអាបត្តិ ។ (២៥៦) វារៈដែលមិនត្រវអាបត្តិ (ក្នុងសិត្តាបទនេះមាន ៣ យ៉ាន៍) គឺ ភិត្តមិនដឹងថាទឹកមានសត្វ (ភ្លឺ) ដឹងថាទឹកគ្មានសត្វសេ (ភ្លឺ) ដឹងថាពុក សត្វន៍ឹងមិនស្លាប់ដោយការបើជ្រាស់ (ក្តី) ហើយបើជ្រាស់ទុ ភិត្តត្ ភិត្តដើមបញត្តិ 🤊

សិក្ខាបទទី 🖢 ២បំ ។

តតិយសិក្ខាបទំ

(២៥៧) ខេខ មានលាន ២៥ឆ្នាំ មនុស្សទ័ញ វិមាវតិ ដេតា នេ អនា៩មិណ្ឌិតាស្បូ អារាមេ ។ តេន ကော အ ကောကောင်း အမိန်ကာ အမိန်က အမိ នីហតានិការណ៍ ថុនតាម្នាយ ឧក្តោដេន្តំ អតាតំ តាម្នំ နေ့က္ကင်္ဆကနာ္ တုိကေနာ့် အရွိအစား ရန္နီတား ရန នីមានតំតុត្ត ។ យេ តេ ភិត្ត អញ្ជ័ញ ។ មេ ។ តេ ឧដ្ឈ-យន្តំ ទីយន្តំ វិទាខេត្ត តាដំ ហំ នាម នព្វក្តុំយា ភិក្តុ ជានំ យ៩រឌម្មុំ នីហតានិការណ៍ បុឧកាម្នាយ ឧក្ណោ-ដេស្បត្តិត ។ បេ ។ សច្ចុំ កាំ ត ត្រូ ភិក្ខាវ ជា ជំ យ ដា-ខម្មំ នីហតានិការណំ បុឧតាម្នាយ ឧត្តោដេថាតំ ។ សច្ចុំ ភកកត់ ។ វិករហំ ពុះន្លា ភកក តថំ ហំ នាម နှုန္တ မောယာပိုးလာ ထာဆို ထင်းဆင်္ခို ဆိုစာနာဆိုကားလာ ប៉នយលិល នយើនទេ ខេង សោកបំរា

សិក្ខាបទទី ៣

វត្តដេតពន របស់អនាឋបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រងសាវត្តី ។ សម័យនោះ ឯន ពួកធព្វត្តិយកិត្តដឹនថាអធិករណ: (%) ដែលសន្យូរមាប់សមត្ថរតាមធម៌ ហើយ សើរើ ដើម្បីធ្វើជាថ្មីទៀតថា តម្ម(នោះ) គឺសង្ឃមិនបានធ្វើ កម្ម(នោះ) គឺសង្ឃធ្វើមិនត្រឹមត្រូវ ពួកយើងត្រាំធ្វើជាថ្មីទៀត កម្មឈ្មោះ សង្ឃវមាថ់ហើយមិនស្រើច វមាថ់ហើយមិនល្អ ពុកយើងត្រវ ರ್ រមាប់ជាថ្មីទៀត ។ ភិត្តទាំងទ្បាយណាមានសេចក្ដីជ្រុជ្នាតិច ។ បេ ។ ភិត្ត ទាំងនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្ទះបង្គាប់ថា ពូកធព្វគ្គិយ ភិត្តដឹងថាអធិតរណៈ ដែលសង្ឃវមា្ងប់សមគរូតោមធម៌ហើយ មិនគរួ នំងសើរើ ដើម្បីធ្វើជាថ្មីទៀតសោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ត្រាស់សូរថា ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ ព្វថា ពួកអ្នកឯងដឹងថា អធិករណៈ ដែលសង្ឃរច្ងាប់សមគួរតាមធម៌ហើយ សើរើដើម្បីធ្វើជាថ្មី ទៀត ពិតមែនឬ ។ ពុកធព្វគ្គិយភិត្តក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះ ដ៏មានព្រះកាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានដោគទ្រង់បន្ទោស ថា ម្នាលមោយបុរសពំនទ្យាយ ពុកអ្នកដ៏នថាអធិករណៈ ដែលសង្ឃ រមាថ់សមគរតាមធម៌ហើយ មិនគរូននឹងសើកើ ដើម្បីធ្វើជាថ្មីទៀតទេ

បាចិត្ត័យកណ្ដេ សប្បាណកវគ្គស្ស តតិយស័ក្ខាបទស្ស បញ្ញត្តិ

អប្បសឆ្នានំ n ខសានាយ ខសឆ្នានំ n ភិយ្យេកាnយ ។ ខេ ។ រៅញ្ ខន ភិក្ខាវេ ៩មំ សិក្ខាខនំ ទន្ទិសេយ្យថ យោ ខន ភិក្ខា ជានំ យថាជម្នំ នីហ-តាជិការណំ មុនកាម្នាយ ខណ្តោដេយ្យ ទាចិត្តិយន្តិ ។

(២៥៥) យោ មនាតិ យោ យានិសោ ។ ខេ ។ ភិត្ត្ថិតិ ។ ខេ ។ អយំ ៩មស្មឹ អត្តេ អដិប្បេត្រា ភិត្ត្ថិតិ ។ ជានាតិ នាម សាមំ វា ជានាតិ អញ្ញេ វា តស្ប អារោខេត្តិ សោ វា អារោខេតិ ។ យ-ថាជម្នំ នាម ជម្នេន វិនយេន សត្ថុ សាសនេន តាតំ រៀត យថាជម្នំ នាម ។

នំណារកាន់ដា វិវានាយ សារកាន់ដាម (២៩៩) អយិការណ៍ នាម បន្លារិ អាយិការណ៍ ហំរាកានំធ្លោយ អាយុស្ថា អនុវានាយកាន់ អាយុស្ថា កើតទ្វាយ សារកាន់ កាយ្យ ខាងកាន់ កាយ្យ ខាងកាន់ អកានំ កាយ្យ ខាងកាន់ កាយ ខ្លួកកាន់ កាយ ខ្លួក អាយុស្ថា ក្នុង អែយក្លាន ខ្លួយកាន់ ខ្លួយ ខាង ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត កាន់ ខ្លួយ ស្ប្រ ។

លចំត្តិយកណ្ឌ សប្បាណតវត្ត សិក្ខាបទទី ៣ សេចក្តីបញ្ហត្តិ

នៃមោឃបុសេទាំងឲ្យយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យដែះថ្កាដល់ពួកដនដែល មិនទាន់ដែះថ្ងា ឬនាំពួកជនដែលដែះថ្វាហើយឲ្យរៃងឹរឹតតែដែះថ្វា ឲ្យើងនេ ។ បេ ។ ម្នាលកិត្តភាំងឲ្យយ អ្នកទាំងឲ្យយគេប្បីសំដែង ឲ្យើងនូវសិត្តាប នេះយ៉ាងនេះថា កិត្តណាមួយកាលដឹងថាអធិតរណៈដែលសង្ឃរម្ងាប់សម តួវតាមធម៌ហើយ សើរើដើម្បីធ្វើជាថ្មីទៀត កិត្តនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ (២៥៨) ត្រង់ពាក្យថា កិត្តណាមួយ មានសេចក្តីដូចគ្នាក្នុងសិត្តាបខ ខី ១ នៃចារាជិកកណ្ឌ ។ ដែលហៅថា ដឹង គឺកិត្តដឹងដោយខ្លួនឯងក្តី ពួកអ្នកដទៃ ប្រាប់ដល់កិត្តនោះក្តី ភិត្តដែលមានរឿងនោះ ប្រាប់ក្តី ។ ដែលហៅថា សមគួរតាមធម៌ គឺអធិតរណៈដែលសង្ឃធ្វើ (គឺរម្ងាប់) ហើយតាមធម៌តាមរិន័យតាមពាក្យប្រៀនប្រដៅព្រះសាស្តា នេះហៅថា

(២៩៩) ដែលហៅថា អធិករណៈ គឺ អធិករណៈមាន ៤ យ៉ាំង គឺវិវាពាធិករណៈ ១ អនុវាពាធិករណៈ ១ អាបត្តាធិករណៈ ១ កិច្ចា-ធិករណៈ ១ ។ ពាក្យថា សើរើដើម្បីធ្វើជាថ្មីទៀត គឺកិត្តសើរើថា សង្ឃធ្វើកម្មមិន សែច សង្ឃធ្វើកម្មមិនល្អ យើងត្រវាធ្វីជាថ្មីទៀត សង្ឃ រច្ជាប់កម្មមិន សែច សង្ឃច្ងេកម្មមិនល្អ យើងត្រវាច្បប់ជាថ្មីទៀត សង្ឃច្នេះ ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។

វិនយប់ដកេ មហាវិភង្គោ

- ម្មេកាន កំ ឧត្តរាជា ត្រូបជាម (១៩៩) ហេស្បូ កំ តម្នំ តាតន្តំ ជាឧត្តោ ឧត្តោះ នេតិ ឧទ្ទន្តតាស្ប អានិតាម្និតាស្បាតិ ។

តតិយសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

វិនយបំណា មហាវិភង្គ

(៤៦०) កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុសំតាល់ថាកម្មបែកបដោយធម៌ ហើយសើរើទ្បើង ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ កម្មបែកបដោយធម៌ ភិក្ខុ មានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយសើរើ ត្រូវអាបត្តិខុក្កដ ។ កម្មប្រកប ដោយធម៌ ភិក្ខុសំតាល់ថាកម្មមិនបែកបដោយធម៌ ហើយសើរើ មិន ត្រូវអាបត្តិ ។ កម្មមិនបែកបដោយធម៌ ភិក្ខុសំតាល់ថាកម្មបែកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិខុក្កដ ។ កម្មមិនបែកបដោយធម៌ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិខុក្កដ ។ កម្មមិនបែកបដោយធម៌ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិខុក្កដ ។ កម្មមិនបែកបដោយធម៌ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ ស្រកបដោយធម៌ មិនត្រូវអាបត្តិ ។ (៤៦១) ករ:ដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង) គឺភិក្ខុដឹងថា កម្មដែលសង្ឃធ្វើកម្មដល់ភិក្ខុដែលមិនគួរដល់កម្មក្តី ហើយសើរើ ១

ລິດຮຸດ ລັດເພີຍບຸເກລັດ ໆ ຈຸກ, ຈຸ ຄາມ

សិក្ខាបទទី៣ ចប់ ។

បានដល់កម្មដែលធ្វើមិនត្រឹមត្រូវតាមច្បាប់ ។ ៤ បានដល់កម្មដែលធ្វើបែកខ្មែកដាពួក
 មិនត្រមត្រៀងតា្ន ។

643

បតុត្ថស័ក្តាបទំ

ម្នាំសេ ៥គត ខ្មោរច នយាម ស នទារ (២៩៤) វូលរន្ធ ជេនានេ អយនត្ថឈ្លឹយសាំ សហនេ រ នេខ ၊၈၈ ရာဗ အားကား အာကာက် ရေရးလို အဆိုင်္ဂါးဆို សញ្ចេតន៍កំ សុក្តាសដ្ឋី អាបត្តំ អាបដ្លំត្វា ភាតុនោ សន្ធិវិហាវិតាស្ស គិត្តនោ អារោខេស អហំ អាវុសោ សញ្ចេតន៍តំ សុត្ថាសដ្ឋំ អាចត្តំ អាចឆ្នោ មា កាស្បូ-ខំ អារោខេសីតំ ។ តេន ទោ បន សមយេន អញុត-រោ ភិត្ត សញ្ចេតនិត សុត្តាសៃដ្ឋី អាបត្ត៍ អាបដ្ចិត្វា လင်္ရှိ အလျှာ မာဗန္ဒိယာ ဗၢိဂမိ ယာင် ၊ အလျှ လးဆို ကနာ္ မာဒင္ရွိတာ ဗ်ာဂံမ် မအမ်ာ ၊ မော ប់រិសន្តោ តំ ភិត្តុំ បស្បិត្វា វាតឧកេច អហំ អាកុំសោ សញ្ចេតនិតាំ សុក្តាសដ្ឋី អាបត្តំ អាបដ្ដិត្វា សដ្ឋ နောက္ မာဒန္ရွိကာ စာမွာမှ ကေရွိ အမာဂၢ မောက္ခ်မ ကလျှာ မာဗန္ရွိတာ ဗက်ိဳးမံ မအသိ (လာဗ်) ဗက်ိဳလာခ်ိ វេនយាមថា អាវុកោ វេនយន័ន មំ អាយស្មា នារេនូ-តំ ។ កាំ ជុ ទោ អាវ៉ុសោ យោ អញ្ញោច ៩មំ អាចត្តំ

សិក្តិាបទទី ៤

[៤១៤] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជ័មានព្រះភាគ កាលគង់នៅវត្ត ដេតពន របស់អនាថចិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ព្រះឧបននូសត្យបុត្រដ៍មានអាយុ ត្រវអាបត្តិឈ្មោះសញ្ចេតនិតសុក្កវិ-សដ្ឋ⁽⁰⁾ ហើយប្រាប់ដល់ភិត្តជាសទ្ធិវិហារិក របស់ព្រះថេរៈជាបងប្អូនថា នៃអាវុសោ ខ្ញុំត្រូវអាបត្តិសញ្ចេតនិតសុក្កវិសដ្ឋហើយ លោកកុំព្រាប ដល់អ្នកណា ឡើយ ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុ ទ រូបតែវំអាបត្តិសញ្ចេត-និកសុកវិសដ្ឋ ហើយសូមនៅបរិវាស ដើម្បីអាបត្តិនោះនឹងសង្ឃ ។ សង្ឃបានឲ្យបរិវាស ដើម្បីអាបត្តិនោះដល់ភិក្ខុនោះ ។ ភិក្ខុនោះ កំពុងនៅបរិវាស ក៏បានឃើញកិត្តដែលព្រះទូបនន្ទ ប្រាប់អាបត្តិនោះ ហើយបានពោលពាក្យនេះថា នៃអាវ៉ុសោ ១ ត្រវ់អាបត្តិសញ្ចេតនិត-សុកវិសដ្ឋិ ហើយសុំបរិវាស ដើម្បីអាបត្តិនោះនឹងសង្ឃ សង្ឃ ជានឲ្យបរិវាស ដើម្បីអាបត្តិនោះដល់ខ្ញុំនោះឯង ខ្ញុំនោះកំពុងនៅ បរិវាស នៃអាវ៉ុសោ ខ្ញុំសូមប្រាប់ឲ្យដឹង លោកដ៏មានអាយុចូរចាំ $e_{f} \pi_{s_{f}} s_{g}$ ថា $\hat{\pi}_{s_{f}} s_{f} s_{f}$ នៃអាវ៉ុសោ ទុកជាភិត្តដទៃណាតែត្រវអាបត្តិនេះ ភិត្តនោះតែង

ជានប្រែក្នុងសំក្លាបទទី ១ នៃសង្ឃាទិសេសរួចហើយ ។

វិនយបិដកេ មហាវិភង្គោ

မက္က မာပ်ကာ အကာက် နင္စင္စာ အေရးကို အေရးစိုးမိဳး សញ្ចេតនំ តំ សុត្ថាសដ្ឋី អាបត្តំ អាចដ្ចិត្វា⁽⁰⁾ សោ ទេ អរោចេស អមាំ អារុសោ សញ្ចេតនិកាំ សុក្តាសៃដ្តី អាចន្ន៍ អាចន្នោ មា ភាស្ម័ខំ អាពេទេសីតំ ។ កំ ចន ត្វំ អាវុសោ តំ អាចត្ត៍ ចដំបូនេសិត៌ ។ រៀវមាវុសោត៌ ។ អ៩លោ សោ ភិត្ត្ ភិត្តនំ ៧នមន្ត ភាពេខេស ។ យេ គេ ភិត្ត អប្បិត្នា ។ មេ ។ គេ នុដ្ឋាយន្តំ ទីយន្តំ វិទាខេត្ត តាថំ ហំ នាម ភិក្ខុ ភិក្ខុស្បូ ជានំ ខុដ្តល្ងំ អាបត្ត៍ បដិច្ឆានេស្សតីត ។ បេ ។ សប្ទំ កាំវ តុំ ភិត្ត កំត្តុស្ម ជាន់ នុដ្តលំ អាចត្តឹ ចដិច្ចានេសតំ ។ សច្ខំ ກຮຸກສຳ ໂຮເທີ ຖຸເຊາ ສຮຸກ ຮະຮໍ ຫຼື ລາຍ ຮູ້ មោឃ មុំស កំត្តុស្បូ ជានំ នុដ្តល្ងំ អាចត្តំ ចដិទ្នានេ-ស្មស៍ នេនំ ទោយបុរិស អប្បសន្នានំ កំ បសានាយ បសន្នានំ វា គិយ្យេកាវាយ ។ ចេ ។ ឯវញ្ ចន គិក្ខាវ

රිස්ත්

វិនយប់ជិត មហាវិភង្គ

ធ្វើយ៉ាន៍ហ្នឹន៍ឬ ។ កិត្តដែលនៅបរិវាសតថថា យ៉ាន៍ហ្នឹនហើយ អាវ៉ុសោ ។ ភិត្តនោះនិយាយថា នៃអាវ៉ុសោ លោកទបនន្ទូសក្យបុត្រដ៍មានអាយុនេះ ត្រាអាបត្តិសញ្ចេតនិកសុក្តាសៃដ្តីហើយ លោកទបននូនោះបានប្រាប់ខ្ញុំថា នៃអាវ៉ុសោ ខ្ញុំត្រវអាបត្តិសញ្ចេតនិកសុក្តសៃដ្ឋហើយ លោកកុំប្រាប់ដល់ អ្នកណា ឲ្យើយ ។ កិត្តដែលនៅចរិវាសនោះនិយាយថា នៃអាវ៉ុសោ អ្នកចិទ ចាំងអាបត្តិនោះឬអ្វី ។ ភិក្ខុនោះ ជ្រាប់ថា យ៉ាងហ្នឹងហើយ អាវុសោ ។ លំំ ដាប់នោះឯង ភិត្តនោះ ជ្រាប់សេចត្តីទុះដល់ភិត្តទាំងទ្បាយ ។ ភិត្តទាំងទ្បាយ ណាមានសេចក្តីបាថាតិច ។ បេ ។ កិត្ត ពំងនោះ ពោល ពេស តិះដៀល បនុះបង្គាប់ថា ភិក្ខុកាលដឹងហើយមិនគូរនឹងបិទពុំងភាបត្តិអា(កក់របស់ភិក្ខុ ផងគ្នាសោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៍មានព្រះភាគត្រាស់សូវថា ម្នាលកិត្ត ត្វថា អ្នកឯងកាលដឹងហើយបិទពុំងអាបត្តិអាក្រក់របស់ភិត្តផងគ្នា ពិតមែនឬ ។ กิฐาเธาะโกบรดูง เช่า เลิดโตโตะนี้เกรตร ตุลเษร ๆ 1000 ពុទ្ធដ៍មានដោគឲ្រន់បន្ទោសថា នៃមោឃបុរស អ្នកឯងកាលបើដឹង ហើយមិនគរួន ៍ឹងចិទ្ធ ណុំង៍អាបត្តិអាក្រក់របស់កិត្តផងគ្នា ទេ នៃមោឃបុរស អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្នាដល់ព្អួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្វា ឬនាំពួកជន ដែលជ្រះថ្ងាហើយឲ្យវិងរឹតតែជ្រះថ្ងាឲ្យឥទេ ។ បេ ។ ម្នាលកិត្តទាំងទ្បាយ

ឯត្ថគ្គបេ អវណ្ណំ ករិស្សត្ថតិបំ កត្ថចំ បោត្ថកេ អត្ថំ ។

(৮৯৮) ឧដ្ដល្វាយ អាខត្តិយា ឧដ្ដល្វាខត្តិអញ្ញី ១៥ំចូរនេតំ អាខត្តិ ទាចិត្តិយស្ប ។ ឧដ្ដល្វាយ អាខត្តិ-យា ឋមត៌កោ ១៥ំចួរនេតំ អាខត្តិ ឧញ្ញដស្ប ។ ឧដ្ដល្វាយ អាខត្តិយា អឧដ្ដល្វាខត្តិសញ្ញី ១៥ំចួរនេតំ អាខត្តិ ឧត្ញដស្ប ។ អឧដ្ដល្វំ អាខត្តិ ១៥ំចួរនេតំ

ជានំ ឧដ្ដុល្ំ អាបត្តំ បដិច្ឆានេយ្យ ឆាចំត្ត័យឆ្នំ ។ (৮៦៣) យោ បនាតំ យោ យាធិសោ ។ បេ ។ ភិក្ខុតំ ។ បេ ។ អយំ ៩មស្មឺ អត្ថេ អធិប្បោតា ភិក្ខុតំ ។ ភិក្ខុស្សាត៌ អញ្ញស្ប ភិក្ខុស្ប ។ ជានាតំ នាម សាមំ ភិ ជានាតំ អញ្ញេ វា តស្ប អាពេចេត្តិ សោ វា អាពេចេត៌ ។ ឧដ្ដុល្លា នាម អាបត្តិ ចត្តារំ ច ឆារជិ-កានំ តោស ច សផ្សាធិសេសា ។ បដិច្ឆានេយ្យាតំ ៩មំ ជាធិត្តា ចោនេស្បត្តិ សាវេស្បត្តិ ខុំសេស្បត្តិ វម្ភេស្បត្តិ មង្កុំ តាំស្បត្តិ⁽⁰⁾នារោចេស្បាម៉ីតំ ជុរំ ធិក្ខាំត្ត-មត្តេ អាបត្តិ ឆាចិត្តិយស្ប ។

ជាចិត្តិយកណ្ដេ សប្បាណតវគ្គស្ស ចតុត្ថសិក្ខាបទស្ស សិក្ខាបទវិភង្គោ

ရမ် ဆိုက္ခာဗင် နန္နဲ့ လေယျာင်း ဟာ ဗင်္ဂ နိုက္ခံု နိုက္ခဲ့လျှ

ពាចិត្តិយកណ្ឌ សប្បាណកវគ្គ ស័ក្ខាបទទី ៤ ស័ក្ខាបទវិភង្គ

អ្នកទាំងឲ្យយគប្យីសំដែងឲ្យើងនូវសិត្តាបទនេះ យ៉ាងនេះថា ភិក្ខុណាមួយ កាលដឹងហើយបិទជាំងទុកនូវអាបត្តិអាក្រក់ របស់ភិក្ខុផងគ្នា (ភិក្ខុនោះ) ត្រវអាបត្តិជាចិត្តិយ ។

(៤៦៣) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុណាមួយ មានសេចក្តីដូចគ្នានឹង សិត្តាបទទីតនៃបារាជិកកណ្ឌ ។ ពាក្យថា ភិក្ខុផងគ្នា បានដល់ភិក្ខុដទៃ ។ ដែល ហៅថា ដឹងនោះ គឺភិក្ខុដឹងដោយ ខ្លួនឯងក្តី ពូកអ្នកដទៃ (បាប់ភិក្ខុ នោះក្តី ភិក្ខុដែល ត្រូវអាបត្តិនោះ (បាប់ក្តី ។ ដែល ហៅថា អាបត្តិអា (កែក់ បានដល់អាបត្តិបារាជិកទាំង៤ផង អាបត្តិសង្ឃាទិសេសទាំងឲ្យថាង ។ ពាក្យថា បិទជាំងទុក សេចក្តីថា (ភិក្ខុណា) (គាន់តែដាក់ធុវ: ថា ភិក្ខុទាំង ទ្បាយដឹងនូវភិក្ខុនេះ ហើយ នឹង ចោទ នឹងរំលឹក នឹង ដេរ នឹង (មាទចំ នឹងបញ្ហប់បណ្ណោន (ហេតុនោះ) អញមិនបាច់ (បាប់ទ្បើយ (ភិក្ខុនោះ) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

វិនយបិជិពេ មហាវិភង្គោ

អាចត្តិ ឧុក្កដស្ប ។ អនុមសម្បន្នស្ប ឧដ្ដុល្ំ វា អឧដ្ដុលំ វា អជ្ឈាចារំ ចដំចូរនេតិ អាចត្តិ ឧុក្កដស្ប ។ អឧដ្ដុល្វាយ អាចត្តិយា ឧដ្ដុល្វាចត្តិសញ្ញី អាចត្តិ ឧុក្ក-ដស្ប ។ អឧដ្ដុល្វាយ អាចត្តិយា វេមតិតោា អាចត្តិ ឧក្កដស្ប ។ អឧដ្ដុល្វាយ អាចត្តិយា អឧដ្ដុល្វាចត្តិសញ្ញី អាចត្តិ ឧក្កដស្ប ។

ចតុត្តសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

វិនយបិជិត មហាវិភង្គ

ទុកដ ។ ភិត្តបិទហុំងសេចក្តីប្រព្រឹត្តិលើសអាត្រក់ (ធ្វន) ក្តី មិនអាក្រក់ (ស្រាល)ក្ដី របស់អនុបសម្បន្ន ត្រវៃអាបត្តិទុក្ខដ ។ អាបត្តិមិនអាក្រិក ភិត្តសំគាល់ថាអាបត្តិអាត្រក់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ អាបត្តិមិនរោត្រក់ ភិត្ត្ មានសេចក្តីសង្យ័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ អាបត្តិមិនអាក្រក់ ភិក្ខុសំគាល់ ថាអាបត្តិមិនអាក្រក់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ (6 ៦ ៥) វារ: ដែលមិន ត្រវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទ នេះមាន ៤ យ៉ឺង) គឺភិត្តមិនជ្រាបដោយគិតថាសេចក្តីបង្កហេតុក្តី ដំលោះក្តី ប្រកួតប្រកាន់ក្តី វិវាទក្ត័ន៍ង៍មានដល់សង្ឃឲ្រ ភិក្ខុមិន ប្រាប់ដោយគិតថា សង្ឃន៍ន៍ថែត ញក់ថ្មសង្ឃនឹងបែរះតា **១ កិ**ត្តមិន ប្រាប់ដោយគិតថា កិត្តនេះ កាចអាត្រក់ ន៍ងធ្វើនូវសេចក្តីអន្តរាយដល់ជីវិត ឬនូវសេចក្តីអន្តរាយដល់ព្រហ្មចាវ្យ ๑ ភិត្តមិនឃើញភិត្តទាំង ឡាយដទៃដ៏សមគួរ (នឹង(ចាប់) ហើយទាន(ចាប់ទ ភិត្តមិន (ជាថ្នានឹងបិទជាំង ហើយមិនទាន់បាន (ជាប់ ១ ភិត្តមិន (បាប់ដោយ សង្ឃ៌មថា កិត្តដែល ត្រូវអាបត្តិនោះ នឹង ច្រាកដដោយកម្មជារបស់ខ្លួន ទ ភិត្តតត ភិត្តដើមបញ្ចតិ ។

សិក្ខាបទទី ៤ ចប់ ។

បញ្ចមសិក្ខាបទំ

(៤១៦) នេច មានលេច មនៃ មនុស មនុស វិហាវត៍ វេឌ្ឍវនេ កាលខ្លុកនំវារថេ ។ តេន ទោ ថន សមយេន រាជការោ សត្ថាសក្តិយា នាវកា សញា-းတာလံံ ကောင္က ေတာ ၾခားယာင္က ၾခားကို မင္နီးကာင္ အေရာက္ အီရက္ပါ ေဆာက္လုန္ေနာက္လုန္း အေျပးခဲ့ နဲ႔ អ៩ទោ នទាល់ស្បូ មាតាចិត្តដំ ឯតឧចោសំ សចេ က နေတက် ကေခ် လုံးကွာယ် ရှိသူ ရှိန်းလ နေတက္ မည်းမှ អទ្ធយេន សុទញ្ ជីវេយ្យ ន ខ គាំលរមយ្យតំ ។ မင္ဂလာ နမာတ္နက္ရဲ့ မာနာစိန္နင့္ ရမၼဏေၾ မးေ (၈) နောက် (လစ် က်က္ကိုလျှေးနို မန္တိုလ်(ယာ^(b) နေ့က္ကာ ភាំស្បត្តំ សចេ ទោ ឧទាលំ កណនំ សំក្តេយ្យ រា, សេ នចរ ក្នុងស័យ អង់បាយ អង់សេរ សំខលាំ ភ្នុងពេល ឧ េ គើលមេយ្យតំ។ អ៩ទោ ឧទាលិស្ស មាតាចំតួនំ

សិក្លាបទទី៥

(62) งษ์พเธาะ โกะกุดุนี้ยารโกะกาล กางคลีเรา វត្តវេទ្យវន ជាកលន្ទកនិវាបស្ថាន ទៀបក្រងរាជត្រឹះ ។ សម័យ នោះឯង កូនក្មេងពំងឡាយ មានពួក ១៧ នាក់ ជាសំឡាញ់នឹង គ្នានៅក្នុងក្រុងរាជគ្រឹះ ។ ក្មេងឈ្មោះទទាល់ជាប្រធាននៃក្មេងពំង នោះ ។ លំដាប់នោះឯង មាតាបិតាទុបាលិកុមាវ បានគិតគ្នាដូច្នេះ ថា កាលបើតតអំពីយើងទៅ ទុច្ឆាលិតហ្ស៊ីវេស់នៅសហ្វាយផង មិន លំបាកផង ដោយខុបាយដូចម្ដេច m_{g}^{+} ។ មាតាបិតារបស់ខុបាលិកុមាវ ចានគិតគ្នា ក្នុងក្រើងនេះទៀតថា បើខ្មបាលិវៀនសរសេវអក្សរ ដល់ ឥតអំពីយើងកៅ ទុបាលិតហ្ស័រស់នៅសហ្ជាយផង មិនលំចាកផង ដោយប្រការដូច្នេះ ។ មាតាបិតារបស់ទុបាលិកុមារ បានគិតគ្នា (ថែម) ក្នុងរឿងនេះថា បើទុធាលិនឹងរៀនសរសេរអក្ស ច្រាមដៃនឹង าเพ เชือุถาเงิเรไรกซ์ สเงสรห์ตัเเรียง อุถาเงิลชารห์เส សច្បាយផង មិនលំំំំំំំំំំំំំំំង ដោយអាការយ៉ាំងនេះឯង ។ ទើបមាតាបិតា

វិនយបិដិពេ មហាវិតង្កោ

រាំងឧញោសំ ស ខេ ទោ ឧទាលំ កណនំ សំក្ខុំ-ស្បួត៌ ទាស្ប ឧត្តោ ភាំស្បួត៌ ស ខេ ទោ ឧទាលំ រូខំ សំ ក្ខេយ្យ រាំ ទោ ឧទាលំ អម្លាក់ អច្ចយេធ សុទញ្ ជី យ្យ ឧ ខ កំល ទេយ្យតំ ។ អ ខ ទោ ឧទាល៌ ស្បួ ទាតា ខំ ទូនំ រាំត ខេ ទោ ល ទេ ទោ ឧទា លំ រូខំ សំ ក្ខុំ ស ប្ន តិ ភាំស្ប ឆ្នំ ឥ ទេ ទោ ស ទ ណា ស ក្យ ខ្ញុំ ឆ្នំ ស ស ស ស ទ ស ទា ទា ភាំ ស គេ ស ទ ណា ស ក្យ ខ្ញុំ ឆ្នំ ហា ស ទ ស ហា ស ទ ស ទា ភាំ ស គេ លោ ស ក្យ ខ្ញុំ ឆ្នំ ហា ស ទ ស ស ស ទ ស ទា ទា ភាំ ស គេ ទោ ឧទា លំ ស ទ ណោ ស ស ក្យ ខ្ញុំ ឆ្នំ យ ស ទ ស ស ទ ណា ស ក្យ ខ្ញុំ ឆ្នំ ហា ស ទ ណា ស ទ ស ទ ភាំ ស ខេ ទោ ឧទា លំ ស ទ ណោ ស ស ក្យ ខ្ញុំ ឆ្នំ យ ស ទ ព្ល ឧយ្យ រាំ ទោ ឧទា លំ អ ទ្យា កំ អ ខ្វា យេ ឧស្ទ ទា ភាំ ជី ហេ ន ខ កោល ទេ ហ្មាតំ ។

(២៦៧) អស្បោះ ទោ ឧទាលំ នារាតោ មាតា-ចិត្ធនំ ៩ខំ តាថាសហ្វាថំ ។ អ៩ ទោ ឧទាលំ នារាតោ យេធ នោ នោះតា នេះធុមសង្គ័មិ ឧបសង្គ័មិត្វា នេ នារាតោ ឯតនៈវេទ ឯ៩ ខយំ អយ្យ សមណេសុ សតាប្រុត្តិយេសុ ខព្វជិស្បាមាតិ ។ ស ខេ ទោ ត្វំ អយ្យ ខព្វជិស្បាសិ ឯរំ ខយំមិ ខព្វជិស្បាមាតិ ។

វិនយចិដក មហាវិភង្គ

របស់ «បាល់កុមាវ បានគិតគ្នាត ទៅទៀតថា បើ «ប៉ាល់នឹងវៀន ពប់ នឹង លំបាកដល់ (ទុង បើ «ប៉ាល់វៀន មើលរួច និមិត្ត ដល់ដតអំពីយើង ទៅ «បាល់ កញ្ជីរស់ នៅជា សុ ១ ដង មិនលំបាក ដង ដោយ អាកាវ យ៉ាង នេះ ឯង ។ មាតាចិតា «បាល់បាន គិតគ្នាក្នុងវឿងនេះ ទៀតថា បើ «បាល់វៀន មើលរួច និមិត្ត ក្នែកវបស់ «បាល់ នោះ នឹងលំបាក ឃើញ តែពួកសមណៈ ជាសក្យ បុត្រ នេះ មានសីលជា សុ ១ មានសេច ក្តី ប្រ ព្រឹត្ត ិល្អជា សុ ១ នានំ ចម្លាន់ ល្អ សិងលើ សំណិង ដែល ទ្យល់មិន បាន ចូល ទៅ បើ «បាល់ បូសក្នុង សំណាក់ សមណៈ ទាំង ទ្បាយជាសក្យ បុត្រ ដល់ដតអំពីយើង ទៅ «បាល់ កញ្ជីវស់ នៅជា សុ ខ ដន ខិត លំបាក ដង ដោយ អាកាវៈ យ៉ាង នេះ ឯង ។

(៩៦ ជ) ពារកឈ្មោះ « បាលិ បានស្តាប់ពាក្យមាតាបិតាបរបាឆ្នា យ៉ាងនេះ ហើយ ។ ទើប « បាលិតារក ចូល ទៅរកពួកក្មេង ពាំងនោះ លុះ ចូល ទៅ ហើយបាននិយាយពាក្យ នេះ នឹងពួក ក្មេង ពាំងនោះថា នៃអ្នក ពាំង ច្បាយ ពួកអ្នកចូរមក យើងនឹងទៅបួសក្នុងសំណាក់សមណៈ ពាំង ឡាយ ជាសក្យបុត្រ ។ ក្មេង ពាំងនោះ និយាយថា នៃអ្នក បើអ្នកនឹងបួស យើង

អ៥ ទោ គេ នាវកា ឯកមេតស្ប មាតាបំតរោ ទុបសត្តទិត្វា វាតនភេចុំ អនុជានាថ អម្លាក់ អការស្មា မင္မေပးစိုင္မာကား က မင္မေလး ေနာက္ ေဆးမားေ မာရာဗ်နာက လးရှဗ်းမ အားကာ လမာဒင္ဇစ္စာ ကလျာ-လားခ်စ္စာယားနာ မာဒုထားစီလု ၅ (နာ အီးနွာ ရေစလမ္လံ-မ်ားရှာ ဗရာ့မ္ထံ ဟာဗီ လု ဗ ကော်က္ခ ဗရားမ လုံ ឧបសទ្យានេសុំ ។ តោវត្តិយា ខច្ចុសសមយំ ខច្ចុដ្ឋាយ ពេនឆ្លំ យកុំ នេថ ភត្តំ នេថ ភានភ័យ នេថាតំ ។ ភិត្ត រាវទាហំសុ អាកទេជារុំសោ ហៅ វត្តិ វិភាយត៌^(ទ) សចេ ហេតុ ភាំស្បូត៌ បំសៃបួថ សចេ ភត្តំ ភាំស្បូត៌ ကိုက္ဖိုလ္နီင္က မားေဆးေဆးကို မားမ်ားနာ ဆန္မာနားရ အ ေ အိမ္းခ် ကန က နန္နံ က စာနိန္နိယ ကိ ចំណ្តាយ ខរិត្វា កុញ្ចិស្សថាតិ ។ វៅថៃ (ទា តេ ភិក្ខុ ភិត្តាហិ វុទ្ធមានា ភេនន្តិយៅ យាកុំ នេ៩ ភត្តំ នេ៩ ទានន័យ នេះតាតិ សេនាសន៍ ឩូមានន្តំ។ នុម្ម៌មាន្តំ។

បាចិត្តិយកណ្ដេ សប្បាណាវគ្គស្ស បញ្វមសិក្ខាបទស្ស និទានំ

បាចំត្ថិយកណ្ឌ សប្បាណកវត្ត សិក្ខាបទទី ៥ និទាន

នំនបូសយ៉ាន៍ហ្នឹងដែរ ។ ទើបក្មេងទាំងនោះចូលទៅវកមាតាចិតាវៀង ពល់ខ្លួន ហើយបាននិយាយពាក្យនេះថា សូមលោកម្ដាយលោកឥពុក អនុញាតឲ្យយើង ខ្ញុំចេញពីដុះទៅបូស ក្នុង ព្រះពុទ្ធសាសនា ។ ទើប ទាតាចិតាក្មេងទាំងនោះកំបានអនុញាតដោយគិតឃើញថា ក្មេងទាំងអស់ :នះមានចំណង់ស្មើគ្នា មានសេចក្តី (ជាប៉ាល្អ ។ ពួកក្មេងពំងនោះ ចូលទៅវកកិត្តទាំងឡាយហើយសូមបព្វជ្ញា ។ កិត្តទាំងនោះកំពុនឲ្យ ្ធព្វដ្ឋានបសម្បទា ។ ពួកកិត្ត (បួសថ្មី) នោះ ក្រោកទ្បើងក្នុងវាត្រី សម័យជិតភ្វីហើយយំទារថា អ្នកទាំងទ្បាយចូវឲ្យបបរ ចូវឲ្យជាយ ្ទូឲ្យទានន័យ: (នំចំណី) ។ កិត្តទាំងឡាយនិយាយយាំងនេះថា នៃ តាវ៉ុសោ អ្នកទាំងទ្បាយចូរបង្អង់ចាំភ្លឺសិន បើមានបបរ អ្នកទាំងទ្បាយ \hat{s} ន៍ចានហុតបបរ បើមានចាយ អ្នកទាំងទ្បាយនិងបានចាន់ បើទាខ-ន័យ:មាន ពុកអ្នកនឹងបានទំពា បើបបរឬបាយ ឬទាទន័យ:គ្មានទេ ពុកអកនឹង ត្រាច់ទៅចំណូជាតហើយធាន ។ ពូកភិត្តក្មេងទាំងនោះ ដែលភិត្តទាំងទ្យាយនិយាយយ៉ាងនេះក៏ដោយ នៅតែយំទាវថា អ្នក ព៌ងទ្បាយចូរឲ្យបបរ ចូរឲ្យជាយ ចូរឲ្យភាទន័យៈ ដុះដាក់សេនាសនៈ **១៖ នោ**មដាក់១៖ ។

វិនយប៌ដកេ មហាវិភង្គោ

(၉၇၄) မ(က်ပ်က္ (စ) မေရာက် (စိုင်ရ) សសមយំ ពច្ចដាយ នាកោសខ្ចុំ សុត្វាន អាយស្មន្តំ អនន្តំ អាមន្តេសំ តំ នុ ទោ សោ អានន្ត្ នាកេសន្តោត ។ អ៩លោ អាយស្មា អានន្ទោ ភេសាតោ ปลยลู้ หเกเยณ์ ๆ หย่เจา กลก ปลณู้ នំនានេ ៧តុស្មឹ បតារណេ ភិក្ខុសន្យំ សន្និចាតាបេត្វា ກໍ່ສຸ ຍຂຶ້ງຍູ້ ູ ຍູ້ ສຳ ກໍ່ສູຟ ກໍ່ສູ ຝາຂໍ ន្មនាំសត្តាំស្ម័ ឬក្តលំ នុមសម្បានេន្តិតំ ។ សច្ចុំ កក-ກສ າ ໂຕເທົ ທຸເຊກ ກຕກ ຕະເບ ທີ ລາຍ ເສ ភិក្ខាវ មោយពុរិសា ជានំ ន្លនាំសតាំស្បំ ឬក្តួលំ ទមសម្បានេស្សន្តិ នាល់សនាំសេក្នា ភិត្តាប ឬក្តាលោ អត្តមោ ហោតំ ស័តស្ស ខណ្ឌស្ស ជ័យចាយ ចំចាសាយ ជុំសមតាសវាតាតបស់សែបសម្តូស្ពាន ឋឧនានំ ឌុត្តានំ តិពានំ ១១នំ តដុតានំ អសាតានំ អមនាទាន់ ចាណហរាន់ អនតិវាសកានាតំ កោ ហោត ဂ်ိဳလဆို၊လျှာင္းစာ ဆိုက္အား ပုဒ္ဂလော စမော ဟောဆိ

វិនយចិជត មហាវិភង្គ

(៤៦៤) ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ក្រោកក្នុងរាត្រីសម័យជិតភ្លឺបានឲ្យ សម្តេងក្មេង លុះព្វហើយក៏ត្រាស់ហៅព្រះអាននូដ៏មានអាយុមកថា ម្នាល អាននូ សម្វេងនោះជាសម្វេងក្មេងឬអ្វី ។ ទើបព្រះអានន្ធដ៏មានអាយុ(កាប ទួលដំណើរនុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ទើបព្រះដ៏មានព្រះភាគឲ្យប្រជុំកិត្តសង្ឃ ហើយត្រាស់ស្អូចំពោះកិត្តពំង ឲ្យយថា ម្នាលភិត្តទាំងឲ្យយ ឮថាភិត្តទាំងឲ្យយដឹងហើយ ឲ្យឧប-សម្បទាដល់បុគ្គលមានអាយុទ្វះពី៤០ឆ្នាំ ពិតមែនឬ ។ ភិត្តទាំងឡាយ ក្រាបទូលថា បតិត្រទ្រះដ៏មានត្រះភាគ តិតមែន ។ ត្រះពុទ្ធដ៏មានដោគ *[*ទន៍បន្ទោសថា នែកិត្តទាំងទ្បាយ មោឃបុរសទាំងនោះដឹងហើយ មិន គួរនឹងឲ្យឧបសម្យទាដល់បុគ្គលមានអាយុទ្ធះពី២០ឆ្នាំទេ ម្នាលភិក្ខុទាំង ទ្យាយ(ធម្មតា) បុគ្គលមានអាយុមិនគ្រប់ ៤០ឆ្នាំ តែងមិនធន់(ទាំ ត្រជាក់ក្តេ។ ឃ្លាន ស្រែកសម្ផសព្រចាមមូសទ្យល់កំដៅថ្ងៃសត្វទី ឃជាតិ^(e) ទាំងទ្យា យ នឹងគន្ធង៣ត្យដែលបុគ្គលពោលអាក្រក់ នឹងគន្ធងពាក្យអាក្រក់ដែល បុគ្គលនាំមក/ជាប់ នឹងទុក្ខៈវទនាប្រជុំក្នុងសរីរេះដ៏ក្រៀវគ្នា វឹង មាក្រក មិនស្រល មិនជាទីគាប់ចិត្ត ជាទីនាំបង់នូវជីវិតដែលកើតឲ្យើងហើយ ចាត់ ជាអ្នកមានជាតិចិនអត់ (ទាំ ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ ចំណែតទាងបុគ្គល ១ បានដល់សត្វមា»ខ្លួនវែង មានពស់ក្អែបដាដើម ។

បាបិត្តិយកណ្ដេ សប្បាណកវត្តស្ស បញ្ចុមសិក្ខាបទស្ស បញ្ញត្តំ សំតស្ប ឧណ្ឌស្ប ជ័យចួយ បិចាសាយ នំសមតា-សກໍລາສບ ພ້ຳພບພບ ພູພູ ມີ ແ ຊາສາ ແ ຊາສລາ ເ ເບ စပေးငံ နပ္စုန္ရာငံ လက်ကာငံ ဟနေအင်္နန္နာင် စာငံ ១ភនំ តដុតានំ អសាតានំ អមនាទានំ ចាណហភនំ អជ៌វាសតាជាតិ តោ ហោត នេតំ ភិត្តា អេ ម្យសន្នា က စလာဆကာ စလာဆီစ မှ မူကော်မှ မော်မှ မော်မမ រៅញូ បន ភិក្ខុវេ ៩មំ សិក្ខាបនំ ឧន្ទិសេយ្យ៩ យោ បន ភិក្ត្ ជានំ នូនរឹសតិវស្សំ បុក្កលំ នុម-សម្បានេយ្យ សោ ច បុក្កលោ អនុបសម្បន្នោ តេ ខ ភិត្តា តាហ្គោ ឥនំ តស្មឹ ទាចិត្តិយត្តិ ។

៣ចិត្តិយកណ្ឌ សប្បាណកវគ្គ សិក្ខាបទទី៥ សេចក្តីបញ្ហត្តិ មានវសព្វគ្រប់ ២០ ទើបទាំត្រជាក់ក្តៅឃ្វាន សេកសម្ផសព្រចាមមូស ទ្យល់កំដៅថ្ងៃសត្វទីយជាតិទាំងឡាយ នឹងគន្ធងពាក្យដែលបុគ្គលពោល អាក្រក់មានមក នឹងគន្លងញាក្យអាក្រក់ដែលបុគ្គលនាំមកប្រាប់ នឹងឲុក្ខវេ-ទនាប្រជុំក្នុងសរីវ:ដ៏ក្រៀវក្វារឹងម្នាក្រក់ មិនស្រួល មិនជាទីគាប់ចិត្ត ជាទីនាំ បន់នូវជីវិតដែលកើត ឲ្យើងហើយ ចាត់ជាអ្នកមានជាតិអត់ (ទាំបាន ម្នាល ភិត្តទាំងឲ្យាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្វាដល់ពូកូដនដែលមិនទាន់ជ្រះ ថ្កា ឬនាំពុកជនដែលជែះថ្កាហើយឲ្យវិងតែតែជែះថ្កាឡើងទេ ។ បេ ។ម្នាល ភិត្តពំងទ្យាយ អ្នកពំងទ្យាយគប្បីសំដែងទ្បើងនូវសិត្តាបទនេះយាំងនេះ ឋា ភិត្តណាមួយកាលដឹងហើយ ឲ្យឧបសម្បទាដល់បុគ្គលដែលមាន អាយុមិនទាន់ (គប់ ២០ ឆ្នាំ ^(ຈ) បុគ្គលដែលមានអាយុមិនទាន់ (គប់ ២០ ឆ្នាំ នោះកំនៅជាអនុបសមន្រ្តដដែល ចំណែតភិត្តទាំងឲ្យាយនោះ អ្នកប្រាជ គប្បីតិះដៀល នេះដាអាបត្តិចាចិត្តិយ ក្នុងរឿងនោះ ។

តឹរាប់ឆ្នាំបានគ្រប់ ២០ ហើយ តែនៅខ្វះខែនឹងថ្ងៃ ដូចមនុស្សឈាមួយកាលនៅក្នុងផ្ទៃ
 មាតាបានតែ ជី ខែ កាលដែលសម្រាល ១ នៅថ្ងៃ ០៥ កើតខែពិសាខ ឆ្នាំដូត លុះដល់មកថ្ងៃ ០៥
 កើតខែពិសាខ ឆ្នាំមមេ បាន ២០ ឆ្នាំ ខ្វះ ៣ ខែ លុះតែបង្គង់ឲ្យហួសដល់ថ្ងៃ ០៥ កើតខែត្រៃពណ៍
 ឆ្នាំមមែ ហើយរាប់យក ជី ខែក្នុងផ្ទៃនឹងអធិកមាស ២ ខែមកផ្សំដង ទើបបានត្រប់ ២០ ឆ្នាំគត់ ។

វិនយបិដកេ មហាវិភង្គោ

(២៦៩) យោ បនាតិ យោ យាធិសោ ។ មេ។ ភិក្តិតំ ។ មេ ។ អយំ ៩មស្មឺ អត្តេ អធិប្បោតា ភិក្តិតំ ។ ជានាតិ នាម សាខំ វា ជានាតិ អញ្ញេ វា តស្ប អាពេខេត្តិ សោ វា អាពេខេតិ ។ នានាំ អញ្ញេ វា តស្ប អាពេខេត្តិ សោ វា អាពេខេតិ ។ នារីសតិវីសេប្ផា នាម អប្បត្តិសែតិវីសេប្ផា ។ ទុខសម្បានេស្បាមីតិ កណំ វា អាខរិយំ វា ខត្តំ វា ខីវ៉េ វា ខរិយេសតិ សីមំ វា សម្មន្នតិ អាខត្តិ ខុត្តាដស្ប ។ ញត្តិយា ខុត្តាដំ ។ នូទំរាំ តាម្មវាចាហ៍ ខុត្តាដា ។ តាម្មវាចាទរិយាសានេ ទុខជ្ឈាយស្ប អាខត្តិ ទាខិត្តិយស្ប តណស្ប ខ អាចវិយស្ប ខាមត្តិ ខ្ញុត្តាដស្ប ។

(២៣០) នលើសតិវស្សេ នាលីសតិវស្សសញ្ញ័ ឧប-សម្បានេតិ អាចត្តិ ចាចត្តិយស្ស ។ នលើសតិវស្សេ វេមតិកោ ឧបសម្បានេតិ អាចត្តិ ឧុត្តដស្ស ។ នលី-សតិវស្សេ បរិបុណ្ណរីសតិវស្សសញ្ញ័ ឧបសមប្រនេតិ អនាចត្តិ ។ បរិបុណ្ណរីសតិវស្ស សញ្ញី នាលើសតិវស្សសញ្ញី

វិនយបិជិត មហាវិភង្គ

ស្ថិត្តាបទទី ១ នៃចារាជិកកណ្ឌ ។ ដែល ហៅថា ដឹង គឺកិត្ត នោះដឹងដោយ ខ្លួនឯងភ្លឺ ពុកភិត្តដទៃ (ចាប់ដល់ភិត្តនោះភ្លឺ កុលបុត្រដែលនឹងទបសម្បទា នោះ ជ្រាប់ក្តី ។ បុគ្គលដែលមានវស្សាមិនទាន់ដល់៤០ ឆ្នាំ ហៅថាមាន វសព្រមិនទាន់ (គប់ ២០ ឆ្នាំ ។ ភិក្ខុគិតថាអញនឹងឲ្យឧបសម្បទា ហើយ ស្វែងរកគណៈសង្ឃក្ដី អាចារក្ដ្រី បាត្រ្ដី ចីវវក្ដី សន្មតសីមា (ថ្មី)ក្ដី ត្រា អាបត្តិទុក្កដ ។ ភិត្តត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុង ខណ: ចបញត្តិ ។ ភិត្តត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ទាំងទ្បាយ ក្នុង១ណៈ ចេចកម្មវាចាតីវដង ។ ទុថដ្បាយ ត្រៃវិអាបត្តិធាចិត្តិយ គណៈសង្ឃនឹងអាចារ្យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដក្នុង១ណៈចប់កម្មវាចា សែច y (២៧០) កុលបុត្រមានវស្សាមិនគ្រប់ ២០ ភិក្ខុសំគាល់ឋាមាន វសព្វមិនគ្រប់ ២០ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កុលបុត្រ មានវស្យមិនគ្រប់ ៤០ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ កុលបុត្រមានវស្យមិនគ្រប់ ២០ ភិត្តសំគាល់ថា មានវស្ស គ្រប់ ២០ ហើយឲ្យឧបសម្បទា មិនត្រវអាបត្តិ ។ កុលបុត្រ មានវសព្វគ្រប់ ២០ ភិត្តសំគាល់ថា មានវស្យាមិនគ្រប់ ២០ ត្រវអាបត្តិ

୯୨୯

អាចត្តិ ឌុត្ណដស្ប ។ ចរិថុណ្ណារីសតិវស្បេ វេ**មតិ**តោ អាចត្តិ ឌុត្ណដស្ប ។ ចរិថុណ្ណារីសតិវស្បេ ចរិចុណ្ណារីស-តិវេស្សសញ្ញី អនាចត្តិ ។

បាចិត្តិយកណ្ដេ សប្បាណកវត្តស្ស បញ្ចូមសិក្ខាបទស្ស អនាបត្តិវាពា

បញ្ចមសិក្ខាបទំ នឹដ្ឋិតំ ។

បាចិត្តិយកណ្ដ សញ្ជាណកវត្ត សិក្ខាបទទី ៥ វារ:ដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ទុក្កដ ។ កុលបុត្រមានវស្សា គ្រប់ ២០ ភិក្ខុមានសេចក្ដីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិ ទុក្កដ ។ កុលបុត្រមានវស្សា គ្រប់ ២០ ភិក្ខុសំគាល់ថា មានវស្សា គ្រប់ ២០ មិនត្រូវអាបត្តិ ។ (២៧១) វារ:ដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន៤ យ៉ាង) គឺភិក្ខុសំគាល់បុគ្គលដែលមានវស្សាមិនទាន់ គ្រប់២០ថាមានវស្សា គ្រប់២០ ហើយឲ្យឧបសម្យទា ១ ភិក្ខុសំគាល់បុគ្គលដែលមានវស្សា គ្រប់ ២០ ថា មានវស្សា គ្រប់ ២០ ហើយឲ្យ «បសម្យទា ១ ភិត្តុតួត ១ ភិត្តុដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

សិក្ខាបទទី ៥ ចប់

ធដ្មសិក្ខាបទំ

(ປະເຊິ່ງ ເຮັດ ຈາຍເພດ ຄູເຊິ່ງ ຮອນ (ປະເຊິ່ງ វិហរតំ ជេតវនេ អនា៩ខណ្ឌិតាស្បូ អារាទេ ។ នេះ ទោ បន សមយេន អញនារា សាត្តោ ភ៩-កញា ខដិយាលោក កន្តភាទោ ហោត ។ អញតារា ភិត្ត តេ មនុស្សេ ៧តនភេទ អហំទំ អយស្មន្តេហំ សន្ធំ កម៌ស្បាម័ត៌ ។ មយំ ទោ កន្លេ សន្ណំ បរិមា-វិស្សាមាតិ ។ ខជានានាវ៉ាសោតិ ។ អស្បោស៊ី ទោ ကမ္မိ ကာ လႈန္ရာ က်ာ လုန္ထံ တံတာ လုန္စာ ေ ေ ေ ေ ေ បរិយុជ្ជីសុ ។ អ៥លោ តេ ភាញិតា: តំ សត្តំ កហេត្វា អច្ចិន្តិតា តំ ភិត្តុំ ៧តនរោះ តំ ភាស្ប តំ ភន្លេ ដានំ ငေယျမားနောင္မ မန္မီ ကင္မမားေစာကိုရန္ခ်ိစ္နာ ရက္စိုမ္နာ ။ អ៥ ទោ សោ ភិត្ត្ សាវត្ត៍ កញ្ញុ ភិត្ត្ល ជំនមត្តំ អារោទេសំ ។ យេ តេ ភិក្តុ អព្វ័ត្នា ។ បេ ។ តេ នុជ្ឈយន្តិ ទីយន្តិ ទៃខេន្តិ កេដំ ហិ នាម ភិត្ត ជានំ

សិក្ខាបទទី 3

[៤៧៤] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ កាលគង់នៅវត្ត ដេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋ ទៀបក្រងសាវត្តី ។ សម័យនោះ ឯង មានតុកឈ្មួញវទេះ ទ តុក មានសេចក្តីប្រាថ្នាចេញពីក្រុងរាជគ្រឹះ ហើយទៅកាន់ប្រទេសឈ្មោះបដិយាលោក ។ ភិក្ខុទុរូបបាន និយាយពាក្យនេះនឹងមនុស្ស នាំងនោះថា គាត្ថានិ៍ងទៅជាមួយនឹងអ្នកដំ មានអាយុទាំងឡាយដែរ ។ ត្ចកមនុស្សទាំងនោះនិយាយវិញថា សូមទាន ពុកយើងនឹងគេចក់ងឲ្យរួចពន្ធទេតើ ។ កិត្តនោះនិយាយថា នៃអ្នកដ៏មានអាយុទាំងឲ្យាយ អ្នកទាំងឲ្យាយ ចូវដឹងចុះ ។ ពួកអ្នកធ្វើ ការគយបានឮគេនិយាយថា ពុក្ខឈ្មួញនឹងគេចវាងឲ្យរួចពន្ធ ហើយ ចាំស្កាត់ពុកមនុស្សពាំងនោះក្នុងផ្លូវ ។ ឯពុកអ្នកធ្វើការគយនោះកំចាប់វិប យកញ្ចកឈ្មួញ៖ ទេះ នោះ ហើយបាននិយាយពាក្យនេះន៍ឹងកិត្តនោះ ទាន (q_{i}, w_{i}) លោកដឹងហើយ ហេតុអ្វីចានជាទៅជាមួយនឹងពួក ซา ឈ្មួញ។ទេះដែលគេចក់ងឲ្យរួចពន្ធ ថាដូច្នោះហើយក៏ចាប់ឃាត់ភិក្ខុនោះទុក ហើយលែងទៅ ។ លំដាប់នោះឯង ភិត្តនោះទៅកាន់ក្រងសាវត្តីហើយ ជ្រាប់ដំណើរនុះដល់កិត្តទាំងទ្បាយ ។ កិត្តទាំងទ្យាយណាមានសេចក្ដី បង្គាប់ថា កិត្តដឹងហើយ មិនគួរនឹងបបូលគ្នាដើរទៅកាន់ផ្លូវថាយជាមួយគ្នា

បាចិត្តិយកណ្ដេ សប្បាណកវត្តស្ស ធដ្ឋសិក្ខាបទស្ស បញ្ហត្តិ

(២៩៣) យោ ខនាតិ យោ យាឌិសោ ។ ខេ។ ភិត្តូតិ ។ ខេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្តេ អឌិប្បោតា ភិត្តូតិ ។ ជានាតិ នាម សាមំ វា ជានាតិ អញ្ញេ វា តស្ប អារោចេន្តិ សោ វា អារោចេតិ ។ ៩េយ្យ-សត្តោ នាម ចោរា តាតតាម្នា វា ហោន្តិ អតា-តតម្នា វា រាជានំ វា ៩េយ្យំ តច្ចន្តិ សុណ្ណំ វា

63.

បាចំត្តឹយកណ្ឌ សប្បាណកវត្ត សិក្ខាមទទី ៦ សេចត្តឹបញ្ញត្តិ

មួយអំន្លើដោយពួកឈ្មួញគេចវាងឲ្យរួចពន្ធសោះ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ត្រាស់សួរថា នៃភិត្តុ ព្ភថា អ្នកដឹងហើយបបួលគ្នាដើរផ្ទូវឲ្យយជាមួយគ្នា មួយអន្លើដោយពួកឈ្មួញដែលគេចវាងឲ្យរួចពន្ធ ពិតមែនឬ ។ ភិត្តុនោះ ក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគ ទ្រជ់បន្ទោសថា ម្នាលមោយបុរស អ្នកដឹងហើយមិនគួរនឹងបបួលគ្នាដើរផ្ទូវ ឆ្ងាយជាមួយគ្នា មួយអន្លើដោយពួកឈ្មួញដែលគេចវាងឲ្យរួចពន្ធទេ នៃ មោយបុរស អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យដែះថ្វាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ដែះថ្វា ប្ននាំពួកជនដែលដែះថ្វាហើយឲ្យវិងរីតតែដែះថ្វាទ្បើងខេ ។ បេ ។ ម្នាល ភិត្តុទាំងឲ្យយ អ្នកទាំងឲ្យយគប្បីសំដែងទ្បើងនូវសិត្តាបទនេះយ៉ាងនេះ ថា ភិត្តុណាមួយដឹងហើយ បបួលគ្នាដើរផ្ទូវឆ្ងាយជាមួយគ្នា មួយអន្វើ ដោយពួកឈ្មួញជាលោយ ដោយហោចទៅសូម្បីចន្លោះ ស្រុកមួយ ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។

(endor) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុណាមួយ មានសេចក្ដីដូចគ្នាទំង សិក្ខាបទទី ១ នៃចារាជិកកណ្ឌ ។ ដែល ហៅថា ដឹង គឺភិក្ខុដឹងដោយ ទូនឯងក្ដី ពូកអ្នកដទៃ (ធ្នាប់ភិក្ខុនោះក្ដី ពួកឈ្មួញនោះ (ច្បាប់ក្ដី ។ ដែល ហៅថា ពួកឈ្មួញជា ចោរ គឺពួក ចោរដែល ធ្វើការ (លួច) ហើយក្ដី មិនចាន ធ្វើការ (លួច) ហើយក្ដី ដល់នូវកិរិយាលួច (របស់) ស្ដេចក្ដី អាចតំ នុត្តដស្ស ។ អន្តមសោ តាមនូវទ្យ័តំ តាត្ត-ដសម្បាតេ តាមេ តាមន្លូវ តាមន្លូវ អាមត្តិ ទាចិត្តិ-យស្ប៍ ។ អតាមកោ អរពោ អន្លាយរដនេ អន្លាយរដនេ អាមត្តំ ទាច់ត្តុំយស្ប ។ (၉၅၉) ဒေကါမားဆီ ဒေကါမာန်မယ္။ အျမားသ រ)តាន្ធានមក្តុំ បដិបដ្ឋតិ អន្តមសោ តាមន្ត្រាម្បី អាមត្តិ ទាចំន្តិយស្ប ។ ដេយ្យសន្តេ ឋមនាំគោ សំវិតាយ រ) កន្លានមក្តុំ បដិបដ្ឋតំ អន្តមភោ តាមន្តរម្យិ អា**បត្តំ** ខុត្តដល្ប ។ ដេយស្រេត្តអដេយស្រែត្តសញ្ញំ សំរិជាយ រំកន្ធានទក្តុំ បដិបដ្តតំ អន្តមសោ តាមន្តាទ្បី អនា-បត្តំ ។ កំត្តុ សំនៃមាត់ មនុស្សា ឧ សំនៃមាត្តំ

អាចត្តំ នុក្ខាដស្ប ។ អដេយ្យសត្ថេ ដេយ្យសត្ថសញ្

វិនយបិដពេ មហាវិកង្គោ

ចាំហារត្តំ ។ សន្តិត្តំ ឯកតោ ។ សាំតាហត់ កញ្ញ-

មារ៉ុំសា តត្តាម គន្លេ តត្តាម រ៉ុំសោ

អដ្ឋ ក ហិយ្យេ ក បប ក កច្ឆាមាតំ សំនៃមាតំ

វិនយបិនិក មហាវិភង្គ

(២៧៤) ពួកឈ្មួញដែលជា ចោរ កិត្តសំគាល់ថាពួកឈ្មួញ ជា ចោរ ហើយបចូលគ្នាដើរផ្លូវឆ្ងាយជាមួយគ្នា ដោយ ហោច ទៅសូម្បី ចន្លោះ ស្រុកមួយ ត្រូវអាបត្តិថាចិត្តិយ ។ ពួកឈ្មួញដែលជា ចោរ កិត្ត មានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយបចូលគ្នា ដើរផ្លូវឆ្ងាយជាមួយគ្នា ដោយ ហោច ទៅសូម្បីចន្លោះ ស្រុកមួយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ពួកឈ្មួញដែលជា ចោរ ភិត្តុសំគាល់ថា មិនមែនពួកឈ្មួញជា ចោរ ហើយបចូលគ្នា ដើរផ្លូវឆ្ងាយ ជាមួយគ្នា ដោយ ហោច ទៅសូម្បីចន្លោះ ស្រុកមួយ មិន ត្រ វាហ ចត្តិ ។ ភិត្តុបចូល តែមនុស្ស ទាំង ទ្យាយមិនបចូល (ភិត្តុ នោះ) ត្រ វ អាបត្តិ ទុក្កដ ។ ពួកឈ្មួញមិនមែនជា ចោរ កិត្តសំគាល់ថា ពួកឈ្មួញជា ចោរ

ចាចិត្តិយកណ្ដេ សប្បាណកវគ្គស្ស ដដ្ឋសិក្ខាបទស្ស អនាបត្តិវាពា

អាបត្តិ ទុក្កាដស្ប ។ អដេយ្យសត្ថេ ឋមតិកោ អាបត្តិ ខុក្កាដស្ប ។ អដេយ្យសត្ថេ អដេយ្យសត្ថសញ្ញី អនាបត្តិ ។

(២៧៥) អនាបត្តិ អស់វិនហិត្វា កច្ចតិ មនុស្សា សំវិនហត្តិ ភិក្ខា ន សំវិនហតិ វិសន្តេតេន កច្ចតិ អាបនាសុ ឧម្មត្តកាស្ប អានិកាម្មិតាស្បាតិ ។

ធដ្ឋសិក្ខាបទ និដ្ឋិត ។

លចំត្តំយកណ្ សប្បណកវត្ត សំព្វាបទទី ៦ វារះដែលមិនត្រូវអាបត្តិ <u>ន</u>ុវអាបត្តិទុក្កដ ។ ពួកឈ្មួញមិនមែនជា ហេរ ភិក្ខុសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិ ខុក្កដ ។ ពួកឈ្មួញមិនមែនជា ហេរ ភិក្ខុសំគាល់ថា ពួកឈ្មួញមិនមែនជា ហេរ មិនត្រូវអាបត្តិ ។ [២៧៥] វារះដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៦ យា័ង) និភិត្តមិនបបួលហើយទៅ១ មនុស្សទាំងឲ្យយបបួល ភិត្តិមិនបចូល១ ភិត្តពៅដោយ ខុសសង្កេត^(ទ) ១ ភិត្ត ទៅ ព្រោះមាន សេច ក្តីអន្តរាយ ១ ភិត្ត ដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

សិក្ខា២៩៩ី ៦ ២២ំ ។

បានដល់ភិត្តបបូលថាទៅថ្ងៃនេះ ពេលនេះ តែមិនបានទៅតាមថ្ងៃ តាមពេលដែលបាន
 កំណត់តោះ ។

(៤១៦) គេន សមយេន ពុន្តោ ភកអ សាវត្ថិយំ វិហវត៍ ដេតានេ អនា៩ចំណ្ឌិតាស្ស ភារាមេ ។ តេន លោ ខន សខយេន អញនារា ភិត្តុ តោសលេសុ ញ ជនបនេសុ សាវត្ត៍ កច្ឆន្លោ អញតបន តាមន្វាបន អត់ត្តមត៍ ។ អញតារ ឥត្តី សាម់កោន សហ កណ្ឌិត្វា តាមតោ និក្ខមិត្រា តំ ភិក្ខុំ បស្បិត្វា ឯតឧកេច កាហំ ភន្តេ អយ្យោ កម៌ស្បត់តំ ។ សាវត្តំ ទោ អហំ កកំធំ ပဲယျည် အင်္ဂဒီန်ာ ၊ မငးစာ နည္မာ ရန္ဒိယာ မာမ်းနာ န်ာ ၅ မာဗ၊ စာ၊ လော ဗုဂိုလာ မာဒုရင္ဆိုန္မာ ဆို ဆို ဆို က်ေနာ့ អាកោដេត្វា មុញ្ចិ ។ អដទោ សោ ភិត្តិ អញ្ញតាស្មឹ វុត្តមូលេ() ទទួលេ និស័និ ។ អ៩ទោ សា ឥត្ត နံး ဗုန်းမံ သနားကေးစာ အာဏ္မ မော်ကွန်း နို စီစဥ္စားနေးနဲ

សត្តមសិក្ខាបទំ

សិក្ខាបទទី ៧

(๒๓๖) งษับเราะ (กะกุฐส์ยาย(กะกาล ทางสล้เฮา)สูเสล. ភនៈ ២សអនាឋចិណ្ឌិតសេដ្ឋី ទៀបត្រងសាវត្តី ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុ ឲ្*រូ*ប :ទាំកាន់ក្រងសាវត្ថ័ក្នុងកោ*ស*លជនបទ បានចេញទៅតាមទារមួយ ។ ៊ីវ ១ នាក់ឈ្មោះនឹងប្តីហើយចេញពីស្រកពៅ ឃើញកិត្តនោះហើយ ាននិយាយពាក្យនេះថា បតិត្រលោកម្ចាស់ លោកម្ចាស់នឹងទៅទីណា ។ កិត្តនោះនិយាយថា នៃនាង អាត្មានឹងទៅក្រងសាវត្តី ។ ស្រីនោះ និយាយថា ខ្ញុំម្ចាស់នឹងទៅជាមួយលោកម្ចាស់ដែរ ។ ភិត្តនោះធ្វើយថា មកចុះ នាង ។ ១ណៈនោះឯង ថ្កីនៃស្រីនោះចេញពីស្រុកទៅហើយ សូវមនុស្ស ទាំន ឡាយថា នៃអ្នកទាំន ឡាយ អ្នកទាំន ឡាយបាន ឃើញ ជាមួយន៍ន៍អ្នកបួសទៅហើយ ។ ទើបបុសេនោះទៅតាមចាប់ភិត្តនោះ វាយ เดีย เพลเดา ๆ กิรูเลาะโรยโล้าโลาหุลุยเลากฎเลยเณือ เมีย ក្នុងកាលនោះ ។ ឯ ស្រីនោះបាននិយាយពាក្យនេះនឹងបុវសនោះ ឋា នៃអ្នក ភិត្តនោះមិនមែនបបូលណែនាំ ខ្ញុំមក ទេ តែថា ខ្ញុំឯង

ជាចិត្តិយកណ្ដេ សប្បាណកវគ្គស្ស សត្តមសិក្ខាបទស្ស បញ្ញត្តិ

អចិច អហមៅ គេន កំក្ខុនា សន្ធឹ កញមំ អការកោ សោ ភិត្ត កច្ច ធំ ទមាមេហ័ត៌ ។ អ៩ទោ សោ ពុរិសោ តំ ភិត្តុំ ទមាមេសំ ។ អ៩ទោ សោ ភិត្តា សាវត្ថិ កញ្ញ ភិក្ខុ ំ វាតមត្ថំ ភាពចេស ។ យេ តេ ចេន្តំ គាថ់ ហិ នាម ភិក្តុ មាតុក្តាមេន សន្ធំ សំរំនាយ រ) ကန္ဖာ ဒဗင္ဂ် ဗ င်ိဳ ဗ င္ရီ လ္မရွိ ကိဳ ၊ ရွိ ကို ၊ ရွိ ကို ၊ ရွိ ာိက္ရွ္ မာရုရ္မားမင္ လင္မ်ဳိ လံဳးဆဏ ပါဲကင္စာ ေမရွိ បដិបជ្ឈស៊ីត ។ សច្ចុំ ភកវាត ។ វិករហ៍ ពុន្នោ ភកវា តថំ ហិ នាម ត្វំ មោឃ ឬរឹស មាតុក្តាមេន សន្ត្រី ស់វិតាយ ឯកាន្វានមក្តុំ បដិបន្លិស្បូសំ នេនំ មោឃ-ពុំស អប្បសត្នានំ វា បសានាយ បសត្នានំ វា ភិយ្យេកាវាយ ១ ចេ ។ ឯវញ្ បន ភិក្ខាវេ ៩ម័ សំត្លាមន៍ នុន្តិសេយ្យា៩ យោ មន ភិត្ត្ មាតុត្តាមេន សធ្នំ សំនៃាយ រាំតានានមក្តំ បដិបជ្លេយ្យ អន្តមកោ តាមន្តរមា្និ ទាចិត្តិយត្តិ ។

மேற

បាចិត្តិយកណ្ឌ សប្បាណកវត្ត សិក្ខាបទទី ថី សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ះទាជាមួយនិ៍ឯភិត្តនោះទេតើ ភិត្តនោះមិនមែនជាអ្នកធ្វើ (សេចក្តី १ ស) ទេ អកបរទៅឲ្យកិត្តនោះអត់ទោសទៅ ។ ទើបបុរសនោះ សូមទោសនឹងកិត្ត :នាះ ។ លំដាប់នោះ ភិក្ខុនោះ ទៅកាន់ក្រងសាវត្ថិហើយ(ច្បប់ដំណើរនុះ ដល់ភិត្តទាំងទ្បាយ ។ ភិត្តទាំងទ្បាយណាមានសេចក្ដីប្រាជ្ញាតិច ។ បេ ។ ភិត្ត ពំងនោះពោល ពេស តិះដៀល បន្តះបជ្ជាប់ថា ភិត្តទិនគួរនឹងបបូលគ្នា :ហីយដើរផ្ទុវត្វាយជាមួយគ្នា មួយអន្វើដោយមាតុ(គាមសោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះកាគត្រាស់សូរថា ម្នាលកិត្ត ឮថាអ្នកឯងបបុលគ្នាហើយ ដើរផ្លូវធ្លាយជាមួយគ្នា មួយអន្លើដោយមាតុ គ្រាម ពិតវមនឬ ។ ភិក្ខុនោះ ក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានដោគ ខ្មែន់បន្ទោសថា នៃទោឃបុរស អ្នកឯងមិនគួរនិងបច្ចូលគ្នាដើរផ្លូវត្វាយ ជាមួយគ្នា មួយអន្ទេ៍ដោយមាតុគ្រាមទេ ។ នៃមោឃបុរស អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យជែះថ្លាដល់ព្លួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្វា ឬនាំពួកជនដែល ជែះថ្កាហើយ ឲ្យរឹងរឹតតែជែះថ្កាឡើងទេ ។ បេ ។ ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ អ្នកទាំងឲ្យាយគប្បីសំដែងទ្បើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា កិត្តណាមួយ បបូលគ្នាដើរផ្លូវជាយជាមួយគ្នា មួយអន្ទើដោយមាតុត្រាម ដោយហោច ទៅសូម្បីចន្លោះ សែកមួយ ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។

វិនយប់ដកេ មហាវិកង្កោ

(၆၈)၈) ၊ ဟာ စအားနာ ၊ ဟာ ဟားနိုးကာ ၅ ၊ ဖ ၅ ភិក្ខាតិ ។ បេ ។ អយំ ឥម ស្មឹ អត្តេ អ ចិប្បេតោ နိဳက္ခ္ခ္ခ်ား ေမာန္ဂျားေဆာ ေမာန္ဂလ္ခ်ီန္ရွိ ေလးက္စ္တီ ေ ဖေနိဳ ေ နိဳးင္အာေၾနာ အို ၿငိဳစလာ လုနာ လိုနားရွင္အာ-សំតំ នុដ្តហ្វនុដ្តហ្វំ អាជានំតុំ ។ សន្ធិន្តំ ឯកតោ ។ សំវិនាយាត់ កញ្ហម កត់នំ កញ្ហម អយ្យ កញ្ហម မယ္လြ ကင္မာမ အင်္ဂနဲ မင္ဆံ က တီးယာ္က က ဗေ က កច្ឆាមាត់ ស់នៃមាត់ អាមត្តំ នុក្ខាដស្បូ ។ អន្តមសោ តាមន្តរម្យីតំ កុត្តាដសម្បាតេ តាមេ តាមន្តួរ តាមន្ត្ អាចត្តំ ទាចិត្ត័យស្បូ ។ អក្កាមកោ អរញោ អឌ្ឍយោ-ដេ អន្លាយោជនេ អាខត្ត ទាចំត្តិយស្ប ។ (၂၈၅၄) မာရုရှားမေ မာရုရှာမလေး၏ လံဂံဆယ

(မ၏ d) မာရုရ္လားမ မာရုရွာ ဗလញ္က လားဆယ သက္အေ မင်္ဂ ပင်္ငပင္ဆဲ မင္စာမေလာ ရာမင္စားမျိဳ မာမရွိ ဓာင်ာရွိယလ္မ ၅ မာရုရွားမ အေရာကေရာ လံာင္ရာ သက္အေ မင်္ဂ ပင်္ငပင္ဆဲရဲ မင္စာမေလာ ရာမင္စားမျိဳ မာမရွိ ဓာင်ာရွိယလ္မ ၅ မာရုရွားမေ မမာရုရွာ မလញ္ကီ လံာင္ရာ ဓာင်ာရွိယလ္မ ၅ မာရုရွားမေ မမာရုရွာ မလញ္ကီ လံာင္ရာ ယ

វិនយបំដក មហាវិភង្គ

(៤៧៧) ត្រង់ពាក្យថា ភិត្តូណាមួយ មានសេចក្តីដូចគ្នា នឹងសិត្តាបទទី១នៃពុរាដិកតណ្ហ ។ ដែលហៅថា មាតុតាម សំដៅ យកមនុស្យសៃ មិនសំដៅយកយក្យសៃ បេតសែ តិរច្ឆានញាទេ មនុស្យសៃនោះតោងជាអ្នកដឹងក្តីអាចដឹងសព្វ នូវពាក្យដែលគេពោលល្អ :ពាលអាត្រក់ ពាក្យខ្រនោះ មិនមែនពាក្យខ្រនោះ ។ ពាក្យថា មួយ-អន្វេី គឺជាមួយគ្នា ។ ពាក្យថា បបួលគ្នា គឺភិត្តនឹងមាតុតាមបបួលគ្នាថា ?ខេនាង យេងនឹងទៅ លោកម្ចាស់ យេងនឹងទៅ លោកម្ចាស់ យេងនឹងទៅ ?ខេនាង យេងនឹងទៅ លោកម្ចាស់ យេងនឹងទៅ លោកម្ចាស់ យេងនឹងទៅ ?ខេនាង យេងនឹងទៅ យេងនឹងទៅថ្ងៃនេះ ថ្ងៃស្អែក ឬទានស្អែក ភិត្តនោះ ភ្លាំមាបត្តិទុក្កដ ។ ពាក្យថា ដោយហោចទៅ សូម្បីចន្លោះស្រុកមួយ គឺភិត្តពៅក្នុងស្រុកមានចម្ងាយលមមាន ហើរទៅដល់ ត្រវិអាបត្តិពុចិត្តិយ គ្រប់១ចន្លោះស្រុក ។ ភិត្តដើរទៅក្នុងព្រៃមិនមែនជាស្រុក ត្រវិអាបត្តិ ប្

(២៧៤) មាតុតាម ភិក្ខុសំគាល់ថាមាតុតាម ហើយបបួលដើរ ផ្លូវត្វាយជាមួយគ្នា ដោយហោចទៅសូម្បីចន្ទោះ ស្រុកមួយ ត្រូវអាបត្តិ ចាចិត្តិយ ។ មាតុតាម ភិក្ខុសនយ្រ ហើយបបួលដើរផ្លូវត្វាយជាមួយគ្នា ដោយហោចទៅសូម្បីចន្ទោះ ស្រុកមួយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ មាតុត្រាម ភិក្ខុសំតាល់ថាមិនមែនមាតុត្រាម ហើយបបួលដើរផ្លូវត្វាយជាមួយគ្នា

សត្តមសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

អဆဗန္ရွိ ។ (၆၈၈) မဆဗန္ရွိ မလံ်းေပ်ာ်ရွာ ဇင္ဇခိ မာရုရွားမာ လံ်းေပားခ်ဲ အိုက္ရွိ ေလံးေပားခ်ဲ နဲလင္ထိေရေ႕ ဇင္ဇားခဲ မာဗေနာလ္ နမ္ဘစ္စက္ကလ္မွ မာဒီကေမွ်ာ္ကာလ္မွားခ်ဲ ။

ឯកន្ធានទក្តំ ខដំបដ្ឋតំ អន្តមសោ តាមន្តរម្យ៍ អាខត្តំ ទាင់ត្តិយស្ប ។ ភិក្ខុ សំរិនហតំ មាតុក្តាមោ ជ សំរិនហតំ អាខត្តិ ខុត្តាដស្ប ។ យក្ខិយា វា ខេតិយា វា បណ្ឌាតោន វា តិរច្ឆានកតមនុស្សវិក្តហិត្តិយា វា សន្ធឹ សំរិជាយ ឯកាន្ធានមក្តំ ខដិខដ្ឋតំ អន្តមសោ តាមន្តរម្យំ អាខត្តិ ខុត្តាដស្ប ។ អមាតុក្តាមេ មាតុក្តា-មសញ្ញី អាខត្តិ ខុត្តាដស្ប ។ អមាតុក្តាមេ ហេមតំតោា អាខត្តិ ខុត្តាដស្ប ។ អមាតុក្តាមេ ហេមតំតោា អាខត្តិ ខុត្តាដស្ប ។ អមាតុក្តាមេ អមាតុក្តាមសញ្ញី អនាខត្តិ ។

ជាចិត្តិយកណ្ឌេ សបុព្រណពវិត្តស្ស សត្ថមសិក្ខាបទស្ស អនាបត្តិវាជា

GNG

បាចិត្តិយកណ្ឌ សប្បាណកវត្ត សិក្ខាបទទី ថា វារះដែលមិនត្រូវអាចត្តិ :=>យហោចទៅសូម្បីចន្ទោះស្រកមួយ ត្រូវអាចត្តិចុះចិត្តិយ ។ ភិត្ត *ះបូ*ល មាតុគ្រាមមិនបបូល ភិត្ត្ថត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិត្តបបូលដើរផ្ទុវឆ្ងាយ ជាមួយគ្នា មួយអន្ទើដោយយក្យស្រី ប្រេតស្រី មនុស្ស រទ្វីយនឹងតិរច្ជានញី ទានរាងដូចមនុស្ស ដោយហោចទៅសូម្បីចន្លោះស្រកមួយ ត្រូវអាបត្តិ រុក្កដ ។ មិនមែនមាតុ គ្រាម កិត្ត លំតាល់ថាមាតុ គ្រាម ត្រូវអាបត្តិ ទុក្កដ ។ ទំនមែនមាតុ (គាម កិត្តមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែន ទាតុត្រាម ភិក្ខុសំគាល់ថា មិនមែនមាតុត្រាម មិនត្រូវអាបត្តិ ។ (២៧៩) វារ:ដែលមិនត្រវិអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន៦យាំង) ลักิรูษิรบบูญเทียเต่อ ยาสุ (ภาษบบูญ กิรูษิรบบูญอ กิรูเต่ ដោយទុសសង្កេតឲ ភិត្ត ទៅ ព្រោះមានសេចក្តីអន្តរាយឲ ភិត្តតូតឲ ភិត្តដើមបញ្ចត្តិទ y

សិក្ខាបទទី ពី ១បំ ។

ษ๗๙

អដ្ឋមសិក្ខាបទំ

(២៥០) នេះ សាមលេខ ពុន្ទោ ភកាវ (០៦៨) វិហវតិ ដេតានេ អនា៩ខិណ្ឌិតាស្បូ អារាមេ ។ តេន ទោ ខន សមយេន អរិដ្ឋស្បូ នាម ភិក្ខុនោ កន្ល⁽⁰⁾៣-င်ာပုံရှာလျှ သါဖွစ် စာဗက် နိုင်ငွဲဂရဲ ၃ ဗျင့် ဟောက် តថា ហំ កកវតា ជម្នុំ នេសំតំ អាជានាទំ យថា យេទេ អន្តរាយ៍កា ជញ្ញ វុត្តា ភកវតា គេ ខដិសេវតោ នាលំ អន្តរាយាយតំ ។ អស្បេសុំ ទោ សម្ពុហុលា ភិត្តា អវិដ្ឋស្បូ កាំរ នាម ភិក្ខុនោ កន្ទុញនិមុព្វស្បូ សំរ្វបំ ទាមក់ និដ្ឋិកត់ ឧប្បន្នំ តថា ហំ កកាតា នម្ម័ នេ សំ តំ អាជានាមិយថា យេមេ អន្តរាយ៍កា ជម្នា វុត្តា ភក-វតា តេ ខដិសេវតោ នាលំ អន្តរាយាយាតិ ។ អ៩គោ តេ ភិត្ត្ យេធ អរិដ្ឋោ ភិត្ត្ កធ្មតាជំពុំព្វោ តេនុម-សត្ថមិសុ ឧបសត្ថមិត្វា អវិជ្ជ ភិក្ខុំ កិន្ទពាធិបុព្វ រាគ-ឧកេចុំ សចុំ កើរ តេ អារុំសោ អរិដ្ឋ រវិវរុប ទាបកំ 🕴 គទ្មោតិថិ ជារោ ។

សំក្លាបទទី ៩

(២៤០) សម័យទោះ ព្រះពុទ្ធដ៍មានព្រះភាគ កាលគង់នៅវត្ត ះគតពន របស់អនាថបិណ្ឌិតសេដ្ឋី ទៀបក្រងសាវត្តី។ សម័យនោះឯង ភិត្ត្ ឈ្មោះអវិដ្ឋជាកូននៃត្រកូលអ្នកសម្ងាប់ត្មាត មានទិដ្ឋិអាក្រក<mark>់មានសភាព</mark> ឃាំងនេះកើតទ្បើងដូច្នេះថា ធម៌ទាំងទ្បាយណាដែលព្រះដ៏មានព្រះកាគ សំដែងថា តែងធ្វើនូវសេចក្ដីអន្តរាយ ធម៌ទាំងឡាយនោះមិនអាចធ្វើសេចក្ដី អន្តរាយដល់អ្នកសេព ដោយប្រការណា ខំដឹងច្បាស់នូវធម៌ដែលព្រះ ដ៍មានព្រះភាគសំដែងហើយ ដោយប្រការដូច្នោះ ។ កិត្តជាច្រើនរូបបានឲ្ ពាក្យនោះថា ព្វថាភិក្ខុឈ្មោះអរិដ្ឋជាកូននៃត្រកូលអ្នកសម្ងាប់ត្នាតមានទិដ្ឋិ អាក្រភមានសភាពយ៉ាងនេះកើតឲ្យើងដូច្នេះថា ធម៌ទាំងឲ្យយណាដែល ព្រះដ៏មានព្រះកាគស់ដែងថាធ្វើសេចក្ដីអន្តរាយ ធម៌ទាំងឡាយនោះមិន អាចធ្វើសេចក្តីអន្តពយដល់អ្នកសេព ដោយប្រការណា ខំដឹងច្បាស់ខ្លូវ ធម៌ដែលព្រះដ៍មានព្រះកាគស់ដែងហើយ ដោយប្រការដូច្នោះ ។ ទើប កិត្តទាំងនោះ ចូលទៅកេមវិដ្ឋភិត្តជាកូននៃត្រកូលអ្នកសម្ងាប់ត្មាតនោះ លុះចូលទៅហើយ ជាននិយាយពាក្យនេះនឹងអរិដ្ឋភិត្តជាកូននៃត្រកូល អ្នកសម្លាប់ភ្នាតថា មាលអាវ៉ុសោអវិដ ព្វថាអ្នកមានទិដ្ឋិអាត្រក់

បាចិត្តិយកណ្ដេ សច្បាណកវត្តស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទស្ស និទានំ និដ្ឋិកតំ ឧប្បន្នំ តថា ហំ កកវតា ជម្មុំ នេសំតំ អាជា-នាម យថា យេមេ អន្តរាយ៍កាា ជម្នា វុត្តា កកវតា းခ ဗဆီးလားခော ဆက် မန္တာယာယာခ်ိဳ ေ ၿပံု စ႐ု ទោ អញ់ អារ៉ុសោ ភតវតា ជម្មំ នេសំតំ អាជា-នាម យឋា យេមេ អន្តរាយ៍កា ឧម្មា វុត្តា ភក-វតា តេ ខដិសៅតោ នាលំ អន្តរាយាយាតំ ។ មា អាវុសោ អាំដ្ឋ ៧រំ អាច មា ភតវន្តំ អញ្ចចំភ្នំ ន ហ៍ សាជុ ភកវតោ អព្ភក្តានំ ន ហ៍ ភកវា រារំ វនេយ្យ អនេតារិយាយេន អាវ៉ុសា អាំដ្ឋ អន្តរា-យំកា «ម្នា ត្តា⁽⁰⁾ ភកវតា អលញ្ បន គេ ខដិសេវតោ អន្តរាយាយ អប្បស្បានា តាមា វុត្តា កកវតា ពហុនុក្ខា ពហ្វទាយាសា អានីនហេ វាត្ថ ភិយ្យេ អដ្តិតាដ្ឋល្វបមា តាមា វុត្តា ភកវតា

ษณ๚

ษ๗๗

បាចិត្តិយកណ្ឌ សប្បាណកវត្ត សិក្ខាបទទី ៨ និទាន

មានសភាពយ៉ាំងនេះកើតឡើងដូច្នេះថា ធម៌ទាំងទ្យាយណាដែលព្រះដំ មានព្រះភាគសំដែងហើយថា តែងធ្វើសេចក្ដីអន្តរាយ ធម៌ទាំងឡាយនោះ មិនអាចធ្វើសេចក្ដីអន្តរាយដល់អ្នកសេច ដោយប្រការណា ខ្ញុំដឹងច្បាស់ នុវធម៌ដែលព្រះដ៏មានព្រះកាគសំដែងហើយ ដោយប្រការដូច្នោះមែនឬ ៗ អរិដ្ឋភិត្តធ្វើយថា នៃអាវ៉ុសោ ធម៌ទាំងទ្បាយណាដែលព្រះដ៏មានព្រះ ភាគសំដែងហើយថា តែងធ្វើសេចក្តីអន្តរាយ ធម៌ទាំងទ្យាយនោះមិនអាច ធ្វើសេចក្តីអន្តរាយដល់បុគ្គលអ្នកសេព ដោយប្រការណា ខ្ញុំដឹងច្បាស់ នុវធម៌ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគសំដែងហើយ ដោយប្រការដូច្នោះ 🤊 ភិត្តទាំងទ្បាយនិយាយថា នៃអាវ៉ុសោអវិដ្ឋ អ្នកចូវកុំនិយាយយ៉ាំងហ្នឹង អ្នកកុំពោលបង្កាច់ព្រះដ៏មានព្រះភាគឲ្យើយ ការពោលបង្កាច់ព្រះដ៏មាន ព្រះកាគមិនល្អទេ ព្រោះថាព្រះដ៏មានព្រះកាគមិនបានត្រាស់ថាយ៉ាង នៃអាវ៉ុសោអវិដ្ឋ ធម៌ទាំងទុកយដែលធ្វើសេចក្តីអន្តរាយព្រះ 18:19 ដ៏មានព្រះកាគសំដែងហើយដោយហិយាយដារប្រ៊ីន ធម៌ទាំងទ្យាយនោះ សោតអាចធ្វើសេចក្តីអន្តរាយដល់អ្នកសេពព័ត៌មែន ព្រះដ៏មានព្រះភាគ សំដែងហើយថា កាមទាំងទ្យា យមានសេចក្តីរីករាយតិច មានទុក្ខ (ចិន មាន សេចក្តីចង្អៀតចង្អល់ច្រើន ទោសក្នុងកាមទាំងឡាយនេះមានច្រើន ព្រះ ដ៏មាន ព្រះភាគសំដែងហើយថា កាមទាំងទ្យាយមានទូបមាដោយរាងគ្នឹង

វិនយប់ដកេ មហាវិភង្គោ

ពហុនុត្តា ពហ្វទាយាសា អាឌីនហៅ វាត្ត ភិយោ មសមេសូមមា កាមា ត្រា កកវតា ។ មេ។ តំណុ-ត្តូមមា តាមា ត្រា ភតវតា ។ មេ។ អន័រកោ-សូមមា កាមា វត្តា ភកវតា ។ មេ ។ សុមិនកាមមា តាមា ត្រា កកវតា ។ ខេ ។ យាខិតកូខមា កាមា ត្រា កកៅតា ។ បេ។ ក្រុដលូបមា កាមា ត្រា កកាតា าเขา ห.พ.ผู้ อุยุษา กายา เกา หกรสา า เขา សត្តិសូល្ងូខមា កាមារត្តា កកវតា ។ ខេ ។ សប្បសិ-រូបមា ភាមា ត្រៃ កក់តា ពហុនុក្ខា ពហូទាយាសា អាឌីធរវា រវត្ត ក៏យោត្រ ។ រវម៉ៃ ទោ អរិដ្ឋោ កំក្តុ កន្ធនាធំបុញ្ចោ តេហ៍ កំក្តុហ៍ វុទ្ធមានោ តថេវ តំ ទាបក់ និដ្ឋិកតំ⁽⁰⁾ ជាមសា មកមាសា អភិនិស្ប

វិនយប់ជំព មហាវិភង្គ

មាន់ទុក្ខច្រើន មានសេចក្តីចង្អៀតចង្អល់ច្រើន ទោសក្នុងកាមទាំងទ្យាយ នេះមាន (ច្រឹន ព្រះដ៏មាន ព្រះកាគស់ដែន ហើយថា តាមទាំនទ្យាយ មាន ទបមាដោយដុំសាច ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះកាគស់ដែងហើយ កាមទាំងទ្យាយមានទបមាដោយគប់ភ្លើងធ្វើពីសៅ ។ បេ th y ព្រះដ៏មានព្រះភាគសំដែងហើយថា កាមទាំងទ្យាយមាន«បមាដោយ រណ្តៅរងើកក្មេីង ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគសំដែងហេីយថា កាម ព៌ងទ្យាយមានទបមាដោយអ្នកយល់សថ្ថិ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ សំដែនហើយថា កាមទាំនឲ្យយមានទូបមាដោយរបស់ដែលទ្ចីគេ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះកាគស់ដែងហើយថា កាមទាំងទុកយមាន «បមាដោយផ្ទៃ ឈើ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគស់ដែងហើយថា កាមទាំងទ្បាយ មាន ទូបមាដោយកាំចិតទំឹងជ្រិញ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគសំដែង ហើយថា កាមទាំនទ្យាយមានទូបមាដោយលំពែងនឹងដែកស្រច ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគសំដែង ហើយថា កាមពំងឲ្យយមានទបមា ដោយក្បាលពស់ មានទុត្តប្រើន មានសេចក្តីចង្អើតចង្អល់ ប្រើន ពោស ក្នុងកាមទាំងឲ្យាយនេះមានប្រើន ។ អវិដ្ឋភិត្តជាកូននៃត្រកូលអ្នកសម្ងាប ត្ថាត ទុកជាតិក្ខុទាំងទ្បាយនិយាយប្រដៅយ៉ាងនេះ ក៏នៅតែប្រកាន់ទំដ្ឋ លាមកនោះដោយសេចក្តីប្រកាន់មាំដោយកំហំងឺ ហើយពោ**លយ^{៉ា}ងនោះ**

បាចិត្តិយកណ្ដេ សប្បាណកវត្តស្ស អង្គមសិក្ខាបទស្ស គឺទានំ យេលកតិ រាំ ព្យា ទោ អញំ អាវុសោ ភកវតា ជម្នំ នេសំតំ អាជានាទំ យដា យេទេ អន្តរាយំកា ឧម្មា វត្តា កក់តា តេ ខជិសៅតោ នាលំ អន្តរាយាយាត៍ ។ យតោ ខ ទោ តេ ភិត្ត នាសក្តឹសុ អរិដ្ឋ ភិក្ខុ តេ ភិក្ខា យេន ភកវា តេនុបសត្ថមីសុ ឧបសត្ថមិត្វា កកាតោ រៀតមត្តំ អារោចេសុំ ។ អ៥ទោ កកាំ រៀតស្មឺ នំនានេ រានស្ម័ បការណេ កិត្តសន័្យ សន្និចាតាបេត្វា អរិដ្ឋ ភិក្តុំ កន្ទុពា ជំបុទ្ធំ ប ជំបុច្ចំ ស ថ្វំ កាំរ តេ អរិដ្ឋ ^ညျာဗိ ဓာဗ က နိ ဦးက န နပ္ခုနို့ နေဗာ မ်ာ နာက နာ ေမွ នេសំតំ អាជានាមិ យថា យេមេ អន្តរាយ៍កា ខុម្នា វុត្តា កកវតា តេ ខដិសេវតោ នាលំ អន្តរាយាយាតំ ។ နာဗ် ယဗာ ၊ယဗေ မန္တာယ်ကာ စမ္မာ့ (ရွာ အကံရာ

លចិត្តិយកណ្ឌ សប្បាណកវត្ត សិក្ខាបទទី៨ និទាន

នៃអាវ៉ុសោ ធម៌ទាំងទ្បាយណាដែលព្រះដ៏មានព្រះកាគ ដដែលថា សំដែងហើយថាធ្វើសេចក្ដីអន្តរាយ ធម៌ទាំងទុក្រយនោះមិនអាចធ្វើសេចក្ដី *สฐกเ*หนี่งบุ่ลูงมูกเพต เช่าเมโชการณา อินี้ฉัยกา*ห*่อรู่เตย ដែលព្រះដ៏មានព្រះកាគសំដែងហើយ ដោយប្រកាវដូច្នោះ ។ ភិក្ខុទាំង **ឡាយនោះ** មិនអាចដោះភិត្តឈ្មោះអរិដ្ឋជាកូននៃ ត្រកូលអ្នកសម្ងាប់ត្នាត ចេញពីទិដ្ឋិអា (កក់យ៉ាងនេះក្នុង កាល ណា កិក្ខុទាំង ទ្យាយនោះកំចូលទៅ តាល់ព្រះដ៏មានព្រះកាគក្នុងកាលនោះឯង លុះចូលទៅហើយក៏ក្រាប់ទូល ដំណើរនុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ព្រះដ៍មានព្រះភាគទ្រន់ឲ្យប្រជុំកិត្តសង្ឃហើយត្រាស់ស្ងរចំពោះអរិដ្ឋកិត្ត ជាកូននៃត្រកូលអ្នកសម្ងាប់ត្មាតថា នៃអរិដ្ឋ ឮថាអ្នកមានទិដ្ឋិអាក្រក់មាន សភាពយ៉ាងនេះកើតទេត្រឹងដូច្នេះថា ធម៌ទាំងទាយណាដែលព្រះដ៏មាន ព្រះភាគសំដែងថា ធ្វើសេចក្ដីអន្តរាយ ធម៌ទាំងឲ្យយនោះមិនអាចធ្វើ សេចក្តីអនុវាយដល់បុគ្គលអ្នកសេច ដោយប្រការណា ទំដឹងច្បាស់នូវធម៌ ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគសំដែងហើយ ដោយប្រការដូច្នោះ ពិតមែនឬ ។ អរិដ្ឋភិត្តុក្រាបចូលថា សូមឲ្រន៍មេត្តា ជ្រោស ធម៌ទាំង ច្បាយណាដែល ព្រះដ៍មានព្រះភាគសំដែងហើយថា ធ្វើសេចក្ដីអន្តពយ ធម៌ទាំងឡាយ វិនយច៌គំពេ មហាវិភង្គោ

តេ ខដិសៅតោ នាល់ អន្តរាយាយាតំ ។ កេស្បូ ដុ ទោ នាម តុំ មោឃបុរិស មយា រ៉ាំ នម្មុំ នេសត់ អាជានាស់ ឧឧុ មយា មោយខ្យាំស អនេតាចាំយាយេន អន្តរាយ៍កាា ជម្នា វត្តា អលញ្ បន ទេ បដិសេវតោ អនុវាយាល អប្បស្អានា កាមា វ៉ុន្តា មយា ពហុ-ឌុត្តា ពហ្វទាយាសា អាឌីឧកៅ រវត្ត ភិយ្យា អដ្ឋិតាផ្ណុ លូខមា ភាមា វត្ថា មហា ។ ខេ ។ មំសខេសូខមា កាមារតា មហា ។ បេ ។ តំណុត្តបមា កាមារតា មហារបេរ អង្ការកាសូខមា កាមា វុត្តា មហា ។ ខេ ។ សុំទំនុំ ភ្លាខមា កាមា វុត្តា មយា ^{។ ខេ}។ យាចំតុំភ្លេមា កាមា ត្រា មយា ។ បេ ។ ក្រុដល្-បទា គាមា វុត្ថា មហា ។ មេ។ អសិស្វឲ្ធមមា

វិនយបិដក មហាវិភង្គ

នោះមិនអាចធ្វើនូវសេចក្តីអន្តរាយដល់អ្នកសេច ដោយប្រការណា បត់ត្រ ព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គដឹងច្បាស់ន្ទរួធម៌ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគសំដែង ហើយ ដោយប្រការដូច្នោះឯង ។ ព្រះអង្គទ្រង់តាស់ថា មាលមោយ-**បុរស អ្នកដ៏នច**្បសន្ដដែមដែលតថាគតសំដែងហើយយ៉ឺងនេះ មកព័ នៃមោយបុសេ ធម៌ធ្វើសេចក្តីអន្តរាយតថាគតសំដែងហើយ អក ណា ដោយបរិយាយដាច្រើន ធម៌ទាំងឲ្យយនោះសោតអាចធ្វើសេចក្តីអន្តរាយ ដល់បុគ្គលអ្នកសេពលុនពិតមែន តថាគតសំដែងហើយថា កាមទាំងទ្យាយ មានសេចក្តីរីកពយតិច មានទុត្តប្រើន មានសេចក្តីចង្អៀតចង្អល់ (ចឺន *ទោសក្នុ*ងកាមទាំងទ្បាយនេះមាន (ចិន តថាគតសំដែង ហើយថា កាម ព៌នឲ្យយមាន e បមាដោយកន៍ឆ្នំឹង ។ បេ ។ តថាគតសំដែង ហើយថា កាមទាំងខ្យាយមានឧបមាដោយដុំសាច់ ។ បេ ។ តថាគតសំដែងហើយ ថា កាមទាំងទ្បាយមាន e បមាដោយគប់ភ្លើងធ្វើពី ស្មៅ ។ ថេ ។ តថា-គតសំដែងហើយថា តាមទាំងឲ្យយមានទូបមាដោយវណ្ដៅវងើកក្វើង ។ បេ ។ តឋាគតសំដែង ហើយថា កាមទាំងទ្បាយមាន «បមាដោយអ្នក យល់សថ្ថិ ។ បេ ។ តថាគតសំដែងហើយថា កាមទាំងទុកយមាន បមា ដោយបេសដែល ខ្ទី គេ ។ បេ ។ តឋាគតសំដែនហើយថា កាមទាំងទុក្យ មាន ចមាដោយផ្ទៃឈើ ។ បេ ។ តឋាគតសំដែងហើយថា កាមទាំង ឡាយ

តាម វត្តា មហា ។ បេ ។ សត្តិសូល្ងបមា តាមា វត្តាមយារបេ។ សប្បស៍រូបមា ភាមា វត្តា មយា ពហុនុត្តា ពទា្យលាសា អានិនហេ វាត្ត ភិយោ្យ អ៩ ច បន តុំ មោឃបុរិស អត្តនា ទុក្តហំតេន និដ្ឋិកតេន မးမွှေ ဖေး မရှာစီနှားမံ မန္ဒာအက္ စအမံ စဟုက္ អពុញ បសាស៍ នញ្ញ នេ ទោយពុរិស ភាំស្បួត ន័យក្តេំ អភាតាយ នុក្តាយ នេះំ មោយបុរិស မပ္ခုလည္ရာင္ က စလာဆကာ စလာဆာင္ က စားကေပါဘာ-វាយ ។ បេ ។ លាវញ្ បន ភិក្ខុវេ ភ័មំ សិក្ខាបនំ နန္နီ လေယျခ ေလာ ဗေနာက္က ၿပီ က အေပာ အခါတိ កកវតា ជម្មុំ នេសំតំ អាជាជាមំ យថា យេមេ អន្តរាយ៌កា ជម្នា ត្រា កកវតា តេ ខដំសេវតោ ពលំ អន្តរាយាយាតិ ។ សោ ភិត្តា ភិត្តាលំ ៧វមស្ប វចនិយោ មា អាយស្មា រ៉ាំ អវច មា កកវត្តំ

ចាតិត្តុំយកណ្ដេ សប្បាណកវគ្គស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទស្ស បញ្ហត្ត័

ර්ග්ර

បាចិត្តិយកណ្ឌ សប្បាណកវត្ត សិក្ខាបទទី ៤ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

មាន ទបមាដោយកាំចិតនឹងជ្រុញ ។ បេ ។ តឋាគតសំដែងហើយថា កាមទាំងទ្បាយមាន 2 បមាដោយលំពែងនឹងដែក សែច ។ បេ ។ តឋាគត សំដែងហើយថា កាមទាំងឡាយមាន «បមាដោយក្បាលពស់មាន ទុក្ខ ច្រើន មានសេចក្តីចង្អៀតចង្អល់ច្រើន ទោសក្នុងកាមទាំងឡាយ នេះមាន(ច្រិន នៃមោឃបុរស កាលបើហេតុមានទំនងយ៉ាំងនេះ អ្នក ងន៍ ហៅថា ពោលបង្កាច់យើងផង ជីកគាស់ ទូនឯងផន ចានចាបដា ច្រើនផង ដោយទិដ្ឋដែលខ្វួនប្រកាន់ខុស នៃមោយបុសេ ព្រោះថា ទិដ្ឋរបស់អ្នកឯងនោះ នឹងបែបតីតូទៅដើម្បីទោសមិនមែនដាប្រយោជន៍ និ៍នទុក្ខ អស់កាលដាអង្វែន នៃមោឃបុរស អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យ ដែះថ្នាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ដែះថ្នា ឬនាំពួកជនដែលដែះថ្នាហើយ ឲ្យ វឹងតែតែជ្រះថ្ងា ឡើង ទេ ។ ថេ ។ ម្នាលកិត្តទាំង ឡាយ អ្នកទាំង ឡាយ គប្បីសំដែងទ្យើងនូវសិក្ខាបទនេះយាំងនេះថា ភិក្ខុណាមួយពោលយាំង ធម៌ទាំង ឡាយ់ ណាតែងធ្វើនូវសេចក្ដីអន្តរាយដែល ព្រះដ៏មាន នេះថា ព្រះភាគសំដែងហើយ ធម៌ទាំងឲ្យយនោះមិនអាចធ្វើនូវសេចក្តីអន្ត**ព**យ ដល់ចុត្តលអ្នកសេតទេ ដោយប្រកាវយ៉ាងណា ខ្ញុំដឹងច្បាស់នូវធម៌ដែល ព្រះដ៏មានព្រះកាគស់ដែងហើយ ដោយប្រការយាំងនោះ ។ ភិក្ខុនោះ គឺភិត្តទាំងទ្បាយនិយាយប្រដៅយ៉ាងនេះថា លោកដ៏មានអាយុ លោកចូវ

ර්ධ්

វិនយមិដីកេ មហាវិភង្គោ

អញ្ចុំ ន ហំ សាជុ ភកវតោ អព្តត្តានំ ន ហំ កកក វារុ រទេលា អទេយរលរបាយទ អាវុសោ អទី-រាយ៍កាា ឧម្មា វុត្តា ភកវតា អលញ្ មន តេ មដំសេ-វតោ អន្តរាយាយាតិ ។ រៀវញុ⁽⁹⁾ សោ ភិត្តា ភិត្តាញ៍ វុច្ច-ទានោ តដៅ ទក្កឈ្មេយ្យ សោ ភិក្ខុ ភិក្ខុ ហំ ហៅតតំយំ လမင္နက္မ်ားကေ အလ္မ ပင္ခင်္ငလုပ္သည္ ဖ ဟားခ်ာ-យញ្ចេសមនុភាសិយមានោ តំ ខដិនិស្សដ្លេយត្រូវច្នេតំ កុសល់ នោ ទេ ទដ៍និស្សដ្លេយ្យ ទាន់ត្ថិយន្តំ ។ (២៤០) យោ ខភានិ យោ យានិសោ ។ ខេ ។ ភិត្តតិ ។ បេ ។ អយ់ ឥមស្មី អត្តេ អជិប្បោតា အိက္ခအိ ၅ ၿပီ ၊ နေထျားဆို အင္တာတီ အက က ဆမ္မွာ នេសំតំ អាជានាមិ យដា យេមេ អន្តរាយ៍កា ឧម្មា វុត្តា កកវតា គេ ខដិសេវតោ នាល់ អន្តរាយាយាតំ ។

ទ ឡ. ម. ឯវិញ បន ។

វិនយប់ជិត មហាវិភង្គ

កុំពោលយ៉ាងនេះ ទៀយ កុំពោលបង្គាច់ព្រះដ៍មានព្រះភាគ ទៀយ កាវ ពោលបង្គាច់ព្រះដ៏មានព្រះភាគមិនលួទេ ព្រះដ៏មានព្រះភាគមិនពោល យ៉ឺងនេះទេ នៃអាវ៉ុសោ ធម៌ទាំងទ្យាយតែងធ្វើនវ៉ុសេចក្តីអន្តរាយដែល ព្រះដ៏មានព្រះភាគសំដែងហើយដោយហិយាយជា ច្រើន ធម៌ពំងឡាយ នោះអាចធ្វើនូវសេចក្តីអន្តពយដល់អ្នកសេពមែន ។ ឯភិត្តនោះកាលដែល ភិត្តទាំងទ្បាយពោលយ៉ាងនេះហើយ ក៏នៅតែប្រកាន់មាំយ៉ាងនោះដដែល ភិត្តនោះត្រូវភិត្ត ពាំង ឡាយ សូត្រសមនុភាសនភម្មផលវារៈបីដង ដើម្បីឲ្យ លះទិដ្ឋិនោះចេញ ។ បើកិត្តនោះ កាលកិត្តទាំងទ្បាយសុត្រសមនុកាស-នកមអស់វាវ:បីដង ហើយលះបង់នូវទិដ្ឋិនោះបាន ។ ការលះបន់ បាននេះជាការល្អ បើកិត្តនោះមិនលះបង់ទេ ត្រវអាបត្តបាចិត្តិយ (២៨១) ត្រង់ពាក្យថា កក្ខណាមួយ មានសេចក្តីដូចគ្នានឹង សិក្ខាបទទី១ នៃចុរពជិតកណ្ឌ ។ ពាក្យថា ភិក្ខុនោះពោលយ៉ឺងនេះ គឺភិត្តនោះពោលថា ធម៌ទាំងទ្បាយ ណាដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគសំដែង ហើយថា ធ្វើសេចក្តីអន្តរាយ ធម៌ទាំងទ្បាយនោះមិនអាចធ្វើសេចក្តីអន្តរាយ ដល់បុគ្គលអ្នកសេព ដោយប្រការណា ខ្ញុំដឺនច្បាសន្លវធម៌ដែលព្រះ ដ៏មានព្រះកាតសុដែងហើយ ដោយប្រការដូច្នោះ

(២៥២) សោ ភិត្តិតិ យោ សោ ៧វិវានី ភិត្តិ ។ အိန္ဒာဟိဳးနီး မႈရွာဟို အိန္ဒာဟို ၅ ၊ ဟေ ဗမ္လုန္ရဲ့ ၊ ဟ လုံလာဥ္ခ်ိဳ ၊ ကော် ၊ နွားေရာ မာ မာ ဗာ ဗာ မာ မာ ကလံ္ရွိ မက္ဆာင်ာက္တဲ့ ေလ်ာ္ လာဆု ကလံုးရာ မရွက္စားေဒ ហិ ភកវា រ៉ាវំ វនេយ្យ អនេតាចវិយាយេន អាវ៉ាសា អន្តរាយ៍កា ជម្នា ត្រោ ភកវតា អលញ្ បន នេ ပင်္ဂလေး(ရာ မင္တာယာက် ។ ဒုခ်ိဳယမျိဳ အျက္ តតិយម្បីវត្តុត្វោ ។ សចេ បដិធិស្បន្តតិ ឥច្វេត តុសលំ នោ ចេ ខ៩៌និស្បន្នតំ អាខត្តំ នុត្តដស្ប ។ សុត្វា ជ វឧត្តិ អាមត្តិ ឧុត្តាដស្ប ។ សោ ភិត្តា សន័្យមជ្ឈំចំ អាតាឡាំត្វា វត្តព្វោ មា អាយស្មា រ); អ'ទ មា ភតវន្តំ អត្ថាចំក្តាំ ជ ហំ សាជុ កកវតោ អព្កត្តានំ ន ហិ ភកវា រារ នេយ្យ អនេតាបរិយាយន អារ៉ុសោ អន្តរាយ៍កា ជម្នា វុត្តា ភកវតា អលញ្ បន

បាចិត្តិយកណ្ដេ សប្បាណតវត្តស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទស្ស សិក្ខាបទវិភង្គោ

ෂ්යිත

ជាចិត្តិយកណ្ឌ សប្បាណកវត្ត សំក្លាបទទី ៩ សំក្លាបទវិភង្គ

(២៨៤) ពាក្យថា ភិក្ខុនោះ គឺភិក្ខុដែលនិយាយយាំងនេះនោះ ឯន ។ ពាក្យថា ភិក្ខុទាំងទ្បាយ គឺភិក្ខុទាំងទ្បាយដទៃ ។ ភិក្ខុទាំងទ្បាយ ណាឃើញ កិត្តទាំជ ឡាយ ណា ឮ កិត្តទាំង ឡាយ នោះ ត្រវនិយាយឲ្យ ភិត្តដែលមានទិដ្ឋិអាក្រក់នោះថា នៃលោកដ៏មានអាយុ លោកកុំនិយាយ យ៉ឺនហ្នឹន កុំពោលបង្គាច់ព្រះដ៏មានព្រះភាគយ៉ឺនហ្នឹន ការពោល បង្គាច់ព្រះដ៏មានព្រះកាគមិនល្អទេ ព្រះដ៏មានព្រះកាគមិនពោលយ៉ឺងនេះ ទេ ម្នាលអាវ៉ុសោ ធម៌ទាំងទុកយធ្វើសេចក្តីអន្តរាយដែលព្រះដ៏មានព្រះ តាគសំដែងហើយដោយបរិយាយជា (ប៊្វីន ធម៌ទាំងឡាយនោះ មាប ធ្វើសេចក្តីអនុវាយដល់បុគ្គលអ្នកសេពមែន ។ ភិក្ខុ ភំងទ្បា យត្រវនិយាយ ប្រដៅឲ្យភិត្តមានទំដ្ទិអាក្រក់នោះអស់វាវៈពីរដងផង ត្រវនិយាយប្រដៅឲ្យ អស់ការ: ចឹដនផង ។ ចើកិត្តនោះលះបន់បាន ការលះបន់បាននេះជាការល្អ បើមិនលះបង់ទេ ត្រាអាបត្តិទុក្ខដ ។ កិត្តទាំងទ្បាយឲ្យហើយមិននិយាយ ប្រដៅ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ ភិត្តទាំងទ្បាយត្រវទាញភិត្តនោះមកកាន់ទី កណ្តាលសង្ឃ ហើយនិយាយប្រដៅថា លោកដ៏មានអាយុ លោកកុំ ពោលយ៉ាងនេះទៀយ កុំពោលបង្កាច់ព្រះដ៏មានព្រះកាគ ការពោលបង្កាច ព្រះដ៏មានព្រះកាគមិនល្អទេ ព្រោះព្រះដ៏មានព្រះកាគមិនពោលយាំងនេះ **ទេ នៃអាវុសោ ធម៌ទាំង**ទ្យាយតែងធ្វើសេចក្ដីអន្តរាយព្រះដ៏មានព្រះភាគ វិនយចិដពេ មហាវិភង្គោ

តេ ខដិសេវតោ អត្តរាយាយាតំ ។ ឧុត៌យម្បី វត្តញោ နာခ်ယမျိဳ ၊န္စုတ္ ၊ လ၊ေ ပင်္ခင်ိလျှင္လဲခ်ာ န၊ဇ္ဒုနာ តុសល់ នោ ចេ ចដំនិស្សដ្ឋតំ អាចត្តំ នុត្តដស្ស ។ (២៩៣) សោ ភិក្តុ ភិក្តុ ហិ សមនុភាសិនញោ ។ រៅញូ បន ភិត្តូវ សមនុកាសិតញោ ។ ព្យុត្តន ភិត្តុនា ပင်္ခရလေဒ လၽွံဂ္ခ ຫຼား ဗေနာက္ခေ လူလားနှ ၊ ေနာက္ရွ សត្លៀ ឥត្តត្អាមស្ប ភិត្តានោ រវវវថ្ ទាបក់ និដ្ឋិកតំ នុប្បន្នំ តថា ហំ កកាវតា ឧទ្ទំ នេសំតំ អាជានាមិ យថា យេមេ អន្តរាយិកា ជម្នា វុត្តា ភកវតា តេ បដិសេវតោ នាលំ អន្តរាយាយាត៌ ។ សោ តំ និដ្ឋី ឧទ្យជំនិស្បជ្ជត៍ ។ ယၕိ လအ္ခံလျှ ဗန္ဂာကလို လားဆ္မ်ာ နန္ဒဋ္ဌာမိ နိုက္ကို សមនុកាសេយ្យ តុស្សា និដ្ឋិយា បដិនិស្សត្តាយ ។ រសា ញត្តិ ។ សុលាតុ មេ ភន្តេ សង្លោ ឥត្តជ្នាមស្ប

វិនយបិដក មហាវិភង្គ

សំដែន ហើយដោយបរិយាយជាច្រើន ធម៌ទាំង ឡាយនោះ អាចធ្វើសេចក្តី អន្តរាយដល់អ្នកសេពមែន ។ ភិត្តទាំងទ្បាយត្រវនិយាយប្រដៅភិត្តមាន ទិដ្ឋិអាក្រក់នោះអស់វារ:ពីរដងផង ត្រវនិយាយប្រដៅអស់វារ:បីដងផង ។ បើភិត្តនោះលះបង់ចាន ការលះបង់ចាននេះជាការល្អ បើមិនលះបង់ទេ ត្រវអាបត្តទុក្កដ ។ (២៨៣) ភិត្តនោះត្រាវភិត្តទាំង ឡាយសូត្រសមនុកាសនកម្ម ។ ម្នាល ភិត្តពំងទ្បាយ ភិត្តពំងទ្បាយត្រវស្តត្រសមនុភាសនតម្ម (ដល់ភិត្តុមាន ទិជ្ជិអាក្រក់) យ៉ឺងនេះ ។ ភិត្តដែលឈ្វាសអង់អាចត្រវ៉ាផ្អៀងសង្ឃហំ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៍ចំរើន សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ភិត្តុះឈ្មោះនេះមានទិដ្ឋិអាក្រក់ មានសភាពយ៉ាងនេះកើតទ្យើង (ដូច្នេះ) ថា ធម៌ទាំងទ្យាយណាដែលព្រះ ដ៏មាន ព្រះភាគសំដែងថា ធ្វើសេចក្តីអន្តរាយ ធម៌ទាំង ទ្យាយនោះមិនអាច ធ្វើសេចក្តីអន្តរាយដល់បុគ្គលអ្នកៈសព ដោយប្រការណា ខ្ំំដឹងច្បាស នុវធម៌ដែលព្រះដ៏មានព្រះកាគសំដែងហើយ ដោយប្រកាវដូច្នោះ y តិភ្នំនោះ មិនលះបង់ទំដុំនោះ ។ បើកម្មមានកាលគុវដល់សង្ឃហើយ សង្ឃគប្បីសូត្រសមនុភាសនគម្មចំពោះកិត្តឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់ទិដ្ឋិ នោះ ។ នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រៃ ព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមព្រះសង្ឃស្លាប់ខ្ញុំ

အိဳက္အူးကာ ၿ/႔ဖ် ဓာဖက် နိဳင္ဆိုက္ခံ ရပ္စုပ္ဆို အေငာက် កកវតា ជម្មុំ នេសំតំ អាជានាមិ យថា យេមេ អន្តរាយ៍កា ជម្នា វត្តា ភកវតា តេ មដិសេវតោ នាល់ អន្តរាយាយាតិ ។ សោ តំ ឧិដ្ឋី ឧទ្យូជិ-ជំសុរដ្ឋតំ ។ សង្ខោត ឥត្តញ្ញមំ ភិត្តាំ សមនុភាសត៌ តស្អា និដ្តិយា បដិនិស្សក្តាយ ។ យស្បាយស្មគោ ទមតំ ឥត្តញ្ញមស្បូ កំក្លុះ សមនុភាសនា តស្បា និដ្ឋិយា បដ៌និស្បត្តាយ សោ តុណ្ហស្ស យស្ស ឧត្ត្ ទតិ សោ ភាសេយ្យ ។ ឧត្តិយទ្បិ ឯតមត្ត វនាមិ ។ បេ ។ နာနာဏမျိဳ ၿခားခုံ အေးမီ ၅ လုณာရှိ (ဗ အ(ရှိ សដ្បោ ឥត្តជ្នាមស្ប ភិត្តានោ រៅវរុចំ ទាបក់ ឧដ្ដី-កតំ នុប្បន្នំ តថា ហំ កកវតា ជម្មុំ នេសំតំ អាជាជាមិ យថា យេមេ អន្តរាយ៍កា ជម្នា វុត្តា ភកវតា គេ បដិសេវតោ ខាលំ អន្តរាយាយាតិ ។ សោ តំ

បាចិត្តិយកណ្នេ សប្បាណកវគ្គស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទស្ស សមនុភាសនា

لي لي لي

លចិត្តិយកណ្ឌ សប្បាណ់ភវត្ត សិក្ខាបទទី ៤ ការសូត្រសមនុភាសនកម្ម ភិត្តឈ្មោះនេះមានទិដ្ឋិអាក្រក់មានសភាពយាងនេះកើតទ្បើង (ដុច្នេះ) ធម៌ពំង ឡាយណាដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគសំដែងហើយថា ធ្វើ ப សេចក្តីអនុវាយ ធម៌ទាំងទ្បាយនោះមិនអាចធ្វើសេចក្តីអន្តវាយដល់បុគ្គល អ្នកសេព ដោយប្រការណា ខ្ញុំដឹងច្បាស់នូវធម៌ដែលព្រះដ៏មានព្រះកាគ សំដែងហើយ ដោយប្រការដូច្នោះ ។ ភិក្ខុនោះមិនលះបង់ទិដ្ឋិនោះ ។ (ឥឡូវនេះ) សង្ឃសូត្រសមនុកាសនកម្មចំពោះកិត្តឈ្មោះនេះដើម្បីឲ្យបេះ ចង់ទំដ្ឋិនោះ ។ ការសូត្រសមនុកាសនកម្មចំពោះកិត្តឈ្មោះនេះដើម្បីឲ្យលះ ថន៍ទិដ្ទិនោះគូរដល់លោកដ៍មានអាយុអង្គណា លោកដ៍មានអាយុអង្គនោះ ត្រវ់សៀម មិនគូរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា លោកដ៏មានអាយុអង្គ នោះត្រវនិយាយឲ្យផ្ទី ។ ខ្ញុំប្រកាសសេចក្តីនេះអស់វាវ: ពីរដងផង ។ បេ ។ **១**ប្រកាសសេចក្តីនេះអស់វាវ: ចីដងផង ។ បតិត្រព្រះសង្ឃដ៍ចំវើន សូម សង្ឃស្លាប់ខ្ញុំ កិត្តឈ្មោះនេះមានទិដ្ឋិអាក្រិកមានសភាពយាងនេះកើតទ្បើង (ដូច្នេះ) ថា ធម៌ពំងឲ្យយណាដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគសំដែងហើយ ធ្វើសេចក្តីអន្តវាយ ធម៌ទាំងទ្បាយនោះមិនអាចធ្វើសេចក្តីអន្តវាយ ដល់ថុគ្គលអ្នកសេព ដោយប្រការណា ខ្ញុំដឹងច្បាស់នូវធម៌ដែល ព្រះដ៏មានព្រះភាគសំដែងហើយ ដោយប្រការដូច្នោះ ។ ភិត្តនោះ

វិនយបិគរព មហាវិភង្គោ

នៃដ្ឋ័ ឧប្បដ៌ធំស្បួជ្ឈតំ ។ សង្ឃេ ឥត្តញ្ញមំ ភិក្ត្តុំ សមនុកាសតំ តស្បា និដ្ឋិយា បដ៌ធំស្បុក្តាយ ។ យស្បាយស្មតោ ១មតំ ឥត្តញ្ញមស្ប ភិក្តុានោ សម-នុកាសនា តស្បា និដ្ថិយា បដំធំស្បុក្តាយ សោ តុណ្ហស្ប យស្ប ឧក្ខាមតំ សោ ភាសេយ្យ ។ សមនុកដ្តោ សង្ឃេន ឥត្តញ្ញាមោ ភិក្ខុ តស្បា និដ្ឋិយា បដ៌ធំស្បុក្តាយ ។ ១មតំ សង្ឃស្ប តស្បា តុណ្លី ។ រៀវមេតំ ជាយោមីតំ ។

(២៨៤) ញត្តំយា ឧុត្តដំ ។ ខ្ទីឆាំ តាម្ម-វាចាហិ ឧុត្តដា ។ តាម្មវាចាមរិយោសានេ អាមត្តំ ចាចិត្តិយស្ស ។

(៤៨៥) ឧម្មតាម្ម ឧម្មតាម្មសញ្ញ័ ឧប្បដ៌ធំស្សដួត អាបត្តំ ចាច់ត្តិយស្ប ។ ឧម្មតាម្មេ ឋមតំកោ ឧប្បដំធំស្សដួត៌ អាបត្តិ ចាច់ត្តិយស្ប ។ ឧម្ម-តាម្មេ អឧម្មតាម្មសញ្ញី ឧប្បដ៌ធំស្សដួតំ អាបត្តិ

ខែយបិនត មហាវិកង្គ

មិនលះបង់ទិដ្ឋិនោះទេ ។ (ឥឡូវនេះ) សង្ឃសូត្រសមនុកាសនកម្មចំពោះ ភិត្តឈ្មោះនេះដើម្បីឲ្យលះបន់ទិដ្ឋិនោះហើយ ។ ការសូត្រសមនុកាសន-កម្មចំពោះកិត្តឈ្មោះនេះដើម្បីឲ្យលះបង់ទិដ្ឋិនោះ គរូវដល់លោកដ៏មានអាយុ អង្គណា លោកដ៏មានអាយុអង្គនោះត្រវ់សៀម មិនគរូវដល់លោកដ៏មាន អាយុអង្គណា លោកដ៍មានអាយុអង្គនោះត្រវនិយាយទ្យើង ។ សង្ឃសូត្រ សមនុកាសនកម្មចំពោះកិត្តឈ្មោះនេះដើម្បីឲ្យលះបង់ទិដ្ឋិនោះហើយ y កាស្កេត្រសមនុកាសនកម្មនេះគរូដល់សង្ឃ ហេតុនោះសង្ឃសៀម ៗ ខ្ញុំចំទុកនូវសង្ឃកម្មនេះដោយអាការសៀមនៅយ៉ាងនេះ ។ (២៨៤) ភិត្តត្រវមាបត្តិទុក្ខដ ក្នុង១ណៈ ចេបញត្តិ ។ ភិត្តត្រវមាបត្តិ ទុក្កដទាំងទ្បាយ ក្នុង១ណ:ចប់កម្មវាចាឆិវ (លើក) ។ ភិក្ខុត្រវអាបត្តិ ជាចិត្តិយ ក្នុង ខណៈចប់កម្មវាចា (សែច y (២៨៥) កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុសំគាល់ថាកម្មប្រកបដោយធម៌ តែមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិចុរចិត្តិយ ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុមាន សេចក្តីសង្ស័យ តែមិនលះបង់ ត្រវៃអាបត្តិជាចិត្តិយ ។ កម្មប្រកប ដោយធម៌ កិត្តសំគាល់ថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ តែមិនលះបង់ ត្រវអាបត្តិ

អដ្ឋមសិក្ខា។ ទំ និដ្ឋិត 🤫

6 ส.ศ

ពចិត្តិយកណ្ឌ សប្បណកវត្ត សិក្ខាបទទី ៤ វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ទាចិត្តិយ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុសំតាល់ថាកម្មប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុសំតាល់ថាកម្មមិនប្រកប ដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ (២៨៦) ការៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន៤យាំង) តំ សង្ឃមិនស្លត្រសមនុកាសនកម្ម ១ ភិក្ខុលះបង់ ១ ភិក្ខុត្តត ១ ភិក្ខុដើម

បញ្ចតិទី

សិក្ខាប៖ វី ៨ ចប់ ។

ଜଘଣା

៨វិមសិក្តាបទំ

(៤៤៧) តេខ សមយេខ ពុន្ធោ ភកវា សាវត្ថិយំ វិហាតំ ដេតានេ អនា៩ប៉ណ្ឌិតាស្ស អារាមេ ។ តេន ទោ បន សមយេន នព្វក្តិយា ភិក្តា ជានំ តថាវានិនា អរដ្លែន ភិត្តានា អតាជានុជម្មេន តំ និដ្ឋី អប្បជំ-ធ៌ស្បដ្តេន សន្ធឹ សន្តពាន្តិ ខំ សំសន្តិ ខំ សហា ខំ សេយ្យំ តា បេរត្ត ។ យេ តេ ភិក្ខា អបរិទ្ធា ។ បេ ។ តេ នុដ្ឋា-ယင္ရွိ စီယင္ရွိ ဂိဲတ၊ ေငွ် ကင်္ပ တို အ ဗ ေ ရာက္လီယာ က်က္နာ ជានំ តថាវានិនា អរីដ្លេ ភិត្តានា អតាជានុជម្នេន តំ ឧដឹ អបុរជនិស្សដែន សន្ធឹ សម្ភញ្ចិស្សត្ថិចំ ស់សិស្បត្តិខំ សហាខំ សេយ្យំ តាប្បេស្បត្តិតំ ។ ខេ ។ សច្ចុំ កាំរ តុទ្លេ ភិក្ខុវេ ជានំ តថាវានំនា អាំដ្លេន ភិត្តាភា អកាដានុជម្មេន តំ និដ្ឋី អប្បដិនិស្សដ្លេន សន្ធឹ សទ្ធញ្លដាចិ សាំសដាចិ សេយ្យំ តេខ្យេថាតំ ។ សច្ចុំ ភកវាតំ ។ វិករហំ ពុន្តោ ကက္ ကင္ က် ဆုခ ခုုမ္မ မောယ တိုုက္ ဆု**င္**

ស័ត្តាបទទី៩

(៤៨៧) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ កាលគង់នៅវត្ត ដេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រងសាវត្តី ។ សម័យនោះឯង ពួកធព្វគ្គិយកិត្តដឹងហើយ បរិកោគរួម១ុះ នៅរួម១ុះ សម្រេចឥរិយាបថ ជាមួយនឹងអរិដ្ឋកិត្តដែល:នាតែពោលយាំងនោះ មិនចាន ដេករួម ?ះ ធ្វើតាមជម៌ មិនលះបន៍ឲ្ដិនោះចេញ ។ ភិក្ខុទាំងឲ្យាយណាមាន សេចក្តីជ្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ កិត្តទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្ទះបង្គាប់ថា ពួកធព្វគ្គិយកិត្តដ៏ងហើយមិនគូរន៍ឹងបរិកោគរួម pះ នៅ រួម ខ្វះ សម្តេចឥរិយាបថដេករួម ខ្វះ ជាមួយនឹងអរិដ្ឋភិត្តដែលនៅតែពោល យ៉ាងនោះ ជាអ្នកមិនធ្វើតាមធម៌ មិនលះបង់ទិដ្ឋិនោះ សោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះកាគត្រាស់សូវថា ម្នាលភិត្តទាំងឲ្យាយ ព្វថាអ្នកទាំងឲ្យយ ដឹងហើយ បរិកោគរួមខ្វះ នៅរួមខ្វះ សម្រេចឥរិយាបថដេករួមខ្វះជាមួយ ន៍ ន៍អរិដ្ឋភិត្តដែល នៅតែ ពោល យ៉ាងនោះ ជាអ្នកមិនចាន ធ្វើតាមធម៌ ជា អ្នកមិនលះបង់ទិដ្ឋិនោះ ពិតមែនឬ ។ ពូកូតពុគ្គិយកិត្ត ក្រាបទូលថា បពិត្រ ព្រះដ៏មានព្រះកាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានដោគទ្រង់បន្ទោស ថា ម្នាលមោយបុរសទាំនទ្យាយ អ្នកទាំងទ្យាយដឹងហើយមិនគួរនឹង

បាចិត្តិយកណ្ដេ សប្បាណកវគ្គស្ស នវមសិក្ខាបទស្ស សិក្ខាបទវិភគ្គោ

តថាវាធិនា អាំដ្ឋេន ភិក្ខុនា អកាជានុជម្មេន តំ និដ្ឋី អប្បដិធិស្បដ្ឋេន សន្ធ្វី សម្ភុញ្ជិស្សថា សំរសិស្ស-ថា បំ សហា បំ សេយ្យំ កាប្បេស្សថ នេតំ ទោយប៉ាំសា អប្បសន្នានំ វា បសានាយ បសន្នានំ វា ភិយ្យោភាវាយ ។ បេ ។ រាវញ្ជូ បន ភិក្ខុវៅ ៩មំ សិក្ខាបនំ ឧន្ទិ-សេយ្យថ យោ បន ភិក្ខុវី ជានំ តថាវាធិនា ភិក្ខុនា អកាជានុជម្មេន តំ និដ្ឋី អប្បដិនិស្សដ្ឋេន សន្ធឹ សម្ភុញ្ជេយ្យ វា សំសេយ្យ វា សហ វា សេយ្យំ កាប្បេយ្យ ទាចិត្តិយន្តិ ។

(២៨៤) យោ បនាតិ យោ យានិសោ ។ បេ ។ ភិក្តាតិ ។ បេ ។ អយំ ៩មស្មឺ អត្តេ អនិប្បោតា ភិក្តាតិ ។ ជានាតិ នាម សាមំ វា ជានាតិ អញ្ញេ វា តស្ប សារាចេត្តិ សោ វា សារោចេតិ ។ តថាវានិ-នាតិ តថា ហំ កត្តា នម្នំ នេសិតំ អាជានាមំ យថា យេមេ អន្តរាយិកា នម្មា វុត្តា ភតវតា តេ បដិសេវតោ នាលំ អន្តរាយាយាតិ រៀវវានិនា ។

លប៊ំត្តិយពណ្ឌ សប្បាណពវត្ត សិក្ខាបទទី៩ សិក្ខាបទវិភត្ត

បរិកោគរួម ១៖ នៅរួម ១៖ សម្រេចឥរិយាបថដេករួម ១៖ ជាមួយនឹងអរិដ្ឋភិត្ត ដែលនៅតែពោលយ៉ាងនោះ មិនធ្វើតាមធម៌ មិនលះបង់ទិដ្ឋិនោះទេ មោឃបុរសទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្វាដល់ព្លួកជនដែល មិនទាន់ជ្រះថ្លា ឬនាំពូកជនដែលជែះថ្ងាហើយ ឲ្យវឹងវិតតែជែះថ្ងាទ្បើងទេ ។ បេ ។ ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយគប្បីសំដែង ទ្បើងនូវសិត្តាបទ នេះយ៉ាងនេះថា ភិត្តណាមួយដឹងហើយ បរិកោគរួមក្តី នៅរួមក្តី សម្រេច ឥរិយាបថដេករួមក្តី ជាមួយនឹងកិត្តដែលមានប្រក្រតីពោលយ៉ាងនោះ ជា អ្នកមិនធ្វើតាមធម៌ ជាអ្នកមិនលះបង់ទិដ្ឋិនោះ ត្រវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ (២៨៨) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុណាមួយ មានសេចក្តីដូចគ្នានិងបឋម-ចារាជិត ។ ដែលហៅថា ដឹង គឺភិត្តដឹងដោយ ខ្លួនឯងត្តី ពួកភិត្ត្ថដទៃ (បាប ភិត្តនោះក្តី ភិត្តមានទិដ្ឋិអាក្រក់នោះជ្រាប់ក្តី ។ ពាក្យថា មានប្រក្រតីពោល គឺនៅតែនិយាយយា["]ងនេះថា ធម៌ទាំងឲ្យយណាដែល(ពះ យ៉ាងនោះ ដ៍មាន ត្រះភាគសំដែងហើយថា ធ្វើសេចក្តីអន្តរាយ ធម៌ទាំងឡាយនោះ មិនអាចធ្វើសេចក្តីអន្តរាយដល់អ្នកសេច ដោយប្រការណា ខ្ញុំដឹងច្បាស់ នូវធម៌នោះដែលព្រះដ៏មានព្រះកាតសំដែងហើយ ដោយប្រការដូច្នោះ ។

អកាជាខ្មុជម្នោ នាម ឧក្ខិត្រោ អនោសារិតោ ។ តំ ខ្លឺដឹ ដ
អប្បដ៍ធិស្សដែត សន្ធិត្តិ ឯតំ និដ្ឋី អប្បដ៏ធិស្សដែន
សន្ធឹ ។ សម្ភញ្ចេយ្យ វាតិ សម្ភោតោ នាម ខ្វេ
សម្អោតា អាមិសសម្ភោតោ ច ជម្មសម្ភោតោ ច ។
ភាមិសសុទ្ភោតោ នាម ភាមិសំ ខេត់ វា ខដិត្តណាត់
វា អាមត្តិ ទាចិត្តិយក្ស ។ ជម្មកម្លោកោ នាម
នុទ្តិសតិ វា នុទ្តិសាខេតិ វា ។ ខនេន នុទ្តិសតិ វា
នុន្តិសាមេត៍ វា មនេ មនេ អាមត្ត៍ ទាច់ត្តិយស្ស ។
អក្ចាបយ នុទ្ទិសត៍ វា នុទ្ទិសាមេត៍ វា អក្ខាក្ខាយ
မာစရို စာစ်ရှိယည္ ၊ လံ႔လယ၂ ဂဲခ် ဒုက္ခံရွးကေန

វិនយប់ិដកេ មហាវិភង្គោ

វិនយប៌ជា មហាវិភង្គ

ก็กู ភិក្ខុណាដែលសង្ឃលើកវត្ត ^(๑) ហើយសង្ឃមិនជានហៅចូលពួកទេ នោះ ហៅថាមិនធ្វើតាមធម៌ ។ ពាក្យថា ជាមួយនឹង (ភិក្ខុ) មិនលះបន់ ទិដ្តិនោះ គឺជាមួយនឹង(ភិត្ត) ដែលមិនលះបង់នូវទិដ្តិនោះឲ្យដាច់(សិទ្យុះ ។ ពាត្យថា បរិកោគរួមក្ដី^(២) សេចក្ដីថា ដែល ហៅថាបរិកោគរួម គឺបរិកោគរួម មានភីវយាំង បរិកោតរួមដោយអាមិស: ១ បរិកោតរួមដោយធម៌ិឲ ។ ដែល ហៅថា បរិកោតរួមដោយអាមិសៈនោះគឺ ភិក្ខុឲ្យអាមិសៈ (ដល់ភិក្ខុ នោះក្តី) ទទួលអាមិសៈអំពីភិត្ថនោះក្តី ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ ដែលហៅថា បរិកោគរួមដោយធម៌ គឺភិក្ខុសដែងធម៌ (ដល់ភិក្ខុនោះ)ក្ដី ឲ្យ(ភិក្ខុនោះ) សំដែងធម៌ឲ្យស្លាប់ក្ដី ។ កិត្តសំដែងធម៌ (ដល់កិត្តនោះ) ក្ដី ឲ្យ (កិត្តនោះ) សំដែងធម៌ឲ្យស្លាប់ក្តី ដោយបទ ត្រូវអាបត្តិធាចិត្តិយ ពល់ ។ បទ y ភិត្ត្ សំដែងធម៌(ដល់ភិត្តនោះ) ក្តី ឲ្យ(កិត្តនោះ) សំដែងធម៌ឲ្យ ស្តាប់ក្តី ដោយ អត្វរ: ត្រវអាបត្តិចាចតួយ រាល់ រអក្ខរ: ។ ពាក្យថា នៅរួមក្ដី គឺកិត្

ာဗိရွိယားကူ လဟ္မကားရှာလျှ ႀဖလဲစ္စာမလျှ မာဗရိုာက လဒ္ဒိ ရအေလဗိ က ဗကလာ က လဆ္မျကာမ္ခံ က ကေးကခဲ မာဗခ္ဂိ တစ်ခ္ဂိယလျှ ။ လတ က လေယျိ ကေးဗျယ္မြာခဲ ခဲရာစ္မရွ္ ရက္ခဲ့ခ္ရာကေ ခဲဗရွ္ ခ်ာခ္ခိုလာလျှ ။ ခ်က္ခို ခံဗရွ္ ခ်ာစ္ခံခွာလေျ ။ ခ်က္ခို ခံဗရွ္ ခ် မာဗခ္ဂိ တစ်ခ္ဂိယလျှ ။ ခ်က္ခို ခံဗရွေ ရက္ခဲ့ချွကော ခံဗရွခဲ မာဗခ္ဂိ တစ်ခွဲယလျှ ။ ရက္ခစ္ခာ ဗုရဗျွခံ ခံဗရွမ္ခိ မာဗခ္ဂိ တစ်ခ္ဂိယလျှ ။ ရက္ခစ္ခာ ဗုရဗျွခံ ခံဗရွမ္ခံ မာဗခ္ဂိ တစ်ခ္ဂိယလျှ ။

(២៤๙) ឧត្តិត្តកោ ឧត្តិត្តតាសញ្ញ័ សម្ភុញ្ញតំ ង សំសេតិ វា សហ វា សេយ្យំ តាប្បេតិ អាចត្តិ ទាចិត្តិយស្ប ។ ឧត្តិត្តកោ វេមតិកោ សម្ភុញ្ញតំ វា សំសេតិ វា សហ វា សេយ្យំ តាប្បេតិ អាចត្តិ ឧុត្តដស្ប ។ ឧត្តិត្តកោ អឧុត្ទិត្តកាសញ្ញី សម្ភុញ្ញត៌ វា សំសេតិ វា សហ វា សេយ្យំ តាប្បេតិ

លបំពុំយកណ្ សប្បាណកវត្ត សំព្វាបទទី ៩ វារៈដែលត្រូវអាមត្តិ ធ្វើទូលេសថក្តី បវារណា ក្តី សង្ឃ័កម្មក្តី ជាមួយទំងក់ក្តុដែលរមណ្ឌលក វត្ត ត្រូវអាមត្តិចាចិត្តិយ ។ ពាក្យថា សម្រេចឥរិយាមថយដករួមក្តី គឺកាល បើកិត្តដែលសង្ឃលើកវត្តបានដេកហើយ កិត្តកំដេកក្មុឪទីមិទលាំងជាមួយគ្នា ត្រូវអាមត្តិចាចិត្តិយ ។ កាលបើភិត្តុដេកហើយ កិត្តដែលសង្ឃលើកវត្ត ក៏ដេកដែរ កិត្តនោះត្រូវអាមត្តិចាចិត្តិយ ។ ឬថាកិត្តទាំងពីរប្លេដេក (ជាមួយគ្នា) ត្រូវអាមត្តិចាចិត្តិយ ។ កិត្តក្រោតទ្បើងហើយដេកវិញញាយ។ ត្រូវអាមត្តិចាចិត្តិយ ។

(៤៨៩) ភិត្តដែលសង្ឃលើកវត្តហើយ ភិត្តសំគាល់ថាសង្ឃលើកវត្ត ហើយៗ បរិកោតរួមក្តី នៅរួមក្តី សម្រេចឥរិយាបថដេករួមក្តី (ភវភាបត្តិ ចាចិត្តិយ ។ ភិត្តដែលសង្ឃលើកវត្តហើយ ភិត្តមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយបរិកោតរួមក្តី នៅរួមក្តី សម្រេចឥរិយាបថដេករួមក្តី (តវភាបត្តិ ទុក្កដ ។ ភិត្តដែលសង្ឃលើកវត្តហើយ ភិត្តុសំគាល់ថាសង្ឃមិនចាន លើកវត្តទេ ហើយបរិកោតរួមក្តី នៅរួមក្តី សម្រេចឥរិយាបថដេករួមក្តី

វិនយប់ដកេ មហាវិភង្គោ

អនាមត្តំ ។ អនុភ្លិត្តភោ ឧភ្លិត្តភាសញ្ញ័ អាមត្តំ ឧុក្កដស្ប ។ អនុភ្លិត្តភោ វេមតិភោ អាមត្តិ ឧុក្ក-ដស្ប ។ អនុភ្លិត្តភោ អនុភ្លិត្តភាសញ្ញី អនាមត្តិ ។ (២៩០) អនាមត្តិ អនុភ្លិត្តោតិ ជានាតិ ឧភ្លិត្តោ ឱសារិតោតិ ជានាតិ ឧភ្លិត្តោ តំ ឧំដ្ឋី មដ៏ឧស្បដ្ឋោតិ ជានាតិ ឧម្មត្តភាស្ប អាធិតាម្មិតាស្បាតិ ។

សវមសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

6.16

វិនយបិឝិក មហាវិភង្គ

មិនត្រូវអាបត្តិ ។ ភិក្ខុដែលសង្ឃមិនបានលើកវត្ត ភិក្ខុសំគាល់ថាសង្ឃ លើកវត្តហើយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុដែលសង្ឃមិនលើកវត្ត ភិក្ខុមាន សេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុដែលសង្ឃមិនលើកវត្ត ភិក្ខុ សំគាល់ថា សង្ឃមិនលើកវត្ត មិនត្រូវអាបត្តិ ។ (৬៩០) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ឺង) គឺភិក្ខុដឹងថា ភិក្ខុនោះសង្ឃមិនលើកវត្ត ១ ភិក្ខុដឹងថា ភិក្ខុដែលសង្ឃ លើកវត្តហើយ ដែលសង្ឃបានសូត្រហៅចូលពួកវិញ១ ភិក្ខុដឹងថា ភិក្ខុដែលសង្ឃលើកវត្តហើយ ។ បានលះបង់ទិដ្ឋិនោះចេញហើយ ១ ភិក្ខុដែលសង្ឃលើកវត្តហើយ ។

សិក្ខាជទទី ៩ ២២ ។

ទសមសិក្ខាបទំ

(២៩០) នេច មានលេខ មន្ទ្រាំ មនុស្ស សាវត្ថ័យុំ វិហាភំ ដេតានេ អនា៩ប៉ិណ្ឌិតាស្បូ អារាមេ ។ តេន សេ ឧទ មានលោខ យល័យយក្ស យន មានសាទេ។ សស្ប រវេរូច ទាបក់ និដ្ដិកត់ ឧប្បន្ន៍ ហោតិ តថា ហំ កកាតា ខម្ម ខេសិនំ អាជានាមិ យថា យេមេ អន្តភ-យំកា ជម្នា វុត្តា ភកវតា ទេ ខដិសេវតោ នាលំ អន្តរាយាយតំ ។ អស្មោសុំ ទោ សទ្ធហុលា ភិត្តា ខាបក់ និដ្ឋិកតំ ទុប្បន្នំ តថា ហំ កកាតា ជម្មុំ នេសំតំ អាជានាមិយថា យេមេ អន្តរាយិតា ជម្នា វត្តា ភកវតា តេ ខដ៌សេវតោ នាលំ អន្តរាយាយាតំ ។ អ៩លោ តេ ភិត្តា លេខ តាស្លា ភោ សមសុខ្មេស តេះ ពុបសន្ត័មីសុ ឧបសន្ត័មិត្វា គាណ្ឌកាំ សមណុន្តេសំ ມສຂເກຊ ແຮ່ ສາ ເສ ກາງເພາ. ສູ້ແສ ມາງຮໍ

ស៍ក្លាបទទី ๑០

(๒๙๑) พษับเราะ (กะกุรุธียาร(กะกาล กาณลล์เส វត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋ ទៀបក្រងសាវត្ថី ។ សម័យនោះ ឯង សមណុខេ្ $\omega^{(q)}$ ឈ្មោះគណ្ឌកៈ មានខិដ្ឋិភា/ កក់ មានសភាព យ៉ាំងនេះកើតទ្យើង (ដូច្នេះ) ថា ខ្ញុំដឹងច្បាស់ទូវធម៌ដែលព្រះដ៏មាព្រះភាគ សំដែន ហើយ គឺធម៌ទាំន ទ្យាយណា ដែល ព្រះដ៏មាន ព្រះភាគសំដែនថា ជាធម៌ឆ្វើសេចក្តីអន្តរាយ ធម៌ទាំងទ្បាយនោះ មិនអាចធ្វើសេចក្តី អនុកយដល់បុគ្គលអ្នកសេពនោះទេ ។ ភិក្ខុជា ចើនចានឲ្យដំណឹង ឋា សមណុទ្ធេសឈ្មោះកណ្ឌុក: មានទិដ្ទិ៣ក្រក់ មានសភាពយាំង នេះកើតទេ្យ័ន (ដូច្នេះ) ថា ខ្ញុំដ៏និច្បាស់ទូវធម៌ ដែលព្រះដ៏មានព្រះ កាគស់ដែនហើយ គឺធម៌ទាំនទ្យាយណា ដែលព្រះដ៏មានព្រះ កាគ សំដែងថាជាជម៌ធ្វើសេចក្តីអន្តរាយ ធម៌ទាំងទ្បាយនោះ មិន៣០ ធ្វើសេចក្តីអន្តរាយដល់បុទ្ធលអ្នកសេតទេ ។ ទើបភិត្តទាំងឲ្យយ នោះចូលទៅកេសមណុខ្ទេស ឈ្មោះឥណ្ឌូត: លុះចូលទៅហើយពុន និយាយពាក្យនេះនឹងកណ្ឌតសមណុទ្ទេសថា នៃពាវ៉ិសោកណ្ឌក: ឮថា

សមណុទ្ទេស ជាភាពគ្រាស់ប្តូរថ្នាគំងភាពរូបា សាមណេរ នំងញៅជាសមណ្ទទ្ទេស
 ពំបាន ជាសាមណេរកំបាន ។

វិនយបិជិពេ មហាវិភង្គោ

တၓကံ နိင်္ဌီဂနံ နုဗျန္နံ နေဇာတံ ကကၢ ဆမ္မံ နေလံနံ អាជានាមិយថា យេមេ អន្តរាយិភា ឧម្នា វត្តា ភកវតា နောင်းမားနောင်းမှ ဆိုက်ကို အတိုက်ခဲ့သည့် များသေး អហ៍ ភន្លេ ភកវតា ជម្មុំ នេសំតំ អាជាជាមិ យដា យេមេ អន្តរាយ៍កាា ជម្នា វុត្តា ភកវតា តេ ខដិសេវតោ នាលំ អន្តរាយាយតំ ។ មា អាវ៉ុសោ កាណ្ឌកា រ៉ាំ អាខ មា កតវន្តំ អត្តាខិត្តិ ឧ ហិ សាឌុ ភតវតោ អព្តត្តានំ ឧ ហិ កណ្ហភា សេរុកម ឧយរលេរថតានាម ប្រនាវ មែ កកក អន្តរាយិកភា ជាម្នា វុត្តា ភកវតា អលញ្ ២ េ តេ បដិសេវតោ អន្តរាយាយ អប្បស្បានា តាមា វត្តា កកាតា ពហុឌុត្តា ពហ្វទាយាសា អាឌ័នវៅ ນສ အိုးယေ႐ မင္ရီကန္ဆံလုပ္မမာ ကာမာ (ရွံ) အကံရာ " ဖေ "

しょし

វិនយប៌ជិត មហាវិភង្គ

អ្នកឯងមានទិដ្ឋិអាក្រក់មានសភាពយ៉ាងនេះកើតទ្យើង (ដូច្នេះ)ថា <u>อ</u>ุธิส ច្បាស់ខ្លុវធម៌ ដែល ព្រះដ៏មាន ព្រះភាគសំដែងហើយ គឺធម៌ពំង ឡាយណា ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគសំដែនថាជាធម៌ធ្វើសេចក្តីអន្តរាយ ធម៌ទាំង ឡាយ នោះ មិនអាចធ្វើសេចក្តីអន្តរាយ ដល់ចុត្តលអ្នកសេតទេ ពិតមែនថ្វ កណ្ឌូកសមណុទ្ទេសទ្វេយថា បតិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចំរើន ទុំកវុណាដឹង ច្បាស់នូវធម៌ដែលព្រះដ៏មានព្រះកាគសំដែនយ៉ាននេះថា ធម៌ពំងទ្បាយ ណាដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ សំដែងថាជាធម៌ធ្វើសេចក្តីអន្តកាយ ជម ពំងទ្បាយនោះ មិនអាចធ្វើសេចក្ដីអន្តរាយដល់បុគ្គលអ្នកសេពពិតមែន ។ អកកុំនិយាយ យាំន ភិត្តទាំនឡាយនិយាយថា នៃអាវ៉ុសោតណ្ហក: នេះ ទៀយ កុំពោលបង្គាច់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទៀយ ការពោលបង្គាច ព្រះដ៏មានព្រះភាគមិនល្អទេ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ មិនជានត្រាស់យ៉ាង នៃអាវ៉ុសោកណ្ឌក: ធម៌ទាំងទ្យាយធ្វើសេចក្តីអន្តរាយដែលព្រះ 18:19 ដ៏មានត្រះកាតសំដែនហើយដោយហិយាយជាច្រើន ធម៌ទាំងទ្យាយនោះ **អាចធ្វើសេចក្តីអន្តរាយដល់បុគ្គលអ្នកសេតមែន ត្រះដ៏មានត្រះភាគ**ស់ដែង ហើយថា កាមទាំងទ្បាយមានសេចក្តីសុខតិច មានឲ្តតូ(ច្រឹន មានសេចក្តី ចង្អៀតចង្អល់ ចើន គោសក្នុងកាមទាំងឡាយនេះមាន ចើន ព្រះដំមាន ព្រះកាគសំដែងហើយថា កាមទាំងទ្បាយមានទុបមាដោយរាងគ្អឹង ។ បេ ។

វិតយបិឥពេ មហាវិភង្គោ

တၓကံ င်င္ဆိုဂနံ ဒုၓျင္ဆံ နေငာဟံ နေဂနံနာ ငမ္ခံ ေနေလာက် អាជានាមិយថា យេមេ អន្តរាយិភា ឧម្នា វុត្តា ភកវតា နောင်းလက်နောင်းသည့် ဆိုသည် အသည် ကျေးသည် អហ៍ ភន្តេ ភតវតា ជម្នំ នេសំតំ អាជាជាមិ យថា យេមេ អន្តរាយ៍កា ជម្នា វុត្តា ភកវតា តេ បដិសេវតោ នាលំ អន្តរាយាយតំ ។ មា អាវ៉ុសោ កាណ្ឌកា រ៉ាំ អាខ មា កតវន្តំ អត្តាចំក្តុំ ឧ ហំ សាឌុ កតវតោ អព្ភក្តា ំ ឧ ហំ အလ္အအ ကားကို အဃားယား အအားများဆျား က်ဖ ကံအအ បដិសេវតោ អន្តរាយាយ អប្បស្សានា ភាមា វ៉ុត្តា កកាតា ពហុនុក្ខា ពហ្វទាយាសា អាន័លា រវត្ថ ភយ្យ អដ្តិភាដលូបមា ភាមា វុត្តា ភកវតា ។ បេ ។

វិនយបិជិត មហាវិភង្គ

អ្នកឯងមានទិដ្ឋិអាក្រក់មានសភាពយ៉ាំងនេះកើតទ្យើង (ដូច្នេះ)ថា <u>อุธี</u>ม ច្បាស់នូវធម៌ ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគសំដែនហើយ គឺធម៌ពំងឲ្យយណា ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគសំដែងថាជាធម៌ធ្វើសេចក្តីអន្តរាយ ធម៌ទាំង ឡាយ នោះ មិនអាចធ្វើសេចក្តីអន្តរាយ ដល់ថុត្តលអ្នកសេតទេ ดิสโษยบู កណ្ឌកសមណុទ្ធេសច្វើយថា បតិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចំអើន **ខ្ញុំ**កុរុណា ដឹង ច្បាស់នូវធម៌ដែលព្រះដ៏មានព្រះកាគសំដែងយ៉ាំងនេះថា ធម៌ទាំងទុកយ ណាដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ សំដែងថាជាធម៌ធ្វើសេចក្ដីអន្តរាយ ធិម័ ពំងឲ្យយនោះ មិនអាចធ្វើសេចក្តីអន្តរាយដល់បុគ្គលអ្នកសេពពិតមែន ។ ភិត្តពំងឡាយនិយាយថា នៃអាវ៉ុសោកណ្ឌក: អ្នកកុំនិយាយយ["]ន **នេះទៀយ កុំ**ពោលបង្កាច់ព្រះដ៏មានព្រះភាគទៀយ ការពោលបង្កាច់ ព្រះដ៏មានព្រះកាគមិនល្អទេ ព្រះដ៏មានព្រះកាគ មិនបានត្រាស់យ៉ាន នៃអាវុសោកណ្ឌក: ធម៌ទាំងទ្យាយធ្វើសេចក្តីអន្តពយដែលព្រះ 18:19 ដ៍មានព្រះកាគសំដែងហើយដោយហិយាយជាច្រើន ធម៌ទាំងទ្យាយនោះ អាចធ្វើសេចក្តីអន្តរាយដល់បុគ្គលអ្នកសេពមែន ព្រះដ៏មានព្រះភាគសំដែង ហើយថា កាមទាំងទ្បាយមានសេចក្តីសុខតិច មានឲុក្ខប្រើន មានសេចក្តី ចង្អៀតចង្អល់ ចើន ទោសក្នុងកាមទាំងទ្បាយនេះមាន ចើន ព្រះដ៏មាន ព្រះភាគសំដែងហើយថា កាមពំងឲ្យយមានទូបមាដោយរាងធ្អឹង ។ បែ ។

បារិត្តិយកៈណូ សច្បាណកវត្តស្ស ទសមសិក្ខាបទស្ស និទានំ មំសចេសូខមា តាមា វត្តា ភកវតា ១ ខេ ។ តំណុត្ត-បមា តាមា វុត្តា កត់តា ។ បេ ។ អង្ការតាសូបមា ရာမာ ႏရွာ အလံရာ ၅ ဖေ ၅ မို ကို စို ကို စစ္ ရာ မာ ရာ မာ វត្តា ភកវតា ។ មេ ។ យាចំតុំតុចមា កាមា វត្តា កកៅតា ។ ខេ។ ត្រោដលូខមា កាមា ត្រា កកៅតា ។ បេ។ អស់សូនូបមា គាមា វុត្តា គតាតា ។ បេ ។ សត្ថិស្វលុខមាតាមារត្រាតាតា។ ខេ។ សប្បសិ-រូបមា កាហ វ៉ត្តា កកវតា ពហុនុក្តា ពហុចារោ.ហ ເມຍູ່ ທີ່ມີສີ່ ພູດເຊິ່ມ ທີ່ ເພື່ອ សមណុន្តេសោ តេញ ភិត្ត្ថញិ ក្រុមានោ តេខេរ ត ទាបក់ និដ្ឋិកតំ ជាមសា បរាមាសា អភិនិស្ប វេរ ហេរ៍ និ ដាំ ព្យ ទោ អញ់ ភន្លេ ភកវតា ជម្នំ នេសំតំ

bode

ពាមិត្តិយកណ្ឌ សប្បាណកវត្ត សំក្ខាបទទី ๑០ នំភាន

ព្រះដ៏មានព្រះកាគស់ដែងហើយថា កាមទាំងទ្បាយមានទុបមាដោយដុំ សាច ។ បេ ។ ព្រះដ៏មាន ព្រះភាគសំដែងហើយថា កាមទាំងទ្យាយ មានទូបមាដោយគប់ក្វេង ដែល ខ្លើដោយ សៅ ១ បេ ១ ព្រះដ៏មាន ព្រះភាគសំដែងហើយថា កាមទាំងទុកយមានទបមាដោយរណ្ដៅរងើក ក្វេន ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគសំដែនហើយថា កាមទាំនឲ្យយមាន ទបមាដោយអ្នកយល់សប្តី ១ បេ ១ ព្រះដ៏មានព្រះកាត់សំដែងហើយថា កាមពំងទុកយមានទបមាដោយរបស់ដែលខ្លីគេ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះ កាគសំដែនហើយថា កាមទាំនទ្យាយមានទបមាដោយផ្ទៃឈើ ។ បេ ។ កាំបិតនឹងដ្រិញ ។ ចេ ។ ព្រះដ៏មាន ព្រះភាគ សំដែងហើយថា កាម ព៌នទ្បាយមាន «បមាដោយលំពែងនឹងដែកសែច ។ ថេ ។ ព្រះដ៍មាន ព្រះកាគសំដែងហើយថា កាមទាំងទ្បាយមាន«បមាដោយក្បាលពស់ មានឲុក្ខខ្លើន មានសេចក្តីចង្អេ៍ត្រចង្គល់ខ្លើន ទោសក្នុងកាមទាំងឡាយ នេះមាន () ខ្លាំង ។ សមណៈទ្រូម ឈ្មោះកណ្ឌក:កាលដែលកិទ្ធ នៃទ្យាយ ពោលយ៉ឺងនេះ ក៏នេះប្រកាន់ទិដ្ឋិភាក្រក់នោះដោយសេចក្ដីប្រកាន់ដ៏មាំ ហើយពោលយ["]ងនោះដដែលថា បតិត្រលោកដ៍ចំរើន រ៉ូដឹងច្បាស់នូវធ**មិ** ដែលព្រះដ៏មានព្រះកាគ សំដែនហើយយ៉ាងនេះថា ធម៌រាំងទាយណា

کی تہ ی

វិនយបិដកេ មហាវិភង្គោ

អាជានាទ័យថា យេទេ អន្តរាយំកាា នឡា វ៉ូត្តា កកវតា តេ ខដិសេវតោ នាលំ អន្តរាយាយាតំ ។ យតោ ទោ គេ ភិត្ត នាសត្វីសុ កណ្ឌតំ សមណុខ្មេស រ)នេស្មា ទាបកា និដ្ឋិកតា វិវេខេតុំ អ៥ ទោ នេ ភិក្ខុ **រ)**តមត្តំ អារោចេសុំ ។ អ៩ទោ ភកវា រ)តស្មឺ នំនានេ រានស្មឺ បការណេ កិត្តសង្ឃ័ សន្និចាតា ខេត្តា កណ្ឌាក់ လမယ္က အေနာ့ စနီ စနီ နိုင္ငံ ကိုး အေနာက္အေနာ ၿဖိဳ႔စ ចាមកំ និដ្ឋិកតំ ឧប្បន្នំ តថា ហំ ភកវតា នម្នំ នេសិតំ មាជាយុគ្គ ៣ជា ៣៤៨ អន័បក្ចុយ ៩គីរ ដុំខ្លា កកវតា តេ បដិសេវតោ នាលំ អន្តរាយាយាតំ ។ ນ້ຳ ຖຸກ ເອກ អະກຳ ກເຊ ກະກຳລາ ແຍຼ້ ເຂ. ເຄົ້າ ກ. ជានាមិយថា យេមេ អន្តរាយ៍កា ខេម្មាវត្តា ភកវតា នេ បដិសៅតោ នាលំ អន្តរាយាយាតំ ។ កាស្បូ ខ្ ទោ នាម ត្វ ទោយ បុរិស មហា ររំ ជម្នំ នេសំតំ

វិនយបិដក មហាវិភង្គ

ដែល ព្រះដ៏មាន ព្រះកាគសំដែង ហើយថាជាធម៌ធ្វើសេចក្តីអន្តវាយ ធម៌ ពំនឲ្យយនោះ មិនអាចធ្វើសេចក្តីអន្តកយដល់បុគ្គលអ្នកសេតទេ ។ ភិក្ខុ ព៌នទ្បាយនោះ មិនអាចនឹងដោះសមណុទ្ទេសឈ្មោះកណ្ឌក:ចេញព័ទិដ្ឋិ អាត្រក់នោះក្នុងកាលណា កិត្តទាំងទ្បាយនោះ ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មាន ព្រះភាគក្នុងកាលនោះ លុះចូលទៅហើយក្រាបទូលសេចក្តីនុះដល់ព្រះ ដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគឲ្យ ប្រជុំកិត្តូសង្ឃហើយ ត្រាស់ស្ងាចំពោះកណ្ឌកសមណុ ខ្វេសក្នុងពេល នោះ ឋា នៃកណ្ឌក: ព្វុឋាអ្នកឯងមានទិដ្ឋិអាក្រក់ មានសភាពយ៉ាំងនេះកើត ទ្យើន (ដូច្នេះ) ថា ខ្វំដឹងច្បាស់នូវធម៌ដែល ព្រះដំមាន ព្រះភាគសំដែងហើយ គឺធម៌ទាំងទ្យាយណាដែលព្រះជំមានព្រះភាគសំដែងថា ជាធម៌ធ្វើសេចក្ដី អន្តរាយ ធម៌ទាំងទ្យាយនោះ មិនអាចធ្វើសេចក្តីអន្តរាយដល់បុគ្គលអ្នក សេពទេ ពិតមែនឬ ។ កណ្ឌកសមណុទ្ធេសនោះ ក្រាបទូលថា បតិត្រទ្រះ ୬ **ត្រះអ**ង្គដឹងច្បា*ស់នូវ*ធម៌ដែលត្រះដ៏មានត្រះភាគសំដែង หล์นั้ดเกือ ហើយយ៉ាងនេះថា ធម៌ទាំងទ្យាយណា ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគសំដែង ហើយថាជាធម៌ធ្វើសេចក្តីអន្តរាយ ធម៌ទាំឥទ្យាយនោះ មិនអាចធ្វើសេចក្តី អន្តរាយដល់បុគ្គលអ្នកសេពពិតមែន ។ ព្រះដ៏មានព្រះកាគទ្រន់ត្រាស់ថា ម្នាលមោឃបុរស អ្នកដឹងច្បាស់នូវធម៌ដែលតថាគតសំដែងហើយយាំងនេះ

អាជានាសំ ឧនុ មយា មោឃបុរិស អនេតាចរិយាយេន អន្តរាយិតា. ಐញ វុត្តា អលញ្ បន គេ ខដំសេវតោ អន្តរាយយ អប្បស្បានា កាមា វ៉ុន្តា មយ ពហុនុត្តា ពហ្វទាយាភា អាន័នកេ វាត្ត ភិយ្យោ អដ្ឋិតាត្តលូខមា តាម វត្តា មយា ។ ខេ ។ មំសុខេសុខមា តាមា វត្តា មយា ។ ចេ ។ តំណុំភ្លេមមា ភាមា វត្តា មយា ។ ខេ។ អភ្លាវតាសូបមា កាមា ត្រា មហា ។ ខេ។ សុខិនត្តមមា តាមារ៉ុត្តា មយា ។ មេ ។ យាខិតត្តូម-មា តាមារត្តា មយ ។ ខេ។ ត្រុះដល់មមា តាមា វត្តា មយា ។ មេ ។ អស់ សូ ខ្លួម មា គោ អ ត្តា មហា ។ ទេ។ សត្តិសូលុខមា គាមា ត្រា មយា ។ ខេ។ လ ဘျွလ်ဳပ္ၿပီး၊ ကာမာ ႏွစ္မွာ ဗဟ် ကတုဒုဏ္ဍာ ကတ္မ.

៤៩៣) ជាចិត្តិយកណ្ដេ សញ្ជាណកវត្តស្ស ទសមសិក្ខាបទស្ស និទានំ លចិត្តិយកណ្ឌ សប្បាណៈវត្ត សិក្ខារទទី ๑០ និទាន

អំពីបុគ្គលណាមក នៃមោឃបុរស ធម៌ទាំឪទ្យា យដែលធ្វើសេចក្តីអន្តរាយ តថាគតសំដែនហើយដោយបរិយាយជា (ប៊ីន ក៏ធម៌ទាំងទុកយនោះអាចធ្វើ សេចក្តីអន្តរាយដល់បុគ្គលអ្នកសេព (មែន) តថាគតសំដែងហើយថា កាម ព៌នទ្បាយមានសេចក្តីសុទតិច មានទុក្ខាប្រ៊ីន មានសេចក្តីចង្អៀតចង្អល់ តាមទាំងទ្បាយមាន បមាដោយរាងឆ្នាំង ។ បេ។ តថាគតសំដែងហើយ ថា កាមទាំនឲ្យយមានទបមាដោយដុំសាច់ ៗបេៗ តថាគតសំដែន ហើយថា តាមទាំនឲ្យយមានឲ្យមាដោយគប់ភ្លើនធ្វើដោយសៅ ។ បេ ។ តថាគតសំដែងហើយថា តាមទាំងឲ្យយមានឧបមាដោយវណ្ដៅរងើត ក្វើង ។ បេ។ តថាគតសំដែងហើយថា កាមពំងន្យាយមាន «បមា ដោយអ្នកយល់សប្តិ ។ បេ ។ តថា ភតសំដែង ហើយថា កាមទាំងទ្យាយ មាន មុបមាដោយរបស់ដែល ខ្លុំគេ ។ បេ។ តថាគតសំដែងហើយថា កាម ពំនទ្យយមាន e បមាដោយផ្ទៃឈើ ។ បេ។ តថាគតសំដែងហើយថា កាមទាំងទ្យាយមាន បមាដោយកាំបិតនឹង ដែញ ។ បេ។ ភថាគត សំដែន ហើយថា តាមទាំនឡាយមានទូបចាដោយលំពែងនឹងដែកស្រប ។ ២ ។ តឋគតសំដែន ហើយថា កាមទាំងទុកយមាន «បមា ដោយក្បាលពស់ មានទុក្ខ ប្រើន មានសេចក្តីចង្អៀតចង្អល់ ប្រើន

625\$

ចាយាសា អាន័នវៅ រវត្ត ភិយ្យា អ៩ ខ ១ឧ ត្វ មោយបុរិស អត្តនា ឧក្កល់តេន និដ្ឋិកតេន អម្លេ ចេវ អត្ថាចំក្លាស់ អត្ថានញូ ១១សំ ពហុញូ អបុញ្ញំ បស់សំ តំ ហិ តេ ទោយបុរិស ភរិស្បតិ ន័យក្តេំ អហិតាយ នុត្តាយ នេត់ ទោយបុរិស អប្បសន្នាន់ វា បសានាយ បសន្នាន់ ກ ភិយ្យេភាវាយ អ៩ខ្វេតំ ទោយបុរិស អប្យសញ្ហនញៅ អប្យសានាយ បសញ្ហនញា រាំតាញ់ន မ္မာ့ဗန္မာယာေနာ အဲၾကာနာ စမ္မီ ကေဗ် ကန္မာ နိက္န អាមន្តេស តេនហ៍ ភិក្ខុវេ សរេខ្លា កណ្ឌភំ សមណុ-ខ្ចេសំ នាសេតុ ដាំញូ ខន ភិក្ខាវេ នាសេតញេ អដ្ឋតក្ដេ

វិនយមិដកេ មហាវិតង្កោ

វិនយបិជិត មហាវិភង្គ

ពេលក្នុងកាមទាំង ឡាយនេះមានប្រើន នៃមោឃបុរស កាលបើដ្ចុញ្ញេះ ហើយ អ្នកឯងហៅថាពោលបង្កាច់យើងផង គាស់កកាយ ទូនឯងផង សោយបាបជាច្រើនផង ព្រោះទិដ្ឋដែលខ្លួនកាន់យកខុស នៃមោយបុរស ទិដ្ឋដែលអ្នកឯងកាន់យកអាក្រក់នោះ នឹងបង្កទោសមិន៨ាប្រយោជន៍ ៨ា ទុក្ខដល់អ្នកឯន អស់កាលជាអង្វែន នៃទោយបុរស អំពើនេះមិន មែននាំឲ្យដែះថ្លាដល់ពុកជនដែលមិនទាន់ដែះថ្ងា ឬនាំពុកជនដែលដែះថ្នា ហើយឲ្យរឹងរឹតតែដែះថ្វាទេន្រីនេះ ម្នាលមោយបុរស ទិដ្ឋិអាក្រក់ របស់អ្នកនេះមានតែនាំមិនឲ្យដែះថ្កាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ដែះថ្កា នឹងដើម្បីសេចក្តីរាយមាយដល់មនុស្សព្វកទ្វះដែល ជ្រះថ្វា ហើយផង ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគបន្ទោសហើយទ្រង់ធ្វើធម្មិតថា រូចត្រាស់ហៅកិត្ត ព៌ងទ្បាយថា ម្នាលកិត្តពំងទ្បាយ បើដូច្នោះ សង្ឃចូរញ៉ាំងតណ្ហួតសម-ណុទ្វេសឲ្យវិនាសចុះ $(^{(0)})$ ម្នាលភិក្ខុទាំងឲ្យាយ កណ្ឌកសមណុទ្វេសនោះ ភិត្តពំងឡាយត្រូវឲ្យវិនាសយ៉ឺងនេះថា នៃអាវ៉ុសោកណ្ឌក: តាលមាន

អង្គកថា វិតាសតោះមានបីយ៉ាង គឺសំវាសតាសតា វិតាសទីខានបានតៅរួមជាមួយនឹង
 សង្ឃ ១ លិង្គតាសតា វិតាសបាកកេទ គឺត្រូវផ្សឹកចេញ ១ ទណ្ឌកម្មតាសតា វិតាសដោយ
 ត្រូវទណ្ឌកម្ម មានមិនឲ្យដោកនៅរួមនឹងភិក្ខុអស់ពីរបីរាត្រីដាដើម ១ កណ្ឌកះនេះត្រូវទណ្ឌកម្ម តាសតា ។

bar at

៣ចិត្តិយកណ្ដេ សប្បាណកវត្តស្ស ទសមសិទ្ធ បទស្ស និភានំ

តេ អៅសា តណ្ហូត ឧ ទៅ សោ ភកវា សត្វា អម ធំសំតញា យម្បិខញ្ញេ សមណុខ្ចេសា លភន្តិ ភិក្ខុ ហិ សន្ធឺ ខ្វំរត្តទំរត្តំ សហសេយ្យ សាខិ តេ ឧត្តំ ៩វ ខំវេ⁽⁹⁾ វិនស្សាតំ ។ អ៩លោ សន្លោ កេណ្ឌូតំ សមណុខ្ចេសំ នាសេសិ ។

(৮៩৬) តេន ទោ ១១ សមយេន ឧទ្ទុក្តិយា ភិក្ត្ថិ ជាន់ តថានាសំតំ តាស្នាក់ សមណុខ្ទេសំ ឧបលាខេន្តិថិ ឧបដ្ឋាខេត្តិថំ សព្កញ្ចន្តិថំ សហាបំ សេយ្យំ តាខ្យេត្តិ ។ យេ តេ ភិក្ត្ថិ អខ្សិញ ។ ខេ ។ សេយ្យំ តាខ្សេត្តិ ។ យេ តេ ភិក្ត្ថិ អខ្សិញ ។ ខេ ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ទ័យន្តិ វិចាខេត្តិ តាដំ ហំ នាម ឧទ្ទុក្តិយា ភិក្ត្ថិ ជានំ តថានាសំតំ តាស្នាតាំ សម-ណុខ្ទេសំ ឧបលាខេស្សន្តិថំ ឧខដ្ឋាខេស្សន្តិបំ សម្ភុ-ញ្ចិស្សន្តិបំ សហាបំ សេយ្យំ តាខ្យេស្សន្តិបំ សម្ភុ-ញ្ចិស្សន្តិបំ សហាបំ សេយ្យំ តាខ្យេស្សន្តិតំ ។ ខេ ។ សថ្វំ តាំវ តុខ្លេ ភិក្ខុវេ ជានំ តថានាសំតំ តាស្នាតាំ សមថ្វ តាំវ តុខ្លេ ភិក្ខុវេ ជានំ តថានាសំតំ តាស្នាតាំ សមណុខ្ទេសំ ឧបលាខេសាថិ ឧទដ្ឋាខេថាបំ សម្ភុញ-ថាបំ សហាបំ សេយ្យំ តាខ្យេថាតំ ។ សថ្នំ ភតវាតំ ។

៖ ប៉ិនតំ ២រ អមាមកាតំ វណ្ណតា ។

ជាភិត្តិយកណ្ឌ សប្បាណតវត្ត សិក្ខាបទទី ๑០ និទាន

ថៃវនេះជាដើម អ្នកឯងមិនត្រវអាងព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះថាជាសាស្តា របស់អ្នកឲ្យើយ សមណុខ្វេសទាំងឲ្យាយដខៃតែងបាននូវកិរិយាដេករួម ឯណា អស់ពត្រីពីរន៍ងវាត្រីបីជាមួយនឹងកិត្តទាំង ឡាយ កិរិយាដេកនៅ រួមនោះមិនមានដល់អ្នកខេ នៃមនុស្សក្រៅការ អ្នកឯងចូរចៀសចេញទៅ អ្នកចូវវិនាសទៅ ។ ក្នុងកាលនោះឯង សង្ឃបានឲ្យកណ្ឌកសមណុខ្វេស វិនាសហើយ ។

(៩៩៩) សម័យនោះឯង ពួកធព្វគ្គិយភិត្តុដឹងថា កណ្ឌកសម-ណុខ្វេសសង្ឃឲ្យវិនាសយ⁷ងនោះហើយ បញ្ចុះបញ្ចូល១ូះ ឲ្យបម្រើទូះ បរិកោគរួម១ូះ សម្រេចឥរិយាបថដេករួម១ូះ ។ ភិត្តុទាំង ឡាយណា មានសេចក្តីជ្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិត្តុ ភាំង ឡាយនោះពោល ទោស គិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ពួកធព្វគ្គិយភិត្តុដឹងថា កណ្ឌកសមណុខ្វេសដែលសង្ឃឲ្យ វិនាសយ⁵ងនោះហើយ មិនគួរនឹងបញ្ចុះបញ្ចូល១ូះ ឲ្យបម្រើទូះ បរិកោគ រួម១ូះ សម្រេចឥរិយាបថដេករួម១ូះ ។ បេ ។ ព្រំះដ៏មានព្រះភាគត្រា ស សួរថា ម្នាលភិត្តុ ទាំង ឡាយ ព្វថាអ្នកទាំង ឡាយដឹងថា កណ្ឌកសម ណុខ្វេសដែលសង្ឃឲ្យវិនាសយ⁵ងនោះហើយ បញ្ចុះបញ្ចូល១ូះ ឲ្យ បម្រើទូះ បរិកោគរួម១ូះ សម្រេចឥរិយាបថដេករួម១ូះ ពិតមែនឬ ។ ពួកធព្វគ្គិយភិត្តុ ត្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។

ዮጚጚ

វិនយបិជិកេ មហាវិភង្កោ

វិករហិ ពុន្ទោ កកវា កាដំ ហិ ជាមតុទ្លេ មោយបុរិសា င်္ကား အင်္ဂားဆားဆီး အလ္အားအ မမ လားနေ့ မ စလာ-ខេស្សថា ទំ នុខដ្ឋាខេស្សថា ទំ សម្ភុញ្ញិស្សថា ទំ សហា ទំ សេយ្យំ កាចេ្យសុទ្រ នេតំ ទោយចុះសា អប្បសន្នានំ កំ ខភានាយ ខភរដ្ឋានំ កំ ភិយ្យេភាវាយ ។ ខេ ។ រ) ញ ខន ភិក្ខា ៩ ទ សិក្ខា ខនំ ឧន្ទិ សេយ្យ ៩ សមណ្ដន្ដេសោចិ ខេ ៧វំ វនេយ្យ តថា ហំ កកវតា ជម្មុំ នេសំតំ អាជាជាមិយថា យេមេ អន្តរាយំកា းမွှာ (ရှာ အကံရာ (အ ဗင်္ဂလ)(ရာ တက် မင္ဂၵ. យាយាតំ ។ សោ សមណុខ្លេសោ ភិត្តាហិ វៅមស្ប វចតិយោ មា អាវ៉ុសោ សមណុខ្លេស រ៉ាំ អាច မာ အကၤ်စ္ရွိ ၾက္လာစီးက္စ္တာ ေနာက္၊ မရွိခွားစီ ေ က် အက္က ၿပံုးစေးလျှေမးေကာက်လာ-យេន អាវ៉ាសា សមណ្ឌន្ទស អន្តរាយំតា នញ្ វត្តា កកវតា អលញ្ ខន តេ ខ $\hat{\epsilon}$ សេវតោ អន្តរ-យាយាតំ ។ រៀវញ្ សោ សមណុខ្ចេសោ ភិត្តាហ៍

វិនយបិដក មហាវិភង្គ

ព្រះពុទ្ធដ៏មានដោគ (ទន័បន្ទោសថា ម្នាលមោយបុវសព័ន៍ ឡាយ អ្នកព័ន ទ្យាយដ៏នថា កណ្ឌកសមណុខ្វេសដែលសង្ឃឲ្យវិនាស យ៉ាងនោះហើយ មិនគួរនឹងបញ្ចុះបញ្ចូល១ុះ ឲ្យបម្រើ១ុះ បរិកោគ១ុះ សម្រើចឥរិយាបថ ដេករួម ១ភូះ ទេ នៃ ទោឃបុវស ទាំង ទ្យាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្ងា ដល់ពុកជនដែលមិនទាន់ ដែះថ្នា ឬនាំពុកជនដែលជែះថ្នាហើយឲ្យវឹងវឹតតែ [ជនថ្ងា ទ្យេន ។ ថេ ។ មាលភិក្ខុទាំងទ្យាយ អ្នកទាំងទ្យាយគប្បីសំដែងទ្បើងនុវសិក្ខាបទនេះយ៉ឺងនេះថា បើសមណុទ្វេសពោលយ៉ឺងនេះ ช อู้นี้ฉิยางรู้ เลยโนง โตะนี้ยาร โตะกาลงในฉีเบีย คือยิติฉ ទ្យាយណា ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ សំដែងហើយថាជាធម៌ធ្វើសេចក្ដី អន្តរាយ ធម៌ទាំងទ្យាយនោះ មិនអាចធ្វើសេចក្តីអន្តរាយដល់ថុគ្គលអ្នក សេពទេ។ សមណុទ្ទេសនោះភិត្តទាំងទ្បាយត្រទេំយាយប្រដោយ នៃនេះថា នៃអាវុសោសមណុឲ្ទេស អ្នកឯងកុំនិយាយយ៉ាំងនេះទៀយ អ្នកកុំពោល ចត្តាច់ព្រះដ៏មានព្រះកាគឲ្យើយ ការពោលបង្កាច់ព្រះដ៏មានព្រះកាគ មិនល្អទេ ព្រោះព្រះដ៏មានព្រះកាគមិនពោលយ៉ាំងនេះទេ នៃអាវ៉ាសា សមណុទ្វេស ធម៌ទាំងទ្យាយធ្វើសេចក្តីអន្តរាយដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ សំដែងហើយដោយបរិយាយជាច្រើន ធម៌ទាំងទ្យាយនោះអាចធ្វើសេចក្ដី អន្តរាយដល់បុគ្គលអ្នកសេព (មែន) ។ សមណុទ្ទេសនោះកាលដែលភិក្ខុ

វុទ្ធមាន តដេវ ខក្កណ្ដេយ្យ សោ សមណ្ឌន្ទេសោ កិត្ត្ធឆាំ រាំវមស្ស វទន័យោ អដ្ឋតក្កេ តេ អាវុសោ សមណ្ឌន្ទេស ឧ ទេវ សោ ភកវា សត្ថា អខនិសិតញោ យម្បិចញ្ញេ សមណ្ឌន្ទេសា លភន្តិ ភិត្ត្ថឆាំ សន្ធឹ ខ្ចិរត្តតំរេត្តំ សមាសេយ្យំ សាខិ តេ នត្ថំ ទេវ មំពេ វិនស្សាត៌ ។ យោ មន ភិត្តុ ជានំ តថានាសិតំ សមណ្ឌន្ទេសំ ឧមហាមេយ្យ វា ឧមដ្ឋាមេយ្យ វា សម្ភុញ្ចេយ្យ វា សមា វា សេយ្យំ តាខ្សេយ្យ ទាចិត្តិយន្តំ ។

បាចិត្តិយកណ្ដេ សប្បាណកវត្តស្ស ទសមសិក្ខាបទស្ស បញ្ញត្តិ

(၂၈၂၀) မေရာက္ခ်က္ကေရးလာမ်ား မေရာက္ခ်က္က အန္တာလာန္က အန္တာလာန္က အေရာက္ခ်က္က အန္တာလာန္က အေရာက္ခ်က္က အေရာက္ခံ အေရာက အေရာက္ခ်င္က အေရာက္ခံ အေရာက္ခံ အေရာက္ အေရာက္ အေရာက္ အေရာက္ အေရာက္ခံ အေရာက္ခံ အေရာက္ခံ အေရာက္ အေရာက္ အေရာက္ အေရာက

றல

ជាចិត្តិយកណ្ឌ សប្បាណកវគ្គ សិក្ខាបទទី ๑០ សេចក្តីបញ្ហត្តិ

ពំង ទ្បាយ ពោល យ៉ាងនេះ ហើយ ក៏នៅតែប្រកាន់ដដែល សមណុខ្ទេស ទោះកិត្តពំង ទ្បាយ ត្រូវនិយាយ ប្រដៅយ៉ាងនេះថា នៃអាវុសោសមណុ-ទួស កាល មានថ្ងៃនេះជាដើម អ្នកមិនត្រិវិអាង ព្រះដ៏មាន ព្រះភាគ នោះ ថាជាសា ស្តារបស់អ្នក ឡើយ សាមណេរ ពំង ទ្បាយដ ទៃតែងបានកិរិយា ដេក រួមឯណា អស់ភាត្រីពីរបី ជាមួយ នឹងភិក្ខុ ពំង ទ្បាយ ការដេក នៅរួម នោះ មិន មានដល់អ្នក ខេ នៃមនុស្ស ក្រៅការ អ្នកចូរ ចៀស ចេញ ទៅ ចូរវិនាស ទៅ ។ កិត្តណាមួយ ដឹងថា សមណុខ្វេសដែលសង្ឃឲ្យវិនាស យ៉ាងនោះ ហើយ បញ្ចុះបញ្ចូលក្តី ឲ្យបម្រើក្តី បរិកោត រួមក្តី សម្រេច សំយាបថ ដេក រួមក្តី ភិក្ខុ នោះ ត្រវិអាបត្តិបា ចិត្តិយ ។

(២៩ ញ) ដែល ហៅថា សមណុខ្ទេស គឺសំដៅយកសាម ណេរ ។ ៣ក្យថា ចោលយ៉ាងនេះ គឺ ចោលថា ខ្ញុំដឹងច្បាស់ខ្លះធម៌ដែល ព្រះដ៏មាន ព្រះភាគសំដែង ហើយ គឺធម៌ ពាំង ឡាយណា ដែល ព្រះដ៏មាន ព្រះភាគ សំដែងថា ដាធម៌ធ្វើសេចក្តីអន្តកយ ធម៌ ពាំង ឡាយ នោះ មិនអាច ធ្វើសេចក្តី អន្តតាយដល់ ចុគ្គលអ្នកសេត ទេ ។

(២៩៤) ពាក្យថា សមណុខ្ទេសនោះ គឺសមណុខ្ទេសដែលជា អ្នកពោលយ៉ាន៍នេះនោះឯង ។ ពាក្យថា ភិក្ខុទាំងឡាយ គឺភិក្ខុទាំងឡាយ ឯទៀត ។ ភិក្ខុទាំងឡាយណាឃើញ ភិក្ខុទាំងឡាយណាឮ ភិក្ខុ

றல

អាវុសោ សមណុខ្ចេស ៧វំ អាខ មា កកាខ្ញុំ អញ្ញាខិត្តាំ ေ က် လာဆု အအားရာ ၾက္ကအွားေ ေ က် အဲအာဂံ រ), រទេល់ អទេយរលរួលលោខ អារ៉ុសេ មានហាំទើម អន្តរាយ៍កាា ឧម្មា វុត្តា ភភវតា អលញ្ ខន ទេ ខដំ-សេវតោ អន្តរាយាយាត់ ។ ឧតុតំយម្បី វត្តញោ តត៌យម្បី វត្តញោ ។ សចេ បដិនិស្សដួតិ ៩ច្នេតំ កុសលំ នោ ចេ បដំធំស្បជ្លនាំ សោ សមណុខ្ចេសោ ភិត្តាលំ រាវមស្ប ន សន្ទរណ្ឌមស សេរុក្ស ខានដ្ឋម ឈរន៍ទា ငေး (လာ အကာ လန္ရာ မဗန္ဒိလ်နားက္ ယမ္းငးက္ សមណុខ្មេសា លកត្តំ កិត្តហំ សន្ធំ និត្រតាំតំ က အက္မာအေပ်ာ ။ အန္တာ အေပ်ာ ကိုလာကားက ကို (၉५६) ကာ ဓဆန္ ကာ ကာန္းမာ ၈ ၈ ၈ ភិក្ខាតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អគ្គេ អជ៌ប្បោតា ភិក្ខុនិ ។ ជានានិ នាម សាមំ វា ជានានិ អញ្ញេ វា

វិនយបិដក មហាវិភង្គ

ពំន ឡាយនោះត្រវពោលនឹងសមណុខ្វេសនោះថា នៃអាវ៉ាសាសមណុ-*ខ្វេស អ្នក*កុំពោលយ^{៉ា}ងនេះទៀយ កុំពោលបង្គាច់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្យើយ ការពោលបង្កាច់ព្រះដ៏មានព្រះភាគមិនសម្រេចប្រយោជន៍ទេ ក្រោះព្រះដ៏មានព្រះកាគមិខតោលយ៉ាំងនេះទេ នៃអាវ៉ិសោសមណុខ្មេស ធម៌ទាំង ទ្បាយ ដែលធ្វើសេចក្តីអន្តរាយព្រះដ៏មានព្រះភាគសំដែងហើយ ដោយបរិយាយជា (ច្រីន ធម៌ទាំងទ្បាយនោះ អាចធ្វើសេចក្ដីអន្តរាយដល់ បុគ្គលអ្នកសេត (មែន) ។ សមណុទ្ទេសនោះភិក្ខុទាំងទ្បាយត្រវំពោល អស់រ៉ាវ: ពីរដងផង ត្រវំពោលអស់រ៉ាវ: ចឺដងផង ។ ចើសមណុទ្ធេសនោះ លះបន់ចាន ការលះបន់ចាននេះជាការល្អ បើលះបន់មិនបានទេ សម-ណុខ្មេសនោះ កិត្តពំងឡាយត្រវនិយាយយ៉ាងនេះថា នៃអាវុសោសម-ណុទ្ចេស កាលមានថ្ងៃនេះជាដើម អ្នកមិនត្រវអាងព្រះដ៏មានព្រះភាគ នោះថាជាសាស្ត្តរបស់អ្នកទៀយ សមណុទ្ធេសទាំនទ្យាយដទៃតែនបាន កាវដេកនៅរួមឯណាអស់រាត្រីពីវេនឹងរាត្រីបីជាមួយនឹងភិក្ខុទាំងទ្យាយ_កាវ ដេកនៅរួមនោះមិនមានដល់អ្នកទេ នៃមនុស្សឥតគេរាប់ អ្នកចូរចៀស ចេញទៅ ចូរវិនាសទៅ

(២៩៥) តែនំពាក្យថា ភិត្តណាមួយ មានសេចក្ដីដូចគ្នានឹងសិក្ខា. ៥ទទី ១ នៃថារាជិកកណ្ដូ ។ ដែលហៅថា ដឹង គឺភិត្តដឹងដោយ ខ្លួនឯងក្ដី

តស្បូ អារោចេន្តិ សោ វា អារោចេតិ ។ តថានាសិតន្តិ ៧វ នាសំតំ ។ សមណុន្តេសោ នាម សាមលោព វុច្ចតំ ។ ဒုၒလၢၒေယ၂ ဂံနာ နာလျှ ဗန္ဒံ ဂံ စီကံ ဂံ ဒုဒ္ဒေ ဂံ បរិបុច្ចំ វា ឧស្សាមីតំ ឧបលាចេត៍ អាចត្តំ ទាចំត្ត័យស្ស ។ ឧបដ្ឋាបេយ្យ វាត៍ តស្បូ ចុណ្ណំ វា មត្តិតាំ វា ឧត្តតាដំ ក់ មុខោនកំ កំ សានិយត៌ អាបត្តំ ទាចំត្ល័យស្បូ ។ လမ္ဘးက္အယ၂ ဂ်ဴနာ လမ္ဘားက အမ ေနွ လမ္ဘာက អាមិសសម្ភោតោ ច ជាម្មសម្ភោតោ ច ។ អាមិស-សម្ភោតោ នាម អាមិសំ នេត៍ វា បដិត្តណាតំ វា អាបត្តិ ទាចំត្តិយស្បូ ។ ជម្មសម្ភោតោ ជាម នុធ្ចិសត៌ ក់ ទុន្តិ៍សាចេត៍ កំ ។ ថនេន ខុន្តិ៍សត៌ កំ ខុន្តិ៍សាចេត៍ កំ បនេ បនេ អាបត្តិ ចាច់ត្តិយក្ស ។ អក្សរាយ ។ ខ្មុំ-សតិ កំ ឧន្តិ៍សា ទេតំ កំ អត្ថារត្ចរាយ អាមត្តំ ទាច់ត្តំ-ယည္ ာ ညတ ဘဲ ညေထာ္က ေတြကာနဲ စနားင္မႈနာ នាសិតកោ សមណុន្ទេសេ និបន្ទេ ភិត្តា និបន្ទំត

ជាចិត្តិយកណ្ដេ សប្បាណកវត្តស្ម ទសមសិក្ខាបទស្ស សិក្ខាបទវិកង្ខោ

ற்லை

៣ចិត្តិយកណ្ឌ សញ្ជាណករត្ន សិក្ខាមទទី ๑០ សិក្ខាមទវិភង្គ

ភិត្តទាំងទ្បាយដទៃ (ចាប់ភិត្តនោះក្តី ឬសមណុទ្ទេសនោះ ច្រាប់ក្តី ។ ពាក្យ ថា ដែលសង្ឃឲ្យវិនាសយ៉ាំងនោះហើយ គឺសង្ឃឲ្យទុចយ៉ាំងនេះហើយ ។ ដែល ហៅថា សមណុទ្ទេស គឺសំដៅយកសាមណេវ ។ ពាក្យថា បញ្ចុះ បញ្ចូលក្តី គឺកិត្តបញ្ចុះបញ្ចូលដោយគិតថា អញនឹងឲ្យធ្វា(តក្តី ចវវត ចាល់ក្តី អដ្ឋកថាក្តី ដល់សមណុទ្ទេសនោះ ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ ពាក្យថា ឲ្យបម្រើក្តី គឺភិក្ខុ ត្រែកអរនឹង គឿងលំអិតក្តី ដីស្អិតក្តី ឈើស្ងន់ក្តី 🕯 ភ ទូវមាត់ក្តី របស់សមណុទ្ទេសនោះ ត្រវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ ពាក្យថា បរិកោងមេត្តី គឺបរិកោគរួមមានពីហោង ចានដល់បរិកោគរួមដោយអា-មិស: ១ ឋរិកោតរួមដោយធម៌១ ហៅថាឋរិកោតរួម ។ ដែលហៅថាឋរិ-កោគរួមដោយអាមិសៈ គឺកិត្តឲ្យអាមិស: ភ្នំ ទទួលភ្នំ (តវៃអាបត្តិចាចិត្តិយ ៗ ដែល ហៅថា បរិកោគរួមដោយធម៌ គឺភិក្ខុសំដែងធម៌ដល់សមណុទ្ទេស នោះក្តី ឲ្យសមណុខ្វេសនោះសំដែនឲ្យស្លាប់ក្តី ។ កិត្តសំដែនធម៌ដល់ សមណុទ្ទេសនោះក្តី ឲ្យសមណុទ្ទេសនោះសំដែងឲ្យស្តាប់ក្តី ដោយបទ ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ រាល់ ១ បទ ។ ភិក្ខុសំដែងធម៌ដល់សមណុទ្ទេសនោះក្តី ឲ្យសមណុទ្ទេសនោះសំដែនឲ្យស្លាប់ក្តី ដោយអក្ខរ: ត្រវអាបត្តិចាចិត្តិយ ពល់ៗអត្តរ: ៗ ពាក្យថា សម្រេចកិរិយាដេកនៅរួមក្ដុំ គឺកាលបើសម-**ណុទ្វេសដែលស**ង្ឃឲ្យវិនាសនោះបានដេកហើយ កិត្តកំដែកក្នុងទំបិទបាំង

វិនយប៌ដកេ មហាវិភង្គោ

អចត្ត ទាចំត្តិយស្ប ។ កំត្តុ និចន្ទេ នាសំតាតោ សមណុន្តេសា ជំបដ្ឋតំ អាបត្តំ ទាចិត្តិយស្ប ។ ។កោ ក់ នំបដ្ឋន្តិ អាចត្តំ ចាច់ត្តិយក្ស ។ ទុដ្ឋហិត្វា បុឧប្បនំ និបដ្ឋតំ អាបត្តិ ទាខិត្តិយស្ប ។ (៤៩៦) នាសិតកោ នាសិតកាសញ្ញី ឧបលាបេតិ កំ ទុខដ្ឋាខេត្ត កំ សម្ភញ្ញតិ កំ សមា កំ សេយ្យ កេខ្យេត៍ អាខត្តំ ទាខំត្តិយក្ស ។ នាក់តកេ វេមត៌កោ នុមណៈមេតំ វា នុមដ្ឋាមេតំ វា សម្ភញ្លូតំ វា សមា វា សេយ្យ តាប្បត៌ អាបត្តិ នុត្តាដស្ប ។ នាសិតកោ អនាសិតភាសញ្ញី ឧមលាមេត៍ វា ឧមដាមេត៍ វា សម្ភញ្ញន៍ វា សមា វា សេយ្យ៍ កេខ្យេន៍ អនាបន្ត័ំ ។ អនាសំតាតេ នាសំតាតសញ្ញ អបត្តំ ខុត្តដស្ប ។ អនាសិនកោ វេមត៌កោ អាខត្តំ ខុត្តាដស្ប ។ អនា. សំតុកោ អនាសំតតាសញ្ញ័ អនាមត្តុំ ។

mol

វិនយបិជក មហាវិភង្គ

ជាមួយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កាលបើភិត្តដេកហើយ សមណុទ្ទេស ដែលសង្ឃឲ្យវិនាសក៏ដេកនៅ (ដែវ) ភិត្តនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ឬដេកទាំងពីរនាក់ ភិត្តនោះត្រៃវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិត្តុក្រោកឡើងហើយ ដេកញយ ។ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៤៩៦) សមណុទ្ទេសដែលសង្ឃឲ្យវិនាសហើយ ភិក្ខុសំគាល់ ថាសង្ឃឲ្យវិនាសហើយ១បញ្ចុះបញ្ចូលក្តី ឲ្យបម្រើក្តី បរិកោគរួមក្តី សៈមេចកវិយាដេករួមក្តី ត្រវអាបត្តិជាចិត្តិយ ។ សមណុទ្ទេសដែលសង្ឃ ឲ្យវិនាសហើយ កិត្តមានសេចក្ដីសង្ស័យ ហើយបញ្ចុះបញ្ចូលក្ដី ឲ្យបម្រើក្ដី បរិកោគរួមក្តី សម្រេចកិរិយាជេករួមក្តី ត្រូវអាចត្តិទុក្កដ ។ សមណុ-*ទ្វេសដែលសង្ឃឲ្យវិនាសហើយ កិត្តូសំតាល់ថាសង្ឃ*មិនបានឲ្យវិនាស ទៅវិញហើយ១បញ្ចុះបញ្ចូលក្ដី ឲ្យបម្រើក្ដី បរិកោគរួមក្ដី សម្រេចករិយា ដេករួមក្តី មិនត្រវអាបត្តិ ។ សមណុទ្ទេសដែលសង្ឃមិនឲ្យវិនាស កិត្ត្ សំគាល់ថាសង្ឃឲ្យវិនាស ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ សមណុទ្ទេសដែលសង្ឃមិន ទ្យវិនាស ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រវអាបត្តិឲុក្ខដ ។ សមណុ ខ្ទេសដែល សង្ឃមិនឲ្យវិនាស កិត្តសំគាល់ថាសង្ឃមិនឲ្យវិនាស មិន ត្រវអាបត្តិ 7

សញ្វិច្បជសប្បាណ៍ ឧក្តោនុដ្ឋល្វជាឧធំ **ฉสังสิ่งสุญ** งริการสุท នុក្ខ័ត្តកណ្ដុកញ្វេ ឧស ស័ក្ខាបនា តមេតំ ។

តស្បន្ទាន់

តស្អាតំ ។

ទសមសិក្ខាបទំ តិដ្ឋិតំ ។

សប្បាណពវគ្គោ សត្តមោ ។

ចាច់ត្តិយកណ្ដេ សមុកណកវត្តស្ស «សមសិក្ខាប«ស្ស អនាបត្តីវាភា (២៩៧) អនាបត្តិ អនាសិតកោត ជានាតំ តំ ធំដ្ឋំ បដ់ធំស្បុដ្ឋោត ជានាត់ នុម្មត្តតាស្បូ អាជិតាម្មុំ-

ជាចិត្តិយកណ្ឌ សប្បាណកវិត្ត សិក្ខាបទទី ១០ វាវះដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (២៩៧) ។រ:ដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាន៍) តិ៍ភិក្ខុដ៏នថា សមណុទ្ទេសនោះសង្ឃមិនបានឲ្យវិនាស ១ ភិក្ខុដ៏នថាសម-ณุเรุงเธาะณะชน์รินี้เธาะเบ้น จ กิกุธุ ก กิกุเมียบ m กิ จ ๆ សិក្ខាបទទី ១០ ចប់ ។ សប្បាណតវត្តទី ថា ចប់។ ។ទ្វាន់នៃសប្បាណកវិគ្គនោះ មាន ๑០ សិក្ខាបទនេះគ័ សញ្ចិច្ចវធសិត្ខាបទ 🧿 សប្បាណសិត្ខាបទ 🤿 จะเงื่องกาย จ พรุพิภาษ จ พริกรณ์กาย จ หระกันกันการ តុត្តិតុសិត្តាបទ ១ តណ្ហកសិត្តាបទ ១ ។

നംഗ്

សហធម្ម៌ពវគ្គស្យូ បវេមសិក្ខាបទំ

(៤៩៥) គេន សមយេន ពុន្ទោ គកវា កោសម្និយ៍ វិហរតិ ឃោសិតារាទេ ។ តេន ទោ បន សមយេន អាយស្មា នញ្ញោ អនាចារំ អាចគេ ។ ភិក្តា រាវមាហំសុ မာ မာဂိုးလာ အဋ္ဌ ၿကိုဗ် ၾကားလ်ံ အေဇ် ကဗ္ဒုနီနီ ၅ សោ រាវ៉ានេតិ ឧ តាក់ហំ អាវ៉ុសោ រាតស្មឹ សិត្តាបនេ လ်က္တိုလျှာမ် ယာ၊ ဒဏ္ဍ ကိုက္တို ၈၂န္တို ဒီဒယ အံ စာစုဌာ-ម៉ឺតំ ។ យេ តេ កំត្តា អប្បិត្នា ។ បេ ។ តេ ជុជ្ឈាយន្តិ စီယင္ရွိ ဒီစားစင္ရွိ အင်ိဳ စာ စာမာ မာယည္။ စင္မာ ភិត្តូហ៍ សហជម្មិត ដុច្ខមានោ សំវត្តិតិ ន តាក់ហំ မားကော ရမ္ကေရ မွန္တာရေး မွန္တာ့ အပ်ိဳး စား ဗီယီ ဗီယီ ဗီယီ ភិត្ត ត្បត្ត វិនយនាំ ហថ្ងៃឆ្នាំទំ ។ មេ ។ សថ្ងំ កាំរ ទំព្រះ ភិត្តមាំ សហឧម្មិត ថ្ងៃមាន សំ ។ នេសំ ន តាក់ហំ អាកុសា ៦នស្មី សំត្វាមនេ សំត្វិស្បាម ហៅ ឧញុំ ភិក្ខុំ ត្យូន្តំ វិនយនរំ បរិបុទ្ធាមីតំ ។

សហធម្មិតវគ្គ សិក្ខាបទទី ១

(๒๙๙) ๙ษั้យเราะ โกะกุฐนี้ยารโกะกาล กางหล่เรา យោសិតារាម ទៀបក្រង់កោសម្តី ។ សម័យនោះឯង ធន្ទៈដ៏មានពាយុ តែងប្រត្រឹត្តអនាចាវ ។ កិត្តទាំងទ្បាយ និយាយយ៉ឺងនេះថា នៃ អាវ៉ុសោធន្ន: អ្នកកុំធ្វើកម្មមានសភាពយាងនេះ កម្មដែលអ្នកធ្វើនេះ មិនគូវទេ ។ ធន្មភិត្តនោះនិយាយយ៉ាំងនេះថា នៃអាវ៉ុសោទាំងទ្បាយ ខ្ញុំមិនទាន់សិក្សាសិក្ខាបទនេះទេ ញោះខ្ញុំមិនទាន់សាកសូរភិក្ខុដទៃ ដែល ឈ្វាសដែល ន្រៃន៍វិន័យ ។ ភិត្តទាំង ឡាយណា មានសេចក្តី (ជាថ្នា តិច ។ បេ ។ កិត្ត ទាំង ឡាយនោះ ពោល ទោស តិះដៀល បន្តះបង្គាប ថា ធន្នៈដ៏មានអាយុ កាលបើភិត្តទាំងទ្បាយពោលពាក្យប្រកបដោយ ធម៌ មិនគុរន៍ងពោលយ៉ឺងនេះថា នៃអាវ៉ុសោទាំងឡាយ ១មិនទាន សិក្សាសិក្ខាបទនេះទេ ញោះខ្ញុំមិនទានបានសាតសូវកិត្តដទៃ ដែល ឈ្នាសដែលឲ្រឲ្រន់វិន័យនៅ ឡើយ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់ សូរូថា នែទន្នៈ ពុថា អ្នកឯងកាលបើភិក្ខុទាំង ឡាយពោលពាក្យ បែកបដោយធម៌ និយាយ (ន័ងកិត្តទាំង ឡាយ) យ៉ាងនេះវិញថា នៃអាវ៉ុ-សោ ពំង ឲ្យយ ខ្ញុំមិន ទាន់សិក្សាសិក្ខាបទ នេះ ទេ ញោះខ្ញុំមិន ទាន់បាន សាកសូវកិត្តដទៃ ដែលឈ្នាសដែល ៤៤៨វ៉ាន័យនៅឲ្យ័យ ពិតមែនឬ ។

ជាចិត្តិយកណ្ដេ សហធម្ម័ពវគ្គស្ស បឋមស័ក្ខាបទស្ស បញ្ហត្តិ

សច្ចំ ភកវាតិ ។ វិករហិ ពុន្នោ ភកវា តាថំ ហិ នាម ត្វំ ទោឃបុរិស ភិត្តហិ សហឧម្មិត វុច្ចមានោ រ) វត្តាភិ ន តាវាហំ អាវ៉ាសា រ) តស្មឹ សិត្តា**បនេ** សិត្តិស្បាម ហៅ ឧញ្ញុំ ភិត្តិ ព្យត្ត នៃយពាំ បរិបុត្តាមិត នេះ ទោយយុវិស អប្បសញ្ញនំ វា បសានាយ បសញ្ញនំ ກ តិយោករបាល ។ ខេ ។ សិវតា្ភ ១ ភិក្ខុវេ ៩ ទំ សិត្តាមនំ នុន្តិសេយ្យ៩ យោ មន ភិត្តា ភិត្តាហ៍ សលនថ្មីអុំខ្វែមនោរប្រនេយ្យន តារបាំ អាះុំសោ រានស្មឹ សិក្ខាមនេ សិក្ខិស្វាមិ យា នញ្ញាំ ភិក្ខុ ព្យត្ត នៃយនាំ បរិបុទ្ធាទីតំ ចាច់ត្តិយំ ។ សំក្តាមានេន ភ័ក្តិវេភ័ក្ខនា អញ្ញាតឲ្ំ បរិបុច្ឆិតឲ្ំ បរិបញ្ចិតឲ្ំ ។ អយំ តត្ត សាម័បតំ ។

(២៩៩) យោ ខភាតិ យោ យានិសោ ។ ខេ ។ ភិត្ត្ថិតិ ។ ខេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្តេ អដិ ខ្យោតា ភិត្ត្ថិតិ ។ ភិត្ត្ថិហិតិ អញ្ញេហិ ភិត្ត្ថិហិ ។ សហឧម្មិតាំ នាម យំ កកវតា ខញ្ញត្តំ សិត្តាធន់ ៧តំ សហឧម្មិកាំ នាម ។

न)ः त

ជាចិត្តិយកណ្ឌ សហធម្មិតវត្ត សិក្ខាបទទី « សេចក្តីបញ្ញត្តិ ធន្មភិត្តក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះកាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏ មានដោគ ទ្រង់បន្ទោសថា នៃមោយបុសេ កាលបើកិត្តទាំង ឡាយទិយាយ ពាក្យប្រកបដោយធម៌ អ្នកឯងមិនគរួវនឹងពោលយ៉ាងនេះថា នៃអាវុសោ ពំងទ្យាយ ខ្ញុំមិនទាន់សិក្សាសិក្ខាបទនេះទេ ញោះខ្ញុំមិនទាន់ជានសាក សូវភិត្តដទៃ ដែលឈ្នាសដែលទៃទ្រន់វិន័យនៅទ្បើយ នែមោយបុរស អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យជែះថ្លាដល់ពួកជន ដែលមិនទាន់ជែះថ្វា ឬនាំពួក ដនដែល ជែះថ្នាហើយឲ្យរឹងវិតតែ ជែះថ្នា ទេ ្មែរ ថ្ម បេ ។ ច្នាលកិត្ត ទាំង ឲ្យយ អ្នកទាំងឲ្យយ គហ្លីសំដែងទ្បើងនូវសិក្ខាបទនេះយាំងនេះថា ភិក្ខុ ណាមួយកាលភិក្ខុទាំង ឡាយ ពោលពាក្យប្រកបដោយជម៌ ហើយពោល យាំងនេះថា នៃអាវ៉ុសោទាំងឲ្យយ ១ថិនទាន់សាកសូរភិត្តដទៃ ដែល ឈ្នាសដែលទ្រទ្រង់វិន័យដរាបណា ខ្ញុំនឹងមិនសិក្សាសិក្ខាបទនេះដរាប នោះ ភិត្តនោះត្រវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ មាលភិត្តទាំង ឡាយ ភិត្តអ្នកសិក្សា គួរជំងឺច្បាស់ គរួសាកសួរ គរួតចារណា ៗ នេះជាសាមចិកម្ម ក្នុង សិត្តាឋទនោះ 9

(២៩៩) តែជំពាក្យថា ភិក្ខុណាមួយ មានសេចក្តីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទ ទី១ នៃបារាជិកកណ្ហ ។ ពាក្យថា ភិក្ខុទាំង ឡាយ គឺភិក្ខុ ទាំង ឡាយដទៃ ។ ដែល ហៅថា ពាក្យប្រកបដោយធម៌ គឺសិក្ខាបទណា ដែល ព្រះដ៏មាន ព្រះកាគបញ្ញត្ត ហើយ សិក្ខាបទ នោះ ហៅថា ពាក្យប្រកបដោយធម៌ ។

ଣ ୦ ମ

តេន ថ្ងៃសាយ ៧, រុនេទូ ខ ខាបល សរុំសោ វានស្ម័ လံံက္စာဗ၊ေနာ်က္စံံလျှာမ်ိဳ ဖာက စញ္ကို န်က္စံု ၈၂န္ရံု နေဖ-ព់ បណ្ឌិត មេញ ពហុស្សតំ ជម្មតថិតំ បរិបុប្ផាម័ត៌ កណត់ អាចត្តំ ទាចិត្តិយស្ប ។ (៣០០) ឧបសម្បាន្ន ឧបសម្បន្នសញ្ញី រ៉ាំ វនេត្ត អាចត្តំ ទាចិត្ត័យស្បូ ។ ឧបសម្យុន្នេ វេមត៌កោ រ)វំ វនេត អាចឆ្នំ ចាចឆ្លំលស្ប ។ ឧបសម្យន្នេ អនុប-សម្បន្នសញ្ញី រ៉ាវ់ វនេះ អាបត្តិ ទាចំត្តិយស្ប ។ អព្យញ្ញន្លេជ ដុច្ចមានោ ដនំ ឧ សាល្វេទាយ ឧ ដូន-ត្តាយ ឧ ទាសានិតាតាយ ឧ អមទយាយ ឧ វិវិយា-រម្កាយ សំវត្តត័ត៍ រ៉ាំ វនេត៍ ន តាក់ ហំ អាវ៉ីសោ **រ**)តស្មឺ សិត្តាបនេ សិត្តិស្បាមិ យាវ នញ្ញំ ភិត្តាំ

វិនយបិដកេ មហាវិភង្គោ

វិនយបិងក មហាវិភង្គ

ភិត្តូនោះ កាលភិត្ត្ ទំងីឡាយពោលតាមសិត្តាបទនោះ ត្រឡប់ដាពោល យ៉ាងនេះ គឺពោលថា នៃអាវ៉ុសោទាំងឡាយ ខ្ញុំមិនទាន់សិក្សាក្នុង សិត្តាបទនេះទេ ព្រោះខ្ញុំមិនទាន់បានសាតសូវភិត្តុងទៃ ដែលឈ្វាសដា វិនយធរ ជាបណ្ឌិតមានប្រាដ្ញ ជាពហុស្បូត ជាធម្មភថិតនៅឡើយ ភិត្តូនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(0 0 0) «បសមវ្រ្ទ ភិក្ខុសំគាល់ថា «បសម្វរទ្ទពិតមែន ហើយ ពោលយ៉ាងនេះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ «បសម្វរទ្ទ ភិក្ខុមានសេចក្តី សង្ស័យ ហើយពោលយ៉ាងនេះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ «បសម្វរទ្ទ ភិក្ខុ សំគាល់ថា មិនមែន«បសម្បន្ទ ហើយពោលយ៉ាងនេះ ត្រូវអាបត្តិ ប៉ាចិត្តិយ។ ភិក្ខុកាលភិក្ខុ ទាំង ឲ្យាយពោលតាមពាក្យដែលមិនមែនដាវិនយ-បញ្ញត្តិ ហើយពោលយ៉ាងនេះថា ពាក្យនេះមិន ប្រព្រឹត្ត ទៅដើម្បីសេចក្តី ដូវផងថាកតិលេស មិន ប្រព្រឹត្ត ទៅដើម្បីកំចាត់បង់កិលេស មិន ប្រព្រឹត្ត ទៅ ដើម្បីនាំមកនូវសេចក្តីជ្រះថា មិន ប្រព្រឹត្ត ទៅដើម្បីមិនសន្សំនូវកិលេសវដ្ត មិន ប្រពែត្ត ទៅដើម្បី បារព្ធសេចក្តីព្យាយាម េ (ប្រ៉ាងទៀត) ពោលថា នៃជាវ៉ិសោ ទាំង ឲ្យយ ខ្ញុំមិនទាន់សិក្សាសិក្ខាបទនោះ ទេ ព្រោះខ្ញុំមិនទាន់ നംഹ

បាចិត្តិយកណ្ដេ សហធម្មីកវត្តស្ស បឋមសិក្ខាបទស្ស អាបត្តិវាពា

၈၂န္ဂ်ာနီ အောင်း စေလွှာ်နှံ မေးဆက် စစု လျှန်း ငမ္မာနီးနော် បរិបុច្ឆាមិត ភណត អាបត្ត នុក្កដស្ស ។ អនុប-សម្បន្នេន បញ្ហន្តេន វា អប្បញ្ញន្តេន វា វុច្ចមានោ နံနံ န လလ္နေရာယ န ၾကားရွိေနာက္က အ မာလာနဲ့-តាតាយ ន អមទយាយ ន រីវិយាវម្តាយ សំវត្តតិតិ រ) វ វ នេតិ ន តា វ ហ អ វ ស រ រ ស ស្ទឹ ស ត្តា. ဗ အွေနာ် အွန် ကျမိဳ ဖား အက္ဆိ နီ အုန္ဒိ ရရွန္နီ နီ ဖေ အ បណ្ឌិត មេជា ពហុស្សតំ ជម្មភាជិត បរិបុប្ឆាមិតិ ភណត៍ អាចត្តំ នុត្តាដស្ប ។ អនុបសម្យន្នេ ឧប-សម្បត្នសញ្ចំ អាបត្តំ ខុត្តាដស្ប ។ អនុបសម្បន្នេ ឋមតិកោ អាបត្ត ខុត្តដស្ប ។ អនុបសម្បន្នេ អនុប-សម្បន្នសញ្ជំ អាមត្តំ នុក្កាដស្ប ។

ជាចិត្តិយកណ្ឌ សហធម្មិតវត្ត សិក្ខាបទទី ១ វារះដែលត្រូវអាបត្តិ សាកសូរភិត្តដនៃ ដែលឈ្វាស ទ្រ ទ្រ ន់វិន័យ ជាបណ្ឌិតមាន (ជាដា ជា ពហុសត្រ ជាជម្មកថិក នៅទ្បើយ ត្រូវអាបត្តទុក្កដ ។ កិត្តកាល អនុបសទ្យន្ន តោលដោយនៃយបញត្តិក្តុំ ដោយពុទ្ធវិចនៈដែលមិនមែនដា វិនយបញ្ញត្តិត្តី ត្រឲ្យប់ពោលយ៉ាំងនេះថា ពាក្យនេះមិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីផ្លូផេង់ហាកកំលេស មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីកំហាត់កំលេស មិន ប្រត្រឹត្ត ទៅដើម្បីនាំមកនូវសេចក្តីជ្រះថ្ងា មិនប្រត្រឹត្ត ទៅដើម្បីមិនសន្យំនូវ កំលេសវដ្ត មិនប្រត្រឹត្តទៅដើម្បីជ្រុះច្នាសេចក្តីត្បាយាមទេ (ម្យ៉ាំងទៀត) នៃអាវ៉ុសោ ពាំងទ្បាយ ខ្ញុំមិនទាន់សិក្សាសិក្ខាបទ នេះទេ រភាលថា ៅញាះខ្ញុំមិនទាន់បានសាកសរូវភិត្តដទៃ ដែល ឈ្វាស (ទ (ទ ន៍វិន័យ ជា បណ្ឌិតមាន ជ្រាជ្ញា ជាពហុសត្រ ជាធម្មកថិកនៅ ឲ្យ័យ ត្រវអាបត្តិទុក្កដ។ មិនមែន «បសម្យន្ន ភិត្ត្តសំគាល់ថា «បសម្យន្ន ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែន $e \sigma \mathcal{N} e \eta s$ ភិក្ខុមាន $\mathcal{N} \sigma \sigma_{n}^{2} \mathcal{N} h \delta_{n}^{2} \mathcal{M} h \delta_{n}^{2} \mathcal{M} h$ qបសម្បន្ន ភិក្ខុសំគាល់ថា មិនមែនqបសម្បន្ន ត្រូវអាបត្តិqក្កដ ។

វិនយប់ដកេ មហាវិភង្គោ

(៣០០) សិក្ខាមានេនាតិ សិក្ខិតុកាមេន ។ អញ្ញា-តព្វន្តំ ជានិតព្ំ ។ បំរិបុច្ចិតព្វន្តំ ៩៤ ភន្លេ កាដ ៩មស្បៈ កោ អត្តោតិ ។ បរិបញ្ឆិតព្វន្តំ ចំនេតព្ំ តុល-យ៉តព្ំ ។ អយំ តត្ត សាមីចីតិ អយំ តត្ត អនុជម្មតា ។ (៣០៤) អនាបត្តិ ជានិស្បាមិ សិក្ខិស្បាមីតិ ភណតិ ឧម្មត្តកាស្បៈ អានិកាម្មិកាស្បាតិ ។

បវេមសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

វិនយបិដា មហាវិភង្គ

 $(\eta \circ \varphi)$ ត្រង់ពាក្យថា អ្នកសិក្សា គឺអ្នកមានសេចក្ដីណ្រថ្មា ដើម្បី នឹងសិក្សា ។ ពាក្យថា គួរដឹងច្បាស់ គឺគួរចេះ ។ ពាក្យថា គួរសាក សួរ គឺគួរសាកសួរថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ពាក្យនេះដូចម្ដេច ពាក្យ នេះមានសេចក្ដីដូចម្ដេច ។ ពាក្យថា គួរពិចារណា គឺគួរគិត គួរថ្ងឹង ។ ពាក្យថា នេះជាសាមចិកម្មក្នុងសិក្ខាបទនោះ គឺថានេះ តាមទំនៀមក្នុងសិក្ខាបទនោះ ។ $(\eta \circ b)$ ៅរ:ដែលមិន ត្រ៍វិមាបត្ដិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ព្ យ៉ាង) គឺកិត្ដូញោលថា ខ្ញុំនឹងដឹង ខ្ញុំនឹងសិក្សា ខ្ញុ កិត្ដូតួត ខ្ញុំ ក្ដី

ដើមបញ្ចត្តិ ។

សិក្ខាមទទី ១ ចប់ ។

ទុតិយសិក្ខាបទំ

(mom) តេន សមយេន ពុន្ធោ ភកវា សាវត្ថ័យំ វិមាវត៍ ដេតវ៉ានេ អនា៩មិណ្ឌិតាស្បុ អារាមេ ។ តេន ទោ បន សមយេន ភកវា ភិត្តនំ អនេតាបរិយា-យេន នៃយកដំ ការេតំ នៃយស្ស វណ្ណំ កាសត៌ ပြန်းစားကို ကိုက် မာနာမျိုးသည်။ ကျွန်းကျွန်းကျွန်းကျွန်းကျွန်းကျွန်းကျွန်းကျွန်းကျွန်းကျွန်းကျွန်းကျွန်းကျွန်းက អយស្មតោ ឧទាល់ស្ប ឈ្លំ ភាសត៌ ។ ភិត្ត ຈອກສູ່ ເອງ ສເຂດອົບເບເບີດ ເອງ ແລະ အဲလာက္ကို ကယ္ဆိုစာအစာစာစီကို ကိုယ္ကို ကူလာဆို អនិស្ស អនិស្ស អយស្មគោ ឧទាលំស្ស វណ្ណ កាសន៍ មាន្ត មយំ អាវុសោ អាយស្មុតោ ខ្ទាល់ស្ប နာန္စိုးက ဂ်ီနယ် ဗာဏာဗုဏာမာဆို ၁ ကေ ဗ ဓာတ္ កំក្នា ៩េវា ខ ឧភ្លំ មា ខ អាយស្មុគោ នទាល់ស្ស សត្តំតោរិនយំ ចាំយាថុណត្តំ ។ អ៥ទោ ငစ္ခင္ဂ်ီယာင္ နားအခင္ ၅ အေကေနာ္ ၅ အလ္က က နားရီးက ရေးကို ကျွေးက နိုင်ငံ စန်တာစုံ ကျန္နီ ကျနေ

សិក្ខាបទទី៤

(៣០៣) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៍មានព្រះភាគ កាលគង់នៅវត្ត ដេតពន របស់អនាថប ណ្ឌិតសេដ្ឋី ទៀបក្រងសាវត្តី។ សម័យនោះឯង ព្រះ ដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់សំដែងវិនយកថា សំដែងគុណនៃវិន័យ ទ្រង់សំដែង គុណនៃការរៀនវិន័យ ៤៨តំណត់រឿយៗ ហើយ៤៨ន់សំដែងគុណរបស់ ព្រះទបាលិដ៏មានអាយុដល់ភិត្តពំងឡាយដោយបរិយាយជា (ចឺន ។ ភិត្ត ពំនទ្បាយនិយាយថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់សំដែងវិនយកថា ទ្រង់ សំដែនគុណនៃវិន័យ ទ្រង់សំដែនគុណនៃតារ វៀនវិន័យ ទ្រង់ កំណត់រៀយ ១ ហើយទ្រង់សំដែងគុណរបស់ព្រះទចាលិដ៏មានអាយុ ដោយបរិយាយដាយើន នៃអាវ៉ុសោទាំងទ្បាយ បើដូច្នោះយើងនិ៍ង វៀនវិន័យក្នុងសំណាត់ព្រះទលាលិដ៏មានអាយុ ។ ទើបកិត្តពាំងឡាយ ជា tot:ទ្វ៖ ជាភិត្តថ្មីទ្វ៖ ជាភិត្តកណ្តាលទ្វះ $[\overline{c} s v v t] s$ វិន័យ 1878 ក្នុងសំណាក់ព្រះទុបាលិដ៏មានអាយុ ។ លំដាប់នោះឯង ពួកធព្វគ្គិយ-ភិត្តមានគំនិតដូច្នេះថា នៃអាវ៉ុសោទាំងទ្បាយ ឥឡូវនេះឯង ភិត្ត្រើន ជា ថេរៈ ទុះ ជាភិត្តថ័ទ្ះ ជាភិត្តភណ្តាលទុះ រៀនវិន័យក្នុង អង សំណាក់ព្រះទុចាលិដ៏មានអាយុ បើកិត្ខព័ង ឡាយនេះជាអ្នកបេះស្កាត់

វិនយប់ដកេ មហាវិភង្គោ

ត់ទេ វិជយ បតាតញានោ ភាំស្សន៍ អម្លេ យដំបួតាំ ញ អាតាឡូស្បត្តិ បរិតាឡូស្បត្តិ បាន មយំ អាវ៉ាសា ဂ်ိဳးလို ကြို့မ်ားနှိုင် ကျောင်းရာ ကျောင်းကြိုက် ကြိုက် ទុបសន្ថមិត្តា ៧វំវានេន្តិ គឺ បនិមេហ៍ ទុន្តានុទុន្ទុកោហ៍ សំត្វាមនេហ៍ នុខ្ចុំដ្នេហ៍ ហាវនៅ កក្តាថ្នាយ វិមោសាយ ဂိလာယ လံုးနွင္ရွိနီ ၅ ယေ (နာ နာက္က မပ္ခါဦး ។ បេ ។ តេ នុជ្ឈយន្តំ ទីយន្តំ វិទា ខេន្តំ កេ ៥ တ် အမ အစ္ပက္ဂ်ီယာ အက္က ဂိဒဏ် ကိုးလ္လာလျှင္ရွိနာ ។ ខេ ។ ស ខ្ញុំ គាំរ តុ ទ្ញេ តិ ត្វាវ វិន យំ វិវ ណ្ដេ ៩ តំ ។ សថ្មុំ ភកវាត៍ ។ វិករហ៍ ពុន្តោ ភកវា តាថ တ္ ဗာန္၊ ဗီ မေကာင္က်မာ နွင့္ရာ အျက္ အျင့္ នេះ មោយពុរីសា អព្យសញ្ញនំ វា ខសានាយ ខ-សញ្ជនំ វា ភិយ្យេភាវាយ ។ ខេ ។ រៅវញ្ ខន ភិត្តូវ ឥទំ សិក្ខា ខនំ នុន្តិសេយ្យថ យោ ខន ភិក្ខុ ဓာန်းဗားနှာ နန္နိ လျှမားေ ಖံ ကမေတြ ကိ ဖင်းမတ်

றைட

វិនយបិដក មហាវិភង្គ

ក្នុងវិន័យនឹងទាញមក នឹងប្រានទៅនូវយើងទាំងទ្យាយតាមគាប់ចិត្ត នៃ អាវុសោទាំងឡាយ ណ្តើយចុះ យើងគុរពោលបង្គាប់វិន័យវិញ ។ ទើប តុកូចតុគ្គ័យកិត្ត ចូលទៅជិតកិត្តទាំងទ្បាយ ហើយ និយាយ យាំងនេះថា ២ យោជន៍អ្វី ដោយសិក្ខាបទតូច ១ ទាំងនេះ ដែលបុគ្គលណាមួយសំដែង ទ្យើងហើយ សិត្តាបទទាំងទ្យាយនេះ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីក្តៅ ក្រហាយចិត្ត ដើម្បីសេចក្តីលំបាតចិត្ត ដើម្បីសេចក្តីសំញុំចិត្ត ។ កិត្ត ព៌ង ឲ្យយណា មានសេចក្តីជ្រាថ្មាតិច ។ បេ ។ កិត្ត ពំង ឲ្យយនោះ រពាល ទោស តិះដៀល បន្តះបង្គាបថា ពូកធព្វគ្គិយកិត្តមិនគួរនឹង ពោល បង្គ័រប់វិន័យសោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះតាគត្រាស់សូវថា ម្នាលកិត្តពំង ទ្យាយ ព្វថាអ្នកទាំងទ្យាយពោលបង្អាមវិន័យ ពិតមែនឬ ។ ពូកធព្វគ្គិយភិក្ខ ក្រាបទូលថា បតិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ តិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មាន ដោគ ទ្រង់បន្ទោសថា នៃមោឃបុរសទាំងទ្បាយ អ្នកទាំងទ្បាយមិនគូរនិង ពោលបន្ទាប់វិន័យ ទេ នៃមោយបុរសទាំងទុក្រយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យ ជ្រះថ្វាដល់ជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្វា ឬនាំពុកជនដែលជ្រះថ្វាហើយ ឲ្យរឹង រំតតែជែះថ្កាទ្បើង ទេ ។ ២ ។ ម្នាលភិត្តទាំងទ្បាយ អ្នកទាំងទ្បាយគប្បី សំដែង ឲ្យើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា កិត្ខណាមួយកាល បើកិត្ថ្លលំដែង ទ្យើននូវជាតិទោត្ត ហើយពោលយ៉ឺននេះថា ប្រយោជន៍អ្វីដោយសិក្ខាបទ

றைட

ទុន្ទានុទុន្ទកេញំ សិត្ត្ថាបនេញំ ទុន្ទិដេ្ឋហ៊ំ យាវនេវ កក្តាត្វាយ វិហេសាយ វិលេទាយ សំវត្តត្ត័តំ សិត្ត្ថា-បនវិវណ្ណនកោ ចាចិត្តិយត្តំ ។

ជាចិត្តិយកណ្ដេ សហធម្មិកវគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទស្ស បញ្ហត្តិ

(၈၈၆) (ဖာ ဗအခ်ို (ဖာ ဖာဒို(နာ ၅ (ဗ ၅ ភិក្ខុនិ ។ ខេ ។ អយំ ឥម ស្មឹ អ គ្នេ អ ដំ ប្បេត្រា ភិក្ខុនិ ។ ទាត់ចោក្ខេ ទុន្តិស្បូមានេត៍ ទុន្តិស្បុន្ត វា ទុន្តិសាមេនេ្ត က လင်္ကျားက က ကေးဂၤ ေ ၿပံုးအေတြး ဆို စစ်-<u>းဗဟ် ခု</u>င္ရာင္ရခုန္ၾကေတ် ဆိုန္နားဗားေတ် ခုန္ဖိုးမွတ် យាវនៅ តត្រូទ្ធាយ វិមោសាយ វិលេទាយ សំវត្តត្តំ យេ តមំ មវិយាមណាន្តំ តេសំ តាុត្តាថ្នំ ហោតិវិហេសា **းကား** ကိုးလတ္ ၊ ကားခိုး ယ နမ် ေဒၚလာဗုံလာန္ရွိ ၊ ေနာ ကုက္ကပ္ခံ ေ ေကားခဲ ငါကေလာ ေ ေဟာခဲ ငါလ စာ ေ ေကားခဲ អនុន្តិដំ ឥនំ អំ អនុត្តហិនំ ឥនំ អំ អចលោបន៍ (*) ទ អចរិយាបុណ៌តន្លំ កត្ថបំ ជោត្ថកេ ទំស្សតំ ។

ற்றை

ជាចិត្តិយកណ្ឌ សហធម្មីតវគ្គ សិក្ខាបទទី 🖢 សេចក្តីបញ្ញត្តិ

តូច ១ ទាំងនេះដែលកិត្តណាមួយសំដែង ឲ្យើងហើយ សិត្តាបទទាំងឲ្យាយ នេះប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីក្តៅក្រហាយចិត្ត ដើម្បីសេចក្តីលំបាកចិត្ត ដើម្បីសេចក្តីរសេមសោមចិត្តប៉ឺណ្ណោះឯង កិត្តនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ព្រោះពោលបង្គាប់សិត្តាបទ ។

(៣០៤) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុណាមួយ មានសេចក្ដីដូចគានិ៍ង សិក្ខាបទទី ១ នៃចារាជិតកណ្ឌ ។ ពាក្យថា កាល បើកិត្ត សំដែង ទៀងនូវ ច្កាត់ មោត្ត គឺកាល បើកិត្ត សំដែន ទ្យើ និងន៍ត្តី ឲ្យគេសំដែន ទ្យើនក្តី ធ្វើស្វាធ្យាយក្តី ។ ពាក្យថា ពោលយ៉ាងនេះ គឺភិត្តណាពោលបង្អាប វិន័យដល់ទបសម្បន្នផងគ្នាថា ប្រយោជន៍អ្វីដោយសិក្ខាបទតុច ៗ ទាំងនេះ ដែលភិក្ខុ ណាមួយ សំដែន ទ្បើង ហើយ សិក្ខាបទ ពំងនេះ ប្រព្រឹត្ត នៅដើម្បី ប៉ុណ្ណោះឯង ភិត្តណារៀនសិត្តាបទនេះ ភិត្តនោះមានសេចក្តីក្តៅក្រហាយ បទនេះ កិត្តនោះមិនមានសេចក្តីក្តៅក្រហាយចិត្ត សេចក្តីលំបាកចិត្ត សេចក្តីរសេមរសាមចិត្តទេ សិក្ខាបទនេះ មើមិនមានអ្នកណា សំដែន ទៀនកំ ជាការល្អ សិត្តាបទនេះបើមិនមានអ្នកណាសិតព្រត៌ជាការល្អ សិត្តាបទនេះ

ញឲ្ញ

ទុតិយសិក្ខាបទំ និង្គិតំ ។

អនិតាម្មិតាស្អាតិ ។

(៣០៦) អនាបត្តិ ន អ៊ីឈ្លេតុកាមោ ៩៥្យ តាវ សុត្តនេ្ត វា តាថាយោ វា អភិនម្នំ វា បរិយាបុណស្បុ បច្ឆា វិនយំ បរិយាបុណ៌ស្បូសិតិ ភណតិ ខម្មត្តកាស្ប

(៣០៥) ឧបសម្បន្ន ឧបសម្បន្នសញ្ញី វិនយំ វ៉ាណ្ណេះ តំ អាចត្តំ ចាច់ត្តំយស្ប ។ ឧបសម្បន្ន វេមតំគោ វិនយំ វ៉ាណ្ណេតំ អាចត្តំ ចាច់ត្តិយស្ប ។ ឧបសម្បន្ន អនុប-សម្បន្នសញ្ញី វិនយំ វ៉ាណ្ណេតំ អាចត្តំ ចាច់ត្តិយស្ប ។ អញ្ញំ ឧម្មំ វ៉ាណ្ណេតំ អាចត្តំ ឧុក្កដស្ប ។ អនុបសម្បន្នស្ប វិនយំ វា អញ្ញំ វា ឧម្មំ វ៉ាណ្ណេតំ អាចត្តំ ឧុក្កដស្ប ។ អនុបសម្បន្ន ឧបសម្បន្នសញ្ញី អាចត្តំ ឧុក្កដស្ប ។ អនុបសម្បន្ន វេមតំតោ អាចត្តំ ឧុក្កដស្ប ។ អនុប-សម្បន្ន អនុបសម្បន្នសញ្ញី អាចត្តំ ឧុក្កដស្ប ។

ត់ធំ អំ អនារិត តំធំ អំ វិនយោ អ អន្តរនាយតុ តំមេ អ ភិក្ខ្ អបកាតញានោ ហោន្ត្រិ ឧបសម្បន្នស្បូ វិនយំ អ៊ីស្លោត អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្បូ ។

វិនយបិដកេ មហាវិភង្គោ

វិនយបិដក មហាវិកង្គ

បើមិនមានអ្នកណារវៀនក៏ដាការល្អ សិក្ខាបទនេះ បើមិនមានអ្នកណា ទ្រទ្រង់ក៏ដាការល្អ វិន័យចូរអន្តរធាន ទៅ ឬភិក្ខុទាំងឡាយនេះចូវកុំឲ្យចេះ ដឹងអ្វីសោះ ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិជាចិត្តិយូ ។

(៣៩) «បសម្បន្ន ភិត្តុសំគាល់ថា «ប៊សម្បន្ន ហើយពោល បង្គាប់វិន័យ ត្រូវអាបត្តិប៉ាចិត្តិយ ។ «បសម្បន្ន ភិត្តុមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយពោលបង្គាប់វិន័យ ត្រូវអាបត្តិប៉ាចិត្តិយ ។ «បសម្បន្ន ភិត្តុសំគាល់ ថា មិនមែន«បសម្បន្នហើយពោលបង្គាប់វិន័យ ត្រូវអាបត្តិប៉ាចិត្តិយ ។ ភិត្តុពោលបង្គាប់ធម៌ជទៃ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិត្តុពោលបង្គាប់វិន័យក្តី ធម៌ជទៃក្តី ចំពោះអនុបសម្បន្ន ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែន«បសម្បន្ន ភិត្តុសំគាល់ថា «បសម្បន្ន ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែន«បសម្បន្ន ភិត្តុសំគាល់ថា «បសម្បន្ន ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែន«បសម្បន្ន ភិត្តុ មានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែន«បសម្បន្ន ភិត្តុ មានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែន«បសម្បន្ន ភិត្តុ

(៣០៦) ៧វៈដែលមិនត្រៃវិអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន៤យ៉ឺង) គឺភិក្ខុមិនចង់ពោលបង្អាប ១ ភិក្ខុពោលថា ណ្កើយចុះអ្នកចូរវៀនព្រះសូត្រ ពំងទ្បាយក្តី តាថា ពំងទ្បាយក្តី អភិធម្មក្តី ជាមុនសិន ចាំវៀនវិន័យ ជាទាង (កាយវិញ ១ ភិក្ខុត្ត ១ ភិក្ខុដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

សិក្ខាបទទី 🖢 ២បំ ។

றைம்

តតិយសិក្ខាបទំ

(៣០៩) ភេទ សមយេន ពុន្ធោ ភកវា សាវត្ថិយំ វិហវត៌ ដេតវ៉ានេ អនា៩ចំណ្ឌិតាស្ស អារាមេ ។ តេន ទោ ខន សមយេន ឧត្វភ្តំយា ភិក្ត្ អនាទារំ អាចរិ-နာ မ္ကာကာကား မာစဥ္အာန္ ရာစင္စန္ စာနီးမားက္နာ ទន្ទឹស្សមាន ៧វំ ។ នេត្តិ ៩នានេះ ទោ មយំ ជានាម អយម្ប៍ កាំរ ជម្នោ សុត្តាកតោ សុត្តបរិយាបញ្ចេ អ-ន្ធន្លមាសំ ឧុទ្ទេសំ អាកច្ឆតិត ។ យេ តេ ភិក្ខុ អប្បិត្ ។ បេ ។ តេ នុជ្ឈាយត្ថិ ទ័យត្ថិ វិទា ខេត្តិ ភាដំ ហិ នាម ជព្វក្តិយា ភិក្ខា ចាត់មោក្ខោ ឧន្ដិស្សមានេ រារំ က္ခ်င္စံ နံဆၤအ၊ ကေ ဗယံ ဆဆာ ဗ ကေ က ေျခာ လုန္မာအ ေဆာ့စာပီယာဗက္ဆေ အင္အခ္လူမားလံ အင္အလံ អាតចូតិតំ ។ ២ ។ សច្ចុំ កាំរ តម្រូ ភិក្ខាវេ ចាត់មោក្ខេ នុខ្ចុំស្បូមាន ដាំ ។ខេ៩ ឥនានេះ ទោ មយំ ជានាម អយម្បិ កាំវ ជម្នោ សុត្តាកតោ សុត្តបរិយាប ឆ្នោ អន្វឌ្ឍមាសំ ឧន្ដ្រសំ អាកចួតតំ ។

សិក្ខាបទទី ៣

(៣ o ៧) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះកាគ កាលគង់នៅ វត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រងសាវត្តី ។ ត្រានោះឯង ពួកធព្វគ្គិយភិត្តនាំគ្នាប្រព្រឹត្តអនាចារហើយគិតថា ភិត្តពាំងទ្យាយចូរដឹងថា យើងទាំងទ្បាយ ត្រូវអាបត្តិដោយសេចក្តីល្អង់ កាលកិត្តកំពុងសំដែងចាតិ-ចោត្ត ក៏នាំគ្នាពោលយ៉ាងនេះថា យើងទាំងឲ្យយទើបតែនឹងដឹងឥឡូវនេះ ថា ធម៌នេះមកហើយក្នុងសុត្ត: ពប់ចូលហើយក្នុងសុត្ត: មកកាន់ទុទ្ទេស (ការេសូត្រ) រាល់កន្វះខែ ។ ភិក្ខុទាំង ឡាយណា ជាអ្នកមាន ជ្រាជ្ញាតិច ។ បេ ។ ភិត្ត ពំងឲ្យយនោះ ពោល ទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្គាប់ថា ពួក ធព្វគ្គិយភិត្ត កាលភិត្តកំពុងសំដែងចាត់មោត្ត ទេចកំនាំគ្នាពោលយាង នេះថា យើងទាំងឲ្យយទើបតែនឹងដឹងក្នុងកាលឥឡូវនេះថា ធម៌នេះ មកហើយក្នុងសុត្ត: រាប់ចូលហើយក្នុងសុត្ត: មកកាន់ទទ្វេសរាល់កន្ទះខែ ។ បេ ។ ព្រះដ៍មានព្រះភាគត្រាស់សូរូថា ម្នាលកិត្តទាំងទ្បាយ ត្ថថា អ្នកទាំងទ្បាយ កាលកិត្តកំពុងសំដែងធាតិ ទោត្ត ក៏នាំគ្នាពោលយ៉ាងនេះថា យើងទាំងឡាយទើបតែនឹងដឹងឥឡូវនេះថា ធម៌នេះមកហើយក្នុងសុត្ត: រាច់ចូលហើយកងសុត្ត: មកកាន់ទទ្ធេសរាល់កន្លះខែ ពិតមែនប្ត្

< < < : ម. នត្ថរិ បស្ស ។

សថ្នំ ភតវាតិ ។ វិតរហ៍ ពុន្ទោ ភតវា តា៥ ហ៍ នាម តុច្ឆេ ទោយបុរិសា ចាត់ ទោក្ខេ ឧន្ដិស្សមាន រាំវក្ខ៩ ឥនានៅ ទោមយំ ជានាម អយម្ប៍ កាំរ ឧម្មោ សុត្តា-កតោ សុត្តបរិយាបន្នោ អនុន្យមាសំ ។ ខ្លេសំ អាកចួតតំ នេះ ទោយបុរិសា អប្បសត្នានំ វា បសានាយ បសឆ្នាន់ កំ ភិយ្យេភាកយ ។ មេ ។ រៅវញ្ មន အိက္စ္တ နဗိ ဆိက္စ္တာ ဗ နိ နန္နီ လေ ယာ႔ ဗ အိက္စ္တ អនុន្តម្រាស់ ទាត់មោក្ខេ នុន្តិស្សមានេ ៧វំ វនេយ្យ ត់នានៅ ទោ អហំ ជានាមិ អយមរ្លិ កាំវ ពម្មោ လူရာအးရာ လူရွာပ်ယာဗးရွာ မင္တဒ္ဈမာလံ ရႊန္မလံ မာဇင္ဗနီနီ ၅ အေရာ့ နိုင္ငံ မေရာ နိုင္ငံ ဆီလေပျိ ឧសិន្ទបុព្វ ៩មិនា កិត្តនា ខ្វិតិត្វត្តំ ទាត់មេក្តេ နန္နီ မျှမားေကာ ဗေဆားေဆာက္ကေနာ္ ေ ទ အလုိ႔ အိုအ္ခ၊အာ မက္ကာလားအေဒ မုန္မွာ မုန္မွာ ယက္န နာန္ မာဒန္ရွိ မာဒၤဋ္ဌာ နာက္ ယဗာင္းမွာ ကာဖနားစာ នត្តវិតា្វស្ប $^{(9)}$ មោហោ អារោមេតញោ តស្ប តេ អាវ៉ុសោ

វិនយប៌ដកេ មហាវិភង្គោ

វិនយប់ជំព មហាវិភង្គ

ពួកធព្វគ្គិយកិត្តទូលថា សូមទ្រង់មេត្តា (ជាស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជា ម្ចាស់ដ៏មាន ព្រះភាគ (ទង់តិះដៀលថា ម្នាលមោឃបុរសពំងទ្បាយ អ្នក ពំឥឡាយកាលកិត្តកំពុងសំដែងចាត់ទៅក្នុ មិនគួរនឹងមកពោលយាំងនេះ ថា យើងទាំងទុកយទើបតែនឹងដឹងក្នុងកាលឥឡូវនេះថា ធម៌នេះមកហើយ ក្នុងសុត្ត: ១០ចូលហើយក្នុងសុត្ត: មកកាន់ « ទេសាល់កន្វះ ទៃ ម្នាល មោយបុរសទាំងទ្បាយ អំពើនេះមិនមែននាំពូកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្ងា ឲ្យជ្រះថ្ងា ឬនាំពុកជនដែលជ្រះថ្នាហើយ ឲ្យវឹងរឹតតែដែះថ្នាះទុរ្ត័ងទេ ។ បេះ ម្នាលភិក្ខុទាំងទ្បាយ អ្នកទាំងទ្បាយគប្បីសំដែងទ្បើងនូវសិក្ខាបទ នេះយ៉ាន៍នេះថា ភិក្ខុណាមួយ កាលភិក្ខុកំពុងសំដែងចាត់មោត្តរាល់កន្វះ ខែ ហើយ ពោល យ៉ាងនេះថា ខ្ញុំទើបតែនឹងដឹងក្នុងកាលឥឡូវនេះថា ព្វថា ធម៌នេះមកហើយកងសត្ត: រាប់ចូលហើយកងសត្ត មកកាន់ ទុ ទេសរាល តនូះ ខែ ។ បើកិត្តទាំង ឲ្យយដទៃដឹងនូវភិត្តនោះថា កិត្តនេះឆ្ងាប់អង្គុយ ស្តាប់ជាតំមោត្ត ដែលកិត្តសំដែងអស់វរៈព័របីដងហើយ នឹងពោលទៅ ថ្វីទៀតដល់ការស្តាច់(ចំនដង សេចក្តីរួច (ចាកអាបត្តិ) ដោយអាការដែល មិនដឹងមិនមានដល់ភិក្ខុនោះទេ ភិក្ខុនោះត្រវអាបត្តិណា ក្នុងរឿងអនាចាវ សង្ឃគប្រីញ៉ាំងកិត្តនោះឲ្យធ្វើនូវអាបត្តិនោះ ដោយគួរតាមធម៌ 187: ម្យ៉ាងទៀត គប្បីលើកមោហារោបនកម្មដល់ភិត្ខនោះថែមទៀតថា ម្នាល

លចិត្តិយកណ្ដេ សហធម្មិពវត្តស្ស គតិយសិក្ខាបទស្ស បញ្ញត្តិ អលាភា តស្ប តេ ឧុល្វន្ទំ យំ ត្វំ ទាត់មោក្នេ នន្ទឹស្សមាន ឧ សាជុតាំ អដ្ឋិតាត្វា មនសំតារោ-សីត ។ ៩៩ តស្មី មោហឧកេ ចាច់ត្តិយន្តិ ។ (៣០៨) យោ ខនាតិ យោ យានិ៍អោ ។ ខេ ។ កំក្ខត៌ ។ ខេ ។ អយំ តមស្មឹ អត្តេ អធិប្បេត្រា កំក្ខុតំ ។ អនុន្យមាសន្តំ អនុចោសដំតាំ ។ ទាត់មោក្ខេ នុន្តិស្បូ-មានេតិ នុន្តិស្សន្ត ។ ដាំវនេយ្យតំ អនាចារំ អាចវិត្វា អញាណកោន អាចន្នោតិ ជានន្ល្លតិ ចាត់មោក្តេ នុធ្ចិស្សមាន សំ វនេន៍ ឥនានេវ ទោ អញំ ជានាមិ អយម្យំ កាំ នេះឆ្នាំ សុត្តាកតោ សុត្តបរិយាបន្នោ អនុន្ណ-មាស់ ខ្មុឆ្លេំ អាកច្នត់ អាបត្តំ ខ្ញុត្តដស្ប ។

ញឲ្ព

៣ចិត្តិយកណ្ឌ សហធម្មិកវត្ត សិក្ខាបទទី ៣ សេចក្តីបញ្ញត្តិ កាវ៉ិសោ (កាវនេះ) មិនជាលាករបស់អ្នកឯងទេ អ្នកឯងបាននូវរបស់ កាក្រក់ ដោយហេតុថា កាលកិត្តុកំពុងសំដែងបាតិមោត្ត អ្នកមិនបាន ធ្វើទុកក្នុងចិត្តឲ្យសម្រេចប្រយោជន៍ដ៏ល្អទ្បើយ ។ នេះជាអាបត្តិបាចិត្តិយ ព្រោះក្លែងធ្វើវ៉ាផ្លេងនោះ (ធ្វើពើវ) ។

(៣០៤) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុណាមួយ មានសេចក្តីដូចគ្នានឹងសិក្ខា-បទទី១ នៃចារាជិកកណ្ហ ។ ពាក្យថា រាល់កន្ធះវែ១ គឺរាល់ថ្ងៃ៖ ចោសថ ។ ពាក្យថា កាលកិត្តកំពុងសំដែងធាតិមោត្ត សេចក្តីថា កាលកិត្តកំពុង សូត្រធាតិមោត្ត ។ ពាក្យថា ពោលយ៉ាងនេះ សេចក្តីថា ភិក្ខុណា ប្រព្រឹត្តអនាចារហើយប្រាថ្នាថា កិត្តទាំងឡាយចូរដឹងថា យើងត្រវ អាបត្តិដោយអាការមិនដឹង កាលកិត្តកំពុងសំដែងធាតិមោត្ន ភិក្ខុនោះ ពោលយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំទើបតែនឹងដឹងឥឡូវនេះថា ព្វថាធម៌នេះមកហើយ ក្នុងសុត្ត: រាប់ចូលហើយក្នុងសុត្ត: មកកាន់ទទ្ទេសរាល់កន្ធះខែងដូច្នេះ ភិក្ខុ នោះត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

กตุญ

វិនយបិដកេ មហាវិកង្កោ

(៣០៩) នញ្ចេនិ មោហេតុកាមំ ភិក្ខុំ អញ အိဳက္ခ္ ငာ၊ ငယ္ပံု င်ိဳလိုင္အပ္ရရွိ ရမီအ အိဳက္ခံရွိ နွီးခွ်ာ္မွားရွိ ចាត់ទៅក្មេ ខុខ្ចុំស្បូមានេ កោ បន វានោ កំយ្យេតំ ေ ေ ေ ေ က်က္ခိုးက မ္ကာာ က်က္ေန မွန္ရွိ မုန္ရွိ ယက္န តត្ត អាមត្ត៍ អាមញ្ញេ តញ្ យដាជម្នោ ការតេញោ នត្តវិតា្វស្បៈ មោហោ អាហេមេនាញេ ។ រាវតា្វ មន ភិត្តាវេ អាអេមេតញោ ។ ព្យាតួន ភិក្ខុនា មឌិពលេន សង្ហោ ရားမားစွာ ၾကားနှ မေ အးရွ လးဖို့႐ှ မယ် နံနွာ့ရွာ-មោ ភិត្តុ ទាត់មោត្តេ ខុខ្ចុំស្បូមានេ ន សាជុតាំ អដ្ឋិ-အရှာ မင်္ဂလဲအကာန် ၅ ယင်္ဂ လင်္လျည့္ စန္ရာအလို សធ្មេំព នន្តឆ្នាបស្ប ភិត្តនោ មោហំ អារោបេយ្យ ។ ၿခား ဆို ရှိ ကျေးရှိ ၊ အေးရှိ မေးရွိော မယိ ឥត្តជាមោ ភិត្ត ឆាត់មោក្តេ នុខ្ចុំស្យមានេ ន សាជុតាំ អដ្នំកាត្វា មនសំការោតិ ។ សដ្បោ ឥត្តជ្នាមស្ប

វិនយបិដក មហាវិភង្គ

សេចក្តីថា ភិត្តទាំងឲ្យយដទៃដឹងនូវភិត្តអ្នកប្រាថ្នានូវសេចក្តីវង្វេងថា ភិត្ត នេះគ្នាប់អង្គ័យ (ស្លាប់) ចាត់ចោត្ខដែលកិត្វសំដែនអស់វាវៈ ពីវបីដងហើយ នំងពោលទៅថ្មីទៀតដល់ការស្តាប់(ប៊ុនដង សេចក្តីរួច (ចាកអាចក្តី) ដោយអាការដែលមិនដឹងមិនមានដល់ភិក្ខុនោះទេ ភិក្ខុនោះ(តាំអាបត្តិណា ក្នុងភ្លើនអនាចារនោះ សង្ឃគប្បីញ៉ាំងភិត្តនោះឲ្យធ្វើនូវអាបត្តិនោះ ដោយ ត្រូវតាមធម៌ ម្យ៉ាងទៀតគប្បីលើកសេចក្តីវង្វេង គឺមោហារោបនកម្មដល់ ភិត្តនោះថែមទៀត ។ ម្នាលភិត្តទាំងទ្យាយ សង្ឃតប្បីលើកមោហារោបន-កម្ម ឡើងយ៉ាងនេះ ។ ភិក្ខុដែលជាអ្នកឈ្នាស អង់អាច គប្បីញ៉ាំងសង្ឃ ឲ្យដឹងថា បតិត្រ(តះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមត្រះសង្ឃស្ដាប់ខ្ញុំ ភិត្តនេះឈ្មោះ កាលភិត្តកំពុងសំដែងធាតិចោត្ត មិនធានធ្វើទុកក្នុងចិត្តឲ្យសម្រេច 18: ប្រយោជន៍ដ៏ល្អទៀយ ។ បើមោហារោបនកម្ម មានកាលដ៏សមគួរដល់ សង្ឃហើយ សង្ឃគប្បីលើកមោហារោបនកម្ម ដល់ភិត្ត ឈោះនេះ y នេះជាវាចាប្រកាសឲ្យសង្ឃដឹង ។ បតិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមព្រះ សង្ឃស្លាប់ខ្ញុំ ភិត្តនេះឈ្មោះនេះ កាលភិក្ខុភ័ពុងសំដែងបាត៌មោត្ត មិន ចានធ្វើទុកកងចិត្តឲ្យសម្រេចប្រយោជន៍ដ៏លូទេ ។ ឥឡូវនេះសង្ឃលើកនូវ

ຄງ໑໔

င်္ဂန္ကုဆ ၊မာမာ မာ၊႒၊ဗခ်ိဳ ၅ ယမ္ဂျာယမ္လု၏ စုဗန် ឥត្តភ្នាមស្បៈ ភិត្តុនោ មោហស្បៈ អារេរថនា សោ ရုတ္သမ္မႈ အမ်ိဳး အမ် ចំតោ សង្ខែ ឥត្តជ្នាមស្ប ភិក្ខុនោ មោហោ ។ ទមតំ សន័្យស្បូតស្មា តុណ្តី ។ រាកមតំ ជាយាមតំ ។ (៣០០) អនារោទិនេ ទោទោ ទោទោន៍ អាចត្តិ នុត្តដស្ប ។ អាភេទិតេ ទោទោ ទោទោត អាខត្តិ ទាច់ត្តិយុស្ស ។ (៣០០) ជម្មកម្ម ជម្មកម្មសញ្ជ័ មោមោត អាខត្ត ទាចិត្តិយស្ប៍ ។ ឧទ្ទភារទ្ម វេទនំកោ ទោហេតំ អាបត្តិ ទាខំត្តិយស្ប ។ ឧម្មតម្មេ អឧម្មតម្មសញ្ញ័ មោហេតំ អាបត្តំ ចាច់ត្តិយស្ប ។ អជម្នកម្មេ

ចាច់ត្តិយកណ្ដេ សហធម្ម័ពវត្តស្ស តតិយស័ក្ខាបទស្ស អាបត្តិវាពា

mor

៣ចិត្តិយកណ្ឌ សហធម្មិកវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣ វារះដែលត្រូវអាចត្តិ

មេ ហា រោបនកម្មដល់ភិត្តូឈ្មេះនេះ ។ កាវលើក មេ ហា រោបនកម្មដល់ភិត្តុ ឈ្មេះនេះ គួរដល់ លោកដ៏ មាន អាយុអ គ្គណា លោកដ៏ មាន អាយុអ គ្គ នោះ គ ហ្វី សៀម នៅ មិន គួរដល់ លោកដ៏ មាន អាយុអ គ្គណា លោក ដ៏មាន អាយុអគ្គ៍ នោះ គហ្វី ពោល ឲ្យើង ។ មេ ហា រោបនកម្មសង្ឃី បាន លើក ឲ្យើង ហើយដល់ភិត្ត ឈ្មោះនេះ ។ កាវលើក មេ ហា រោបនកម្ម នេះសម គួវ ដល់សង្ឃ ហេតុ នោះសង្ឃសៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូម ចាំំំំំំំំំំុំ កន្ញវ មេ ហា រោបនកម្ម នេះ ដោយ ការ សៀម នៅ យ៉ាងនេះ ។

(៣១០) កាលមោហាពេបនកម្ម សង្ឃមិនពន់លើកឡើងទេ បើ ភិត្តក្វែងធ្វើវៃឆ្វេឆ៍ ត្រវអាបត្តិឲុក្កដ ។ កាលមោហាពេបនកម្មសង្ឃលើក ប្រើងហើយ ភិត្តនៅក្វែងធ្វើវិឆ្វេធទៀត ត្រវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។

[ញ ๑ ๑] កម្មប្រកបដោយ ធម៌ កិត្ត្ភុសំគាល់ថា កម្មប្រកបដោយ ធម៌ ហើយក្លែងធ្វើវង្វេង ត្រូវអាបត្តិថា ចិត្តិយ ។ កម្មប្រកបដោយ ធម៌ កិត្តុមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយក្លែងធ្វើវិង្វេង ត្រូវអាបត្តិថា ចិត្តិយ ។ កម្ម ប្រកបដោយ ធម៌ កិត្តុសំគាល់ថា កម្មមិនប្រកបដោយ ធម៌ ហើយក្លែងធ្វើ វង្វេង ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ កម្មមិនប្រកបដោយ ធម៌ កិត្តុសំគាល់ថា

ଣ୍ଡର୍ଟ

វិនយប៌ជំពេ មហាវិភង្គោ

ឌម្មតាម្មសញ្ញ័ អាបត្តិ ឧុក្ណាដស្ប ។ អឌម្មតាម្មេ ឋមភិកោ អាបត្តិ ឧុក្ណាដស្ប ។ អឌម្មតាម្មេ អឌម្ម-តាម្មសញ្ញ័ អាបត្តិ ឧុក្ណាដស្ប ។

(၈၈৬) မသင်္တန္နိ အ နံရာအေ လုန်း ဟောင်္ဂ အဆက္ခန္ဂ်ိန္ဂ်ာန္ဂ်ာန္ဂို နံရာအေ လုန်း ဟောင်္ဂ ကာမလ၊ နမ္ခန္ရာကလျ မာဒ်ကမ္ခ်ိုက္ကလျာန်ာ ၅

តត័យសិក្ខាបទំ តិដ្និតំ ។

វិនយបិដក មហាវិភង្គ

កម្មប្រកបដោយធម៌ ហើយ (ក្វែងធ្វើវិជ្វេង) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុសំគាល់ថា កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ត្រូវ អាបត្តិទុក្កដ ។

(៣១៤) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិត្តាបទនេះមាន៤ យ៉ាង) គឺ ភិត្តមិនទាន់បានស្តាប់បាតិមោត្តដោយពិស្តាវ ១ ភិត្តុស្តាប់បាតិមោត្តដោយ ពិស្តារអស់វារៈមិនទាន់ដល់ពីរបីដង ១ ភិត្តមិនប៉ីងនឹងក្វែងធ្វើវង្វេង ១ ភិត្តុ ត្តូត ១ ភិត្តដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

សិក្ខាបទទី៣ ចប់ ។

បតុត្ថសិក្ខាបទំ

(៣០៣) នេះ សមយេខ ពុន្ទោ ភកវា សាវត្ថ័យ វិហរតំ ជេតវនេ អនា៩ចំណ្ឌិតាស្បូ អារាមេ ។ តេខ ទោ បន សមយេន នព្វក្ត័យា ភិក្តា កុមិតា អនត្ត-ဗက လန္စာလက္ရွိတာင္ အိုက္စ္ကင္ကို ဗတာဂံ ၊ ေနွ်ာ့ ၅ ၊ ေန រោនត្តំ ។ ភិត្តា រាវមាហំសុ ភិស្ស តុទ្ធេ អាវុសោ ពេនថាតំ ។ ៩ មេ អាវុសោ នព្វក្តិយា ភិក្ត្ កុខិតា អនត្តមនា អមាត់ បញ្ចាំ ខេត្តតំ ។ យេ តេ ភិត្ត អញ្ជ៍ញ ។ មេ ។ នេ នុជ្ឈាយ ខ្លំ ទីយ ខ្លំ វិទា ខេ ខ្លំ ភេទ ဟိ အမ ေႏွာင္လ်ံတာ အိတ္ကို အိုစိုးရာ မေးရွာမေး အိတ္က်မ် បញ្ចាំ ឧស្បត្តិត ។ បេ ។ សច្ចុំ កាំ នុម្តេ ភិក្ខុវេ តុប៌តា អនត្តមនា ភិត្ត្ នំ បញារំ នេយតំ ។ សច្នុ နောက်ဆို ၅ ကြားကို ရုံးရွာ နာနက် နောင် ကို ရာမ តុទេ មោឃបុរិសា កុចិតា អនត្តមនា ភិក្ខានំ បញ់ នស្បថ នេទំ មោឃបុរិសា អប្បសត្នានំ វា បសានាយ

សិក្ខាបទទី ៤

(៣១៣) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ កាលគង់នៅ វត្តជេតវន វបស់អនាថប៊ណ្ណិកសេដ្ដី ជិតក្រងសាវត្តី ។ គ្រានោះឯង ពួកធព្វគ្គិយកិត្តក្រោធ ទឹង ហើយឲ្យប្រហារដល់ពួកសត្តសេវគ្គិយកិត្ត (ភិត្តមានពួក ๑៧) ។ សត្តសេវគ្គិយភិត្តពាំងនោះនាំគ្នាសែកយំ ។ ភិត្ ពំនទ្យាយបានសូរយ៉ាន៍នេះថា ម្នាលអាវ៉ិសោ អ្នកពំនទ្យាយ ហេតុអ្វី ទានជាយំ ។ ពួកសត្តសេវគ្គិយកិត្តគ្វើយថា ម្នាលអាវ៉ុសោ ពួក**ធ**ព្វគ្គិយ-កិត្តទាំងនេះក្រោធទឹងចានឲ្យប្រហារដល់ពួកយើង ។ កិត្តទាំង ឡាយណា មានសេចក្តីជ្រុំថ្នាតិច ។ ២េ ។ កិត្តទាំងទ្បាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្ទះបង្គាប់ថា ពួកធព្វគ្គិយកិត្ត មិនគរួទើងក្រោធ ទឹង ហើយទៅ ប្រហាវកិត្ត ពំងឲ្យយសោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះកាគត្រាស់សូវថា ម្នាលភិត្ត្ ពំងឲ្យយ ព្វថាអ្នកទាំងឲ្យយកោធទឹង ហើយនាំគ្នាប្រហារកិត្តទាំង ទ្បាយ ពិតមែនឬ ។ ពួកធព្វគ្គិយកិត្ថុក្រាបទូលថា សូមទ្រន់មេត្តា ក្រោស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៍មានព្រះភាគ ទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលមោយថុរសទាំង ្បាយ ពូកអ្នកឯងមិនគរូវនិងក្រោធទឹង ហើយនាំគ្នា ប្រហារភិត្តទាំង ឡាយ េ ម្នាល មោយបុរស ទាំង ឡាយ អំពើនេះមិននាំ

វិនយបិដកេ មហាវិភង្កោ

ဗမန္ဆားအိ က အိုးယျားကက စားစာ စားရား ကို အိုးလျားကက စားစား စား အိုးက္အားကို ရမီ ဆိုက္အားဗဒိ အိုင္စိုးမာယ္စားေလာ စားေ အိုက္ရွိ အိုက္ရွိမ်ိဳးရာ အခ်ိန္စုမႈကေ စာတား ေၾကျေ စာစိုန္စိုယာင္ရွိ စ

(៣១៥) ឧបសម្បន្នេ ឧបសម្បន្នសញ្ញ័ កាប់តោ អនត្តមនោ បញ្ចាំ នេតិ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ប ។ ឧប-សម្បន្នេ វេមតិកោ កាប់តោ អនត្តមនោ បញ្ចាំ នេតិ អាបត្តិ ថាចិត្តិយស្ប ។ ឧបសម្បន្នេ អនុបសម្បន្នសញ្ញី កាប់តា អនត្តមនោ បញ្ចាំ នេតិ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ប ។ អនុបសម្បន្នស្ប កាប់តោ អនត្តមនោ បញ្ចាំ នេតិ

វិនយបិឝក មហាវិភង្គ

ឲ្យជ្រះថ្លាដល់តូកជនដែលមិនទាន់ដែះថ្ងា ឬនាំតូកជនដែលដែះថ្ងាហើយ ឲ្យវិងរឹតតែជែះថ្កា ឲ្យេងទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិត្តទាំង ឲ្យយ អ្នកទាំង ឲ្យយ គប្បីសំដែង ឡើង ទូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា កិក្ខណាមួយក្រោធទឹង ហើយឲ្យប្រហារដល់កិត្តផងគ្នា កិត្តនោះត្រៃអោបត្តិចាចិត្តិយ ។ $\{\mathfrak{g}_{\mathfrak{g}},\mathfrak{g}_{\mathfrak{g}}\}$ $(\mathfrak{g}_{\mathfrak{g}},\mathfrak{g}_{\mathfrak{g}})$ $(\mathfrak{g}_{\mathfrak{g}},\mathfrak{g}_{\mathfrak{g}})$ $\mathfrak{g}_{\mathfrak{g}}$ $\mathfrak{g}_{\mathfrak{g}$ $\mathfrak{g}_{\mathfrak{g}}$ $\mathfrak{g}_\mathfrak{g}$ $\mathfrak{g}_\mathfrak{g}$ $\mathfrak{g}_\mathfrak{g}$ \mathfrak{g} \mathfrak{g} សិត្ត្ថាបទទី ១ នៃចារាជិតកណ្ឌូ ។ ពាក្យថា ដល់ភិត្តផងគ្នា គឺដល់ភិត្ត្ ដទៃ ។ ពាក្យថា ក្រោធ១ឹង សេចក្តីថា មានចិត្តមិនត្រេកអរ មានចិត្ត គុំគួន មានចិត្តវឹងត្នឹង ។ ពាក្យថា ឲ្យប្រហារ គឺឲ្យប្រហារដោយកាយក្តី ដោយវត្ថុជាបន្ដឹងតាយក្ដី ដោយវត្ថុសម្រាប់ចោលក្ដី ដោយហោចទៅ សូម្បីតែដោយស្វឹកព្រលិត កិត្តនោះត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ ទឹងឲ្យប្រហាវ ត្រវអាបត្តិជាចិត្តិយ ។ ឧបសម្បន្ន កិត្តមានសេចក្តី សង្ស័យ ហើយ: ក្រាតទំឹងឲ្យប្រហារ ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ ទបសម្បន្ ភិត្ត្ សំគាល់ថាជាអនុបសម្យន្ន(b) ហើយក្រោធ ទឹងឲ្យប្រហារ ត្រូវអា-បត្តិធុាចិត្តិយ ។ កិត្តក្រោងទឹង ហើយឲ្យប្រហាដេលអនុបសម្បន្ន បានដល់ភិក្ខុ ។ ៤ បានដល់ជនមិនមែនភិក្ខុ ។

ကျမ်းကျ

ជាចិត្តិយកណ្នេ សហធម្មិតវគ្គស្ស ចតុត្ថសិក្ខាបទស្ស អនាបត្តិវាពា

ಕಾರ್ಕ್ಷೆ ಕಷ್ಟೇ ಸುದ್ದ ಸಂಭಾಗಿದ್ದ ನಿರಿಸುವಿರಿಸುತ್ತು ಕುರ್ಕ್ಲಿ ಕಟ್ಟು ಸುದ್ದ ಸಂಭಾಗಿದ್ದ ಗ್ರಾಕ್ಟ್ ಕಾರಕ್ಷಿ ಕಟ್ಟು ಸುದ್ದ ಸಂಭಾಗಿದ್ದ ಸಂಭಾಗಿದ್ದ ಸುರಕ್ಷಿ ಕಟ್ಟು ಸುದ್ದ ಸಂಭಾಗಿದ್ದ ಸಂಭಾಗಿದ್ದ ಸುರಕ್ಷಿ ಕಟ್ಟು ಸುದ್ದ ಸಂಭಾಗಿದ್ದ ಸಂಭಾಗಿದ್ದ ಸುರಕ್ಷಿ ಕಟ್ಟು ಸುದ್ದ ಸುದ್ದ ಸಂಭಾಗಿದ್ದ ಸುರಕ್ಷಿ ಕಟ್ಟು ಸುದ್ದ ಸುದ್ದ ಸುರಕ್ಷಿ ಸುರಕ್ಷಿ ಕಟ್ಟು ಸುದ್ದ ಸುದ್ದ ಸುರಕ್ಷಿ ಸುರಕ್ಷಿ ಸುರಕ್ಷಿ ಕಟ್ಟು ಸುದ್ದ ಸುದ್ದ ಸುರಕ್ಷಿ ಸುರಕ್ಷಿ ಸುರಕ್ಷಿ

(៣០៦) អនាខត្តិ កោនខំ វិលេមិយមានោ ទៅត្នា-ជំប្បាយោ បញ្ហារំនេតិ នុម្មត្តកាស្ប អានិតាម្មិតាស្បាតិ ។

ចតុត្ថសិក្ខាបទំ នំដ្នំតំ ។

(៣១៦) វារ:ដែលមិនត្រវិអាបត្តិ (ក្នុងសិត្តាបទនេះមាន ៣ យ៉ាន៍) គឺភិត្តុដែលជនណាមួយ បៀត បៀន ហើយមាន សេចក្តីជ្រាថ្នា ដើម្បីនឹងឲ្យ រួច ទូនក៏ឲ្យប្រហារ ទៅវិញ ១ ភិត្តុធ្លត ១ ភិត្តុដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

សិក្ខាបទទី ៤ ចប់ ។

បញ្ចមសិក្ខាបទំ

(៣០៧) គេខ សមយេខ ពុន្ធោ ភកវា សាវត្ថិយំ វិហវត៍ ដេតានេ អនា៩ខំណ្ឌិតាស្បូ អារាមេ ។ តេន ទោ បាន សមយោន ជាព្វុក្តិហា ភិក្ខា្ច កុមិតា អនត្តមនា សត្តសេវត្តិយាន ភិត្ត្តនំ តលសត្តិតាំ ទុត្តិវត្តិ ។ តេ បញាសេមុច្ភិតា ពេនត្តិ ។ ភិក្ខុ វាមាហំសុ កំស្ប តុទ្ធេ អាវ៉ុសោ ភេឧថាតំ ។ ឥទេ អាវ៉ុសោ ជព្វត្ត័យា ភិត្ចូ តុខិតា អនុត្តមនា អម្លាត់ តលសត្តិតំ ឧត្តិ-វត្តិតំ ។ យេ តេ ភិត្តា អញ្ជិញ ។ ចេ ។ តេ ខុជ្ឈាយត្តិ စီယန္နိဂိစားစန္နဲ့ ကင်္ဂတိ အမ အစွက္ဂိယာ စိက္ခ္က ကုစ်ခာ អឧត្តមនា⁽⁰⁾ភិក្ខុ ំ តលសត្ត៌ ំ ។ ស្រុំស្បិត្ត ំ ។ ប ។ សច្ំ កាំវ តុ ទេ ភិក្ខុវ កុ បិតា អនត្តមនា ភិក្ខុ ជំ តលសត្តិកាំ ឧត្តិថោត ។ សខ្ញុំ ភតវាតិ ។ វិករហ៍ ရုုးရွာ နာနာ႔ နာင် ဟို ဆုု နုုမ္မ ၊မာယ ပုုနီ႔ កុចិតា អនត្តមនា ភិក្តុនំ តលសត្តិកំ ឧក្តុំស្បែថ

សិក្ខាបទទី ៥

(៣១៧) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ កាលគង់នៅវត្ត ដេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិតសេដ្ឋី ជិតក្រងសាវត្ថី ។ ត្រានោះឯង ពួក ធព្វគ្គិយភិត្ខក្រោធទឹង ហើយងាល់ពែងគឺថាតដៃ ឲ្យើងសំដៅពុកសត្វសេ-វត្តិយភិត្ថ្ (:ធ្វីអាការបដ្ដចជានឹងវាយ) សត្តរសវគ្គិយភិត្ត្ ទាំងនោះទើបតែ នឹងរួចអំពីប្រហារមកហើយ (មានសេចក្តីភិតភ័យ) ដំនាំគ្នាយំ ។ ភិត្ត្**ពំ**ង ទ្បាយបានស្សយ៉ាំងនេះថា ម្នាលអាវ៉ុសោ ហេតុអ្វីបានជាពួកអ្នកយំ ។ សត្តរសវគ្គិយភិត្តច្វើយថា ម្នាលអាវ៉ុសោ ធព្វគ្គិយភិត្តទាំងនេះ (កាធ**ទំ**ង ហើយងាបាតដៃទ្បើនដូចជាលំពែងសំដៅពូកយើង ។ ភិក្ខុទាំងឡាយណា មានសេចក្តីជ្រាថ្នាតិច ។ ចេ ។ កិត្តទាំង ទ្យាយនោះ ពោល ពោសតិះដៀល បន្ទុះបង្ទាប់ថាពួកធព្វគ្គិយភិត្តមិនគរូន៍ង (កាធ រឹង ហើយងាបាតដៃ ឲ្យីងដុច ជាលំពែងសំដៅភិក្ខុផងគ្នាសោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សូរូថា ម្នាលកិត្តទាំងឲ្យយ ឲ្យថាអ្នកទាំងឲ្យយក្រោធទំង ហើយងាចាតដៃទ្យើង ដូចជាលំពែងសំដៅភិត្តទាំងទ្បាយ ពិតមែនឬ ។ ពួកធព្វគ្គិយភិត្តទូលថា សូមទ្រង់មេត្តា (ជាស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៍មាន ព្រះកាឝ *[*ទន់តិះដៀលថា ម្នាលមោយបុរសទាំងទ្បាយ ព្លុកអ្នកឯងមិនគួរនិង ក្រោធទឹង ហើយងាបាតដៃ ឲ្យើនដូចជា លំពែងសំដៅភិត្ត ទាំង ឲ្យយ េ

៣ចិត្តិយកណ្ដេ សហធម្មិតវគ្គស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទស្ស បញ្ហត្តិ

នេតំ ទោឃបុរិសា អប្បសន្នានំ វា បសានាយ បសន្នានំ វា ភិយ្យោភាវាយ ។ បេ ។ រៅញ្ បន ភិត្តាវេ ៩ទំ សិត្តាបនំ ឧន្ទិសេយ្យា៩ យោ បន ភិត្តា ភិត្តាស្ប កាប់តោ អនត្តមនោ នាលសត្តិតាំ ឧត្តិបេយ្យ ចាច់ត្តិយន្តិ ។

(៣០៤) យោ បនាតិ យោ យាធិសោ ។ បេ ។ ភិក្ខុតិ ។ បេ ។ អយំ ៩មស្មឹ អគ្គេ អធិប្បោតា ភិក្ខុតិ ។ ភិក្ខុស្បាតិ អញ្ញស្ប ភិក្ខុស្ប ។ កុមិតោ អនុត្តមនោតិ អនភិរន្ធោ អាមាតចិត្តោ ទិលជាតោ ។ តលសត្តិកាំ ឧត្តិបេយ្យាតិ កាយំ វា កាយៗ ដិពន្ធំ វា អន្តមសោ ឧប្បលបត្តំបិ ឧទ្ទាបតិ អាចត្តិ ទាចិត្តិយស្ប ។

(៣၈๙) ឧបសម្បន្នេ ឧបសម្បន្នសញ្ញ័ កុបំតោ អនត្តមនោ តលសត្តិកាំ ឧក្កំរតំ អាបត្តិ ទាင់ត្តិយស្ប ។ ឧបសម្យន្នេ វេមតំកោ កុបំតោ អនត្តមនោ តល-សត្តិកាំ ឧក្កំរតំ អាបត្តិ ទាင់ត្តិយស្ប ។ ឧបសម្យន្នេ អនុបសម្បន្នសញ្ញ័ កុបំតោ អនត្តមនោ តលសត្តិកាំ ឧក្កំរតំ អាបត្តិ ទាင់ត្តិយស្ប ។ អនុបសម្បន្នស្ប

ന്യപ്പ

លបិត្តិយកណ្ឌ សហធម្មិពវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ម្នាលមោឃបុរសទំងទ្បាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជិះថ្ងាដល់ពួកជន វដលមិនទាន់ជិះថ្ងា ឬនាំពួកជនដែលជិះថ្ងាហើយ ឲ្យរឹងរឹតតែជែះថ្ងា ឲ្យើងទេ ។ បេ ។ ម្នាលកិត្តទាំងឲ្យាយ អ្នកទាំងឲ្យាយគប្បីសំដែង ឲ្យើង នូរ៉ូសិត្តាបទនេះយ៉ាងនេះថា កិត្តណាមួយកោធទឹង ហើយងារឲ្យីងនូវ លំពែនតំបាតដៃសំដៅកិត្តផងគ្នា កិត្តពោមួយកោធទឹង ហើយងារឲ្យីងនូវ លំពែនតំបាតដៃសំដៅកិត្តផងគ្នា កិត្តពោមួយ មានសេចក្តីដូចគ្នាក្នុងសិត្តា-បទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ហ ។ ពាក្យថា សំដៅកិត្តផងគ្នា គឺសំដៅកិត្ត ដទៃ ។ ពាក្យថា កោធទឹង គឺមានចិត្តមិន តែកអរ មានចិត្តគុំគួន មានចិត្តរឹងថ្នឹង ។ ពាក្យថា ងាទ្បើងនូវលំពែងគឺបាតដៃ សេចក្តីថ្វា កិត្តលើកកាយក្តី លើកវត្តជាប់នឹងកាយក្តី ទ្បើងជន្វ ដោយហោចទៅ សូម្បីតែស្ងឹកព្រលិត ត្រូវអាចត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣១៩) «បសម្បន្ន កិត្តសំគាល់ថា «បសម្បន្ន ហើយក្រោធទំង៍ ងាលំពែងគឺជាតដៃទ្បើង ត្រូវអាបត្តិជាចិត្តិយ ។ «បសម្បន្ន ភិត្តមាន សេចក្តីសង្ស័យ ហើយក្រោធទំងីងាលំពែងគឺជាតដៃទ្យើង ត្រាអាបត្តិ ជាចិត្តិយ ។ «បសម្បន្ន ភិក្ខុសំគាល់ថាអនុបសម្បន្ន ហើយក្រោធទំង ងាលំពែងគឺជាតដៃទ្បើង ត្រាវអាបត្តិជាចិត្តិយ ។ ភិត្តុក្រោធទំងដល់ ကုစ် ၏ မဒ္ရမ ေဆာ ကလာရွိကံ ရင္ဂ်ားစံ မာမရွိ ရင္က ေဆာ္သ မရမ ေဆာင္အျပင္ ရမလာမျင္မလာ္က မာမရွိ ရင္က ေဆာ္သ မရမ ေဆာင္အေၾကာင္း ေဆာင္ရွိ ရင္က ေဆာ္သ ရင္က ေဆာင္ရဲ့ အေရာ ေဆာင္ရွိ ေဆာင္ရဲ့ ေဆာင္ ကေနာ္ မာဆာင္ရွိ ေဆာင္ ေဘာက္ ေဆာင္ ကေနာ္ မာဆာင္ရွိ ေဆာင္ ေဘာက္ ေဆာင္ ကေနာ္ အေရာက္ ေလာက္ရွိကံ ရင္ဂ်ားစံ ရမ္မွရွက ဆျ မာန္တာ စီမွာကာ ေလာက္ရွိကံ ရင္ဂ်ားစံ ရမ္မွရွက ဆျ မာန္တာ စီမွာကာ ေသာင္ရွိကံ ရင္ဂ်ားစံ ရမ္မွရွက ဆျ

បញ្ចមសិក្ខាបទ និដ្ឋិត ។

თცბ

វិនយបិដក មហាវិភង្គ

អនុបសម្យន្ធ ហើយងាលំពែងគឺបាតដៃ េព្យ័ង ត្រូវអាបត្តិ ៤ ក្ដង ។ អនុបសម្យន្ន ភិត្ត្ សំគាល់ថា ឧបសម្យន្ន ត្រូវអាបត្តិ ៤ ក្ដង ។ អនុបសម្យន្ន ភិត្តមានសេចក្ដីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិ ៤ ក្ដង ។ អនុបសម្យន្ន ភិត្ត សំគាល់ថា អនុបសម្យន្ន ត្រូវអាបត្តិ ៤ ក្ដង ។ អនុបសម្យន្ន ភិត្ត សំគាល់ថា អនុបសម្យន្ន ត្រូវអាបត្តិ ៤ ក្ដង ។ (៣៤០) វារ: ដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិត្តាបទនេះមាន ៣ យ៉ាន៍)

sos a fanoina a fan a tai a fan a

សិក្ខាបទទី៥ ៥បំ ។

ធដ្មសិក្ខាបទំ

(៣৮១) តេន សមយេន ពុន្នោ ភកវា សាវត្ថិយំ វិហវត៌ ដេតវនេ អនា៩ខំណ្ឌិតាស្បូ អាវាទេ ។ តេន ទោ បន សមយេន នទ្វក្តិយា ភិក្ត្ ភិក្តុំ អមូលកោន សង្ឃាធិសេសេន អនុន្ទំសេន្តិ ។ យេ គេ ភិក្តា អប្បិត្ ។ ខេ ។ តេ នុជ្ឈាយន្តំ ទីយន្តំ វិទា ខេត្តំ កេដំ ហំ នាម នព្វភ្តំយា ភិត្ត្ ភិត្ត្ អមូលតោន សន្បានិសេសេន မင္ကန္နံုလေလးႏြန္ပံ ေျပာ ျမင့္ ေက်ာ္ နုမ္မာ က်ိဳက္စား ភិត្តុំ អមូលតោន សន់្បានិសេសេន អនុន្នំសេថាតិ ។ សថ្នំ ភកវាតិ ។ វិករហិ ពុន្ធោ ភកវា កាដំ ហិ នាម តុទ្លេ មោយបុរិសា ភិក្ខុំ អមូលកោន សង្ឃានិ. လေးလာ အခုန္ဖိုးလာလ္ခင္က အေရ အေယာင္စုံလာ အတ္မ-လည္းငံ က ဗလာအယ ဗလဥ္ရာငံ က အိဳးယ႑ာကကယ

--- *----

សិក្ខាបទទី ៦

(៣៤១) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជ៍មានព្រះភាគ កាលគង់នៅវត្ត ជេតវន របស់អនាថចិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ពួកធព្វ-គ្គិយកិត្តនាំគ្នាកំចាត់ (គឺចោទ) កិត្តផងគ្នាដោយអាបត្តិសង្ឃាទិសេសមិន មានមូល ។ កិត្ត ពំង ឡាយណាមានសេចក្ដីប្រាជ្ញាតិច ។ បេ ។ កិត្ត ពំង-ឲ្យយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ពួកធព្វគ្គិយកិត្តមិនគូរ នឹងចោទកិត្តផងគ្នាដោយអាបត្តិសង្ឃាទិសេសមិនមានមូលសោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៍មានព្រះភាគត្រាស់សូរថា ម្នាលភិត្តទាំងទ្បាយ ឲ្យថាអ្នកទាំងទ្បាយ ចោទកិត្តផងគ្នាដោយអាបត្តិសង្ឃាទិសេសមិនមានមូល តិតមែនឬ ។ ពួក តព្វគ្គិយភិត្តទូលថា សូមទ្រង់មេត្តា ជ្រោស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ ដ៏មានត្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលមោយបុរសទាំងទ្បាយ ពួកអ្នកឯង មិនគូវនឹងចោទកិត្តផងគ្នាដោយអាបត្តិសង្ឃាទិសេសមិនមានមូលទេ ម្នាល មោយបុរសទាំងទ្បាយ អំពើនេះមិននាំឲ្យជ្រះថ្វាដល់ជនទាំងទ្បាយដែល មិនទាន់ជ្រះថ្ងា ឬនាំពួកជនដែលជែះថ្ងាហើយឲ្យរឹងរឹតតែជ្រះថ្ងាឡើងទេ

វិនយបិដកេ មហាវិភង្គោ

។ ខេ ។ វាវញ្ ទន ភិក្ខាវេ ៩មំ សិក្ខា ទនំ នុន្ទិសេយ្យ៩ យោ ខន ភិក្ខា ភិក្ខាំ អមូលកោន សង្ឃនិសេសេន អនុន្នំសេយ្យ ទាចិត្តិយន្តិ ។

(៣៤៤) យោ បនាតិ យោ យានិសោ ។ បេ ។ ភិត្ត្តិតិ ។ បេ ។ អយំ ៩មស្មឺ អត្តេ អដិប្បេតោ ភិត្ត្តិតិ ។ ភិត្តុត្តិ អញ្ញំ ភិត្តុំ ។ អម្វូលកាំ នាម អនិដ្ឋំ អសុតំ អបរិសន្តិតំ ។ សង្ឃានិសេសេនាតិ តោស ឆ្នំ អញ្ញតាវេន ។ អនុន្នំសេយ្យាតិ ចោនេតិ វា ចោនាបេតិ វា អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ប ។

(៣៤៣) ឧបសម្បន្នេ ឧបសម្បន្នសញ្ញ័ អមូលកោន សង្ឃាន់សេសេន អនុន្ធុំសេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ប ។ ឧបសម្បន្ន វេមតិកោ អមូលកោន សង្ឃាន់សេសេន អនុន្ធុំសេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ប ។ ឧបសម្បន្ន អនុ-បសម្បន្នសញ្ញ័ អមូលកោន សង្ឃាន់សេសេន អនុន្នំ-សេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ប ។ អាចារវិបត្តិយា វា និដ្ឋិវិបត្តិយា វា អនុន្នំសេតិ អាបត្តិ ឧុត្តដស្ប ។

೧೯೪೮

វិនយប៌ជក មហាវិភង្គ

។ បេ ។ ម្នាលកិត្តទាំងទ្បាយ អ្នកទាំងទ្បាយគប្បីសំដែងទ្បើងនូវសិត្តាបទ នេះយ^{៉ា}ងនេះថា កិត្តណាមួយចោទកិត្តផងគ្នាដោយអាបត្តិសង្ឃាទិសេស មិនមានមូលេ ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។

(៣៩៤) ត្រជំពាក្យថា ភិក្ខុណាមួយ មានសេចក្តីដូចគ្នាក្នុង សិក្ខាបទទី១ នៃចារាជិកកណ្ឌ ។ ពាក្យថា ភិក្ខុផងគ្នា គឺភិក្ខុដទៃ ។ ដែល ហៅថា មិនមានមូល គឺអាបត្តិសង្ឃាទិសេសដែល១នមិនបានឃើញ មិនចានឮ មិនចានរង្កៀស ។ ពាក្យថា ដោយអាបត្តិសង្ឃាទិសេស គឺបណ្តាសង្ឃាទិសេសទាំង ១៣ សិក្ខាបទ សិក្ខាបទណាមួយ ។ ពាក្យ ថា ចោទ សេចក្តីថា ភិក្ខុចោទឯងក្តី ប្រើគេឲ្យចោទក្តី ត្រូវអាបត្តិ ប្រចិត្តិយ ។

(៣៤៣) «បសម្បន្ន ភិត្ត្ សំគាល់ថា «បសម្បន្ន ហើយចោទ ដោយអាបត្តិសង្ឃាទិសេសមិនមានមូល ត្រូវអាបត្តិថាចិត្តិយ ។ «បសម្បន្ន ភិត្តុមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយចោទដោយអាបត្តិសង្ឃាទិសេសមិនមាន មូល ត្រូវអាបត្តិប៉ាចិត្តិយ ។ «បសម្បន្ន ភិត្តសំគាល់ថា អនុបសម្បន្ន ហើយចោទដោយអាបត្តិសង្ឃាទិសេសមិនមានមូល ត្រវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ ភិត្តចោទដោយអាចារវិបត្តិក្តី ដោយទិដ្ឋិវិបត្តិក្តី ត្រូវអាបត្តិចុក្ខដ ។ ធដ្ឋសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

អនុបសម្បុរេជ្ជ ឧបសម្បុន្នសញ្ញ័ អាបត្តិ ឧុក្កដស្ប ។ អនុបសម្បុរេជ្ជ វេមត៌តោ អាបត្តិ ឧុក្កដស្ប ។ អនុប-សម្បុរេជ្ន អនុបសម្បន្នសញ្ញ័ អាបត្តិ ឧុក្កដស្ប ។ (៣৮៤) អនាបត្តិ តថាសញ្ញី ចោធេតំ វា ចោធា-បេតំ វា ឧម្មត្តកាស្ប អាធិកាម្មិកាសព្រតិ ។

លចិត្តិយកណ្ដេ សហធម្មិពវត្តស្ស នដ្ឋសិក្ខាមទស្ស អនាបត្តិវាជា

អនុបសម្បន្នំ អនុន្ទសេន៍ អាចន្ត៍ នុត្តដស្ប ។

നിഷ്

ាចិត្តិយកណ្ដូ សហធម្មិតវិត្ត សិក្ខាបទទី ៦ វារះដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ភិត្តុ ចោទអនុបសម្បន្ន ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ អនុបសម្បន្ន ភិត្តុសំគាល់ថា ឧបសម្បន្ន (ហើយចោទ) ត្រិវអាបត្តិទុក្កដ ។ អនុបសម្បន្ន ភិត្តុមាន សេចក្តីសង្ស័យ ត្រិវអាបត្តិទុក្កដ ។ អនុបសម្បន្ន ភិត្តុសំគាល់ថាអនុ-បសម្បន្ន ត្រិវអាបត្តិទុក្កដ ។ (៣৬៤) វារះដែលមិនត្រិវអាចត្តិ (ក្នុងសិត្តាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង) គឺភិត្តុមានសេចក្តីសំគាល់ចាំតមែនហើយចោទឯងវត្តី ប្រើគេឲ្យចោទក្តី ១ ភិត្តុធ្មត ១ ភិត្តូដើមបញ្ញាត្តិ ១ ។

សិក្ខាបទទី ៦ ០បំ ។

សត្តមសិក្ខាបទំ

(៣២៤) នេះ មានលេខ ម៉ន្លោ មនុស្ស សារទ័យ វិហានំ ដេនានេ អនា៩ខំណ្ឌិតាស្ស ភារាទេ ។ នេន ទោ បន សមយេន នព្វក្តិយា ភិក្ត្ត សត្តាសក្តិយានំ ភិត្តនំ សញ្ចុំថ្ង តាត្តថ្នំ ឧបឧមាន្តិ ភតវតា អាវុសោ ည်ိဳက္ခ္တာဗၚ စက္တာန္ ေဒၚသီလနား(လဥ္) ဗုန္လ(လ) ဒုဗ-လဗျားေၾကားနာ နားမွာ ေရသီလေးခ်ားလျာ ရပလဗျင္ဆာ ကင္နီ ကေနးမွာ မင္မဝနာမျင္ဆာနီ ၅ အေ ကေနန္နီ ၅ ភិត្ត រាវចាហ៍សុ តិស្បូ តុទ្លេ អាវុសោ រោឧថាតិ ។ វមេ អាវុសោ ឧព្វក្ត័យ ភិក្ត្ អម្លាក់ សញ្វិទ្ធុ កុក្តុទ្ធុំ ឧបឧហត្តិតំ ។ យេ តេ ភិត្ត អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តេ နင့္စာထင္ရွိ စီယင္ရွိ ဒီဓားငင္ရွိ အင်ိဳ စာ အမ အခုန္ပိုယာ ភិត្ត⁽⁰⁾ ភិត្តិនំ សញ្វិទ្ធ តុត្តិទំ នុបនហិស្បត្តិតំ ។ បេ ។ လင္နံ က်ာ ရုမ္မေ ဂ်ာက္စား ဂ်ာက္စား လက္ခ်င္ ကုက္ခင္နံ ឯត្ថន្តរោលត្តរសវត្តិយានន្ត្រំបិ កត្ថបិ បោត្ថពេ អត្ថិ ។

- ----

សិក្ខាបទទី 🗇

(៣៤៥) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៍មានព្រះភាគ កាលគង់នៅ វត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ពួកធព្វគ្គិយភិត្ខុក្វែងបង្គហេតុឲ្យមាន សេចក្តីវង្វៀសសង្ស័យកើតដល់ពួក សត្តសេវគ្គិយកិត្តថា ម្នាលអាវុសោ សិត្តាបទព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ បញ្ហត្ត qកហើយថា បុគ្គលមានឆ្នាំថយពី ៤០ សង្ឃមិនគប្បីឲ្យឧបសម្បទា ឡើយ ចំណែកពួកលោកមានអាយុមិនទាន់ដល់ ៤០ ឆ្នាំមកទទួល ឧប-សម្បូទា ពួកលោកមិនមែនដាទ្ចបសម្បន្នទេដឹង ។ សត្តសេវគ្គិយ ភិត្តទាំងនោះកំនាំគ្នាយំ ។ ភិត្តទាំងទ្បាយបានសូរយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុ-សោ តូកលោកយំ ព្រោះអ្វី ។ តូកសត្តសេវគ្គិយកិត្ត(q)ប់ថា អាវ៉ុសោ ក្វែងបង្កហេតុឲ្យមានសេចក្តីរង្កៀសសង្ស័យដល់ **ធព្**គ្គិយភិត្តពំងនេះ ពូកយើង ។ ភិក្ខុពំនឲ្យយណាមានសេចក្ដីប្រាប់គិច ។ បេ ។ ភិក្ខុ ទាំនទ្បាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្ទះបង្គាប់ថា ពួកធព្វគ្គិយភិក្ខុមិន គរួវទំឹងបង្កហេតុឲ្យមានសេចក្តីរង្កៀសសង្ស័យ ដល់ភិក្ខុទាំង ឲ្យយផង គ្នា សោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សូវថា ម្នាលភិត្ត្ ទាំង ឡាយ *ពួកអ្ន*កឯងក្លែងបងហេតុឲ្យមានសេចក្តីរង្វេសសង្ស័យដល់កិត្ត្ ត្វូថា

បាចិត្តិយកណ្ដេ សហធម្មិកវត្តស្ស សត្តមសិក្ខាបទស្ស បញ្ហត្តិ ឧបឧមាថាតំ ។ សច្ចុំ ភកវាតំ ។ វិករហំ ពុន្តោ កកក់ តថំ ហិ ៣ម តុទ្លេ ទោយ បុរិសា ភិក្ខុ ជំ မေးလူလည္းငံ က ဗေလာ့အာဏ ဗလည္းငံ က အိုးလာျားက-វាយ ។ បេ ។ រៅវញ្ បន ភិក្ខាប់ ៩មំ សិក្ខាបនំ နန္နီးလယျား ေလာ စခ အိက္ရာ အိက္ရာလ႑ လက္ခ်ဳပ္န តុត្តថ្នំ ឧបឧហេយ្យ វត៌ស្បូ មុហុត្តទរ្នំ អដាសុ (၈၆၃) ကာ အဆို ကာ ကာန်းနာ ၅ အ ၅ ភិត្តាតិ ។ ចេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្តេ អជិប្បោតា အိက္ခ္အဆံဳ ၅ အိန္ဒာလ္႐ုံးရွိ မက္လာလ္႐ုံးအိန္ခ်ာလ္ပုံ ၅ လက္ခ်ဳတ္မွားအိ သာငးန္တာ လញ္တာငးန္တာ ဧဗၚ မအိဒိ၏နွာ ဒီဆိုက္ကာမော ၅ ကက္လင့္ ဒုၒႄႄးမာယ္ပါးေနာ့ အဲးလႊံးလည္ ဗးေရာ နံ

றறை

បាចិត្តិយកណ្ឌ សហធម្មិពវត្ត សំក្លាបទទី ថា សេចក្តីបញ្ញត្តំ

ពំងំទ្យា យផងគ្នា ពិតមែនឬ ។ ពួកធព្វគ្គិយកិត្តទួលថា សូម (៨ មេត្តា (បាស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មាន ព្រះភាគ (៤ ធំតិះ ដៀល ឋា ម្នាល មោឃ បុរស ព៌ង ឲ្យាយ ពួកអ្នក ឯងមិន គួរនឹង ភ្លែង បង្ក ឲ្យ មាន សេច ក្តី វ ត្តៀសសង្ស័យដល់កិត្ត ពំងំ ឲ្យាយផងគ្នា : « ម្នាល មោឃ បុរស ពំងំ ឲ្យាយ អំ ពើ នេះ មិន មែន នាំ ឲ្យជ្រៃដ ស្នំ ក្នុង នដែល មិន ទាន់ ជែះ ថ្វា បុនាំ ពួក ជនដែល ជែះ ថ្វា ហើយ ឲ្យ ដែរី ត តែ ជ្រះ ថ្វា តេ ទាន់ នៅ ទេ ថ្វា ប បុនាំ ពួក ជនដែល ជិះ ថ្វា ហើយ ឲ្យ ដែរី ត តែ ជ្រះ ថ្វា ទេ ទាន់ ដែះ ថ្វា បុនាំ ពួក ជនដែល ជិះ ថ្វា ហើយ ឲ្យ ដែរី ត តែ ជ្រះ ថ្វា ទេ ត្រ បេ ។ ម្នាល កិត្ត ពាំង ទ្យាយ អ្នក ពាំង ទ្យាយ គេ ច្បី សំ ដែង ទ្បើង នៅ សិត្តាបទ នេះ យោង នេះ ថា ភិត្ត ណា មួយ ភ្លែង ចក្តី ហេតុ ឲ្យ មាន សេច ក្តី រ នៀសសង្ស័យដល់កិត្ត ដង គ្នា ដោយ គិត ថា (សេច ក្តី រ ត្រៀសសង្ស័យ នេះ) កើត ទ្បើង តារមិនសប្បាយ ចិត្ត នឹង មានដល់កិត្ត នោះ ១ វ ពេច មិន ទាន កិត្ត នោះ ត្រូវអាប ត្ត ចាចិត្តិយ ហោះ ធ្វើ សេច ក្តី រ ត្តៀសសង្ស័យ នោះ ឯងដា ហេតុ តិត មិន មែន ហេតុ ដទៃ ទ្យើយ ។

(៣៤៦) ត្រង់ពាក្យថា ភិត្តណាមួយ មានសេចក្តីដូចគ្នាក្នុងសិត្តា-បទទី១ នៃចារាជិកកណ្ឌ ។ ពាក្យថា ដល់ភិត្តផងគ្នា គឺដល់ភិត្តុ ដទៃ ។ ពាក្យថា ភ្លែង សេចក្តីថា ភិត្តដឹងគឺដឹងផាក់ ភ្លែងល្មើសប្រព្រឹត្ត កន្ធង ។ ពាក្យថា បង្កលេតុឲ្យមានសេចក្តីរង្កៀសសង្ស័យ សេចក្តី ថា ភិត្តុណាបង្កហេតុឲ្យមានសេចក្តីរង្កៀសសង្ស័យថា លោកទំនង

^ឧបសម្យញ្ញេ ⁷ំកាលេ មញ្ញេ តយា កុត្តំ មជ្ជំ មញ្ញេ តយា ប៊ីតំ មាតុក្តាមេះ សន្ធំ រហោ មញ្ចេ តយា ធំសំន្នន្តំ កុត្តច្ំ នុមឧហត៍ អាមត្តំ ទាច់ត្តិយស្ប ។ ଧតនៅ ខင္ទយំ mrិត្វា អនញន្ត្តំ ន អញ្ញោ កោច ဎင္ဒုဏ ၊ဟာခ်ီ ကုန္ကင္ခ်ီ **ဒုၓၕၯိဳ**နံု **႒** (၈၉၅) ဒေသခါးဒီ ဒေသခါးဒီသည္ သည္ဝိ ကုက္က ပ္ခံ ဒုဒဒတ္ခ်ာ မာဗန္မွာ ေဓာင်းနွာ ယ လ္မ ု ဒု ဒု လ ဗျက္ဆ ឋមន៍កោ សញ្ចុំç កុត្តុçំ ឧមឧមាន៍ អាមត្តំ មា-င်းန္ရှိယ လ႑ ၫ ရၓ လ ဗ႑န္န္ မ နေု ၓ လ ဗ႑န္န္ လ ၮၞိ ဇ္န လဗျမ္နည္၊ လက္ခ်ဳင္ ကုန္ယာင္နံ ဒုၒၕၯႜၐၴ အၒႜၐၟ ဒိုင္ယားၾကား က မင္မင္မက ရက္ မင္က ေနာက္ မင္က မ ទុត្តាដស្ប ។ អនុបសម្បន្នេ វេមន៍កោ អាបត្តំ ខុត្តា-ដស្ប ។ អនុបសម្បន្ន អនុបសម្បន្នសញ្ញ័ អាបត្តិ នុត្តិដស្ស ។

វិនយបិដកេ មហាវិភង្កោ

றைம

វិនយចិដក មហាវិភង្គ

ជាមានឆ្នាំមិនទាន់គ្រប់ ៤。 ហើយ ទបសម្បទាទេដឹង លោកបរិកោគ អាហាវក្នុងវេលាវិកាលទេដឹង លោកផឹកទឹកស្រវឹងទេដឹង លោកអង្គុយ ក្នុងទីស្វាត់ជាមួយនឹងមាតុគ្រាមទេដឹង ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ពាក្យថា ព្រោះធ្វើសេចក្តីរង្កៀសសង្ស័យនោះឯងជាហេតុពិត មិនមែន ហេតុដទៃទ្បើយ សេចក្តីថា ហេតុណាមួយដទៃគ្មាន ចំពោះត្រង់បង្ក ហេតុឲ្យមានសេចក្តីរង្កៀសសង្ស័យកើតទ្បើងប៉័ណ្ណោះឯង ។

(៣৬៧) «បសម្បន្ន ភិត្ត្ សំគាល់ថា «បសម្បន្ន ហើយក្លែង ផ្ដើមសេចក្ដីរភ្លៀសសង្ស័យឲ្យកើតទ្បើង ត្រូវអាបត្តិជាចិត្តិយ ។ «ប-សម្បន្ន ភិត្តមានសេចក្ដីសង្ស័យ ហើយក្វែងផ្ដើមសេចក្ដីរភ្លៀសសង្ស័យ ឲ្យកើតទ្បើង ត្រូវអាបត្តិជាចិត្តិយ ។ «បសម្បន្ន ភិត្តសំគាល់ថា អនុបសម្បន្ន ហើយក្លែងផ្ដើមសេចក្ដីរវិន្ដៀសសង្ស័យឲ្យកើតឡើង ត្រូវ អាបត្តិជាចិត្តិយ ។ ភិត្តុក្លែងផ្ដើមសេចក្ដីរវិន្ដៀសសង្ស័យឲ្យកើតទ្បើង ត្រូវ អនុបសម្បន្ន ត្រូវអាបត្តិខុក្កដ ។ អនុបសម្បន្ន ភិត្ត្ សំគាល់ថា «បសម្បន្ន ត្រូវអាបត្តិខុក្កដ ។ អនុបសម្បន្ន ភិត្ត្ សំគាល់ថា «បសម្បន្ន ត្រូវអាបត្តិខុក្កដ ។ អនុបសម្បន្ន ភិត្ត្ ស្កង ។ អនុបសម្បន្ន ភិត្ត្ សំគាល់ថា អនុបសម្បន្ន ភិត្ត្តសំគាល់ថា អនុបសម្បន្ន ត្រូវអាបត្តិខុក្កដ ។ றற்

ជាចិត្តិយកណ្ដេ សហធម្មិតវគ្គស្ស សត្វមសិក្ខាបទស្ស អនាៗត្តីវាពា

(៣២៤) អនាខត្តិ ន កុក្កុថ្វំ ឧបឧមរ័តុកាមោ **នើសតំសេប្ផ មញ្ញេ ត្វំ ឧបស**ម្យន្នោះ វិកាលេ មញ្ញេ តយា ភុត្តំ មជ្ឈំ មញ្ញេ តយា ប័តំ មាតុក្ដាមេន សន្ធំ វេហា មញ្ញេ តយា និសិន្នំ ឥង្ឃ ជានាហំ មា តេ បញ្ញា កាក្ដាច្ំ អហោសីតំ ភណតំ ឧម្មត្តកាស្ប អានិតាម្មិតាស្បាតំ ។

សត្ថមសិក្ខាបទំ នំដ្និតំ ។

បាចំតុំយកណ្ដូ សហធម្មិតវត្ដ សិក្ខាបទទី ពី វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្ដិ (៣៩៨) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្ដិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ពា យ៉ាង) គឺភិក្ខុមិនមានបំណងនឹង ផ្ដើមសេច ក្ដីរ ឆ្អៀសស ង្ស័យឲ្យកើត ឡើង តែ ពោល (តាមសេច ក្ដីយល់) ថា លោក ប្រហែលមានឆ្នាំមិន ទាន់ដល់ ៤០ ហើយ ឧបសម្បទា ទេដឹង លោកបរិភោគអា ហារក្នុងវេលាវិកាល ទេដឹង លោកផឹក ទឹក ស្រវិង ទេដឹង លោក អគ្គុយក្នុង ទី ស្ងាត់ ជាមួយ នឹងមាតុ ត្រាម ទេដឹង ណ្ដើយ ចុះ លោក ចូវដឹង ចុះ លោក កុំរ ឆ្អៀសសង្ស័យ ស្ដាយ ក្រាយ ទ្បើយ ១ ភិក្ខុតួត ១ ភិក្ខុ ដើមបញ្ញត្ដិ ១ ។

សិក្ខាបទទី ពី ចប់ ។

អដ្ឋមសិក្ខាបទំ

(៣៤៩) នេះ សមយេខ ពុន្ធោ អកអ សាវត្ថ័យ វិហរះតំ ជេតាវេន អនា៩ចំណ្ឌិតាស្បូ អារាមេ ។ តេន ទោ ខន សមយេន នទ្ទុក្តិយា ភិក្តា ខេសលេហ៍ ភិត្ត្ថបាំ សន្ធឹ កណ្ឌុត្តំ ។ ខេសលា ភិត្ត្ ៧វំ ។ ខេត្តំ អលផ្តំពោ ៩ មេ អាវ៉ុសោ ឧត្វក្ត័យ ភិត្តា ឧ សត្តា ៩មេហ៍ សហ កណ្ឌិតុត្តំ ។ ឧព្វក្ត័យ កិត្តូ សំ ។ ខេត្តំ តិស្ស តុទ្ធេ អាវ៉ុសា អម្លេ អលដ្ឋិវ៉ានេន ចាចថាតំ ។ តាហំ បន តុទ្វេ អាវ៉ុសោ អស្សត្តាភំ ។ មយំ អាយស្មនាជំ ឧបស្សន៍ តិដូម្លាត់ ។ យេ នេ ភិត្តា អប្បិញ ។ បេ។ តេ ឧជ្ឈយន្តំ ទីយន្តំ အေးစေနို့ အင်္င တို့ အမွ ဆစ္စက္ကိယာ အိန္နာ့ အိန္နာ့နဲ့ កណ្ឌនជាតាន់ កាលហជាតាន់ វិវានាបញ្ហនំ នុបស្បូតិ៍ តិដ្ឋិសុន្ត្រីតិ ។ បេ ។ សថ្វុំ កាំវ តម្រូ កិត្ត ភិត្ត កណ្ឌឧជាតានំ តាលមាជាតានំ វិវានាមឆ្នានំ ឧមស្បត៌ តិដ្ឋថាតិ ។ សច្ចុំ ភកវាតិ ។ វិកាហ៍ ពុទ្ធោ កកវា

សិក្ខាបទទី ៩

 $(m \lor \mathcal{A})$ សម័យនោះ $(m; n \circ \mathcal{A})$ ទាន $(m; n \circ \mathcal{A})$ កាលគង់នៅ រចស់អនាថចិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រងសាវត្ថី ។ ត្រានោះឯង វត្តជេតវន ពួកធព្វគ្គិយកិត្តឈ្មោះនឹងកិត្តទាំងឡា យដែលមានសីលដាទីស្រឡា ញ់ ។ ពួកកិត្តដែលមានសីលជាទីស្រឡា ញ៉និយាយគ្នាយ៉ាំងនេះថា ម្នាលអាវុ-សោ ធព្វគ្គិយភិត្តទាំងនេះជាពុកអលដ្តីទេ ពុកយើងមិនអាចឈ្មោះនឹងពុក នេះទេ ។ ពួកធព្វគ្គិយភិក្ខុ (បានព្វ) ក៏និយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវ៉ុសោ ក្រោះហេតុអ្វី អ្នកទាំងឡាយញ៉ាំងតា្លកយើងឲ្យដល់ដោយពាក្យថាអលដ្ដី ៗ ពួកកិត្តមានសលដាទីស្រទ្យញ់សូរថា ម្នាលអាវុសោ ចុះពួកអ្នកបានឲ្ ក្នុងទីណា ។ ពូកធព្វគ្គិយកិត្តច្រើយថា យើងទាំងទ្បាយឈរអែបស្តាប់ ពួកលោកដ៏មានអាយុ ។ ភិត្តទាំង ឡាយណាមានសេចក្តី (ជាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិត្តទាំង ឲ្យាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ពួកធព្វ-គ្និយភិត្ថ កាលភិត្ថទាំងឡាយបង្ក ហេតុប្រកួតប្រកាន់ទាស់ទែងត្ថាមិនគូរ នឹងឈរអែបស្តាប់សោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សូវថា ម្នាល ភិត្តទាំង ឡាយ ព្លថា កាលភិត្តទាំង ឡាយបង្គ ហេតុប្រកួតប្រកាន់ទាស ទែងគ្នា ពូកអ្នកឯងឈរអែបស្តាប់ ពិតមែនឬ ។ ពួកធព្វគ្គិយកិត្តទួល ឋា សូមឲ្រឥ់មេត្តា ជ្រោស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៍មានព្រះកាគ

ជាចិត្តិយកណ្ដេ សហធម្មិកវគ្គស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទស្ស បញ្ហត្តិ

(៣៣០) យោ បនាតំ យោ យាន់សោ ។ បេ ។ ភិត្ត្វតំ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្តេ អដិប្បោតោ ភិត្ត្វតំ ។ ភិត្ត្វនន្តិ អញ្ញេសំ ភិត្ត្វនំ ។ ភណ្ឌនេជាតានំ កាល ហ-ជាតានំ វិវានាបន្ទានន្តិ អដិការណជាតានំ ។ ឧបស្បុត៌ តំដ្លេយ្យាតិ ឥមេសំ សុត្វា ចោនេស្បាមិ សារេស្បាមិ បដិចោនេស្បាមិ បដិសារេស្បាមិ មន្តំ ការិស្បាមិតំ

றறு

ರೂ ದೃ ಚಿ

៣ចិត្តិយកណ្ឌ សហធម្មិពវគ្គ សំក្លាបទទី ៤ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលមោឃបុរសទាំងឡាយ កាលចើកក្តូទាំងឡាយ បត្តហេតុប្រកួតប្រកាន់ទាស់ទែងគ្នា ពួកអ្នកឯងមិនគួរនឹងឈរអែប ស្តាប់ ទេ ម្នាលមោឃបុរសទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជិះថ្វាដល់ពួកជន ដែលមិនទាន់ ដែះថ្វា ឬនាំពួកជនដែលជែះថ្វាហើយ ឲ្យរឹងរឹតតែ ដែះថ្វា ឡើងទេ ។ បេ ។ ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយនាញីសំដែង ឡើងនូវ សិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា កិត្តណាមួយកាលបើកិត្តទាំងឡាយ បង្កហេតុ ប្រកួតប្រកាន់ទាស់ទែងគ្នា ទៅឈរអែបស្តាប់ដោយគិតថា កិត្តទាំងនេះ នឹងតោលញាញណា អញនឹងស្តាប់ញាញនោះ កិត្តនោះត្រូវអាបត្តិ ជាចិត្តិយ ព្រោះធ្វើកិរិយាឈរអែបស្តាប់នោះជាហេតុពិត មិនមែនហេតុ ដទៃ ឡើយ ។

(ញញo) ត្រឪពាក្យថា ភិក្ខុណាមួយ មានសេចក្តីដូចគ្នាក្នុង សិក្ខាបទទី ១ នៃចារាជិកកណ្ឌ ។ ពាក្យថា កាលបើភិក្ខុទាំងឡាយ គឺ កាលបើភិក្ខុទាំងឡាយដទៃ ។ ពាក្យថា បង្គហេតុប្រកួតប្រកាន់ទាស់ ខែងគ្នា គឺភិក្ខុទាំងនោះមានអធិករណៈកើតឡើងហើយ ។ ពាក្យថា ឈរ អែចស្តាប់ គឺភិក្ខុដើរទៅដោយគិតថា អញស្តាប់ភិក្ខុទាំងនេះហើយនឹង បោទនឹងឲ្យលើក នឹងបោទចំពោះនឹងឲ្យរលឹកចំពោះ នឹងធ្វើឲ្យអៀនភ្នាស

(៣៣០) ឧបសម្បន្នេ ឧបសម្បន្នសញ្ញ័ ឧប-ស្ត្រី តិដ្ឋតិ អាបត្តិ ឆាចំត្តិយស្ស ។ ឧបសម្បន្នេ ឋមតិកោ ឧបស្ត្រី តិដ្ឋតិ អាបត្តិ ឆាចិត្តិយស្ស ។ ឧបសម្បន្ន អនុបសម្បន្នសញ្ញី ឧបស្សតិ តិដ្ឋតិ អាបត្តិ ឆាចិត្តិយស្ស ។ អនុបសម្បន្នស្ស ឧបស្សតិ តិដ្ឋតិ អាបត្តិ ឧុត្តដស្ស ។ អនុបសម្បន្ន ឧបសម្បន្នសញ្ញី

វិនយប់ដកេ មហាវិភង្គោ

វិនយប៌ដក មហាវិភង្គ

ត្រវអាបត្តំទុក្កដ ។ ភិក្ខុនោះឈរស្លាប់ក្នុងទីណា ត្រវអាបត្តិ ចុរចិត្តិយ ក្នុងទីនោះ ។ កិត្តដើរទៅតាមក្រោយ បើដើរទៅដោយ ហើសដោយគិតថា អញនឹងស្លាប់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កិត្តលរស្លាប់ ក្នុងទីណា $\left(a^{2}$ អាបត្តិចាចិត្តិយ ក្នុងទីនោះ ។ កិត្តដើរទៅមុនហើយ ឈប់ដោយគិតថា អញន៍ន៍ស្លាប់ ត្រុវអាបត្តិទុក្កដ ។ កិត្តឈរេស្តាប់ ក្នុងទីណា ត្រាអាបត្តិចាចិត្តិយក្នុងទីនោះ ។ ភិត្តណាមកកាន់ទី ឈរត្ត ទីអង្គយត្ត ទីដេកត្តី វបស់ភិត្តផងគ្នា ភិត្តនោះគប្បីភ្នក គប្បី ញ៉ាំងកិត្តដែលកំពុង ប៉ែកព្រគ្នានោះឲ្យដឹង ។ បើកិត្តនោះមិនក្អក ក្រហែមក្ដី មិនឲ្យគេដ៏ង៍ក្តី ត្រាអាបត្តិជាចិត្តិយ ។ ពាក្យថា (ពោះធ្វើកិរិយាឈរ អែបស្តាប់នោះជាហេតុពិត មិនមែនហេតុដទៃ ទ្បើយ សេចក្តីថា ហេតុ ឯណានីមួយដទៃគ្មានទេ ចំពោះត្រង់ការឈរអែចស្គាច់ប៉ុណ្ណោះឯង ។

អែបក្តាប់ ត្រវអាបត្តិធាចិត្តិយ ។ «បសម្យន្ន ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយឈរអែបស្តាប់ ត្រវអាបត្តិធាចិត្តិយ ។ «បសម្យន្ន ភិក្ខុសំគាល់ថា អនុបសម្យន្ន ហើយឈរអែបស្តាប់ ត្រវអាបត្តិធាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុឈវ អែបស្តាប់អនុបសម្យន្ន ត្រវអាបត្តិឲ្យក្នុង ។ អនុបសម្យន្ន ភិក្ខុសំគាល់ថា ଣ ମ ମ ମ

ជាចិត្តិយកណ្ដេ សហធម្មិតវត្តស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទស្ស អនាបត្តិវារោ

អាចត្តិ ឧុក្កដស្ប ។ អនុបសម្យន្នេ ឋមតិតោ អាចត្តិ ឧុក្កដស្ប ។ អនុបសម្យន្នេ អនុបសម្យន្នសញ្ញី អាចត្តិ ឧុក្កដស្ប

(៣៣២) អនាបត្តិ ៩មេសំ សុត្វា វិទេស្បាទ៌ វិទេស្បាទំ វូបសម៌ស្បាទំ អត្តានំ បរិមោខេស្បាទំ កិច្ចតំ វម្មត្តតាស្បា អានិតាម្មិតាស្បាត៌ ។

អដ្ឋមសិក្ខាបទ និដ្ឋិធំ ។

ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ អនុបសម្បន្ន ភិក្ខុសំគាល់ថា អនុបសម្បន្នដដែល ត្រវអាបត្តិទុក្ខដ ។ (ញញ្ញ b tit:ដែលមិន ត្រៃវិអាបត្តិ (ក្នុងសិត្ត្តាបទនេះមាន ញ យ៉ាង) គំតិត្តដើរទៅដោយគិតថា អញនឹងស្តាប់កិត្តទាំងនេះហើយនឹងថយចេញ ន៍ងវៀវនឹងវម្លាប់ (សេចក្តីប្រកួតប្រកាន់) នឹងដោះទូន ๑ ភិក្ខុធុត ๑ ភិតដើមបញាតិ ឲ្រ ។

សិក្ខាបទទី៨ ចប់ ។

៣ចិត្តិយកណ្ឌ សហធម្មិពវត្ត សិក្ខាមទទី ៨ វារះដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

៨វិមសិក្ខាបទំ

(៣៣៣) គេន សមយេន ពុន្ទោ ភកក សាវត្ថ័យំ វិហរតំ ជេតវនេ អនា៩បំណ្ឌិតាស្បូ អារាមេ ។ តេន ကာ ဗေန နာဗယေန နာဗ္ဂနိုယာ နိုန္နာ နဆင္ဆား អចវិត្យ សភាមកស្ម តម្លេ តាយំអោន បដ់ក្តោសន្លំ ។ តេន ទោ បន សមយេន សង្ហោ សន្នំបត់តោ ហោតំ គេឧទំនៅ ការណ៍យេន ។ នពុត្តិយា ភិត្តា ចំវាតាម្មុំ តាពេន្តា ៧តាស្ប នខ្ចុំ អនំសុ ។ អ៩ទោ សរេខ្យំ អយំ អាវ៉ុសោ ជព្វក្តិ-យោ ភិត្ត រាកាតោ អាកតោ មាន្តស្បូ មយំ កម្មំ កហេមាតំ តុស្ស កម្ម អកាសំ ។ អ៩លោ សោ အိန္နာ ယေဒ ော့န္ရီယာ အိန္နာ ၊ေရးပုံလန္က်မီ အ င္စစ္ဂ်က္က အီက္က ဆီက္ကို ပါခန္းက်င္ပံ က်ိဳ မားလူးလာ សដ្បែ អភាស័ត៌ ។ សង្ខោ ទេ អាវុសោ តម្នំ អភាស័ត៌ ។ ឧ មយំ អាវុសោ សតឧត្តាយ နားနို့ မနားမှာ ဆိုက္ကို ကန္နီ ကားလျှန်းနာ လူငေ မထိ ជានេយ្យម តុយ្ញុំ កាញ់ តាស្បែត័ត៍ ឧ មយំ នន្ទំ

សិក្ខាបទទី ๙

(ញញញ) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ កាលគង់នៅ វត្តជេតវទ របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្តី ។ គ្រានោះឯង ព្លូក ចព្វគ្គិយភិត្ត បានប្រព្រឹត្តអនាចារ កាលសង្ឃធ្វើកម្ម (ដើម្បីដាក់ពេស) ដល់ភិត្តមួយប្រ ។ កំនាំ គ្នានិយាយ ទា្កស់ ។ គ្រានោះឯង សង្ឃបាន ប្រជុំគ្នាដោយសង្ឃកិច្ចនីមួយ ។ ទើបពួកធព្វគ្គិយកិត្ត កំពុងឆ្កើចវិវភម្ម *ចានឲ្យធន្ទ: (សេចក្តីគាប់ចិត្តរបស់ខ្វុន) ដល់កិ*ត្តមួយរូប ។ ត្រានោះឯង សង្ឃបែតព្រគ្នាថា ម្នាលអាវ៉ុសោ ធព្វគ្គិយកិត្តនេះមកតែម្នាក់ឯង បើដូច្នោះ ពូកយើងត្រវធ្វើកម្មដល់ភិក្ខុនោះចុះ ហើយបានធ្វើកម្មដល់ភិក្ខុនោះ ។ ទើបភិត្ថនោះចូលទៅវកព្លកធព្វគ្គិយភិត្ថ ។ ពួកធព្វគ្គិយភិត្ថបានសូវភិត្ថ នោះយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវ៉ុសោ សង្ឃបានធ្វើអ្វី ។ កិត្តនោះប្រាប់ ថា ម្នាលអាវ៉ុសោ សង្ឃបានធ្វើកម្មដល់ខ្ញុំ ។ ពួកធព្វគ្គិយកិត្តបាន និយាយថា ម្នាលអាវ៉ុកោ យើងទាំងឡាយចានឲ្យធន្ទៈ ដើម្បីជា ប្រយោជន៍ដល់កម្មនេះដោយគិតថា សង្ឃនឹងធ្វើកម្មដល់លោកក៍ទេ បើ យើងទាំងឡាយដឹងថាសង្ឃនំងាធ្វើកម្មដល់លោកសោត យើងទាំងឡាយ

បាចិត្តិយកណ្ដេ សហធម្ម៌ពវត្តស្ស នវមសិក្ខាបទស្ស បញ្ញត្តិ

နေးနယ္စာမားခ်ား ၊ ယ ကော်က္က မပ္စိုင္မာ ၊ ဖ ၊ នេ នុជ្ឈាយខ្ញុំ ទ័យខ្ញុំ វិទាខេត្តិ កមេំ ហំ នាម បញ្ច ទ័យឧនខ្មុំ អាបជ្ចំស្បត្តិតំ ។ បេ ។ សថ្នំ က်ား ရုံးမွှ ဂ်က္ခံ ောင်္ခ္ က က်က္ခ် ေဆင္ပံ ေဆာ္ခ បញ្ញា ទីយនឧម្មុំ អាចដួថាតំ ។ សច្ចុំ កកាត់តំ ។ វិករហិ ពុន្នោ ភកវា តានំ ហិ ជាម តុទ្លេ មោឃ-ဗိုကာ ဧဋိကာင် ကမ္ဘာင် ဧင္ဂံ နေချာ ဗဠာ စီယင္ေမွဴ မာဒင္ထိမ္းေၾကာင္းမာနားရား အေျမာင္မ်ား မေျမာင္မ်ားမ်ား အေျမာင္မ်ားမ်ား အေျမာန္းမ်ား အေျမာန္းမ်ား အေျမာန္းမ်ား အ ရာယ ဗမာန္အား က်ိဳးကြားကားကား က ဗ က ျနားက္ခ បន ភិត្តាវ ៩៩ំ សិត្តាបនំ ខន្ទិសេយ្យ៩ យោ បន က်က္က စစ္ခ်ဲ့ကာင် ကမ္ဘာင် စင် နေရာ စင် စီယင်စနိ អាមដ្លេយ្យ ចាចំត្តិយន្តិ ។

(៣៣៤) យោ បនាតិ យោ យាឌិសោ ។ បេ ។ ភិក្ត្តតិ ។ បេ ។ អយំ ៩មស្មឹ អត្តេ អជិប្បេតោ ភិក្ត្ត-តិ ។ ជម្មិតាំ នាម តាម្មុំ អបលោកានតាម្មុំ ញត្តិតាម្មំ

നന്

ជាចិត្តិយកណ្ឌ សហធម្មិពវត្ត សិក្ខាប**ទទី ៩** សេចក្តីបញ្ញត្តិ

មិនឲ្យធន្ទៈ ទេ ។ ភិត្ត ទាំឥ ឡាយ ណា មានសេចក្តី ជ្រាជ្នាតិច ។ បេ ។ ភិត្ត្ ទាំងទ្បាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តះបង្អាចថា ពួកធព្វគ្គិយភិត្តមិន គួរនឹងឲ្យធន្ទដល់សង្ឃកម្មទាំងឡាយដែលប្រកបដោយធម៌ ហើយត្រឡប មកតិះដៀលជាទានក្រោយវិញ សោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់ សូវថា ម្នាលភិត្តទាំងទ្យាយ ព្**ថាពួកអ្នកឯងរាល់គ្នាឲ្យធ**ន្ទៈដើម្បីសង្ឃ-កម្មដែលប្រកបដោយធម៌ ហើយត្រឲ្យប់មកតិះដៀលជាទាងក្រោយវិញ ពិតមែនឬ ។ ពួកធព្វគ្គិយភិក្ខុលថា សូមទ្រង់មេត្តា (ជាស ពិតមែន ។ ត្រះតុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មាន(ក្រះកាគ(ទន័បន្ទោសថា នៃមោយបុរសទាំងទុក្ខយ ពុកអ្នកឯងមិនគួរនឹងឲ្យធន្ទៈដើម្បីសង្ឃកម្មប្រកបដោយធម៌ ហើយត្រឡប់ មកតិះដៀលជាទាងក្រោយវិញទេ ម្នាលមោយបុរសទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យដែះថ្លាដល់ពុកជនដែលមិនទាន់ដែះថ្ងា ឬនាំពុកជនដែល ជែះថ្នា ហើយឲ្យរឹងរឹតតែជែះថ្នា ឡើង ទេ ។ បេ ។ ម្នាលកិត្ត ទាំង ទ្បាយ អ្នកទាំង ទ្យាយគប្បីសំដែង ទៀងនូវសិក្ខាបទ នេះ យ៉ាងនេះថា ភិក្ខុណាមួយ ឲ្យធន្ទៈដើម្បីកម្មទាំង ឡាយដែលប្រកបដោយធម៌ ហើយពោលតិះដៀល ជាខាង[កោយ (ភិត្តនោះ) ត្រាំអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ (៣៣៤) ត្រង់ពាក្យថា ភិត្តណាមួយ មានសេចក្តីដូចគ្នាក្នុង សិក្ខាបទទី ទុ នៃជារាជិតតណ្ហ ។ តម្មដែល ហៅថា ប្រឹកបដោយធម៌នោះ

វិនយប់ដំពេ មហាវិភង្គោ

၅ နွာိ ဒုနိယ ကမ္ခံ ၅ နွာိင္ နုန္မာ ကမ္ခံ ေငးမွ ောင္စိုင္ လန္ရ လာလ (၁၁) က က ေ) က ေ ငမ္ခံ က ေ ဘာ ကမ္ခံ ၅ ၁ င္ဖံ ၁ န္ခ္တာ စီ ယ ခ် ကာဗန္မွ စာ င်ာ န္စီ ယ လ္ပ္ ၅

(៣៣៥) ឧម្មតម្មេ ឧម្មតម្មសញ្ញ័ ឧរ្ទំ ឧត្វា ទីយតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ប ។ ឧម្មតម្មេ វេមត៌កោ ឧរទំ្ខ ឧត្វា ទីយតិ អាបត្តិ ឧត្តាដស្ប ។ ឧម្មតម្មេ អឧម្មតម្មសញ្ញី ឧរទំ្ខ ឧត្វា ទីយតិ អនាបត្តិ ។ អឧម្ម-តម្មេ ឧម្មតម្មសញ្ញី អាបត្តិ ឧត្តាដស្ប ។ អឧម្មតម្មេ វេមត៌កោ អាបត្តិ ឧត្តាដស្ប ។ អឧម្មតម្មេ អឧម្ម-តម្មសញ្ញី អនាបត្តិ ។

ឧ ဂ ឧក្ការ ဂ ឧម្មាជម ក្តិបធម (៤៣៣) -ក្តុម្ភទ គិយទី ក្លោនជេ ភ្នំគកា ម្មុំកា ក ស្រលាម្មកា ក ក្តំស្រុក ម្ន័កាសក្នុកក ស្រុកកម្មកានិមាស ស្រុក

សវមសិក្ខាបទ និដ្ឋិត ។

វិនយបិដក មហាវិភង្គ

គឺ អបលោកឧកម្ម ១ ញត្តិកម្ម ១ ញត្តិទុតិយកម្ម ១ ញត្តិចតុត្តកម្ម ១ ដែលសង្ឃធ្វើតាមធម៌តាមវិន័យ តាមពាក្យប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា កម្មនេះ ហៅថា កម្មប្រកបដោយធម៌ ។ ភិត្តព្រមឲ្យធន្ទៈ ហើយត្រឲ្យបត៌ះដៀល (ជាទាងក្រោយវិញ) ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។

(ញញ៥) កម្មបែកបដោយធម៌ កិត្តសំគាល់ថាតម្មបែកបដោយធម៌ ហើយឲ្យធន្លៈ តែទ្បប់តិះដៀលវិញ ត្រូវអាបត្តិជាចិត្តិយ ។ កម្មបែកបដោយ ធម៌ កិត្តមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយឲ្យធន្លៈ តែទ្បប់តិះដៀលវិញ ត្រូវអា-បត្តិឲុក្កដ ។ កម្មបែកបដោយធម៌ កិត្តសំគាល់ថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ហើយឲ្យធន្លៈ តែទ្បប់តិះដៀល មិនត្រូវអាបត្តិអ្វី ។ កម្មមិនបែកបដោយធម៌ កិត្តសំគាល់ថាកម្មបែកបដោយធម៌ (ហើយឲ្យធន្លៈ តែទ្យប់តិះដៀល) ត្រូវ អាបត្តិឲុក្កដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ (ហើយឲ្យធន្លៈ តែទ្យប់តិះដៀល) ត្រូវ អាបត្តិឲុក្កដ ។ កម្មមិនបែកបដោយធម៌ កិត្តសំគាល់ថា កម្មមិនបែកប ជាបត្តិឲ្យក្កដ ។ កម្មមិនបែកបដោយធម៌ កិត្តសំគាល់ថា កម្មមិនបែកប ដោយធម៌ មិនត្រូវអាបត្តិអ្វី ។

(ញញ) វារ:ដែលមិន ត្រវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមានញញ៉ឺង) សំភិត្តជំងឺថាកម្មដែលសង្ឃធ្វើដោយមិនជាធម៌ក្តី ដោយពួកក្តី ដល់កិត្តអក មិនគួរដល់កម្មក្តី ហើយតិះដៀល ១ កិត្តធ្លូត ១ កិត្តដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

សិក្ខាប់ទទី ៩ ជួប ។

ទសមសិក្ខាបទំ

(៣៣៧) គេខ សមយេន ពុន្ទោ កកក សាវត្ថ័យំ វហរតំ ជេតវនេ អនា៩ចំណ្ឌិតាស្បូ អារាទេ ។ តេន ទោ ខន សមយេន សង្កៀ សន្តិចតំតោ ហោតំ តោះទេ ភ្នំក្លំ លេខ ។ ឧត្វក្តំយា ភ័ត្ត្ត ខ័រកោម កពេត្ត រាកស្ម នភ្នំ អនំសុ ។ អ៩ទោ សន្បោ យស្បត្តាយ សន្និចតំតោ តំ កម្មំ កាំស្បាមាតំ ញត្តំ ឋចេស ។ អ៩លោ សោ កិត្តា វៅមេរិមេ វាយខេតស្ប ကမ္ ကေဂာင္ရဲ့ ကမ္း ရုပ္မွာ ကမ္းက်ားလူးေနာင္ခဲ့ អនត្វា នដ្ឋាយាសនា បញ្ញាមិ ។ យេ គេ ភិត្ត្ អញ្ជ័ញ្ ားဖား က ေရွင္ကိုယင္ရဲ့ စီယင္ရဲ့ ဒီစားစင္ရဲ့ က ေတ် ពាម ភិត្តុ សង្ឃេ វិធិច្ចយកដាយ វត្តមានាយ ជន្ទុំ អនត្វា ខដ្ឋាយាសនា បត្តខំស្បត់តំ ។ បេ ។ សច្ចុំ ក់ ភ្នំកំក្នុ សត្វេ វិនិច្ចយកដាយ វត្តមានាយ នន្ទំ អនត្វា នុដ្ឋាយាសនា បញ្ហាមស៊ីតិ ។ សច្ចុំ ភកវាតិ ។

សិក្ខាបទទី ១០

(กุกุก) งษับเรา: โกะกุรูร์ยารโกะกาล กางหลังรา វត្តជេតវិន របស់អនាថបណ្ឌិតសេដ្ឋី ជិតក្រង់សាវត្ថី ។ ត្រានោះឯង សង្ឃបានប្រជុំគ្នាដោយសង្ឃកិច្ចឯណានីមួយ ។ ពួកធព្វគ្គិយកិត្តកំពុង ធ្វើចីវរ ហើយបានឲ្យធន្ទ:ដល់ភិត្តមួយរូប ។ គ្រានោះឯង សង្ឃប្រជុំគ្នាដើម្បី ប្រយោជន៍ដល់កម្មណា ហើយតាំងញត្តិ ឡើងដោយប្រឹក្សាគ្នាថា យើង ទាំងទ្បាយនឹងធ្វើនូវកម្មនោះ ។ ១ណៈនោះ ភិក្ខុនោះបាននិយាយថា ភិក្ខុ ពំងនេះតែងធ្វើកម្មដល់កិត្តមួយរូប ១ យ៉ាងនេះឯង (ឥឡូវ) លោក ពំង ទ្យាយនឹងធ្វើកម្មដល់អ្នកណាជាឧ ហើយមិនឲ្យទន្ទ:កំ(កោកចាកអាសន: ទៀសចេញទៅ ។ ភិត្តទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាជ្ញាតិច ។ បេ ។ ភិត្តទាំង ទ្យាយនោះពោលទោស តិះដៀល ថន្តរថង្គាច់ថា កាលសង្ឃកំពុង បែកព្រវិនិច្ច័យ កិត្តមិនជានឲ្យធន្វៈ មិនគួរទឹងក្រោតចាកអាសនៈ ចៀស ចេញទៅ សោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សូរូថា ម្នាលភិត្ត ព្វថា កាលសង្ឃកំពុង ប៊ែក្បារិនំច្ឆ័យ (គឺសង្ឃកំពុងវិនិច្ឆ័យរឿងអ្វីមួយមិនទាន ហើយ) អ្នកឯងមិនជានឲ្យធន្ទៈហើយក្រោកចាកអាសនៈចៀសចេញទៅ ភិតមែនឬ ។ ភិត្តនោះក្រាបទូលថា បតិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។

វិនយបិឝំពេ មហាវិភង្គោ

វិកាហ៍ ពុន្ធោ កកវា កាដំ ហិ នាម តុំ មោឃបុរិស សធ្យេ វិធិច្ចយកដោយ វត្តមានាយ នន្ទំ អនត្វា ខ្លដ្ឋា-យាសនា ខក្តាមិស្បីសិ នេះ ទោយថាស អខ្យសន្នានំ ក មសានាយ មសន្នានំ កំ ភិយ្យាភាកយ ។ មេ ។ រ)វញ្ ខន តិត្ទូវ ៩មំ សិត្ខាខនំ នុន្តិសេយ្យ៩ យោ រំនួន យាធាមក្តា យាធាយខ្លួនរំ ត្រូមនោយ នន្តំ မအစ္စာ နင္ဘာယာကာ စက္လားမယ္စု စာစိန္ရဲယစ္တဲ့ ។ (ကက္ဆ) (ယာ ဗဆုန္နာ (ယာ ယာနိုးနာ ၅ ဗေ ၅ ភិត្ត្ គំ ។ ខេ ។ អយំ ឥម ស្មឹ អត្តេ អភិប្បោរតោ ភិត្ត្ គំ ។ សត្វេ វិធិចួយតាថា នាម វត្ថុ ។ អារោចិតំ ហោតិ អានិច្ចិត ញត្តិ ។ មទិតា ហោត កម្មវាថា ។ ខ្សែកតា ကားနာ ၈ အဖို မအစာ စင်္ဆာကာမာ စင္လားမေကာက္ ន រួសម ក្តី។ រួសម ប្រែក ម្ម័កា និង ចំកា តាមយ្យតំ តច្ចតំ អាមត្តំ ខុត្តា៩ស្បូ ។ មរិសាយ ហត្ថទាស់ ដែហត្តស្បូ អាខត្ត ខុត្តដស្បូ ។ ដែហ៍គេ អាមត្តិ ទាធិត្តិយក្ស ។

ற்டி

វិនយបិឝិក មហាវិភង្គ

ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តំះដៀលថា ម្នាលមោឃបុរស កាល សង្ឃកំពុងប្រឹក្សាវិនិច្ឆ័យ ហេតុអ្វីកំអ្នកឯង មិនឲ្យធន្ទះ ហើយ (ភាកចាក សងឃ្លកំពុងប្រឹក្សាវិនិច្ឆ័យ ហេតុអ្វីកំអ្នកឯង មិនឲ្យធន្ទះ ហើយ (ភាកចាក សសនៈ ចៀស ចេញ ទៅ ម្នាល មោឃបុរស អំ តើ នេះមិន មែន នាំឲ្យដែះថ្វា ដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ ដែះថ្វា ឬនាំពួកជនដែល ជែះថ្វា ហើយឲ្យវឹងរឹត តែ ជែះថ្វា ទ្បើងទេ ១ បេ ១ ម្នាលកិត្តទាំង ឡាយ អ្នកទាំង ឡាយ មកច្យី សំ ដែង ទ្បើងនូវ សិក្ខា បទ នេះ យ៉ាង នេះថា ភិក្ខុណា មួយកាលពាក្យវិនិច្ឆ័យកំពុង ប្រត្រឹត្ត ទៅក្នុងសង្ឃ មិនឲ្យ ធន្ទះ ហើយ (ភាកចាតមាសនៈ ចៀស ចេញ ទៅ ត្រូវអាបក្តិជាចិត្តិយ ១

(ញ៣៨) ត្រង់ពាក្យថា កិត្តណាមួយ មានសេចក្ដីដូចគ្នាក្នុង សិត្ដាបទទី១ នៃចារាដិកកណ្ឌ ។ វឿងដែលសង្ឃជ្រាប់ហើយ តែមិន ពន់បានវិនិច្ច័យក្ដី ញត្ដិសង្ឃតាំងទុកហើយក្ដី កម្មវាចាសង្ឃធ្វើមិនទាន់ ហើយក្ដី ឈ្មោះថាពាក្យវិនិច្ច័យ(កំពុងប្រព្រឹត្ដទៅ)ក្នុងសង្ឃ ។ ពាក្យ ថា កិត្ដូមិនឲ្យធន្ទ::ហើយកោកថាកមាសន::ហ្វិសចេញទៅ សេចក្ដីថា កិត្ដូចេញទៅដោយគិតថា មិនដឹងជាការអ្វី កម្មនេះជាកម្មកំរើកទេ ជាពួក ទេ សង្ឃមិនត្រូវធ្វើទេ ត្រូវអាបត្ដិទុក្កដ ។ កាលកិត្ដកំពុងលេះហត្ដបាសបរិ-សូទ្យ ត្រូវអាបត្ដិទុក្កដ ។ កាលលះហត្ថបាសហើយ ត្រូវអាបត្ដិបាចិត្ដិយ ។

(លល។) ឧតីយតៅ ឧតីយតីមាណី ឧច័ អនទា នុដ្ឋាយាសនា បត្តាមតំ អាចត្តំ ទាចិត្តិយស្បូ ។ ေးမွာ့ကၤမ္ခ္ ၊ ၊ ဗဲန်ားကာ နားစွဲ နားနေနာ့ နည္ရာယာလာသ បក្តមតំ អាចតំ ឧត្តដស្ប ។ ជម្មតាម្ម អងម្មតាម្មសញ្ នរុំ អនត្វា ទដ្ឋយសភា បក្តាមតំ អភាបត្តំ ។ អនម្មតម្លេ នម្មតម្មសញ្ញី អាមត្តំ ទុត្តដស្ប ។ អនម្មតាម្មេ ឋមតំតោ អាបត្តំ នុត្តាដស្ប ។ អនម្មតាម្មេ អនុម្មតាមួសញ្លំ អនាបត្តំ ។ (៣៤០) អនាបត្តិ សន័្យស្បូ កណ្ដនំ ក កាល-យោ អ វិត្តយោ អ វិអនោ អ ភវិស្សតីតំ កច្នតំ សន្លាភេនោ វា សន្ល័រាជិ វា ភាំស្បតីតំ កច្ចតំ អជធើច ម រមើច ម ច យតិសោមា

ជាចិត្តិយកណ្ដេ សហគម្មិតវត្តស្ស «សមសិត្តាបទស្ស អនាបត្តិវាពា

றும்ற

៣ចិត្តិយកណ្ឌ សហធម្មិតវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩ វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្ត

(៣៣๙) កម្មបែកបដោយធម៌ ភិក្ខុសំគាល់ថា កម្មបែកបដោយ ធម៌ ហើយមិនឲ្យធន្លៈ ក្រោកចាកអាសនៈ ចៀសចេញ ទៅ ត្រូវអាបត្តំបា-ចិត្តិយ ។ កម្មបែកបដោយធម៌ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយមិនឲ្យធន្លៈ ក្រោកចាកអាសនៈ ចៀសចេញទៅ ត្រូវអាបត្តិ ទុក្កដ ។ កម្មបែកបដោយ ធម៌ ភិក្ខុសំគាល់ថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ហើយមិនឲ្យធន្លៈ ក្រោកចាកអា-សនៈ ចៀសចេញ ទៅ មិនត្រូវអាបត្តិ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុសំគាល់ ថាកអ្មបែកបដោយធម៌ (ហើយមិនឲ្យធន្លៈ ក្រោកចាកអាសនៈ ចៀសចេញ ទៅ) ត្រូវអាបត្តិ ទុក្កង ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុសំគាល់ ត្រូវអាបត្តិ ទុក្កង ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុសំគាល់ថាកម្មមិនប្រកប ស្រាបត្តិ ទុក្កដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុសំគាល់ថាកម្មមិនប្រកប ជាវាបត្តិ ទុក្កដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុសំគាល់ថាកម្មមិនប្រកប ដោយធម៌ មិនត្រវអាបត្តិ ។

(ភ្ល ៤ ០) ៧វ ដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺភិក្ខុ ទៅ ដោយគិតថា សេចក្តីបង្កហេតុក្ខី សេចក្តីប្រកួតប្រកាន់ក្តី សេចក្តីប្រកាន់ ខុសគ្នាក្តី សេចក្តីទាស់ទៃឥក្ខី នឹងមានដល់សង្ឃ ๑ ភិក្ខុ ទៅដោយគិតថា ការបែកឆ្ងាយនៃសង្ឃក្តី ការ បេះឆានៃសង្ឃក្តី នឹងមាន ១ កិក្ខុ ទៅដោយគិតថា សង្ឃ នឹងធ្វើកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ក្តី នឹងធ្វើកម្មជាពួកក្តី នឹងធ្វើកម្មដល់កិត្តដែលមិនគួរដល់កម្មក្តី ១ mbb

វិនយបឹងពេ មហាវិតផ្តោ

កម្មំ ការិស្សតីតំ កច្ឆនំ កំលានោ កច្ឆតំ កំលានស្ប ការណ៍យេន កច្ឆតំ ឧទ្ធាវេន វា បស្សាវេន វា បីខ្យ៉ាតោ កច្ឆតំ ន កម្មំ កោបេតុកាមោ ឋុន បទ្ធាកមិស្សា-មីតំ កច្ឆតំ ឧម្មត្តកាស្ប អានិតាម្មិតាស្បាតំ ។

ទសមសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

នៃយប៌ជា មហាវិភង្គ

ភិត្តូមានជម្ងឺចៀសចេញទៅ ១ ភិត្តទៅដោយកិច្ចដែលគួរធ្វើដល់ភិត្តឈឺ ១ ភិត្តដែល ទ ពួវ: ក្តី បស្រាវ: ក្តី បៀត ចៀន ហើយទៅ ១ ភិត្តូមិន ប្រាថ្នា ដើម្បី នឹង ញ៉ាំងកម្មឲ្យកមើត ហើយ ចេញ ទៅ ដោយគិតថា អញ នឹង ត្រឡប់មក វិញ ទៀត ១ ភិត្តតួត ១ ភិត្តដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

សិក្ខាបទទី ๑០ ២បំ ។

ឯ៣**ទ**សមសិក្ខាបទំ

(៣៤០) គេន សមយេន ពុន្តោ កកកំ ភជិកហេ វិហរតំ វេឌ្យវនេ កាលខ្លុកនិវាទេ ។ តែន ទោ စင္ အေရးကား ႀကားသံ ဧလိုရီးစီး အေရးကို ကို အေရးကို အေရးကို အေရးကို အေရးကို အေရးကို အေရးကို အေရးကို အေရးကို အေရးက လေသလဆက္ ဗေញာဗေဆီ ကန္စာနိ ဗ နန္နိလဆိ ។ လော စာယည္ နှစ္စလင္စီက ကောင္စံ ។ အေန ေရာ ပေး လမေးယာင္ လင္ကိုလ္က ပါက်ိဳး စိဂၢိဳ ရပ္ခုန္မွိ ေတာက်ိဳ ၅ မင္လလ္က အႏိုင္ရန္က အစိုက္ အလို-ပုံနွာလျှ မအလိ ၅ အ၅ဂ္ဂိယာ ခ်က္ခ နင်္ဂျာယင္ရဲ စီယင္ရဲ ာိဓားစေန္ခ်ိဳ ထင္ရာလန္ရွံကိဳ က်ိဳက္နွာ လမ္ရံျိဳကို လက်ိဳ ဘီလာ-មេន្តិតំ ។ យេ តេ ភិក្ត្ អប្បិទួរ ។ ខេ ។ តេ នុជ្ឈាយត្តំ ទីយត្តំ វិទាខេត្តំ កាខំ ឆាំ នាម នព្វក្តំហា ភិត្តា សមក្កេន សង្ខោន ខ្លាំ ឧត្វា បញ្ញា ទ័យឧឧម្ម័ អាចជ្លឺស្បត្តិតំ ។ បេ ។ សច្ចុំ កាំវ តុ ត្លេ ភិក្ខុវ សទក្កេន សាន្យែន ទីវាំ ឧត្តា បញ្ហា ទីយនឧដ្ទំ អាចដូថាតំ ។ សច្ចុំ ភកក់តំ ។ កែលាំ ពុន្លោ កកក់ តាខំ ហំ នាម តុទ្លេ មោឃបុរិសា សមក្តេន

សឹក្លាបទទី ๑๑

(៣៤១) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ កាលគង់នៅវត្ត វេទ្យវន ជាកលនូកនិកថស្ថាន ជិតក្រុងរាជគ្រឹះ ។ គ្រានោះឯង ទព្វ-មលុច្តត្រដ៍មានអាយុ ចាត់ចែងសេនាសនៈ នឹងសំដែងកត្តដល់សង្ឃ ។ ទពុមលុបុត្រដ៍មានអាយុនោះជាអ្នកមានចីវទេពូលភាព ។ សម័យនោះឯង ចីវែទ ជានកើតទៀនដល់សង្ឃ ។ សង្ឃឲ្យចីវវនោះដល់ទព្វមល្ងបុត្រ ដ៏មានអាយុ ។ ពូកធំពុគ្គិយកិត្តនាំគ្នាពោលទោស តិះដៀល បន្តះបង្គាប់ថា ភិត្តទាំងឲ្យយបង្អោនលាករបស់សង្ឃទៅតាមសេចត្តគាប់ចិត្ត ។ ភិត្តទាំង ឲ្យយណាមានសេចក្តីជ្រាជាតិច ។ បេ ។ កិត្តទាំង ព្យាយនោះពោល ទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា កាលបើសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នាឲ្យចីវវ (ដល់ ភិត្ត) ហើយ ពូកធព្វគ្គ័យភិត្តមិនគូរន៍ឹងមកតិះដៀលជាខាងក្រោយសោះ ។ ចេ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សូរថា ម្នាលកិត្តទាំងទ្បាយ ព្វថាសង្ឃ ដៀលជាទាង (កោយវិញ ពិតមែនឬ ។ ពួកធព្វគ្គិយភិក្ខុទូលថា សូម[ទង់ មេត្តា (ច្រុស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ (ទង់តិះ ដៀលថា ម្នាលមោយចុះសទាំងឡាយ (កាលចើ) សង្ឃព្រម ត្រៀងគ្នា ស ស្បែន ខីអំ ឧត្វា ខត្ថា ទីយនឧម្មំ អាមដ្លីស្បួ៩ នេតំ មោឃ ម៉ាំសា អប្បស ឆ្នានំ វា បសា នាយ បស ឆ្នា-នំ វា ភិយ្យោភាវាយ ។ បេ ។ រាវញ្ បន ភិក្ខាវៅ តំមំ សិក្ខាបនំ ឧន្ទិសេយ្យា៩ យោ បន ភិក្ខាវៅ ស ស្បែត តីអំ ឧត្វា បត្ថា ទីយនឧម្មំ អាប ស្លេប្ប យ ថា សន្តុតំ ភិក្ខា ស ស្បិកាំ លាភំ បរិណា មេន្ត្តិតំ ចាច់ត្តិយន្តំ ។

(៣៤៤) យោ មនាតិ យោ យាន់សោ ។ ២ ។ ភិក្ខុតិ ។ ២ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្តេ អនិញ្ញេតា ភិក្ខុ-តិ ។ សមក្តោ នាម សរណ្យ សមានសំវាស កោ ស-មានសីមាយ ឋិតោ ។ ខីវ៉ា នាម ឧត្នំ ខីវារនំ អញ្ញិតាំ ខីវ៉ា វិកាញ្នុមកំ មច្ឆិមំ ។ ឧត្វាតិ សយំ ឧត្វា. ។ យដាសន្តតំ នាម យដាមិត្តតា យដាសន្ថិដ្ឋតា យដា-សម្ពត្តា យដាសមានុមដ្ឈាយកាតា យដាសមានា.

ოსა

វិនយបំដក មហាវិភង្គ

ឲ្យចីវរ (ដល់ភិត្តុ) ហើយ មិនគួរ និងពួកអ្នកឯង គិះដៀលជាទាងក្រោយ វិញ េ ម្នាល មោឃបុរស ទាំង ឡាយ អំ ពើ នេះមិនមែន នាំឲ្យដែរថ្វាដល់ ពួកជនដែលមិន ទាន់ ដែះថ្វា េ ឬ ទាំពួកជនដែល ដែះថ្វា ហើយឲ្យ រឹងរីត តែ ដែរថ្វា ឲ្យើង េ ។ បេ ។ ម្នាលភិត្ត ទាំង ឡាយ អ្នក ទាំង ឡាយ គប្បី សំដែង ឲ្យើង នូវ សិក្ខាប ខ នេះ យ៉ាង នេះថា ភិត្ត ណាមួយ (កាល ថើ) សង្ឃ ព្រម ព្រៀង គ្នាឲ្យ ចីវរ (ដល់ភិត្តុ) ហើយ ក៏ដល់នូវ ធម៌ គឺកិរិយាតិះ ដៀល ជា ទាង (កោយ វិញថា ភិត្ត ទាំង ឡាយ ប ឆ្នោន លាក របស់សង្ឃ តាម សេច ក្តី គាប់ ចិត្ត ភិត្ត នោះ ត្រូវ អាបត្តិបា ចិត្តិយ ។

(៣៤৬) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខណាមួយ មានសេចក្ដីដូចគ្នាក្នង៍ សិក្ខាបទទី១ នៃចារាជិកកណ្ឌ ។ សង្ឃមានសំវាសស្មើគ្នា ឋិតនៅក្នុង សីមាស្មើគ្នា ហៅថា ពែមព្រៀងគ្នា ។ ដែលហៅថា ចីវរ គឺបណ្ដាចីវរ ៦ យ៉ាង ចីវរណាមួយ យ៉ាងតូចបំផុតល្មមសម្រេចកិច្ចវិកប្បចាន^(۹) ។ ពាក្យថា ឲ្យ គឺឲ្យដោយខ្លួនឯង ។ ដែលហៅថា តាមសេចក្ដីគាប់ចិត្ដ នោះ គឺតាមបុគ្គលដែលជាមិត្ដ តាមបុគ្គលដែលធ្លាប់ស្គាល់គ្នា តាម បុគ្គលដែលធ្លាប់គប់គ្នា តាមបុគ្គលដែលមាន បជ្ឈាយ៍ស្មើគ្នា តាមបុគ្គល - អង្នពថា បានដល់សម្ដត់ភ្លូតតូច បណ្ដោយ ជ ធ្មាប់ «ខុំង ៤ ធ្មាប់ដោយធ្មាប់ព្រះ សុគតេទៀងទៅ ហៅថា សម្ដត់ធ្ងូរដល់ការវិពប្ប ។ បរិយកាតា ។ សង្ឃំកាំ ជាម សង្ឃស្ប នំភ្នំ ហោតំ បរិថ្វត្តំ ។ លាភោ ជាម ដីវេរិស្ហាទាត សេជាសនក៌-លានឲ្យថ្វយ ភេសដួទវិត្តារា អន្តម សោ ខុណ្ណ ទិណ្ដោទ ឧត្តត ខ្នំរិ នសំកាសុត្តំទិ ។ ខញ្ញា ទីយនងម្នំ អាម-ដ្លេយ្យាតំ ឧបសម្បន្នស្ប សង្ឃេន សម្មតស្ប សេជា-សនឲ្យញ្ញាបកាស្ប វា កត្តុ ខ្លេសកាស្ប វា យកុភា៨-សស្ប វា ដលភាជកាស្ប វា ១ដ្ឋភាជកាស្ប វា អឲ្យ-មត្តការិស្បជួកាស្ប វា ដីវ៉ា នំច្នេ ទីយតំ អាមច្តិ ទាំខត្តិយស្ប ។

ជាចិត្តិយកណ្ដេ សហធម្ម័កវត្តស្ស ឯកាទសមសិក្ខាបទស្ស អាបត្តិវាពា

(៣៤៣) ជម្មតម្មេ ជម្មតម្មសញ្ញី ចឺវវ និរុន្ ទីយតិ អាបត្តិ ទាបិត្តិយស្ប ។ ជម្មតម្មេ វេទតំតោ ចំរាំ នំនេ្ន ទីយតិ អាបត្តិ ទាបិត្តិយស្ប ។ ជម្មតម្មេ អ-ជម្មតម្មសញ្ជី ចំរាំ នំនេ្ន ទីយតិ អាបត្តិ ទោចិត្តិយស្ប ។ មញ្ជី បរិក្ខារាំ នំនេ្ន ទីយតិ អាបត្តិ ខុត្តាជសប្រ ។ ១០-សម្បន្សប្រ សង្ឃេន អសម្មតស្ប សេនាសឧប្បញ្ញាប-តស្ប វា ភត្តនេ្តសេចសប្រ វា យក្កតាជតស្ប វា

ற்கல

ចាបិត្តិយកណ្ឌ សហធម្មិតវត្ត សិក្ខាបទទី 💿 វារៈដែលត្រវអាបត្តិ

ដែលមានអាចារ្យស្មើគ្នា ។ ដែលហៅថា របស់សង្ឃនោះ បានទាងលាក ដែលគេលះបង់ប្រគេនដល់សង្ឃ ។ ដែលហៅថា លាកនោះ បានទាង ចីវំរ បិណ្ឌូបាត សេនាសន: នឹងកេសដ្ឋបរិក្ខាវជាបင្ថ័យដល់មនុស្សឈឺ ដោយហោចទៅសូម្យីតែដុំលំអិតក្តិ ឈើស្ងន់ក្តី អម្បោះវងជើងក្តី (ក៏ហៅ ថាលាក) ។ ពាក្យថា ដល់នូវធម៌គឺកិរិយាតិះដៀល ជាទាងក្រោយ សេចក្តីថា កិត្តតិះដៀលសង្ឃដែលបានឲ្យចីវរ ដល់ឧបសម្យន្នដែលសង្ឃ សន្មតឲ្យជាអ្នកក្រាលនូវសេនាសនៈក្តី ជាអ្នកសំដែងនូវកត្តក្តី ជាអ្នកចែក នូវបបវក្តី ជាអ្នកចែកនូវផ្ទៃឈើក្តី ជាអ្នកចែកនូវបង្អែមក្តី ជាអ្នកចេក ចែងនូវវត្តបន្តិចបន្តួចក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៤៣) កម្មបែកបដោយធម៌ ភិក្ខុសំគាល់ថាកម្មបែកបដោយ ធម៌ ហើយតិះដៀលសង្ឃដែលបានឲ្យចីវរ ត្រវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កម្ម បែកបដោយធម៌ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយតិះដៀលសង្ឃដែលបាន ឲ្យចីវរ ត្រវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កម្មបែកបដោយធម៌ ភិក្ខុសំគាល់ថា កម្មមិនបែកបដោយធម៌ ហើយតិះដៀលសង្ឃដែលបានឲ្យចីវរ ត្រវអាបត្តិ បាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុតិះដៀលសង្ឃដែលបានឲ្យបរិក្ខាដេ ៃត្រវអាបត្តិ បាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុតិះដៀលសង្ឃដែលបានឲ្យបរិក្ខាដេ ៃត្រវអាបត្តិ ដែលសង្ឃដែលបានឲ្យចីវរឬបរិក្ខាដេ ដល់ បសម្បន្នដែលសង្ឃ មិនបានសន្មតឲ្យជាអ្នកកាលនូវសេនាសនៈក្តី ជាអ្នកសំដែងនូវភត្តក្តី ជាអ្នក

mbn

វិនយបិដកេ មហាវិភង្គោ

ដលភាជតាស្ប វា ទដ្ឋភាជតាស្ប វា អប្បមត្តកា វិស្បជួតាស្ប វា ចីវ៉ា វា អញ្ញុំ វា បរិក្ខារ និធ្នេ ទីយតិ អាបត្តិ ឱុត្តាដស្ប ។ អនុបសម្បន្នស្ប សរ៉េ្សន សម្ម-តស្ប វា អសម្មតស្ប វា សេនាសនប្បញ្ញាបតាស្ប វា ភត្តុខ្ទេសតាស្ប វា យកុភាជតាស្ប វា ដលភាជតាស្ប វា ទជ្ជភាជតាស្ប វា អប្បមត្តតាសៃប្លជួតាស្ប វា ចីវ៉ា វា អញ្ញុំ វា បរិក្ខារ និច្នេ ទីយតិ អាបត្តិ ឱុត្តាដស្ប ។ ចីវ៉ា វា អញ្ញុំ វា បរិក្ខារ និច្នេ ទីយតិ អាបត្តិ ឱុត្តាដស្ប ។ ដា ជម្នា សម្មតាម្នេ នម្មតាម្មសញ្ញី អាបត្តិ ឱុត្តាដស្ប ។ អនម្ម-តាម្នេ វេមតិតោ អាបត្តិ ឱុត្តាដស្ប ។ អនម្មតាម្មេ អនម្មតាម្មសញ្ញី អាបត្តិ ឱុត្តាដស្ប ។

(១៤៤) អនាខត្តិ ខតាតិយា នន្ទា នោសា មោហា ភយា ការាន្តំ ក្វាត្តោ តស្បូ និន្នេល លន្នាខិ វិនិចា-តេស្បូតិ ឧ សម្មា នុខឧេស្បតីតិ ទីយតិ នុម្មត្តកាស្បូ អាឧកម្មិតស្បតិ ។

ឯ៣៖សមសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

វិនយបិដក មហាវិភង្គ

ចែកនូវបបរក្តី ជាអ្នកចែកនូវផ្ទៃឈើក្តី ជាអ្នកចែកនូវបន្តែមក្តី ជាអ្នក **ហត់**ចែងនូវវត្ថុបន្តិចបន្តួចក្តី ត្រូវអាបត្តិឲុក្កដ ។ ភិក្ខុតិះដៀលសង្ឃដែល ជានឲ្យចីវរ ឬបរិក្ខាដេទៃ ដល់អនុបសម្បន្នដែលសង្ឃសន្មតម្ថមិនបាន សន្មតឲ្យជាអ្នកក្រាលន្លូវសេនាសន:ក្តី ជាអ្នកសំដែងទូវកត្តក្តី ជាអ្នកចែក នូវបបវត្តី ជាអ្នកចែកនូវផ្ទៃឈើត្តី ជាអ្នកចែកនូវបង្អែមត្តី ជាអ្នកចាត់ចែង នូវវត្ថុបន្តចបន្តចក្តី ត្រូវអាបត្តទុក្ខដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ កិត្ត សំគាល់ថាកម្មប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយ ធម៌ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រវៃអាបត្តិទុកដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុសំគាល់ថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ត្រវអាបត្តិឲ្យកដ ។ (ត្វ៤៤) វារ:ដែលមិនត្រិវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន តា យ៉ាន៍) ត័កិត្តតិះដៀលសង្ឃអ្នកធ្វើ ព្រោះធន្លាគតិ ទោសាគតិ មោហាគតិ កយាគតិដោយ ប្រក្រតីថា ប្រយោជន៍អ្វីដោយលាក ដែលសង្ឃឲ្យដល់ តិត្តូនោះ តិត្តនោះឲុកជាបានហើយក៏គង់ធ្វើលាកនោះឲ្យនៃាសពៅដដែល នឹងមិនបាននាំយក ទៅ ដោយ ប្រពៃ ខេ ត្រភ្នំត្ត ត្រ ភិត្ត ដើមបញ្ជត្តិ ត្រូ

សិក្ខាបទទី ១១ ៥បំ ។

ទ្វាទសមសិក្ខាបទំ

(៣៤៥) គេន សមយេន ពុន្ឋោ ភកវា សាវត្ថ័យំ វិហវត៌ ជេតវ៉ានេ អនា៩បំណ្ឌិតាស្បូ អាវាមេ ។ តេន ទោ បន សមយេន សាវត្ថិយំ អញនាស្បូ ឬកស្បូ សន័្យស្ប សទីវាភត្តំ ខដិយត្តំ ហោត៌ គោដេត្វា ទីវាវេន អន្ថានេស្អា-မာန်ာ ។ မငးစာ ငႏ္ခင္ကိယာ နိဳန္နာ ၊ ယင္ ၊ လာ ဖွုံးက ၊ ေရး-ပလန္ထံဗီလှ ၃ပလန္ထံမီရွာ ဆံ ပွင်္က ပါဆန္လက်င္စံ နေငာင္(လ) ត់មាន ចីវភនិ តមេសំ ភិត្តឧត្តិ ។ ន មយំ ភន្លេ နေလ့ဂူဗ ၾမွားက လမ္ဖံုလ္မ အငူးလုံ ဆင္စီးအိဳက္စာ បញ្ចត្តាតិ ។ ពហ្វូ អាវុសោ សន័្យស្មូ នាយកា ពហ្វូ សន័្យស្បាតត្តា ឥមេ តុម្ភេ ជំស្បាយ តុម្ភេ សម្បស្បន្តា តន វិហារន្តំ តុទ្លេ ទេ តទេសំ ន ឧស្សថ អថ តោច-ហើតទេសំ ឧស្សភ៍ នេះសុរុសោតមាន ទីវវានិតទេសំ နိုင္ဖာ့အင္ရွိ ។ မငၢလာ၊ လာ ဖွ၊ေရာ အစ္ပုန္လိုးယတ္ အိုက္ရွာတဲ

ñ

សិក្ខាបទទី ១២

(៣៤៥) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ តាលគង់នៅវត្តដែតវន របស់អនាថថិណ្ឌិតសេដ្ដី ជិតក្រងសាវត្ដី ។ គ្រានោះឯង ប្រជុំជនពួក មួយក្នុងក្រុងសាវត្ត័នាំគ្នាតាក់តែងចង្កាន់ព្រមទាំងចវរទុកដើម្បីថ្វាយសង្ឃ ដោយគិតត្នាថា យើងពាំងទ្បាយនឹងនិមន្តឲ្យលោកតាន់ហើយនឹងប្រគេន ចឹវ ។ លំងាច់នោះ ពួកធព្វគ្គិយកិត្តចូលទៅកាន់ទី ប្រជុំជននោះ លុះចូល ពួកអ្នកចូរឲ្យចារទោំងនេះដល់កិត្តទាំងទ្បាយនេះ ។ ពួកជនទាំងនោះបាន និយាយតបវិញថា ព្រះករុណា ពួកខ្ញុំមិនថ្វាយទេ ពួកខ្ញុំឆ្ងាប់តាក់តែង ចង្កាន់ ពែមទាំងចីវវទុកដើម្បីថ្វាយសង្ឃរាល់ ៗ ឆ្នាំ ។ ពួកធព្វគ្គិយភិក្ខ និយាយល្ចងលោមថា ម្នាលអាវ៉ុសោ ទាយករបស់សង្ឃមាន (ប៊ីន ភត្ត របស់សង្ឃត៍មាន (ចិន តិត្តុអម្យាល នេះបាន អា ស្រ័យ លើអ្នក ទាំង ទ្យា យ ពុនដុចប្រសព្វអ្នកទាំងឲ្យាយទើបមកគង់នៅក្នុងទីនេះបាន បើអ្នកទាំង ទ្បាយមិនប្រគេនដល់លោកទាំងនេះ ចុះអ្នកណាតើគេនឹងប្រគេនដល់ លោកទាំងនេះបាន ម្នាលអាវ៉ុសោ ចូវអ្នកទាំងឡាយឲ្យនូវចីវវទាំងឡាយ នេះដល់ភិត្តអម្បាលនេះចុះ ។ ប្រជុំជននោះ កាលត្រវព្លភធព្វគ្គិយភិត្ថ

ខែយប់ជាត មហាវិកង្កោ

စ်တို့ရှိ ထမားက ယဗာဗင်ယန္ဂိ ဗီကိ ငစ္စက္ဂိုယစ် ကိုက္ခစ် នត្វា សន្លំ កត្តេខ មហិសំ ។ យេ តេ កិត្តា ជាឧត្តិ ကအိုမ်း မရွိနှင့်ကနောင် ရောက်ခိုက်ခုန်းက ကို အားမှိုကားမှို အားမှိုကားမှို အားမှိုကားမှိုကားမှိုကားမှိုကားမှိုက ភិត្ត្តនំ និន្នន្តិ នេ រាវមាហ៍សុ នណោដេដ អាវ៉ុសោ សន័្យសារ ខ្លួយខ្លួន ខេន្តិ នេះ ខេន្ត ខេន្ត ខេន្ត မကာပင်ကားရာနိုင်ကားမှာ အက်ဆိုစာ အက်ဆိုစီအ ။ យ តេ ភិត្ត អញ្ជ័ញ ១ ចេ ។ តេ ឧដ្យាយឆ្នំ ទ័យឆ្គំ វិចា ខេត្ត តាដំ ហំ នាម នព្វក្តិយា ភិត្តា ជានំ សង្ឃ័តាំ លាកំ បរិណតំ បុក្តលស្ស បរិណាមេស្សត្តិតំ ។ ចេ ។ လင္နံ က်ာ နုုမ္မ ဂ်ိဳက္ခံ၊ ဆဲနံ လန့္ခ်ိုက် လက် ဗာလက် បុក្កលស្ប បរិណាមេដាត់ ។ សច្ចុំ ភកវាត់ ។ វិករហំ ពុន្ធោ ភកវា ភាដំ ហិ នាម តុទ្លេ មោយ ឬវិសា ដានំ မာဆိုန္နာ ကမ္ဘာ အိုက္စာနဲ့ ရဲသူတဲ့ အိုက္စားရား အိုက္စားမ်ား အိုက္စားမ်ား အိုက္စားမ်ား အိုက္စားမ်ား အိုက္စားမ်ား

۰.

វិនយបិងក មហាវិភង្គ

គ្លើ គ្លឿល ទើបថ្វាយចីវ៉ាដែលខ្លួនតាក់តែឪទុក ដល់ពួកធព្វគ្គិយកិត្តអស **ពៅ ហើយអង្គាសសង្ឃតែ**ភត្តម៉ឺណ្ណោះ [។] ភិត្តទាំង ទ្យាយណាដ៏ងថា ភត្ត ព្រមទាំងចីវវដែលប្រជុំជនតាក់តែងទុកដើម្បីថ្វាយសង្ឃ តែមិនដឹងថា គេ ថ្វាយដល់ភ្លកឧត្វគ្គិយកិត្តទៅហើយ កិត្តទាំងទ្បាយនោះបាននិយាយយាំង នេះ (នឹងប្រជុំជននោះ) ថា ម្នាលអាវ៉ុសោ អ្នកទាំង ឲ្យយចូរបង្អោនថ្វាយ ចវវដល់សង្ឃចុះ ។ ប្រជុំជននោះបាននិយាយប្រាប់ថា បតិត្រព្រះករុណោ ចវីវដែលតាក់តែឪទុកនោះគា្នទេ លោកម្ចាស់ធព្វគ្គិយព៌ង ឡាយបង្អោន ទៅដើម្បីពួកលោកម្ចាស់<u>ធព្វគ្គិយអស់</u>ទៅហើយ ។ ភិត្តទាំងឡាយ ណាមានសេចក្តីជ្រាជ្ញាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំង ឡាយ នោះ ពោល ទោស តិ ដៀល បន្តះបង្គាប់ថា ពួកធព្វគ្គិយភិត្តកាល បើដឹងថា លាកវបស់ សង្ឃគេបង្អោន (ដើម្បីសង្ឃ) ទៅហើយ មិនគួរនឹងបង្អោនទៅដើម្បី បុគ្គល សោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សូវថា ម្នាលកិត្តពំង ទ្យាយ ឲ្យថាអ្នកទាំងទ្យាយកាល បើដឹងថាលា ភរបស់សង្ឃដែល គេ បង្អោនទៅដើម្បីសង្ឃហើយ ត្រឡប់បង្អោនទៅដើម្បីបុគ្គលវិញ ពិតមែន ។ ពួកធព្វគ្គិយកិត្តទូលថា សូមទ្រង់មេត្តា ប្រែស ពិតមែន Ų ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មាន ព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលមោយបុរសទាំង ទ្បាយ អ្នកទាំងទ្បាយកាលបើដឹងថា លាករបស់សង្កគ្របង្ហោនទៅ

ന്ദം

ជាចិត្តិយកណ្ដេ សហធម្មិតវគ្គស្ស ទ្វាទសមសិក្ខាបទស្ស បញ្ហត្តិ នេះ ទោឃបុរិសា អប្បសន្នានំ ។ បសានាយ បសន្នានំ វា គឺយេព្រភាវាយ ។ មេ។ ដាំញ សន គឺក្លាវេ ៩ទំ សំក្តាមនំ ទន្ទិសេយ្យ៩ យោ មន ភ័ក្តា ជានំ សង្ឃ័កំ ကနံ ဗနံကနံ ဗုန္ဂလမ္မ၊ ဗနံကားမေယ၂ ဆင်နွန် ဖန္နံ ។ ကျမစ္ပါ၊ ကာ ဆီဆန္ ကာ ကားနွားမှာ ရေရက္ခါ အိဳက္စား ၅ ၊ ၁ ၅ မယံ နံမည့္ရွိ မႈန္ရာ မဆီးမျူးရာ ភិត្តតិ ។ ជានាតិ នាម សាមំ កំ ជានាតិ អញ្ញេ កំ តស្ប អរោខេត្ត សោ វា អរោខេត ។ សន័្នតំ លម សន័្យស្ប និន្នំ ហោត បរិច្ចត្តំ ។ លាភោ លម ទំពេទំណ្ឌទានសេនាសនកំលាន ខ្យុច្វុយ គេសដ្ឋ ខរិត្តារា អន្តម សោ ចុណ្ណ ចំណ្ហោច ឧន្តតដំបំ នសិតសុន្តំចំ ។ បរិលានំ នាម ឧស្សាម គារិស្សាមាន វាថា ភ័ណ្ណ ហោត ។ មុក្តលស្បូ បរិណាមេត អាមត្ត ទាច់ត្តុំយស្បូ ។

ຕຼຸຮ່ອ

(ដើម្បីសង្ឃហើយ) ហេតុអ្វីចុរនដាបង្អោនទៅដើម្បីបុគ្គលវិញ ម្នាលមោយ-បុរសទាំងទ្បាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លា ដល់ពួកជនដែលមិនទាន นี้ะช่า ชุลา์ลูกสลโสญโสะช่าเพื่น ดูก็มีร์ลโลโสะชาเดูโมเด ๆ เบ ๆ ម្នាលកិត្តទាំង ទ្យាយ អ្នកទាំង ទ្យាយគប្បីសំដែងទ្បើងនូវសិត្តាបទនេះយាំង នេះថា ភិក្ខុណាមួយដឹងថា លាករបស់សង្ឃគេបង្អោនទៅ (ដើម្បីសង្ឃ ហើយ) (តទ្យប់បង្អោនទៅដើម្បីបុគ្គលវិញ ភិត្ថនោះត្រវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ សិក្ខាបទទី ១ នៃចារាជិតភណ្ឌ ។ ដែល ហៅថា ដឹង គឺភិក្ខុដឹងដោយ ខ្លួនឯងភ្លឺ ពួកអ្នកដទៃ ជ្រាប់ភិត្ថនោះភ្លឺ អ្នកម្ចាស់ទាននោះ ជ្រាប់ (ដល់ភិត្ត្ នោះ) ក្តី ។ ដែល ហៅថា របស់សង្ឃ គឺលាកដែលពាយក បាន ថ្វាយ បានបរិក្ខាគដល់សង្ឃ ។ ដែលហៅថា លាកនោះ បានដល់ចីវរ **ថ**ណ្ហូធុត សេនាសនៈ នឹងបរិក្ខារគឺថ្នាំដាទច្ច័យដល់មនុស្សឈឺ ដោយ សូម្បីតែដុំនៃលំអិតក្តី ឈើស្ងន់ក្តី អមេ្យះវងដើងដម្បាញក្តី ហោចនៅ $(\tilde{\pi}' m' \dot{\sigma} m \sigma \pi_{T} \delta v_{T} \sigma \sigma \sigma \sigma \sigma)$ ។ ដែលហៅថា គេបង្គ្លោន ទៅ គឺ ម្ចាស់វបស់គេបញ្ចេញវាចាថា ពួកខ្ញុំនឹងថ្វាយ ពួកខ្ញុំនឹងធ្វើ ។ ភិត្តបង្អោន *ពៅដើម្បីមុគ្គលវិញ ត្រវអាបត្តិ*បាចិត្តិយ

លចិត្តិយកណ្ឌ សហធម្មិតវគ្គ សិក្ខាបទទី ១២ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

វិនយបិដកេ មហាវិភង្គោ

(៣៤៧) មរិណាតេ មរិណតសញ្ញ័ មុក្តលស្ប មរិ ណាមេត៍ អាមត្តំ ទាច់ត្ត័យស្បូ។ មកណាតេ វេមតំកោ បុក្កលស្ប ចរិណាខេត៌ អាចត្តំ ឧុត្តដស្ប ។ ចរិណតេ អបរិណតសញ្ញ័ បុក្កលស្ប បរិណា ទេតំ អនាមត្តំ ។ សង់ ស្មូ មរិណតំ អញ្ញស្ស សង់ ស្រ្ ក ខេត៌យស្ស ក់ មកណាមេត៍ អាមត្តំ នុក្កដស្ប ។ ខេត៌យស្ប មាំ-ကားနံ ၾက္ကာလ္၊ ၊ ေၾကာက္ရဲဘ္၊ က ပုန္လက္မွာျ កំ បរិណាមេតំ អាបត្តំ ខុត្តដស្ស ។ បុត្តលស្ស បរិណត់ မ္မာ့ဆီး ရဲမိလည္ မွ မာနားမ်ား မူ ကေဆာင္က မွ បរិណាមេត៍ អាបត្តំ នុត្តាដស្ស ។ អបរិណាតេ បរិណា តសញ្ញ័ អាខត្តំ ទុក្តាដស្ប ។ អព្ចរិណាតេ វេមតំគោ មានទំ ខ្មន្តដល្ប ។ អនរិណាតេ អនរិណតសញ្ញ័ หลายสิ้ ๆ

វិនយបិជិត មហាវិភង្គ

(៣៤៧) លាកគេបង្អោនទៅហើយ កិត្តសំគាល់ថាគេបង្អោនទៅ ហើយ ត្រទ្យប់បង្អោនមកដើម្បីបុគ្គលវិញ ត្រវអាបត្តិជាចិត្តិយ ។ លាកគេ បង្អោនទៅហើយ ភិត្តមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយបង្អោនមកដើម្បីបុគ្គល វិញ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ លាកគេបង្គោនទៅហើយ កិត្តសំគាល់ថា គេមិន ទាន់បង្កោនទៅទេ ហើយបង្កោនមកដើម្បីបុគ្គល មិនត្រវអាបត្តិអ្វីទ្បើយ ។ លាកគេបង្អោន ទៅ ដើម្បីសង្ឃ តែភិត្តុបង្អោនមក ដើម្បីសង្ឃដទៃវិញ ក្តី ដើម្បីចេតិយក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ លាកគេចង្កោនទៅហើយដើម្បី ចេតិយ ភិត្តូបង្គោនមកដើម្បីចេតិយដទៃវិញក្តី ដើម្បីសង្ឃក្តី ដើម្បីម្ភគល \tilde{n} ត្រវអាបត្តិទុកដ ។ លាកគេបង្អោនទៅដើម្បីមុគ្គលហើយ កិត្តត្រទ្បប បង្គោនមក ដើម្បីបុគ្គលដទៃវិញក្តី ដើម្បីសង្ឃក្តី ដើម្បីចេតិយក្តី ត្រូវ អាបត្តិទុក្ខដ ។ លាកគេមិនទាន់បង្អោនទៅទេ កិត្តសំគាល់ថាគេបង្អោន ទៅហើយ ត្រវអាបត្តិទុកដ ។ លាកគេមិនទាន់បង្អោនទៅទេ កិត្តមាន សេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ លាកគេមិនទាន់បង្កោនទៅទេ កិត្ត សំគាល់ថាគេមិនទាន់បង្អោនទេ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

ගුර්ලි

• បរិក្ខារន្តំ កត្ថចំ បោត្ថកេ ទិស្សតំ ។

လေလးန္ခ် မန္ခဲ့လဲ ေရာက္ ရာလာအေရးကားၾ ကေလးန္ခဲ့ မန္ခဲ့လဲ ေရာက္ခဲ့ ေရေရးလူနီ စဲဆီကားစာ စင္မီစိုးကို အေရာက္ ရာလာအေရာက္ ေရာက္ စဲဆီကားစာ စင္မီစိုးကို အေရာက္ ရာလာအေရာက္ ေရာက္

តសត្រ្តាំំ

ទ្វាទសមសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។ សហធម្មិតវិក្តោ អដ្ឋមោ ។

(៣៤៥) អនាបត្តិ តាត្ត នេមាតិ បុច្ច័យមានោ យន្ តុម្លាតាំ នេយ្យឧម្មោ បរិភោក វា សក្រយ្យ បដិ-សផ្លារ⁽⁰⁾ វា លកេយ្យ បិវដ្តិតិតោ វា អស្ស យត្ត វា បន តុម្លាតាំ ចិត្តំ បសីនតិ តត្ត នេជាតិ ភណតំ ខម្មត្តកាស្ស អានិតាម្មិតាស្សាតិ ។

ជាចិត្តិយកណ្ដេ សហធម្មិតវត្តស្ស ទ្វាទសមសិក្ខាបទស្ស អនាបត្តិវាពា

ற்கள

បាចិត្តិយកណ្ឌ សហធម្មិកវគ្គ សិក្ខាបទទី ១៤ វារះដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

[៣៤៤] វារ:ដែលមិនត្រវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន៣យ៉ាង) គឺកាលបើទាយកសូរថា ពួកខ្ញុំនឹងថ្វាយក្នុងទីណា ភិក្ខុ (ជាប់ថា ទេយ្យធមិ របស់អ្នកទាំងទ្បាយ គច្បីបានបរិកោគក្តី គញ្ជីបានការជួសជុលក្តី គច្បី ឋិតនៅយូរអង្វែងក្តី ក្នុងទីណា ម្យ៉ាងទៀតចិត្តរបស់អ្នកទាំងឡាយជែះថ្វា ក្នុងទីណា អ្នកទាំងឡាយ ចូរថ្វាយក្នុងទីនោះចុះ ទ ភិក្ខុត្តត ទ ភិក្ខុដើម បញ្ញត្តិ ទ ។

> សិក្ខាបទទី ១៤ ចប់ ។ សហធម្មិពវត្ត ទី ៨ ចប់ ។

ទទាននៃលហធម្មិកវគ្គនោះ (មាន ๑๒ សិក្ខាបទ) គឺ

សហធម្មិតសិក្ខាបទ ទ វិវណ្ណ នសិក្ខាបទ ទ មេហាបនសិក្ខាបទ ទ បហារកសិក្ខាបទ ទ តលសត្តិតសិក្ខាបទ ទ អមូលកសិក្ខាបទ ទ សញ្ចិច្ចសិក្ខាបទ ទ ឧបស្កត៌ សិក្ខាបទ ទ បដិពាហនសិក្ខាបទ ទ នទួសិក្ខាបទ ទ ទព្វសិក្ខាបទ ទ បរិណាមនសិក្ខាបទ ទ றச்ற

រតនវគ្គស្យ បឋមសិក្ខាបទំ

(៣៤៩) តេន សមយេន ពុន្ធោ ភកវា សាវត្ថ័យំ វិហវត៌ ដេតានេ អនា៩ចំណ្ឌិតាស្ស អារាមេ ។ តេន ទោ មន សមយេន រាជា បសេនន៍ កោសលោ နယ္စုခရာကို နာဏာဖြင့္ နင္မီ နင္မီ နင္မီ နင္မီ សោ ដេ ហិ នយ្យានំ គម៌ស្មាមាត៌ ។ រាវំ នេកតំ ទោ សោ នយ្យឧទាលោ រញ្ញោ ខសេននិស្ស គោសលស្ស ဗင်္ငံ လုိ့လ်ိဳန္နာ ရယ္စားငံ လေးေႏးရွာ မန္မလ အက်ိန္မွ អញ្ញតាស្មី ក្រោទូលេ និសិន្នំ និស្វាន យេន រាជា បសេននិ តោសលោ តេនុបសន្ណ័ទំ ឧបសន្ណ័ទំតា រាជាជំ មសេជន៍ កោសលំ ឯតឧកេច សុន្នំ⁽⁰⁾ នេះ နယျာင် မောင် အဆာ ဆန္နာ စိမ်းစွားနှိ ၅ ကောနှ က ကော် အက်န္တို ဗဏ္ဍိနာ လို လူ မာဆို ၁ နင်းစာ ာင်္ကာ ဗၤလာဒနိ ၊ ကာလးလာ နယျာင် ကန္မာ យេខ កកក់ តេនុបសន្ល៍ទី ។ តេន ទោ បន សមយេន អញ្ញូនហេ ឧទាសកោ ភតវន្តំ បយំទោសន្តោ និសិន្មោ

រតឥវិត្ត សិក្ខាបទទី 🤉

(៣៤៩) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះកាគ កាលគង់នៅវត្ត ដេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ស្ដេច ព្រះនាមបសេនទិកោសល បានត្រាស់បង្គាប់នាយទយ្យានបាល (អ្នកកេព្ <ទ្យាន) ថា ម្នាលនាយ ឯនច្បូទៅជម្រះសំអាត<ទ្បាន យើននឹងទៅ បសេនទិកោសលថា បតិត្រៃព្រះសម្មតិទេព យ៉ាន៍ហ្នឹងហើយ ៗ ក៏ជម្រះ *ទទួ*លបានឃើញព្រះដ៏មានព្រះកាគគន់នៅកោមមូបឈើមួយ **៖** ខ្វាន លុះឃើញហើយ ក៏ចូលៅគាល់ព្រះធាទចសេនទិកាសល លុះចូលទៅ ដល់ហើយបានក្រាបទូលព្រះបាទបសេនទិកោសលយ៉ាននេះថា សូមទ្រន់ មេត្តា (ជុាស ទទ្ធពនវៀបចំស្អាតហើយ ម្យ៉ាងទៀតព្រះដ៏មានព្រះភាគ ក៏គង់ក្នុងទីនោះដែរ ។ ព្រះបាទបសេនទិកោសលទ្រង់មានបន្ទូលថា ម្នាល នាចេ ចើដ្តញេះ យើងនឹងទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះកាគ ។ គ្រានោះ ត្រះបាទបសេនទិកោសលទ្រន័យាងទៅកាន់ទទ្ធាន ហើយចូលទៅគាល់ ព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ ។ វេលានោះឯង មានទុបាសកម្នាក់កំពុងអង្គយ

លបិត្តិយកណ្ដេ រតនវត្តស្បូ បឋមសិក្ខាបទស្ស និទានំ

ញោតំ ។ អនុសា ទោ រាជា ខសេនធំ កោសលោ តំ ឧចាសគាំ កកាន់ បយ់ទោសនំ និសិន្នំ និស្វាន ភ័តោ អដ្ឋាស់ ។ អ៩ទោ ពញា ខសេននិស្ប តោ-လလည္း သိရင္မေတာ္ အားစာရာယီ ဗုဂၢိဳလာ ဇားဓာ ញៅទំ យថា កក់ខ្ញុំ មយុំទោសគីតំ ។ យេធ កករា តេខុបសន្ថម៌ ឧបសន្ថម៌ត្វា ភកវន្តំ អភិវានេត្វា ៧៣-មន្តំ និស័និ ។ អ៥ទោ សោ ឧទាសគោ ភកវតោ តារវេន រាជានំ ខសេននី តោសលំ នេវ អភិវានេស៍ ន បច្ចុដ្ឋាស់ ។ អ៥ទោ រាជា បសេនន៍ កោសលោ អឧត្តមនោ អញោសិ តាខំ ហិ នាម អយំ បុរិសោ មយំ អាកតេ នៅ អភិវានេស្បូត៌ ន បច្ចុដ្ដេស្បូត័ត៌ ។ អ៥ទោ ភកវា រាជានំ បសេនឌំ កោសលំ អនត្តមនំ ទោ មហារាជ ឧទាសកោ ពហុស្សតោ អាកតាកាមោ កាមេសុ វីតរាតោត ។ អ៩ទោ ពញា មសេននិស្ប តោសលស្បូ ៧តនយោស នាវមាតាយ ខ្ទាសកោ នុរ តោ ហោតុំ គតកំចំ ៩មស្បូវណ្ណំ គណត័ត៌ ។

លចិត្តិយកណ្ឌ រតនវត្ត សិក្ខាបទទី ទ និទាន

គាល់ជិតព្រះដ៏មានព្រះកាគ ។ ទើបព្រះបាទបសេនទិកោសលទ្រជទត ឃើញ « បាសកនោះកំពុងអង្គយគាល់ជិតព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះ « តច្បាស់ เทีย (จรี่ยารเพยุรีริธรัย เทียร์ (จรี่บริธเรา (บรีร์เนเพิร) ๆ លំដាប់នោះ ព្រះបាទបសេនទិកោសល (ទ្រង់ត្រុះរិះយ៉ាងនេះថា ឬរសនេះ មិនមែនជាមនុស្សអាក្រក់ឲ្ បានជាអង្គយគាល់ជិតព្រះដ៏មានព្រះភាគ ៗ ឯព្រះចាទបសេនទិតោសលស្ដេចក៏ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគដែរ លុះចូលទៅដល់ហើយថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយគង់នៅក្នុងទី ដំលមគុរ ។ ចំណែកទុច្ចាសកនោះមិនចានថ្វាយបង្ខំ មិន(ក្រាកទទុល ព្រះបាទបសេនទិកោសលទ្យើយ ព្រោះគោរពដល់ព្រះដ៏មានព្រះកាត ។ គ្រានោះ ព្រះចាទបសេនទិកោសល(ទន់ត្បូចព្រះទ័យថា បុរសនេះកាល លើអញមកហើយ មិនគូរនឹងមិនថ្កាយបង្ខំ មិន(ក្រាកទទួល(អញ)សោះ ។ ១ណៈនោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ជ្រាបថា ព្រះជាទបសេនទិកោសល ស្ដេចមានព្រះទ័យអាក់អន់ហើយ ទើបទ្រង់ត្រាស់នឹងព្រះបាទបសេនទិ-កោសលយ៉ាន៍នេះថា បត្តិតែមហារាជ នុបាសកនេះឯងជាពហុសត្រជាអ្នក ស្កាត់ក្នុងបិដក មានពគៈក្នុងកាមទាំងទ្យាយទៅប្រាសអស់:ហើយ **ព្រះបាទថសេនទំ**កោសល(ទន់ត្រឹះរិះយាំងនេះថា _ទបាសកនេះមិន!មន ជាមនុស្ស ថោតទាបទេ សូម្បីព្រះដ៏មានព្រះភាគក៏ ទ្រឹសរ សើរ គេដែរ ។

វិទយបិជិកោ មហាវិភាង្កោ

តំ ឧទាសកំ វាតឧរោច វ ខេយ្យាសំ ឧទាសកា យេធ អត្តោត៌ ។ សុដ្ត ខេវាតំ ។ អ៩ ទោ ភកវា រាជា ំ បសេនឌ៍ កោសលំ ខម្មិយា ភាថាយ សន្តស្បេសំ សមាន បេស សមុត្តេជេសំ សម្បូហំសេសំ ។ អ៩ ទោ រាជា បសេនធំ កោសលោ ភកវតា ខម្មិយា ភាថាយ សន្តស្បិតោ សមាន បំតោ សមុត្តេជិតោ សម្បូហំសំតោ ឧដ្ឋាយាសនា ភកវន្តំ អភិវា ខេត្តា បឧក្ខិ លំ ភាត្វា បញ្ហាមំ ។

(៣៥០) តេន ទោ ១ន សមយេន រាជា បសេននំ កោសលោ ឧទវិទ្យាសានវាកតោ ហោតំ ។ អន្តសា ទោ រាជា បសេនន៍ កោសលោ តំ ឧទាសកំ រ៥យាយ ឧត្តទាណី កច្ឆន្លំ និស្វាន បញ្ហោសាចេត្វា វាតនរោច ត្វំ កាំរ ឧទាសកា ពហុស្សតោ អាកតាកមោ សាជុ ឧទាសកា អម្លាកាំ ឥត្ថាការំ ឧម្មុំ វាចេហីតំ ។ យមហំ នៅ ជានាម៉ អយ្យានំ វាហសា អយ្យាវ នៅស្បូ ឥត្ថាការំ ឧម្មុំ វាចេស្សត្ត័តំ ។ អ៥ទោ រាជា បសេនន៍ កោសលោ

វិនយបិដក មហាវិភង្គ

ព្រះបាទបសេនទំកោសល ទ្រង់មានព្រះតុង្កាវចំពោះនឹងតុបាសកនោះ យ៉ាងនេះថា ម្នាលតុបាសក អ្នកត្រូវកាវដោយរបស់ណា គប្បីប្រាប់ដល់ យើងចុះ ។ តបាសកនោះទូលថា បពិត្រព្រះសម្មតិទេព ប្រពៃហើយ ។ ត្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ពន្យល់ស្ដេចបសេនទិកោសល ឲ្យឃើញ ឲ្យកាន់យក ឲ្យអង់អាច ឲ្យរីករាយដោយធម្មីកថា ។ ព្រះបាទបសេន-ទំកោសល លុះព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ពន្យល់ឲ្យឃើញ ឲ្យកានយក ឲ្យ អង់អាច ឲ្យរីករាយដោយធម្មីកថា ហើយ ស្ដេចក៏ក្រោកចាកអាសនៈថ្វាយ បង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយទ្រង់ធ្វើបទក្សិណៈចៀសចេញទៅ ។

(ញ៥ ॰) តា នោះ ឯង ព្រះបាទ ប សេន ទិ កោសល ស្ដេ ប គង់ ក្នុង ថ្នា ក់ ទាង លើនៃ ប្រាសាទ ដ៏ ប្រសើរ ។ ព្រះបាទ ប សេន ទិ កោសល បាន ទ គ ឃើញ « បាសក នោះ ដើរ ប៉ាំង ធ តែ ទៅ តាម ថ្នល់ លុះ ទ ត ហើយ ទែង ឲ្យ ហៅ មក ហើយ មាន ព្រះ នុង្កា វយ៉ាំង នេះ ថា ម្នាល « បាសក ព្វ ថា អ្នក ឯង ដា ព ហុ-សត្រស្ងាត់ ក្នុង បិដក ម្នាល « បាសក ល្អ ហើយ អ្នក ចូរ បង្ហាញ ធម៌ ក្នុង ផ្ទះ នៃ ពួក ស្រី បេស់យើង ផង ។ « បាសក នោះ ទូល ថា ប ពិ ត្រ ព្រះសម្មតិ ទេ ព ខ្ញុំ ព្រះ អង្គដឹង ធម៌ ណា ព្រោះ ហេតុ តែ លោក ម្ចាស់ ទាំង ទ្បាយ លោក ម្ចាស់ ទាំង ទ្បាយ គង់ នឹង ប អ្នា បាទ តែ ទេវាក្នុង ផ្ទះ នៃ ពួក សំ ទាំង ទ្បាយ សាក ម្ចាស់ ទាំង ទ្បាយ គង់ នឹង ប អា បាទ ទេវាក្នុង ផ្ទះ នៃ ពួក ស្រី ទាំង ទ្បាយ លោក ម្ចាស់ ទាំង ទ្បាយ គង់ នឹង ប ហ្គាំ បាទ ទេវាក្នុង ផ្ទះ នៃ ពួក ស្រី សំ (គឺ ពួក ព្រះ ស្នំ ប លំ ដា ប់ នោះ ព្រះ បាទ បសេន ទិ កោស ហ បាចិត្តិយកណ្ដេ រតនវគ្គស្ស បឋមសិក្ខាបទស្ស និទានំ

សចុំ 🛯 ស្រ ស្រ តោ អហាតំ យេន ភកវា តេខុមសន្ថមិ ឧមសន្ថមិត្វា កកវន្តំ អភិវា ខេត្វា ៧ភា-មន្តំ និសីនិ ។ រាកាមន្តំ និសិន្នោ ទោ កជា មសេនន៍ គោសហេ កកវន្តំ វាគនវោច សាឌុ ភន្លេ ភកវា រ) តំ ភិត្តំ អាណា ខេតុ យោ អម្លាតំ ឥត្ខាការ ជម្មុំ វាចេសត្រីតំ ។ អ៩ទោ ភកវា រាជានំ ថសេនន៍ កោសលំ ឧម្ម៉ិយា កដោយ សន្ទស្សេស៍ សមានមេសំ សមុន្តេជេសំ សម្យូហំ-សេស៍ ។ អ៩ទោ ភជា ខសេនន៍ កោសលោ ာက'၏ စမ္ဒိုယာ ကင်္ဗာယ လင္ဖလ္နီး၏ လမာစ္ၿပီး၏ လဗုံးရှေ့ငါးရာ လဗျွတ်လ်းရာ ရင်္သာယာလက အက်န္တိ អភិវា ខេត្តា បនត្តិ ឈំ កត្តា បក្តាម ។ អ៥ ទោ ភកវា អាយុស្មន្តំ អានន្តំ អាមន្តេសំ តេនញានន្ទ ពញា ឥត្តាភាព ជម្មុំ វាចេហិតិ ។ ៧វំ ភាន្តេតិ ទោ អាយស្មា អានភ្លោ ភកវតោ ខដិស្បូណ៌ត្វា ကားလ ေကာလံ ဗၢိဳလ်ခ္မွာ းးဏ္ဌာ နန္ရာကံ ဆမ္ခံ វា ចេស ។ អ៩ ទោ អាយស្មា អាន ខ្មោ បុព្វណ្ដូសមយំ

ଗ୍ଟଣ

លចំត្តិយកណ្ឌ រតនវគ្គ សិក្ខាបទទី ១ និទាន

ព្រះដ៏មានព្រះកាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ទ្រង់ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះ ភាគហើយគង់នៅក្នុងទីដ៏សមគូរូ ។ ព្រះបាទបសេនទិកោសល លុះគង់ក្នុង ទីដ៏សមគរូវហើយក៏ក្រាបទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគយា៉ងនេះថា បតិត្រព្រះ អង្គ ជ័ចំរើន សូមព្រះដ៍មានព្រះកាគទ្រន់ ប្រើកិត្តមួយរូបដែលអាចនឹង បង្ហាញធម៌ ក្នុងផ្ទះនៃពុក្ខសីរបស់ខ្ញុំព្រះអង្គ ។ គ្រានោះ ព្រះដ៏មាន ព្រះកាគ ទ្រងពន្យល់ព្រះបាទបសេនទំកោសលឲ្យឃើញ ឲ្យកាន់យក ឲ្យអង់អាច ឲ្យរីករាយដោយធម្មីកថា ។ ព្រះបានថសេនទំកោសល លុះព្រះ ส์ยาร(กะกาล[รุธกรุณไรเพ็ញ ឲ្យการแก ឲ្យអងគាច ឲ្យរឹតរាយ ដោយធម្មភថាហើយ ក៏ក្រោកចាកអាសនៈថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយធ្វើបែទត្បិណចៀសចេញទៅ ។ គ្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ ហៅ ព្រះអានន្ទុដ៏មានអាយុថា ម្នាលអានន្ទុ អ្នកចូរបង្ហាញធម៌ ក្នុងផ្ទះនៃព្លុកស្រីបេសស្តេច ។ ព្រះអានន្តដ៏មានអាយុបានទទួលព្រះ ់ តម្រាស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគថា សូមឲ្រន់មេត្តា (ច្រាស យ៉ានហ្នឹងហើយៗ ចូលទៅបង្ហាញធម៌ក្នុងផ្ទះនៃពួកស្រីរបស់ស្ដេចសព្វ ។ វេលាតាមសម គរូវ ។ វេលា (តឹក ត្រះអានន្ទដ៏មានអាយុស្ត្រៀកស្បូន៍ ច្រដាច់ដោយជាត្រ

กษณ

វិនយចិដពេ មហាវិភង្គោ

នំវាសេត្វា បត្តទ័វមោនលេ យេន កញ្ញា បសេននិស្ប៍ បះ សមយេ ភេជា បសេននំ គោសលោ មល្វិតាយ នេវិយា សន្ធ្វី សយឧកតោ ញោតិ ។ អន្តសា ကာ ဗက္ခ်ဲ့ကာ ၊ အီ မာယ လုန္ရွိ မာဒန္နံ နွေး၊ ကေန អាតចុន និស្ថាន សមាសា ដ្រាស់ ។ ប័តតាមដំ နေလျိ ဗဂလျိန္မွ ၅ မင္ဂလာ မာထလ္နာ မာစကေ តតោ វ បដ៏នំវត្តិត្វា អារាមំ កត្តា ភិក្តានំ **វតមត្តំ** អភេខេស ។ យេ តេ ភិក្ខា អញ្ជិញ ។ បេ ។ នេ នុជ្ឈាយ ភ្នំ ទីយ ភ្នំ វិទា ខេ ភ្នំ តា ៩ំ ហំ ជាម អាយស្មា អានន្ទោ មុត្វេ អប្បដិសំវិនិតោ វញ្ញោ អន្លេប៉ បរិសិស្សត៍នាំ ។ បេ ។ សថ្វំ កាំរ ត្វំ អានន្ទ មុទ្ធេ អច្បដិសំរិនិតោ ពញា អន្តេមុំ មវិសស័ត៌ ។ សច្ចំ ភកវាត៌ ។ វិករហ៍ ពុន្នោ កកវា តេខំ ហ៍ នាម ត្វំ អានន្ទ បុត្វេ អប្បជិសំវិនិតោ ពញា អន្តេបុរំ

ගු ර ත්

វិនយប់ិឝក មហាវិភង្គ

នឹងច័វវហើយចូលទៅកាន់រាជនិវេសន៍របស់ព្រះបាទបសេនទិកោសល ។ វេលានោះឯង ព្រះបាទបសេនទិកោសលស្ដេចកំពុងផ្ទុំជាមួយព្រះទេវីព្រះ **នាមមល្ចិកា ។ នា**ងមល្ចិកាទេវីបានឃើញព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុមកអំពី ចចាយ លុះឃើញហើយក៏ក្រោកទ្បើងដោយប្រញាប់។ សំពត់មានពណ៌ លឿងវលីង ស្អាតក៏របូតចុះ ។ លំដាប់នោះ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ត្រឲ្យប់ចាត់ទីនោះមកកាន់អារាម $\int \varphi$ ាប់ដំណើរនុះដល់ភិត្តទាំងទ្យាយ ។ ភិត្ត ពំងទ្យាយណាមានសេច ភ្លី ប្រជាតិច ។ បេ ។ ភិត្ត ពំងទ្យាយនោះ ពោលពេស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ព្រះអានន្តដ៏មានអាយុ ស្ដេច មិនទាន់ទ្រង់ជ្រាបជាមុន មិនគូរន៍ឹងចូលទៅទាងក្នុងព្រះរាជវាំងបេស់ស្ដេច សោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះកាគត្រាស់សូវថា ម្នាលអានន្ទុ ព្វថា **ស្ដេចមិនទាន់**ជ្រាបជាមុន អ្នកឯង ស្រាប់តែចូលទៅខាងក្នុង ព្រះរាជវាំង របស់ស្ដេច ពិតមែនឬ ។ ព្រះអាននូទូលថា សូម ទ្រង់មេត្តា ប្រោស ពិត មែន ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលអានន្ទ ស្ដេចមិនទាន ជាបជាមុន អ្នកឯងមិនគូរនឹងចូលទៅទាងក្នុងព្រះរាជវាំងរបស់ស្ដេចទេ ល្ខ លេចីត្ថិយកណ្ដេះតែនាំស្ប៉េ បឋមសិក្ខាមេស្ស សេទីសាំ ប⁷សិស្សសិ នេះតំ អានន្ទ អប្សសន្នានំ វា បសា ដោយ បសន្នានំ វា ភិយ្យាភាវាយ ។ បេ ។ វិះកាហិត្វា ឧម្មឺ តេះថំ ភាត្វា ភិក្សា អាមន្លេសិ ។

(៣៥០) ឧសយ៍មេ⁽⁰⁾ ភិត្តាវេ អានីនវា រាជន្តេបុ-ប្រជ្រាស នេ ។ តាតាម ឧស ។ ឥន ភិក្ត្តាវ រាជា មហេ-សំយា សន្ធឹ សយឧកតោ^(២) ហោត ។ តត្ត ភិក្ខុ បាំសត៌ ។ មហេសី n ភិត្តាំ និស្វា សំតំ ចាតុការោត៌ ភិត្តា វា មហេសី ឧ៍ស្វា សំតំ ខាតុការោត៌ ។ តត្ត ពញា រារំ ហោត អន្ធា ត ទេសំ តាតំ ក ការិស្បត្តិ កតិ ។ អយំ ភិត្តាវ បឋមោ អាឌីឧរេក រាជន្តេចប្រើវ្រសេទេ ។ ចុន តាំឥត្តិ កន្លា ឧស្សាត៌ ។ សា តេន កព្ភំ កណ្តាត៌^(៣) ។ តត្ត ពេញ ៧វំ ហោតិ ធ ទោ ឥជ អញ្ញោ កោចិ ហិសតិ အက္ဆန္စြာ ဗင္ခာ့မီးနား ေလ်ာယာ ဆု ကေ ဗင္ခာ့မီနာ လျှန္တာ ရွိ ရ ୭ ≅. ទល់មេ ។ ๒ ജ. ម. សិសំ ស្នោ ។ ៣ ឥណ្ណាំ ។

ന്ദ്പ

5

ធាបិត្តិយកណ្ឌ រតនវត្ត សំក្លាបទទី ៖ និយាយអំពីទោស ៖០ យ៉ាំង

ម្នាលអាននូ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្ងាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជែះថ្ងា ឬនាំពួកជនដែលជែះថ្ងាហើយឲ្យវឹងរឹតតែជ្រះថ្ងា ឲ្យើងទេ ។ បេ ។ ទ្រង់ បន្ទោសហើយទ្រង់ធ្វើធម្មីកថា ត្រាស់ហៅកិត្តុ ទាំងឲ្យាយមក ដោយ ព្រះពុទ្ធដីកាថា ។

[ញ៥១] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោសទាំង ១០ យាងនេះវមែងមាន ក្នុងកំរិយាចូលទៅទាងក្នុងបុរីរបស់ស្ដេច ។ ទោសទាំង ๑០ យាំងនោះ ដូចម្តេច ទុះ ។ ម្នាលកិត្តទាំង ឡាយ ស្តេចក្នុងលោកនេះ ទ្រង់ ប្រថាថ លើក្រទ្ប ព្រះបន្ទុំជាមួយមហេសី ។ ភិត្តចូលទៅក្នុងទីនោះ ។ មហេសី *ធានឃើញកិត្ត វមែងធ្វើកំរំយាញញឹមឲ្យ*ជ្រាកដទូ៖ កិត្តឃើញមហេសី វមែងធ្វើករិយាញញឹមឲ្យប្រាកដទូ៖ ។ ស្ដេចវេមែងរង្កៀសក្នុងរឿងនោះ យ៉ាងនេះថា ការមិនគួរអ្នកទាំងពីវនាក់នេះបានធ្វើហើយ ឬថាអ្នកទាំងពីវ នេះនឹងធ្វើនូវការមិនគួរ ។ មាលកិត្តទាំងឲ្យយ នេះជាទោសក្នុងកិរិយា ចូលទៅទាងក្នុងបុរីនៃស្ដេចជាបឋម ។ មាលកិត្តទាំងឲ្យាយ ហេតុដទៃនៅ មានតទៅទៀត ស្ដេចជាបុគ្គលមានកិច្ចប្រើន មានការងារគូរឆ្នើរ ច្រឹន ទ្រង់ យាងទៅ (ជាសស៊ីដទៃ ហើយក៏ភ្វេច ។ ឯស្រីនោះកំមានគត៌ដោយស្ដេច នោះ ។ ស្ដេចវមែងរង្កៀសក្នុងរឿងនោះយាងនេះថា ជនន័មួយដទៃចូលទៅ ក្នុងទីនេះមិនបានទេ វៀរមួយតែបព្វជិត ទំនងជាកម្មរបស់បព្វជិតទេដ៏ង ៗ

ଗ୍ରହ୍ୟ

វិនយបំដីកេ ទហាវិភង្គោ

អយ់ ភិត្តាវ នុត៌លោ អានីនវោ រាជន្តេទុវឲ្យវេសនេ ។ ຊລ ເບ້ ກໍ່ຮູບ ແຫຼງ ສເຊຍູ ສຫຼອນ ເຮັ នស្បតិ ។ តត្ត កញ្ញា ៧វំ ហោតិ ৫ ទោ ៩៩ អញ្ញោ ကောင်း ပါလော် နက္ကခြာ ဖက္ခင်္ဂနေ လီယာ ငှ (စာ បព្វជិតស្បូ កម្មុរ្ត្តិ ។ អយំ ភិក្ខុឋ គតិយោ អនី-ទះឃ ឃងុខេតតពេលសាស សាស សង្គ្រាស អនេទ្យ អត្តភា កុយមន្តា តហិន្ទា សម្តេន កិច្ចតិ ។ နာန္မွာ ။ ကား ၿပီး ၊ ကေးဆီ ေ ၊ စာ န ေ မး ကား ၊ ကေးစီ បរិសត៌ អញ្ញន្រៃ បព្វជំតេន សំយា នុ ទោ បព្វជំតស្ប តាម្មត្តំ ។ អយ់ ភិត្តាវៅ ខតុត្តោ អានីនរៅ រាជន្តេបុរេៗវៅ-សនេ ។ បុន ចមវភិត្តាវេរញា អន្តេបុរ បុត្តា វា ចិតា ပေးနွားနား စိုးနား ဗိုးနွားနား ဗိုးနားနား စိုးနား စိ តជ អញ្ញោ កោចំ បរិសត៌ អញ្ញត្រ បព្វជិតេន សំយា **ុ** ទោ បព្វជ៌តស្បូ កាម្ម ខ្លុំ ។ អយំ ភិក្ខាវៃ បញ្ចាមា អានឹនវៅ រាជន្តេចុះប្បវេសនេ ។ បុន ខចរំ ភិក្ខុវេ

றுக்

វិនយបំដក មហាវិភង្គ

មាលភិត្តទាំឥទ្យាយ នេះជាទោសទីព័រ ក្នុងភិរិយាចូលទៅទាងក្នុងបុរីនៃ ស្ដេច ។ មាលកិត្តទាំងទ្យាយ ហេតុដទៃនៅមានតទៅទៀត វតន:ណា មួយក្នុងបុរីនៃស្ដេចបាត់ទៅ ។ ស្ដេចវមែងរង្វៀសក្នុងរឿងនោះយ៉ឺងនេះ ថា ជននីមួយដទៃចូលទៅក្នុងទីនេះមិនមានទេ វៀវលែងតែបព្វជិត ទំនង ជាកម្មរបស់បញ្ជនិតទេដ៏ន ។ មាលកិត្តទាំងទ្បាយ នេះជាទោសទីថី ក្នុង ភិរិយាចូលទៅខាងក្នុងបុរីនៃស្ដេច ។ ម្នាលកិត្តទាំងទ្យាយ ហេតុដទៃនៅ មានតទៅទៀត រឿងរារ៉ាំទាំងទ្បាយ ដែលស្ដេច ត្រូវបិទចាំងទុកខាងក្នុង មាននៅទាងក្នុងបុរីនៃស្ដេច តែឲ្យបបែកសាយទៅទាងក្រៅ ។ ស្ដេចវមែង ៤ធន៍រង្កៀសក្នុងរឿងនោះយ៉ាងនេះថា ជនន័ម្មយជទៃចូលទៅក្នុងទីនេះមិន មានទេ វៀវលែងតែបព្វជិត ទំនងជាកម្មរបស់បព្វជិតទេដឹង ។ ម្នាលភិក្ខុ ទាំងទ្យាយ នេះជាទោសទីបួន ក្នុងកំរំយាចូលទៅទាងក្នុងបុរីនៃស្ដេច ម្នាលកិត្តទាំងទ្បាយ ហេតុដទៃនៅមានតទៅទៀត (ពះកដបុ(ត(ជាថានឹង <u>ចៀតចៀនចំពោះត្រះរាជបិតាក្នុងបុរីនៃ ស្ដេចក្ដី ត្រះរាជបិតា ជ្រុំ ថ្នានឹងចៀត</u> បៀនចំពោះព្រះរាជបុត្រក្តី ។ ព្រះរាជបុត្រព្រះរាជបិតានោះរមែង[ទង់ $iin \int \mathcal{W} w$ ននេះថា ជននីមួយដទៃចូលទៅក្នុងទីនេះមិនមានទេ 11/5 លែងតែបព្វជិត ទំនងជាកម្មរបស់បព្វជិតទេដឹង ។ ម្នាលភិត្តទាំងទ្យាយ នេះជាទោសទី $|\dot{q}|$ ក្នុងកិរិយាចូលទៅខាងកងបុរីនៃស្ដេច ។ មាលកិត្ត

៣ចិត្តិយកណ្ដេ រតនវត្តស្ស បឋមសិក្ខាបទស្ស ទសាទីនវា

រាជា ន័ខដ្ឋានិយ៍ នុច្ចេ ឋានេ⁽⁶⁾ ឋចេត៌ ។ យេសន្តំ អមនាចំ តេសំ ^ಖំ ហោតំ ភជា (ទា ចត្វជិតេន សំសដ្ឋោ សំយា ជុ ទោ បព្វជិតស្បូ កេម្មត្តំ ។ អយំ ភ្នំភ្នំ៧ ជដ្តោ អានីនរៅ រាជន្តេចុំច្បេសនេ ។ ចុន ខមរំ កិត្តាវ រាជា ឧទ្ទុជានិយ៍ នីខេ ឋានេ^(b) ឋខេតិ ។ ယေလေ့ရှိ မမာအဗ် နေလံ ဃံ ဟော့နာ် ကင်္ဆာ စော့င်္င-អយំ ភិត្តាវេ សត្តមោ អានីនវៅ រាជនេ្តចុរប្បវេសនេ ។ បុធ ចមាំ ភិត្តាវៅ រាជា អតាលេ សេធំ ឧយុព្រជត៌ ។ យេសឆ្ដំ អមនាបំ តេសំ ៧៩ំ ហោត៌ រាជា ទោ ပရှင်းခောင္တ လံလးဆုံ လံယာ ၃ (၈၇ ပရှင်္ခခုလုန តាម្មខ្លំ ។ អយំ ភិត្តាវេអដ្ឋមោ អាន័នវៅ រាជន្តេបុរប្រ-វេសនេ ។ បុឧ ចមាំ ភិត្តាវេ រាជា តាលេ សេនំ

្ ធ.ម. ឧក្ខដ្ឋានេ ។ ២ នីចដ្ឋានេ ។

5.

ກວ່ອ

៣ចិត្តិយកណ្ឌ រតនវត្ត សិក្ខាបទទី ១ និយាយអំពីទោស ១០ យ៉ាង ទាំនទ្យាយ ហេតុឯទៃនៅមានតទៅទៀត ស្ដេចឲ្រន់តាំនមន្ដ្រីដែលតាំន នៅក្នុងទីទាបឲ្យទេត្រត់នាន់ទី ខ្ពស់ ។ កាតោំងនោះមិនជាទីគាប់ចិត្តបេស់ដន ពំនឲ្យយណា ដនទាំនឲ្យយនោះវមែងរង្កៀសយ៉ាងនេះថា ស្ដេចតែង ច្រឡុកច្រឡំដោយបព្វជិត ទំនងជាកម្មរបស់បព្វជិតទេដឹង ។ ម្នាល ភិត្តទាំងទ្បាយ នេះជាទោសទី $\left(\ddot{q}$ ាមួយ ក្នុងភិរិយាចូលទៅខាងក្នុងបុរីនៃ ស្ដេច ។ មាលកិត្តទាំងឡាយ ហេតុដទៃនៅមានតទៅទៀត ស្ដេច[ទន័ បន្ថយមន្ត្រីដែលតាំងនៅក្នុងទីខ្លស់ឲ្យតាំងនៅក្នុងទីទាប ។ ការតាំងនោះមិន ដាទីតាប់ចិត្តរបស់ជនទាំង ឡាយណា ជនទាំងឡាយនោះវមែងវង្កៀស យ៉ាំងនេះថា ស្ដេចតែង ច្រឲ្យកoច្បំដោយបព្វជិត ទំនងជាកម្មរបស់បព្វ-ជិតទេដឹង ។ ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ នេះជាទោសទី(ជុំពីរ ក្នុងកំរិយាចូល ទៅខាងក្នុងបុរីនៃស្ដេច ។ ម្នាលកិត្តទាំងទ្បាយ ហេតុដទៃនៅមាន ត ទៅ ទៀត ស្ដេច ទ្រង់បញ្ជូនកងទ័ព ទៅក្នុងកាលមិនសមគរូវ y ការបញ្ជូនកងទ័ពនោះ មិនជាទីគាប់ចិត្តរបស់ជនទាំង ឡាយណា ជនទាំងទ្យាយនោះវមែងរង្កៀលយ៉ាងនេះថា ស្ដេចតែង ច្រឡុក ច្រឡំ ដោយបព្វជិត ទំនងដាកម្មរបស់បព្វជិតទេដ៏ង ។ ម្នាលកិត្តទាំងទ្បាយ នេះជាទោសទីជ្រុំថី ក្នុងកំហៃចូលទៅទាងក្នុងបុរីនៃស្ដេច ។ ម្នាលកិត្ត ទាំងទ្យាយ ហេតុដទៃនៅមានតទៅទៀត ស្ដេចឲ្រឪឲ្យបញ្ជូនកងទ័ព

វិនយបិដកេ មហាវិភង្គោ

(៣៩៤) អ៩ ទោ ភកវា អាយស្មន្តំ អានន្ទំ អនេ-កាមរិយាយេន វិកាហិត្វា ខ្មុព្ភាតាយ ខ្ម ខ្យោសតាយ ។ មេ ។ ឯវញ្ បន ភិក្ខុវា ៩ មំ សិក្ខាបនំ ទន្ទំសេយ្យថ យោ បន ភិក្ខុ វញ្ញោ ទត្តិយស្ម មុខ្លាភិសិត្តស្ប^(២) អនិក្ខុន្ធភជាកា អនិក្កតានេពភា^(៣) ឬ ព្វេ អប្បដំសំ-វិធំតោ ឥន្ទទីលំ អតិក្កាមេយ្យ ទាចិត្តិយន្តំ ។

று தடு

វិនយបិជិត មហាវិភង្គ

ទៅក្នុងកាលដ៏សមគូរូ ហើយឲ្រជំឲ្យត្រឲ្យប់វិលវិញពាក់កណ្តាលផ្លូវ ។ ការ ត្រឲ្យបរិលវិញ នោះមិន ជាទី គាប់ចិត្តវបស់ជន ទាំង ទ្យាយ ណា ជនទាំង ទ្យាយនោះវមែងវង្កៀសយ["]ងនេះថា ស្ដេចតែង ច្រឲ្យក ច្រទ្យំដោយ បព្វជិត ទំនងជាកម្មបេសបព្វជិតទេដ៏ង ។ ម្នាលកិត្តទាំងទ្បាយ នេះដា ពេសទី (ជុំបួន ក្នុងកំរិយាចូលទៅខាងក្នុងបុរីនៃស្ដេច ។ មាលកិត្តទាំង ទ្យាយ ហេតុដទៃនៅមានតទៅទៀត ខាងក្នុងរាជបុរីតែងជែលជើមទៅ ដោយជំរឹ ជែល ជើម ទៅ ដោយ សេះ ជ្រល ជើម ទៅ ដោយ រថ នឹងរូប សំទ្យេងក្លិនរសផោដ្ថព្វៈជាហេតុនៃសេចក្តីត្រេតអរ សុទ្ធតែដារបស់មិន សមគរូដល់បព្វជិត ។ ម្នាលកិត្តពំងឲ្យាយ នេះឯងជា ពេសដប់ ក្នុង ភិរិយាចូលទៅទានក្នុនបុរីនៃស្ដេច ។ មាលភិត្តទាំនទ្យាយ ទោស១០ យ៉ាងនេះឯងជាទោសក្នុងកិរិយាចូលទៅទាងក្នុងបុរីនៃស្ដេច IJ (៣៥៤) លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះកាគ ៤៨ ប់នោសព្រះ អាននូដ៏មានអាយុដោយបរិយាយជា ប្រើន ។ បេ ។ ហើយ ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិត្តទាំងឲ្យាយ អ្នកទាំងឲ្យយគប្បីសំដែងទ្បើងនូវសិត្តាបទនេះយាំង នេះថា ភិក្ខុណាមួយ (បើ) ស្ដេចជាក្យត្រិយ៍ចានមុទ្ធាភិសេកហើយ មិនទាន់ជ្រាបជាមុន ឈានកន្លងធរណីចូលទៅក្នុង (πe_{ff}) ចោះបន្ខំ ដែល ស្ដេចមិនទាន់យាងចេញ ស្រីកែវត៍មិនទាន់ចេញ ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។

ជាចិត្តិយកណ្តេ រតនវគ្គស្ស បឋមសិក្ខាបទស្ស សិក្ខាបទវិភង្គោ

(៣៩៣) យោ ខនាត់ យោ យានិសោ ។ ខេ ។ ភិត្តត៍ ។ បេ ។ អយំ ឥម ស្មឹ អត្តេ អជិប្បេត្រា ភិត្តាតំ ។ ទត្តិយោ នាម នុកតោ សុជាតោ ហោតិ មាតិតោ ខ ខំតំតោ ខ សំសុន្ធកមាណ៌កោ ហៅ សត្តមា ខំតាម-ហយុតា អត្ថិត្តោ អនុបត្តដ្ឋោ ជាតិវានេន ។ មុន្ទាភិ-សំត្នោ នាម ទត្តិយាភ៌សេកោន អភិសិត្តោ ហោតំ ។ អនិត្តន្តរាជកោត រាជា សយន័យរា អនិត្តន្តោ ហោត ។ អនិក្កតាតនាតេត មហេសី សយនីឃា អនិក្កនា ហោត (ភា n អធិត្តត្តា ហោត្តិ ។ ឬព្វេ អច្បនិសំវិនិតោត៍ មុត្វេ អនិមន្តិ៍តោ ។ ឥន្ទទីលោ នាម សយន័យរសុ ន្មម្ភភេ វុទ្ធតិ ។ សយន័យវំ នាម យត្ត កាត្ត ខំ រញោ សយន់ បញ្ចន្តំ ហោន៍ អន្តមសោ សាណិប្បាតារប-င်းကိုးရှိုင်း ។ နံ့စွစ်လံ မရိုက္ကား ဗေယျာရို ဗဟုဗ် ဓာန် ဒုမ္သား អតិត្តាមេត អាមត្តិ ខុត្តដស្ប ។ ខុតិយំ ខាខំ អតិត្តា-មេតំ អាមត្តំ ទាចំត្តុំយស្ប ។

று த

ವರಿದ್

បាប់ត្តិយកណ្ឌ រតខវត្ត សិក្ខាបទទី 🛛 សិក្ខាបទវិកង្គ

(៣៥៣) ត្រង៍តាក្យថា ភិត្តណាមួយ មានសេចក្តីដូចគ្នាកុង พิฐาชรรีด ไรตุทสิลลญา ๆ ใส่เกเทาชา ลุเลิษ์และ ตุรส่เง่ ជនអ្នកមានជាតិល្អ ពំឱសជទាន និទាជមាតាន៍ជទាជបិតា ជាអ្នកកាន់យក ជាតិដ៏បរិសុទ្ធិល្អ ដរាបអំពីគុំនៃដីដូនជីតាជាគំបេ ៧ គេមិនបានបោះ បន់ ចោល មិនបានតិះដៀលដោយជាតិ ។ ដែល ហៅថា បានមុខាភិសេក ហើយ គឺស្ដេចដែលគេចានអភិសេក ដោយអភិសេកឲ្យជាក្យត្រិយ៍ ពាក្យថា ស្ដេចមិនទាន់យាងចេញ គឺស្ដេចមិនទាន់ចេញអំពីក្រឡា ព្រះ ชรุ่ ๆ ตากุชา (มีการธิรถร่ายกุ ลียเบณี ษิธตร่ายกุษต์ (กุดุก (กะบรุ๊ บุษุเมเพชธร์ ฉยเบ พี่ต่ ฉตีเ ยิธตร่เบ ตุห์ต (กุดุก ព្រះបន្ទំ ។ ពាក្យថា មិនទាន់ទ្រង់ជ្រាបជាមុន គឺស្ដេចមិនទាន់ចាន និមន្តជាមុន ។ ដែលហៅថា ធរណី គឺសំដៅយកធរណ៍នៃ(កូទ្យា ព្រះបន្ធំ (បានដល់ក្របច្ចារទាងក្រោម) ។ ទីក្រទ្យា ព្រះបន្ទំរបស់ស្ដេច ដែលគេតែងតាំងទុក ក្នុងទីណាមួយ ដោយហោចទៅសូម្បីតែទីដែល គេថិទ ជ៉ាំងព័ន្ធព័ទ្ធដោយ នោំង ក៏ហៅថា កែ ឡា ព្រះបន្ទំពាំងអស់ " ពាក្យថា ឈានកន្លងធរណីចូល ទៅ សេចក្តីថា កិត្តឈានជំហានទី ទ ឲ្យកន្ធនធរណីចូលទៅ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ឈានដំហានទី៤ ចូលទៅ ត្រវអាបត្តិជាចិត្តិយ y

វិនយបំដកេ មហាវិភង្គោ

(៣៩៤) អប្បដំសំវិធិតេ អប្បដំសំវិធិតសញ្ញ័ ៩ ៤- **ទ**លំ អតិក្តាទេតិ អាខត្តិ ចាខិត្តិយស្ប ។ អប្បដំសំវិ-ធិតេ វេមតិកោ ៩ ៤ ទីលំ អតិក្តាទេតិ អាខត្តិ ចាខិត្តិ-យស្ប ។ អប្បដំសំវិធិតេ បដិសំវិធិតសញ្ញ័ ៩ ៤ ទីលំ អតិក្តាទេតិ អាខត្តិ ទាខិត្តិយស្ប ។ បដិសំវិធិតេ អប្ប-ដំសំវិធិតសញ្ញ័ អាខត្តិ ឲុក្តាដស្ប ។ បដិសំវិធិតេ វេម-តំកោ អាខត្តិ ខុក្តាដស្ប ។ បដិសំវិធិតេ វេម-សញ្ញី អនាខត្តិ ។

(៣៩៩) អនាបត្តិ បដិសំវិធិតេ ន ទត្តិយោ ហោតំ ន ទត្តិយាភិសេកោន អភិសិត្តោ ហោតំ រាជា សយ-ន័យរា និក្ខន្លោ ហោតំ មហេសី សយន័យរា និក្ខន្លា ហោតំ ឧកោ វា សយន័យរា និក្ខន្លា ហោន្តិ ន សយន័យ៣ ឧម្មត្តភាស្ប អាធិតាម្មិតាស្បាត៌ ។

បឋមសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

វិនយប់ជា មហាវិកង្គ

(៣៥៤) ស្ដេចមិនបាននិមន្ត ភិត្តសំគាល់ថាស្ដេចមិនបាននិមន្ត ហើយដើរកទ្ធជធរណីចូល ៧ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ស្ដេចមិនបាននិមន្ត ភិត្តមានសេចក្ដីសង្ស័យ ហើយដើរកន្ធផធរណីចូល ៧ ត្រូវអាបត្តិ ពុាចិត្តិយ ។ ស្ដេចមិនបាននិមន្ត ភិត្តសំគាល់ថាស្ដេចនិមន្ត ហើយ ដើរកន្ធផធរណីចូល ៧ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ស្ដេចនិមន្ត ហើយ ភិត្តសំគាល់ថាស្ដេចមិនបាននិមន្ត ត្រូវអាបត្តិ çក្កដ ។ ស្ដេចនិមន្ត ហើយ ភិត្ត សំគាល់ថាស្ដេចនិមន្ត ហើយ មិនត្រូវអាបត្តិ ។ (៣៥៥) រាំវេះដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្មុនសិក្ខាចរនេះមាន ៧ យ៉ាំង) គឺស្ដេចបាននិមន្ត ១ ជននោះមិនមែនជាក្សត្រិយ៍ ១ ជាស្ដេចតែមិនបាន ទទួលអភិសេកដោយអភិសេកដាក្សត្រិយ៍ ១ ស្ដេចយាងចេញពីត្រឡា

ពេះបន្ខំ ឲ្យមហេសីចេញពីក្រឡាព្រះបន្ទំ ឲ្យមួយស្ដេចនឹងមហេសី ពំងតវ ចេញពីក្រឡា ព្រះបន្ទំ ឲ្យស្ដេចនឹងមហេសីមិនជាននៅក្នុងក្រឡា ព្រះបន្ទំ ឲ្យភិត្តភ្លុត ឲ្យភិត្តដើមបញ្ញត្តិ ឲ្យ

សិក្ខាបទទី ១ ០០ ។

ទុតិយសិក្ខាបទំ

ម្នារ័ង មុខម ខ្មែរចំ ខណៈទម ខេត្ត (៤៦៣) រំហរតំ ដេនានេ អនា៩ចំណ្ខិតស្បូ អាវាមេ ។ តេន **ទោ ខន** សមយេន អញនារា កិត្ត អចិវាតិយា ននិយា စ္ကာယအိ ។ မက္ကားကစ် ကြာတ္ (ကာ စက္ခ လ ဆ င် ဒါ ကိ ငးလ ခ်ိန္နာစိန္နာ မစီးအီယာ ခင်္စယာ ရွာဖ်ိန္နာ ရောင်္နန္နာ လာဒ វិត្វា អកមាស ។ អ៩ទោ សោ ភិក្ខុ តស្បាយ ព្រាញ-លាស្ស ៩វិតា មា នស្ស័ត៌ អត្តហេសំ ។ អ៩សោ လာ ကြာတ္ခ(ယာ လဂ်ီရာ ရုဂ်ီးရာ မာဆင်္ဂရာ ရံ ခ်က္ခံ ပါနာင်းမှာ အောင်းမှ အောင်းနှစ် အောင်းမျက်မှ အောင်းမျက်နှင့် အောင်းမျက်မျက်နှင့် အောင်းမျက်နှင့် အောင်းမျက်မျက်နှင့် အောင်းမျက်မျက်နှင့် အောင်းမျက်မျက်နှင့် အောင်းမျက်မျက်နှင့် အောင်းမျက်မျက်နှင့် အ တန္ ကြာတ္ခဏာခ်ိဳ မၼးညီ ၅ မႊ၊စာ ခုလျှ ကြာတ္-സഹ് നുടവോക് യോ പ്രാകുന്നു മാവായം ត់មស្ស ភិត្តានោ បុណ្ណបត្តំ ឧ ឧឌេយន្ត្រំ ។ ឧ **၊ ဗ က ဗ က္ခ လ ၏ ဆီ လ ဗာ လ**ဌိ ၊ ဗ ၏ ဗ လိ ရုန္ဒိုန္ချ មុញ្ចំ ។ អ៩ ទោ សោ ភិក្ខុ អារាមំ កន្លា ភិក្ខុ នំ **រ**នមន្ត អារោខេសិ ។ យេ នេ ភិក្ត្ អព្យិត្ញា

ទ ឧ. ម. ត្លុយត្តោ ។

សិក្ខាបទទី ៤

(กรอ) พยับเราะ (กะกุดุธียาร(กะกาล กาณลล์เส) វត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រងសាវត្ថី ។ ត្រានោះឯង $\hat{\pi}_{\sigma}^{\sigma}$ មួយរូបង្កូត $\hat{r}_{\sigma}^{\sigma}$ ត្ន ស្ទឹងអចិរវតី ។ មាន ព្រាហ្មណ៍ ម្នាក់ទៀតបានទុកថង ជ្រាក់ចំនួន ៥០០ តហាបណៈលើគោត ហើយចុះង្គតទឹកក្នុង ស្ទឹងអចិវៅតី (ទ្យើងមកហើយ) ក៏ក្វេចថង់ ច្រាក់ ដើរចៀសចេញទៅ ។ លំដាប់នោះ ភិត្តនោះក៏រើសយកដោយគិតថា ថង់នេះប្រាកដជាថង់ប្រាក់របស់ព្រាហ្ន-ណ៍នោះ កុំបរិនាសធាត់ឲ្យ័យ ។ ឯព្រាហ្មណ៍នោះនឹកឃើញក៏ត្រឲ្យបរិល មកវិញដោយប្រញាម ហើយបានសូវភិត្ថនោះយ៉ាងនេះថា បពិត្រលោក ច្ចស់ដ៏ចំរើន លោកច្ចស់បានឃើញថង់ ប្រាក់របស់ ខ្ញុំដែរឬ ។ ភិត្តនោះ ចានឲ្យថន៍ ប្រាក់នោះ ទៅ ដោយពាក្យថា យកចុះ ព្រាហ្មណ៍ ។ ទើប ព្រាហ្ម-ណ៍នោះបានគិតយ៉ាងនេះថា អញមិនគប្បីឲ្យវង្វាន់ដល់កិត្តនេះ ដោយ នជាយដ្ថចម្តេច m_{1}^{+} ។ m_{1} ញ m_{1} ញ m_{2} ច្រាហ្មណ៍នោះ ចោទ m_{1} ចាំ ចាំ ត្រ លោក ម្ចាស់ កហាបណៈរបស់ខ្ញុំមិនមែន៥០០ ទេ របស់ខ្ញុំប្រាកដដា ១ ১ ០ ០ រួចចាប់កិត្ត្ ເສາະເທີ \mathbf{w} ສິໂ \mathbf{w} ໂ \mathbf{w} ສເຫ \mathbf{v} ອໍໂ \mathbf{w} ສີ ສູ້ເສາະເອາ ສາສ່ອກ ອະເທີ \mathbf{w} (ອາຍັ សេចក្តីទុះដល់កិត្ត ពំង ឡាយ ។ កិត្ត ពំង ឡាយណា មានសេចក្តី (ជាថ្នាតិច

.

វិនយបិដកេ មហាវិភង្គោ

(၈ ဗ ၏) အေး (၈ ၁၁ လားဗယာ (၈ ဗ ၏) နလ္လုက် ကားစို ၅ မရလ္လာ မလုန္တာ စင္ဆို အားလက္လာ စင္တာ အင္မာ့ရွိ ၅ ကိုလာစင် ဗိုးကား၏ မလုန္တာစဥ္ကားစာ နယ္စာရီ အမိလ္မာဗိုးစာ ကား၏ ခ်က္စာဗိုးစာ၊ ကျပာ အက်ဳလ္မာဗို ရယ္စာရီ အင္တာ ယင္ဆာတာ အားရွိ စယ္စံုစာ-

វិនយប៌ជិត មហាវិភង្គ

។ បេ ។ ភិត្តទាំងទុក្ខយៈ ទោះ ពោល ទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ភិត្តមិនគួរនឹងរើសយករតនៈ មានមាស ប្រាក់ជាដើមសោះ ។ បេ ។ ព្រះ ជំមាន ព្រះភាគ ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិត្ត ឮថាអ្នកឯងរើសយករតនៈ ពិភ មែនឬ ។ ភិត្តនោះ ទូលថា សូម ទ្រង់មេត្តា ប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជា ម្ចាស់ដ៏មាន ព្រះភាគ ទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាល មោឃបុរស អ្នកឯងមិនគួរ នឹងរើសយករតនៈ ទេ ម្នាល មោឃបុរស អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជិះថ្វាដល់ ពួកជនដែលមិនទាន់ ជែះថ្វា ឬនាំពួកជនដែល ជែះថ្វា ហើយឲ្យ រឹង រឹត តែ ជែះថ្វា ទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិត្តទាំង ទ្បាយ អ្នកទាំងទ្បាយគប្បីសំដែង ទ្បើង នូវសិត្តាបទ នេះយ៉ាងនេះថា ភិត្តណាមួយ រើសយកឯងត្តី ឲ្យគេ រើសយកក្តី នូវ ភិត្ត នូវវត្តដែលគេសន្មតជាវតនៈ ក្តី ត្រូវ អាបត្តិ ច្បិត បើសយកក្តី នូវ សិត្តាបទ នេះ ព្រះដ៏មាន ព្រះភាគ ទ្រង់បាតា អនាវ ភិត្ត ហើយដល់ភិត្ត ទាំង ទ្បាយ សិត្តាបទ នេះ ព្រះដ៏មាន ព្រះភាគ ទ្រង់បញ្ញាត្ត ហើយដល់ភិត្តទាំង ទ្បាយ

(៣៥៧) សម័យនោះឯង មានមហោ សៃពក្នុងក្រុងសាវត្ត័ ។ មនុស្ស ពំងឡាយ ប្រដាប់តាក់តែង១ន ទៅកាន់ ទទ្ធាន ។ សូម្បី នាង វិសា ១ាមី តារមាតា ក៏បាន ប្រដាប់តាក់តែងកាយ ហើយក៏ចេញ ចាក ស្រក ទៅដោយគិតថា អញនឹង ទៅកាន់ ទទ្ធានដែរ ហើយគិតត ទៅ ទៀតថា ចុះអញនឹង ទៅកាន់ ទទ្ធាន ធ្វើអ្វី បើដូច្នោះគួរតែអញចូលគាល់ ទ្រះដ៏មាន យកំត្លំយកណ្ដេរតេះត្លេរូ «កំយល់ក្លាប«ស្ស និទាន់ សេយ្យភ្នំ ភាភកណំ ឱមុញ្ចិត្វា ឧត្ដភសេខ្ដែន ភណ្ឌិតាំ ពន្ធិត្វា នាសិយា អនាសិ មាន្ទ ដេ ៩មំ ភណ្ឌិតាំ

အယ္လ္ကာဟီနာ ၅ မငး(၈) နီလာစာ ဗီနားမာနာ (ယင္ဆ កកា គេលុបសង្គមិ ឧបសង្គមិត្វា ភកវន្តំ អភិវាខេត្វា ปลายผู้ ฉิ้งเริ่ ๆ ปลายผู้ ฉิงเผู้ เจา ไงกจ้ ទំការទាតាំ កកវា ជម្មិយា កដោយ សន្ទស្បេស៊ី សមានចេស សមុត្តេដេស សម្បូលសេស ។ អ៥នោ វិសាទា មិតារមាតា ភកវតា ឧម្ម័យ តថាយ សន្ទស្ថិតា សមានចិតា សមុត្តេជិតា សម្បូលសិតា នដ្ឋាយាសនា គតវន្តំ អភិវានេត្វា មឧត្តិណំ តាត្វា បត្តាម ។ អ៩លោ សា នាសី តំ កណ្ឌិតាំ វិសព្រិត្វា អកមាល ។ ភិត្ត្ បស្មិត្វា ភកាវតោ សិតមត្ត អារោ-ខេសុំ ។ តេនហ៍ ភិក្ខុឋ ឧក្កហេត្វា និក្ខុមេទាំ ។ អ៩ទោ កក្ស រានស្មី ខ្លួនទេ រានស្មី ឧករលោ ជម្មុំ តថំ តាត្វា ភិក្ខុ អាមន្តេសំ អនុជានាម ភិក្ខុឋ រតនំ កំ រតនសម្មតំ កំ អដ្យារាមេ ឧត្តហេត្វា កំ

ଣ୍ଡଣ

ជាចិត្តិយកណ្ឌ រតនវត្ត សិក្ខាមទទី ៤ និទាន

ព្រះកាគវិញ ហើយក៏ដោះនូវ (គ្យឹងតាកណេ:ចងជាបង្ខំចដោយសំពត បង្ក ហើយបានហុចឲ្យទៅទាស់ថា ហ៏ហង ឯងច្បូរយកបង្ខិចនេះ ។ លំដាប់នោះ នាងវិសាទាមិគារមាតា បានចូលទៅតាល់ 187 ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយថ្វាយបង្គ័ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយអង្គយក្នុងទីដ៏សមគូវ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ពន្យល់នាង វិសាទាមិគារមាតាដែលអង្គ័យនៅក្នុងទីដ៏សមគូរូហើយ ឲ្យឃើញ ឲ្យកានយក ឲ្យអាចហាន ឲ្យរីករាយ ដោយធម្ម័កថា ហើយ ។ ឯនាន វិសាទាមិគារមាតា លុះព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ពន្យល់ឲ្យឃើញ ឲ្យ កាន់យក ឲ្យអាចហាំន ឲ្យរីករាយ ដោយធម្មភថា ហើយ ក៏ក្រោកចាក មាសនៈថ្វាយបង្គ័ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ធ្វើប្រទក្សិណហើយចៀសចេញ *ពៅ* ។ ឯទាស់នោះក៏ក្លេចចោលនុវថន្ទិចនោះ ហើយដើរចេញ**ទៅ** ។ ភិត្តទាំងឲ្យយឃើញហើយ ពុនក្រាបឲ្លបដំណើរនុះចំពោះព្រះដ៏មាន ព្រះភាគ ។ ព្រះដ៍មានព្រះភាគត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងទ្បាយ បើ ដុច្រោះអ្នកទាំងឡាយចូររើសយកទុកចុះ ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ធ្វើធម្មីកឋា ហើយត្រាស់ហៅភិត្តពំងទ្បាយ ដោយ ព្រះពុទ្ធជីកាថា ម្នាលភិត្ត្ ពំ័នទ្យាយ តថាគតអនុញាតឲ្យភិត្ត្ រើសឯង ឬប្រើគេឲ្យរើស នូវតេន:ក្ដី នូវតែដែលគេសន្តតជាវតន:ក្ដី

mbn

វិនយមិឝិពេ មហាវិកង្កោ

နဗ္ဂဟားဗရာ ဂ ခံက္ခဲ့ဗဲးရံ ယည္ ကဲည္းေလာ ဟဲည္အခ်ိဳး ။ သဲက္ ဗခ ခ်က္ခား နမ္း သိက္ခာ ဗခံ နင္နဲ့လေယျာင္းဟာ ဗခ ခ်က္ခ္ ကေနေျား နမ္း သိက္ခာ ဗခံ နင္နဲ့လေယျာင္းဟာ ဗခ ခ်က္ခ္ ကေနေျာ ဂ နင္ဂလ္တား ဗေယျ ဂ မက္ဆံ အြ မည္သာ ေနင္လလ္တေယျ ဂ နင္ဂလ္တား ဗေယျ ဂ စာ ဗိန္ရဲ ယာရဲ ။ သဲက္ခဲ့ေၾကးေရာ ခ်က္ခဲ့ သိက္ခာ ဗခံ ဗက္ဆံ ရွိ ေဟာရဲ ။

(៣៩៤) តេន ទោ បន សមយេន កាស់ីសុ ជនបនេសុ អនា៩ប៉ិណ្ឌិតាស្ស កមាបតំស្ស កាម្មន្ត-ក្តាមោ ហោតំ ។ តេន ច កមាបតំនា អន្លេវាស់ី អាណត្តោ ហោតំ សចេ ភន្តន្តា អាកច្ឆន្តិ កត្តំ តាយ្យាស់តំ ។ តេន ទោ បន់ សមយេន សម្អូហុណ កំត្តូ កាស់ីសុ ៨នបនេសុ ចារិតាំ បមោនា យេន អនា៩ប៉ិណ្ឌិតាស្ស កមាបតំស្ស តាម្មន្តត្តាមោ តេនុប-សន្ណ៍មីសុ ។ អន្ទិសា ទោ សោ ប៉ាំសោ តោ ភិត្ត្ នូវតោវ អាកច្ឆន្តេ និស្វាន យេន តេ ភិត្ត្ តេនុបសន្ណ៍មិ ជួបសន្ត័មិត្វា តេ ភិត្តូ អភិវានេត្វា ឯតនរោច អធិវា-សេត្ត ភន្តេ អយ្យា ស្វាតនាយ កមាបតំនោ ភត្តត្តិ ។

mbd

វិនយបិដា មហាវិភង្គ

ក្នុនភាពមហើយទុកដោយគិតថា វតនៈបេសអ្នកណា អ្នកនោះទំន័យក ទៅ ។ ម្នាលកិត្ត ពំងឲ្យយ អ្នក ពំងឲ្យយកហ្វីសំដែង ឲ្យើងនូវសិត្តាបទ នេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុណាមួយរើសឯងភ្នំ ឲ្យគេរើសភ្នំ នូវវតនៈភ្នំ នូវវត្ ដែលគេសន្មតជាតេន:ក្តី ត្រីវអាបត្តិចាចិត្តិយ វៀវលែងតែ (រើសយកនូវ វតន:ដែលគេក្ដេច) នៅក្នុងវត្ត ។ សិក្ខាបទនេះព្រះដ៏មានព្រះកាគទ្រន់ បញ្ចត្តហើយ ដល់ភិក្ខុទាំងទ្បាយយាំងនេះ ។ (ញ៥៤) គ្រានោះឯង ក្នុងកាសដនបទ មានស្រុក ๑ ជាទធ្វេ កាវងាររបស់អនាថចិណ្ឌិតគហថតី ។ គហថតីនោះបានបង្គាប់អន្តេវាសី (កូន១យ) ថា មើលោកម្ចាស់ទាំងទ្បាយនិមន្តមក អ្នកឯងគប្បីធ្វើកត្តប្រ-គេនផង ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុទាំងទ្បាយច្រើនរូបត្រាច់ទៅកាន់ចារិកក្នុង កាស់ជនបទ ហើយហូសទៅកាន់ស្រុកជាទីធ្វើការងាររបស់អនាថចិណ្ឌិត គហបតី ។ បុវសនោះបានឃើញកិត្តពំងនោះមកអំពីចមាយ លុះជា ន เพิ่ฏธา ผ่เดีย จระอูงเฟรกลิฐคั้นเธาะ ญะอูงเฟน่งเดีย ចានថ្វាយបង្គ័កិត្តពំងនោះហើយពោលនូវពាក្យនេះថា បពិត្រព្រះករុណា សូមលោកម្ចាស់ទាំងឲ្យយទទួលចង្កាន់របស់គហបត្ថី ក្នុងថ្ងៃក្រុក ។

អនិវាសេសុំ ទោ តេ ភិក្ខុ តុណ្ឌីភាវេន ។ អ៩ ទោ ၊ က ဗုဂ်ိဳးက က ကျ ဂန္ရီယာ မင္စ၊ ယ က က်ိဳး ຈາຂຂຶ້យໍ ເກາຝຂຶ້យໍ ຮະເພາສາເຮລາ ສາ. ແໍ ກາກ-ចាបេត្វា អ<u>န</u>္ဂလိမ္ပ္ဦကံ ရိမ္မញ္ခ်ိဳရွာ (ေနာက္ခ်္တာ ကန္စေဒ ប់វិសិត្វា អយ្យា ភុញ្ឆិត្វា កច្ឆន្តុ អហំចំ កម្មន្តំ កម៌ស្បាម័ត៌ អន្តុលិមុន្តិតាំ ស្បៃព័ត្វា អកមាសំ ។ ភិត្ត្ ပလျှိခ္ခာ လ၊င မယံ ကမ်ိဳလျှာမ နေလျှိလျှရာယ် អន្តលំមុន្តិ៍ភាត៍ តត្តៅអច្ចឹសុ ។ អ៩ទោ សោ បុរិសោ តាម្មត្លា អាតច្ឆុះត្តា តេ ភិត្តា បស្បិត្វា ឯតឧវេវថ តិស្បូ ភន្លេ អយ្យ ឥនេវ អច្ចន្តិតំ ។ អ៥ទោ តេ តំក្ចូ តស្ប បុរិសស្ប ឯតមន្តំ អារោចេត្វា សាវត្ត័ កត្តា ភិត្តា ជំ ៧តមត្តំ អាពេខេសុំ ។ ភិត្តា ភកវតោ រ)តមត្តំ អាពេខេសុំ ។ អ៩ទោ ភកវា រ)តស្មឺ នំនានេ **រ**)តស្មឹ បករលោ ជម្មុំ តថៃ តត្វា ភិត្ត្ អាមន្តេស៊ អនុជានាម៌ ភិត្តាវេ គេនំ ។ គេនសម្មតំ ។ អដ្យារាម n អដ្ឃាវសថេ n ឧត្តហេត្វា n ឧត្តហាចេត្វា n စိဳက္ခ်ီဖိခို ယုံလျှ ဘီလျှခ်ိဳ ၊ လေ တင်္ဂလျှခ်ိဳခ်ိဳ ។ ၿ/က္န

ជាចិត្តិយកណ្ដេ វតនវគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទស្ស នំទាន់

mbd

បាចិត្តិយកណ្ហ រតនវត្ត សំក្លាបទទី ២ និទាន

ភិត្ត ទាំងនោះបានទទួលដោយកាវៈសៀមនៅ 🤊 លុះឥន្ធងភ(តិនោះទៅ បុរសនោះបានឲ្យគេតាក់តែងទាទន័យកោជន័យហារដ៍ផ្ចិតផ្គន់ ហើយបាន ឲ្យពិតកត្តកាល(ពេលធាន់) រួចកំដោះនូវចំញៀនចេញ ហើយអង្គាសកិត្ត្ ពំងនោះដោយកត្តស្រេចហើយពិតថា លោកម្ចាស់ពំងទ្យាយធាន់ហើយ សូមនិមន្តនៅចុះ ចំណែកខ្ញុំនឹងទៅធ្វើការងារដែរ (និយាយដូច្នេះហើយ) កំ ក្មេចចំញៀន (នោះ)ហើយទៅ ។ កិត្តទាំងឡាយថានឃើញហើយ ក៏ឈប់ នៅក្នុងទីនោះដោយគិតគ្នាថា បើយើងទាំងទ្បាយនឹងដើរចេញទៅ ចិញ្ចៀន នេះនឹងបាត់បង់ទៅពុំទាន ។ ឯបុរសនោះកាលមកអំពីធ្វើការងារបានឃើញ កិត្តពំងនោះហើយសុវយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះករុណា ពុកលោកម្ចាស់ លាប់នៅក្នុងទីនេះធ្វើអ្វី ។ ទើបកិត្តទាំងនោះ (ចាប់សេចក្ដីទុះដល់បុរសនោះ ហើយទៅកាន់ (កងសាវត្ថ័ បាន ប្រាប់សេចក្តីនុះដល់កិត្តពាំងទ្បាយ ។ កិត្ត ពំនឲ្យយក្រាបចូលដំណើរនុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះកាគ ។ ព្រោះនិទាន នេះ ដំណើរនេះ ទើបព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ធ្វើធម្មឹកថា ហើយត្រាស់ហៅ ភិត្តពំ័នឡាយមកថា ម្នាលភិត្តពាំនឡាយ តឋាគតអនុញាតឲ្យភិត្តពីស្ថាង ឬឲ្យគេរើស នូវតេន: ត្ត នូវតែដែលគេសនតជាគេន: ក្តី វាងក្នុងវត្ថុកី វាង ក្នុងទីស្នាក់ក្តី ហើយទុកដាក់ដោយគិតថា តេន:របស់ជនណា ជននោះ នឹងនាំយកទៅ ។ ច្នាលកិត្តទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយគម្យ៉ស់ដែងទ្បើន

mbr

វិនយប៌ដកេ មហាវិភង្គោ

បន កិត្តាវ ៩មំ សិត្តាបន់ នុធ្ចំសេយ្យ៩ យោ បន ភិត្តា តេន វា តេនសម្មតំ វា អញ្ញត្រ អជ្ឈរាមា វា អជ្ឈាវសថា វា នុក្កស្លោយ្យ វា នុក្កស្លាបេយ្យ វា ចាច់ត្តិយំ ។ តេន វា បន ភិត្តានា តេនសម្មតំ វា អជ្ឈារាម វា អជ្ឈាវសថេ វា នុក្កហេត្វា វា នុក្កហា-បេត្វា វា និត្តិបិតឲ្ំ យស្ប ភវិស្បតិ សោ ហវិស្បតីតំ ។ អយំ តត្ត សាមីចីតំ ។

(៣៥៩) យោ បញ្ចតិ យោ យាធិសោ ។ បេ ។ ភិក្ត្តិតិ ។ បេ ។ អយំ ៩មស្មឺ អត្តេ អធិប្បោតា ភិក្ត្តិតិ ។ កេនំ ជាម មុត្តា មណ៌ វេឌ្ឍិ ហោ សរេដ្ទា សិលា បក់ខ្មាំ កេតំ ជាតក្ខបំ លោហិត ថ្កោ បសាកេ ឃុំ រ៉ាតំ កេតំ ជាម ។ កេតសម្មតំ នាម យំ មនុស្សានំ ឧបភោកប-រំភោក រ៉ាតំ កេតសម្មតំ នាម ។ អញ្ញត្រា អជ្ឈារសា វា អជ្ឈាវសថា វាតំ ឋបេត្វា អជ្ឈារាមំ អជ្ឈាវសថំ ។ អជ្ឈាវលោ ជាម បក្តិត្តិស្ប អារាមស្ប អន្តោអារាទោ អបក្តិត្តស្ប ឧបភាពេ ។ អជ្ឈាវសថៅ ជាម បក្តិត្តស្ប

វិនយបិដក មហាវិភង្គ

នូវសិត្តាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិត្តណាមួយរើសឯងភ្គី ឲ្យគេរើសភ្គី នូវវតនៈភ្គី នូវវត្តដែលគេសន្មតជាវតនៈភ្គី ត្រវិអាថត្តិចាចិត្តិយ វៀវលែងតែទាងក្នុងវត្ត ឬខាងក្នុងទីស្នាក់ ។ ម្យ៉ាងទៀតភិត្តគប្បីរើសឯង ឬឲ្យគេរើស នូវវតនៈភ្គី នូវវត្តដែលគេសន្មតជាវតនៈភ្គី ទាងក្នុងអាវាមក្តី ទាងក្នុងទីស្នាក់ភ្គី ហើយទុកដាក់ដោយគិតថា វតនៈរបស់ជនណា ជននោះនឹងនាំយកទៅ ។ នេះជាសាមីចិតម្ម ក្នុងសិត្តាបទនោះ ។

(៣៥៩) ត្រន់ពាក្យថា កិត្តណាមួយ មានសេចក្តដូចគ្នាក្នុងសិត្តា-បទទី ១ នៃ ចា វាជិកគណ្ឌ ។ ដែល ហៅថា វតនៈ នោះ បានដល់ តែវមុត្ត។ កែវមណិ តែវ នៃ ទូវ សន្ធ តែវ សិលា តែវ ថាវ ទ្យា បាត់ មាស តែវ ក្រ ហម (តែវ ទទីម) តែវ មកដ (តែវ ខា ព្រស) នេះ ឈ្មោះ ថា វត នេះ ។ ដែល (តែវ ទទីម) តែវ មកដ (តែវ ខា ព្រស) នេះ ឈ្មោះ ថា វត នេះ ។ ដែល ហៅថា វត្ត ដែល គេសន្មតជា វត នេះ នោះ បានដល់ វត្ត ឯណាមួយ ជា គ្រឿង ១ ប កោត ប រិកោត របស់ មនុស្ស ខាំង ទ្យាយ វត្ត នេះ ឈ្មោះ ថា គេសន្មតជា វតន: ។ ពាក្យថា វៀវ លែង តែ ខាងក្នុង តិ ភាងក្នុង ទី ស្នាក់ ក្តី គឺ លើក លែង តែ ខាង ភ្នុង វត្ត និង ខាង ក្នុង ទី ស្នាក់ ។ ដែល ហៅថា ខាង ក្នុង វត្ត នោះ គឺវត្ត ដែល មាន បេង សំដៅយកទី ខាង ក្នុង នៃ បេង វត្ត (បើ) វត្ត ដែល មិន មាន បេង សំដៅយក តិមទី ១ បាវ នៃវ នេះ សំដៅយកទី ខាង ភ្នុង នេះ បា ភា ភា ក្នុង ទី ស្នាក់ នោះ គឺទី សំដៅយក តិមទី ១ បាវ នៃវ ត្ត ។ ដែល ហៅថា ខាង ក្នុង ទី ស្នាក់ នោះ គឺ ទី សំដៅយក តិមទី ១ ហាវ នេវ ត្ត សំដៅយកទី ខាង ភ្នុង សំដោយ កំ ទាំង ភ្លាំ ទាំង សំដោយ កំ ទាំង ក្នុង សំដោយ កំ ទាំង ក្នុង សំដោយ កំ ទាំង ក្នុង សំដោយ កំ ទាំង សំដោយ កំ ទាំង សំដោយ សំដោយ សំដោយ សំដោយ សំដោយ សំដោយ កំ ទាំង សំដោយ សំដាំង សំដោយ កំ ទាំង សំដោយ កំ ទាំង សំដោយ សំដាំង សំដោយ សំដាង សំដោយ សំដោ ហា ទាំង សំដោយ ហាង ក្នុង ទាំង សំដោង សំដាំង សំដោយ ទាំង សំដោយ សំដាំង សំដោយ ទាំង សំដោយ សំដោយ សំដាំង សំដោយ ទាំង សំដោយ ទោ ទាំង សំដាំង សំដោយ សំដាំង សំដោយ ទាំង សំដោយ សំដាំង សំដោយ ទាំង សំដាំង សំដាំង សំដោយ សំដាំង សំដោយ សំដាំង សំ

ទាចំត្តិយស្ប ។ (៣៦០) គេនំ កំ បន កំ ក្តានា គេឧសម្មតំ កំ អជ្ឈារាមេ 🕅 អជ្ឈារីសថេ 🎢 ឧត្តហេត្វា 🖞 ឧត្តហា-ខេត្តា កំ និត្តិ ទិតព្វន្តិ រូបេន កំ និមិត្តេន កំ សញ្ញាណំ ကၡာ ခ်ိဳက္ခ်ဳိးစီရာ မာဗီက္ခ်ီရာ ဖာမ႑ ဂဏ္ဍ ခ်င္ဆံ၊ မာ អាកច្ឆត្វតំ ។ សចេ តត្ត អាកច្ឆតំ សោ វត្តញោ អាវុសោ តិនិសន្តេ កណ្តន៍ ។ សចេ រូបេន វា និមត្តេន វា လာမျိုးဖြေနွာ့ အနားရှိ ၅ ၊အ ၊ေ လာမျိုးဖြေနွာ့ နိုင်ငံဆည် អារ៉ុសោន៍ វ័ត្តព្វោ ។ នទ្ធា អាវ៉ាសា បញ្ហិមខ្លេន យេ តត្ត ហោត្តិ ភិក្តុ បដិរូចា តេសំ ហត្តេ និក្តិចិត្វា

^{ពាធិត្តិយាណ្} រតសិត្តស្ស «តំយសិត្ថាប«ស្ស សិត្ថាប«រីវាង្គោ អាវស៥ស្ប អន្តោអាវសដោ អមរិត្តិត្តស្ប ឧថថា-កេ ។ ឧត្តណ្តេយ្យាតិ សយំ តណ្តាតិ អាមត្តិ ចាចិត្តិ-យស្ប ។ ឧត្តណ្តាមេយ្យាតិ អញ្ញំ តណ្តោមេតិ អាមត្តិ ភាតិតិយល់ ស

ເງເຊື່ອ

បាចិត្ត័យកណ្ឌ រតនវត្ត សិក្ខាបទទី ៤ សិក្ខាបទវិភង្គ

នៃទីស្នាក់ (បើ) ទីស្នាក់ដែលឥតរបង សំដៅយកត្រឹមទីទបចារ នៃទីស្នាក់ ។ ពាក្យថា រើសឯង សេចក្តីថា ភិត្តុកាន់យកដោយខ្លួនឯង ត្រវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ ពាក្យថា ឲ្យគេរើស សេចក្តីថា ភិត្ត្ឲ្យអ្នកដទៃ កាន់យក ត្រវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។

(៣៦០) ពាក្យថា ម្យ៉ាន៍ទៀត កិត្តុគប្បីរើសឯង ឬឲ្យគេរើស ទូវតេនៈក្តី ទូវ៉ាត្តុដែលគេសន្មតជាតេនៈក្តី ១ាងក្នុងវត្តក្តី ១ាងក្នុងទីស្នាក់ក្តី ហើយទុកដាក់ សេចក្តីថា កិត្តុធ្វើសញា^(១) (គ្រឿងកំណត់ដឹង) ដោយ ប្រក្តី ដោយនិមិត្តគ្រឿងសំគាល់ក្តី គប្បីទុកដាក់ហើយប្រាប់ថា ជន ណាបាត់កណ្ឌ ជននោះចូរទកយកចុះ ។ បើម្ចាស់របស់នោះមកក្នុងទី នោះកិត្តុគប្បីសូរគេថា អាវ៉ុសោ កណ្ឌរបស់អ្នកដូចម្តេច ។ បើគេ ប្រាប់ត្រវតាមប្រក្តី តាមនិមិត្តគ្រឿងសំគាល់ក្តី កិត្តុគប្បីឲ្យចុះ ។ បើគេ ប្រាប់ទិនត្រវ កិត្តុគប្បីពោលថា អាវ៉ុសោ អ្នកចូរភេទ្ធនឯងចុះ ។ កាលកិត្តុនោះនេងចៀសចេញចាកទីស្នាក់នោះទៅ កិត្តុទាំងឡាយនោះ ណាជំសមគួរមាននៅក្នុងទីនោះ គប្បីផ្ញើទុកក្នុងដៃកិត្តុទាំងឡាយនោះ

 ភិក្ខុដែលបានបើលពែវ ថា ប្រការ មានមាលប្រាក់ដាដើម ដែលគេហ្វេចនៅក្នុងវត្តក្ដី ក្នុង លំនៅរបស់ភិត្តុក្ដី ត្រូវធ្វើស្លាពយកទៅបិទទុកនៅទីណាមួយ គឺទ្វារវត្ត ឬទីដិតកន្លែងដែល ខ្លួននៅ ឯលេចក្ដីក្នុងស្លាកនោះ ដូច្នេះ អ្នកណាជាត់របស់អ្វី អ្នកនោះចូលមកទទួលយក ។ វិនយចិដកេ មហាវិភង្កោ

ဗန္ကာဗဲနာရှိ ។ က င ေဟာန္နဲ ဘိက္ခ္က ဗင်္ဘာဝ လ နာန္န တြန္ရဲ နေပာဗနီကာ ဗင်္ဘာဝ၊ နေပံ တန္ရာ နဲ့က္ခဲ့ဗ်ိန္ဘာ ဗန္ကာဗဲနာရှိ ၅ နယ် နာန္စ လ ဗီစီနာ နယ် နာန္ နေရ့စစ္စ ၅ (၈၃၀) နတ္စစ္ရန္နဲ က ဗီစီနာ နယ် နာန္ နေရ့စစ္စ ၅ (၈၃၀) နတ္စစ္ရန္နဲ က နိုင္ငံတန္ဘာ ဘဲ ရင္လတားစန္နာ က နဲ့က္ခဲ့စနာ လမ္မု အိမ္မာ့နာ လေ စာနိမ္မေနာ် အနေ လမ္မခံ^(၅) နိမ္မာ့လံ နယ္တာနာ နာကာလဲကံ နယ္တာနာ ပိုလ္နက္နလ္မွားက္သူ ရမ္မန္ရာကမ္မေနာက္မေနာက္ၾကာနာ ၅

ទុតិយសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

ก ๗๒

វិនយចិដក មហាវិភង្គ

ហើយចៀសចេញទៅ ។ បើមិនមានកិត្តដ៏សមគួរទេ កិត្តនោះត្រវផ្មេតុក នៅដែរបស់ពូក្នុតហបតិ៍ដ៏**ស**មគរូវ ដែលមាននៅក្នុងទីនោះ ហើយគប្បី ចៀសចេញទៅ ។ ពាក្យថា នេះជាសាមីចិកម្មក្នុងសិត្តាបទនោះ គឺនេះ តាមធម្មតាក្នុងរឿងនោះ ។ (៣៦១) ការៈដែលមិនត្រៃអែបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបរនេះមាន ៦ យ៉ាង) គឺភិត្តរើសឯង ឬឲ្យគេរើស នូវវតនៈក្ដី នូវវតដែលគេសន្មតជាវតនៈក្ដី ទាងក្នុងវត្តក្តី ទាងក្នុងខ្មីស្នាក់ក្តី ហើយទុកដាក់ដោយគិតថា វតន: បេសអ្នកណា អ្នកនោះនឹងនាំយកទៅ ១ កិត្តកាន់យកវត្តដែលគេសន្មត ជាវតន:ដោយស្ទិនស្គាល១ ភិត្តកាន់យកជាវបស់ខ្លី១ ភិត្តសំគាល់ថាជា របស់បង្កកូល ១ ភិត្តធត ១ ភិត្តដើមបញាតិ ១

សិក្ខាបទទី ២ ចប់ ។

ពតិយសិក្ខាបទំ

(៣៦៤) គេន សមយេន ពុន្ទោ ភកវា សាវត្ថិយំ វិហានំ ដេនានេ អនា៩បំណ្ឌិតាស្ស អាវាមេ ។ នេន ទោ ខន សមយេន នព្វក្តិហា កិត្តា វិតាលេ กษ์ ชา้งจุก งภาณ์ ฉิ้งฉี่ลุก หเฉลาไก้ส่ ទំរញ្ជាឧកតំ ការ៩ឆ្នំ សេយ្យដីនំ រាជកាដំ ចោរកាដំ មហាមត្ថតាថំ សេនាតាថំ ភយតាថំ យុន្ទតាថំ អន្នគាខ់ ទានគាខ់ វត្តគាន់ សយនគាខ់ មាលាគាខ់ နာဒ္ၾကင့္ ကာန္ၾကင့္ လာဇာမင့္ မာနယ္ရင့္ စီနာ-មកាដំ ឧកកោដំ ជនបនតាដំ ឥត្តិតាដំ សុរាតាដំ နိမ့်စာကင်း ကုမ္ပည္ရာေၾကာင္ သင့္စာမရွိမ်ားမို သင့္စာကင် លោកត្តាយ៍កំ សមុន្តត្តាយ៍កំ ឥតិភាវាភវិកាដំ

សិក្ខាបទទី ៣

ព្រ៦៤) សម័យនោះ ព្រពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ កាលគង់នៅវត្ត **ដេតវន របស់អនាថចិណ្ឌិកសេដ្ដី ជិតក្រងសាវត្ដី ។** គ្រានោះឯង ពួកធព្វគ្គិយកិត្តចូល ៧ កាន់ស្រកក្នុងវេលារ សៀល ហើយអង្គុយនិយាយ តិរច្ជានកថា ផ្សេង។ ជា (ច័ន ក្នុង រោងជាទី ប្រជុំនិយាយ តិរច្ជានកថា នោះ ដុចម្តេច១៖ តិច្រោនកថានោះ គឺពោលអំពីអ៊ើងស្តេច ពោលអំពីចោរ ពោលអំពីមហាមាត្យ ពោលអំពីសេនាទាហាន ពោលអំពីភ័យ (នំឹងសត្ សាហាវជាដើម) ពោលអំពីចម្បាំង ពោលអំពីចាយ ពោលអំពីទឹក เตกงห์ตั้งตล่ เตกงห์ตั้งเปลา เตกงห์ตั้ฬาก(ยล เตกงห์ตั้ គឿងក្រអូប ពោលអំពីញាតិ ពោលអំពីយាន ពោលអំពីសែក เตาณห์ตรีลิษ เตาณห์ตีโกล์ เตาณห์ตีสรชร เตาณห์ตีโล้ เตาณห์ตั้งถุก เตาณห์ตั้อก เตาณห์ตั้งสีกณ์ใธกูษ ลี้ลัตล์จ์ก ពោលអំពីញាតិដែលស្លាប់ទៅកាន់បរលោក ពោលអំពីរឿង **ផ្**ត្រ៍ 🤊 ដែលឥត ប្រយោជន៍ ពោលអំពីលោក (លទ្ធិកុហកក្នង លោក) ពោលអំពីសមុ (ទ ពោលអំពីកវ: ^(๑)នឹងអកវ:^(២)ដែលជាហេត្

វិនយបិដកេ មហាវិភង្គោ

နံဆို က ။ မင္မလုဂ္က နင္ကျပာန္တဲ့ စီတန္တဲ့ ဂ်ီတးေနာ္တဲ့ តខំ ហំ នាម សមណា សត្យបុន្តិយា វិតាលេ ลาย ชา้งริฏา ผลาเช่ อิ้งอีริฏา หเอลรไข้ล่ ခ်ဳိးဌာဒကင်း ကင်ေလျှခို့ လေယျင်ခိုင် စင်ကင်္ခေ កថំ មហាមត្តកថំ សេនាកថំ ភយកថំ យុន្ទកថំ អន្នតាខំ ចានតាខំ វត្តតាខំ សយនគាខំ មាលា-ကင် ကေးရှားကင် တားရားကင် တားရားရှိ ကာမကင် **ភិកមកថំ ឧក**កេថំ ៨ឧបឧកថំ ឥត្តិតាថំ សុ**រាគាថំ** សៃខាតថ តម្លដ្ឋានតថ ឬឲ្យប្បតតថ នានត្តតថ លោកត្តាយ៍កំ សមុន្តត្តាយំកំ ឥត្ថិកវាភាគេថំ **៩តិ វា សេយ្យជាថិ** តិហឺ តាមគោតំនោតិ ។ မးလျှော် ကော် အီးက္ခံ အေးဆိ မိန်လျားခဲ့ ဖရိပ်-យន្តាន៍ ទីយន្តានំ វិទាខេត្តានំ ។ យេ គេ ភិក្ត្ ហិ នាម នព្វក្តិយា ភិក្ខុ វិកាលេ តាមំ បរិសិត្វា

നസം

វិនយប៌ដក មហាវិភង្គ

ឥត ប្រយោជន៍ ដូច្នេះ ទុះ ដូច្នោះទុះ ។ មនុស្សទាំងទ្បាយពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ពួកសមណសក្យបុត្រ មិនគួរនឹងមកចូលស្រក ក្នុងវេលាវិកាលហើយអង្គុយនិយាយតិរុច្ចានកថាផ្សេងៗជា (ចឺន ក្នុងរោង ជាទីប្រជុំនិយាយ ដូចពុក្ខគ្របាស្តអ្នកហិកោគនូវកាមសោះ តិរុច្ចានកថា នោះដូចម្តេចខ្វះ តិវត្ថានកថានោះគឺ ពោលអំពីរឿងស្តេច ពោលអំពីចោវ ពោលអំពីមហាមាត្យ ពោលអំពីសេនាទាហាន ពោលអំពីក័យ (និ៍ងសត្វ សាហាដោដើម) ពោលអំព័ចម្យាំង ពោលអំពីចាយ ពោលអំពីទឹក ពោលអំពីសំពត់ ពោលអំពីទីដេក ពោលអំពីកម្រងផ្កា ពោលអំពីក្រឿង ក្រអូប តោលអំពីញាតេ ពោលអំពីយាន ពោលអំពីស្រក ពោលអំពីនិគម เรางห์ตีรลง เรางห์ตีสรบร เรางห์ตีใช้ เรางห์ตี้งุก ពោលអំពីច្រក ពោលអំពីទីដំកល់នៃភ្លួម គឺកំពង់ទឹក ពោលអំពីញាតិ ដែលស្លាប់ទៅកាន់បរលោក ពោលអំពីរឿងផ្សេង ៗ ពោលអំពីលោក (លទ្ធិកុហកក្នុងលោក) ពោលអំពីសមុទ្រ ពោលអំពីករះនឹងអកវះដែលដា ហេតុឥត ប្រយោជន៍ដូច្នេះ ទុះ ដូច្នោះ ។ ភិត្ត ទាំង ទ្យាយបានឲ្យមនុស្ស ពំងនោះពោលពេសតិះដៀល ចន្ទុះចង្អាច់ហើយ ។ ភិត្ត្តពំងឲ្យាយណា មានសេចក្តីប្រាជ្ញាតិច ។ បេ ។ កិត្ត ទាំង ទ្យាយនោះ ពោល ទោស តិះដៀល σ_{p}

ରୀ ମାନ୍ଦ୍ର

បាចិត្តិយកណ្ឌេ រតនវគ្គស្ស តតិយសិក្ខាបទស្ស បញ្ញត្តិ សភាយំ ជំសឺឧត្វា អនេកាហៃតំ តិរុទ្ធានកាថំ តេខេស្សត៌ សេយ្យដីនំ រាជតាដំ ១ ខេ ។ ៩តំក-វាកាតថំ ឥត៌ វាត៌ ។ បេ ។ សប្តុំ កាំរ តុម្តេ ភិក្ខា វិកាលេ តាមំ បរិសិត្វា សភាយំ ជំសឺជិត្វា អនេកាវិហិតំ តិរច្ឆានតាដំ កាថេថ សេយ្យដីនំ กฝลาย ขเยา สลิสกุลหลาย สลิ กลิ ๆ សថ្មុំ ភកវាតិ ។ វិករហិ ពុធ្វោ ភកវា កាដំ ហិ **เ**ชภาเน้ อังอีลิฐา หเอลร์ไบ้ล้ ล้ายุวอลร่ តាថេស្បថ សេយដ្រីនំ រាជតាថំ ១ ចេ ។ ឥតិតាំ. កាតេថំ ឥតិ វា នេតំ មោយបុរិសា អប្បសត្នាំ က ဗကာအာယ ဗကည္နိ က အိဳယ္စုအာကယ ၅ ဗေ ၅ រាវញុ បន ភិត្តា៥ ៩មំ សិត្តាបនំ ឧន្ទិសេយ្យ៩

ញ៧៩

បាដិត្តិយកណ្ឌ រគនវត្ត សិក្ខាបទទី៣ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ហើយអង្គុយនិយាយតិរុច្ចានកថាផ្សេង ១ ជា េប៊ែន ក្នុងរោងជាទីប្រជុំពោល សោះ តិរុច្ខានកថានោះដូចម្តេច ទុះ តិរុច្ខានកថានោះ ភី ពោលអំពី វឿន៍ស្ដេច ។ បេ ។ ពោលអំពីកវៈនំង៍អកវ ដែលជាហេតុឥត ប្រយោងន៍ ដូច្នេះ ខ្លះ ជួរ ប្រ ខ្លះ ។ បេ ។ ព្រះដំមានព្រះភាគត្រាស់សូវថា ម្នាល ភិត្តទាំង ឡាយ ឮថា ពួកអ្នកឯងរាល់គ្នាចូល \int សកក្នុងវេលាវិកាល ហើយ អង្គ័យនិយាយតិរុច្ចានកថា ផ្យេង ១ ជា ប្រើន តិរុច្នានកថា នោះដូចម្ដេច ទុះ តិរុច្ឆានកថានោះគឺ ពោលអំពីរឿងស្ដេច ។ បេ ពោលអំពី y កវ:នឹងអកវ:ដែលជាហេតុឥតប្រយោជន៍ដុំចេះទះ ដុចោះទះ ពិតមែនឬ ។ ពូកធព្វគ្គិយភិត្ថទុលថា សូមទ្រង់មេត្តា (ចាស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធ ជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះកាគ ឲ្រន់គិះដៀលថា ម្នាលទោយបុរសពំងឲ្យយ ពួកអ្នកឯងមិនគួរនឹងចូល សែក ក្នុងវេលាវិកាល ហើយអង្គុយនិយាយ តិវិច្ចានកថា ផ្យេង ។ ជា ច្រើនទេ តិវិច្ចានកថា នោះដូច ទេទូ៖ តិវិច្ឆានកថា ពោលអំពីរឿងស្ដេច ។ នោះគឺ เช ๆ เตาณห์ตี่สร้าะเริ้มหล่า: ដែលជាហេតុឥតប្រយោជន៍ដូច្នេះខ្វះ ដូច្នោះខ្វះ ម្នាលមោយបុសេទាំង ឲ្យយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជិះថ្ងា ដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្ងា ថ្មនាំពុកជនដែលដែះថ្នាហើយ ឲ្យវឹងរឹតតែដែះថ្នា ឲ្យីងទេ ។ ២ ។ មាលភិត្តទាំង ឡាយ អ្នកទាំង ឡាយ គប្បីសំដែង ទៀង នូវសិត្តាបទ នេះ

វិនយប៌ដកេ មហាវិភង្គោ

ဟေ ೮೭ အိက္ရွ္ ဂိဲကားလ ကမ် ၓဂ်ိိလေဟျ တင်းရွိ-ယင္ရဲ ၅ ၿက္ခိုင္ရံ အကၤရာ အိက္ရွင္ လ်င္လာာဗင္ ဗ္ဗာရွိ ဟောခ်ာ ၅

(ကစ္နယ္) အေဒ (စာ ရအ အရာက အေနာ (စာနယ္) နိဳက္ခံ ကောမးလမ္ ငံစေစေနမ္ မားနို အင္မာရွာ မာယံ អញ្ញូតរំ តាមំ ឧបកច្លឹសុ ។ មនុស្សា តេ ភិត្តូ បស្នំ-ត្វា ឯតឧភេទុំ ថវិស៩ ភន្លេតំ ។ អ៩លោ តេ ភិក្ខុ ာကၤက ဗင်းကွာ်နွံ ဂီကၤလ ကဗ် ဗဂ်လ်နှင့် ကုက္ခပ္ပာ-យន្ត⁽⁰⁾ ឧ បរិសឹសុ ។ ចោក តេ ភិក្តុ អប្តិឆ្លឹសុ ។ អ៥ទោ តេ ភិក្ខុ សារត្តី កញ្ញ ភិក្ខុនំ ឯតមត្តំ អារោ-ខេសុំ ។ ភិក្តា ភកវតោ ឯតមត្តំ ភាពេខេសុំ ។ អ៥ (ទា កកក់ រានស្មី ខ្លួននេ រានស្មី ឧទភរលោ ಐម្មី គេថ តតត្វា ភិត្ត្ អាមន្ត្តេសិ អនុជានាទំ ភិត្តូវ អាបុញ្ញ វិកាលេ តាមំ បរិសំតុំ ឃិញ បន ភិត្តាវ ៩មំ សិត្តា-បនំ ឧន្ទិសេយ្យ៩ យោ បន ភិត្តា អនាមុន្ទា វិតាលេ ကမံ ပါးလယ္ တင်းနွာယင္ရွိ ។ ပါးကဲ့ ေကာက နိဳက္နွာင္ လ်က္နာဗင္ ဗ္ဘာန္ ၊ေတာနီ ၅

< កុក្កក្វាយន្តា តាមន្តិ កត្ថបិ បោត្ថកេ ទិស្សតិ ។

ගබර්

វិនយបិជក មហាវិភង្គ

យ៉ាងនេះថា ភិក្ខុណាមួយចូល ស្រុកក្នុងវេលាវិកាល ត្រូវអាបត្តិឲ្យចិត្តិយ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បញ្ចត្តសិត្ត្តាបទនេះដល់ភិត្ត្ ទាំង ឡាយយាងនេះ ។ សាវត្ថ័ក្នុងកោសលជនបទ ក៏បានចូលទៅកាន់ សែកមួយ ក្នុងវេលា លាច ។ មនុស្សទាំងទ្បាយឃើញកិត្ខទាំងនោះហើយ ក៏បានពោលនូវពាក្យនេះថា សូមលោក ម្ចាស់ ទាំង ទ្យា យនិមន្ត ចូលមក ។ ចំណែកកិត្ត ទាំង នោះសង្ស័យ ថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ឃាត់ហាមនូវការចូល ស្រិតក្នុងវេលា វិកាល ហើយ ចានដាមិនហ៊ានប្តូលទៅ ។ ចោវទាំងឲ្យ យបានប្ងូនកិត្ត ទាំងនោះ ។ កិត្ត ទាំង នោះ ទៅ ក្រង៍សាវត្ថ័ហើយ ជ្រាប់សេចក្តីនុះដល់ភិត្វទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុទាំង ទ្យាយក្រាបទូលដំណើរទុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ធ្វើធម្មឹកថាហើយត្រាស់ហៅភិត្ត្ ទ្បាយមកថា ម្នាលកិត្តទាំងទ្បាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យកិត្តដែលចានលា ភិត្តផងគ្នាហើយចូល ($\sqrt{3}$ ភក្ខុងវេលាវិកាលជាន ម្នាលភិត្តទាំងឲ្យយអ្នក ពំំងឲ្យយគប្បីសំដែងទ្បើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា កិក្ខណាមួយមិន ជានលាហើយចូលទៅកាន់ <u>ស្រុកក្នុ</u>ងវេលាវិកាល ត្រវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ ព្រះដ៏មាន ព្រះភាគ ៤ ៨ បញ្ហត្ត សិក្ខាបឲ នេះដល់ភិក្ខុ ទាំង ឲ្យ យយ៉ាងនេះ ។

ជាចិត្តិយកណ្ឌេ រតនវគ្គស្ស គតិយសិក្ខាបទស្ស អនុប្បញ្ញត្តិ

(៣៦៤) គេន ទោ មន សមយេន អញ្ញតកេ ភិក្ខ កោសលេសុ ជនមនេសុ សាវត្ត៍ កច្ចន្លោ សាយំ អញតាំ តាម ឧបកច្ឆំ ។ មនុស្ស តំ ភិក្ខំ មស្មិត្រ វតនេវេចុ មាំស៩ ភន្លេតិ ។ អ៩ទោ សោ ភិត្តា ភតវតា មដិត្តិត្តំ អនាបុទ្ធា វិតាលេ តាម ហិសំតុន្ត្នំ តាុក្តុទ្វាយន្តោ ន ទាវិសី ។ ចោព នំ ភិត្តុំ អច្ឆំខ្លឹស្ ។ អ៩ទោ សោ ភិក្ខុ សាវត្ថិ កត្តា ភិក្ខុ ជំ វតមត្ថ ភាពចេស ។ ភិក្ខុ កកាតេ រានមន្តំ ភាពចេស ។ អដទោ កកា រានស្មី នំនានេ ៧តម្មឹ បករណេ ឧម្មឹ តថ តត្វា ភិក្ខុ អា-មន្ត្លេសំ អនុជានាទំ ភិត្តាវេ សន្តំ ភិត្តំ អពុទ្ឋា វិតាលេ តាម បរិសិតុ ៧វញ្ បន ភិក្ខាវ ៩ម សិក្ខាបន ឧន្ដិ-សេយ្យ៩ យោ មន ភិត្ត សន្តំ ភិត្តុំ អនាមុទ្ឆា វិតាលេ តាម ថាសេយ្យ ទាចំត្តិយត្តិ ។ រៅញុំនំ ភកវតា ភិក្ខុ សំក្ខាបន បញ្ចត្តំ ហោត ។

(៣៦៥) នេន ទោ ខន សមយេន អញ្ញូនកេ ចំក្តាំ អហិនា នដ្ឋោ ហោតំ ។ អញ្ញូនភេ កំក្តាំ អក្តំំ អាមារិស្សាម៉ីតំ តាមំ តច្ឆតំ ។ អ៩ទោ សោ ភិក្តាំ

man

លចំត្តិយកណ្ឌ រតនវត្ត សំក្ខាបទទី ៣ សេចក្តីបញ្ញត្តិដាបន្ទាប់

លជនបទ វេលាល្ងចចានចូលទៅកាន់ ស្រកមួយ ។ មនុស្សទាំងទ្បាយ ឃើញកិត្តនោះហើយបានពោលនូវពាក្យនេះថា សូមលោកម្ចាស់និមន្តចូល មក ។ ចំណែកភិត្តនោះរង្កៀសថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រន់ឃាត់ហាម ការដែលមិនបានលាភិក្ខុផងគ្នា ហើយចូលស្រីកក្នុងវេលាវិកាល ទើបមិន ហ៊ានចូលទៅ ។ ពុក្ខចោរក៍ប្ងូនកិត្តនោះ ។ កិត្តនោះទៅដល់ ក្រងសា-វត្តភំ(q)ចាសចក្តីនុះដល់ភិត្តទាំងឲ្យយ ។ ភិត្តទាំងឲ្យយ(កាបឲូលដ $(\tilde{m}, \tilde{t}_{s}^{\dagger}; \tilde{v})$ ពោះ ព្រឹង ម៉ាន ព្រះភាគ ។ ្រោះនិទាននេះ ដំហើរនេះ ព្រះដំ មានព្រះភាគទ្រង់ធ្វើធម្មឹកថា ហើយត្រាស់ហៅភិត្តទាំងឲ្យាយមកថា ម្នាល ភិត្តទាំងទ្បាយ តថាគតអនុញាតឲ្យភិត្តលាភិត្តដែលមាននៅជាមុន ហើយ ទើបចូលស្រកក្នុងវេលាវិកាលចាន ម្នាលកិត្តទាំងទ្បាយ អ្នកទាំងទ្បាយ គញ្ជីសំដែងទ្បើងនូវសិក្ខាបទនេះយាងនេះថា ភិក្ខុណាមួយមិនលាភិក្ខុដែល មាននៅ ហើយចូលស្រភក្នុងវេលាវិកាល ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ព្រះដំ មានព្រះកាគឲ្រន៍បញ្ហាតួសិក្ខាបទនេះដល់ភិក្ខុទាំនទ្យា យយ៉ាននេះហើយ ។ $(\mathfrak{g} \mathfrak{d} \mathfrak{d} \mathfrak{d})$ សម័យនោះឯង មានពស់ចឹកភិត្តមួយ vរូប ទៅកាន់ស្រកដោយគិតថា អញនឹងទៅយកក្កើងមក ។ តែកិត្តនោះ វិនយបិដកេ មហាវិភង្គោ

កកាតា បដិត្តិត្តំ សន្តំ ភិត្តុំ អនាបុច្ឆា វិកាលេ តាមំ បរិសិតុន្តិ កាត្តាច្ជាយន្តោ ន ទាវិសិ ។ ភកាតោ ឯត-មត្តំ អារោខេសិ ។ អ៩ទោ ភកវា ឯតស្មឺ និនានេ ឯតស្មឺ បកាលោ ជម្មឺ កាថំ តាត្វា ភិក្ខុ អាមន្តេសិ អនុជានាមិ ភិក្ខុ៧ តថា រូបេ អថ្វាយិកោ ការណីយេ សន្តំ ភិក្ខុំ អនាបុច្ឆា វិកាលេ តាមំ បរិសិតុំ ឯវិត្វា បន ភិក្ខុ សន្តំ ភិក្ខុំ អនាបុច្ឆា វិកាលេ តាមំ បរិសេយ្យ អញ្ញត្រិ តថា ស្រាយិកា ការណីយា ទាចិត្តិយន្តំ ។

(៣៦៦) យោ បនាតំ យោ យានិសោ ។ ខេ ។ កិត្ត្លាតំ ។ ខេ ។ អយំ ឥមស្មឺ អគ្គេ អនិប្បោតា ភិត្ត្លាតំ ។ សត្តោ នាម កិត្តា សត្តា ហោតំ អាបុត្ជា បវិសិត្តំ ។ អសត្តោ នាម កិត្តា ឧ សត្តា ហោតំ អាបុត្ជា បវិសិត្តំ ។ អំសត្តោ នាម កិត្តា ឧ សត្តា ហោតំ អាបុត្ជា បវិសិត្តំ ។ វិតាលោ នាម មជ្ឈន្តិតោ វិតិវត្តេ យាវ អរុណុក្ត-មនា ។ តាមំ បវិសេយ្យាតំ បវិត្តាំត្តស្ប តាមស្ប បរិត្តោមំ អតិត្តមន្តស្ប អាបត្តិ ចាច់ត្តិយសរ ។

ଣ୍ଡାଣ

វិនយបិជា មហាវិភង្គ

រង្កៀសថា ព្រះដ៏មានព្រះកាគទ្រង់ឃាត់ហាមការមិនបានលាភិក្ខុដែល មាននៅ ហើយចូលស្រកក្នុងវេលាវិកាល ទើបមិនហ៊ានចូលទៅ ។ កិត្ត នោះក្រាបទូលដំណើរទុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ព្រះដ៏មានព្រះកាគទ្រង់ធ្វើធម្មីកថា ហើយត្រាស់ហៅភិក្ខុ ទាំងឲ្យយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឲ្យយ តថាគតអនុញាតឲ្យភិក្ខុដែលមាន កិច្ចប្រញាប់ដូច្នោះ មិនចាច់លាភិក្ខុដែលមាននៅ ហើយចូលស្រុកក្នុង វេលាវិកាលបាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឲ្យយ អ្នកទាំងឲ្យាយគប្បីសំដែងទ្បើង នូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាំននេះថា ភិក្ខុណាមួយមិនបានលាភិក្ខុដែលមាននៅ ហើយចូលស្រុកក្នុងវេលាវិកាល ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ វៀវលែងតែមានកិច្ច ប្រញាប់ដូច្នោះ ។

(៣៦៦) ត្រជំពាក្យថា ភិត្តណាមួយ មានសេចក្តីដូចគ្នាក្នុង សិត្តាបទទី ១ នៃចារាជិកកណ្ឌ ។ ដែលហៅថា ភិត្តមាននៅ គឺភិត្ត ដែលគេគួរនឹងលាហើយចូលទៅ (កាន់ ស្រុក) ថាន ។ ដែលហៅថា ភិត្តមិនមាននៅ គឺមិនមានភិត្តុដែលគេគួរនឹងលាហើយចូលទៅ (កាន់ (សុក) ។ ដែលហៅថា វេលាវិកាលនោះ គឺតាំងពីថ្ងៃជ្រើពីត្រង់ទៅ ដរាបទល់នឹងអរុណរះទ្បើង ។ ពាក្យថា ចូលទៅកាន់ ស្រុក សេចក្តីថា ភិត្តុឈានរំលងរបងនៃ ស្រុកដែលមានរបង ត្រូវអាចត្តិចាចិត្តិយ ។

បាចិត្តិយកណ្ដេ រតនវគ្គស្ស គតិយសិក្ខាបទស្ស អាបត្តិវាពា អប់វិត្តិតុស្បូ តាមស្បូ ឧបចារំ នុំក្លាមនុស្ស អាបត្តិ စာင်ိန္ရွိယ လ႑ ၅ မက္ဆုံေနေ နေ ဗာ႔စာ မ မွာယ် က က . រណីយាតិ ឋមេត្វា តដារូមំ អទ្យាយ៉ំកាំ ការណ៍យំ ។ (៣៦៧) វិតាលេ វិតាលសញ្ញ័ សន្តំ កិត្តុំ អនា-ការណ៍យា អាមត្តំ ទាច់ត្តិយស្បូ ។ វិកាលេ ៤មត់កោ សន្តំ ភិត្តុំ អនាបុច្ឆា តាម បរិសត៌ អញ្ញត្រ តថារូទា អច្ចាយ់ិតា ការណ៍យា អាខត្តំ ចាច់ត្ត័យស្បូ ។ វិតា-លេ តាលសញ្ដី សន្តំ ភិត្តុំ អនាបុទ្ធា តាមំ បាំសត៌ អញ្ញន្ត្រ នថារូទា អទ្វាយំកា ការណ៍យា អាខត្តំ ទា. ចំតួយស្បូ។ កាលេវិកាលសញ្ចំ អាខត្តំខុត្តដស្ប ។ កាលេ ៤មត៌កោ អបត្តំ នុក្ខដស្ប ។ កាលេ កាលសញ្ចំ អនាបន្តំ ។

ରୀ ଟାର୍ଟ

បាចំត្តំយកណ្ឌ រតសវត្ត សិក្ខាប៖ ទី ៣ វារៈដែលត្រូវអាបត្តិ ភិក្ខុឈានដំហានចូលទៅកាន់ទបចារ ស្រុកដែលគ្មានរបង ត្រូវអាបត្តិចា ចិត្តិយ ។ ពាក្យថា វៀវលែងតែមានកិច្ចប្រញាប់ដូច្នោះ សេចក្តីថា លើក លែងតែកិច្ចប្រញាប់មានសភាពដូច្នោះ ។

(m > m) វេលាវិកាល(កាលមិនគួរ) ភិក្ខុសំគាល់ថាវេលាវិកាល ហើយមិនបានលាភិត្តដែលមាននៅ ចូលទៅកាន់សែក ត្រវអាបត្តិបាចិត្តិយ វៀវលែងតែមានកិច្ចប្រញាប់ដូច្នោះ ។ វេលាវិកាល កិត្តមានសេចក្តី សង្ស័យ ហើយមិនលាកិត្តផងគ្នាដែលមាននៅ ចូលទៅកាន់ (ស្រុក ត្រូវអា-បត្តិចាចិត្តិយ វៀវលែងតែមានកិច្ចប្រញាប់ដូច្នោះ ។ កាលមិនគួរ កិត្ត សំគាល់ថាកាលគរូ ហើយមិនលាភិក្ខុផងគ្នាដែលមាននៅ ចូលទៅកាន់ ស្រុក ត្រូវអាបត្តិធាចិត្តិយ វៀវលែងតែមានកិច្ចប្រញាប់មានសភាព ដូចោះ ។ កាលគួរ ភិក្ខុសំគាល់ថាកាលមិនគួរ ហើយ(មិនលាភិក្ខុផងគ្នា v_{v} $v_{$ សង្ស័យ ត្រវអាបត្តិទុក្កដ ។ កាលគរូ ភិក្ខុសំគាល់ថាកាលគរូ មិនត្រវ អាបត្តិទ្យើយ

(៣៦៤) អនាបត្តិ តថាវូបេ អទ្យាយំកោ ការណ៍យេ សន្តំ ភិត្តាំ អាបុត្ថា បរិសតិ អសន្តំ ភិត្តាំ អនាបុត្ថា បរិសតិ អន្តរារាមំ⁽⁰⁾ តត្ថតិ ភិត្តានូបស្បយំ តត្ថតិ តំតិ្ថយសេយ្យំ កត្ថតិ បដិត្តាមនំ តត្ថតិ តាមេន មក្តោ ហោតិ អាបនាសុ ឧម្មត្តកាស្បូ អានិតាម្មិតាស្បួតិ ។

តតិយសិក្ខាបទំ និដ្តិតំ ។

๑ ฉ. ย. หฐกตษ์ ๆ

វិនយប់ដក មហាវិភង្គ

(៣៦៤) fit:ដែលមិន ត្រូវអាចត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ១១ យ៉ឺង) គឺកិត្តមានកិច្ច ប្រញាប់មានសភាពដូរេប្នះ ១ ភិត្តុបានលាកិត្តផងគ្នាដែល មាននៅហើយចូលទៅ ១ ភិត្តូមិនបានលា ពោះគ្មានភិត្ត ហើយចូលទៅ ១ ភិត្តដើរទៅកាន់ចន្លោះអារាម ១ ភិត្តុ ទៅកាន់លំនៅភិត្តនី ១ ភិត្តុ ទៅកាន់ លំនៅពួកតិរិយ ១ ភិត្តុ ទៅកាន់ទី នាន់ ហើយ ត្រីឲ្យបរិញ ១ ភិត្តុ ដើរ តាមផ្ទូវមាននៅក្នុង ស្រុក ១ ភិត្តុ មានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិត្តុ ដើរ ភិត្តុ ដើមបញ្ជាតិ ១ ។

សិក្ខាបទទី៣ ០០ ។

បត្តត្ថលិក្ខាបទំ

(៣៦៩) តេខ សមយេខ ពុន្ធោ ភកវា (៦៩៣) វិហរតំ តមិលវត្ថុស្ម៍ ជំក្រោះភាមេ ។ តេន ទោ មន សមយេន អញតារេន ឧត្តតារេន ភិក្ខា ចកវិតា ហោន្ត្ យេសំ អយ្យានំ ស្ទទិឃាន អត្តោ អញ់ ស្ទទិឃានាតំ ។ តេន ទោ មន សមយេន ភិត្ត្ ពហ្វ សូចិឃាវិញា-ខេត្ត ។ យេអំ ទុន្តភា អូចំឃារ គេ មហនេ្ត អូចំឃា វិញាបេន្តំ ។ យេស មហន្តា ស្ងួចំឃា តេ ទុន្ត តេ ស្វ-ខំឃារ វិញាខេត្តំ ។ អ៩ទោ ឧត្តភារោ ភិក្ខុំំំំំ ពហ្វ សុខ៌ឃាកតារាន្តោ ន សក្តោត៌ អញុំវិត្តាយ៍តំ អណ្ដុំ កាតុំអត្តនាមិន យាខេតិ។ បុត្តនារាមិស្បៈ កិល-ဒံက နွံ့ ၁၊ ဇေန က က နွံ့ က က နွံ့ ၁ က နွံ့ ၁ က နွံ့ တ် အမ လမယ္ကာ လက္ပပုန္ရွိယာ ေနနွံ ဆင်နှာ ពហ្វ ស្វចិឃរ វិញ្ញា ខេស្សត្តិ អយំ ៩ ទេសំ ពហ្វ សូចិយា តោរោន្តោ ន សក្តោតំ អញ់ វិត្តាយ៍កំ កណ្ឌំ កាត់ អត្តនាមិ ឧ យាមេត៍ មុត្តនារាមិស្ប

សិក្ខាបទទី ៤

(กองส) พยับเลาะ (กะกุดุส์ยาร(กะกาล คาเพลร์เส) និត្រោធារាម ទៀបក្រងកបិលពស្តូ ក្នុងដែនសក្ក: ។ វេលានោះឯង មាន ជាងខ្វែកកម្នាក់ បានបក់វណាកិត្តទាំង ឡាយថា លោកច្លាស់ទាំង ឡាយ ណាត្រវការបំពង់ម្លួល ខ្ញុំព្រះករុណា ទឹងប្រគេនបំពង់ម្លួល ។ ត្រានោះ ភិត្តទាំង ទ្យាយក៏បានសូមបំពង់ម្លួលជា (ប្រិខ ។ ពួកកិត្តណា មា ខបំពង់ ម្មូលត្ចូច ភិត្តទាំងនោះសូមបំពង់ម្មូលធំទៀត តួកភិត្តុណា មានបំពង់ម្មូល ធំ ភិត្តទាំងនោះសូមយកបំពង់ម្មូលតូចទៀត ។ លំដាប់នោះ ជាងផ្ទៃភ្លុក វវល់តែធ្វើបំពង់ម្ដួល យើនប្រគេនភិត្តទាំងឲ្យយ ក៏មិនអាបនឹងធ្វើរបស់ សម្រាប់លក់ដុវុឯទៀតបានទៀយ ហើយមិនអាចនឹងញ៉ាំងអត្តភាពឲ្យ ប្រត្រឹតត្រៅបានផង ពំងក្ខខនឹងប្រពន្ធរបស់ជាងនោះសោត ក៏នឿយ ត្រយលំបាក ។ មនុស្សទាំងទ្បាយក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះ បង្អាប់ថា ពូកសមណៈផាសក្យបុត្តមិនគរួខឹងមិនដឹង(ចុមាណ សូមបំពង់ មូល (ច័ន ឯជាន៍ នៃភ្កានេះ វេល តែ ធ្វើបំពន៍ មូល (ចីន ប្រគេនភិត្ត ពំ័ងនេះ ក៏មិនអាចធ្វើរបស់សម្រាប់លក់ដូវឯទៀតជាន ហើយមិនជានញ៉ាំងអត្ត-តាពឲ្យប្រព្រឹត្តទៅបានផង ទាំងកូនទំឹងប្រពន្ធរបស់ជាងនោះសោត

វិនយមិនពេ មហាវិការង្គា

តាលមន្តីតំ ។ អស្សេសុំ ទោ ភិក្ខុ តេសំ មនុស្សានំ នដ្ហាយត្តានំ ទ័យក្តាន់ វិទាខេត្តានំ ។ យេ នេ ភិត្ត អប្បិច្ឆា ។ ខេ ។ តេ នុជ្ឈយន្តំ ទីយន្តំ វិចា ខេន្តំ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុ ជ មត្ត ជាជិត្យ ពហ្វ សូចិឃា វិញ្ញាមេស្បត្តិត ។ មេ ។ ស ខ្ញុំ កាំរ កំក្លា វេ ភិក្តា ន មត្ត ជានិត្វា ពហ្វ សូខិឃារ វិញ្ញា ខេត្តិតិ ។ សច្នុ ភកវាតិ ។ វិករហិ ពុន្ធោ ភកវា ភា៩ ហិ នាម តេ ភិត្តា៥ មោយយុរិសា ជ មន្តំ ជាជំត្វា ពហ្វ សូខិឃា វិញាខេស្បត្តិ នេះ ភិក្ខាវា អប្បសន្នាន់ က စမာဆဏ စမာဆ္ဆာင္ က အိဳးယြူအာက အ ေစ ေ វារតា ឧទ ភិត្តាវ នម័ សិត្តា ខនំ នុទ្ធិសេយ្យ៩ យោ បន ភិត្ត អដ្ទមយំ ។ ឧន្តមយំ ។ វិសាណមយ៍ ។ សូចំឃាំ គារាបេយ្យ ភេននគាំ ទាចំត្ត័យឆ្នំ ។

ආය්ෂ

វិនយបិនក មហាវិកង្គ

ក៏នឿយត្រយល់ចាត ។ កាលមនុស្ស គំននោះកំពង់តែពោល ពេស តិះ ដៀល បន្តុះបង្គាប់ កិត្តទាំងឲ្យយក៏មានឲ្ទច្បាស់ ។ ភូតកិត្តណាមាន សេចក្តីជ្រាញ់តិច ។ បេ ។ កិត្តពំងនោះកំពោល ពេស តិះដៀល មន្តះ បង្អាប់ថា កិត្តពំ័នឲ្យ យមិនគូរនឹងមិនដឹងប្រមាណ សូមបំពង់មូល (ប៊ែន (ហ្លួសកំណត់)។ បេ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រន់ត្រាស់សូរថា ម្នាលកិត្តទាំង ទ្បាយ ព្វឋាភិក្ខុទាំងទ្បាយមិនស្គាល់ប្រមាណ សូមបំពង់មូល (ចិន ពិត មែនឬ ។ ភិត្តទាំងនោះក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តា (ចាស ពិតមែន ។ ព្រះ ពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៍មានដោគ (ទន៍បន្ទោសថា ម្នាលភិត្ត្ថពំនឲ្យាយ ពួកមោយថុ-រសព៌ងនោះមិនគួរនឹងមិនដឹងប្រមាណ សូមថំពង់មូល ចើនទេ ម្នាលកិត្ត អំពើនេះមិនមែននាំព្លូកជនដែលមិនទាន់(ជះថ្ងា ឲ្យជែះ ទាំនទ្យាយ ថ្ងាទ្យើន ឬនាំពួកជនដែលជែះថ្ងាហើយ ឲ្យកាន់តែជែះថ្ងាទ្យើងទេ ។ បេ ។ ម្នាលកិត្ត ទាំងទ្យាយ អ្នកទាំងទ្យាយគប្បីសំដែង ឲ្យើងនូវសិត្តាបទនេះ យាំងនេះថា ភិក្ខុណាមួយឲ្យគេធ្វេបំពង់មូលជាវិការនៃឆ្អង៍ភ្ល ជាវិការ នៃភ្លុកក្តី ជាវិការនៃស្វែងក្តី ត្រវកេទនកចាចិត្តិយ^(ຈ) 9

អាចត្តិបាបិត្តិយនេះមានពិច្ចត្រូវបំបែពបំពង់ម្តូលនោះមុនដាវិនយកម្ម ទើបសំដែងបាន
 បើមិនបានធ្វើវិនយកម្មទេ សំដែងមិនបានឡើយ ។

ជាចិត្តិយកណ្ដេ រតនវត្តស្ស ចតុត្ថសិក្ខាបទស្ស សិក្ខាបទវិតង្គោ

(៣៧០) យោ ខនាតិ យោ យានិសោ ។ ខេ ។ ភិត្ត្ តំ ។ បេ ។ អយំ ឥម ស្មឹ អត្តេ អចំប្បេតោ ភិត្ត្ តំ ។ អដ្ឋំ នាម យត្តុំញុំ អដ្ឋំ ។ ឧត្តោ នាម ហន្តុំឧត្តោ ဗေယျာန် ကေးဂာန်ာ ဂံ ကောဂဗေန်ာ ဂံ ဗေယာ၊ ေဒုက္က ဆိ ပင်္ဂလ၊နာဒ နာနို့နာ စာစ်နွာယ် ၊ ေးလားမှ ។ (៣៩០) អត្តនា វិប្បកាន់ អត្តនា បរិយោសាបេន៍ អាចត្តំ ទាច់ត្តិយក្ស ។ អត្តនា ប្រៃក្រាត់ ខពហ៍ បរិយោសា ខេតិ៍ អាមត្តិ ចា ចិត្តិយស្ប ។ ខ ហេ វិម្យ-កាត់ អត្តនា បរិយាសាបេត៍ អាបត្តំ ចាច់ត្ត័យស្បូ ។ បមេរា ប្រែក្រត់ បមេរា បរិយោសាមេតំ អាមត្តំ ចាច់ត្តំ-យស្ប ។ អញស្បត្ថាយ ភាពេត វា ភាពចេត វា អបត្តំ ឧុក្កដស្ប ។ អញ្ចេះ កទំ បដិលភំត្វា បក្តៃញូតំ អាចតំ នុក្ខាដស្ប ។

നർന

ವರಿ

បាចិត្តិយកណ្ឌ រតនវត្ត សិក្ខាបទទី ៤ សិក្ខាបទវិភង្គ

(ញ ៧ -) ត្រង់ពាក្យថា កិត្ត ណាមួយ មានសេចក្ដីដូចត្នាក្នុងសិត្ឋា-បទទី ១ នៃចារាជិកតណ្ហ ។ ដែលហៅថា ឆ្អឹង គឺឆ្អឹង ណាមួយ ។ ដែល ហៅថាភ្កុក សំដៅយកភ្កុកដំដែាប្រមាណ ។ ដែលហៅថា ស្នែង គឺស្នែង ណាមួយ ។ ពាក្យថា ឲ្យគេធ្វើ គឺធ្វើដោយខ្លួនឯងក្ដី ឲ្យអ្នកដទៃធ្វើក្ដី ត្រូវអាបត្ដិទុក្កដក្នុងប្រយោគដែលធ្វើ ត្រូវបំបែកបំពង់ម្ដុលដែលខ្លួនបាន មតនោះ ហើយសឹមសំដែងអាបត្ដិបាចិត្ដិយ ។

(៣៧๑) កិត្តុញ៉ាំងបំពង់ម្ហូលដែលខ្លួខធ្វើមិនទាន់ សែច ឲ្យ សមេចដោយខ្លួនឯង ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ កិត្តបង្គាប់អ្នកដទៃឲ្យ សមេចនូវបំពង់មូលដែលខ្លួនធ្វើមិនទាន់ សែច ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ បំពង់ម្ហូលដែលអ្នកដទៃធ្វើមិនទាន់ សែច កិត្តសមេចថដោយខ្លួនឯង ត្រូវ អាបត្តិចាចិត្តិយ ។ បំពង់មូលដែលអ្នកដទៃធ្វើមិនទាន់ សែច កិត្តឲ្យអ្នក ដទៃសមេចឲ្យ ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ កិត្តធ្វើជោយខ្លួនឯងត្តី ប្រើអ្នក ដទៃសមេចឲ្យ ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ ភិត្តធ្វើជោយខ្លួនឯងត្តី ប្រើអ្នក ដទៃសមេចឲ្យ ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ ភិត្តធ្វើជាយខ្លួនឯងត្តី ប្រើអ្នក ដទៃសមេចឲ្យ ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ ភិត្តធ្វើ ស្វបំពង់ម្ហូលដើម្បីអ្នកដទៃ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិត្តចាន បំពង់ម្ហូលដែលអ្នកដទៃ ធ្វើហើយ (យកមក) ប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិ ទូក្កដ ។ វិនយបិដិកេ មហាវិភង្គោ

(៣៧៤) អនាខត្តំ កណ្ដុំកាយ អរណ៌កោ វីដេ អញ្ចនិយា អញ្ចនិសលាតាយ វាសី៨ដេ ឧឧក-បុញ្ចនិយា ឧម្មត្តកាស្ប អានិតាម្មិតាស្បាត៌ ។

ចតុត្ថសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

ಗ್ರದ ಟ

វិនយចិដក មហាវិភង្គ

(៣៧៥) វារ:ដែលមិនត្រវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៩ យ៉ាង) គឺកិត្តយកធ្លឹងជាដើមមកធ្វើជាឲ្យវត្តំ ១ ធ្វើជារបស់សម្រាប់ពួតក្វើង ១ ធ្វើជាក្រវិលវត្តពន្ធចន្កេះ ១ ធ្វើជាទ្វាក់សម្រាប់ជាក់ថ្នាំបន្តក់ភ្នែក ១ ធ្វើជា ចន្តឹះនៃទ្វាក់នោះ ១ ធ្វើជាមៀនកាំបិត ១ ធ្វើជារបស់សម្រាប់ជួតទឹក ១ ភិត្តធ្កត ១ ភិត្តុដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

សិក្ខាប៖ ៖ ៤ ចប់ ។

បញ្ចមសិក្ខាបទំ

(៣៩៣) គេន សមយេន ពុន្ឋោ កកក់ សាវត្ថិយ៍ វិហាវត៍ ដេតវ៉ានេ អនា៩ខំណ្ឌិតាស្បូ អារាមេ ។ តេន សេ ឧទ មានលេខ មាលមាំ ៩ឧទម៉ោ មាយតែខែ នុច្ចេ ទញ្ចេ សយត៌ ។ អ៩ទោ ភកវា សម្តូហុលេហ៍ តិត្តូហ៍ សន្ធឹ សេនាសឧទាកំតំ អាហ៍ណ្ឌន្តោ យេនា-យស្មតោ ឧបនន្ទុស្ស សតាស្ត្រត្តស្ស វិចារោ តេនុច-សន្ត័ទំ។ អន្តសា ទោ អាយស្នា ឧបឧន្តោ សក្សបុន្តោ កកាន់ នូវគោវ អាកចុន្តំ និស្ថាន កកាន់ វាតនាេច អាតចុត្ត មេ ភន្លេ ភកវា សយន បស្បត្តតំ ។ អ៩-ទោកកវាតតោវ បដ៌នៃត្តៃភ្នាកិត្ត អាមន្តេសិ អាសយតោ កិត្តា៥ មោយពុរិសោ ៥ឧតញោត ។ អ៥ទោ ភកក់ អាយស្មន្តំ ३១ឧន្ទំ សក្យពុត្តំ អនេតាហំយាយេន វិករហិត្វា ឧុព្ភភោយ ។ ខេ ។ ឯវញ្ច ខន ភិក្ខុវេ ៩ទំ សិត្តាបនំ នុន្តិសេយ្យ៩ នាំ បន ភិត្តុនា មញ្ចុំ វា

សិក្ខាបទទី ៥

(ញ៧ញ) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានដោគ កាលគង់នៅវត្ត ជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋ ទៀបក្រងសាវត្តី ។ គ្រានោះឯង ព្រះឧបននូសត្យបុត្តដ៏មានអាយុសិងលើគ្រៃដ៏ខ្ពស់ ។ វេលានោះ ព្រះ ដ៍មាន ព្រះកាគ (ទន័ពុទ្ធដំណើរទៅ កាន់សេនាសនចារិកជាមួយនឹងពួកកិច្ច ើខេត្តថ ហើយចូលទៅកាន់វិហារដែលព្រះទបននូសក្យបុត្តដ៏មានអាយុ នៅ ។ ឯព្រះទបនន្ទុសត្យបុត្តដ៏មានអាយុចានកែឲ្យកទៅឃើញព្រះដំ មាន ព្រះភាគកំពុង យាងមកព័ចម្វាយ លុះចានឃើញហើយ កំចាន (កាប **ទ**ួល ពា ក្យ នេះនឹង ព្រះដ៍មាន ព្រះ**កា គ**ថា បតិត្រពះអត្តដ៏ចំរើន សូម ព្រះដ៏មាន ព្រះកាគជាម្ចាស់ ទ្រង់ ចូលមកទតមើលទីដេក របស់ ខ្ញ โถะหรู้ชิ้ร ๆ เง่สายเราะ โตะส์ยารโตะกาส ก็ใจร่โลงาย่ยก ពីទីនោះវិញ *ទ្រ*ន់ត្រា*ស់ ហៅភិត្ត ទំ*ងទ្បាយថា ម្នាលភិត្ត ទំងទ្បាយ ឯទោយបុរស អ្នកទាំងទ្បាយគប្បីដំងដោយទីអា $(\kappa \check{w}^{(q)})$ (ลา y នោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះកាគទ្រង់បន្ទោសព្រះទបនន្ទុសក្យបុត្តដ៏មានអាយុ ដោយអនេកបរិយាយ ។ បេ ។ ហើយត្រាស់ថា ម្នាលកិត្តទាំងទ្បាយ អ្នក ព៌ងឲ្យាយនប្បីសំដែងទ្បើងនូវសិក្ខាបទនេះយាំងនេះថា កិត្ខឲ្យគេធ្វើវៀតក្តី ๑ เกตนีญ์รีเสรี ๆ

បំបំ វា តារយមានេន អដ្ឋន្តលទានគាំ តារេនត្វ សុកតត្ត័លេន អត្តាត្រ ហេដ្ទិមាយ អដនិយា តំ អនុក្តាមយតោ ជេនឧត ទាចំនិយឆ្នំ ។ မး**က္မႈ ဆာမ င**္စားက မက္နာ ဗလားကာ ရုန္နီ ကာဂၤင္ရာ តុន្យិទាន តោ អាមាទ្ធមាន តោ ។ បំំំំ នាម ខត្តាវំ បំឋាន់ មសាវត់ ពុន្ត៌តាពន្ធំ តុន្បិទានតំ អាហច្ច. ទានកំ ។ ការយមានេនាតំ ការពន្លោ វា ការបេន្តោ វា ។ អដ្ឋភ្នុលទានកំ ការគេពុំ សុកតន្តលេន អញ្ញត្រ មោដ្ឋិមាយ អដនិយាតិ ឋចេត្វា ចោដ្ឋិមំ អដនិយំ ។

វិនយបិឝីពេ មហាវិភង្គោ

ආ්්ර

វិនយបិដក មហាវិភង្គ

តាំងក្តីដ៏ថ្មី ត្រូវឲ្យធ្វើឲ្យមានដើង ៤ ឆ្នាប់ដោយឆ្នាប់ព្រះសុគត វាស់ពី តែមមៅតែទាង (កាមចុះ ទៅ (បើធ្វើ) ឲ្យកន្ធងហូសពី នោះ ទៅ ត្រវ ប ធេទនកបាចិត្តិយ⁽⁹⁾ ។

(៣៧៤) ដែលហៅថា ថ្មី គឺសំដៅយកការធ្វើទ្យើនជាប្រមាណ ។ ដែល ហៅថា គ្រែ គឺគ្រែមាន ៤ យ៉ាំង បានដល់គ្រែដែលគេដាប់ ដើងហើយបញ្ចូលមេតែទៅក្នុងដំណាប់នោះ ១ ក្រែដែលគេបង្គាំដើង គ្រែដោយមេគ្រែ ហើយធ្វើដោយសង្ខេចជាបល្អង្គ គ្រែដែលគេធ្វើ ជើងប្រហែលនឹងជើងសត្វសេះសត្វពពែជាដើម ១ គ្រែដែលគេបាន បញ្ចុះពន្ញ ទៅក្នុងមេទ ។ ដែល ហៅថា តាំង គឺតាំងមាន៤ យ៉ាង តាំងដែល គេដាប់ដើង ហើយបញ្ចូល មេតាំង ទៅក្នុងដំណាប់ នោះ ១ តាំង ដែលគេបង្គាំដើនតាំងដោយមេតាំង ហើយធ្វើដោយសង្ខេបជាបល្បង្គ ຈ តាំងដែលគេធ្វើជើងប្រហែលនឹងជើងសត្វសេះសត្វភាពៃជាដើម 🤊 តាំង ដែលគេបានបញ្ចុះពន្ញ ទៅក្នុងមេ ១ ពាក្យថា ឲ្យគេធ្វើគឺធ្វើ ឯនភ្នំ ឲ្យគេធ្វើភ្នំ ។ ពាក្យថា ឲ្យធ្វើឲ្យមានដើន៤ ញប់ ដោយញប់ ตะงุธธ เป้าเอกเยโธทนเกาย อีเป้าเยโธทนเกายចุะเท

 អាបត្តិបាចិត្តិយនេះមានកិច្ចត្រូវកាត់ (ដើងត្រៃ) តោះមុនជាវិនយកម្មទើបសំដែងបាន បើ មិនបានធ្វើវិនយកម្មទេ សំដែងមិនបានឡើយ ។

ආ ය ව

ជាចិត្តិយកណ្ដេ រតនវគ្គស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទស្ស អនាបត្តិវាពា

តំ អតិក្តាមេត្វា ការោតិ វា ការាមេតិ វា មហេក នុក្តាដំ មដិលាភេន និន្ទិត្វា ចាច់ត្តិយំ នេសេតព្វំ ។

(៣៧៥) អត្តជា វិប្បកាត់ អត្តជា បរិយោសា-បេត អាចត្តិ ចាច់ត្តិយស្ប ។ អត្តជា វិប្បកាត់ បរហិ បរិយោសាបេត អាចត្តិ ចាច់ត្តិយស្ប ។ បរេហិ វិប្បកាត់ អត្តជា បរិយោសាបេត អាចត្តិ ចាច់ត្តិយស្ប ។ បរេហិ វិប្បកាត់ បរេហិ បរិយោសាបេត អាចត្តិ ចាច់ត្តិយស្ប ។ អញ្ញស្បត្តាយ ការោត៌ វា ការាបេត៌ វា អាចត្តិ ខុត្តា-ដស្ប ។ អញ្ញេឧ កាត់ បដិលភំត្វា បរិភុញ្ចតំ អាចត្តិ ខុត្តាដស្ប ។

(၈၈၈) អនាមត្តិ មមាណ៌កំ ការោតិ ឩួនកំ ការោតិ អញ្ញេន កាត់ មមាណាតិក្តាខ្លំ បដិលភិត្វា ជំនុំត្វា មវិកុញ្ចតិ ឧុម្មត្តកាស្ស អានិតាម្មិតាស្សាតិ ។

បញ្ចូមសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

෩෬ඁ෩ඁ

ជាដិត្តិយកណ្ឌ រតនវត្ត សិក្ខាបទទី៩ វារះដែលមិនត្រូវអាបត្តិ តំវាស់ព័ត៌មមៅតែទាងក្រោម ភិត្តធ្វើដោយ ខ្លួនឯងភ្លំ ឲ្យគេធ្វើភ្នំ ឲ្យកន្វង ហូសថ្ងៃចាណនោះ ទៅ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដក្នុងប្រយោគដែលធ្វើ ត្រូវកាត ត្រែត្នន ខណ:ដែល បានមកចេញ ហើយសឹមសំដែងអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ (៣៧៥) គ្រែដែលខ្វនធ្វើមិនទាន់ស្រេច កិត្តសម្រេចដោយខ្វួនឯង ត្រវអាបត្តិចុះចិត្តិយ ។ គ្រៃដែលទូនធ្វើមិនទាន់ស្រេច ភិត្តឲ្យអ្នកដទៃ សមេចឲ្យ ត្រវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ គ្រែដែលអ្នកដទៃធ្វើមិនទាន់ស្រេច កិត្តធ្វើឲ្យសម្រេចដោយខ្លួនឯង ត្រូវអាចត្តិចាចិត្តិយ ។ គ្រែដែលអ្នកដទៃ ធ្វើមិនទាន់ សែច ភិត្តឲ្យអ្នកដទៃទៀតសម្រេចឲ្យ ត្រូវអាបត្តិជាចិត្តិយ ។ ភិត្តធ្វើ គែដោយ ខ្លួន ឯងត្តី ឲ្យអ្នកដទៃធ្វើត្តី ដើម្បីអ្នកដទៃ ត្រវអាបត្តិ ទុក្កដ ។ ភិត្តចានគ្រែថ្តតាំងដែលអ្នកដទៃធ្វើ (ហើយយកមក) បើច្រាស់ ត្រវអាបត្តទុកដ ។

(៣៧៦) វារៈដែលមិនត្រវអាបត្តិ (ក្នុងសិត្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) រ ភិតិត្តុធ្វើត្រូវតាមប្រមាណ ๑ កិត្តុធ្វើឲ្យថយចុះពីប្រមាណ ๑ កិត្តុបាន គ្រែ ឬតាំងដែលអ្នកដទៃធ្វើឲ្យហូសប្រមាណ (យកមក) កាត់ចេញហើយ ប្រើប្រាស់ ១ កិត្តត្ត ១ កិត្តដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

សិក្ខាបទទី៥ ០បំ ។

ធដ្ឋសិក្ខាបទំ

(យពុម) ខេច មានលេខ មន្ទ្រា មនុង មារខ្ញុំញ វិទាវទំ ដេតានេ អនា៩ចំណ្ឌិតាស្ស ភារាទេ ។ តែន ទោ ខន សមយេន ឧទ្វត្តិយា ភិត្តា មញ្ចុំខំ ទីឋំខំ តុលោនខ្នំ តារាខេត្ត ។ មនុស្ស ហោះចារិតំ អា ម៉ាណ្ឌន្តា មក្សិត្តា នុជ្ឈយន្តិ ទីយន្តំ វិទា ខេន្តំ កាថ ပ်ာ အာဗ လဗဏာ လက္ချဗုန္ခ်ီယာ ဗက္ခ်င် ဗီဗိင် ត្វលោនខ្ញុំ តារាមេស្បន្តិ សេយ្យដាខំ កំហំ តាមកោ-ဆီးအဆိ ၅ မ၊ လျားမိုး (စာ ဆိုက္ခွာ (ဆမ် မ န လျား န န ဂျာ-យន្តានំ ទីយន្តានំ វិទាខេត្តានំ ។ យេ គេ ភិត្តា អប្បិត្នា ។ ទេ ។ តេ នុដ្ឋាយត្តិ ទីយត្តិ វិទា ខេត្តិ តេដំ ហំ សាម បេស្ត្រីតំ ។ បេ ។ សច្ចុំ កាំ តម្រេ កំកូវេ មញុំបំ ររប់ចំ តូលោនខ្នំ តារាមេដាតិ ។ សច្ចុំ ភកវាតិ ។

សំក្លាបទទី ៦

(៣៧៧) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគ កាលគន៍នៅវត្ត ដេតពន របស់អនាថបណ្ឌិតសេដ្ឋ ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ពួក ធព្វគ្គិយកិត្តឲ្យគេធ្វើគ្រែខ្វះ តាំងខ្វះ ញាត់ដោយសំឡីគរ ឬសំឡឹកហ្យស (ជាដើម) ។ ពូកមនុស្សនាំគ្នាដើរទៅកាន់វិហារចារិក បានឃើញ ហើយកំពោលពេស តិះដៀល បន្ទុះបង្គាប់ថា ពួកសមណៈជាសក្យបុត្ត មិខគរួវនឹងឲ្យគេធ្វើគ្រែ១៖ តាំង១៖ ញាត់ដោយសំឲ្យដូចជាពួកគ្រហស្ត អ្នកបរិកោគតាមគុណាសេះ ។ កាលមនុស្សទាំងនោះពោលទោស តំ: ដៀល បន្ទុះបង្គាប់ ភិត្តទាំងឲ្យយក៍បានឲ្វច្បាស់ ។ ពូកភិត្តណា មានសេចក្តី ជ្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងនោះកំពោល ទោស តិះដៀល ឋន្ទះបង្គាប់ថា ពួកធព្វគ្គិយកិត្តមិនគួរនឹងឲ្យគេធ្វើគ្រែទុះ តាំងទុះ ញាត់ ដោយសំឡីសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សូរថា ម្នាលភិត្ខទាំងទ្យាយ ព្វថាអ្នកទាំងឲ្យយឲ្យគេធ្វើគ្រែ១៖ តាំង១៖ ញាត់ដោយសំឡី ពិតមែនឬ ។

យចិត្តិយកណ្ដេ រតនរគ្គស្ស ធដ្ឋសីក្ខាបទស្ស បញ្ញត្តិ វិកាហ៍ ពុន្ទោ កកវា កាខ់ ហំ នាម តុទ្លោ មោយបុរិសា មញុំចំ បំឋំចំ តូលោននុំ ភារាបេស្ស៩ នេះ មោយបុ-နဲ့မာ မရိုအဆီဖွ မှ ရောမာအက ရောဆီဖွ မှ မွှဲကေါ့-ការាយ ។ បេ ។ ៧វញ្ បន ភិត្ត្ថាវ ៩ម សិត្តាបន နန္နီးလယျင းယာ ဗေနာက္ကို ဗေကို က ဗိမိ က န္န၊လာခန္ခံ ကာဂၢဗယ၂ ဒုန္နာလခက် တင်ိန္နီယန္ရဲ ។ (៣៧៥) យោ ខនាតិ យោ យានិសោ ។ ខេ ។ ភិក្ខុតិ ។ បេ ។ អយ់ ឥមស្មុំ អត្តេ អជ៌ប្បេត្រា ភិក្ខាតិ ។ មញ្ចោ အမ ဧရ္မားက ဗဏ္ဍာ ဗေလားကော ရုန္ခ်ိဳ ကာစးန္မွာ ကုန္ဖိုး-មានកោ អាហទូទានកោ ។ ប៉ឺឋំ នាម ខត្តារំ បឺឋានិ

ವರ್ಷ

យចិត្តិយកណ្ឌ រតនវត្ត សិក្ខាបទទី ៦ សេចក្តីបញ្ហត្តិ

ភិត្តុទាំងនោះ ត្រាបទូលថា សូម ខ្វែងមេត្តា ប្រ៊ែស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធ ជាម្ចាស់ដ៏មាន ព្រះកាត ខ្វែងថា ខ្លាសថា ម្នាល មោយបុរសទាំងទ្បាយ អ្នក ទាំងទ្បាយមិនគួរនឹងឲ្យគេធ្វើ តែខ្លះ តាំងខ្លះ ញាត់ ដោយ សំទ្បី ខេ ម្នាល ចោយបុរសទាំងទ្បាយ អំពើនេះមិនមែននាំ ពួកជនដែលមិន ទាន់ ជ្រះថ្វាឲ្យ ជែះថ្វា ឡើង ឬនាំពួកជនដែល ជែះថ្វា ហើយ ឲ្យកាន់ តែ ជែះថ្វា ទ្បើ ជែះថ្វា ឡើង ឬនាំ ពួកជនដែល ជែះថ្វា ហើយ ឲ្យកាន់ តែ ជែះថ្វា ទ្បើង ខេ សិត្តាបទ នេះយ៉ាងនេះថា ភិត្តុណាមួយឲ្យគេ ធ្វើ តែក្តី តាំងក្តី ញាត់ ដោយ សំទ្បី ត្រូវ ទ ពួល ភិត្តុលាទ ក្លាយ (ទ) ។

(៣៧៤) ពាក្យថា ភិក្ខណាមួយ មានសេចក្ដីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទទី ១ នៃចារាដិកកណ្ឌ ។ ដែលហៅថា នៃ គឺគ្រែមាន ៤ យ៉ាង បាន ដល់តែដែលគេដាប់ជើង ហើយចញ្ចូលមៅគ្រៃទៅក្នុងដំណាប់នោះ១ នៃ ដែលគេបង្ខាំជើង (តែដោយមេ តែ ហើយធ្វើដោយសង្ខេបជាបល្អ្ត១ តែ ដែលគេបង្ខាំជើង (បែលនេំងជើងសេះជើងពាំពជាដើម ១ តែដែលគេបាន បញ្ចុះបន្តញទៅក្នុងមេ ១ ។ ដែលហៅថា តាំង គឺតាំងមាន ៤ យ៉ាង បុនដល់តាំងដែលគេដាប់ជើង ហើយបញ្ចូលមេតាំងទៅក្នុងដំណាប់នោះ ១ ។ សាចត្តិតាចិត្តិយនេះមានកិច្ច ត្តូវទំណយ (សំឡិ) នោះមុនជានៃយាម្ម ទើបសំផែងបាន

ចើមិនបានធ្វើវិនយកម្មទេ សំដែងមិនបានឡើយ ។

ಗ್ರದನ

វិនយប៌គំពេ មហាវិភង្គោ

မလားကံ ရှင့်ကာရင္ခံ အုဒ္ဖ်ားစာဒကံ မာဟင္ဒစာဒက် ។ အွယ် ဆမ ဆီယာ ခွဲလာခဲ (က္ခာနွယ် လခာနွယ် စောခ ကိန္စယ် ។ ကာဂဗေထျာခံ ကေဟခံ က ကေဂဗေခံ က ဗေလားက ဒုက္က ဗိ ဗင်္ဂလာအေ ရဒ္ဒားလာနှာ ဓာင်ာခွံထိ ဒေလေခေ့ံ ။

(៣៧៩) អត្តនា វិប្បកាត់ អត្តនា បរិយោសាបេតំ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ប ។ អត្តនា វិប្បកាត់ បរេបា បរិ-យោសាបេត៍ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ប ។ បរេបា វិប្បកាត់ អត្តនា បរិយោសាបេត៍ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ប ។ បរេបា វិប្បកាត់ បរេបា បរិយោសាបេត៍ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ប ។ អញ្ញស្បត្តាយ ការោតំ វា ការាបេតំ វា អាបត្តិ ទុត្តាស្បត្តាយ ការោតំ វា ការាបេតំ វា អាបត្តិ ទុត្តាស្បត្តាយ ការោតំ វា ការាបេតំ វា អាបត្តិ អាបត្តិ ទុត្តាដស្ប ។

វិនយបិដក មហាវិភង្គ

តាំងដែលគេបង្ខាំ ជើងតាំងដោយមេតាំងទាំងឡាយ ហើយធ្វើដោយ សង្ខេបជាបល្អក្ត ១ តាំងដែលគេធ្វេីជេីងប្រហែលនឹងជេីងសេះដេីងតាតែជា ដេីម ១ តាំងដែលគេចានបញ្ចុះជេីងទៅក្នុងមេ ១ ។ ដែលហៅថា សំឡី គឺសំឡីមាន បាយ៉ាង គឺសំឡីកេីតតាដេីមឈេ (មានដេីមកោជាដេីម) ១ សំឡីកេីតតាវល្ង៍(មានវេល្ង៍ គឺសំឡីកេីតតាដេីមឈេ (មានដេីមកោជាដេីម) ១ សំឡីកេីតតាវល្ង៍(មានវេល្ង៍ គឺភិត្តធ្វេីដោយ ខ្លួនឯងក្តី ឲ្យគេធ្វេីក្តី ត្រូវអាបត្តិ ទុក្កដក្នុងប្រយោគដែលធ្វេី គិត្តត្រូវភេីកកាយសំឡីក្នុងនៃក្នុងទណៈដែល ចានមក ហេីយសមសំដែងអាបត្តិចេញ ។

(៣៧៩) គ្រែឬតាំងដែលខ្លួនធ្វើមិនទាន់ សែច កិត្តូឲ្យសម្រេច ដោយខ្លួនឯង ត្រវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ គ្រែឬតាំងដែលខ្លួនធ្វើមិនទាន់ សេច កិត្តូឲ្យអ្នកដទៃសម្រេចឲ្យ ត្រវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ គ្រែឬតាំង ដែលអ្នកដទៃធ្វើមិនទាន់ សែច កិត្តូសម្រេចដោយខ្លួនឯង ត្រវអាបត្តិ បាចិត្តិយ ។- គ្រែឬតាំងដែលអ្នកដទៃធ្វើមិនទាន់ សែច កិត្តឲ្យអ្នកដទៃ ទៀតសម្រេចឲ្យ ត្រវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ កិត្តធ្វើត្រៃឬតាំងដោយខ្លួនឯងក្តី អ្នកដទៃធ្វើក្តី ដើម្បីបុគ្គលដទៃ ត្រវអាបត្តិខ្វុក្កដ ។ កិត្តព្វនាំងែបក្នតំង ដែលអ្នកដទៃធ្វើក្តី ដើម្បីបុគ្គលដទៃ ត្រវអាបត្តិខ្វុក្កដ ។ កិត្តពុន្ធតែឬតាំង ដែលអ្នកដទៃធ្វើត្យ (ហើយយកមក) ប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិខ្វុក្កដ .។ ៣ចិត្តិយកណ្ដេ រតនវគ្គស្ស ជដ្ឋសិក្ខាបទស្ស អនាបត្តិវាក់

(៣៨០) អនាមត្តំ អាយោកេ កាយពន្ធនេ អំស-ពន្ធកោ មត្តត្ថកិតាយ បរិស្បាវនេ តិទ្លោបានំ ការាតំ អញ្ញេន តាតំ បដ៌លភិត្វា ខន្ទាលេត្វា បរិកុញ្ញតំ ឧម្មត្ត-តាស្ប អានិតាម្មិតាស្បាតំ ។

ឆដ្ឋស័ក្ខាបទ និដ្ឋិត ។

೧ನಂ

បាចំត្ថិយកណ្ដូ រតនវត្ដ សំត្ថាបទទី ៦ វារះដែលមិនត្រូវអាបត្ដ (៣៤០) វារះដែលមិនត្រូវអាបត្ដិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន៩ យ៉ាង) គឺតិត្ដូធ្វើជាសំពត់អាយោគ ១ ធ្វើជាវត្ដពន្ធបង្កេះ ១ ធ្វើជាយោគធាត្រ ១ ធ្វើជាស្ងោកចាត្រ ១ ធ្វើជាតម្រងទឹក ១ ធ្វើជាខ្មើយ ១ តិត្ដូបានវគ្រិប្ដតាំង ដែលអ្នកដទៃធ្វើឲ្យ (ហើយយកមក) ទម្ងាយចេញទើបប្រើប្រាស់ ១ ភិត្ដិត្ដត ១ កិត្ដដើមបញ្ញត្ដិ ១ ។

សិក្ខាបទទី ៦ ០០ ។

ವನ್ನ

សត្តមសិក្ខាបទំ

ကြန္ရပ္) အေၾကားကေၾကား မကၤန္ခ်က္ រុសខេត្ត ខេសខេត្តស្វ័យមណ៍ សារគេ ត ខេត ទោ ខន សមយេន ភកវតា ភិត្តនំ និស័នន៍ မင်္ဂယာဆွ ကေနာ္ က ဆရိပ္စ္က က ဆို အမႈရာ စွဲ မွာ အမွာ မင်္ဂယ္ဆာဆင္ခ် မင်္ဂလဲဆာတ္ အမ်ိဳးအတစ္ ဆာဖင္ခ် မက္ခန္းမ်ား ရွိန္က ရ စီယန္ရိ ဒီအ၊ ဗေနို အင်္ခ အင်္ခ အခု နိုတ္စာ ကို နာ អប្បមាណ៌កានិ និស័ននានិ នាហស្បន្តិតំ ។ បេ ។ សថ្នំ គាំរ នុម្តេ គិត្តថ អប្បមាណ៌តាន និសីននានិ ລາແຮງຈ້າ ພຣູ ກອກຈ້າ ໂອເໜັ ຄຸເຊາ ກອກ အင်္ဂ တိ အ ေရးမွ မော အဖို႔က မ ဖျခာ လ်ာ ကာ ခ် ធំសីននាធំ នាយេរដ្ឋ ខេតំ ទោយបុរិសា អប្ប-လဥ္နာငံ က ဗေလာဆာတာ ဗေလာန္အာငံ က စီးယာ႐ုနာကဲထာ

សិក្ខាបទទី ៧

(៣៨๑) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ កាលគង់នៅវត្ត ដេតពខ របស់អនាថបណ្ឌិតសេដ្តី ទៀបក្រងសាវត្ថី ។ (គានោះឯង **มํต**ต่ร์พื**ร**ន: (พํตต่พโตช่โตช่สุรัพ) โตะน็ตรโตะกาศโรร์ *ធុខអនុញ្ញាត ហើយដល់កិ*ក្ខុទាំនទ្យាយ ។ ឯពូកធត្វគ្គិយកិត្តគិតថា <u> លំពត់ទិសីទន: ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ជានអនុញ្ញាត ហើយ</u> ។ ភិ (ប ជ្រាស់សំពត់និសីទនៈពំងទ្បាយមិនសមប្រមាណ ធ្វើឲ្យសំពត់និសីទនៈ ទាំងនោះសំយុងចុះពីទាងមុខខ្វះ ពីទាងក្រោយខ្វះនៃ គែនឹងតាំង $\tilde{n}_{\tilde{n}_{s}}$ ទាំង ទ្យាយណា មានសេចក្តី (ជាថ្នាំតិច ។ បេ ។ $\tilde{n}_{\tilde{n}_{s}}$ ទាំង ទោះ $\tilde{\kappa}$ តោល ទោស ភិះដាល បន្ត \boldsymbol{u} ភ្នំបំថា ក្នុងតេចគ្រិយកិត្តមិនគួ \boldsymbol{r} នំង ប្រើ (ជាស់សំពត់និស័ទនៈមិនសមប្រមាណសោះ ។ ហេ ។ 1000 អត្ន [នេស្រី ស្មាលកិត្ត ទាំង ទ្យាយ ព្វថាអ្នក ទាំង ទ្យាយ [ថ្ ជ្រាស់សំពត់និសីទន:មិនសមប្រមាណពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងនោះ ក្រាបចូលថា សូមឲ្រង់មេត្តា ជ្រោស ពិតដែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មាន ព្រះភាគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលមោយបុវសទាំងទ្បាយ Ħñ ទាំង ទ្យាយ មិនគរូនឹង ប្រើប្រាស់សំពត់ និសីទន: មិនសមតាមប្រមាណ ទេ **ខែ**ចោយបុសេះ ភំង ឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំពុកជនដែលមិនទាន់ជ្រុះថ្វា ឲ្យដែះថ្កាទ្យើង ឬនាំពួកជនដែលដែះថ្កាហើយឲ្យកាន់តែដែះថ្កាទ្បើងទេ

ជាចិត្តិយកណ្ដេ រតនវត្តស្ស សត្តមសិក្ខាបទស្ស បឋមប្បញ្ញត្តិ

។ ខេ ។ រៅវញ្ ខន ភិក្ខុថ ៩មំ សំក្ខាខនំ ។ ខ្ចុំ-សេយ្យ៩ និសីននំ ខន ភិក្ខុនា ការយេមានេន ខមាណ៌កំ ការគេព្យំ ។ តត្រិនំ ខមាណំ នីឃសោ ទ្ធេ វិនត្តិយោ សុកតវិនត្តិយោ តំរិយំ និយឌ្ឍំ ។ តំ អតិក្តាមយតោ នេនឧកំ ទាខិត្តិយន្តំ ។ រៅវញ្ចំនំ កកវតា ភិក្ខុនំ សិក្ខាខនំ ខញ្ញត្តំ ហោតំ ។

(៣៩៤) តេន ទោ ថន សមយេន អាយស្មា ទំនាយ៍ មហាភាយោ ហោតិ ។ សោ ភភាតោ បុរតោ និសីននំ បញ្ញាបេត្វា សមន្តតោ សមញ្ញមានោ និសីនតំ ។ អ៥ទោ ភភក អាយស្មន្តំ ខ្នាយ ៃវាតន ហេថ ភាស្ស ឆ្នំ ខ្នាយ និសីននំ បញ្ញាបេត្វា សមន្តតោ សមញ្ជសំ សេយ្យថាចំ បុរាណសំតោរដ្ឋាត៌ ។ គថា ហំ បន អន្តេ ភភាតា ភិក្ខុនំ អតិទុន្តកាំ និសីននំ អនុញ្ញាតន្តំ ។ អ៥ទោ ភភកា វាតស្មី និពានេ វាតស្មី បការលោ ជម្មី ភេះ៥ ភេត្វា ភិក្ខុ អាមន្តេសិ អនុញ្ញាតន្តំ ។ អ៥ទោ ភភកា វាតស្មី និពានេ វាតស្មី បការលោ ជម្មី ភេះ៥ ភេត្វា ភិក្ខុ អាមន្តេសិ អនុជាពទំ ភិក្ខុវេ និសីនឧស្ស នេសាវិនត្តំ

ന ഹ്ന

ពាចិត្តិយកណ្ឌ រតនវត្ត សិក្ខាបទទី ពី សេចក្តីបញ្ញត្តិដាំងម្បូង

។ ២ ។ ម្នាលកិត្ត ពំ័នឲ្យយ អ្នកពំ័នឲ្យយគប្បីសំដែន ទ្យើននូវសិត្តា. បទនេះយ៉ាងនេះថា កិត្តឲ្យគេធ្វើសំពត់និសីទនៈ គហ្វីឲ្យគេធ្វើឲ្យត្រt្រែ មាណ ។ ឯប្រមាណក្នុងសំពត់និសីទន:នោះយ៉ាងនេះ គឺបណ្ដោយ ២ ចំអាម ទទឹង ១ ចំអាមកន្លះ ដោយ ចំអាម ព្រះសុគត ។ បើកិត្តធ្វើឲ្យកន្លង ហូសប្រមាណនោះទៅ ត្រវ៉ានេទនកធាចិត្តិយ ។ សិក្ខាបទនេះព្រះដ៍មាន ព្រះភាគ ទ្រង់ចានបញ្ហត្ត ហើយដល់កិត្ត ទាំង ឡាយយ៉ាងនេះ ។ (៣៨៤) សម័យនោះឯង «ពាលិដ៏មានអាយុមានពងកាយធំ ។ ទាយនៃនោះពុនក្រាលសំពត់និសីទនៈ ចំពោះព្រះកក្ត្រព្រះដ៏មានព្រះកាគ វួចទាញឲ្យយឺតដោយជុំវិញហើយអង្គួយនៅ ។ លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មាន ព្រះកាគទ្រង់ត្រាស់នឹងទទាយដ៏មានអាយុយ៉ាងនេះថា នៃទទាយិអ្នកបាន ដា ក្រាលសំពត់ និស័ទនៈ ហើយ ទាញឲ្យយឺតដោយដុំវិញ ដុចជាជាង សែក្រតីដើម (តោះហេតុអ្វី ។ ទទាយនៃោះក្រាបទូលថា បតិត្រិត្រះអង្គ ដំចំរើន ចានជា ខ្ញុំព្រះអង្គធ្វើដូច្នោះ ព្រោះសំពត់និសីទន:ដែលព្រះដ៍មាន ព្រះភាគឲ្រង់អនុញ្ញាតដល់ភិក្ខុទាំងឲ្យយត្ចចពេកណា ស់ ។ ្រោះនិទាន នេះ ដំណើរនេះ ត្រះដ៏មានត្រះភាគទ្រង់ធ្វើធម្មឹកថា ហើយត្រាស់ហៅភិត្ត្ ព៌ងឲ្យយក្នុងវេលានោះថា ម្នាលកិត្តពំងឲ្យយ តថាគតអនុញាត(ឲ្យត)

វិនយបិងតេ មហាវិភង្គោ

រ) ញ បន ភិត្តាវ ៩ម សិត្តាបន ឧន្ទិ សេយុ ៩ និស័ ននំ ខន ភិត្តុជា ការយទានេន ខទាណ៌កំ ការរ အက္ခံ ၅ အခြံနိုင် ဗမာလာ နီးယားလာ ၊ ငွောန်နွေးယာ សតនានគ្គិយា តាំយំ និយឌ្ឍ ឧសានគ្គិ ។ តំ អតិញាមយតោ នេឧឧកំ ទាខ័ត្ថិយត្តំ ។ (៣៥៣) និស័នន៍ នាម សនសំ រុទ្ធតំ ។ ការ-យមានេនាតំ ការពន្លា ។ ការាបន្លោ ។ ។ មមាណកំ ကားကားကို ၅ ဆင္သြိဳင္ခံ ဗမာလာ နီးယားလာ ၊ ဖွောနာက္ကိုးတာ လုံးကေးနော့်တာ အိုတ် နိတ်ဆို နောက်နော် ။ အို អតិត្ថាមេត្វា ការោត ។ ការាមេតំ ។ មហេកេ ဒုက္က ကိ ဗင်္ဂလ၊ အခို နိုန္နာ စာစိန္ရွိထိ ၊ ဖေလာနာမွိ ၅

(៣៤៤) អត្តនា វិប្បកាតំ អត្តនា បរិយោសា-បេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ប ។ អត្តនា វិប្បកាតំ បរេមាំ ចរិយោសាបេតិ អាចត្តិ ចាចិត្តិយស្ប ។ មរេមាំ វិប្បកាតំ អត្តនា ចរិយោសាបេតិ អាចត្តិ

រិនយប៌ដក មហារិភង្គ

ខ្លះដាយនៃលំពត់និស័ទនៈ ១ បំពាមទៀត ម្នាលកិត្តទាំងឲ្យយ អ្នកទាំង ឲ្យយតប្បីសំដែង ទ្បើងនូវសិត្តាបទនេះយ៉ាង ខេះថា កិត្តន៍ងឲ្យគេធ្វើសំពត់ និសីទនៈ ត្រូវឲ្យគេធ្វើឲ្យត្រូវទឹងប្រចាណ ។ ឯប្រមាណ ក្នុងសំពត់និសីទនៈ នោះយ៉ាងនេះ គឺបណ្តោយ២ ចំអាម ទទឹង ១ ចំអាមកន្លះ នឹងជាយ ១ ចំអាម ដោយចំអាមព្រះសុគត ។ (បើកិត្តគ្នើ) ឲ្យកន្លងហួសពីនោះទៅ ត្រូវឆេទនកចាចិត្តិយ ។

(៣៤៣) ដែលហៅថា សំពត់ទំសីទនៈ ទោះ គឺសំដៅយកសំពត់ ទំសីទនៈដែលមានជាយ ។ ពាក្យថា ឲ្យគេធ្វើ គឺធ្វើឯងក្តិ ឲ្យគេធ្វើ ក្តី ។ កិត្តត្រូវធ្វើឲ្យត្រូវទំង៍ប្រមាណ ។ ឯប្រមាណក្នងសំពត់ខំសីទនៈ នោះយ៉ាងនេះ គឺបណ្តោយ២ ចំអាម ទទឹង ១ ចំអាមកន្ងះ នឹងជាយ ១ ចំ-អាម ដោយចំអាមព្រះសុគត ។ កិត្តធ្វើឯងក្តី ឲ្យគេធ្វើក្តី ឲ្យកន្ធងហួស បែមាណនោះទៅ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដក្នុងប្រយោគដែលធ្វើ ភិត្តត្រូវកាត់សំពត់ នំសីទនៈក្នុង១ណៈដែលបានទក ហើយសឹមសំដែងអាបត្តិច្បាចិត្តិយរេចញ។ (ញ៨៤) សំពត់នំសីទនៈដែល១នធ្វើមិន ទាន់ សែច កិត្តឲ្យ សម្រេច១នឯង ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ សំពត់និសីទនៈដែល១នធ្វើមិន ទាន់ សែច កិត្តឲ្យអ្នកដទៃសម្រេចឲ្យ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ សំពត់នំសីទនៈ នំសីទនៈក្នុង ត្រូវអាបត្តិទាំង សំភាត់ទំសីទនៈដែល១នធ្វើមិន ទាន់ សែច ភិត្តឲ្យ សម្រេច១នឯង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ សំពត់និសីទនៈដែល១នធ្វើមិន ជាចិត្តិយកណ្ដេ រតនវគ្គស្ស សត្វមសិក្ខាបទស្ស អនាបត្តិវាអា

ទាចំត្តិយស្ស ។ មហេរំ ខ្សែតាតំ មហេរំ មរិយោសា-មេតំ អាមត្តិ ទាច់ត្តិយស្ស ។ អញ្ញស្សត្តាយ គហេតំ ។ តារាមេតំ ។ អាមត្តិ ខុត្តាដស្ស ។ អញ្ញេន តាតំ មដិលភិត្តា មរិកុញ្ចតំ អាមត្តិ ខុត្តាដស្ស ។

(៣៨៥) អនាបត្តិ បមាណិតាំ ការោតិ ១ ឧតាំ ការោតិ អញ្ញេន តាតំ បមាណាតិក្តាន្នំ បដិលភិត្វា និធ្ចិត្វា បរិកុញ្ចតិ វិតានំ វា កុម្មត្វាណំ វា សាណិច្បា-ការំ វា ភិសឹ វា តិម្លោបានំ វា ការោតិ ១ម្មត្តាកស្ស អានិតាម្មិតាស្សាតិ ។

សត្តមសិក្ខាបទំ នំដ្និតំ ។

م مر مح

បាបិត្តិយកណ្ឌូ រគនវត្ត សិក្ខាបទទី ៧ វារះដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

ធ្យចំត្តិយ ។ សំពត់និសីទនៈដែលអ្នកដទៃធ្វើមិនទាន់ សែច ភិត្ត្តឲ្យអ្នក ដទៃទៀតសម្រេច ត្រូវអាបត្តិធាចិត្តិយ ។ ភិត្តធ្វើឯងក្តី ឲ្យគេធ្វើក្តី ដើម្បី អ្នកដទៃ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិត្តធានសំពត់និសីទនៈដែលបុគ្គលដទៃ ធ្វើហើយ (យកមក) ប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ (៣៨៥) វាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិត្តាបទនេះមាន ៦ យ៉ាង) គឺភិត្តុធ្វើសំពត់និសីទនៈត្រូវតាមប្រមាណ ១ ភិត្តធ្វើសំពត់និសីទនៈថយ ចុះ ពីប្រមាណ ១ ភិត្តុធានសំពត់និសីទនៈ ដែលអ្នកដទៃធ្វើឲ្យលើសហ្វួស ប្រមាណ ហើយកាត់ចេញទើបប្រើប្រាស់ ១ ភិត្តធ្វើសំពត់និសីទនៈឲ្យ ជាពិតានក្តី ឲ្យជាកម្រាលផែនដីក្តី ឲ្យជានោំងក្តី ឲ្យជាពួកក្តី ឲ្យជា ទើញ ភិត្តិទុធ្វើ ទ ភិត្តធ្វើ ទ ភិត្តដើមបញ្ជាត្តិ ១ ។

សិក្ខាបទទី៧ ៦ប់ ។

អដ្ឋមសិក្ខាបទំ

(៣៤៦) គេខ សមយេខ ពុន្តោ កកក់ សាវត្ថ័យំ វិហរតំ ដេតវេនេ អនា៩ខំណ្ឌិតាស្ស អារាទេ ។ តេន ទោ បន សមយេន ភកវតា ភិក្ខុនំ កណ្ដូប្បដំប្លានិ မင်္ဂဏာဆ ကောင္နာ က ငစ္ပိန္ခ်ကာ မွာမိုက္တာ အေၾကာ ကယ္စ္ကာဗျငိဳင္မာငို မင္ရကာနာနီ မဗျမာ လ်ာကားဟာ ကယ္စ္-ប្បដ៍ច្ឆាន់យោ ជាបន្តំ បុរតោមិ បច្ឆតោមិ អាកាឡត្តា អាហ៍ណ្ឌត្តំ ។ យេ តេ ភិក្តុ អព្វ័ត្រ ។ បេ ។ នេ នុជ្ឈាយខ្លំ ទ័យខ្លំ វិទាខេត្តំ តាថំ ហិ នាម င္ကေနာက္က အက္ခ္ အေျမာက္ခ်ဲနားတာ အက္ခ္ရာရွိရွိနားက ជាបស្បត្តិតំ។ មេ។ សច្ចុំ កាំវេតុទ្លេ កិត្តឋអប្បមាណ៌-តាយោ តណ្ដូប្បដិច្ឆានិយោ ជារថោត៌ ។ សច្នុំ ກຕກໍ່ສ້ ໆ ໂຕເໜື່ອແຊງ ກຕກໍ່ ຕາຮໍ ຫໍ້ ຊາຮ နုံးမွှ မောဏဗုန်က မဗျမာဏ်ကားဟာ ကယ္စာဗျင်းစွာ. និយោ ជាកេស្ម៩ នេនំ ទោយពុរិសា អព្យសន្នានំ វា បសានាយ មសន្នានំ កំ ភិយ្យាភាវាយ ។ មេ ។ ដាវញ្

ម

ស៍ត្តាបទទី ៩

(กล่อ) พยับเราะ (กะดุรุนัยาร(กะกาต กางหล่เราร่ฐ ដេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិតសេដ្ឋី ទៀបក្រងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ព្រះ ដ៏មាន (ពះភាគបានអនុញាតសំពត់ស (មាប់ (គិបកម (ជាដើម) ដល់ភិក្ខ ព៌ងឲ្យយ។ ពួកធព្វគ្គិយកិត្តគិតត្នាឋា សំពត់សម្រាប់គ្របកមព្រះដ៏មាន ព្រះភាគ ទ្រង់បានអនុញ្ញាតហើយ \mathfrak{r} តំប្រើប្រាស់នូវសំពត់សម្រាប់គ្រប កមព័ន៌ ឲ្យយមិនសមប្រមាណ ពញពីមុខខ្វះពីក្រោយខ្វះហើយចេញ ដើរទៅ ។ ពួកភិត្តុណា មានសេចក្តីជ្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិត្ត ពំង៍នោះក៏ពោល ទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ពួកធព្វគ្គិយកិត្តមិនគួរនឹង ប្រើបាស់សំពត សម្រាប់គ្រិបកមមិនសមប្រមាណសោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានត្រះតាគត្រាស់ សូវថា ម្នាលកិត្តពំងឲ្យយ ព្វថាអ្នកពំងឲ្យយបើប្រាស់សំពត់សម្រាប់ គ្របកមទាំងឲ្យយមិនសមប្រមាណ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបឲ្យ ថា សូម ទ្រង់មេត្តា ប្រុាស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មាន ព្រះកាគ ទ្រង់ បន្ទោសថា នៃពុកទោយបុរស អ្នកទាំងទ្បាយមិនគួរនឹងប្រើបា្រសំព័ត សច្រាប់គ្របតម មិនសមប្រមាណទេ នៃពុក្ខចោយបុរស អំពើនេះ មិនមែននាំពូកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្ងាឲ្យជ្រះថ្ងាឡើង ឬនាំពូកជនដែល ជែះថ្កាហើយ ឲ្យកាន់តែជែះថ្កា ឲ្យើង ទេ ។ បេ ។ ម្នាលកិត្តទាំង ខ្យាយ

ပေ ခ်ိန္နာ၊ နမိ ဆိန္နာ၊ မေနာ့၊ မေမာက္၊ မျွင်္ခိုင္မ်ား မေနာ့္နာ့ အားယမား ေ မမာက္ခဲကာ ကားအစ္ဘာ ၅ အခြံနိ မမာက္ခံ ေၾကာက ေၾကာ ဂ်ာန္ခဲ့တာ ဆုံအိုင္ဆံ ေနာ့္ရွိတယ္ဆို ၅ ကို မအိန္ကာ၊ မေၾကာ အေၾကာက္ခဲ့တယ္ဆို ၅

ជាចិត្តិយកណ្ដេ រតនវគ្គស្យូ អង្គមសិក្ខាចទស្ស បញ្ហត្តិ

(៣៤៧) គណ្ដេខ្បះ ខ្មែរ និ នាម យស្ស អនោនាភំ ឧត្តជាឧមណ្ឌលំ កណ្ដា វា ខ័ន្យ កា វា អស្សាវៅ វា ដុល្លភាញេ វា អាពានោ តស្ស ខដំប្លាឧឧត្តាយ ។ ការយមាននាតិ តារោន្ដោ វា ការាខេន្ដោ វា ។ ទមាណិកា ការគេព្វា ។ ទទ្រិនំ បមាណំ នីយសោ ទតស្បា វិនត្តិយោ សុគតវិនត្តិយា តំវិយំ ខ្វេ វិនត្តិយោ ។ តំ អតិក្ដោមេត្វា ការោតិ វា ការាខេត៌ វា ខយោកេ ឧត្ដាដំ ខដំលាភេឧ ន៍ខ្ញុំត្វា ទាប់ត្ដិយំ នេះសេតព្វំ ។

(៣៨៨) អត្តនា ខ្សែកាន់ អត្តនា ចាំហេសាខេត៌ អាខត្តិ ទាចិត្តិយស្ប ។ អត្តនា ខ្សែកាត់ ខហហ

៣៩៧

៣៩ំភ្វ័យពណ្ឌ រតខាត្ត សំភ្លាបទទី ៤ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ដ្ឋក វ៉ាន៍ ឡា យ នប្បី សំដែន ឡើង ន្យូវសិក្ខាបទ នេះ យ៉ាំងនេះ ថា ភិក្ខុទ្យុ គេ ធ្វើ សំពត់ ស ម្រាប់ ត្រ បកម ត្រូវ ន្យុ គេ ធ្វើ ទ្យុ ត្រូវ និង ប្រមា ណ ។ ៦ ប្រមា ណ ក្នុង សំពត់ ស ម្រាប់ ត្រ បកម នោះ យ៉ាំងនេះ គឺប ណ្តោយ ៤ ចំអាម ទុទំង ៤ ចំអាម ដោយ ចំអាម ព្រះសុគត ។ បើភិក្ខុធ្វើឲ្យ កន្លង ហ្វួស ប្រ-មាណ នោះ ទៅ ត្រ តែ ខេទភប្រចិត្តិយ ។

(៣៤៧) សំពក់ដែលគេធ្វើដើម្បីបិទ ឬគ្របនូវភាពាធ គឺកម ឬរមាស់ក្តី បូសតូចក្តី ទឹករងែក្តី បូសធំក្តី តាំងពីទាងក្រោមផ្ទិតចុះមក តាំងពីមណ្ឌលជន្តន៍ទ្បើងទៅរបស់កិត្ត ហៅថាសំពត់សម្រាប់គ្របកម ។ ពាក្យថា ឲ្យគេធ្វើ គឺធ្វើឯងក្តី ឲ្យគេធ្វើក្តី ។ កិត្តត្រវឲ្យគេធ្វើឲ្យ ត្រវនឹងប្រមាណ ។ ឯប្រទាណក្នុងសំពត់សម្រាប់គ្របកមនោះយ៉ាងនេះ គឺបណ្តោយ ៤ ចំតាម ទទឹង ៤ ចំតាម ដោយចំតាមព្រះសុគត **។** កិត្តូធ្វើឯងក្តី ឲ្យគេធ្វើក្តី ឲ្យកន្ធង៍ហួសប្រមាណនោះ ត្រូវតាបត្តិទុក្កដ កុត្តូផ្វើឯងក្តី ឲ្យគេធ្វើក្តី ឲ្យកន្ធង៍ហួសប្រមាណនោះ ត្រូវតាបត្តិទុក្កដ កូនប្រយោគដែលធ្វើ កិត្តត្រូវកាត់សំពត់សម្រាប់គ្របកមកម្មង្គ១ណៈដែល ចុ

(ញ៨៨) សំពត់សម្រាប់ គ្របកមដែល ខ្លួនធ្វើមិនទាន់ សែច កិក្ខុ ឲ្យសម្រេច ខ្លួនឯង ត្រូវអាប់ត្តិជាចិត្តិយ ។ សំពត់សម្រាប់ គ្របកមដែល

ମ ଏ ମ

វិនយបឹដកេ មហាវិភង្គោ

(៣៥៩) អនាបត្តិ បមាណ៌កំ ការោតិ នុនកំ ការោតិ អញ្ញេន កាតំ បមាណាតិក្តាន្នំ បដិលកិត្វា ធិខ្ចុំត្វា បរិកុញ្ចតិ វិតានំ វាកុម្មត្ថាណំ វា សាណិប្បាភារំ វា ភិសឺ វា តិម្តោបានំ វា ការោតិ នុម្មត្ថាកាស្ប អានិតាម្មិតាស្តាតិ ។

អដ្ឋមសិក្ខាបទ និដ្ឋិត ។

វិនយបិដក មហាវិភង្គ

១ នូ ធ្វើមិន ទាន់ សែច ភិត្តឲ្យអ្នកដទៃសម្រេចឲ្យ ត្រូវអាបត្តំបាចិត្តិយ ។ សំពត់សម្រាប់ តែបកមដែលអ្នកដទៃ ធ្វើមិន ទាន់ សេច ភិត្តឲ្យសម្រេច ១ និង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ សំពត់សម្រាប់ តែបកមដែលអ្នកដទៃ ធ្វើ មិន ទាន់ សេច ភិត្តឲ្យអ្នកដទៃ ទៀតសម្រេចឲ្យ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិត្ត ធ្វើឯងភ្លី ឲ្យគេ ធ្វើភ្លី ដើម្បី ប្រយោជន៍អ្នកដទៃ ត្រូវអាបត្តិ ទុក្កដ ។ ភិត្ត បាន សំពត់ សម្រាប់ ត្របកម ដែលអ្នកដទៃ ធ្វើ ហើយ (យកមក) ប្រើ ប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៣៨៩) ៧វ:ដែលមិនត្រូវអ.បត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៦ យាំង) គឺកិត្តុធ្វើសំពត់សម្រាប់គ្របកមត្រូវតាមប្រមាណ ១ កិត្តុធ្វើសំពត់សម្រាប់ តែបកមថយចុះពីប្រមាណ ១ កិត្តុបានសំពត់សម្រាប់គ្របកមដែលអ្នក ដទៃធ្វើឲ្យកន្ធងហូសប្រមាណ ហើយកាត់ចេញ ទើបប្រើប្រាស់ ១ កិត្តុធ្វើ សំពត់សម្រាប់គ្របកមឲ្យជាពិតានក្តី ជាគ្រឿងកម្រាលផែនដីក្តី ជានោំង ក្តី ជាពួកក្តី ជាខ្វើយក្តី ១ កិត្តភ្លូត ១ កិត្តុដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

សិក្ខាប៖ ទី ៩ ចប់ ។

នវិមសិក្ខាបទំ

(២៤០) ខេច មានលេខ មន្ទ្រា មនុស្ មារឆ្នំល វិចារតំ ដេនានេ អនានចំណ្តិភាស្បូ អារាទេ ។ នេះខ ទោ ខន សមយេន គតវតា ភិក្ខុនំ វស្សិតាសាឌិតា កសាជិតា អនុញ្ញាតាតំ អច្យមាណ៌តាយោ វស្សិតា-ကန်ကားယာ ဆားနွံ့ ဗုံးရောဗ် ဗင္မရောဗ် မာအုစ္စုနာ မာတ္ေလာဗ္နီ ၈ ကေ ေနာ္ရန္ မဂၢိဳင္မ်ာ ၈ ကေ ေနာ နင်္ချာက ဖွံ့ ရွိကားရွိ နားရွိန်းက ဖွံ့ က အ အ အ မိန့်ကား အိက္က များမာဏ်ကားယာ မမင်္သကားမားထားယာ ជាបស្មន៍តំ ។ បេ ។ សព្វំ កំរ តម្លៃ ភិក្ខាប់ អប្បមា-ណ៍តាយោវស្ប៊ូតាសាជំតាយោ ជាថេវតំ ។ សច្ចុ ກຮກຮ້າ ກໍຮາຫ້ ຖຸເຊາ ກຮກ ແຮ່ ຫໍ ລາຍ ຮຸເຮ ဗောဖာဗိုးက မာရုမာဏ်ကားယာ ကြောက်ကားထာ င္ဆားလ္မႈရ ေနေ မောဏဗုိက္ မရွိလန္ဆာန္ ၃ ကေ-ဆယ စမာဆ္အခံ က စီးယြောကာက်လာ ၈ စေ ၈ ရက္မည္က

សិក្លាបទទី៩

(៣៩០) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជ័មានព្រះកាគកាលគង់នៅវត្តជេត-របស់អនាថបិណ្ឌិតសេដ្ដី ទៀបក្រងសាវត្ដី ។ គ្រានោះឯង សំពត ព្ន វស្សិកសាដកព្រះដ៏មានព្រះភាគបានអនុញាតហើយដល់កិត្តពំងឡាយ ។ ឯព្លួកចព្វគ្គិយកិត្តគិតគ្នាថា សំពតវិស្សិកសាដកព្រះដ៏មានព្រះកាគចាន អនុញាតហើយ ១ ក៏ប្រើប្រាស់សំពត់ស្បិកសាដតមិនសមប្រមាណ ទាញ តមុខខ្វះពីក្រោយខ្វះហើយចេញដើរទៅ ។ ពួកកិត្តណា មានសេចក្តីប្រាជ្ញា តិច ។ បេ ។ កិត្ត ពំង៍នោះកំពោល ពេស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ពួក ចព្វ-គ្គិយភិត្ខមិនគូនេ៍ង ប្រើបា្រស់សំពត់ស្បិកសាដកមិនសមប្រមាណ សោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រន់ត្រាស់សូរថា ម្នាលកិត្តពំង ឡាយ ព្វថាអ្នកពំង ទ្បាយ បើប្រាស់សំពត់ស្ក្រៃសាដត មិនសមប្រមាណ ពិតមែនឬ ។ ភិត្ត ទាំងនោះ ក្រាបចូលថា សូម ទែង មេត្តា ហ្វ្រេស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធ ដំ. មាន ព្រះភាគ ទ្រង់បន្ទោសថា នៃពុកខេាយបុរស អ្នកទាំង ទ្បាយមិនគួរនឹង ប្រើបា្រស់ពត់ស្ប៉េរសាដត មិនសមប្រមាណទេ នៃពួកចោយបុរស អំពើនេះមិនមែននាំពូកដនដែលមិនទាន់ដែះថ្ងាឲ្យដែះថ្ងាឡើង ឬនាំពូក ជនដែល ជែះថ្កាហើយ ឲ្យកាន់តែ ជែះថ្កា ឲ្យើងទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិត្ត្

វិនយបិដា មហាវីភង្គោ

ပေး ကို အွားက နမ် ဆို အွားစု ရန္နိုးလယ္ပာ ဗ လုဒ္သနားလာ ဆီးကို စစ္စ ကို အွားစာ ကားယမားေစ စမာလ်ာကာ ကားအေရာ ၅ အခြိုင် စမာလ် ဒီဃးလာ အ ဒီနေန္နီးယာ လုအ၏နေနွာယ္ ဆီးယံ မန္သူအယ္ပာ ၅ ကို မဆို က္ကားမ ယးရာ အေနေကို ဓာစ်န္မွာယင္လွ် ၅

(៣៩០) ស្ប៊ីតាសាដិតា ៣ម ស្ប៊េនស្ប ចាតុម្នាសត្ថាយ ។ តារយមានេ៣តំ ការេន្តា វា តារាបេន្តោ វា ។ បមាណិតា តារេតត្ថា ។ នត្រ្តិំនំ បមាណំ ន័យសោ ជ វិនត្តិយោ សុកតវិនត្តិយា តំវ័យំ អន្ធាតេយ្យា ។ តំ អតិក្តាមេត្វា តារោតិ វា តារាបេតំ វា បយោកេ ឧត្ត្តដំ បដិលាភេន ជំនិ្ត្វា មាចិត្តិយំ នេសេតត្វំ ។

(៣៩៤) អត្តនា ខែ្បតានំ អត្តនា បរិយោសាមេតំ អាមត្តិ ទាចិត្តិយស្ប ។ អត្តនា ខ្បែកានំ មហេ បរិ យោសាមេតំ អាមត្តិ ទាចិត្តិយស្ប ។ មហេ វិទ្យកាតំ

នៃយបំដា មហាវិកង្គ

ពំឪឲ្យយ អ្នកពំឪឲ្យយគប្បីសំដែងទ្បើងទូវសិត្តាបទនេះយ៉ាងនេះថា កិត្តឲ្យគេធ្វើសំពត់វស្សិកសាដក ត្រូវឲ្យគេធ្វើឲ្យត្រវនឹងប្រមាណ ។ ឯ ប្រមាណក្នុងសំពត់វស្សិកសាដកនោះយ៉ាងនេះ គឺបណ្តោយ ៦ ចំអាម ទទឹង ៤ ចំអាមកន្វះ ដោយចំអាមព្រះសុគត ។ បើកិត្តធ្វើឲ្យកន្ធងហួស ប្រមាណនោះទៅ ត្រូវចេទនកចាចិត្តិយ ។

(៣៩១) ដែលហៅថា សំពត់វៃស្សិកសាដកនោះ គឺសំពត់ដែលភិត្ត ធ្វើស ម្រាប់ងូតទឹកភ្លៀងអស់៤ ខែនៃវេស្សានរដូវ ៗ តាក្យថា ឲ្យគេធ្វើ គឺធ្វើ ឯងក្តី ឲ្យគេធ្វើក្តី ៗ ភិត្ត្តត្រូវឲ្យគេធ្វើឲ្យត្រូវតាម ប្រមាណ ។ ឯប្រមាណ ក្នុងសំពត់វៃស្សិកសាដកនោះយ៉ាងនេះ គឺជះណ្តាយ ៦ ចំអាម ទទឹង ២ ចំអាមកន្លះ ដោយចំអាម ព្រះសុគត ៗ បើភិត្តុធ្វើឯងក្តី ឲ្យគេធ្វើក្តី ឲ្យកន្លងហួស ប្រមាណ នោះ ទៅ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដក្នុង ប្រយោគដែល ធ្វើ ភិក្ខុ ត្រូវកាត់សំពត់វស្សិកសាដកក្នុង ហៈដែលបានមក ហើយសិមសំដែង អាបត្តិបាចិត្តិយ ចេញ ។

(៣៩७) សំពត់ស្បិកសាដកដែល ខ្លួនធ្វើមិនទាន់ សែច ភិត្តូឲ្យ សមេចដោយ ខ្លួនឯង ត្រវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ សំពត់ស្បិកសាដកដែល ខ្លួនធ្វើមិនទាន់ សែច កំភូឲ្យអ្នកដទៃសមេចឲ្យ ត្រវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ " សំពត់ ស្បិកសាដកដែលអ្នកដទៃ ធ្វើមិនទាន់ សែច ភិត្តូឲ្យសមេច លបិត្តិយកណ្ដេ រតនរំគ្គស្ស នវមសិក្ខាបទស្ស អនាបត្តិវារោ

អត្តជា មរិយោសាមេតិ អាមត្តំ ចាច់ត្តិយក្ស ។ មរេឆាំ វិច្បភាតំ មរេឆាំ មរិយោសាមេតិ អាមត្តិ ចាច់ត្តិយក្ស ។ អញ្ញស្បត្តាយ ការោតិ វ៉ា ការាមេតិ វ៉ា អាមត្តិ ឧុក្ក-ដស្ប ។ អញ្ញេធ កាត់ មដិលភិត្វា មរិភុញ្ចតំ អាមត្តិ ឧុក្កដស្ប ។

(៣៩៣) អនាបត្តិ បមាណ៌តាំ ការោតិ សួនកាំ ការោតិ អញ្ញេន កាត់ បមាណាតិក្តាន្នំ បដិលភិត្វា ធិន្ទិត្វា បរិកុញ្ញតិ វិតានំ វា កុម្មត្វាណំ វា សាណិច្បា-ការំ វា ភិសី វា តំម្លោបានំ វា ការោតិ ឧម្មត្តកាស្ប អានិតាម្មិតាសព្វតិ ។

នវមសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

600

ចាចិត្តិយកណ្ឌ រតនវត្ត សិក្ខាបទទី ៤ វារះដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

ដោយ ទូនឯង ត្រវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ សំពត់វិស្សិកសាដកដែលអ្នកដទៃធ្វើ មិន ទាន់ សែច គិត្តឲ្យអ្នកដទៃទៀតសម្រេចឲ្យ ត្រវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ ភិត្តធ្វើឯងក្តី ឲ្យគេធ្វើក្តី ដើម្បីប្រយោជន៍អ្នកដទៃ ត្រវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិត្តចានសំពត់វិស្សិកសាដកដែលអ្នកដទៃធ្វើហើយ (យកមក) ប្រើប្រាស់ ត្រវិអាបត្តិទុក្កដ ។

(៣៩៣) †1: ដែលមិនត្រវិអាបត្តិ (ក្នុងសិត្តាបទនេះមាន ៦ យាំង) គឺតិត្តូធ្វើសំពត់វិស្សិកសាដកត្រវិតាមប្រមាណ ១ កិត្តូធ្វើសំពត់វិស្សិកសា-ដកថយចុះពីប្រមាណ ១ កិត្តូចានសំពត់វិស្សិកសាដកដែលអ្នកដទៃធ្វើឲ្យ ហួសប្រមាណ ហើយ(យកមក) កាត់បេញ ទើបប្រើប្រាស់ ១ កិត្តូ ធ្វើសំពត់វិស្សិកសាដក (នោះ) ឲ្យជាពិតានក្តី ជាកម្រាលដែនដីក្តី ជាវនាំងីក្តី ជាពួកក្តី ជា ខ្វើយក្តី ១ កិត្តូត្ត ១ កិត្តូដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

សិក្ខាបទទី៩១០ ។

600

ទសមសិក្ខាបទំ

(៣៩៤) នេះន សមយេន ពុន្ទោ កកក សាវត្ថ័យំ វិហាឆំ ជេងវេល អនា៩ខំណ្ឌិតាស្បូ អារាម ។ အေင ၊တာ မင္က မာမေအာင္ မာယက္ ေက်းသူ အမွာ ။ အခုရွာဗုန္ရာ မနာ္စတာ ကေနာ် နေပျွနိုးဟာ លាសាធិនោ ខត្សន័លោមតោ ភកវតា ។ សោ လူနားငိုက်ဖျမားလော် ငိုက် ဆက်နာ ၅ မန္ဒည်ဆု (စာ ដែរ ភិត្ត អាយស្មន្តំ ឧន្តំ នូវតោ វ អាកដ្ខន្តំ នំស្មាន កកវា អាកច្នរ័រ អាសនា ដ្រូមខ្លំ ។ តេ នុមកតំ សញ្ជាធិត្វា នុជ្ឈយន្តំ ទ័យខ្លំ វិទា ខេន្តំ កាខំ ស នាម អាយៈហ្មា ឧក្តោ សុកគតីវបេរទ្រាលាំ ចំព័ ជាបេសត្រីតំ ។ មេ។ សថ្ងំ គាំរ ត្នំ ឧន្ទ សុគតថ៍វេប្ប-ยาณา อี่ที่ ธาเหมือ ๆ ชะยุ่ กลกอ ๆ โลรบา ลุเลา **ာကာ အင်္ဂ ကို အမ** ခွံ စက္ခ ညီအမ်ိဳးစ၂-មាណំ ចំពំ ជាបេស្សសំ ខេត់ ឧន្ទ អច្បសន្នានំ វា

សិក្ខាបទទី ០០

(៣៩៤) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៍មានព្រះភាគ កាលគង់នៅវត្តដេត-ពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋ ទៀបក្រងសាវត្ថ័ ។ គ្រានោះឯង ព្រះនន្ទដ៏ មានអាយុ ជាបុត្តនៃព្រះមាតុច្ចនៃព្រះដ៏មានព្រះភាគ មានរូបល្អគួរនឹង រមឹលមើល នាំឲ្យជ្រះថ្នា មានកំពស់ទាបជាងព្រះដ៏មានព្រះភាគ៤ ឆ្នាប់ ។ ព្រះនន្ទនោះ ទ្រង់ចីវរប៉ឺនគ្នានឹងចីវវ ព្រះសុគត ។ ពួកកិត្តជាថេវៈបានឃើញ ព្រះនន្ទដ៏មានអាយុ ដើរមកអំពីចម្ងាយ លុះឃើញហើយកំនាំគ្នាក្រោក ទេដែអំពីអាសនៈ ដោយគិតថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ពុទ្ធដំណើរមក ៗ លុះ ព្រះនន្ទចូលមកជិត ហើយ កិត្តទាងនោះ ក៏ស្គាល់ច្បាស់ ទើបពោល ទោស តិះដៀល បន្ទះបង្អាប់ថា ត្រះនន្នដ៏មានអាយុមិនគរួន ន៍ ប្រើប្រាស់ ច័វរប៉ឺនចីវរ ព្រះសុគតសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រន់ត្រាស់សូរូថា នៃនន្ទ ព្វថាអ្នកឯងប្រើប្រាស់ចីវរប៉័នចីវវព្រះសុគត តិតមែនឬ ។ ព្រះនន្ទនោះ ក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តា ប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ ដ៍មាន ត្រះកាគ ទ្រង់បន្ទោសថា នៃនន្ទ អ្នកឯងមិនគូនេំង $[{f v}] {f v}$ ស់ ${f v}$ ចីវៃព្រះសុគតទេ នៃនន្ទ អំពើនេះមិនមែននាំពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្វា បាចិត្តិយកណ្ដេ រតនវគ្គស្ស ទសមសិក្ខាបទស្ស បញ្ញត្តិ

បសានាយ បសញ្ញនំ វា ភិយ្យោភាវាយ ។ បេ ។ លាញ បន ភិក្ខាវ ៩ មំ សិក្ខាបនំ ឧន្ទិសេយ្យា៩ យោ បន ភិក្ខា សុកតទីវាហ្សទាណំ ទីវាំ ការាបេយ្យ អតិបតាំ វា នេននតាំ ចាត់ត្តិយំ ។ តត្រិនំ សុកតស្ប សុកតទីវាហ្សមាណំ នីឃសោ នៅ វិនត្តិយោ សុក-តានៃត្តិយា តិវិយំ ន វិនត្តិយោ ។ ឥនំ សុកតស្ប សុកតទីវាហ្សមាណន្តំ ។

(៣៩៥) យោ មនាតិ យោ យាឌិសោ ។ ២ ។ កិត្ត្ធតិ ។ ២ ។ អយំ ៩មស្មី អត្តេ អដិ ខ្យោតោ កិត្ត្ធតិ ។ សុកតខីវរប្បមាណំ នាម នីឃសោ នៅ វិនត្តិយោ សុកតវិនត្តិយា តិវិយំ ជា វិនត្តិយោ ។ តារា ខេយ្យាតិ តារោតិ វា តារាខេតិ វា ខយោកេ ឧត្ត្តដំ ខដិលាភេន តិភ្នំត្វា ចាចិត្តិយំ នេសេតព្ំ ។

តំបាសឈរថៃ ឧត្តម នំភាប្រវៃ ឧត្តម (៤৯៣) -រឹប លំរាម នំភាប្រវៃ ឧត្តម ។ ស្រយត្តិទ័ច ត្តំប ឈេស ខេត៌ អាមត្តិ ចាចំត្តិយស្ប ។ បបស អត្តនា បរិសេយតែ អាមត្តិ ចាចំត្តិបស្ស ។

ம்ற

டுல

លចិត្តិយកណ្តូ រតនវត្ត សិក្ខាបទទី ๑០ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ឲ្យជិះថ្ងាទ្បើង ឬនាំពួកជនដែល ដែះថ្វាហើយ ឲ្យកាន់តែជែះថ្វាទ្បើងទេ ។ បេ ។ ឆ្នាលកិត្តទាំងទ្បាយ អ្នកទាំងទ្បាយគប្បីសំដែងទ្បើងនូវសិត្តាបទ នេះយ៉ាងនេះថា កិត្តណាមួយឲ្យគេធ្វើចីវប៉ើនចីវ៉រព្រះសុគតថ្កធំជាង ត្រូវ ធេទនកធាចិត្តិយ ។ ឯប្រមាណសុគតចីវ៉ះរបស់ព្រះសុគតនោះយ៉ាងនេះ គឺបណ្តោយ៩ ចំអាម ទទឹង៦ ចំអាម ដោយចំអាមព្រះសុគត ។ នេះជា ប្រមាណសុគតចីវ៉ះរបស់ព្រះសុគត ។

(៣៩៥) ពាក្យថា កិត្តណាមួយ មានសេចក្តីដូចគ្នាក្នុងសិត្តាបទ ទី១ នៃចុរាជីកកណ្ឌ ។ ដែល ហៅថា ប្រមាណ សុគតចីវរ គឺបណ្តោយ ៩ ចំអាម ទទឹង ៦ ចំអាម ដោយចំអាមព្រះសុគត ។ ពាក្យថា ឲ្យគេធ្វើ គឺកិត្តធ្វើឯងត្តី ឲ្យគេធ្វើត្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដក្នុងប្រយោគដែលធ្វើ កិត្តត្រូវកាត ចីវរក្នុង១ណ: ដែលបានមក ហើយសឹមសំដែងអាបត្តិចាចិត្តិយ ចេញ ។ (៣៩៦) ចីវរដែល ខ្លួនធ្វើមិន ទាន់ ស្រេច កិត្តឲ្យសម្រេច ដោយ ខ្លួនឯង ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ ចីវរដែលខ្លួនធ្វើមិន ទាន់ ស្រេច កិត្ត ឲ្យអ្នកដទៃសម្រេចឲ្យ ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ ចីវរដែលអ្នកដទៃ ធ្វើ មិន ទាន់ ស្រេច កិត្តឲ្យសម្រេចដោយខ្លួនឯង ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ វិនយប៌ដំពេ មហាវិភង្គោ

ចមេញ ថ្ងៃក្រុះនេះ ចមេញ ចរិយោសាមេន អាមន្ត្ ទាខំនុំយករូ។ អត្តស្បត្តាយ កហេន៍ រាំ តារា-បេន៍ កំ អាបន្តិ នុត្តដស្ប ។ អញ្ចេ តានំ បដំលក់ត្វា បរិកុញ្ចតំ អាបត្តំ ឧុក្កដស្ប ។ ខដលភិត្វា ធិឆ្ចិត្វា មរិកុញ្ចតំ វិតាធំ វា កុម្មន្តរណ៍ វា សាណ៌ខ្យាតារំ វា តំសឹ វា តំម្តោមានំ វា តាពេត៌ နမ္ခရ္စကန္ျမားနိုင္ငံရန္စာကန္ျမဳ ទសមសំក្លាបទំ និស្មិតំ ។ រត៩វិគ្នោ ៩វិមោ ។

តសន្ត្រានំ

606

វិនយបិជិត មហាវិភង្គ

ចីវវដែលអ្នកដទៃធ្វើមិនទាន់ សែច ភិត្តឲ្យអ្នកវេទៃទៀតសមេចឲ្យ ត្រវ អាបត្តិចាចិត្តិយ ។ ភិត្តធ្វើឯងត្តី ឲ្យគេធ្វើត្តី ដើម្បី ប្រយោជន៍អ្នកដទៃ ត្រវ អាបត្តិទុក្កដ ។ ភិត្តចានចីវវដែលអ្នកដទៃធ្វើហើយ (យកមក) ប្រើប្រាស់ ត្រវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៣៩៧) វារ: ដែលមិនត្រវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ា័ង) គឺកិត្តូធ្វើចីវរថយចុះពីប្រមាណ ១ កិត្តូបានចីវរដែលអ្នកដទៃធ្វើហើយ (យកមក) កាត់ចេញ ទើបបើប៊ីប្រាស់ ១ កិត្តូធ្វើចីវរនោះ ឲ្យជាពិតាន ក្តី ជាកម្រាលដែនដីក្តី ជារនាំងក្តី ជាពួកក្តី ជាខ្ទើយក្តី១ កិត្តតួត កិត្តដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

> សិក្ខាបទទី ១០ ចប់ ។ វតនវត្តទី ៤ ចប់ ។

ឧទ្ទាត់តៃវតតរិត្តតោះ (មាត ๑០ សិក្ខាបទ) គឺ កដស់ក្ខាបទ ១ វតនសំក្ខាបទ ១ សន្តសំក្ខាបទ ១ សូចិសិក្ខាបទ ១ មញ្ចសំក្ខាបទ ១ តូលិកសិក្ខាបទ ១ និសីទនសិក្ខាបទ ១ កណ្តូសិក្ខាបទ ១ វស្សិកសិក្ខាបទ ១ សុគតសិក្ខាបទ ១ ។ លចិត្តិយកណ្ដេះគេនវត្តស្ស «សមសិក្ខាប«ស្ស » «ទួសាវសានំ

(၈၈၈) နေဒွ်းဆွားစာ မာယည္ရင္ရာ ၾအႏိုန္မ်ား ေနာင္ခ်ိန္နာ သည္ ၅ အရွာယည္ရင္ရ ဗုတ္ဗ်ား ေအငွ်ိန္နာ တဲ့လုဒ္မာ အေင့်န္နာ တဲ့လုဒ္မာ တဲ့လုဒ္မေနာက္ နာက္ဆံ ၅ ကုန္မ်ာ စာလုဒ္မာ တဲ့လုဒ္မေနာက္ အေလွ်ာ ၅ ၿပီးမႈ ေဆးယာမ်ိဳးနာ ၅

បាចិត្តិយកណ្ដំ និដ្ឋិត ។

ធាច៌ត្តិយកណ្ឌ រគនវត្ត សិក្ខាបទទី ๑០ ១ខេទ្ទសាវសាន

(៣៩៩) បតិត្រលោកដ៏មានអាយុទាំងទ្យាយ ភាបត្តិបាច់ត្ត័យ ទាំង៩៤ ខ្ញុំបានសំដែងរួចហើយ ។ ខ្ញុំសូមសូរអស់លោកដ៏មានអាយុក្នុង អាបត្តិទាំងនោះ លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ខ្ញុំសូមសូរអស់ វាវៈជាគំរប់ចីរដងផង លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ខ្ញុំសូមសួរ អស់វាវៈជាគំរប់ចីដងដង លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ខ្ញុំសូមសួរ ដំមានអាយុទាំងឡាយ សុទ្ធតែជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយ ក្នុងអាបត្តិទាំងនេះ ព្រោះហេតុនោះបានជាអស់លោកស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវសេចក្តី បរិសុទ្ធិនេះ ដោយការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះឯង ។

បាចិត្តិយកណ្ឌ ចប់ ។

60%

ពុដិទេសនីយកណ្ដំ

៩មេ ទោ បនាយស្មន្តោ ខត្តារោ ចាដ់ខេសន័យា ឧញ្ញា ឧន្ទេសំ អាកច្ឆន្តិ ។ បមើមសិក្តាបទំ

(៣៩៩) គេន សមយេន ពុន្ធោ ភកវា សាវត្ថ័យ វិហវត៌ ជេតា នេ អនា៩ ចំណ្ឌិតាស្ស អារាមេ ។ តេខ ទោ បន សមយេន អញតារា ភិត្តិនី សាវត្ថិយំ បំណ្តាយ ៤វិត្តា បដិត្តាមឧតាលេ អញ្ញនាំ ភិត្តុំ បស្បិត្វា រវតនយេខ មានយ្យ ភិត្តំ បដិតុណ្ណតំ ។ សុដ្ឋ ភតិ៍ និ៍តំ សត្វេ វ អត្តហេសំ ។ សា ឧបតាដ្ឋ តាលេ នាសក្ខិ ខំណ្ហាយ ខាំតុំ និន្នភត្តា អញោស ។ អ៩ ទោ សា ភិត្តិ និតិយម្បិ និវិសំ ។ បេ ។ အခ်ိဳယာမျိဳ စီးလံ လားခွံထိ စီလူကယ စီးခွံ စစ်ကျမေ **င္မေဆားက ဆို အို**က္ရွိ စလ္ခ်ီနာ စခုၾကင္ တစ္မွယ္ပ

បាដំទេសត៍យកណ្ហា

បព៌ត្រលោកដ៏មានអាយុព៌ន៍ ឡាយ អាបត្តិជាដំទេសន័យ: ទាំង៤នេះ តែងមកកាន់ទុខ្វេស ។

សិក្ខាបទទី ๑

(៣៩៩) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ កាលគង់នៅវត្ត ដេតពន បេសអនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋ ទៀបក្រងសាវត្ថ័ ។ គ្រានោះ ឯង មានកិត្តទីឲ្យប្រទៅបណ្ឌិជាត ក្នុង ត្រងសាវត្តី កាលដែល តែទ្យប មកវិញ បានឃើញកិត្ត ឲ្យប្រ ហើយបាននិយាយពាក្យនេះថា បតិត្រ លោកម្ចាស់ សូមលោកម្ចាស់ទទួលចង្កាន់សិន ។ ភិត្តនោះតបថា នៃនាង ប្រពៃហើយ ។ ក៏ទទួលយកចង្ហាន់ទាំងអ κ ។ កាលចើវេលា ជិត (ថៃ ត្រង់ ហើយ) ភិក្ខុនី នោះក៏មិនអាចនឹង ដើរ ទៅចិណ្ឌ ចាត់ចាន ទៀយ កំដាច់ចង្កាន់ ។ លុះគ្រាទាងក្រោយមក កិត្តនីនោះទៅចំណូចុគ ក្នុងក្រងសាវត្ថី អស់ថ្ងៃជាគំរបពរដងផង ។ បេ ។ អស់ថ្ងៃជាគំរប ប័ដងផង ក្នុងវេលាដែលត្រទ្យប់មកវិញ ក៏បានឃើញកិត្តនោះទៀត ហើយបាននិយាយពាក្យនេះថា បតិត្រលោកម្ចាស់ សូមលោកម្ចាស់ ជាដិទេសន័យកណ្ដេ ១ឋមសភ្លាបទស្ស និទាន់

តិត្តំ បដិក្តណ្ឌាត់ ។ សុដ្ឋ កតិនិត៌ សត្វេះ អក្តហេសំ ។ សា ឧបតាផ្នេ តាលេ នាសត្តិ ខំណ្តាយ ខាំតុំ និត្នភត្តា អហោស ។ អ៥ទោ សា ភិក្ខានី ខត្តត្នេ និវេស ដើយយ បវេជន្តី កច្ឆតិ ។ សេដ្ឋី កហបតិ រ៩េន បដិចថំ អាកច្ឆន្លា តំ កិត្តនំ រៀតឧកេច អចេ-ហយេត្រ ។ សា ជុំក្លាមន្ត តន្ថេ។ ហេដ្ឋ កហបតិ តំ កិត្តជំ ទទាបេសិ ទទាហយ្យ មហាសិ ตลิลล์ ๆ ๓๓ ลยายลิ ลเม ตลิลา หย้อ မေတးချင်္ပေလာင္နဲ႔ အမွား အမွားကို အမွားကို အမွားကို အမွားကို အမွားကို အမွားကို အမွားကို အမွားကို အမွားကို အမွာ អ៩ទោ សា ភិត្តិចំ សេដ្ឋស្បូ កហមតិស្បូ វាតមត្ត អពេចេស ។ សេដ្ឋ កហបត៌ តំ កិត្តិ ឃាំ ខេត្តា កោជេត្វា ឧជ្ឈយតំ ទ័យតំ វិចាចេត៌ តាថំ ហំ នាម ကန္နရ္က က်ိဳးခွင့်တာ တရွးရာ မာဗီလံ ဗင်ိဳင္ဂ၊တလ္ပင္လွ်ိဳ

600

ជាដំទេសន័យកណ្ដូ សំក្លាបទទី ៖ និទាន

ទទួលយកចត្សន់ទាំងអ \dot{N} ។ កាលបើវេលាជិត (ថ្ងៃត្រង់ហើយ) ភិត្ថន៍នោះក៏មិនអាចនឹងដើរទៅបិណ្ឌ ឲ្យតំបានទៀយ ក៏ដាច់ចង្អាន y លំដាប់នោះ លុះដល់ថ្ងៃទី៤ ភិក្ខុន៍នោះកំធេងជោងដើរទៅតាម ច្រក ។ មានសេដ្ឋីគហបតីម្នាក់ កាលបររថមកដល់ផ្លូវប្រសព្វគ្នា កំបាននិយាយ ភាក្យនេះនឹងកិត្តន៍នោះថា បតិត្រលោកម្ចាស់ លោកចូវចៀសចេញ "ភិត្តទីនោះកាលច្រៀសចេញទៅក៏ដួលជិតកន្វែងនោះឯង ។ សេដ្ឋីគហ-បតិកំបានញ៉ាំងកិត្តនីនោះឲ្យអត់ទោសថា បតិ៍ត្រលោកម្ចាស់ សូមលោក មេត្តាអត់ ពេស (ដ្បិត) លោកម្ចាស់ខ្ញុំបានធ្វើឲ្យដួលហើយ ។ ភិក្ខុនី នោះតបថា នៃគហបតី ខ្លួនអាត្មា អ្នកឯងនឹងបានធ្វើឲ្យដួលក៏ទេ ខ្លួន អាត្មាជា សមានកំលាំងអន់ស្រាប់ទេតើ ។ សេដ្ឋិគហបតីសូវថា បពិត្រ លោកម្ចាស់ (្រោះហេតុអ្វីបានជាលោកមានកំលាំងអន់ថយ 🤊 ១ណៈនោះ តិក្ខុនីនោះ កំបាន ជ្រាប់សេចក្តីនុះដល់សេដ្ឋគហបតី (ដោយសព្វ (តុប់) ។ សេដ្ទីតហបតីកំបាននាំយកភិក្ខុនីនោះ ទៅឯផ្ទះឲ្យធានចន្លាន រួចហើយក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្គាប់ថា លោកម្ចាស់ទាំងទ្បាយ មិនគួរនឹងទទួលអាមិស:អំពីដៃកិត្តទីសោះ ដ្បិតមាតុ(គាមតែងបានលាក

6001

វិនយម៌ដកេ មហាវិភង្គោ

តិចួលគោ មាតុត្តាមោត ។ អស្មេសុំ ទោ ភិត្ត្ សេដ្ឋស្ប កហមតំស្ប ឧជ្ឈយន្តស្ប ទ័យន្តស្ប វិទាខេត្តស្ប ។ យេ តេ ភិក្ខុ អព្យិញ **។ បេ ។** នេ នុដ្យយត្ថំ ទ័យត្ថំ ទោទេន្តំ កថំ ហំ នាម ာ်က္ခ င်္ဂန္ဘာ့ က် တန္း၏ က ဗ မိ ဗ င်္ဂန္လ ဟ မျွန်္ဂန်္န ားဖာ လင္ဒို က်ာ ခွိ ဂ်က္ခ္မွ ဂ်က္ခ်င္နီဟာ စာန္ရွူးေရာ អាមិសំ បដិក្តហេសីតំ ។ សច្ចុំ កកក់តំ ។ ញាតំតា តេ ភិត្ត អញាតិភាតិ ។ អញាតិភា ភកវាតិ ។ អញាតតោ មោយពុរិស អញ្ញាតិតាយ ន ជានាត៌ បដំរុចំ វា អប្បដំរុចំ វា សន្តំ វា អសន្តំ វា តាដំ ហំ នាម ត្វំ មោឃពុំស អញ្ញាត៌កាយ កំត្វាន៍យា ហត្តតោ អាម៌សំ បដិក្តហេស្ត្រសំ នេតំ មោឃបុរិស မေဒါကားဆီ မှ ရောကာကာ ရောကားရာ မှ မူကား-វាយ ។ ខេ ។ រៅញុ ខន ភិក្ខាឋ ៩ មំ សិក្ខា ខនំ နို့ လေယျာဗ ဟေ ဗ ေ က်က္ရ မ္ကားစီကာယ က်က္ရှိ-និយា អន្តរឃរំ បរិដ្ឋាយ ហត្តតោ ទានន័យំ វា កោជន័យ វា សហត្ថា ខដិត្តហេត្វា ខានេយ្យ វា

វិនយបិជក មហាវិភង្គ

ដោយកម្រី ។ កាលដែលសេដ្ឋគហបតី ពោលពោស ลิะเป่ญ បន្តះបង្អាប់ កិត្តទាំង ព្យាយក៏បានឲ្យច្បាស់ ពួកកិត្តណាមានសេចក្តីប្រថ្នា តិច។ បេ ។ ភិក្ខុ ទាំងនោះកំពោល ទោស តិះដៀល បន្តះបង្គាប់ថា ភិក្ខុមិនគូរូ នឹងទទួលយកអាមិសៈអំពីដៃភិក្ខុនី សោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ(ទន័ ត្រាស់សុវថា ម្នាលកិត្ត ឮថាអ្នកឯងទទួលយកអាមិសៈអំពីដៃកិត្តន៍ ពិតមែន ឬ ។ ភិត្តនោះក្រាបទូលថា សូមឲ្រន៍មេត្តារេប្រាស ពិតមែន ។ ព្រះដ៏មាន ព្រះភាគទ្រង់ ត្រាស់សូវថា នៃកិត្ត កិត្តន៍នោះតែវជាញាតិបេសអ្នកដែរ ឬមិនត្រវជាញាតិ ទេ ។ ភិក្ខុនោះក្រាបទូលថា សូម ទ្រង់មេត្តា (បាស ភិក្ខុនី នោះមិនត្រវជាញាតិ េ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា នៃមោយថ្-វស បុគ្គលដែលមិនមែនជាញាត់ តែងមិនដឹងនុវ្រំពើសមគរូ ឬមិនសមគរូ អំពើល្អិតល្អ ឬមិនល្អិតល្អរបស់ ស្រីដែលមិនមែនជាញាតិ ឲ្យ័យ នៃមោឃ-បុរសអកឯងមិនគួរនឹងទទួលយកអាមិស:អំពីដៃភិក្ខុនីដែលមិនមែនជាញាតិ នៃមោយបុសេ អំពើនេះមិនមែននាំពុកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្វាឲ្យជ្រះ 18 **ថ្វា**ទ្យើន ឬនាំពូកជនដែល ជែះថ្វាហើយ ឲ្យកាន់តែជែះថ្វាទេត្រឹងទេ ។ បេ ។ អកទាំងទ្យាយគប្បីសំដែងទ្យើងនូវសិ**ត្ថាបទនេះ** មាលភិត្តទាំនទ្យាយ เม่าโรเธรชา พิศูณายุพรรงเพพิศตรรีพะชุเกาสรีพะเสาพโสรงห์ រូន អំពីដៃភិត្តន៍ដែលមិនមែនជាញាតិ ដែលចូលទៅកាន់ចន្ទោះផ្ទះ

6 ୦ ଘ

អញ្ញាតំតា លទ មាត់តោ ។ ចំតំតោ ។ យវ សត្តមា ចំតាមមាយុកា អសម្ពន្ធា ។ កំត្តុនី លាម ឧកគោស ស្បែ ឧបសម្បន្នា ។ អន្តរឃរំ លាម រដ៍យា⁽⁰⁾ឲ្យមាំ សំង្បា ដក់ ឃវំ ។ ទានន័យំ លាម បញ្ចុ ភោជនាន័ យរមកាលិក់ សត្តាមាតាលិក់ យវជីវិកំ ឋបេន្វា អវសេសំ ទាន-ន័យំ លាម ។ ភោជន័យំ លាម បញ្ចុ ភោជនាន់ ងុន លោ កម្មាសោ សត្ត មច្ឆោ មំសំ ។ ទាន់ស្បាមំ កុញ្ចិស្បា-ម៉ត់ បដ់ក្តណ្ឌាតំ អាមត្តិ ឧុក្កដស្ប ។ អជ្ឈាហាវេ អជ្ឈាហាវេ អាមត្តិ ទាដ់ ខេសន័យស្ប ។ អញ្ញាតំតាយ អញ្ញាត់តេសញ្ញី អន្តរឃវំ មវិដ្យាយ ហត្ថតោ ទានន័យំ កំ កោជន័យំ វា សមត្ថា បដ់ក្តហេន្វា ទានតំ វា

កុញ្ចេយ្យ វា បដំឧេសេតព្វំ តេន ភិត្តុនា ការយ្ណំ អាវ៉ុសោ ឧម្មំ អាចដ្លឹ អសប្បាយំ ទាដំឧេសន័យំ តំ ចដិនេសេមីតំ ។

ភិក្ត្តិ។ បេ ។ អយ់ ៩មេស្មី អត្តេ អជុំបេប្តតោ ភិក្តុតិ ។

(၆၀၀) ကာ စဆုန်ာ ကာ ကာန်းနာ ၅ ကေ ၂

បាដិទេសគឺយកណ្ដេ បឋមសិក្ខាបទស្ស សិក្ខាបទវិភង្គោ

602

រថំ៣តំបំ ៣លេ ។

បាដិទេសន័យកណ្ឌ សិក្ខា០៩ទី ១ សិក្ខាបទវិភង្គ

ហើយទំពាស៊័ក្ដី បរិកោគក្ដី ភិត្ខនោះ ត្រូវសំដែងអាបត្ដិជាដំទេសទ័យៈថា ម្នាលអាវុសោ ខ្ញុំត្រវអាបត្តិចាដំទេសនីយៈ ដែលព្រះដ៏មានត្រះភាគទ្រន៍ តិះដៀលហើយមិនជាទីសប្បាយ ឥឡូវខ្ញុំសូមសំដែងអាបត្តិទោះចេញ ។ (៤០០) ពាក្យថា ភិក្ខណាមួយ មានសេចក្ដីដូចគ្នាភ្នង សិត្តាបទទី ១ នៃចារាជិកកណ្ឌ ។ ភិត្តទីដែលមិនចានជាប់ទាក់ទងគ្នា អំពី ចំណែកទាងមាតាឬចិតាដពថតាំងពីគូនៃជីដូនជីតាទី ៧ ហៅថាមិនមែន ជាញាតិ ។ ស្រីដែលបាន មេសម្យទាក្នុងសំណាក់សង្ឃទាំងពីវញ្ហក ជែន ៤ ឬមានជែង ៣ ($\tilde{\vec{n}}$) ផ្ទះរប \vec{v} តែកូw ($\tilde{\vec{n}}$) ហៅថាចន្លោះផ្ទះ ។ ជាយាមកាលិក សត្តាហកាលិក យាវជីវិកចេញ ក្រៅពីនោះហោ ชา ทรรัพ: คํฐหญ่ ๆ ไปณเทาชา เกาสรัพ:เราะ ล็เกาสร មាន៥ យ៉ាង៍ បានដល់បាយ ១ នំកុម្មាស ១ សដុវ១ (តិ១ សាច់១ ។ ភិត្តទទួលយកទាទន័យ:ឬកោជន័យ: ដោយបំណងថា អាត្មាអញនឹង ទំពាស៊ី នឹងបរិកោគ ត្រវអាបត្តំទុក្កដ ។ ភិត្តត្រវអាបត្តិចុដិទេសទ័យ: ត្រប់ ។ វាវ:ដែលលេបចូលទៅ ។ ភិក្ខុនីមិនមែនជាញាតិ ភិក្ខុដឹងច្បាស់ ឋាមិនមែនជាញាតិ ហើយទទួលយកទាទន័យ ឬ កោជន័យៈដោយ ដែរបស់ខ្លួន អំពីដៃកិត្តទីដែលចូលទៅកាន់ចន្លោះផ្ទះ យកមកទំពាស៊ីក្ដី

វិនយបិដកេ មហាវិភង្គោ

កុញ្ញតំ វា អាខត្តំ ចាដ់ នេសន័យស្ស ។ អញាតំ-តាយ វេមត៌តោ អន្តរឃរំ ថវិដ្ឋាយ ហត្តតោ ទានន័យ វា កោជន័យ វា សហត្ថា ខដ៌ក្តហេត្វា ខានតំ វា ភុញ្ញត៍ វា អាបត្តិ ចាដ់ ខេសន័យស្បូ ។ អញ្ញត៌-តាយ ញាត៌កាសញ្ណ័ អន្តរឃរំ បរិដ្ឋាយ ហត្តតោ ទានន័យ វា កោជន័យ វា សហត្ថា ខដិត្តហេត្វា ទានតំ កំ កុញ្ចតំ ក អាចត្តំ ទាដ់ នេសន័យស្បូ ។ យាម-តាល់កំ សត្តាហកាល់កំ យាដេរិកំ អាហាវត្តាយ ទដំក្តឈាត់ អាចត្តំ នុក្តាដស្ស ។ អដ្ហោមារ អដ្ហោ-ហារ អាចត្តំ នុក្តាដស្ប ។ ឯកតោ ឧបសម្បន្នាយ တန္နူး၏ စာင်ဳိးလျှားမီ ခုက္ဆီလျှားခ်ီနီ ပင်ိုးဂ္ဂဏ္ဌာနီ អាចន្តំ ខុត្តាដស្ប ។ អដ្តៀសារេ អដ្តៀសារេ អាចន្តំ ទុត្តដស្ប ។ ញាត៌តាយ អញាត៌តាសញ្ចំ អបត្តំ ខុត្តដស្ប ។ ញាត៌តាយ វេមត៌កោ អាមត្តំ ខុត្តដស្ប ។ ញាន៍តាយ ញាន៍តសញ្ចំ អនាបត្តំ ។

វិនយបិដក មហាវិភង្គ

បរិកោគក្តី ត្រូវអាបត្តិចាដិទេសន័យៈ ។ កិត្តមានសេចក្តីសង្ស័យនឹង ភិក្ខុនីដែលទំនមែនជាញាតិ ហើយទទួលយកទាទនីយ:ឬកោជន័យ:ដោយ ដៃរបស់ ខ្វន អំពីដៃកិត្តន៍ដែលចូលទៅកាន់ចន្លោះផ្ទះ យកមកទំពាស៊ីក្តី ហរិកោគត្តី ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសន័យ: ។ កិត្តន៍មិនមែនជាញាតិ កិត្តសំគាល់ ឋាជាញាតិ ហើយទទួលយកទាទទ័យ:ឬកោជទ័យ: ដោយដៃរបស់ទូន អំពីដៃកិត្តទីដែលចូលទៅកាន់ចន្លោះផ្ទះ យកមកទំពាស៊ីក្ដី បរិកោគក្ដី ត្រវអាបត្តិចាដិទេសន័យ: ។ ភិត្តទទួលយករបស់ដែលជាយាមកាលិក សត្តាហកាលិក នឹងរបស់ដែលជាយាវជីវិត ដើម្បីជាអាហារ ត្រវ អាបត្តទុកដ ។ កិត្តត្រវអាបត្តទុកដគ្រប់ ។ វាវ:ដែលលេបចូលទៅ ។ ភិត្តទទួលយកទាទន័យ:ប្តូកោជន័យ:អំពីដៃភិត្តូនី ដែលបានទបសម្បទា ក្នុងសំណាក់សង្ឃតែម្ខាង ដោយបំណងថា អាត្មាអញនឹងទំពាស៊ី នឹងបរិកោគ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កិត្តត្រូវអាបត្តិទុក្កដគ្រប់ ។ វាវៈដែល លេបចូល ទៅ ។ ភិក្ខុនីជាញាតិ ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនមែនជាញាតិ ត្រ មាបត្តិទុក្ខដ ។ កិត្តនីជាញាតិ កិត្តមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រវៃអាបត្តិទុក្ខដ ។ កិត្តនីជាញាតិ កិត្តសំគាល់ថាជាញាតិ មិនត្រវអាបត្តិ ឡើយ ។

ជាដំទេសទ័យកណ្ដេ ២ឋមសិក្ខាបទស្ស អនាចត្តិវាពា

(៤០០) អនាបត្តិ ញាតិតាយ នាមេតិ ១ នេតំ ឧបន៍ក្តិបិត្វា នេតំ អន្តរារាម កិត្តិនូបស្សយេ តំតិយសេយ្យាយ បដិក្តាមនេ តាមតោ ចំហាំត្វា នេតំ យាមតាលំកំ សត្តាហតាលំកំ យាវជីវិកំ សតិ បច្ចុយេ បរិកុញ្ចាតិ នេតំ សិត្តាមានាយ សាមណោយៃ ឧម្មត្តកាស្ស ភានិតាម្នំតាស្បាតិ ។

បឋមសិក្ខាបទំ និង្និតំ ។

ជាដីទេសទីយក់ណ្ហូ សិក្ខាបទទី ១ វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

(៤០១) #1:ដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ១១ យ³ ង) គឺភិត្តន័ជាញាតិទភិត្តនីមិនមែនជាញាតិឲ្យគេឲ្យនូវទាទន័យ:ខឹងកោជន័យ: មិនបានឲ្យដោយ ទូនឯង១ ភិត្តនីមិនមែនជាញាតិ បានដាក់ចុះនូវទាទន័យ: នឹងកោជន័យ:ហើយឲ្យ ១ ភិត្តនីមិនមែនជាញាតិ បានឲ្យនូវទាទន័យ:នឹង កោជន័យ:ក្នុងលំនៅបេសភិត្តន៍ទាងក្នុងអារាម ១ ភិត្តនីមិនមែនជាញាតិ បានឲ្យនូវទាទន័យ:នឹងកោជន័យ:ក្នុងដំណេករបស់តិរិយ ១ ភិត្តនីមិនមែនជាញាតិ បានឲ្យនូវទាទន័យ:នឹងកោជន័យ:ក្នុងដំណេករបស់តិរិយ ១ ភិត្តនីមិនមែនជាញាតិ បានឲ្យនូវទាទន័យ:នឹងកោជន័យ:ក្នុងដំណេករបស់តិរិយ ១ ភិត្តនីមិនមែន ជាញាតិ បាននាំយកទាទន័យ:នឹងកោជន័យ:អំពីស្រក ហើយឲ្យក្នុង វេលាដែលត្រទ្បប់មកវិញ ១ ភិត្តនីបានតំយករបស់ដែលជាយាមកាលិក សត្តាហកាលិក នឹងរបស់ដែលជាយាវជីវិក ឲ្យដោយពាក្យថា កាលបើ ហេតុមាន សូមលោកម្ចាស់និមន្តនាន់ចុះ ១ ភិត្តទទួលយកទាទន័យ:នឹង កោជន័យ:អំពីដៃរបស់សិត្តមានា ១ ភិត្តទទួលយកទាទន័យ:នឹង ភេជន័យ:អំពីដៃរបស់សិត្តមានា ១ ភិត្តទទួលយកទាទន័យ:នឹងកោជ-ន័យ:អំពីដៃសាមណេរី ១ ភិត្តត្តភ្លំត ភិត្ត ដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

សិក្ខាបទទី ១ ២បំ ។

とのう

ទុតិយសិក្ខាបទំ

(៤០៤) គេន សមយេន តុន្ទោ ភកវា រជកហេ វិចារាត៍ ឋន្យវេន តាលខ្លួតានិវាទេ ។ តេខ ទោ ខន សមយេធ ភិត្តា តាលេស ខំមន្តិតា កញ្ចន្តំ ។ ឧត្វ-ត្ត័យ ភិត្តុធំយោ នព្វត្ត័យានំ ភិត្តុនំ ហេសាសន្តំយោ ឋិតា ហោត្តិ ឥជ សូមំ នេ៩ ឥជ ងិននំ នេថាតិ ។ င္စစ္ဂ်င္ဂ်ီယာ အီက္က္ ေတာင္ကန္ရွိ အုက္က္ကန္ရွိ အုက္က္က အိုက္က္ အ င်နွေးဗိ ရုက္မင္ရဲ ។ ယေ အေ ဂ်ိက္ခ္ မပ္ခါင္မာ ។ ဗေ ၊ ေ នុជ្ឈាយត្តំ ទីយត្តំ វិទា ខេត្តំ កាដំ ហិ នាម នព្វក្តំហា ភិត្ត ភិត្តនិយោ វោសាសន្តិយោ ន និវាយសត្រ្តិត ។ ខេ ។ ស ខ្វំ គាំរ តុ ត្លេ គិត្តវេ គិត្ត និយោ វោសា-សត្ថិយោ ឧ និវាហថាតិ ។ សច្ចុំ ភកវាតិ ។ វិករហិ ពុន្ធោ កកក តាខំ ហំ នាម នុច្ឆេ មោយបុរិសា កិត្តា စ်းတာ ကုမာမာန္စိုးကာ စ စုပုံမားရား အေး အေးအစ်ပုံမာ អប្បសន្នាន់ កំ បសានាយ បសន្នាន់ កំ កំយុកកា វាយ ។ ខេ។ រៅវញ្ចូ ខន ភិក្ខុវេ ៩ ខំ សិក្ខា ខនំ

សិក្ខាបទទី២

(៤០៤) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជំមានព្រះកាគ កាលគង់នៅវត្តវេ-ឲ្យវែនជាកលទូកនំរាបស្ពាន ជិតក្រងរាជគ្រឹះ ។ គ្រានោះឯង មានពុកកិត្ត ដែលគេចុាននិមន្តមកតាន់ក្នុងសំណាក់របស់ត្រកុលទាំងទ្យាយ ធព្វគ្គិយភិត្តនី ទៅឈរបង្គាប់គេថា អ្នកទាំងឡាយចូរ ប្រគេនសម្ងមកក្នុងទី នេះ អ្នកទាំងឲ្យយចុវ្យ បានចាយមកក្នុងទីនេះដូច្នេះ ចំពោះធព្វគ្គិយកិត្ត ពំងឲ្យាយ ។ ឯព្លកធព្វគ្គិយភិត្តក៏បានតាន់ដរាបទាល់តែឆ្កែត ។ ពួកភិត្ត ឯទៀតកំតាន់ចង្កាន់មិនធានបរិបូណិ ។ កិត្តទាំង ទ្យាយណា មានសេចក្តី ជ្រាជ្ញាតិច ។ ២ ។ កិត្ត្តពំងនោះកំពោល ទោស តិះដៀល បន្ទះបង្គាប់ថា ពួកធព្វគ្គិយកិត្តមិនគួរនឹងមិនឃាត់ពួកកិត្តន៍ដែលជាអ្នកបង្គាប់គេសោះ ។ បេ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សូរថា ម្នាលកិត្តទាំងឲ្យាយ ឲ្យថាអ្នកទាំងឲ្យាយ មិនចានយាត់ពួកកិត្តនីដែលកំពុងបង្គាប់គេ ពិតមែនឬ ។ កិត្តទាំងនោះ ក្រាបទូលថា សូមទ្រន់មេត្តា ជ្រោស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៍មាន ព្រះតាគ ទ្រង់បន្ទោសថា នៃមោយបុរសទាំងឲ្យាយ អ្នកទាំងឲ្យយមិនគូរូ ន៍ងមិនឃាត់ព្លួកភិក្ខុន៍ដែលកំពុងបង្គាប់គេទេ មាលមោឃបុរសទាំងទ្បាយ **អំពើនេះមិនមែននាំ**ពូកដនដែលមិនទាន់ដែះថ្នាឲ្យដែះថ្នាហ្វេងី ឬនាំពូកដន ដែលជ្រះថ្វាហើយឲ្យកាន់តែជ្រះថ្ងាឡើងទេ ។ ថេ ។ ម្នាលកិត្តទាំងទ្បាយ

ν

ទ ចេសាតិ កត្ថចំ បោត្តកេ ទិស្សតិ ។ ៤ ន. ម. ឯកស្ស ចេមិ ។

យារ កក្ត្ កុញ្ចន្ត័តំ ខដ៌នេះសេតព្វំ គេហំ កិត្ត្ ហំ តារយ៉ូ អាវុសោ ឧម្មុំ អាមជ្លិទ្ឆា អសប្បាយំ ទាដំនេ-សន័យំ តំ ខដ៌នេះសេទាតំ ។ (៤០៣) ភិក្ត្ត បនៅ កុលេសុ និមន្ត័តា កុញ្ចន្ត័តំ កុលំ ជាម ខត្តារំ កុលានំ ទត្តិយកុលំ ព្រាញ្ណូណ-កុលំ វេស្បកុលំ សុន្ទកុលំ ។ និមន្តិតា កុញ្ចន្ត័តំ បញ្ចន្នំ ភោជនានំ អញ្ញតវេន ភោជនេន និមន្តិតា កុញ្ចន្តំ ។ ភិក្ខុនី នាម ទុកតោសផ្សេ ទុខសម្បន្នា ។

۹ ខ្ចុំសេយ្យា៥ ភិត្ត្ ខ នៅ ក្បាលស្ និមន្តិតា ភុញន្តិ ។
តត្រ ខេ⁽⁰⁾ ភិត្តិន៍ វោសាសមានរូទា ឋិតា ហោតិ ៩ន
ស្ងឺបំ នេ៩ ៩ន ខ្ញុំននំ នេថាតិ ។ តេហិ ភិត្តិហិ សា
ភិត្តិន៍ អបសានេតព្វា អបសក្កា តាវ ភតិន៍ យាវ
ភិត្តិ ភិត្តិន៍ ។ ឯកាស្សបំ ខេ^(b) ភិត្តិនោ នប្បឌិភាសេយ្យ តំ ភិត្តិន៍ អបសានេតុំ អបសក្កា តាវ ភតិនំ
យាវ ភត្តិ ភុញន្តិត ខដិនេសេតពុំ តេហិ ភិត្តិហិ
តាហ្លេំ អាវុសោ នម្នំ អាបន្លិម្លា អសប្បាយំ ទាដិនេ-

ជាដិទេសន័យកណ្ដេ ទុតិយសិក្ខាបទស្ស បញ្ហត្ត័

ம்ஹ

លាដិទេសន័យកណ្ឌ សិក្ខាបទទី 🖢 សេចក្តីបញ្ញត្តិ

អ្នកទាំងឲ្យយត្រវៃសំដែង ឲ្យើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុទាំងឲ្យយ ដែលជនធាននិមន្តលើយ ធាន់ក្នុងសំណាត់របស់ត្រកូលទាំងឲ្យយ ។ មើមានភិក្ខុនីមកឈរបង្គាប់គេជិតទីនោះថា អ្នកទាំងឲ្យយច្សប្រគេនសម្ បកក្នុងទីនេះ អ្នកទាំងឲ្យយចូវប្រគេនជាយមកក្នុងទីនេះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះ ត្រូវបណ្តេញភិក្ខុនីនោះថា នៃនាង ។ ចូរថយចេញទៅសិន ទម៉ាតែពួក ភិក្ខុតាន់រួចសព្វត្រប់ ។ ភិក្ខុសូម្បី ១ រូបបើមិនបានពោលបណ្តេញភិក្ខុនី នោះដោយពាក្យថា នៃនាង ។ ចូរថយចេញទៅ ទម៉ាតែពួកភិក្ខុតាន់រួច សព្វត្រប់ ដូច្នេះសិនទេ ភិក្ខុទាំងនោះត្រូវសំដែងដោយពាក្យថា ម្នាល អាវុសោ យើងត្រូវហើយនូវអាចត្តិឈ្មោះបាដិទេសនីយៈដែលព្រះដ៏មាន ព្រះភាគទ្រង់តិះដៀល មិនជាទីសប្បាយចិត្ត ឥឡូវយើងសូមសំដែង អាបត្តិនោះចេញ ។

(៤ o ញ) ៣ក្យថា ភិក្ខុទាំង ទ្យាយដែលដនថាននិមន្តតាន់ក្នុងសំ ណាក់របស់ត្រកូលទាំងឡាយ សេចក្តីថា ដែល ហៅថា ត្រកូល ថាន ដល់ត្រកូល៤ ពួក គឺត្រកូលក្យត្រ តាត់កូល តាហ្មណ៍ ១ ត្រកូល ឈ្មួញ ១ត្រកូលអ្នកគ្រ ១ ។ ពាក្យថា ដែលគេនិមន្តតាន់ គឺកិក្ខុដែលពួក ជនបាននិមន្តតាន់ដោយកោដនទាំង៥ កោដនណាមួយ ។ ដែល ហៅថា ភិក្ខុនី គឺស្រីដែលថានទបសម្បូទា ក្នុងសំណាក់សង្ឃទាំងពីរពួក ។

វិនយបិដកេ មហាវិភង្គោ

ហេសាសន្តី នាម យដាមិត្តតា យដាសន្ថិដ្ឋតា យដា-សទ្តត្ថតា យដាសមានុខដ្ឋាយកាតា យដាសមានា ចាំយកាតា ឥដ ស្ងូចំ ខេដ ឥដ ខ្មែនំ ខេដាតំ អយំ ហេសាសន្តី នាម ។ គេហិ ភិក្ខាហីតំ កុញ្លូទា-ខេហិ ភិក្ខាហិ ។ សា ភិក្ខានីតំ យា សា ហេសាសន្តី ភិក្ខានី ។ គេហិ ភិក្ខាហិ សា ភិក្ខានី អបសាខេត្ញា អបសក្តា តាវ ភតិនិ យាវ ភិក្ខា កុញ្ចន្តីតំ ។ ឯកស្បូមិ ខេ ភិក្ខានោ អនបសានិតេ⁽⁰⁾ ទានិស្សាមិ កុញ្ចិស្សាមីតំ បដិក្ខណ្ឌាតំ អាបត្តិ ខុក្ខាដស្បូ ។ អដ្ឈាហាវេ អដ្ឈោ-ហាវេ អាបត្តិ ទាដិខេសន័យស្ស ។

(៤០៤) នុបសម្បញ្ញាយ នុបសម្បន្នសញ្ញ័ វោសា-សន្តិយា ឧ និវាបតិ អាបត្តិ ទាដ ខេសន័យស្ប ។ នុបសម្បន្នាយ ឋមតិ តោ វោសាសន្តិយា ឧ និវាបតិ អាបត្តិ ទាដ ខេសន័យស្ប ។ នុបសម្បន្នាយ អនុប-សម្បន្នសញ្ញី វោសាសន្តិយា ឧ និវាបតិ អាបត្តិ - អនបសាទំពោត កត្ថិ ពេត្តពេ ទំស្សតំ ។ អនបសាទពោ អនាសោទនពោ វាតំ

អម្លាកម្មន 🤉 ន្ត្ ំ ។

វិនយប៌ដក មហាវិភង្គ

ដែល ហៅថា បន្ទាប់ គឺកិត្តន័ណា ពោលថាអ្នកទាំងឡា យចុះ(ប៉ុតែនសម្ងមគ ក្នុងទំនេះ អ្នកទាំងទុក យចូរ្យប់គេនចាយមកភ្នងទីនេះ តាមសមគូរដល់ភិត្ត្ ដែលជាមិត្ត ភិត្តដែលធ្លាប់ស្គាល់ ភិត្តដែលធ្លាប់ស្និទ្ធស្នាល ភិត្តដែល មាន ទបជ្ឈាយ៍ស្មើគ្នា ភិត្តដែលមានអាចារ្យស្មើគ្នា ភិត្តនីនេះហៅថាជាអ្នក បង្គាប់ ។ ពាក្យថា កិត្តពាំងនោះ គឺពួកកិត្តដែលកំពុងធាន់ (នោះឯង) ។ ពាត្យថា ភិក្ខុនីនោះ គឺភិក្ខុនីដែលកំពុងបង្គាប់នោះឯង ។ ភិក្ខុទាំងនោះ ត្រវបណ្ដេញកិត្ខនីនោះដោយពាក្យថា នៃនាង ១ ចូរថយចេញទៅសិន ទម៉ាតែពូកភិត្តតាន់រួចសព្វគ្រប់ ។ ភិត្តសូម្បី ទ រូបបើមិនបានបណ្ដេញ កិត្តទីទេ ហើយទទួលយកដោយគិតថាអាត្មាអញនឹងទំពាស៊ីនឹងបរិកោគ ត្រវអាបត្តិឲុកដ ។ កិត្តត្រវអាបត្តិជាដំទេសន័យ: ត្រប់ ។ វារ: ដែលលេប ចលទៅ

មែន តែមិនបានពោលហាម ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសន័យ: ។ ភិក្ខុមាន សេចក្តីសង្ស័យក្នុង «បសម្បន្នាកំពុងបង្គាប់ ហើយមិនបានពោលហាម ត្រវអាបត្តិចាដិទេសន័យ: ។ ទុបសម្បន្នាកំពុងបង្គាប់ ភិត្តមានសេចក្ដី សំគាល់ថាអនុបសមន្ត្រាទៅវិញ ហើយមិនបានពោលហាម ត្រវអាបត្តិ

ស្រីដែលបាន១បសម្បូកអំពី១ភពោសង្ឃ ដែលហៅថា ភិក្ខុទីនោះឯង ។

អញ្ញស្សាតិថិ ៣វេវា ។

ទុតិយសិក្ខាបទំ និង្គិតំ ។

(៤០៥) អនាបត្តិ អត្តនោ ភត្តំ នា ខេតំ ៤ ៤តំ អញ្ញេសំ⁽⁰⁾ ភត្តំ ខេតំ ឧ នា ខេតំ យំ ឧ ឌិឆ្នំ តំ នា ខេតំ យត្ត ឧ ឌិឆ្នំ តត្ត នា ខេតំ ស ព្វេសំ ស មក់ នា ខេតំ សិក្សាមានា វោសាសតំ សាម ណោរី វោសាសតំ បញ្ចុ ភោជនា ជំ ឋ ខេត្តា ស ព្វត្ត អនាបត្តិ នុម្មត្តកាស្ប អាឌិតាម្មុំតាសព្វតំ ។

လင္းေလာင္းလား ေရာက္ေရာက္ အေရးေလာင္း ေလာင္း လင္ခံတာ အစားေရာက္ အေရးေလာင္း ေရာက္ အေရးေလာင္း ေရာက္ေရာက္ ေရာက္လံုး ေလာင္ အေရးေလာင္ ေလာင္း ေလာင္လံု႔ ေလာက္လံု႔ ေလာက္ အေရးေလာင္ ေလာက္က အေရာက္ေရာက္ ေလာက္ေရာက္ ေလာက္ အေရးေလာင္ ေလာက္က အေရာက္ေရာက္ ေလာက္က ေလာက္က ေလာက္ အေရးေလာင္ ေလာက္က ေလာက္က ေလာက္က ေလာက္က ေလာက္ အေရးေလာက္က ေလာက္က ေလာက္က ေလာက္က ေလာက္က ေလာက္ အေရးေလာက္က ေလာက္က ေလာက္က ေလာက္က ေလာက္က ေလာက္က ေလာက္က ေလာက္ အေရးေလာက္က ေလာက္က ေလာက္ အေရးေလာက္က ေလာက္က ေလာက အေရးေလာက္က ေလာက္က ေလာ အေရာက္က ေလာက္က ေလာက ေလာက္က ေလာက ေလာက္က ေလာက

៣ដំទេសន័យកណ្ដេ ។ ភ័យសិក្ខាបទស្ស អនាបត្តិភិភោ

ចាដិទេសនីយកណ្ឌ សិក្ខាបរទី ២ វារៈដែលមិនត្រូវអាចត្តិ

ចុាដំទេសនីយ: ។ ស្រីដែលចុានទូបសម្បទាក្ខុងសំណាក់កិត្តុទីសង្ឃតែ ម្ខាងកំពុងពោលបង្គាប់ កិត្តុមិនចានពោលហាម ត្រវអាបត្តិទុក្ខដ ។ អនុបសម្បន្នា កិត្តសំគាល់ថា ទបសម្បន្នា ទៅវិញ ត្រវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កិត្ត មានសេចក្តីសង្ស័យក្នុងអនុបសម្បន្នា ត្រវអាបត្តិទុក្ខដ ។ អនុបសម្បន្នា កិត្តសំគាល់ថាអនុបសម្បន្នា មែន មិនត្រវអាបត្តិទុក្ខដ ។

(៤០៥) វារ:ដែលមិនត្រូវអាថត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ១០ យ៉ាង៍) តំកិត្តូនីបង្គាប់ទាយកឲ្យប្រគេនកត្តរបស់ទូន មិនប្រគេនដោយទូនឯង ឆ្ ភិត្តូទីប្រគេនកត្តរបស់ពួកដនដទៃ មិនបាន បើអ្នកដទៃឲ្យបែគេន ឲ្យ រត្តណាដែល ទាយកមិន ទាន់ប្រគេន ភិត្តនីក៏បង្គាប់គេឲ្យប្រគេនវត្តនោះ ១ ទាយកមិន ទាន់ប្រគេនក្នុងទីណា ភិក្តុនីបង្គាប់គេឲ្យប្រគេនក្នុងទីនោះ ១ ទាយកមិន ទាន់ប្រគេនកត្តដ៏ស្នើគ្នាដល់ពួកភិត្តទាំងពួង ឆ្លាសិត្តមានា ពោលបង្គាប់ ១ សាមណេរី ពោលបង្គាប់ ១ អាបត្តិមិនមានដល់ភិត្តុ ពេលបង្គាប់ ១ សាមណេរី ពោលបង្គាប់ ១ អាបត្តិមិនមានដល់ភិត្តុ ដើមបញ្ញត្តិ ១ ២

សិក្ខាបទទី ២ ចប់ ។

តតិយសិក្ខាបទំ

(៤០៦) គេន សមយេន ពុន្ធោ កកាវ សាវត្ថិយំ វិហាភិ ជេនា ខេ អនា៩ចំណ្ឌិតាស្បូ ភារាមេ ។ នេះ ទោ ហោត សន្ធាយវឌ្ឍតំ កោកេន ហាយតំ ។ យំ តស្ម័ កុល ទទ្យដ្ឋតំ មុកកត្តំ ទានន័យ វា កោជន័យ វា ခံ လဂ္ဂ် ခ်ိန္နာ့င္ က်ိဳလ္ျင္ထံရာ အပေျကာင္ရာ အင္မလိုနာ អច្ចត្តំ ។ មនុស្សា នុដ្ហាយត្តំ ទ័យត្តំ វិទាចេត្តំ តាន់ က် အမ လမ ကာ လ ကျဗုန္ရိယာ ေ မနွဴ ငာ စိန္နာ បដិក្តហេស្មត្តំ ៨ ទេ ៨ ទេសំ ឧត្វា អញ្ចេតនា អន-လ်ံံရာ နင္ပင္ရွိနဲ ၅ နလ္ပေလ် (စာ နက္ခ (နက် ရင်္လေပ်ာင် នុជ្ឈាយន្តានំ ទីយន្តានំ វិចាចេន្តានំ ។ អ៩ ទោ នេ ភិក្ត្ ភកវតោ ៧តមន្តំ ភាពេខេសុំ ។ អ៩ខោ ភកវា ^၅ဆင်္က စဆားတာ အမ်ိဳး ရောက်က အရို အရို အမ်ိဳ အမ်ိဳး အိက္ရ မာဗၤင္ရမံ မဒ္ရေဆးစာ အိက္ရာဟ ယံ ကုလံ

សិក្ខាបទទី៣

(៤០៦) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ កាលគងនៅវត្ត ដេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិតសេដ្ឋ ទៀបត្រងសាវត្ថី ។ (គានោះឯង ក្នុង ក្រងសាវត្តីមានត្រកូល ១ មានសេចក្តីដែះថ្នាទាំងពីវនាក់ (9) (ថ្តីប្រពន្ធ) ពុនចំកើនដោយសត្មា តែសាបសូនប្រាក ទ្រព្យសមុត្រ្តិ ។ ទាទន័យ:ថ្ន កោជន័យ :ណា ដែលកើតឲ្យើងក្នុងត្រកូល នោះក្នុងវេលាមុនភត្ត ជនទាំង នោះដូនកាលទានបរិកោគខ្វូនឯង ព្រោះ**ហត**់ចៃងទាទន័យ: ឬកោដន័យ: ពំងមស់នោះប្រគេនដល់ភិក្ខុពំងឲ្យយ ។ មនុស្សពំងឲ្យយក៏ពោល ពេស តិះដៀល បន្តះបង្គាប់ថា ពូកូសមណៈជាសក្យបុត្តមិនគូរនឹង ទំនស្គាល់ប្រមាណហើយទទួលយកសោះ ជនទាំងទ្បាយនេះបានប្រគេន នូវទាទន័យ:ន៍ង៍កោជន័យ:ដល់ភិក្ខុទាំង៍នេះ ហើយជូនកាលទានបរិកោគ ខ្វុនឯង ។ កាលពូកមនុស្សពាំងនោះពោលពោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប ភិត្តទាំងទ្បាយក៏បានឲ្ទច្បាស់ ។ វេលានោះ ភិត្តទាំងនោះបានក្រាបទូល សេចក្តីនុះចំពោះព្រះដ៍មានព្រះកាគ ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ព្រះដ៍មានព្រះភាគទ្រង់ធ្វើនូវជម្មឹកថាក្នុងគ្រានោះ ហើយទ្រង់ត្រាស់ហៅ ភិត្តទាំងទ្បាយមកដោយព្រះពុទ្ធដីកាថា ម្នាលភិត្តទាំងទ្បាយ ត្រភូល • អដ្ឋពថា បានឮថាក្នុងត្រក្លូលតោះមានជនពីរតាក់បានសម្រេចព្រះសោតាបត្តិដល ។

បាដិទេសន័យកណ្ដេ តតិយសិក្ខាបទស្ស សេក្ខសម្មតិ សន្លាយ វឌ្ឍតំ ភោគេឧ ហាយតំ ឯអ្វ័មស្ប តុលស្ប ញត្តិនុតិយេន តម្មេន សេត្តសម្មតំ នាតុំ វៅញុ បន အိဳက္တာဟ အေရာက္ ၅ ေရးနွာေ**အိုက္ခာ** အမ်ိဳးစားလာေလးေၾက សន្ធាយ វឌ្ឍន៍ កោកេន ហាយន៍ ។ យន់ សន្បូស្បូ បត្តតាល់ សង្ខោ ឥត្តជ្នាមស្ប តាលស្ប សេត្តសម្មតិ နေးမေးကို ေနာက္ ဆို သူတာဆို က အို ေနာက္ခ်ေနာက္ခဲ့ က အို ေနာက္ကေနာက္ကို အက အို က အို က အို က အို က အို က အို က အ ឥត្តភ្នាម់ កុល់ សន្ធាយ វឌ្ឍតំ កោកេន ហាយតំ ។ សដ្បោ ឥត្តភ្នាមស្បៈ តុលស្បៈ សេត្តសម្មតំ នេះ ។ ယာက္ပါကာက်ိဳးၿပီး စနစ္တ ရနိုင္စာရက္က မေလးပါ လေက္ခလမ္ခန်ီယာ အခ်ိဳးလာ ရုတ္သည္ ယည္ ဆက္ခ-មតំ សោ ភាសេយ្យ ។ ឧិត្នា សេខ្មែន ឥត្តត្នាមស្ប តុលស្បៈសេត្វសម្មតំ ។ ១៩តំ សង្ស័ស្បៈ តស្មា

しのか

ពាដំទេសន័យកណ្ហ សំក្លាបទទី ៣ សេក្ខសម្មតំ

ណាដែលចំអើនដោយសន្តា តែសាបសូន្យចាក(ទ្រព្យសម្បត្តិ តឋាគត អនុញាតដើម្បីឲ្យៗនូវសេត្តសម្មតិ គឺសម្មតិត្រកូលនោះថាជាសេត្តត្រកូល ះដាយកម្មមានញត្តិជាគំរប់ពីវ ចំពោះត្រកូលបែបនេះចុះ ម្នាលកិត្តពំង ទ្យាយ (សេត្តសម្មតិ) សង្ឃត្រវឲ្យយាំងនេះ ។ កិត្ត ឲ្យបដែលជា អ្នកឈូសប្រតិពលត្រវ៉ាផ្លៀងសង្ឃឲ្យដឹងថា បតិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន (ពះសង្ឃសូមស្តាចនូវពាក្យខ្ញុំ (ដ្បិត) ត្រកូលឈ្មោះនេះតែងចំរើនដោយ សទ្ធា តែសាមសូន្យបាក ទ្រព្យសម្បត្តិ ។ បើកម្មមានកាលដ៏សមគរូជល់ សង្ឃហើយ សង្ឃគប្បីឲ្យនូវសេក្ខសម្មតិដល់ត្រកូលឈ្មោះនេះចុះ IJ នេះជាពាក្យផ្តៀងសង្ឃឲ្យដឹង ។ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៍ចំរើន ព្រះសង្ឃ សូមស្តាបន្តវំពាក្យខ្ញុំ (ដ្បិត) ត្រកូលមានឈ្មោះនេះចំរើនដោយសន្ធា តែសាបសូន្យចាត់ឲ្រព្យ ។ ឥឡូវសង្ឃឲ្យនូវសេក្ខសម្មតិដល់ត្រកូល ឈ្មោះនេះ ។ ករិយាឲ្យនូវសេត្តសម្មតិដល់ត្រកូលឈ្មោះនេះ បើសមគូរូ ដល់លោកដ៍មានអាយុអង្គណា លោកដ៍មានអាយុអង្គនោះត្រវៃសៀម បើ មិនសមគរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា លោកដ៏មានអាយុអង្គនោះគប្បី ពោលឲ្យើង ។ សេក្ខសម្មតិសង្ឃពុនឲ្យដល់ត្រកូលមានឈ្មោះនេះរួច ស្រេចហើយ ។ ការឲ្យសេត្តសម្មតិសមគរូដល់សង្ឃហើយ ព្រោះហេតុនោះ

វិនយបិឝិកោ មហាវិភង្កោ

(৮০၈) ဧရ စေ ၁၁ မေမယာဒ လာန္ခ်ာဏီ နေမျက် တာနာ ၈ မေနမျာ နိုန္နာ နံမန္စေနာ့ ကေနေန့် ၈ နံဗီ စေ အုလံ နိုန္နာ နံမန္စေနံ ၈ နိုန္နာ အုန္ကာ ကျွော့င္ခာ-ယင္ဆာ ဆင်္ခာဂမင္ရွိ ၁ ဦးဆွီန္ရံ နား၊ ေမာက္ခာမဋ-ဧနမ္ အုလေမ စာဒေဒီဏံ ဂံ ကေဒဒီယံ ဂံ မဟန္စာ ပင်္ခက္ဂတန္ခာ စာဒီဆုံ ခုက္မဲ့ခုန္ရဲ ၈ အေဒ႕္လာယန္ရဲ စီယန္ရဲ ဒီတာေနရွိ အိုန္ရဲ့ စော ဆမ မမ္သားကံ မီဒီေနာ ဖံ

රඉක්

វិនយបិជា មហាវិភង្គ

ពុនជាសង្ឃសៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះត្រង់ហេតុដែលសៀម នៅយ៉ាងនេះ ។ ម្នាលកិត្តទាំងឲ្យាយ អ្នកទាំងឲ្យយគប្បីសំដែងឲ្យើង នុវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ពុកត្រកូលណាមួយដែលសង្ឃបានសន្មតថា ជាសេត្តត្រកូល ហើយ កិត្តណាមួយទទួលយកទាទន័យ: ក្តី កោជន័យ: ក្តី ដោយដែរបស់ខ្លួន អំពីព្លួកត្រកូលដែលសង្ឃជានឲ្យសេក្ខសម្មតិបែបនោះ ហើយទំពាស៊ីក្ដី ឋរិកោគក្ដី ភិក្ខុនោះត្រវស់ដែងថា ម្នាលអាវ៉ុសោ ខ្ញុំត្រវ អាបត្តិឈ្មោះជាដិទេសនីយ: មិនជាទីសប្បាយ ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ (ទង់តិះដៀល ឥឡូវ ខ្ញុំសូមសំដែងនូវអាបត្តិនោះចេញ ។ សិក្ខាបទនេះ ព្រះដ៍មានព្រះកាគទ្រង់ចានបញ្ហត្តហើយដល់ព្លុកភិត្តុយ៉ាងនេះ ។ (៤០៧) សម័យនោះឯង មហោសព (គេលេង) នៅក្រុង សាវត្ថ័ ។ ពួកមនុស្សគេបាននិមន្តភិក្ខុទាំងទ្បាយឲ្យធាន ។ ចំណែក ទាងត្រកូលនោះឯង ក៏បាននិមន្តភិក្ខុទាំងទ្បាយឲ្យ (ធានចម្លាន់) ។ ភិក្ខុ ទាំងទ្បាយនឹករវង្កៀសមិនហ៊ានទទួលនិមន្ត ព្រោះគិតថា ការដែលទទួល យកទាទន័យ:ត្តី កោជន័យ:ក្តី ដោយដៃបេស់ខ្លួន អំពីពុក្ខត្រកូលដែល សង្ឃូបានសន្មតថាសេក្ខហើយ (យកមក) ទំពាស៊ិ ឬបរិកោគ ព្រះ ដ៍មាន ព្រះកាគឃាត់ហើយ ។ មនុស្សពាំងទ្យាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា យើងនឹងរស់នៅប្រយោជន៍អ្វី ដ្បិតលោកម្ចាស់

မယ္စ္က မမ္တာ့ ေစႊရွယ္စဥ္က ေ မးလ္စ္က လုိ (စာ အ်က္ အေလ မင္မလဂ္ဂင္ နင္လိုကင္ရာ စီက ဆီ နည္း ເຮລາ ເຮັກ ເຮັກສູ ກິສາເຄັ ມີຮອຮູ້ អរោចេសុំ ។ អ៩លោ គតា វាតស្មឺ ខំនាន វាតស្មឹ នាទំ ភិត្តូវ និមន្តំគេន សេត្តសម្មគេសុ កុលេសុ ទានន័យ កំ កោជន៍យំ កំ សហត្ថា ខដំក្តហេត្វា ទាន់តុំ ភុញ្ចិតុំ រ)វញ្ បន ភិក្ខុឋ ៩មំ សិក្ខាបនំ နန္နိုးလယ္ျင ယာန္ ၊၈ာ ဗန္ ဆန္နံ ၊ လက္ကွာလမွာ့ဆန္နံ តុលាន យោ បន ភិត្តុ តថាវូបេសុ សេត្តសម្មតេសុ តុលេសុ ឬព្វេ អនិមន្តិតោ ទានន័យ ា កោជន័យ က မာစန္ရာ စႊန္ဒက္ေနာ္ စားေလးကြ က အိုးက္မေလး ဂံ ဗင်္ဂဒေလာခံခံ အေဒ ခ်ိဳက္ခံသာ ကၤဏ္တိ မာဂုံလာ នម្នំ អាចដ្លឺ អករប្បាយំ ទាដ់ នេសន័យំ តំ បដំ-នេសេម័ត៌ ។ រៅញ៉ំនំ កកវតា ភិត្តិនំ សិត្តាបនំ ဗ္ဘာနို ဟေနို ၅

ជាដំទេសន័យកណ្ឌេ គត័យសំក្លាបទស្ស អនុប្បញ្ញត្តិ

60%

ជាដំទេសន័យកណ្ឌ សិក្ខាបទទី ៣ សេចក្តីបញ្ហត្តិដាបត្ថាប់

ព៌ងឲ្យយ មិនហ៊ាំនទទុលយកទាទន័យ:កោដន័យ:វបស់យើង កាល <u></u> ဗနေ႔ျဴစာိန္းအား၊ အာက ေနး၊ ဆိုက တန္မႈတန္မ်ားတဲ့ စ္ဖက္မွဳကိုင္ရာ ဒရ္ ច្បាស់ ។ វេលានោះ ភិត្តទាំងនោះបានក្រាបទូលសេចក្តីនុះចំពោះព្រះ ដ៏មានព្រះកាគជាម្ចាស់ ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ (กะ ដ៏មានព្រះកាគ ទ្រង់ធ្វើធម្មឹកថា ហើយត្រាស់ហៅភិត្ត្តទាំង ឡាយ មកក្នុងវេលានោះថា មាលកិត្តទាំងទ្បាយ តថាគតអនុញាត ដើម្បី ឲ្យភិក្ខុដែលមានគេនិមន្ត ហើយទទួលយកទាទនីយ:ក្តី កោជនីយ:ក្តី ដោយដែរបស់ខ្លួន អំពីព្លួកត្រកូល ដែលសង្ឃបានសន្មតថាជា សេត្តត្រកូលហើយ (យកមក) ទំពាស៊ី ឬហិកោគបាន មាលកិត្ត ពំឥទ្យាយ អ្នកពំឥទ្យាយគប្បីសំដែងទ្បើងនូវសិក្ខាបទនេះយាំង នេះថា ពូកត្រកូលណាមួយ ដែលសង្ឃបានសន្មតថាជាសេត្ថត្រកូល ហើយ ភិត្តណាមួយឥតមានគេនិមន្តក្នុងកាលមុន ហើយទទួលយក ទាទន័យ:ក្តី កោជន័យ:ក្តី ដោយដៃរបស់ខ្លួន អំពីព្ចួកត្រកូលដែល សន្យូមានសន្មតថាជាសេត្តត្រកូល មានសភាពថែបនោះហើយ (យកមក) ទំពាស៊ីត្តី បរិកោគត្តី កិត្តនោះត្រវស់ដែងថា ម្នាលអាវុសោ **រំ**ត្រវហើយ នូវអាបត្តិបាដិទេសនីយៈ មិនជាទីសប្បាយ ដែលព្រះដ៍មានព្រះភាគ (ดรี่ถิ่ะเป๋ณ อิฺ่ญี่ยงใสธรู้เคาชุรุ๊เธาะเชุตุ ๆ พิราชจเธะ ព្រះដឹមានព្រះភាគទ្រង់បានបញ្ហត្តហើយដល់ភិក្ខុទាំង ឡាយយាំងនេះ y

វិនយបំដាត មហាវិភង្គោ

ស្រែតៀ គេន ទោ ខន សមយេន អញ្ហនារ គំត្ញ តស្ម តុលស្ម តុលុខគោ ហេតំ ។ អ៩ទោ សោ ភិត្ត មុទ្ធស្លាសមយ និវាសេត្វា បត្តចំរាមនាយ យេន ်ား ကုလ် ၊ ဧရ္မေလန္တိုမ်ား ရမလန္တိုမ်ား စာ စား၊ ရောမလ ၊ ရ និសីនិ ។ អ៩ទោ សោ ភិក្ខុ ភិលានោ ហោតិ ។ អ៩ ទោ តេ មនុស្សា តំ ភិក្ខំ ឯតឧហេខុំ កុញ្ល៩ កនេត៍។ អ៩ទោ សោ កំត្តូ ភកវតា បដំតាំតំ អនិ-មន្តំតេន សេត្តសម្មតេសុ តុលេសុ ទានន័យ វា ကေးငံစီး က လတ္စ္မွာ စင်ိဳန္လုတ္စ္မွာ စာဒ်ိန္နံ နှက္ညီနှင့် តុត្តច្វាយន្តោ ន ខដិត្តទោស នាសត្វិ ខំណ្ហាយ ចរិតុំ ជំនួកត្តោ អយោសំ ។ អ៩លោ សោ ភំក្តា អារាមំ កញ្ញ ភិត្ត្ច ជំនមន្ត្ន អារោបេស ។ ភិត្ត្ ភកវាតា ជន. មន្ទុំ អារោចេសុំ ។ អ៥ ទោ គកវា ៦ គស្មឺ ជំនា េ ៦ គស្មឺ បករណេ ជម្មុំ តថៃ តត្វា ភិក្ខុ អមន្តេសំ អនុជានាទំ តំត្តាវេត៌លានេន តំត្តូនា សេត្តសម្មគេសុ តុលេសុ ទានន័យ 🗅 កោជន័យ 🖞 សហត្ថា ខដិក្តហេត្វា

វិនយបិងក មហាវិភង្គ

(Lod) សម័យនោះឯង មានកិត្ត ទ ប្រ ជាជិតុនបេស/ត្រកូល ។ លំដាប់នោះ ក្នុងវេលា ព្រឹកព្រហាម តិត្តនោះចុរ ន ស្ងៀក 1878 ស្បូន់ហើយប្រដាប់ដោយបាត្រនឹងបីវរ ដើរចូលទៅកាន់ត្រកូលនោះ លុះ ចូលទៅហើយ ក៏អង្គ័យលើអាសនៈដែលគេក្រាលទុក ។ វេលានោះ កិត្តនោះដូនជាមានជម្ងឺផង ។ គ្រានោះ មនុស្សទាំងទ្បាយក៏បាននិយាយ ពាក្យនេះនឹងភិត្តនោះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចំរើន ចុវលោកម្ចាស់និមន្ត តានសិន ។ វេលានោះ កិត្តនោះនឹករង្កៀសថា កិត្តដែលគេមិនបាននិមន្ត ហើយទទួលយកទាទនីយៈក្តី កោជនីយៈក្តី ដោយដែរបស់ខ្លួន អំពីពួក ត្រកូលដែលសង្ឃបានសន្មតថាជាសេក្ខត្រកូលហើយ (យកមក) ទំពាស៊ី ឬចរិកោគ ព្រះដ៏មានព្រះភាគហាមហើយ បានជាមិនហ៊ានទទួល ហើយ មិនអាចដើម្បីដើរទៅបណ្ឌិញតញាន ក៏អត់ចង្វាន់ ។ វេលានោះ ភិត្តនោះ ត្រឲ្យប់ទៅវត្តវិញ បានដំណាលប្រាប់រឿងនុះដល់ភិក្ខុពំងឲ្យយ ។ ភិក្ខុ ពំងឲ្យយក៍បានក្រាបទូលសេចក្តីនុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះកាគ ។ (ពោះ ដំណើរនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ធ្វើធម្មភថាត្រាសហៅ ទំទាននេះ ភិត្តទាំងឲ្យយមកក្នុងវេលានោះថា មាលភិត្តទាំងឲ្យយ តថាគតអនុញាត ឲ្យភិត្តដែលមានជម្ងឺទទួលយកទាទន័យ:ក្តី កោជន័យ:ក្តី ដោយដៃវបស់ទន អំពីពុកត្រកូលដែលសង្ឃជានសន្មតថាជាសេត្វត្រកូលហើយ (យកមក) ជាដីទេសទ័យកណ្ដេ គភ័យសិក្ខាបទស្ស សិក្ខាបទវិភង្គោ

(៤០៩) យានំ ទោ ខន តានំ សេក្ខសម្មតានំ កាលន៍តំ សេក្ខសម្មតំ នាម យំ កាលំ សន្ធាយ វឌ្ឈតំ ភោកនេ ហាយតំ ឯវាូខស្ស កាលស្ស ញត្តិនុត៌-យេន កាម្មន សេក្ខសម្មតំ និន្នា ហោតំ ។ យោ ខនាតំ យោ យាន់សោ ។ ខេ ។ ភិក្ខុតំ ។ ខេ ។ អយំ ៩មស្មឹ អត្តេ អនិប្យោតា ភិក្ខុតំ ។ តសា្យខេសុ សេក្ខសម្មតេសុ កាលេស្ទតំ ឯវាូខេសុ សេក្ខសម្មតេសុ កាលេសុ ។ អនិមន្តិ្តតោ នាម អដ្ឋតនាយ វា ស្វាតនាយ វា

បាដំទេសទ័យកណ្ឌ សិក្ខាបទទី ៣ សិក្ខាបទវិភង្គ

ទំពាស៊ី ឬហិភោគបាន ម្នាលក្តិតាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយគប្បីសំដែង ទ្បើននុវសិត្តាបទនេះយា៉ីននេះថា ពុកត្រកូលណាមួយដែលសង្ឃជាន សន្មតថាជាសេត្តត្រកូលហើយ កិត្តណាមួយឥតមានគេនិមន្តក្នុងកាលមុន ហើយឥតទាំងមានជម្ងឺ បានទទួលយកទាទន័យ:ក្ដី កោជន័យ:ក្ដី ដោយ ដែរបស់ ខ្លួន អំពីពូកត្រកូលដែលសង្ឃបានសន្មតថាជាសេត្តត្រកូលបែប នោះហើយ (យកមក) ទំពាស៊ី ឬបរិកោគ ភិក្ខុនោះត្រវ់សំដែងថា ម្នាល អាវ៉ុសោ ខ្ញុំត្រវៃហើយនូវអាបត្តិជាដំទេសន័យ: មិនជាទីសប្បាយ ដែល ព្រះជំមានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀល ខុំសូមសំដែងអាបត្តិនោះចេញ ។ (៤០៩) ៣ក្យថា ពួកត្រកូលណាមួយដែលសង្ឃបានសន្មត ឋាជាសេត្តត្រិតុលូហើយ សេចត្តីថា ត្រតូលណាដែលចំរើនដោយសន្ធា តែសាបស្កន្យបាក[ឲ្ពស្រម្យត្តិ សង្ឃបុរនឲ្យសេក្ខសម្មតិដោយញត្តិឲុតិយ តម្មចំពោះត្រកូលបែបនេះ (ត្រកូលទោះ) ឈ្មោះថាសង្ឃជានសន្មត ឋាជាសេត្តត្រកូល ។ ពាក្យថា កិត្តណាមួយ មានសេចក្តីដូចគ្នានឹងសិក្ខា-**បទទី១** នៃចារាជិតកណ្ដូ ។ ពាក្យថា អំពីពួកត្រកូលដែល.បង្ឃូចាន សន្មតថាជាសេត្តត្រភូលបែបនោះ គឺអំពីព្លុកត្រភូលដែលសង្ឃបានសន្មត ថាជាសេត្តត្រកូល មានសភាពយ៉ាំងនោះ ។ ដែលហៅថា ឥត: គ \hat{s} មន្ត គឺឥតគេនិមន្តដើម្បីធាន់ក្នុងថ្ងៃនេះ ឬដើម្បីធាន់ក្នុងថៃស្ត្រា ទោះបី

វិនយចិដកេ មហាវិភង្គោ

អធិមត្តិតោ ឃរុបចារំ ជុំក្លាមត្តេ និមនេ្តន្តិ វាសោ អធិមត្តិតោ នាម ។ តំមត្តិតោ នាម អជ្ឈទានាយ កំ ស្វាតជាយ វា ឧមន្តំតោ ឃរុបចារំ អនោត្តមន្តេ និមនេន្ត រាសោ និមន្តិតោ នាម ។ អភិលានោ នាម សក្តោត ខំណ្តាយ ខរិតុំ ។ កំលានោ នាម ၀ လ က္ကေနာ် စီ လ္ကာ ယ စာနို ု ၈ ၈ နို ထိ ထ မ បញ្ចុ កោដនានំ យាមកាល់កំ សត្តាពាកាល់កំ เมาสีริสร์ ชเยลา หรเสร่ จาลฉีเม่ มาย ๆ កោជន៍យំ នាម បញ្ចូ កោជនាន៍ និននោ តម្នាសោ လား ဗင္ဗာ ဗီလီ ၅ အစိုဗစ္စိုးရာ အစိုလားအ စာင် လျာဗီ ခုက္မီလျာဗီနီ ဗင်းခွလ္သာနီ မာဗန္ဒီ នុត្តដស្ស ។ អដ្ហោទារេ អដ្ហោទារេ អាចត្ត ទាដំនេសដ័យសុ ។

(៤០០) សេក្ខសម្មនេ សេក្ខសម្មនសញ្ញ័ អន៌មន្តំនោ អត៌លានោ ទានន័យ វា កោជន័យ វា សហត្ថា

វិនយប៌ដក មហាវិកង្គ

ភិត្តដើរទៅកាន់ទបចាវរបស់ផ្ទះ ទើបមានពួកជននិមន្ត ភិត្តនេះក៏ហៅថា ត់តមានគេន៍មន្តដែរ ។ ដែលហៅថា មានគេន៍មន្ត គឺមានគេនិមន្តដើម្បីតាន ក្នុងថ្ងៃនេះ ឬដើម្បីធាន់ក្នុងថ្ងៃអ្នក កាលកិត្តមិនទាន់ចានដែរទោកន ឧបចារបេសផ្ទះនៅ ្វើយ សាច់តែមានពួកជននិមន្ត ភិក្ខុនេះហៅ ឋាមានគេនិមន្ត ។ ភិក្ខុណាដែលអាច ដើម្បីនឹងដើរទៅប៉ណ្ឌជាតបាន កិត្តនោះ ហៅថាមិនមានជម្ងឺ ។ កិត្តណាដែលមិនអាចនឹងដើរទៅចំណូ-ចាតចានទេ ភិត្តនោះហៅថាមានជម្ងឺ។ ដែលហៅថា ទាទន័យ: គឺវៀវ លែងតែកោដន៥ យ៉ាំង នឹងរបស់ដាយាមកាលិក សត្តាហកាលិក និ៍ិធរបស់ជា យាវជីវិតចេញ ក្រៅពីនោះហៅថាទាទន័យ:ទាំងអស់ ។ ដែល ហៅថា កោដន័យ: បានដល់កោដន៥ យ៉ាង គឺបាយ ទនំស្រស់ ទ នំ (f)ម ១ (f)ទ លា \dot{v} ១ ។ fក្តឥតមានគេនិមន្ត ឥតមានជម្ងឺទ e_{u} យកនូវទាទនីយ:ថ្វុកោជន័យ:ដោយគិតថា អាត្មាអញន៍ងទំពាស៊ី នឹង បរិកោគ ត្រវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុត្រវអាបត្តិចាដទេសនីយៈត្រប់ ។ ។: ដែលលេចចូលនៅ y

(៤๑०) ត្រកូលដែលសង្ឃបានសន្មតថាជាសេត្វ: ភិត្តសំគាល់ថា ត្រកូលសង្ឃបានសន្មតថាជាសេត្វ:មែន ឥតមានគេនិមន្ត ឥតមានជម្ងឺ ហើយទទួលយកទាទនីយៈក្តី កោជន័យ:ក្តី ដោយដៃរបស់ខ្វួន (យកមក)

បាដីទេសន័យកណ្ដេ គតិយសិក្ខាបទស្ស អាបត្តិវាពា

បដំនួលេត្វា ខានតំ វា កុញ្ចតំ វា អាថត្តំ ចាដំ-នេសន័យស្បូ ។ សេត្តសម្មគេ វេមតំកោ អនំមន្តំតោ អភិហានោ ទានខ័យ ា កោជន័យ ា សហត្ថា បដិក្តហេត្វា ទានតំ វា កុញ្ចតំ វា អាបត្តំ ចាដំ-នេសន័យស្បូ ។ សេក្ខសម្មនេ អសេក្ខសម្មនសញ្ញ័ អនិមន្តិតោ អភិហានោ ទានន័យ ំា កោដន័យ ំា សហត្តា បដិក្តហេត្វា ទានតំ វា កុញ្ចតំ វា អាមត្តំ ទាដ់ ខេសន័យស្បូ។ យាមគាល់គាំ សត្តាមាគាល់គាំ យាវើវិតាំ អាហាវត្ថាយ បដិត្តណ្ហាតំ អាចត្តំ នុត្តាដស្ស ។ អជ្ញៀមារ អជ្ញៀមារ អាមត្ត៍ ទុក្តាដស្ប ។ អសេក្ខា-សម្មតេ សេត្តសម្មតសត្ថា អាបត្តំ ឧត្តដស្ប ។ អសេក្ខសម្មតេ វេមត៌កោ អាខត្តិ ខ្មុត្តដស្ប ។ អសេក្ខសម្មតេ អសេក្ខសម្មតសញ្ញី អនាបត្តំ ។

ចាំដំទេសន័យកណ្ឌ សិក្ខាបទទី ៣ វារះដែលត្រូវអាចត្តិ

ទំពាស៊ី ឬបរិកោគ ត្រវអាបត្តិជាជិទេសនីយៈ ។ កិត្តសង្ស័យក្នុងត្រកូល ដែលសង្ឃបានសន្មតថាជាសេក្ខៈ ឥតមានគេនិមន្ត ឥតទាំងមានជម្ងឺ ហើយទទួលយកទាទន័យ:ក្តី កោជន័យ:ក្តី ដោយដែរបស់ខ្លួន (យកមក) ទំពាស៊ីឬបរិកោគ ត្រាអាបត្តិបាដទេសន័យ: ។ ត្រកូលដែលសង្ឃសន្មត ថាជាសេត្ត: តិត្វសំគាល់ថា ត្រកូលដែលសង្ឃមិនបានសន្មតជាសេត្វ: ឥតមានគេន៍មន្ត ឥតទាំងមានជម្ងឺ ហើយទទួលយកទាទន័យ:ក្ដ កោជន័យ: ក្ដី ដោយដែរបស់ខ្លួន(យកមក) ទំពាស៊ី ឬបរិកោគ ត្រូវអាបត្ដិ ជាដី ទេសន័យ: ។ ភិត្តទទួលយករបស់ដាយាមកាលិក **ស**ត្តាហកាលិក នឹងរបស់ជាយាវជីវិក ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់អាហាវ ត្រវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិត្តត្រវអាបត្តិទុកដគ្រប់ ๆ វារ:ដែលលេបចូលទៅ ។ ត្រកូលដែលសង្ឃ មិនបានសន្មតថាជាសេត្ភ: កិត្តសំគាល់ថាត្រកូលសង្ឃបានសន្មតជាសេត្វ: វិញ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កិត្តមានសេចក្តីសង្ស័យក្នុងតែកូលដែលសង្ឃមិន ធានសន្មតថាជាសេក្ខ: ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ត្រកូលដែលសង្ឃមិន**ធាន** សន្មតថាជាសេត្ត: កិត្តសំតាល់ថាត្រកូលដែលសង្ឃមិនបានសន្មតថាជា សេត្ត:មែន មិនត្រវអាថត្តិ ឲ្យិយ ។

វិនយចិដកេ មហាវិភង្កោ

(៤០០) អនាបត្តំ ខំមន្តំតស្ប កំហនស្ប ខំមន្តំ-សប្ប វា កំលានស្ប វា សេសកាំ កុញូតិ អញ្ញេស ភិក្ខា តត្ថ បញ្ញត្តា ហោតិ ឃាតោ នីហរិត្វា ខេត្តំ ធំថ្ងភត្តេ សលាកាកត្តេ បញ្ចំកោ ឧចោសថិកោ ចាដំប-ខំកោ យមតាលិតាំ សត្តាហតាលិតាំ យោដ៏វិតាំ សតិ បច្ចយេ បរិកុញ្ញតិ ខេតិ ខុម្មត្តកាស្ប អានិកាម្ម៌-តាស្បាតិ ។

តតិយសិក្ខាបទំ តិដ្ឋិតំ ។

វិនយថ៌ជក មហាវិភង្គ

(៤๑๑) ដរ: ដែលមិនត្រូវអាបត្តិ. (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ๑៣ យ៉ាង) គឺភិក្ខុមានគេនិមន្ត ១ ភិក្ខុមានជម្ងឺ ១ ភិក្ខុឆាន់របស់ដែលសល់អំពីភិក្ខុដែល គេបាននិមន្ត ឬរបស់ដែលសល់អំពីភិក្ខុមានជម្ងឺ ១ ចង្កាន់ដែលគេបានតាក់ តែជាននិមន្ត ឬរបស់ដែលសល់អំពីភិក្ខុមានជម្ងឺ ១ ចង្កាន់ដែលគេបានតាក់ តែជទុកក្នុងទីនោះចំពោះពួកភិក្ខុដទៃ ១ ភ្ជកជនបាននាំយកទាទនីយ: ឬ កោដនីយៈទកពីផ្ទះហើយប្រគេន ភិក្ខុទទួលធាន់និច្ចភត្ត ១ សលាកភត្ត ១ បត្តិកភត្ត ១ ៖បោសថិកភត្ត ១ បាដិបទិកភត្ត ១ ដនបានប្រគេននូវរបស់ ជាយាមកាលិក សត្តាហកាលិក និងរបស់ដាយាវជីវិក ដោយវាចាថា កាលបើមានហេតុ និមន្តលោកម្ចាស់ធាន់ប៉ុះ ១ ភិក្ខុធ្លត ១ ភិក្ខុត្ត ១ ភិក្ខុត្ត បញ្ហត្តិ ១ ។

សិក្ខាបទទី៣ ២២ ។

បត្ថសិក្ខាបទំ

(៤០៤) ភេទ សមយេន ពុន្តោ ភកវា សក្តេសុ ဂိတၤန်ာ ကစ်လာန္ဂည္ရွိ စီးကြာထားမ ၊ ၊နာဒ (စာ ဗဒ សមយេធ សាក់យនាសកា អវុន្តា ហោខ្ញុំ ។ សាតិយានិយោ ឥច្ឆន្នំ អាវញ្ញាតេស្ទ សេនាសនេស្ទ កន្ល និយោ កាំរ អារត្ញាកេសុ សេនាសនេសុ ភត្ត កត្តតា-မာန္ ၈ အ မၽေ ရာက္ရင္ရွိ ရ ႔ မာန္ၾကာစ္ ကေ បណ៍តំ ទានន័យំ តោជន័យំ^(®) អានាយ អារញាញំ សេនាសន់ អត់មំសុ ។ សាត់យនាសតា ខំត្តូមំត្វា ကေကိဏင်္ဂဏာ နင္ငံနွိဳ႕ ေနွးေန႕ဘူ ၊ ကကိဏ ខំក្នុមិត្វា តេ ចោវ សភណ្ឌេ កហេត្វា ឧដ្ឋាយខ្លំ ទ័យខ្លំវិទាចេន្តំ តាដំ ហំ នាម ភន្តន្តា អារាម ចោប បដិវេសន្តេ នារោចេស្សត្តិត ។ អស្បេសុំ ទោ ភិត្តា ကေအိုယာဒ် နင္စျယင္ရာဒ် စီယင္ရာဒ် ာစားငေရွာဒ် ។ ១ ខានន័យ វា ភោជន័យ វាតិ ពត្ថចិ បោត្តពេ ខិស្សតិ ។

សិក្ខាបទទី ៤

(८๑७) งษับเราะ (กะกุฐธ์ยารเปาล กางคล้เคริ-គ្រោញរាម ទៀបក្រុងកបិលពស្តុ ក្នុងដែនសក្ក: ។ ត្រានោះឯង មាន ពូតទាសៈរបស់សាតិយជន ជាមនុស្សទូចកាច ។ ពួកស្រីសាតិយ: ជ្រាថ្នាដើម្បីនឹងធ្វើនុវតត្ត (ប្រគេនព្ទុកតិត្តដែលនៅ) ក្នុងទីសេនាសន: ដែលតាំងនៅក្នុង ៃ ។ ពូកទាស:របស់សាកិយជនចានព្វដំណឹងថា ឥឡូវ ត្វុភាតុកស្រីសាកិយៈមានសេចក្តីប្រាថ្នាដើម្បីនឹងធ្វើនូវភត្ត (ប្រ-គេនពូកភិត្តដែលនៅ) ក្នុងទីសេនាសនៈដែលតាំងនៅក្នុងព្រៃ ។ ពូក ពស: ព័ងនោះនាំគ្នា ៧ ចុនសម្ងំចាំ ស្ងាក់ជិតផ្លូវ ។ (លុះ) ពុក្ខ $\left[\overline{\mathcal{M}} \right]$ សាតិយៈនាំយតាទាទន័យ: នឹងកោជន័យៈ ដ័ទ្ធតួម ចេញ ដើរតម្រង់ទី សេនា-សនៈ ដែលតាំងក្នុងព្រៃ ឯពុកតាសៈបេសសាតិយដន ក៏ស្ទុះចេញនៅបួន ព្លុកស្រីសាតិឃៈ ហើយប្រទូស្តថែមទៀតផង ។ ព្លុកសាតិយជនកំពុន ចេញទៅលប់ព្លួកចោរទាំងនោះ ព្រៃមទាំងពស្តតាង ហើយក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្គាប់ថា កាលពូកចោរវានៅជិតវត្ត លោកម្ចាស់ទាំង ទ្យាយ មិនគួរនឹងមិន (ជាប់ (យើងឲ្យដឹងផង សោះ) ។ កាលព្លុកសាភិយជន ពោល ទោស តិះដៀល បន្ទះបង្ហាប់ ភិក្ខុទាំងទ្បាយក៏បានឲ្យច្បាស់ ។

វិនយមិគិពេ មហាវិភង្គោ

អថលា តេ ភិត្ត្ ភកវតោ ឯនមន្ត អាហេខេសុ ។ អ៥ទោ គតវា រត្រស្មឺ ចំនាទេ រនេស្មឺ បករាណ ជម្មឺ តថំ តត្វា ភិត្ត អមន្តេសំ តេនហំ ភិត្តាវ ភិត្តាលំ សំភ្លាមនំ មញ្ញាមេស្កាមិ ឧស អត្ថាសេ មឌំថ្វ សន្យសុដ្តតាយ ។ បេ ។ សន្វម្មដ្តិតំយាវិនយានុក្តហាយ រាះញ បន ភិត្តាវេ ឥ ទំ សិត្តា បន់ នុន្តិសេយ្យ៩ ហានំ ទោ ខន តាន់ អារញុកាន់ សេនាសនានំ សាសន្ត័-សម្មតានិ សព្យដឹកឃានិ យោ ខន កំក្តុ តថារូខេសុ សេនាសនេសុ វិហាន្លោ⁽⁰⁾ ឬត្វេ អប្បដ៍សំវិនិតំ ទានន័ យំ វា កោជន័យំ វា អដ្ឋារាមេ សហគ្នា បដិក្តហេត្វា စာ နေယ၂ က ကို ကွေ့ ကျောက် စနား အေဆို အနား အို အနား ကို အနာ ការយ្លំ អាវុសោ ឧថ្មំ អាចដ្លឺ អសច្បាយំ ទាដំខេស-ជ័យ តំ បដ់នេសេមីតំ ។ រៅវញ្ចំនំ ភកវតា ភិត្ត្ សិក្ខាមន៍ មញ្ញនុំ ហោតិ ។

វិនយបិជិត មហាវិភង្គ

ភិត្តទាំងនោះបានក្រាបទុល្លសេចក្តីនុះចំពោះព្រះដ៏មាមព្រះ វេលានោះ ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ព្រះដ៏មានព្រះកាគជាម្ចាស់ កាគ [ទង់ ធ្វើធម្មឹកថា ហើយត្រាស់ ហៅភិត្តទាំងទ្បាយមកក្នុងវេលា នោះ ដោយ ត្រះពុទ្ធដីកាថា ម្នាលកិត្តទាំងឲ្យយ ហើដូច្នោះតថាគតន៍ងបញ្ហត្តសិក្ខាបទ ដល់ពួកកិត្ត (េញះអាស្រ័យអំណាចប្រយោជន៍ទាំង ๑០ យាង គឺដើម្បី ជាការ (ស្លែលដល់សង្ឃ ។ ២ ។ ដើម្បីញ៉ាំង(ព៌ះសន្ធម្មឲ្យឋិតថេវ ដើម្បីអនុគរោះដល់ព្រះវិន័យ ម្នាលភិត្តទាំងទ្យាយ អ្នកទាំងទ្យាយគប្បី សំដែន ទ្យើននូវសិក្ខាបទ នេះយ៉ាន៍ នេះថា ទីសេនាសនៈ ទាំន ទ្យាយណា ដែលមាននៅក្នុងព្រៃ ដែលគេសន្មតថាទីប្រភបដោយរង្កៀស ប្រភប ដោយក័យចំពោះមុ១ ភិក្ខុណាមួយនៅក្នុងទីសេនាសនៈ ទាំងទ្បាយមាន សភាពដុច្នោះ ហើយទទួលយកនាទន័យ: ក្ដី កោជន័យ: ក្ដី ដែលគេមិន ជានឲ្យដំណ[ឹ]ងជាមុន ដោយដៃវបស[់] ខ្លួនខាងក្នុងអារាម (យកមក) ទំពា ស៊ីឬបរិកោគ កិត្តនោះ ត្រវស់ដែងអាបត្តថា ម្នាលអាវុសោ ទំត្រវហើយនូវ អាបត្តិឈ្មោះជាដិទេសន័យៈ មិនជាទីសប្បាយ ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ $\left(\mathbf{s}$ ន់តិះដៀល ខ្ញុំសូមសំដែនអាចត្តិនោះចេញ ។ សិក្ខាបទនេះ(ទាះដំ មានព្រះភាគន្រន៍បញ្ហត្តហើយ ដល់ព្លួកភិក្ខុដោយន័យដូចជានពោលទក យ៉ាងនេះ y

ជាដំទេសន័យកណ្ដេ ចតុត្ថសិក្ខាបទស្ស អនុប្បញ្ញត្តិ

(៤០៣) តេន ទោ បន សមយេន អញ្ញូតភេ ភិក្ខា អាវត្តាតេសុ សេនាសនេសុ តំលានោ ហោត ។ မင္နလ္မာ စာဧဧီယံ ကေငၚက္ မာၾကာ မားစားမွာ လေးကလင် အခမိလ ၅ မငးစာ အ မင္နလ္ဂ အ အဲအို រ) នេខហេខុំ ភុញ្ល៥ ភន្លេតិ ។ អ៥ ទោ សោ ភិក្ខា ភកវតា បដំក្តិតំ អាវញ្ញាតេសុ សេនាសនេសុ ទានន័យ វា កោជន័យ n សហត្ថា ខ៩ភ្តំហេត្វា ទាន់តុំ កុញ្ចំតុន្តំ ကုန္ယာစ္ခာယ ေဆာင္ရဲ က ေဆာင္ရန္ကာ စာ က ေဆာင္ က ေ បរិតុំ ជំនួកត្តោ អហោស ។ អ៩ទោ សោ ភិត្តា ភិត្តាំ **រ**នមន្តំ អារោចេសិ ។ ភិក្ខុ ភកវតោ រនមន្តំ អារោ-ចេសុំ ។ អ៩ទោ ភកវា ឯកស្មី ខំនានេ ឯតស្មឺ ចក-រលោ ជម្មុំ កថំ កត្វា ភិក្ខុ អាមនេ្តសំ អនុជានាមិ ភិត្តាវេ តំលានេន ភិត្តុនា អាវញាតេសុ សេនាសនេសុ ទានន័យ ក កោជន័យ ក សមាត្តា ខដិត្តហេត្វា ទាន់នុំ កុញ្ចិនុំ ៧វញ្ ខន កិត្តូវ ៩ មំ សិត្តារានំ

ពាដ់ទេសន័យកណ្ដូ សិក្ខាបទទី ៤ សេចក្ដីបញ្ហត្តិដាបន្ទាប់

(៤១៣) សម័យនោះឯង មានភិត្ត្ ទរូបមានជម្ពឺនៅក្នុងទីសេនា-សនៈ ពំងទ្បាយដែល តាំងនៅក្នុង (ត្រ ។ មនុស្ស ពំងទ្បាយបាននាំយក ទាទន័យកោជន័យហារដើរសំដៅទៅត្រង់ទីសេ**ទាសន:ដែ**លតាំង នៅក្នុង ໄດ (នោះ) ។ ត្រានោះឯង មនុស្ស ព័ងនោះកំបាននិយាយពាក្យនេះនឹង ឋពិត្រលោកម្ចាស់ដ័ចំរើន លោកម្ចាស់ចូវនិមន្តនាន['] ភិត្តនោះថា y កិត្តនោះនឹករង្កៀសថា ការដែលកិត្តទទួលយកទាទន័យ: វេលានោះ ឬកោជន័យ: ដោយដៃរបស់ខ្វុនក្នុងទីសេនាសនៈពំងទ្បាយដែលតាំងនៅ ក្នុនក្រៃ (ហើយយកមក) ទំពាស៊ីឬហរិកោគ ព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ *[*ន្តជំហាមហើយ ក៏មិនហ៊ាននទុលយក ហើយមិនអាចនឹងនៅប៊ណ្ឌចាត ចានឲ្យីយក៍អត់ចង្កាន់ ។ លុះគ្រាទាងក្រោយមក ភិត្តនោះបានដំណាល រឿងនុះដល់ភិត្តទាំង ឡាយ ។ ភិត្តទាំង ឡាយកំចាន ត្រាបទូលសេចក្តីនុះចំ ពោះ ព្រះដ៏មាន ព្រះភាគជាម្ចាស់ ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ព្រះដ៏មាន ព្រះភាគជាម្ចាស់ ទ្រង់ធ្វើធម្មីភថា ហើយត្រាស់ ហៅភិត្តទាំង ឡាយមកក្នុង វេលានោះដោយព្រះពុទ្ធដីកាថា មាលភិត្ថទាំងទ្បាយ តថាគតអនុញាត ឲ្យភិត្តដែលមានជម្ងឺទទួលយកទាទទ័យ: ឬកោជន័យ: ដោយដែរបស់ 28 ក្នុងទីសេនាសនៈទាំងទ្បាយដែលតាំងនៅក្នុងព្រៃ (យកមក) ទំពា ស៊ីឬបរិកោគទាន ម្នាលកិត្តទាំងទ្បាយ អ្នកទាំងទ្បាយគប្បីសំដែងទ្បើង

660

វិនយបិដិតេ មហាវិភង្គោ

နန္ဒို လေး ယာင္ခဲ က စင္း စာင္း မားက္ဆား လာ ေ လား ေလာလင္လံလမ္းစာ ေလာင္စု ဆီ က ေလာင္ေ အီက္ရွာ စင္းေလးေလးေလး ေလာင္စာ စု ေတာ္ မင္စာ ဆီ လံ ဒီ ဆီ ေစာင္ ေလာင္စာ ေလာင္စာ စု ေတာ္ ေလာင္စာ စ လာ စား စ ဆီ လာေတာ္ အလာ ေတာင္ ေလာက္ အု က ေကာ္ က စ ဆီ ေလာက္ခဲ့ အေ ေက်ာက္ရာ ေကာက္ဆံ ေကာက္လံ က စ ဆီ ေလာက္ခဲ့ ေလာင္စာ ေကာက္ဆံ ေကာက္လံ က စ ဆီ ေလာက္ခဲ့ ေလာက္ခဲ့ ေလာက္ခဲ့ ေလာက္ခံ က စ ဆီ ေလာက္ခဲ့ ေလာက္ခဲ့ ေလာက္ခဲ့ ေလာက္ခဲ့ ေလာက္ခဲ့ က စ ဆီ ေလာက္ခဲ့ ေလာက္ခဲ့ ေလာက္ခဲ့ ေလာက္ခဲ့ ေလာက္ခဲ့ ေလာက္ခဲ့ က စ ဆီ ေလာက္ခဲ့ ေလာက ေလာက္ခဲ့ ေလာက္ခဲ့ ေလာက္ခဲ့ ေလာက္ခဲ့ ေလာက္ခဲ့ ေလာက ေလာက္ခဲ့ ေလာက ေလာက္ခဲ့ ေလာက္ခဲ့ ေလာက္ခဲ့ ေလာက္ခဲ့ ေလာက္ခဲ့ ေလာက ေလာက္ခဲ့ ေလာက ေလာက္ခဲ့ ေလာက္ခ ေလာက္ခ ေလာက္ခဲ့ ေလာက္ခ ေလာက ေလာက္ခ ေလာက္ခဲ့ ေလာက္ခ ေလာက ေလာက္ခ ေလာက္ခ ေလာက္ခ ေလာက ေလာက္ခ ေလာက္ခ ေလာက ေလာက္ခ ေလာက္ခ ေလာက္ခ ေလာက ေလာက္ခ ေလာက္ခ ေလာက ေလာက္ခ ေလာက္ခ ေလာက္ခ ေလာက ေလာက္ခ ေလာက္ခ ေလာက ေလာက္ခ ေလာက္ခ ေလာက္ခ ေလာက ေလာက က ေလာက္ခ ေလာက ေလာက္ခ ေလာက္ခ ေလာက္ခ ေလာက ေလာက ေလာက ေလာက္ခ ေလာက္ခ ေလာက္ခ ေလာက ေလာက္ခ ေလာက္ခ ေလာက ေလာက္ခ ေလာက္ခ ေလာက္

(៤០៤) យានំ ទោ ខន តាន់ អារញ្ញកាន់ សេនា-សនានីតំ អារញ្ញកំ នាម សេនាសនំ បញ្ជូឌនុ-សត់កំ បច្ចំមំ ។ សាសខ្លំ នាម អារាម អារាមុបចាហ ចោរានំ នំវិដ្ឋោកាសោ និស្សតំ ភុត្តោកាសោ និស្សតំ បំតោកាសោ និស្សតំ និសិន្នោកាសោ និស្សតំ និបន្នោកាសោ និស្សតំ ។ សប្បដិភយំ នាម អារាមេ អារាមុបចាហ ចោហរំ មនុស្ស ហតា និស្សន្តំ វិលុត្តា និស្សន្តំ អាកោដិតា និស្សន្តំ ។ យោ បនាតំ យោ

វិនយបិដក មហាវិភង្គ

(៤១៤) តាក្យថា **ទីសេនាសន: ទាំង** ទ្បាយណាមួយដែលមាន នៅក្នុងព្រៃ គឺទីសេនាសន:យ៉ាងជិតបំផុតត្រឹម ៥០០ ដូរធ្នូអំពី (សុក ហៅ ថា សេនាសន:តាំងនៅក្នុងព្រៃ ៗ ដែលហៅថា ទីបែកបដោយរង្គៀស គឺ ទុកាសជាទីនៅ ទុកាសសម្រាប់បរិកោគ ទុកាសសម្រាប់ឈរនៅ ទុកាសសម្រាប់អង្គ័យនៅ ទុកាសសម្រាប់ដែកនៅ របស់ពួកចោរក៏ប្រា-កដក្នុងអារាម ឬក្នុង ទុបចារនៃអារាម ៗ ដែលហៅថា ទីបែកបដោយ ក្តី តឹមនុស្សទាំងទ្បាយដែលពួកចោរវាសម្ងាប់ វាប្នន់ វា វាយឬសំពងក៏ប្រាកដក្នុងអារាម ឬទ្បាបាររបស់អារាម ៗ ពាក្យថា 662

ជាដំទេសន័យកណ្ដេ ចតុត្ថសិក្ខាបទស្ស សិក្ខាបទរិភង្គោ

ឃាន់ ភោ ។ ទេ។ ភិត្តតិ ។ ទេ។ អយំ ឥមស្ម័ អត្តេ អជ៌ប្បេត្រា ភិក្ខុតិ ។ តថាវូបេសុ សេនា-ស ខេសូត៌ ឃុំប្រសុ សេនាស ខេសុ ។ អប្បដ៍សំវិនំតំ အမ စက္နင့္ စင္စီ က်ာင္စီနံ ၈ နဲ႔ မရိန္ မာရ ၁ អាកមំ អាកមុបចារំ ឋបេត្វា បដិសំវិធិតំ ឯតំ អប្បដ៍សំរិនិតំ នាម ។ បដំសំរិនិតំ នាម យោ តោច ឥត្តិ n បុរិសោ n អា អ n ម n ម + បញ្ចាំ ហ^(៤) អាកញ្ញា អាហេចេន៍ ឥត្តញ្ញាមស្បា ភន្លេ ទានន័យ ក^(m) កោជន័យ ក^(u) អាមារិយ៍ស្បូត័តំ ។ လင္ ေလာလင္လံု ေတာက် ေလာလင္လင္ရွိ အင်ိဳက္ရဲက်ေရာ ၅ សចេ សច្បដ៌គយំ ហោតំ សច្បដ៌គយឆ្តំ អាចិត្តាំតព្ំ ។ សចេ ហោតុ ភន្លេ អាមាវិយ៍ស្បត់តំ ភណតំ ចោរា វត្តញា មនុស្សា ឥត្ថមពរត្តំ អមសត្តថាតំ ។ យាតុយា ខជិសំនៃ តេស្កា ខាំកំពេ អាហាំយតំ រាតំ

∞_b_m_៤ ឪ.ម. បោត្តពេសុ ឥមេ វាសទួរ ន ហោត្តិ ។

បាដិទេសន័យកណ្ឌ សិក្ខាបទទី ៤ សិក្ខាបទវិភង្គ

ភិត្តណាមួយ មានសេចក្តីដូចគ្នានឹងសិត្តាបទទី១ នៃចារាជិកកណ្ឌ ។ ពាក្យថា ក្នុងទីសេនាសនៈទាំងទ្បាយមានសភាពដូច្នោះ គឺទីសេនាសនៈ ពំងឲ្យយមានសភាពបែបនេះឯង ។ ដែល ហៅថា គេមិនចានឲ្យដំណាំន ពេះចសហធម្មិតបុគ្គលទាំង ៥ មានឲ្យដំណ⁵ងហើយក្តី ការឲ្យដំណឹងនេះ ក៏គន់ ហៅថា គេមិនបានឲ្យដំណឹងដដែល ។ តារឲ្យដំណឹងក្នុងទីដទៃ ្រៅពីអាវាម ឬqបចាររបស់អាវាមក្តី ការឲ្យដំណឹងយ៉ាងនេះកំឈ្មោះ ថា គេមិនចានឲ្យដំណឹងដដែល ។ ដែល ហៅថា មាន គេឲ្យដំណឹង គឺបុគ្គលណាមួយទោះស្ត្រី ប្រសក្ដី មកកាន់អារាម ឬទបចាររបស់អារាម ជ្រាប់ (ចំពោះភិត្ត) ថា បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចំរើន ត្រកូលឈ្មោះនេះគេ នឹងទាំយកទាទទីយ:ឬកោដទីយ:(មកប្រគេន)។ បើទីប្រកបដោយរង្កៀស ភិត្តត្រូវជ្រាបថា ទីប្រកបដោយរង្គ្លើស ។ បើទីប្រកបដោយភ័យ ចំពោះមុខ ភិត្តត្រវជ្រាបថា ទីប្រកបដោយភ័យចំពោះមុខ ។ បើទាយក និយាយថា បភិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចំរើន សេចក្តីរង្វៀសក្តី សេចក្តីភ័យ ក្តភិលើកឲុកចុះ ជនមុខជានឹងទាំយក ខាទនីយ:ថ្មកោជន័យ:មកមិន ទាន៤ (នោះ) ភិត្ត្តត្រវនិយាយនឹងព្លុកចោរថា ដ្បិតមានពួកមនុស្ស គេន៍ឹងចូលមកក្នុងទីនេះ អ្នកទាំងទ្យាយចូរថយចេញសិន ។ តាល ទាយកឲ្យដំណ[ឹ]នថានឹងប្រគេនប**ប េតែទាយក**នោះត្រឲ្យបំជានាំយក

662

វិនយបិដិកេ មហាវិកង្កោ

បដំសាំនំតំ នាម ។ កត្តេន បដ៏សាំនំតេ តស្ស បកែក អាមាយៃតំ វន់ បដិសំនៃតំ ១.ម ។ ទាននី-យេន ខនិសវិនិតេ តស្ស ខរិកំពេ អាហរិយត៌ រនៃ ပင်း ကို အေမ က က လေ စင်း ကို အေ ဖေ က ကို កុលេ មនុស្ស ទានន័យ វា កោជន័យ វា អាមារន្តំ រន់ បដិសំវិនិនំ នាម ។ តាមេន បដិសំវិនិនេ យេ နည့် စားမ မင်္ဂလ်ပ် စာဗဗ္ဇက္က စာဗ္ဇက္က ပု စာဗုန္တက္က ပု អាហារត្ថំ ៧តំ បដិសំវិតិតំ ជាម ។ ឬកេជ បដិសំ-វិនិតោយ តស្មឺ ឬកេ មនុស្សា ទានន័យ វា កោជន័យ ។ ហហរត្ថិ ៧នំ ចដំសំវិនិនំ នាម ។ ទានន័យ នាម បញ្ កោជនាន៍ យមគាល់គំ សត្ថាហកាល់គំ ഗ്നിപ്റ്റ് നിര്ണ് നിന്ന് നമമ്ധ് മായ ന កោជន័យ នាម បញ្ កោជនាន៍ ខ្មិននោ តុម្នាសោ សត្ត ទញ្ជោ មំសំ ។ អដ្ឋារាមោ លាម បរិកាំត្តស្ស

6 லை

វិនយចិដក មហាវិភង្គ

បរិវាវរបសចមវនោះមកប្រគេនវិញ នេះហៅថាមានគេឲ្យដំណឹងវែដ៖ ។ កាលទាយកឲ្យដំណឹងថា នឹងប្រគេនកត្ត តែទាយកនោះត្រទ្យប់ជានាំយក បរិវាវរបស់គត្តនោះ ប្រគេនវិញ នេះ ហៅថាមានគេឲ្យដំណឹងដែរ y កាលបើពយកធានឲ្យដំណឹងថានឹងប្រភេនទាទន័យ: តែទាយកនោះ ត្រឲ្យបំជានាំយកបរិវាររបស់ទាទនីយៈនោះប្រគេនវិញ នេះក៏ហៅថាគេ ចានឲ្យដំណឹងដែរ ។ កាលបើទាយកគេចានឲ្យដំណឹងថាត្រកូលនោះនឹង បៃគេន មានពូកមនុស្សណា ក្នុងត្រកូលនោះគេនាំយកទាទន័យ:ឬកោដ-ន័យ:មកប្រគេន នេះក៏ហៅថាគេបានឲ្យដំណឹងដែរ ។ កាលបើទាយក គេបានឲ្យដំណឹងថាអ្នកស្រុកគេនឹងប្រគេន មានពួកមនុស្សណាក្នុងស្រុក នោះគេនាំយកទាទន័យៈឬកោជន័យៈមកប្រគេន នេះកំហៅថាគេបានឲ្យ ដំណឹងដែរ ។ កាលបើទាយកគេបានឲ្យដំណឹងថា ប្រជុំជនគេនឹង(បគេន មានពូកមនុស្សណា ក្នុងប្រជុំជននោះគេនាំយកទាទនីយ: ឬ កោជន័យ:មក ប្រគេន នេះកំហៅថាគេបានឲ្យដំណឹងដែរ ។ ដែលហៅថា ទាទទ័យ: គឺវៀវលែងកោជនទាំង៥ យ៉ាង ទឹងរបស់ជា យាមកាលិត សត្តាហកាលិត នឹងយាវដ៏វិកចេញ ក្រៅពីនោះហៅថាទាទន័យ:ពំងអស់។ ដែលហៅថា เกาสรีพ: ตุระณ์เกาสรชพารีลิตุพอ ร์ (พ.ช. อ ร์เค)ยอ (ลื อ សាច់ឲ្យ ដែល ហៅថា ខាងក្នុងអារាម គឺខាងក្នុងអារាមនៃអារាម

បាដិទេសន័យកណ្ដេ ចតុត្ថសិក្ខាបទស្ស អាបត្តិវាពា

អាវាមស្ប អន្តោអាវាមោ អបរិក្ខិត្តស្ប ឧបចាពេ ។ អតិលានោ នាម សក្តោត បិណ្ឌាយ ចរិតុំ ។ កំហានោ នាម ឧ សក្តោត បិណ្ឌាយ ចរិតុំ ។ អប្បដិសំវិនិតំ អតិលានោ ទានិស្បាមិ ភុញ្ចិស្បាមីតំ បដិក្តណ្ឌាត៌ អាបត្តិ ឧុត្តដស្ប ។ អន្លោញាប អន្លោញាហ អាបត្តិ ទាដំនេសន័យស្ស ។

(៤១៩) អប្បដ៌សំរិធំតេ អប្បដំសំរិធំតសញ្ញី ទាន-ជ័យ ។ ភោជជ័យ ។ អជ្ឈារាម សហត្ថា បដ៌ក្កហេត្វា អតិលានោ ទានតំ ។ កុញ្ចតំ ។ អបត្តិ ទាដ់នេស-ជ័យស្ប ។ អប្បដ៌សំរិធំតេ វេមត៌ កៅ ទានជ័យ ។ កោជជ័យ ។ អប្បដ៌សំរិធំតេ វេមតិ កៅ ទានជ័យ ។ កោជជ័យ ។ អជ្ឈារាម សហត្ថា បដ៌ក្កហេត្វា អតិ-លានោ ទានតំ ។ កុញ្ចត៌ ។ អបត្ថិ ទាដ់នេសនី-យស្ប ។ អប្បដ៌សំរិធំតេ បដំសំរិធំតសញ្ញី ទានជ័យ ។ កោជជ័យ ។ អជ្ឈារាម សហត្ថា បដ៌ក្កហេត្វា អតិលានោ ទានតំ ។ កុញ្ចត៌ ។ អបត្ថិ ទាដ់នេសនី-យស្ប ។ យមតាលំតាំ សត្វាហភាលំតាំ ហៅ-ដំរិតាំ អាហាត្ថោយ បដ៌ក្កណ្ឌាតំ អាបត្តិ ខុត្តាដស្ប ។

しのの

រោឌិទេសន័យកណ្ឌ សិក្ខាបទទី ៤ វារៈដែលត្រូវអាបត្តិ

ដែលមានរបង ឬ ១ បចារទៃអាវាមដែលឥតរបង ។ ភិក្ខុណាដែលអាច ទឹងដើរទៅចំណូថាតថាន ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាគ្មានដម៉ី ។ ភិក្ខុណាដែល មិខអាចនឹងដើរទៅចំណូថាតថានទេ ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាមានដម៉ី ។ ភិក្ខុ ទិនមានជម្ងឺទទួលយកទាទន័យ:ឬកោជន័យ: ដែលទាយកឥតឲ្យដំណឹង ដោយគិតថា អាគ្មាអញនឹងទំពាស៊ី នឹងបរិកោគ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិត្តុ ត្រូវអាបត្តិថាដិទេសន័យ: គ្រប់ ។ វ៉ាវ:ដែលលេបចូលទៅ ។

(៤១៤) ទាយកមិនបានឲ្យដំណឹង កិត្តមិនមានជម្ងឺសំគាល់ថា ទាយកមិនបានឲ្យដំណឹង ហើយទទួលយកទាទន័យ:ក្តី កោជន័យ:ក្តី ដោយដៃរបស់ទូនទាងក្នុងអារាម (យកមក) ទំពាស៊ីឬបរិកោគ (ត្រ កាបក្តិបាដំទេសន័យ: ។ កិត្តមិនមានជម្ងឺមានសេចក្តីសង្ស័យក្នុងរបស់ដែល ទាយកមិនទាន់បានឲ្យដំណឹង ហើយទទួលយកទាទន័យ:ក្តី កោជន័យ:ក្តី ដោយដែរបស់ទូនទាងក្នុងអារាម (យកមក) ទំពាស៊ីឬបរិកោគ (តិវិអា-បក្តិបាដិទេសន័យ: ។ ទាយកមិនបានឲ្យដំណឹង កិត្តមិនមានជម្ងឺសំគាល់ ថាទាយកបានឲ្យដំណឹង ហើយទទួលយកទាទន័យ:ក្តី កោជន័យ:ក្តី ដោយដែរបស់ទូនទាងក្នុងអារាម (យកមក) ទំពាស៊ីឬបរិកោគ (តាវអា-បុត្តិបាដិទេសន័យ: ។ ទាយកមិនបានឲ្យដំណឹង កិត្តមិនមានជម្ងឺសំគាល់ ថាទាយកបានឲ្យដំណឹង ហើយទទួលយកទាទន័យ:ក្តី កោជន័យ:ក្តី ដោយដែរបស់ទូនទាងក្នុងអារាម (យកមក) ទំពាស៊ីឬបរិកោគ (តាវអាបក្តិ បុរសជាយដែរបស់ទូនទាងក្នុងអារាម (យកមក) ទំពាស៊ីឬបរិកោគ (តាវអាបក្តិ បាដិទេសន័យ: ។ កិត្តទទួលរបស់ជាយាមកាលិក សត្តាហាកាលិក នឹង បស់ជាយាវជីវិក ដើម្បីប្រយោជន៍ជាអាហារ (តាវអាបត្តិទុក្ខដ ។

රගුඉ

អដ្តេចមារ អដ្តេចមារ អាចត្តំ ឧត្តាដស្ស ។ បដំសំនៃតេ អប្បដំសំនៃតសញ្ញី អាចត្តំ នុត្តាដស្ប ។ បដិសាំជិតេ ឋមតំ កោ អបត្ថំ នុក្កដស្ប ។ បដិសំ ริธิเล ยะีงริธิลงฏี หญยลิ ๆ (៤០៦) អនាបត្តំ បដំសំវិនិតេ គំលានស្ស បដំ. ស់នៃនេ ភ គំលានស្ស ភ សេសគំ ភុញ្ញតំ ពហា. វាមេ បដិក្កហេត្វា អន្តោអារាមេ កុញ្ចត៌ តត្តូ ជាតក់ မွယ် ဂ နားငံ ဂ ဗန္ဂံ ဂ ဗုဗ္ဗံ ဂ ဧလံ ဂ နုရွာန်ာ យាមកាល់កំ សត្តាហកាល់កំ យាវជីវិកំ សត៌ បច្ចុយេ បរិភុញ្ញន៍ នុម្មត្តតាស្បា អានិតាម្មិតាស្បានំ⁽⁰⁾ ។ ១ ឥតោ ឃរំ តស្សទ្ទាន់ អញ្ញាតិកា បរិដ្ឋាយ វោសាសន្តំ ន និវារយេ សេក្ខសម្មតទាខេន អារញ្ញភោជនេន ជាតំ កត្ថចំ បោត្តកេ ទិស្សតំ ។

វិនយបិដកេ មហាវិកង្កោ

6006

វិនយូបិដក មហាវិភង្គ

ភិត្តត្រូវអាបត្តិ ទុក្កដ ត្រប់ ៗ វារ:ដែលលេបចូលទៅ ។ បេសដែលទាយក ជានឲ្យដំណឹងហើយ ភិត្ត្**សំ**គាល់ថាគេមិនបានឲ្យដំណឹង ទៅវិញ ត្រវ អាបត្តិទុក្ខដ ។ របស់ដែលទាយកបានឲ្យដំណឹងហើយ កិត្តមាន សេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ របស់ដែលទាយកបានឲ្យដំណឹន ហើយ ភិត្តសំគាល់ថា គេបានឲ្យដំណឹងមែន មិនត្រវអាបត្តិ ឡើយ $(c_{0}b)$ nt: ដែលមិន ត្រាវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទ នេះមាន ៤ យានី)ត់របស់ដែលទាយតធានឲ្យដំណឹង ១ ភិក្ខុមានជម្ងឺ ១ ភិក្ខុទាន់ទាទន័យ: ឬកោជន័យ:ដែលសល់អំពីភិត្តដែលគេបានឲ្យដំណឹង ថ្មអំពីភិត្តមានជម្ងឺឲ ភិក្ខុទទួលយកទាទន័យ:ឬកោជន័យ:ពីទាង[ក្រៅអារាម (ហើយយកមក) ធានខាងក្នុងអារាម ត្រុំភ្លានមើមឈើក្ដី សំបកឈើក្ដី ស្លឹកឈើក្ដី ដា ឈើក្តី ផ្ទៃឈើក្តី ដែលដុះនៅទាងក្នុងអារាមនោះ ១ កាលបើមានហេតុ ភិត្ត្ថតាន់របស់ជាយាមកាលិក សត្តាហកាលិក នឹងរបស់ជាយាវជីវិក ជានទ ភិត្តធតទ ភិត្តដើមបញត្តិទ $(^{0})$ ។

 តអំពីនេះទៅ មានបាលីប៊្រាកដក្នុងគម្ពីរខ្លះថា ឧទ្ទាននៃបាដិទេសនិយកណ្ឌនោះថា(មាន ៤ សិក្ខាបទ)តំ ភិក្ខុចូលទៅកាន់ចន្លោះស្រុកហើយទទួលយកចង្ហាន់អំពីដៃភិក្ខុនីដែលមិនមែនដា ញាតិ ១ ភិក្ខុមិនហាមឃាត់ភិក្ខុនីដែលកំពុងបង្គាប់បញ្ហាគ្រិហស្ថ ១ ការឲ្យនូវសេក្ខសម្មតិ ១ ការបាន់ចង្ហានក្នុងសេតាសនះតាំងនៅក្នុងព្រៃ ១ ។ மறை

ជាដិទេសន័យកណ្ដេ ខតុត្ថស័ក្ខាមទស្ស ឧទ្ទេសាវសាន់

(៤០៧) ឧន្ទ័ដ្ឋា ទោ អាយស្មន្តោ ខត្តារោ ទាដ់នេ-សនីយា ឧម្មា ។ តត្តាយស្មន្តេ បុច្ឆាមំ កាថ្វិត្ត បរិសុន្ទា ឧត្ថិយមរ្លិ បុច្ឆាមំ កាថ្វិត្ត បរិសុន្ធា តតិយមរ្លិ បុច្ឆាមំ កាថ្វិត្ត បរិសុន្ធា បរិសុន្ធេត្តាយស្មន្ថោ តស្មា តុណ្ណី ។ ឯវមេតំ នារយាមតំ ។

លដំទេសន័យកណ្ដំ និដ្ឋិត ។

ជាដីទេសន័យកណ្ឌ សំភ្លាបទទី ៤ ឧទ្ទេសាវសាន

(៤១៧) បពិត្រលោកដ៏មានអាយុពំងិទ្យាយ អាបត្តិចុាដំខេសនី-យៈពំង ៤ ខ្ញុំបានសំដែងរួចហើយ ។ ខ្ញុំសូមសូវអស់លោកដ៏មានអាយុ ក្នុងអាបត្តិពំងនោះ លោកពំងិទ្យាយដាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ខ្ញុំសូមសូវ ជាតំរប់ពីរដងផង លោកពំងិទ្យាយដាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ខ្ញុំសូមសូវដា តំរប់បីដងផង លោកពំងិទ្យាយដាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ លោកដ៏មាន អាយុពំងិទ្យាយដាអ្នកបរិសុទ្ធហើយក្នុងអាបត្តិពំងនេះ ព្រោះហេតុនោះ បានជាលោកស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំចាំទុកនូវសេចក្តីបរិសុទ្ធិត្រង់ការស្ងៀម នៅនេះឯង ។

ពាដីទេសន័យកណ្ដូ ២បំប៉ុណ្ណែះ ។

សេក្ខិយកណ្ដំ

နံ၊ မ၊ စာ စားက ကို စာ စားစားစားက ကို စားက ကိ စားစားစားက ကို စားက ကို

ឋរិមណ្ឌលវិគ្គោ ធព្វីសតិ សារុប្បា

(၆၈၀) (၈၀ လမယာစ ရုန္မာ ၈၈၈ (၈၈၀) ာက်ကို (၁၈၀) (၈၀ လမယာစ ရုန္မာ ၈၈၈ (၈၈၀) ကို စစ လမယာစ စင္ခုန်တာ နိုက္က စုန္မာ စုန္နာ စစ္တာရဲ့ ဂိုစာစေရဲ့ ကင်္ပ စာ စာမ လမဏာ လက္မျ-စစ္တာရဲ့ ဂိုစာစေရဲ့ ကင်္ပ စာ စာမ လမဏာ လက္မျ-စရဲ့တာ စုဂုနာစီ စစ္မာနာစီ ရဲလးမွာရာ ဖို႔လေလျှနဲ့ လေယျမာစိ ခိုတီ ကာမကာခိုးစာခံ ၈ ကမ္ဘာရဲ စိုထရွာခံ ကိုက္က္က (၈၈ ၈ နိုက္က မစ္ခါစာ ၈ စစ္တာရာ ဂိုစာစေရာစိ ၈ ကေ ၈ နိုက္က မစ္ခါစာ ၈ စစ္တာနဲ့ တာ ဂုန္တာ ၈ ၈ ကေနာက္ကို မစ္ခါစာ ၈ စာမ စစ္စန္ပံတာ

សេក្តិយកណ្ហ គប្យ៉សិត្យទាំងនេះតែងមកកាន់ទុទ្ទេស IJ បរិមណ្ឌលវគ្គ សារុប្យ មាត៤১ (៤១៤) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ កាលសម្រេចឥរិយា-ឋថនៅក្នុងវត្តជេតវន វបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ដី ជិតក្រុងសាវត្តី ។ សម័យ នោះឯង ពួកធព្វគ្គិយកិត្តុស្តៀកស្សង់ឲ្យស្វយមុខខ្វះ ស្វយកោយខ្វះ ។ មនុស្សទាំនទ្យាយក៏ពោលទោស គឺ៖ដៀល បន្ទុះបង្គាប់ថា សមណៈទាំន ទ្យាយជាសក្យបុត្រមិនសមបើនឹងស្ងៀកស្បូងឲ្យស្ទុយមុខខ្វះ ស្ទុយកោយ ខ្វះ ដូចជាពួក គ្រហសដែលជាអ្នកបរិកោគកាមសោះ ។ ភិត្តទាំងទ្បាយ ចុនឲ្មមនុស្ស ទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ y ពុកភិត្តណាដែលមានសេចក្តី (ចុាថ្នាតិច ។ ថេ ។ ភិត្តទាំងនោះកំពោល ពេល តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា គួរបើដែរ ពួកធព្វគ្គិយភិត្តហ៊ាន

ភិត្ត មុរតេរបំ បន្តតោបំ ងលម្លេនា ធំរាសេស្បត្តិតំ ។ หชเดา หลุก มิลผู้ อํลาเล มิลผู้ ยสรณภ ជម្មឹ កាខំ កាត្វា ភិក្ខុសន័្យ សន្និចាតា ចេត្វា စစ္စက်ိဳးက မိုက္က စိုပဲသို့ ကိုက်ိဳး မိုက်ိဳး ကိုက်ိဳး ម្ភាតេទិ បន្តតេទិ នុលម្ពេន្តា និវាសេថាតិ ។ សខ្ចុំ အဆင်္ဂရဲ ကိုအားကို အားရာ အဆင်္ဂ ကို ဆို အားမ ခုုမ္က မောဏဗိုးလာ ဗုၢ၏စီ စင္မူ၏စီ ရဲလုုမ္ရွင္ဆာ និកសេស្ទដ នេះ ទោយបុរីសា អព្យសន្នាន់ កំ រ) ស្មា ចន កិត្តា៥ ឥមំ សិត្តាមនំ នុន្តិសេយ្យ៩ មនៃស្គាល់ និវាសេសក្រទ័ន សិត្តា ការណ៍យ ។ ဗၢိဳမယ္စာ ကို စံကေနာက္ခံ အခ်ိဳမယ္စာ ကို ဆိုရမ္စာက္စကို ខដ៍ច្នានេះខ្លួន ។ យោ អនានវ័យ ខដំខ្វូ ពុះតោ ភ បច្ចតោ វា ខ្ញុំលម្លេត្ត គិវាសេភិ អាមត្តិ ឧុត្តដស្ប ។

សេក្ខិយកណ្ដេ បរិមណ្ឌលវគ្គស្ស ធព្វីសតិ សារុប្បា

សេក្ខិយកណ្ឌ បរិមណ្ឌលវត្ត សារុញ ៤៦

ស្វៀកស្បន៍ឲ្យស្វុយមុខខ្វះ ស្វុយក្រោយខ្វះ ។ ខណ:នោះ ភិក្ខុទាំងនោះកំ ក្រាបចូលរឿងនុះចំពោះ ទ្រេះដ៏មាន ទ្រះភាគជាម្ចាស់។ ក្រោះទីទាននេះ ដំ ណើរនេះ ព្រះដ៍មាន ព្រះភាគ ទ្រង់ធ្វើធម្មឹកថា ហើយ ត្រាស់ឲ្យ ប្រជុំភិត្តសង្ឃ ហើយ ទ្រង់សូរចំពោះ ទៅពួកធព្វគ្គិយភិក្ខុថា ម្នាលភិក្ខុទាំង ឡាយ បានឲ្យ ថាអ្នកទាំងទ្បាយស្ងៀកស្បង់ស្ងួយមុខខ្វះ ស្ងួយក្រោយខ្វះ ពិតមែនឬ ។ ពូកធព្វគ្គិយភិត្ថុកាបទូលថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តា (ជាស ពិតមែន ។ ព្រះ ពុទ្ធដ៏មានដោគទ្រន់ត្រាស់តិះដៀលថា ម្នាលមោយបុរសពំងឡាយ អ្នក ទាំងទ្បាយមិនសមបើនឹងស្លៀកស្បង់ឲ្យស្ងួយមុខ១្វះ ស្ងួយក្រោយខ្វះទេ ម្នាលមោយបុរសទាំង ឡាយ អំពើនេះនឹងបាននាំឲ្យដែះថ្នាដល់ដនទាំង ទ្បាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្ងា ថ្មនាំឲ្យរឹងរឹតតែជែះថ្វាដល់ជនទាំងទ្បាយដែល ជ្រះថ្វាវុចហើយក៍ទេដែរ ។ បេ ។ ម្នាលកិត្តទាំងឲ្យាយ អ្នះទាំងទ្យាយៈ **គប្បី**សំដែងទ្បើងនូវសិត្តាបទនេះយ^{៉ឹ}ងនេះថា ก็กูลบาเต็เงบก็มีกุก ឋា អញន៍ងស្ងេក(ស្បង់)ឲ្យជាបមៃណ្ឌល ។

ភិត្តត្រវស្លៀកឲ្យជាបរិមណ្ឌល គឺបិទជាំងមណ្ឌលផ្ចិត^(๑)មណ្ឌល ជន្នន៍^(២) ។ ភិត្តណា អាស្រ័យសេចក្តីមិនអើតើ ហើយស្ងៀកឲ្យស្វុយមុខ ឬស្វុយកោយ ត្រវអាបត្តិទុក្កដ ។

វិនយបិដកេ មហាវិភង្គោ

អនាមត្តិ អសញ្ចុំថ្ង អសតិយា អជានន្តស្បា កិលា-ឧស្បា អាមនាសុ ឧម្មត្តតាស្បា អានិតាម្មិតាស្បាតិ ។ (៤០៩) សាវត្ត័នំធានំ⁽⁰⁾ ។ តេខ ទោ មន សមយេន ឧព្វក្តិយា កិត្ត្ បុរតោមិ មក្ខតោមិ ឱលម្ពេន្តា ទារមន្តិ ។ មេ ។ មរិមណ្ឌលំ ទារុមិស្បាមីតិ សិត្ត្វា តារណីយា ។

មវិមណ្ឌលំ ចារុចិតព្ំំ នភោ កាណ្ណេ សមំ កាត្វា ។ យោ អនានរៃយំ មដិច្ច បុរតោមិ មច្ឆតោមិ និលម្លេត្តោ ចារុមតិ អាមត្តិ ឧុត្តាដស្បូ ។

អនាពត្តំ អសញ្ចុំថ្ងូ អសត៌យា អជាឧន្តស្បូ កំហ-ឧស្បូ អាបនាសុ ឧទ្មត្ថកាស្បូ អាឧិតាថ្មិតាស្បាត់ ។

២ឆ្នាំ សាវត្ថ័និទានំ ទិស្សតិ តត្ថ តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថ័យំ វិហរតិ
 ដេតវនេ អនាថបិណ្ឌិតស្ស អារាមេតិ បាលិ ហោតិ ។

6 ற த

វិនយប៌ជិត មហាវិភង្គ

ក់វះដែលមិនត្រវិអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៧យាំង) គំភិត្តុមិន ភ្វៃងឲ ភិត្តុមិនមានសតិ ឲ ភិត្តុមិនដឹង១ន ឲ ភិត្តមានជម្ងឺ ឲ ភិត្តមានសេចក្តី អន្តរាយ ឲ ភិត្តុធ្លត ឲ ភិត្តុដើមបញ្ញត្តិ ឲ ។

(៤๑๙) សាវត្ត័និទាន ។ សម័យនោះឯង ពួកធព្វគ្គិយភិក្ខុដណ្ដារ (ច័ពវ) ស្វុយមុខខ្វះ ស្វុយកោយខ្វះ ។ ថេ ។ ទ្រង់ត្រាស់ថា ភិក្ខុគញ្ជីធ្វើ សេចក្តីសិក្សាថា អញនឹងដណ្តប់ (ច័ពវ) ឲ្យដាចរិមណ្ឌល ។

ភិត្តុគប្បីដណ្តប់ឲ្យដាបរិមណ្ឌលគឺ ធ្វើខ្វវជាយទាំងពីវឲ្យត្រឹមស្មើ គ្នា ។ ភិត្តុណា អាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ ដណ្តប់ (ចីពវ) ឲ្យស្ទុយមុទទួ៖ ស្វយកោយខ្វះ ភិត្តនោះត្រវអាបត្តិទុក្កដ ។

វារ:ដែលមិន ត្រូវអាបត្តំ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន៧យា៉ង) គឺកិត្តមិន ក្វែង១ កិត្តមិនមានសតិទ កិត្តមិនដឹង១ន១ កិត្តមានដម្ងឺ១ កិត្តមានសេចក្ត័ អន្តរាយ១ កិត្តត្ត តិ កិត្តដើមបញ្ញត្តិ១ ។

(៤២០) សាវត្ត័និទាន ។ សម័យនោះឯង ធព្វគ្គិយកិត្តទាំងទ្បាយ បើកចំហនូវកាយ^(ອ) ហើយដើរទៅក្នុងចន្លោះផ្ទះ (គឺក្នុង(សក) ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់ថា កិត្តគប្បីធ្វើសេចក្តីសិក្សាថា អញនឹងបិទជាំងឲ្យល្អដើរទៅ ក្នុងចន្លោះផ្ទះ ។

តំភំក្ខុមិនបានបំទបាំងកាយឲ្យដាមវិមណ្ឌល ។

សេក្ខិយកណ្ដេ បរិមណ្ឌលវត្តស្ស ឆព្វីសតិ សារុប្បា សុច្យជិច្ចខ្មេន អន្តរយរេ គន្តត្វំ ។ ហេ អនានវិយ័ ខដំចូ តាយ់ ហិត្វា អន្តរឃរ កត្មតំ អាមត្តំ នុត្តាដ ស្ម ។ អនាបត្តិ អសញ្វិច្ច អសតិយា អជាឧត្តស្ប តំលានស្បូ អាបនាសុ នុម្មត្ថភាស្បូ អានិតាម្មិតាស្បាត់ ។ (៤៤០) សាវត្ត័ធំនានំ ។ គេន ទោ បន សមយេន នព្វភ្តំយា ភិត្ត្ តាយំ វិវិត្យា អន្តរឃារ ជំសឺនភ្នំ ។ ចេ។ សុខ្យដ៏ខ្លួរ អន្តរយពេ និស័និស្សាទ័តិ ស័ត្វា តារណ៍យា ។ សុខ្យដិច្ចផ្ទេជ អន្តរឃរេ និសីនិតព្ំ ។ យោ អនានយៃ ខដិទ្ធ កាយ វិវវិត្វា អន្តរយរ និស័នត៍ អាបត្តំ នុត្តាដស្ស ។

しのの

6 m m

សេក្ខ័យកណ្ឌ បរិមណ្ឌលវគ្គ សារុប្ប ៤៦

ភិត្តត្រូវចិទធាំង^(១)ឲ្យល្អដើរទៅក្នុងចន្លោះផ្ទះ ។ ភិត្តុណា អាស្រ័យ សេចក្តីទិនអើតើ ហើយបើកចំហកាយ ដើរទៅក្នុងចន្លោះផ្ទះ ត្រូវ អាមត្តិទុក្កដ ។

វារ:ដែលមិន ត្រវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៧ យ៉ាន) គឺកិត្តមិន ក្វែង១ កិត្តគានសតិ១ កិត្តមិនដឹង១ន១ កិត្តមានជម្ងឺ១ កិត្តមានសេចក្តី អន្តរាយ ១ កិត្តតួត១ កិត្តដើមបញ្ញត្តិ១ ។

(៤৬๑) សាវត្ត័និទាន ។ សម័យនោះឯង ធព្វគ្គិយភិត្ត្តទាំងឡាយ បើកចំហកាយអង្គុយក្នុងចន្លោះផ្ទះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់ថា ភិត្តុគហ្ជីធ្វើ សេចក្តីសិក្សាថា អញនឹងបិទជាំង (កាយ) ឲ្យល្អអង្គុយនៅក្នុងចន្លោះផ្ទះ ។ ភិត្តុត្រូវបិទជាំង^(*)ឲ្យល្អអង្គុយនៅ ក្នុងចន្លោះផ្ទះ ។ ភិត្តុណា អាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ ហើយចើកចំហកាយអង្គុយនៅ ក្នុងចន្លោះផ្ទះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

 អដ្ឋកថា ថាមិទបាំងឲ្យល្អ គឺមិនទទូរក្សាល អធិប្បាយថា ភិត្តនឹងចូលទៅក្នុងស្រុកត្រូវ យកចីតារមកដាក់គ្របលើស្ថា ពាក់ក្នុំហើយយកជាយទាំងពីរបិទបាំងក រួចហើយធ្វើចុងមុំទាំង ពីរឲ្យគ្រឹមស្មើគ្នា ហើយប្រទូលចូលមក រួចបិទបាំងដរាបដល់ភ្នែកដៃ ហើយគប្បីដើរទោ ។
 អដ្ឋកថា ថាភិត្តដលាន៍ងអង្គុយនៅក្នុងស្រុក ត្រូវបើកកាយខាងលើតាំងពីកញ្ចឹងករហូតដល់ ក្បាល ខាងដៃតាំងពីត្រឹមភ្នែកដែទៅចុងម្រាម ខាងដើងតាំងពីចុងកំភួនដើងទៅខាងក្រោម ហើយគប្បីអង្គុយចុះ ។ វិនយប៌ជំពេ មហាវិភង្គោ

မေဒာင်္ခန္နဲ့ မလက္ခိဳင္ မလခ်ဲလာ မရာစစ္ရွိလ္မွာ က်ဲလ္-လေျ ဂံလ္ပအေလျ မာဗအလု နမ္ခန္ရွာကလျ မာစီ-ကမ္ခရာလဂ္ဂရဲ ၅

ឧយរមស ឧប (១) ឧភា ខនា ខ ខំធន់ឆ្នាំសេ (២២២) ឧព្វភ្កំ លា ភ្នំត្នា បន្តម្បិ ខា ខេត្តា ភីឌ្ហាបេ ឆ្នាំ ស្ត្រុង កាស្តាសាក្រ សាសុំតោ អន្តរយព កម៌ស្សាម័តំ សិក្តា កាណីយា ។

សុសុំគេន អន្តរឃារ កន្ត្ញុំ ។ យោ អនានរិយ៍ ៦ដំបូ មាត្តំ វា ចានំ វា កើន្យាមេត្តោ អន្តរឃារ កច្ឆតិ អាមត្តិ ឧុត្តដស្ប ។

អនាបត្តិ អសញ្ចិច្ច អសតិយា អជាឧទ្ទស្ស កំណ-សស្ស អាបនាសុ ឧទ្មត្តតាស្ស អាឱតាម្និតាស្សាតិ ។ (៤៤៣) សាវត្តិ៍នំនានំ ។ តេន ទោ បន សមយោន នព្វក្តិយា កិក្ខា ហត្ថមរ្លិ ចានទរ្លិ គើន្យា ខេន្តា អន្តរាយពេ និសីឧត្តិ ។ បេ ។ សុសុំ(តោ អន្តរាយពេ និសីឧស្សាមីតិ សិក្ខា ការណ័យា ។

රාත්

វិនយបិដក មហាវិភង្គ

hs: ដែលមិន ត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន៤យ៉ាង) គឺកិត្តូមិនក្លែងឲ ភិត្តគ្មានសត៌ឲ ភិត្តមិនដឹងទូនឲ ភិត្តមានជម្ងឺឲ ភិត្តដែលចូលទៅកាន លំនៅ ទុភិត្តមានសេចក្តីអនុវាយទុ ភិត្ត ភិត្ត ភិត្តដើមបញ្ជត្តិទុ 🕽 (៤ ৬ ৬) សាវត្ថ័និទាន ។ សម័យនោះឯង ធព្វគ្គិយកិត្ថទាំងឡាយ វាសដៃ ខ្វះ វាសជើង ខ្វះ ដើរទៅក្នុងចន្ទោះផ្ទះ ។ ចេ ។ ទ្រង់ត្រាស់ថា ភិត្ត្ គប្យីធ្វើសេចក្តីសិក្សាថា អញនឹងសង្រមឲ្យល្អដើរទៅក្នុងចន្លោះផ្ទះ ។ ភិត្តត្រវតែសង្រមឲ្យល្អដើរទៅក្នុងចន្លោះផ្ទះ ។ ភិត្តណាអាស្រ័យ សេចក្តីមិនអើតើ ហើយគ្រាត់គ្រាវែងដៃខ្វះ ជើងខ្វះ ដើរទៅក្នុងចន្លោះផ្ទះ ត្រវអាបត្តិទុក្ខដ ។ វារ:ដែលមិនត្រវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទ នេះមាន ៧ យ៉ាំង) គឺកិក្ខមិន ក្លែង ១ ភិត្តតានសត ១ ភិត្តមិនដឹង ១៩ ១ ភិត្តមានដម័ ១ ភិត្តមានសេចក្ដី អនុវាយ ទ ភិត្តធ្ល ត ភិត្តដើមបញាតិ ទ ។ ៤៤២៣) សាវត្ថ័និទាន ។ សម័យនោះឯង ធព្វត្តិយកិត្តទាំងឡាយ វាសដៃ ទូ៖ វាសដើន ទូ៖ អង្គុយក្នុងចន្លោះផ្ទះ ។ បេ ។ ៤ ន់ ត្រាស់ថា កិត្តគញ្ញី ធ្វើសេចក្តីសិក្សាថា អញន៍ងសង្រ៍មដោយល្អអង្គុយនៅក្នុងចន្ទោះផ្ទះ

សុសុំ(ទេន អន្តរយព និស័និនទាំ ។ យោ អនា-លើ បដំពូ ហន្តំ ។ ទាន់ ។ គីន្យាបេន្តោ អន្តរឃរ ឧំសិនតំ អាចតំ នុត្តដស្ប ។

អនាចត្តំ អសញ្វិច្ច អសតិយា អជាឧត្តស្បូ កំលា-နေလျှ မာဗအေလု နမ္မန္ခာကလျှ မာဒီကမ္မီကလျှော် 🤊 រលារធម្ម មុខ សេរ ខ្លួន ខេត្ត (១៩១) <u>ႊ၅ၟႜဂ္ဂ်ီယာ အီအ္က္က အတ် အတ် နူလေးကေရွာ မန္ဂ</u>ာဏာ កច្ចត្តំ ។ ខេ ។ ៥ ភ្នំតួច ភ្នុំ អន្តរយរេ កម៌ស្យាទ័ត៌ សំត្វា ការណ៍យា ។

នុំក្ខិតួចក្ខុជា អន្តរាយរោ កន្តព្វ យុកមត្ត បេក្ខា-ន្លេ ។ យោ អនានវិយ៍ ខដិទ្ធ នហំ នហំ នុំលោ-តេះឆ្នោ អន្តរយរេ កច្ចតំ អាចតំ នុត្តាដស្ប ។ អនាបត្តំ អសញ្ចុំ អសតិយា អជាឧន្តស្បូ កំណ-

နေလျှ မာဗအေလု နမ္ခန္စကလျှ မာဒိကာမွိကလျှန် ។

សេត្តិយកណ្ដេ បរិមណ្ឌលវត្តស្ស ធព្វីសតិ សារុប្បា

សេក្តិយកណ្ឌ ឋរិមណ្ឌលវគ្គ សារុប្ប ២៦

ភិត្តត្រវតែសន្នែមឲ្យល្អអង្គុយនៅក្នុងចន្លោះផ្ទះ ។ ភិត្តុណា អា ស្រ័យ សេចក្តីមិនអើតើ ហើយវាសដៃ ឬវាសដើងអង្គុយនៅ ក្នុងចន្លោះផ្ទះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ វារ:ដែលមិនត្រវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន៧យ៉ាង) គឺតិត្តូមិន ភ្លែង ១ ភិត្តគ្មានសតិ ១ ភិត្តមិនដឹង ១ ៩ ១ ភិត្តមានដម្ងឺ ១ ភិត្តមានសេចក្តី អន្តរាយ ១ ភិត្តធ្លត ១ ភិត្តដើមបញ្ជាត្តិ ១ ។ (៤৮៤) សាវត្តនិទាន ។ សម័យនោះឯង ពួកធព្វគ្គិយភិត្តូ កែទ្យេតមើល ត្រជំទីនោះ ។ ដើរទៅក្នុងចន្លោះផ្ទះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់

ថា ភិត្តគហ្លីធ្វើសេចត្តីសិក្សាថា អញនឹងមានភ្នែកសំឡឹងចុះដើរទៅកង ចន្លោះផ្ទះ ។

កិត្តត្រូវតែមានភ្នែកសំឡឹងបុះ ដើរទៅក្នុងបន្លោះផ្ទះ ក្រឡេកមើល តែមតែមួយដូរនឹម ។ កិត្តណា អាស្រ័យសេចក្តីមិនគើពើ ហើយក្រឡេក មើលត្រង់ទីនោះ ១ ដើរទៅក្នុងបន្លោះផ្ទះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ វាវ:ដែលមិនត្រវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន៧យ៉ាង) គឺកិត្តមិន ភ្លែង ๑ កិត្តគ្មានសតិ ๑ កិត្តមិនដងទូន ๑ កិត្តមានជម៉ឺ ๑ កិត្តមានសេចក្តី អន្តពយ ១ កិត្តគ្មាទ សិត្តដើមបញ្ជាត្តិ ១ ។

රගු ්

វិនយបិដពេ មហាវិភង្កោ

ឧយរមស ឧប ៤ ឧព ឧត ខ ខំ ខេតំឆ្នំសេ ២៩៩] រាយរន្លអ ក្លេតសាវ លំខ ក្តីតំ ឈរក្តំពួន នំសីន រាយរន្លអ ក្តាចត្តិតំនេ បា ខ្មែនភិនិត សិត្តា ការណ៍យ ។

နဲက္ခ်ဲရွာငက္ရာသာ မရွားယား ခ်ဲလ်နဲးရရှိ ယျခမန္ရ ပေးက္ခားရွာဝ က ယာ မဘာဝာိယ် ပင်္ဆင္ခ ဆတ် ဆတ် နဲးလားအားရွာ မရွားယား ခ်ဲလ်နေရဲ မာဗရွဲ ရှေက္ကင္ဆလျ က မဘာစရွဲ မလက္ခံင္ခ မလခ်ီယာ မဘာဝရွဲလျ ခံလာ-ဝေလျ မာဗရာလှ ဒမ္မရွာကလျ မာဒဲကမ္ခံရာလျာခံ က (၆၆၆) လားခိုခ်ဲရာသံ ၊ အေ ကေ ပဝ လမားယာရ ဘစ္စက္ရွိတာ အိက္ခ္တာ ခုရွာရွာရာကာ မရွားယား ခင္မရွိ ၅ ၊ ပေ က ေ စက္ခ်ာရွာကာယ မရွားယား ခမ္မလျာမီးရဲ လဲက္ခာ ကားလာယာ က ေ ဒက္ခ်ာရွာကာယ မရွားယား ခရွစ္ခံ ၅ ၊ ယာ မဆ-

នវិយ ខដិច្ច រាភាតោ វា ឧភាតា វា ឧភាបិត្វា

អនុវាឃារ កញ្ញុំ អាចត្តំ ខុត្តាដស្បូ ។

660

វិនយប៌ជត មហាវិភង្គ

(៤ ៤ ៥) សារត្ត័និទាន ។ សម័យ នោះ ឯង ពុកធញ្ញត្តិយកិត្ត កែឲ្យកះមិលត្រជ័ទិនោះ១ អង្គួយនៅក្នុងចន្លោះផ្ទះ ១លេ១ ទ្រង់ត្រាស់ ថា ភិត្តតប្តីឆ្នេីះសចក្តីសិក្សថា អញនឹងមានភ្នែកសំឡឹងចុះអង្គុយនៅ កងចន្ទោះផ្ទះ ។ គិត្តត្រីវតែមានភ្នែកសំឡូង៍ចុះត្រឹមមួយដូវន៍មអង្គុយនៅក្នុងចន្វោះ ផ្ទះ ។ ភិត្តណាអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ ហើយក្រទ្បេកមើលត្រង់ទី នោះ ១ អង្គ័យនៅកងចន្ទោះផ្ទះ ត្រវិអាបត្តិទុក្ខដ ។ វវរ:ដែលមិន តែវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៧ យាំង) គឺកិត្តមិន ក្វែង ទ ភិត្ត នេសត ទ , ភិត្ត មិនដឹង ទូន ទ ភិត្ត មានជម្ងឺទ ភិត្ត មាន เงยุ พรุกเมือง พรุกเม (៤៤៦) សាវត្ថ័និទាន ។ សម័យនោះឯង ធត្វគ្គិយកិត្តទាំងទ្យាយ សើយចីវរដើរទៅក្នុងចន្លោះផ្ទះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់ថា កិត្តគប្បីធ្វើសេចក្ដី សិត្យថា អញនឹងមិនចានសើយថីវៃដើរទៅក្នុងចន្លោះផ្ទះ ។ ភិត្តមិនត្រវ់សើយចីវរដើរទៅក្នុងចន្លោះផ្ទះទេ ។ ភិត្តណា អាស្រ័យ សេចក្ដីមិនអើពើ ហើយសើយចីវាខាងម្ខាងថ្មទាំងពីខោងដើរទៅក្នុងចន្ទោះ ផ្ទះ ត្រាវអាបត៌ទុកដ ។

បរិមណ្ឌលវគ្គោ បឋមោ ។

မဆစ္ရွိ မလက္နိဳင္ မလရိယာ မရာစင္ရလ္၊ အီလာင္အလူ ဘီလုဗဂရလ္၊ မာဗေဆလု ရမ္ခရ္စကလ္၊ မာင်ိဳကမ္ခ်ိုက္ခလ္ဂုရိ ။

ន ឧត្តិត្តតាយ អន្តរឃព និសីឌិតព្ំ ។ យោ អនានរិយំ ខដិច្ច ឯកតោ វា ឧភតោ វា ឧត្តិ ខិត្តា អន្តរឃព និសីឌត៌ អាខត្តិ ខ្មុត្តដស្ស ។

ឧយរមស ឧប ទេរ ឧតរ ។ នេឧ ទោ បន សមយេឧ ភ្លំនកៃ និ កាយក្តេក ស្ត្រីត្តា ស្ត្តិត្ត ។ បេ ។ ឧ ក្តិត្តភាយ អន្តរាយក ឧ កិត្តិត សិក្តា ការណីយ ។

-លកំប្រភព្គន៍ អសញ្ចុំចូ អសតិយា អជានទួរប្រកំល ។ កំប្រភាម្នំកាន់អេ ប្រភាគ្គម្នុ សរោមអា ស្រន

សេក្ខិយកណ្ដេ ឧដ្ឋត្សិកវគ្គស្ស ធព្វីសតិ សារុប្បា

660

សេក្ខិយកណ្ឌ បរិមណ្ឌលវគ្គ សារុប្ប ២ ៦

ท่រ:ដែលមិន តែវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខា**បទនេះមាន** ៧ យាង) គឺកិត្តមិន ក្លែង ១ ភិត្តគ្មានសត ១ ភិត្តមិនដឹង ១ន ១ ភិត្តមានជម្ងឺ១ ភិត្តមានសេចក្តី អនរាយឲ្រភិក្ខត្តឲ្រភិកដើមបញាតិឲ្ (៤៤៧) សាវត្ត័និទាន ។ សម័យនោះឯង ធព្វគ្គិយកិត្តទាំងទ្បាយ សើយចីវរអង្គួយនៅក្នុងចន្លោះផ្ទះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់ថា ភិក្ខុគហ្យីធ្វើ សេចក្តីសិក្យថា អញនិ៍ន៍មិនសើយចីវៃអង្គ័យនៅក្នុងចន្លោះផ្ទះ ។ (ស៊័យសេចក្តីមិនអើពើ ហើយសើយចឹងទាន់ម្ខាន់ថ្មទាំងពីទោងអង្គួយនៅ កងចន្ទោះផ្ទះ ត្រវអាបត្តិទុកដ y វារ:ដែលមិន តែវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺកិក្ខុមិន ក្លែង ១ ភិត្តគ្មានសត ១ ភិត្តមិនដឹង ១ ន ១ ភិត្តមានដម្ងឺ១ ភិត្តដែលចូល លាក្នុជអាវាស ១ ភ្នំត្តមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភ្នំតួនត ១ ភ្នំដើមបញ្ចត្តិ ១ ។

បរិមណ្ឌលវត្ថុជាបឋម ចប់ ។

ឧដ្ឋន្ត្រីពវិត្តោតិ កត្ថបិ បោត្ថកេ ទឹស្សភិ ។ ๖ ហសនមត្តន្តិ ៣៧េ កត្ថបិ
 ហេត្ថកេ ទិស្សត៍ ។

អនាបត្តិ អសញ្ចិច្ច អសតិយា អជាឧត្តស្ប កំលានស្ប បាសន័យស្មឺ វត្តស្មឺ មំហិតមត្តំ^(២)តាហតំ អាបនាសុ ឧម្មត្តតាស្ប អានិតាម្មិតាស្បាត៌ **។** (៤៤៤) សាវត្ត័និនានំ ។ គេន ទោ បន សមយេន

នុន្លក្សិតាយ អន្តរាយកេត្តព្ំំ ។ យោ អនានាំយំ បដំចូ មហាមាសំតំ មាសត្តោ អន្តរាយ កេច្ញតំ អាមត្តិ នុត្តាដស្ស ។

(៤៩៤) សាវត្ថ័នំធាន់ ។ តេន ទោ ខន សមយេន ពព្វក្តំយា កិត្តា មហាហសំតំ ហសន្លា អន្តរឃព កច្ចន្តិ ។ ខេ ។ ន នុដ្ឋក្សិតាយ អន្តរឃព កម៌ស្សាមីតំ សិត្តា កាណើយ ។

%ជ្ញត្សិតវគ្គោ^(*)

^{ទ្}ជ័ញ្ញិ៍ពវិត្ត

(៤៩៤) សាវត្ថ័និទាន ។ សម័យនោះឯង ធព្វគ្គិយកិត្ថទាំងទ្បាយ សើច ខ្លាំងដើរ ទៅក្នុងចន្លោះផ្ទះ ។ ២ ។ ទ្រង់ត្រាស់ថា កិត្តគប្បីធ្វើសេចក្ដី សិក្សាថា អញនឹងមិនសើចខ្វាំង ដើរទៅក្នុងចន្ទោះផ្ទះ ។ ភិត្តុមិន ត្រវសើច ទ្រាំងដើរទៅក្នុងចន្ទោះផ្ទះទេ ។ ភិត្តុណា អា ស្រ័យ សេចក្តីមិនអើតើ ហើយសើច ខ្លាំងដើរទៅក្នុងចន្ទោះផ្ទះ ត្រូវអាបត្តទុក្ខដ ។ វារ:ដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទ នេះមាន ៤ យ៉ឺង) គំភិក្ខុមិន ក្លែ ត្រុំត្ តានសតិ តិក្ខុមិនដឹង ទូន តិក្ខុមានដម្ងឺ តិក្ខុ ត្រាន តែ ធ្វើ ញញឹមក្នុងតែដែលគួញញឹម ១ កិត្តមានសេចក្តីអនុវាយ ១ ຕິກ ຈຸ ត្តទ ភិតដើមបញាតិទ **។** កូ ទុ ញូត (८৮४) សាវត្តនិទាន ។ សម័យនោះឯង ធព្វគ្គ័យភិត្តទាំង ទ្យាយ សើច ទាំងអង្គុយ នៅក្នុងចន្លោះ ផ្ទះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់ថា ລັກ តហ្វ៊ីធ្វើសេចក្តីសិក្សាថា អញទឹងមិនសើចទ្វាំងអង្គុយនៅក្នុងចន្ទ្រោះផ្ទះ ។ សេក្ខិយកណ្ឌេ ទម្ភកតវគ្គស្ម ធព្វីសតិ សារុញ្រ

លារ ២ ខ្ញុំគន័សន៍ វាយក្ខេជ យកត្រូកដួន ឧ អនានយើ បដិច្ច មហាហសំតំ ហសក្លោ អន្តរយា ជំសីនតំ អាបត្តិ ខ្ញុំក្លុងស្បូ ។

អនាបត្តំ អសញ្វិច្ច អសតិយា អជាឧន្តស្ប តំលានស្ប មាសន័យស្មឹវត្តស្មឺ មំមាំតមត្តំ⁽⁰⁾ កាហតំ អាបនាសុ នុម្មត្តកាស្ប អានិតាម្និតាស្បាតំ ។

ឧយាមអ ឧប ៤៣ ឧតា ព នំធន់ត្តីសេរ (០៣៤) -ឧដា ខ្លែសលាម ខ្លំសល្ខន ត្តាតំ ឈត្តំពុះ -ឧដា ខេត្ត និសាលម ខ្លំសល្ខន ត្តាតំ ឈត្តំពេះ -ស្រម័ត សាយាន ស្រាសស្រាក សាយាយាក ខ្លំភ្លាំ អំមើ មីតំ សំត្តា ការណីយា ។

អំឡុសធ្លេអ ឈា ២ ខ្ញុំខ្លួក រាយផ្ដេអ នន្ទ្រាសទ្រ្ត ខ្លះខ្លួក រាយផ្ដេអ ផ្ដេរកាតា ខ្ញុំសាលម ខ្លុំសញ្ជុ ខ្លះន ស្ថេត្ត ខ្មុត្តាដស្ប ។

អនាបត្តិ អសញ្វិច្ជ អសតិយា អជាឧន្ដស្ស កំហ-ឧស្ស អាបឧាសុ ឧម្មត្តកាស្ស អាធិតាម្មិតាស្សាតិ ។ (៤៣០) សាវត្តិ៍ជំនាជំ ។ តោជ ទោ បជ សមយេធ ជព្វុក្ដិយា ភិក្សា ឧទ្ទាសខ្ចុំ មហាសខ្ចុំ តាហត្តា អន្តាឃាព – ៣សនមត្តត្ថិ ៣ៅ កត្ថិ ពេត្តពោ ទិស្សាំ ។

රුග

សេច្ឆិយកណ្ឌ ឧដ្ឋត្សិតវត្ត សារុប្ប ៤៦

ភិក្ខុមិនត្រវសើច ខ្វាំងអង្គួយនៅក្នុងចន្វោះផ្ទះ ទ្យើយ ។ ភិក្ខុណា អាស្រ័យសេចក្ដីមិនអើកើ ហើយសើច ខ្វាំងអង្គួយនៅក្នុងចន្ទោះផ្ទះ ត្រូវ អាចក្ដិខុក្កដ ។

ពរ:ដែលមិនត្រវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺកិត្ត មិនក្វែង ១ កិត្តគ្មានសតិ ១ កិត្តមិនដឹង១ន ១ កិត្តមានជម្ងឺ ១ កិត្តគ្រាន តែធ្វើញញឹមក្នុងវត្តដែលគួរញញឹម ១ កិត្តមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ កិត្តុត្ត កិត្តកើមបញ្ញត្តិ១ ។

(៤៣០) សាវត្ត័និទាន ។ សម័យនោះឯង ពួកធព្វគ្គិយភិត្តុធ្វើនូវ សំឡេងហ៊ោ សំឡេងព្ទដ៏ទ្វាំងដើរទៅក្នុងចន្លោះផ្ទះ ។ ២ ។ ទ្រង់ត្រាស់ថា ភិត្តុគប្បីធ្វើសេចក្តីសិក្បាថា អញនឹងនិយាយសំដីតិចដើរទៅក្នុងចន្លោះផ្ទះ ។ ភិត្តុត្រថៃមនសំខ្សេងតិចដើរទៅក្នុងចន្លោះផ្ទះ ។ ភិត្តុត្រាមាស័យ សេចក្តីមិនអើតើ ហើយធ្វើនូវសំឡេងហ៊ោ សំឡេងព្វទ្វាំងដើរទៅក្នុង ចន្លោះផ្ទះ ត្រវអាបត្តិទុក្កដ ។ វាវៈដែលមិនត្រវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៧ យាំង) គឺកិត្តទំទិន ភ្លែង ត ភិត្តុគ្មានសតិ ត ភិត្តមិនដឹងទូន ត ភិត្តមានជម្ងឺត ភិត្តមាងសេចក្តី

អន្តរាយ ១ កិត្តធ្លភ ១ កិត្តដើមបញ្ញត្តិ ១ ។ (៤៣១) សាវត្តិទិទាន ។ សម័យនោះឯង ពួកធព្វគ្គិយកិត្តធ្វើនូវសំ ឡេងហ៊ោ សំឡេងឮដ៏ទ្រាំងអង្គួយនៅក្នុងចន្ពោះផ្ទះ ។ បេ ។ ៤៨ ត្រាស់ថា

<u>්ර</u>ි ග

វិនយមិដកេ មហាវិកង្កោ

ខ្មុំ ភ្នំ ភ្នំ ភ្នំ ភ្នំ អនាងសំណាង អនាំណា ខ្មុំមុំទំនំ សំត្តា គោណើយ ។

អប្បសន្តេន អន្តរយព និសិនិតត្វំ ។ យោ អនា-အိုက္ အနွင့္ နင္မာမာန္ ဆောမာန္ မည္ကေနာ အေၾကာက និស័នត៌ អាបត្តំ នុក្កដស្បូ ។

អនាបត្តំ អសញ្វិច្ច អសតិយា អជាឧត្តស្ស កំណ-နေလျှ မာဗနာလု ရမ္ခန္ရကလျှ မာနီနာမ္ခံကလျှန် ၅

ឧយាមអ ឧម ៤១ ឧនា ២ នំនាន់ និត្តិសេ (៩៣៤)

នទុក្តិយា ភិត្តា តាយប្បបាលកំ អន្តរាយ។ កុទ្តនិ តាយំ ជុំលម្ពេន្តា ។ ខេ ។ ឧ កាយ ខ្យួចាល កំ អន្តរាយព

កម៌ស្សាទីតំ សំត្វា ការណ៍យា ។

ន កាយប្បចាលក់ អន្តរាយ។ កន្ត្តព្វំ កាយំ ဗင္ဂျပာန္စာ ဇင္လမွ် ၅ ၊ (ယာ ၾကႀကီယံ ဗင်္ဂမွ ကာ-យប្បទាលក់ អន្តរយរោកខ្លត់ តាយំ និលម្ពេះឆ្នា

អនាបត្តំ អសញ្វិទ្ធុ អសត៌យា អដាននួស្បូ កំលា-

နေလျှ ကျပအလ နမ္ဘန္ဒကလျှ ကျန်းကမ္မိကလျှေးနဲ့ ។

អាចត្តំ ទុត្តាដស្ប ។

វិនយមិដក មហាវិភង្គ

ភិត្តតប្តីធ្វើសេចត្តីសិត្យថា អញនឹងនិយាយសំដ៏តិចអង្គួយនៅក្នុង ចន្ទោះផ្ទះ ។ តិត្តូត្រវតែមានសំឲ្យឥតិចអង្គ័យនៅក្នុងចន្ទោះថ្ទុះ ។ កិត្តណា អាស្រ័យសេចក្តីមិនអើតើ ហើយធ្វើនូវសំទ្បេងហ៊ោសំទ្បេងព្វដ៏ទ្រាំងអង្គួយ នៅក្នុងចន្លោះផ្ទះ ត្រវ់អាបត្តិទុក្ខដ ។ វាវៈដែលមិនត្រវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៧ យាំង) គឺភិក្ខុមិន ក្លែង ១ ភិត្តគ្មានសត ១ ភិត្តមិនដឹង ១ ៩ ភិត្តមានជម្ងឺ ១ ភិត្តមាន เงอุรี่หลุกพ ๑ ริรุธุธุ ๑ ริรุเมียบตาลิ ๑ ๆ (៤៣៤) សាវត្ត័និទាន ។ សម័យនោះឯង ពួកធព្វគ្គិយភិក្ខុ គ្រ លែងកាយ យោលកាយដើរទៅក្នុងចន្លោះផ្ទះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់បា កិក្ខ គប្យីធ្វើសេចក្ដីសិក្សាថា អញនឹងមិនគ្រលែងកាយដើរទៅក្នុងចន្លោះផ្ទះ ។ ភិត្តមិនត្រវធ្វើកាយឲ្យគ្រលែងដើរទៅក្នុងចន្លោះផ្ទះ ត្រវផ្គត់ផ្គង់ កាយដើរទៅ (ក្នុងចន្លោះផ្ទះ) ។ ភិត្តណាអា ស័យសេចក្តីមិនអើពើ ហើយ គ្រលែងកាយ យោលកាយដើរ ទៅក្នុងចន្លោះផ្ទះ ត្រវអាបត្តិទុក្កដ ។ វាវ:ដែលមិន ត្រិវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៧ យ៉ាង) គឺភិក្ខុមិន ក្លែង ត្រិត្តតានសត ត តិត្ថមិនដ៍ងខ្វន ត កិត្តមានជម្ងឺ ត កិត្តមានសេចក្តី หลุกพ ๑ ภิฐะต ๑ ภิฐะเมียง ต ตุ ๑

المالي

ႏွားလား ဂေဝလြေ့ျခရ လက္စြာ ကာဏာလာ ។ ေရာဟုတ္ခရာလက် မန္လာယာကန္ရွစ္ပံ ရာတုံ ဖန္လုတ္-နွာ နန္ရွစ္ပံ ၅ လော မဆနာဏိ စဆိမ္ခ ရာတုတ္ခရာလက် မန္လာယာ နင္မာနဲ ေရာတုံ နလမ္ရွာေရွာ မာစရွာ ေရွက္လႊ႕လ္က ၅

(៤៣៤) សាវត្ត័នំនាន់ ។ គេន ទោ បន សម-យេធ នត្វភ្តំយា ភិក្ត្ ពាហុប្យចាលកាំ អន្តរាយព កច្ឆន្តំ ពាហុំ ទិលខ្លេនា ។ បេ ។ ន ពាហុប្យចាលកាំ អន្តរាយព កម៌ស្សាមីតិ សិក្សា ការណីយា ។

អនាបត្តិ អសញ្ចុំចូ អសតិយា អជាឧត្តស្ប តំលានស្ប វាសុបកតស្ប អាមនាសុ ឧទ្ទត្តាសប្រ អានិតាម្មិតាស្បាតិ ។

ន តាយប្យចាលកាំ អន្តាឃាវ និស័ឌិតព្វំ កាយំ បក្តខោត្វា និសីឌិតព្វំ ។ យោ អនានវិយំ ថដិថ្ងុ កា-យប្យចាលកាំ អន្តាឃាវ និសីឧត៌ តាយំ ឱ្យម្ពោះ សាខត្តិ ឧុត្លដស្ស ។

(៤៣៣) សាវត្ថ័នំនាន់ ។ តេន ទោ បន សមៈ យេន នព្វក្តំ ៣ កិត្ត្ តាយប្បចាលក់ អន្តរយព នំសំនន្តំ តាយ ខ្សំលេខ្លួន។ ខេ ។ នេ ភ្លាំស យំ កើន ភ្នំនំអំនំ អន្តរយលើស កើតត្រូន សំក្តា ការសំលា ។

សេក្ខ័យកណ្ដេ «ដ្មត្បិតវគ្គស្ស ធព្វីសតិ សារុប្បា

660

សេក្ខិយកណ្ឌ នដ្ឋត្សិកវត្ត សារុប្រ ២៦

(៤៣៣) សាវត្ត័និទាន ។ សម័យនោះឯង ធព្វគ្គិយភិក្ខុទាំង ឡាយ ត្រលែងតាយ យោលកាយអង្គុយនៅក្នុងបន្ទោះផ្ទះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់ថា ភិត្តុគប្បីធ្វើសេចក្តីសិក្សាថា អញនឹងមិនគ្រលែងកាយ អង្គុយនៅក្នុង ចន្លោះផ្ទះ ។

ភិក្ខុមិនត្រូវត្រលែងកាយ អង្គុយនៅក្នុងបន្ទោះផ្ទះទេ ត្រវតែផ្គត់ផ្គង់ កាយហើយអង្គុយនៅ (ក្នុងបន្ទោះផ្ទះ) ។ ភិក្ខុណាអាស្រ័យសេចក្តី មិនអើពើ ហើយឃ្វោងកាយ យោលកាយ អង្គុយនៅក្នុងបន្ទោះផ្ទះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

វារ:ដែលមិនត្រវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន៤យ"ង) គឺភិក្ខុមិន ក្វែង ១ ភិក្ខុគានសតិ ១ ភិក្ខុមិនដឹង ទូន ១ ភិក្ខុមានដម្ងឺ ១ ភិក្ខុដែល ចូល ទៅ កាន់ទីនោ ១ ភិក្ខុមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុគួត ១ ភិក្ខុដើមបញ្ជត្តិ ១ ។

(៤៣៤) សាវត្ត័និទាន ។ សម័យនោះឯង ធព្វគ្គិយភិត្តទាំង ទ្យាយ ថង់ពេយ វាសដៃដើរទៅក្នុងចន្ទោះផ្ទះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់ថា ភិត្តគញ្ជី ធ្វើសេចក្តីសិក្យថា អញនឹងមិនបង់ព្រោយដើរទៅក្នុងចន្លោះផ្ទះ ។

ភិក្ខុមិនត្រវបន៍ប្តោយដើរទៅក្នុងចន្លោះផ្ទះទេ ត្រវងាក់ដៃឲ្យស្រួល ដើរទៅ (ក្នុងចន្លោះផ្ទះ) ។ ភិក្ខុណា អាស្រ័យសេចក្តីមិនអើតើ ហើយ ប្នុធំប្តោយវាសដៃដើរទៅក្នុងចន្លោះផ្ទះ ត្រវអាបត្តិទុក្កដ ។

មេកទាស មួយស្រុង ស្រុង ខ្លួន ខេត្ត ខេត្ត (ឧមក) លោក ខេត្ត ភ្នំ ស្រាត ខេត្ត ភ្នំ ស្រុង ខេត្ត ស្រុង សំសំ ខ្លួន ។ មេ ។ ឧ សីសប្បទាល់តំ អន្តរាយកេតមិស្សាទីតំ សំក្សា កោណើយ ។

អនាបត្ត៌ អសញ្ចុំចូ អសតិយា អជាឧត្តស្ប តំលានស្ប វាសុខកតស្ប អាខនាសុ នុម្មត្តតាស្ប អានិតាម្មិតាស្កាត់ ។

ေ စာဎုၓျှေဇာလကံ မန္ဂာဃၒ ခ်ဲမီနဲးရာရှိ စာပုံ ဗန္ဂာဟေနာ္ဆာ ခ်ဲမီနဲးရာရှိ ၅ ငယာ မဆာအင်္ဂဏိ ဗဆိုဇ္ဒ စာဗုပ္စာလကံ မန္ဂာဃၒ ခ်ဲမီနေရဲ စာပုံ ရဲလမ္ဗေးရွာ မာဗန္ရဲ နုန္သာႊမ်္သ ၅

៤៣៥) សាវត្ត័ធំនានំ ។ នេន ទោ ខន សមយេន ជញ្វត្តំយា ភិត្ត្ថា ពាហុខ្យទាលកាំ អន្តាឃាវ ធំសឺនត្តំ ពាហុំ ឌុលទ្លេនា ។ ខេ ។ ន ពាហុខ្យទាលកាំ អន្តាឃាវ ធំសឺនិស្សាមីតិ សិត្ត្ថា កាវណីយា ។

អនាមត្តំ អសញ្ចុំចូ អសតិយា អជាឧត្តស្រ្ត កំហេ ឧស្ស អាមនាសុ ឧដ្ឋត្តាសរ្ម អានិតាថ្នំតាស្មាត់ ។

វិនយមិដកេ មហាវិកង្កោ

វិនយចំដក មហាវិភង្គ

វាវ:ដែលមិនត្រវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៧ យាំង) គឺភិក្ខុមិន ក្នុង δ ភិត្តតានសតិ δ ភិត្តមិនដឹង δ ន δ ភិត្តមានដម្ងឺ δ ភិត្តមាន เผยก็หลุกเขอ กิกธุต กิกรูเนี้ยบเกติ ๆ (៤៣៥) សាវត្ត័និទាន សម័យនោះឯង ធព្វត្តិយកិត្តទាំងទ្បាយ ត្តាដៃ កសដៃអង្គួយនៅក្នុងចន្ទោះផ្ទះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់ថា កិត្ត គប្យីធ្វើសេចក្តីសិក្សាថា អញនឹងមិនធ្លាដៃ អង្គួយនៅក្នុងចន្ទោះផ្ទះ ភិត្តមិនត្រូវត្តាដៃ អង្គុយនៅក្នុងចន្ទោះផ្ទះទេ ត្រូវដាក់ដៃឲ្យស្រួល អត្ថយនៅក្នុងចន្លោះផ្ទះ ។ ភិក្ខុណា អា ស័យសេចក្តីមិនអើពើ ហើយគ្គា ដៃ វាសដៃអង្គួយនៅក្នុងចន្លោះផ្ទះ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ វារ:ដែលមិន ត្រវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យាំង) គឺកិក្ខុមិន r_{j} ង៍ δ r_{j} តានសត δ r_{j} ចំនង័ង៍ sន δ r_{j} ចានជម្ងឺ δ r_{j} ចំបូល នៅ កានទីនៅ ១ កិត្តមានសេចក្តីអនុវាយ ១ កិត្ត ភិត្ត ដើមបញ្ជាតិ ១ ។ (៤៣៦) សាវត្ថ័និទាន ។ សម័យនោះឯង ពួកធព្វគ្គិយកិត្ត ได้ในลักฏาณ เรกูกณเน็รเตากูลอเธาะสะ ๆ เบ ๆ โดส์ได้เพชา កិត្តគប្បីធ្វើសេចក្តីសិក្យថា អញនឹងមិនបានគ្រលែងក្បាលដើរទៅក្នុង ចន្ទោះផ្ទះ ។

សេក្ខិយកណ្ដេ បរិមណ្ឌលវគ្គស្ស ដព្វសតិ សារុប្បា

រ សីសប្បចាលក់ អន្តាឃារ កន្ត្តំ សីសំ បក្ក-ហេត្វា កន្តពុំ។ យោ អនានវិយ៍ ខដិទ្ចុ សីសៗត្រាលក់ អន្តរឃរេ កច្ចតំ សំសំ និលម្ពេន្តោ អាខត្តំ ខុត្តដស្ប ។ អនាចត្តំ អសញុំច្ច អសតិយា អជាឧន្តស្ស កំហ-နေလျှ နာဗအေလု နမ္ခန္စကလျှ နာနိုက်ဆိုကလျှန် ၅ (៤៣៧) សាវត្ត័នំនាន់ ។ តេន ទោ បន សមយេន នព្វភ្តំយា ភិត្តា សីសប្បចាលកាំ អន្តរាយព និសីឧត្តិ សំសំ ិលទ្លេនា ១២១ ន សំសប្បទាល់គំ អន្តរយរេ ឧស័ឧសភ្ជាទ័ត សិត្តា ការណីយា ។ ឧ សីសប្បចាលក់ អន្តរាយព ធំស័និនាញំ សំសំ ខត្តហេត្វា ជិសិធិតត្វំ ។ យោ អនានវិយ ខដិច្ច ស៊ីសប្បបាលក់ អន្តរឃារ ជំស៊ីឧត៍ ស៊ីសំ ឱ្លម្នេះឆ្នា

អាបត្តិ ខុត្តាដស្ស ។

မဆစန္ရွိ မမဏ္ခိဋ္ဌ မမန္တာဏာ မရာစန္ရမ္မာ နိုင္ငံမ မေနာ္စိုင္ငံေၾကာင္း မေနာက္ေၾကာင္း မေနာ အမ္ခိုင္ငံမေနာက္ခ်ိန္ျဖစ္တဲ့ ေနာက္ခံေနာက္ခံ မေနာက္ခံ မေနာက္ခံ မေနာက္ခံ မေ

នដ្តីត្បូំពវត្តោ ទុតិយោ ។

សេក្ខិយកណ្ឌ ឧដ្ឋគ្យូ ភាវត្ត សារុប្ប ៤៦ កត្តមនត្រូវគ្រលែងក្បាលដើរទៅក្នុងបន្ទោះផ្ទះទេ ត្រាវតែផ្គង់ត(មង់ ក្បាលឲ្យស្រល់ដើរទៅ ។ ភិត្តុណាអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ គ្រលែង ក្បាល វេក្បាលដើរទៅក្នុងចន្លោះផ្ទះ ត្រវអាបត្តិទុក្កដ ។ nt:ដែលមិន ត្រវអាបត្ត (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៧ យ៉ាង) គឺកិត្តមិន ក្លែង ឲ្រភិត្តគានសាវតី ឲ្រភិត្តមិនដឹងទូន ឲ្យភិត្តមានដមី ឲ្យភិត្តមាន សេចក៏អនរាយ ๑ ភិក្ខុធត ๑ ភិក្ខុដើមបញ្ចត្តិ ๑ g (៤៣៧) សាវត្ថ័និទាន ។ សម័យនោះឯង ពួកធញ្វត្តិយកិត្ត ភិត្តគប្បីធ្វើសេចក្តីសិក្សាថា អញនឹងមិន គលែងក្បាល អង្គ័យនៅក្នុង ចនោះផុះ ។ ភិត្តមិនត្រវត្រលេងក្បាលអង្គួយនៅក្នុងចន្ទោះផ្ទះទេ ត្រវតែផ្គង់តម្រង់ ក្បាលឲ្យស្រលអង្គុយនៅ ។ ភិត្ខណាអា (ស័យសេចក្តីមិនអើពេី ហើយ (គលែងក្បាល កេត្យលអង្គ័យនៅក្នុងចន្លោះផ្ទះ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ វារ:ដែលមិន ត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៨យាំង) គឺកិត្តបិន ក្លែង δ ភិត្តគានសារតី δ ភិត្តមិនដឹងខ្លួន δ ភិត្តមានជម៉ឺ δ ភិត្តប្mទៅកាន់ទីនៅ ១ ភិត្តមានសេចភ្លឺអន្តរាយ ១ ភិត្តធត ១ ភិត្តដើមបញ្ចត្ត ១ ។

នដ្ឋត្បិកវត្ត ទី ២ ០បំ ។

ន ទម្កកាតេន អន្តរាយព និស័និតត្វំ ។ យោ អនានរិយំ មដិច្ច ឯកាតោ វា ឧភាតោ វា ទម្អំ តាត្វា អន្តរាយព និសីនតិ អាមត្តិ ឧុត្តាដស្ស ។

(៤៣៧) សាវត្ត័នំនាន់ ។ តេន ទោ បន សមយេន នព្វក្តំយា កិត្តូ ទទ្ទកតា អន្តរឃរេ និសីនន្តំ ។ បេ ។ ន ទទ្ទកតោ អន្តរឃរេ និសីនិស្សាមីតិ សិត្តា ការ-លាយ ។

អនាបត្តិ អសញ្វិច្ច អសតិយា អជាឧន្តស្ស តំលា-ឧស្ស អាចនាសុ ឧទ្មត្តកាស្ស អានិតាថ្មិតាស្សាតិ ។

លទម្អកាតេន អន្តរាយកេតន្តព្វំ ។ យោ អនានវិយំ បនិច្ច សភាតោ វា ទុកតោ វា ទម្អំ កាត្វា អន្តរាយក កម្មតិ អាមត្តិ ឧុក្កាដស្បូ ។

(៤៣៤) សាវត្ត័នំធាន់ ។ តេន ទោ ២៩ សមយេន នព្វក្តិយា កិត្តូ ខម្ពភាតា អន្តរឃាវ កម្មន្តិ ។ ២ ។ ន ខម្ពភាតោ អន្តរឃាវ កម្មស្បាមីតំ សិត្តា ការណីយា ។

ខម្មពតវិគ្នោ

(៤៣៨) សាវត្ថ័ទំពន ។ សម័យនោះឯង ពួកធព្វគ្គិយភិត្ថ (យកដៃ) ស្ត្មឹមចង្កេះដើរទៅក្នុងចន្លោះផ្ទះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់ថា \ddot{R} ត្តគប្បីធ្វើសេចក្តី សិក្សាថា អញនឹងមិន (យកដៃ) ស្ទឹមចង្កេះដើរ ទៅក្នុងចន្ទោះផ្ទះ ។ ភិត្តមិន ត្រវស្ទឹមចង្កេះដើរទៅក្នុងចន្លោះផ្ទះទេ ។ ភិត្តុណា អា ស្រ័យ សេចក្តីមិនអើពើ ហើយធ្វើនក្រំវិយាស្ទឹមចង្កេះតែម្ខាងត្តី ទាំងពីវានាភ្តី ហើយដើរទៅក្នុងចន្លោះផ្ទះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ វារ:ដែលមិនត្រវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៧ យ៉ាង) គឺភិក្ខុមិន ក្លែង ត្រុំមិនមានសារតី ត្រុំកិត្តមិនដ៏ងំខន ត្រុំតុមានជម៉ឺត ភិត្តមាន เพชล์ผลกพ ๑ ลิลธุต ๑ ลิลุเมียชตาลิ ๑ (៤៣៩) សាវត្ថ័និទាន ។ សម័យនោះឯង ពួកធព្វគ្គិយភិត្ថ (យកដៃ) **พู้ยอเ**ละหลุ่พเฟกุลอเมาะน่ะ ๆ เขา (เล่ โลา พร่า กิลลาบไเต សេចក្តីសិក្យថា អញន៍ឹងមិន (យកដៃ) ស្ទឹមចង្កេះអង្គ័យនៅក្នុងចន្លោះផ្ទះ ។ ភិត្តមិន $\left(a \right)$ (យកដៃ) ស្ទឹមចង្កេះហើយអង្គ័យនៅក្នុងចន្លោះផ្ទះទេ ។ ភិត្តណាអា (ស័យសេចក្តីមិនអើពើ ហើយធ្វើនូវភរិយាស្ទឹមចង្កេះតែម្ខាងក្តី ទាំងពីរខាងភ្លឺ អង្គុយនៅក្នុងចន្លោះផ្ទះ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

សេក្ខិយកណ្ដេ នដ្ឋត្សិតវគ្គស្ស ឧត្ទ័សតិ សារុប្បា

អនាបត្តិ អសញ្ចុំចូ អសតិយា អជានន្តស្ប តំលានស្ប វាសុខកតស្ប អាខនាសុ ទុម្មត្តតាស្ប អានិតាម្មិតាស្យាតិ ។

ឧយាមស ឧប ៤ ឧន ឧ ខ ខ ខេនខ័ត្តសេ (000) ខ្លំខ្លួក រាយក្លេអ ក្រេចំរុប សំសីស ក្ត្តិកំ ឈត្តិពុធ ភ្លំខ្លួក រាយក្លេអ នៅស្លែក្តន៍ ឧ ៥ បា ក ការណ៍យា ។

សលត្ត (ត្រូវតុណ្ឌិតេន អន្តរាយកេតុខ្លួំ។ យោ អនារ នាំយំ បដំចូ សសីសំ ចារចំត្វា អន្តរាយកេតុខ្ញុំតំ ស្រត្ត (ត្រូវតុស្បូ ។

မလာန် မလာနိုင်္ခ မလာနိုင်ငံ မလာနိုင်ငံ မလာနိုင်ငံ အလို့ မာင်ငံက ကျွန်းဆိုနိုင်ငံ မလာနိုင်ငံ မလာနိုင်ငံ အိုက်လာနိုင်ငံ အိုက်လာနိုင်ငံ ကျွန်းဆိုက် ကျွန်းဆိုက် ကျွန်

ឧយាមភ ឧប ទោ នគះ ។ នៃឧ ទៅ ((ស ស) តំនាភ័ណិ កិត្តា សសីសំ ចារុខិត្តា អន្តរយព តិសីនត្ត ព្រះបា ឧ ឧតុណ្ឌិតោ អន្តរយព ធិសីនិស្សាមិតិ សិត្តា ការណីយា ។

blad

សេក្ខិយកណ្ហ ទម្ភកគរិត្ត សារុប្ប ៤៦

ti:ដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ឺន៍) គឺកិក្ខុមិន ក្លែង ១ ភិត្តគ្មានសារត័ ១ ភិត្តមិនដឹង ខ្លួន ១ ភិត្តមានជម្ងឺ១ ភិត្តបូល ទៅ การดีเสา อ กิรายารเพยารี่ผุรกเพยา กิรรธุร อ กิรเนี้ยยเกล้อ ๆ (៤៤០) សាវត្ត័និទាន ។ សម័យនោះឯង ពួកធព្វគ្គិយកិត្តទទូរ ក្បាលដើរទៅក្នុងចន្លោះផ្ទះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់ថា កិត្តគប្បីធ្វើសេចក្ដី សិក្យថា អញនឹងមិនទទូរក្បាលដើរទៅក្នុងចន្ទោះផ្ទះ ភិត្តមិនត្រវទទុវត្យាលដើរទៅក្នុងចន្ទោះផ្ទះ ទ្វើយ ។ ភិត្តណា ทโม้พเมอรู้ษิ้รเหีเที เบ็พรรุรกางเน้าเทรุธอเราะนะ (สา អាបតិទុកដ ។ $\eta_{I:1}$ ដែលមិន (តវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៧ យ៉ាង) គឺភិក្ខុមិន $i_{\tilde{p}}$ ្នែ ភិត្តតាន ហេរតី តិត្តមិនដឹង ទូន តិត្តមានជម្ងឺ តិត្តមាន សេចក្តីអនុវាយ ១ ភិត្តធ្ល ១ ភិត្តដើមបញ្ជាត្ត ១ $3 n_{\mu}$ (៤៤១) សាវត្ត័និទាន ។ សម័យនោះឯង ពួកធព្វគ្គិយកិត្តទទូវ ត្បាលអង្គ័យនៅក្នុងបន្ទោះដុះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់ថា ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្ដី សិក្សាថា អញនឹងមិនទទូរក្បាលអង្គុយនៅក្នុងចន្ទោះផ្ទះ ។

ししょ

វិនយប៌គំពេ មហាវិតង្គោ

ល និតុណ្ឌិតេន អន្តរឃរ និសីនិតត្ំ ។ យោ អនានរិយំ បដំចូ សសីសំ ចារុចិត្វា អន្តរឃរ និសី-នតិ អាបត្តិ ឧុត្តដស្ប ។

អលចត្តិ អសញ្ចុំថ្វ អសតិយា អជានន្តស្ប តំលានស្ប វាសុខកតស្ប អាខនាសុ នុម្មត្តភាស្ប អានិតាម្មិតាសព្វតិ ។

ឧយរមស ឧប ៤១ ឧតរ ១ ខេន ខ្លុំសេ (៩៩៩) ខ្លុំភ្លួក បាយខ្លេអ យកេន៍ក្តាទ ក្តាត់ ឈក្តិចូន ខ្លុំភ្លួក បាយខ្លេអ យកេន៍ក្តាទ ឧ ២ ២ សំក្តា កាណ័យ ។

- នេង ឈា ។ ខ្ញុំខ្លួង រាយាឆ្លង យកាន៍ក្លុខ ន នាំយំ មដំទូ នុក្កាដំកាយ អន្តរាយា ងខ្លួង យំនេ ត្តិមាម គំខ្លួង រាយខ្លេង យកាន់ក្លាខ ខ្លាំង យំនេ ពុក្សដស្ស ។

អនាចត្តិ អសញ្ចិច្ច អសត៌យា អជាឧន្តស្បា កំ-លាឧស្បា វាសុខកតស្បា អាខឧាសុ នុម្មត្តិកាស្បា អាឧិតាម្មិតាស្បាតិ ។

វិនយបិនក មហាវិភង្គ

ភិត្តមិនត្រវទទូរក្បាលអង្គ័យនៅក្នុងចន្លោះផ្ទះទេ។ ភិត្តុណា អា ស្រ័យ សេចក្តីមិនអើតើ ហើយទទូវក្បាលអង្គ័យនៅក្នុងចន្ទោះផ្ទះ ត្រវអាបត្តិទុក្កដ ។ វារ:ដែលមិនត្រវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គ័កិត្តមិន ក្លែង ១ ភិត្តមិនមាន សាវតី ១ ភិត្តមិនដឹង ១៩ ១ ភិត្តមានជម៉ឺ ១ ភិត្តបូល ទៅ កាន់ទីនៅ ១ ភិក្ខុមានសេចក្តីអនុវាយ ១ ភិក្ខុ ភិក្ខុ ស្ត្រី ១ ។ (៤៤៤) សាវត្ថ័និទាន ។ សម័យនោះឯង ពួកធព្វគ្គិយកិត្ខដើរ ចំអើតដើងទៅក្នុងចន្លោះផ្ទះ ។ បេ ។ ខ្វែង ត្រាស់ថា ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្ដី សិក្យថា អញនឹងមិនចំអើតដើងហើយដើរ ទៅក្នុងចន្លោះផ្ទះ ។ ភិត្តមិនត្រវចំអើតដើងដើរទៅក្នុងចន្លោះផ្ទះទេ ។ ភិត្តណា អាស្រ័យ เพอก็ยิ่នเห้เต้ เบ้าเห้าก็เห็กเส้นเท่กนอเธาะนะ (กำหาบก็จุกุน ๆ វាវៈដែលមិនត្រវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន៤ យ៉ាង) គឺកិត្តមិន ក្លែង ១ ភិត្តមិនមានស្មារតី ១ ភិត្តមិនដឹង ខ្លួន ១ ភិត្តមានជម្ងឺ ១ ភិត្តបូល ទៅ កាន់ទីនៅ ១ កិត្តមានសេចក្តីអនុរាយ ១ កិត្តធ្លួត ១ កិត្តដើមបញ្ចត្តិ ១ (៤៤៣) សាវត្ថ័និទាន ។ សម័យនោះឯង ពុកធព្វគ្គិយកិត្តអង្គយ ត្រ ចោមក្បាលជន្នន់ក្នុងចន្លោះផ្ទះ ១ បេ ១ ៤ ន់ ត្រាស់ថា កិត្តគញ្ល៍ ធ្វើ សេចក្តីសិក្សាថា អញនឹងមិនអង្គួយត្រចោមក្បាលជង្គង់ក្នុងចន្លោះផ្ទះ ។

សេក្ខិយកណ្ដេ ?ម្ភកតវគ្គស្ស សមត្តឹស ភោជនប្បដ៏សំយុត្តា

ឧយាមអ ឧម ៤១ ឧទា ខ ខំ ខេតំ ឆ្លឺ សេ (៣៧៧) ខ្លំនងវំ វាយខ្លេអ យកេត្ត៍ហូម ក្តាកំ លេក្តី (៣ នំម័ញអនំអេតំ រាយខ្លេអ យកេត្តំហូម ឧ ២២ កំតាំកា សាណ័យ ។

ឧ មហ្វត្តិតាយ អន្តរឃរ ឧំសំឧំតត្ំ ។ យោ អនានរំយំ បដិច្ច បាត្តមហ្វត្តិតាយ វា នុស្សមហ្ថត្តិ-តាយ វា អន្តរឃរ ឧំសឺឧត៌ អាមត្តិ នុត្តាដស្ស ។ អនាមត្តិ អសញ្ចិច្ច អសតិយា អជាឧន្តស្ស កំហាទស្ស វាសុមតតស្ស អាមនាស្ស ឧម្មត្តតាស្ស អាឧតម្មិតាស្សាតិ ។

សមត្ត៌ស ភោជនប្បដិសំយុត្តា

ឧយរថស ឧថ ទោ ឧតា ។ ខេតខ ទោ ថន សមយេធ ខ្លាស្ត្រីយ កិត្ត្ អសត្ថាថ្នំ ប៉ំណូទាតំ ថនិត្តណូឆ្នំ ខ្លាស្ត្រីថា តំចេណ្ឌថំ ប៉ំណ្ហូចាតំ ថនិត្ត។ សត្ថាថ្នំ ប៉ំណ្ហូចាតំ សត្តា ការណ័យ ។

លេក្ខិយកណ្ឌ ទម្ភកតវត្ត កោងនប្បដិសំយុត្ត ៣០ ភិក្ខុមិន ត្រូវអង្គុយ ត្រៃបាមក្បាលជង្គន៍ ក្នុងចន្លោះផ្ទះ ទៀយ ។ ភិក្ខុណា អា ស្រ័យសេចក្តីមិនអើតើ អង្គុយត្រៃបាមក្បាលជង្គន៍ដោយដៃក្តី ត្រៃបាម ដោយកែនឹងសំពត់ក្តី ក្នុងចន្លោះផ្ទះ ត្រូវអាបក្តិឲុក្កដ ។ កា:ដែលមិន ត្រូវអាបក្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៨ យ៉ាង៍) គឺភិក្ខុមិន ក្វែង ១ ភិក្ខុមិនមានស្មារតី ១ ភិក្ខុមិនដឹងទូន ១ ភិក្ខុមានជម្ងឺ ១ ភិក្ខុចូលទៅ កាន់ទីនៅ ១ ភិក្ខុមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិត្តភ្លុត ១ ភិត្តដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

វោរជតប្បដ៏សំយុត្ត ៣០

(៤៤៤) សាវត្ត័និទាន ។ សម័យនោះឯង ពួកធព្វគ្គ័យកិត្តុទទួល អាហារចិណ្ឌបាតមិនគោរព ធ្វើដូចជាមានសេចក្តីប្រាជ្ញានឹងចាក់ចោល ។ ចេ ។ ទ្រង់ត្រាស់ថា កិត្តុគប្បីធ្វើសេចក្តីសិក្សាថា អញនឹងទទួលអាហារ បិណ្ឌបាតដោយគោរព ។

វិនយប៌គឺកេ មហាវិភង្គោ

လင္လာင္နံ ဗ်ဳံလ္စာဇား၏ ဗၕိဳဇ္ဂးေစားေတာ့ ។ ဟေ မေရးေပးမီ ဗၕိဳင္န မလင္လာင္နံ ဗ်ဳံလ္စာဓား၏ ဗၕိဳဇ္ဂလ္တာ၏ နားဖူးရုံး၏ ေဖာ မာဗန္မ်ဳိ ရင္လာရလ္စ္က ၅

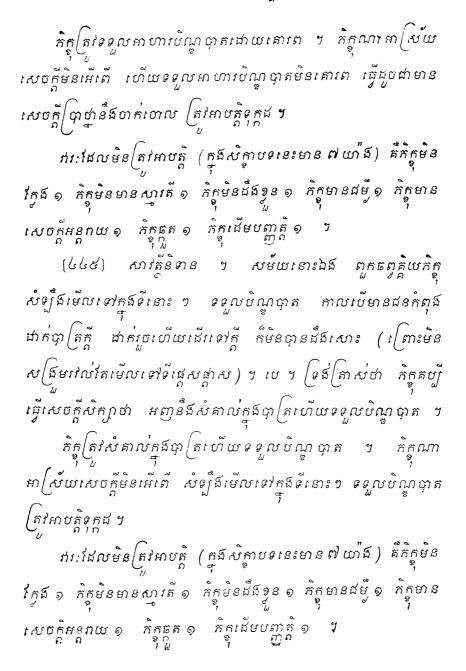
អនាបត្តំ អសញ្ចុំចូ អសតិឃា អជាឧន្តស្ប កំហ-ជស្ប អាបនាសុ នុម្មត្តកាស្ប អានិតាម្មិតាស្បាត៌ ។

ឧយាមស ឧម សារ ឆ្គីឧំធានំ ។ គេឧ ទោ មឧ សមយេឧ ឧព្វភ្តំឈា ភិត្ត្ តហំ តហំ ទំលោកេន្តា ប៉ណ្ឌទាតំ មដិត្តណ្ឌន្តំ អាក់ារន្តេមិ អតិត្តាន្តេមិ ឧ ជាឧន្តិ ។ មេ ។ មត្តសញ្ញី ប៉ណ្ឌទាតំ មដិត្តហេស្បាមីតំ សិត្តា ការណីយា ។

ဗန္ဂမ္မာ္ဘာ့အ ဗိယ္ဒ္အားေရာ ဗၕိဳင္ဂုံးမားေၾာ ၊ ယာ မအအိယ္ ဗၕိဋ္ နာမာ နာမာ နီးလားေရးေရွာ ဗိယ္ဒ္အာနာ ဗၕိင္ဂ္လယ္သာနာ နာမန္စံ ဒုက္က ဧမ္မ႑ ။

អនាខត្តិ អសញ្ចុំថ្ង អសតិយា អជាឧត្តស្ស កំហ. ឧស្ស អាបនាសុ នុម្មត្តកាស្ស អានិតាម្មិតាស្សាតិ ។

វិនយប៌ជំព មហាវិភង្គ

សេក្ខិយកណ្ឌេ ១ម្ភកតវគ្គស្ស សមត្ថិស ភោដឲម្យដ៏សំយុត្តា

(៤៤៦) សាវត្ត័ធំនានំ ។ តេន ទោ បន សមយេន នព្វក្តំយា ភិត្តា បិណ្ឌួចាត់ បដិក្តណ្ហន្ឋា ស្ងបំយៅ ពហុំ បដិក្តណ្ឌន្តិ ។ បេ ។ សមស្ងបក់ បិណ្ឌួចាតំ បដិក្តហេស្បួមីតំ សិត្តា ការណីយា ។

လွ၊ေရာ ရာမ ေနွေ လွှေစာ ဗုန္ဂလွ၊ေရာ မာလလွ၊ေရာ တန္စတာင်္ဂယာ ၅ လဗလွှေစ၊ ရာ စိယ္စာဓာ၊ ရာ စင်္ငန္န-ဟေရး၅၅ ၅ ေယာ ၾရာရင္ခဲထိ စင်္ငင္ လွစ်ေထာ ရတို စင်္ငန္ဂယ္တာရဲ မာစရွဲ ဒုန္ကာင္ရလ္ပ ၅

អនាខត្តិ អសញ្វិច្ច អសតិយា អជាឧន្តស្បា កំហ-ឧស្បា សេរសេ ញាតតានំ ថវាវិតានំ អញ្ញស្បត្តាយ អត្តនោ ឧនេន អាថនាសុ ឧទ្ទត្តតាស្បា អានិតាម្នឺ-ភាស្សាតិ ។

(៤៤៧) សាវត្ត័និនានំ ។ តេន ទោ បន សមយេន នព្វភ្កំយា ភិក្ត្ត ថ្ងូបីតាតំ⁽⁰⁾ បិណ្ឌទាតំ បដិក្តណ្តន្តំ ។ បេ ។ សមតិត្តិតាំ បិណ្ឌទាតំ បដិក្តហេស្បាម័ត៌ សិក្តា ការណីយា **។**

១- ឧ. ដូចិពតំ ។

රජන

សេក្ខិយកណ្ឌ ទម្ភពភវគ្គ ភោជឲប្បដ៏ស័យុត្ត ៣០

(៤៤៦) សាវត្ត័និទាន ។ សម័យនោះឯង ពួកធព្វគ្គិយកិត្តុកាលទទួល បិណ្ឌូថាត ទទួលយកសម្ងាច្រើនជាង ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់ថា កិត្ត្គគញ្ញី ធ្វើសេចក្តីសិក្សាថា អញនឹងទទួលបិណ្ឌូបាតឲ្យលមគ្នានឹងសម្វ⁽⁰⁾ ។

ដែល ហៅថា សម្ង បានដល់សម្ងួពីរ ហាំង គឺសម្ងស់ស្អែក បាយ ១ សម្ងស់ស្អែកកដមាស ១ ដែលគួរជននឹងនាំ ទៅដោយដៃបាន ។ ភិត្តត្រវទទួលចំណូ បាតលូមគ្នានឹងសម្ង ។ ភិត្តណា អា (ស័យ សេចក្តីមិន អើតើ ហើយទទួលយកសម្ង បើនជាង ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ វារ: ដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិត្តាបទ នេះមាន ១៤ ហាំង) គឺភិត្ត្តមិន ភ្លែង ១ ភិត្តមិនមានស្មាតើ ១ ភិត្តមិនដឹង ១ន ១ ភិត្តមានជម្ងឺ ១ សម្ងមាន សេដ៌ (ក្លាំលង ១ ^(ស) ភិត្តទទួលយករបស់ជនជាញាតិ ១ របស់ជនដែល បានបក់ណា ១ ភិត្តទទួលយកដើម្បី ប្រយោជន៍ដល់អ្នកដទៃ ១ ភិត្តទទួល យកដោយ ទ្រាវរបស់ ខ្លួន ១ ភិត្តមានសេចក្តីអន្តកាយ ១ ភិត្តទួ ១ ភិត្ត ដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

(៤៤៧) សាវត្ត័និទាន ។ សម័យនោះឯង ព្លួកធព្វគ្គិយភិក្ខុ ទទួល បិណ្ឌូ ធាតពេញកំពុងថាត្រ ។ បេ ។ ខ្ពែង់ត្រាស់ថា កិត្តគប្បីធ្វើសេចក្តី សិក្សាថា អញនឹងទទួលចំណ្ឌូធាតឲ្យស្មើត្រឹមកណ្តាប់មាត់ធាត្រ ។

 អដ្ឋពថា សម្ដដែលមានប្រមាណប៉ុនភាគ^{ទី ៤} នៃភត្ដ ហៅថា សម្មល្មមនឹងបំណ្ដូបាត ។
 អដ្ឋពថា ម្លូបអាហារដទៃ ១ មានសម្លបន្លែ គ្រីសាច់ជាដើម ដែលក្រៅពីសម្លសណ្ដែក បាយនឹងសម្លសណ្ដែពរាជមាសជេញ ។

វិនយប៌ជកេ មហាវិភង្គោ

လမနာန္ဆိုးကား ဗိယ္ရာတာကာ ဗငိဇ္ဇ၊တာအေတာ့ ၅ ၊ယာ မအအိယ် ဗငိဇ္ဒ ငွဗီကနံ ဗိယ္ရာတာခံ ဗငိဇ္ဂလ္တာနံ မာဗ္ဂန္ရွိ ဒုက္ကင္ရမ္မ၊ ၅

မဆပန္ရွိ မလက္ခံပွဲ မလခ်ဲလာ မင်္သာဥလျှ မာပအလု ಇမ္ခန္စကလျှ မာဒီကမ္ခံကလျှခ်ို "

ទម្លាតវគ្គោ តតំយោ ។

វិនយបិដក មហាវិភង្គ

ភិត្តត្រូវទទួលចិណ្ឌ បាតឲ្យ ពេញ ស្មើត្រឹមកណ្ដាប់មាត់បាត្រ ។ ភិត្ត្ ណា អា សែយសេចក្ដីមិនអើតើ ហើយទទួលចិណ្ឌ បាត ឲ្យកំពុងលើស កណ្ដាប់មាត់បាត្រទៅ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ វារះ ដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៦ យ៉ាង) គឺភិត្តមិន ភ្លែង ១ ភិត្តមិនមាន ស្មារតី ១ ភិត្តមិនដឹង ១ន ១ ភិត្តមានសេចក្ដីអន្តរាយ ១ ភិត្តធ្លូត ១ ភិត្តដើមបញ្ជាត្តិ ១ ។

ទម្ភពភវគ្គ ទី៣ ចប់ ។

សក្កប៊្វវិគ្នោ

(៤៤៤) សារន្ត័តំនានំ ។ នេន ទៅ មន សមយេន ႏ အကိုယ္က အိုက္ရာ မလက္ထင္ခ် စိုယ္စာအဲ အိုက္စင္ရွိ မအိုက္ရဲ့ តុតាមា វិយ ។ ខេ ។ សត្ថាថ្មុំ ខំណ្ឌទាត់ កុញ្ចិស្អា-ម័តំ សំត្វា ការណ៍យា g

សក្តាខ្ញុំ ខ័ណ្ឌទាតោ កុញ្ចិតញោ ។ យោ អនានវិយំ ပင်္ခၚ မလက္ကင္ငံ ပ်ံလ္စာတခံ ဂုဏ္ခခံ မဂုဏ္ခိုနာကၤမာ វិយ (*) អាចន្តំ នុត្តាដស្ស ។

អនាខត្ត អសញ្ចុំខ្លូ អសតិយា អជាឧត្តស្បុ គំលា-နေသို့ မာစအာက် နင်္ခနီယက္ မာစွမ္ကေနာင်္ခန္နဲ့ နေသိုင္နာ န

(៤៤៩) សារត្ត័នំនានំ ។ តេន ទោ បន សមយេន **င္စ**ခ္မွန္ရွိယာ ခ်င့္မွ **စတ် စတ် ရွိလားကန္လာ စို**လ္နာမာနဲ ភុញន្តំ អាក់រាន្តបំ អត់ក្តាន្តេបំ ន ជានន្តំ ។ បេ ។ បត្តសញ្ញ័ ចំណ្ទាត់ ភុញ្ចិស្សាទ័ត សិត្តា ការណ៍យា ។ ၓႜၟၙၖႜၮၟႜႍဢၨၓႝႄၰၙ**ဢႄ႞ႜၮႜၟႜ**ႜၐၟႜၟႜႜႜႜႜ႞ႜၯႍႚၭႜၯ

អនានយៃ ខដំខូ តហំ តហំ ង៉ិលោកេន្តោ ខំណូចាត់

ភុញ្ចត៌ អាបត្តំ នុត្តាដស្ប ។ អភុញ្ជិតុកាមោរិយាភំ ន. ម. បោត្តភេ ៩ត្ថំ ។ សក្ថប៊្វវគ្គ

[៤៤៨] សាវត្ថ័និទាន ។ សម័យនោះឯង ពុកធព្វគ្គ័យកិត្តធាន ប៊ិណ្ឌូចាតមិនគោរព ធ្វើដូចជាមិនចង់តាន់ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់ថា ភិក្ខុគប្បី ធ្វើសេចក្តីសិក្យថា អញនឹងធាន់បណ្តិជាតដោយគោរព ។ កិត្តត្រវតាន់បិណ្ឌូជាតដោយគោរព ។ កិត្តណាអា(ស័យសេចក្តីមិន អើពើ ហើយតាន់ប៊ំណ្ហូជាតមិនគោពេ ធ្វើហាក់ដូចជាមិនចង់តាន់ ត្រូវ អាបត្តទុក្ខដ ។ វារ:ដែលមិន តែវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៧ យាំង) គឺកិត្តមិន ក្លែង ត្រត្តមិនមានស្មារតី ត្រត្តមិនដឹង ខ្លួន ត្រត្តមានដម័ត្រ កិត្តមាន សេចក្តីអនរាយ ១ ភិក្ខំឆ្នំ ១ ភិក្ខុដើមបញាត្តិ ១ ។ [៤៤៩] សាវត្ត័និទាន ។ សម័យនោះឯង ពួកចព្វគ្គិយភិក្ខុបែរ មើលទៅទីនោះៗ តាន់បណ្តូជាត កាលបើទាយកកំពុងអង្គាសក្តី អង្គាស រួចហើយចេញដើរទៅក្តី ក៏មិនដឹងអ្វីទ្យើយ ។ ថេ ។ ទ្រង់ត្រាស់ថា តិក្ខុគហ្ធីធ្វើសេចក្តីសិក្យថា អញនឹងសំគាល់តែក្នុងចាត្រភាន់ចំណូចុត ។ ភិត្តត្រវសំគាល់តែក្នុងពុត្រ ហើយធានបិណ្ឌូពុត ។ ភិក្ខណា ចណ្ដើរ (តវតាបត្តិទុក្ខដ

វិនយបិដកេ មហាវិកង្កោ

လဗၼာင် ဗိယ္ခ္ရာ၏ ဘုက္ဆံ၏က္ ។ ဟေ မဆၕၢိဳယ် ဗၕိဳင္ဒ္ ဆတံ ဆတံ နမလိန္နာ^(b) ဗိယ္ခ္ရာ၏ ဘုက္ဆ^{ဆဲ} မာဗန္စ္ဂ်ိဳ ဒုန္က္ကင္ရလ္မ႑ ។

អនាបត្តំ អសញ្ចុំច្ច អសតិយា អជាឧន្តស្ប តំលានស្ប អញ្ញេសំ នេន្តោ ឱមសតិ អញ្ញភាជនេ អាតាំវន្តោ ឱមសតិ ខត្តវិភន្តេ អាបនាសុ ខម្មត្ត-តាស្ប អានិតាម្មិតាស្បាតិ ។

ျပင်ရ) လားနှံဳခဲ့အခံ ၊ အေး ကေ မေန လာမယေန အစွာရိုယာ အိန္ဒာ ဗိုလ္လာတာအိ အုက္မာ္ဆာ လွှမ်းယား စတို အုက္မ္တရွိ ၁ ၊ ဗ ၁ လ ဗလ္နာဗဲကိ ဗိုလ္လာတာ ရိုက္မွာ လျားများခ်ီအိ လ်က္ခာ အားလာယာ ၁

จ-๒ จ.ย. จยริญ ฯ

វិនយបិដក មហាវិភង្គ

វារ:ដែលមិនត្រអែបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៧ យាំង) គឺភិក្ខុមិន ក្លែង ๑ ភិក្ខុមិនមានស្មាត់ ๑ ភិក្ខុមិនដឹង ខ្លួន ๑ ភិក្ខុមានជម៉ូ ๑ ភិក្ខុមាន เงอลีหลุกพ ๑ ลิลุธล ๑ ลิลุเมียบตาลิ ๑ ฯ (៤៥០) សាវត្ថ័និទាន ។ សម័យនោះឯង ពួកធព្វត្តិយកិត្តកកាយ ជាយឲ្យ » នក្នុង « នោះ ។ នាន់បិណ្ឌ មាត ។ បេ ។ (« ន តែ ស ថា កិត្ត គហ្សី ធ្វើសេចក្តីសិក្យថា អញនឹងនាន់បណ្តូធុតវាចឲ្យស្មើ ។ កិត្តត្រវធានបណ្តូ ចាត់ ។ កិត្តណា អា ស្រ័យសេចក្តីមិន អើពើ កកាយចាយឲ្យទង្កក្នុងទីនោះ ១ ឆាន់ប៉ិណ្ឌ បាត ត្រវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ti:ដែលមិន ត្រាវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ๑០ យ៉ាង) គឺកិត្តមិន ក្លែង ១ ភិត្ខមិនមានស្មាវត៍ ១ ភិត្ខមិនដ៏ងំទុន ១ ភិត្ខមានដម្ងឺ ១ ភិត្តភកាយ បិណ្ឌូ ជាតឲ្យ 🤋 នឲ្យដល់ព្លួកជនដទៃ 🧔 កិត្តកកាយបិណ្ឌូ ជាតឲ្យ 🤋 ន៍ពោយ រាយចុះក្នុងភាជនដទៃ ១ ភិត្តភកាយសម្ភឧត្តភិត្ត ១ ភិត្តមានសេចក្តីអន្ត-(៤៥១) សាវត្ថ័និទាន ។ សម័យនោះឯង ពួកធព្វគ្គិយភិត្ថកាល ធាន់ចំណូបាត ក៏តាន់សមូច្រើនជាង ។ ចេ ។ ទ្រង់ត្រាស់ថា កិត្តគហ្វីធ្វើ សេចក្តីសិក្យថា អញនឹងធាន់ចំណូចាតឲ្យល្មមគ្នាន៍ឹងសម្ង ។

សេក្ខ័យកណ្ដេ សក្កច្វវត្តស្ស សមត្តឹស ភោជនប្បដំសំយុត្តា

ស្វាចោ នាម ន្វេ ស្វា មុក្តស្វាទោ មាសស្វាចោ ហត្តហារិយោ ។ សមស្វប កៅ ចំណ្ឌាចា តោ កុញ្ចិតញោ ។ យោ អនានវិយំ ខដិច្ច ស្វបំយេវ ពហុំ កុញ្ចិតិ អាបត្តិ ឧុក្កដស្ប ។

អនាបត្តិ អសញ្វិច្ច អសតិយា អជាឧន្តស្ប តំលានស្ប សេរសេ ញាតតានំ បក់ាំតានំ អញ្ញស្បត្តាយ⁽⁰⁾អត្តនោ ដនេន អាបនាសុ នុម្មត្តកាស្ប អានិតាម្មិតាស្បាត់ ។

(၆४७) လားနိုင်ငံရင် ។ အေ ကေ ဗေ မ လေ ဗေ ဗေ နာ အစ္ခက္ကိယာ ကိုက္က မွ ဗ(၈)^(၈)ရဲမန္နိရာ ဗိုလ္လာတာဆံ ကုက္က ရွိ ၅ ဗေ ၅ ဥ မွ ဗ(၈)^(၈)ရဲမန္နိရာ ဗိုလ္လာတာဆံ ကုက္က လျှမီဆံ လိုက္ရာ ကာလာယာ ၅

္ ေၾပး၏^(b) နံမန္နိရွာ ဗိဳလ္ဘ္ရာဇား၏ ရုက္ညီး၏စွာ **។** ဟေ မဆးအိဏ် ဗಜိဗ္န္ မွပး၏^(d) နံမန္နိရွာ ဗိုလ္ခ္ရာဇား ရုက္ညအိ မာဗန္မွာ ေၾကာ့ಜက္သ ျ

អញ្ញស្សត្ថាយាតិ ឱ. ម. បោត្ថពេ ៩ត្ថំ ។ ๒-៣-៤-៥ ថ្ងីបំពះភាតិ ពត្ថចំ បោត្ថពេ
 ទំស្សត៍ ។

しょい

សេក្ខ័យកណ្ឌ សក្កចូវត្ត ភោជនប្បដ៏សំយុត្ត ៣០

ដែល ហៅថា សម្ង បានដល់សម្ងួពីវយ⁸ង គឺសមូសណ្ដែកបាយ **១** សមូសណ្ដែករាជមាស ១ ដែលជនគួរទឹងនាំ ទៅដោយដៃបាន ។ កិត្តត្រ**វ** ធាន់ចំណ្ឌូបាតឲ្យលូមគ្នានឹងសម្ង ។ កិត្តណា អា ស្រ័យសេចក្ដីមិនអើពើ ធាន់សម្ងឲ្យ [ចើនដាង ត្រវអាចត្តិឲុក្កដ ។

វារ: ដែលមិន ត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិត្តាបទនេះមាន ๑៤ យ៉ឺង) គឺកិត្តមិន ក្លែង ១ កិត្តមិនមានស្មាតើ ១ កិត្តមិនដឹង ១ន ១ កិត្តមានជម្ងឺ ១ សម្ងមាន សេដ ក្រៃសែង ១ កិត្តធាន់សមូរបស់ញាតិ ១ កិត្តធាន់សមូរបស់ជនដែល បានបក់ណោ ១ កិត្តធាន់សមូដើម្បីជា ប្រយោជន៍ដល់ជនដ ទៃ^(១) ១ កិត្ត ធាន់សមូដែលបានមកដោយ (ទព្យរបស់ ១ន ១ កិត្តមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិត្តធ្លូត ភិត្តដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

(៤៩৬) សាវត្ត័និទាន ។ សម័យនោះឯង ពួកធព្វគ្គិយភិក្ខុចែមត្រង់ កំពូលបាយ ហើយធាន់បិណ្ឌូបាត ។ បេ។ ទ្រង់ត្រាស់ថា ភិក្ខុគប្បីះធ្វីសេច-ក្តីសិក្សាថា អញនឹងមិនបានចែមត្រង់កំពូលបាយហើយធាន់បិណ្ឌូបាត ។ ភិក្ខុមិនត្រូវច្រមត្រង់កំពូលបាយហើយធាន់បិណ្ឌូបាត ទេ ។ ភិក្ខុ ណាអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ ច្រមត្រង់កំពូលបាយហើយធាន់បិណ្ឌូបាត ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

២៩ត្រង់នេះហាក់ដូចជាលើស ប្រហែលចំឡងតាមសិក្ខាបទខាងដើមត្រង់អង្គថា ភិក្ខុ
 ទទួលសម្អដើម្បីអ្នកដទៃ ទេដឹង តែសិក្ខាបទនេះតំយាយពីឆាត់សម្ង ភិក្ខុឆាត់ដើម្បីអ្នកដទៃ ដូច
 ម្ដេចបាន បាលីបទនេះមិនមានក្នុងច្បាប់ឱ្យបទេ ។

វិនយបិដកេ មហាវិភង្កោ អនាខត្ថិ អសញ្ចុំឌ្ហ អសត័យ អដានខ្លុស្ស ក៏លា. နေမျ ဗာန္စုအ မေမ ၿကားရာ မန္တစ္ဆိုရွာ နံဗန္ဒိုရွာ အုတ္မရိ နာဗေသလု နမ္ခရ္စကလျှ နာဒီကမ္မိကလျှရိ ဒ (៤៥៣) សាវត្ត័ន៍នានំ ។ តេន ទោ បន សមយេន **ာ** ရှင္ဂ်ီတာ အီးအ္ခ္ လွှဗ်ဗ် ရျက္မင်းဗ် ရဲဒ၊ ၁ ေဗင်းစ္၊ (ဒန္ဒ် အိဳးယာ္ဂေ့အေမျိန္ ခရာအေလာ ၊ ဗေ ။ ေၾမိဳ ကို ၏က္လူမ်ဳိး ဂံ နံဧးနေ ဗင်္ဂရားနော္စာမီ စီးယစ္စာအချွန်း နေအနာ-យាត់ សំត្ថា ការណ័យ ។ a လှပ် က ရက္ခေင် က နင္ဒာငေဒ စဆိုင္ဆာင္ကေနာက္ပံ အိုးယျားအချွဆို စစာဆယ္ ၅ ဟော အဆနာထို ဗဆိုဗ္ လ္နပ်ာ က ၏သီငံ မ နားအေန က နားကေါ-តាមត្រំ ឧទានាយ អាមត្ត៍ ឧត្តាដស្ប ។

රිස්ස්

វិនយប័ដក មហាវិភង្គ

វារ:ដែលមិន ត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យា ន៍) គឺភិក្ខុមិន $i_{\ddot{r}}$ ្កភ្នំ ភិត្តមិនមានសារតី ភិក្ខុមិនដឹង៍ ខ្លួន ភិក្ខុ ភិក្ខុ ភិក្ខុ បែមូលចំណូមាតដែលសេសសល់បន្តិចបន្តួច ឲ្យមូលដាមួយគ្នា ហើយ ซิยตาร์ ๑ กิกษารเพยก็ผรุกพ ๑ กิกตุล ๑ กิกเมียยกกุล ๆ (៤៥៣) សាវត្ត័និទាន ។ សម័យនោះឯង ពួកធព្វគ្គិយភិត្ត្ កកាយជាយលុបសមភទ្រះ មូបទ្រះ (m)កោស័យសេចក្តី ហ្វេក (\overline{v}^{3}) **។ បេ** ។ ទ្រង់ត្រាស់ថា ភិក្ខុគហ្វីធ្វើសេចក្ដីសិក្សាថា អញនឹងមិនកតាយ ល្លោកច្រើនទេ ។ កិត្តណាអាស្រ័យសេចក្តីទំនាអីពើ ហើយកកាយមាយ លុបសម្វថ្មមូច េព្រោះអាស្រ័យសេចក្តីល្វោក ប្រើន ត្រូវអាបត្តទុក្ខដ ។

សេត្តិយកណ្ដេ សក្កចូរិត្តស្ស សមត្តិស ភោជនប្បដ៏សំយុត្តា

អនាបត្តិ អសញ្ចុំថ្ង អសតិយា អជាឧត្តស្ប နာဗီအာ ဗင်္ဘာ၊ ဧန္နာ ဧန္နီ ေနာ်းယျားအမျွန္ပံ နေဒာ. នាយ អាបនាសុ នុម្មត្តតាស្បូ អានិតាម្មិតាស្បាត់ ។ (៤៥៤) សាវត្ត័ជំនាជំ ។ តេជ លោ មជ សមយេជ င္စာက္လီယာ အီက္စ္က လွပ်ပိဳ ရဲဒင်္ခပ်ိဳ မန္စုအာ မန္စာ<mark>ယ</mark> နဲ့ကားဖန္နာ နုရာန္ရဲ့ ၅ မင္ခလုဂ္ ရင္ဆိုက္ရန္ခဲ့ စက္ရန္ခဲ့ ဒီဓားဗင္ဆို ကင်္ဗ ဟို အမ မာမဏာ မာကျဗုန္တိယာ^(၈) សូ បំ បំ ជ ឧ ឧ បំ អត្តនោ អត្ថាយ វិញា បេ ត្វា ភុញ្ណិ-ស្បន្តំ កាស្ស សម្បន្នំ ន មនាបំ កាស្ស សានុំ င္ ႏွာ့နား ၅ မႈလ္႐ုလံုး (၈၇ နားကူး၊ ေနပံု မင္မလ္႐ုင် អប្បិញ ។ មេ ។ គេ ឧដ្ឈាយន្តំ ទីយន្តំ វិទា ខេន្តំ កេដំ ហំ នាម ធព្វភ្តំយា ភិត្ត្ សូបំបំ វិននំ មន្តនោ ၾန္ရာယ္ ဒီ္ကားဖေနာ့ ခုက္ခ်ဳိ့လ္မႈဒ္လီနီ ၅ ဖေ ၅ လင္ဒံု ေနာ႔ နုမ္မ ភិក្ខុវេ សូចំចំ ជុននំចំ អត្តនោ អត្តាយ វិញា ចេត្រា ភុញ្ល ថា តិ ។ ស ខ្ញុំ ភកវា តិ ។ វិករ ចាំ ពុ ខ្នោ ភកវា

しょれ

សេក្ខិយកណ្ឌ សក្កចូវគ្គ ភោជសប្រដ៏សំយុត្ត mo

វាវៈដែលមិន ត្រវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺកិត្តមិន ក្វែង ត្រត់ត្តមិនមានសាវតី១ កិត្តមិនដឹង១ូន១ ពួកជនជាម្ចាស់របស់ គេលុបសម្ង ឬមូប ហើយបៃគេន ១ ភិត្តមិនអាស្រ័យសេចក្តីហ្វេក (៤៥៤) សាវត្ថ័និទាន ។ សម័យនោះឯង ពួកធព្វគ្គិយកិត្ខ សូមសម្ងទ្វ៖ ជាយទ្វ៖ ដើម្បីប្រយោជន៍ទូនឯងហើយធាន ។ មនុស្ស ទាំងទ្បាយក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្គាប់ថា ភ្លុកសមណៈដា សក្យបុត្ត ទិនសមបើនឹងហ៊ានស្អូមសមុខ្វះ បាយខ្វះ ដើម្បីបែរយាជន៍ខ្វន ឯងហើយតាន់សោះ អ្នកណា ហើយដែលមិនគាប់ចិត្តន៍ឹងអាហារដ៏បរិបុណ៌ អ្នកណា ហើយដែលមិនគាច់ចិត្តន៍ឹងអាហាវដែលមានរសធា្ញ ។ ពួកភិក្ខ ទានឲ្យមនុស្ស ព័ងនោះពោល ពេស តិះដៀល បន្តះបង្គាប់ ។ ព្លួកកិត្តណា បនះបង្គាប់ថា ពួកធព្វគ្គិយភិត្តមិនសមបើនឹងហ៊ានសូមសមូរុះ ចាយរុះ ដើម្បីប្រយោជន៍ទូនឯងហើយធាន់សោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ៤ ៨ តែវាស់សុរថា ម្នាលកិត្តទាំងឲ្យយ ឮថាអ្នកទាំងទ្យាយសូមសច្ចខ្វះ ចាយ១៖ ដើម្បីប្រយោជន៍ទូនហើយធាន ពិតមែនឬ ។ កិក្ខពំងនោះ \hat{n} ក្រាបទូលថា សូមទ្រន់ព្រះមេត្តា (\hat{q}) ស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស

كه ي ما

វិនយបំដកេ មហាវិភង្កោ

គាន់ ហំ នាម តុម្លេ មោយបុរិសា សូមថំ និននំមំ មត្តនោះ អត្តាយ វិញាបេត្វា កុញ្ចិស្ស៩ នេតំ មោយបុ-ဂြံလာ အတွက္ဆည္ခ်ဲ့ ကို စက္ေဆာကာ စက္ရည္ရွိ ကို အိုးလာျ-ភាវាយ ។ ចេ ។ រៅញ ខន ភិត្តូវ ៩ ទំ សិត្តា ខនំ နို်းမှ ကျောင်း နော်ဂူ မှ နိုင်ငံ မှ မနိုးမှာ ဆိုကာ rက္ကားဖခ္မာ ခုက္ဖို့လ္မွာ့ဗီနာ လိုက္တာ ကားလာီယာ ។ រវញ្ចុំនំ កកវតា ភិត្ត្ នំ សិត្តាបន បញ្ចត៌ ហោត ។ (៤៥៥) នេះ ទោ បន សមយេន ភិត្តា ភិលានា ဟာန္ခ်ိဳ ဗီလာန္မပ္မေရာ စိုက္ရ စီလာနေ စိုက္ရ ပဲနာန္-ហេខុំ ភេឡាវុសោ ១មន័យ ភេខ្ថិ យាបន័យន្តំ ។ បន ភកវតា បដំក្តិត្តភ្នំ កុក្កុច្វាយន្តា ន វិញាបេម តេន នោ ន ដាសុ ហោត័តិ ។ កកាតោ សតមត្ថ

វិនយបិដិត មហាវិភង្គ

ដ៏មានព្រះភាគ ្រន់បន្ទោសថា ម្នាលមោឃបុសេទាំង ឡាយ អ្នកទាំង ឡាយមិនគួរបើនឹងហ៊ានសូមសម្ងខ្វះ ជាយខ្វះ ដើម្បីប្រយោជន៍ទូន ហើយតាន់សោះ ម្នាលមោឃបុរសទាំង ឡាយ អំពើដែលអ្នកធ្វើនេះ នឹងថ្កានដឹកនាំពួកជនដែលមិន ទាន់ ជែះថ្វាឲ្យ ជែះថ្វា ឡើង ឬពួកជនដែល ជែះថ្វា ហើយ ឲ្យកាន់ តែ ជែះថ្វា ឡើង ខេ ។ បេ ។ ម្នាលកិត្តទាំង ឡាយ អ្នកទាំង ឡាយ ត្រូវសំដែង ទ្បើង នូវសិក្ខា ប រ នេ ។ ម្នាលកិត្តទាំង ឡាយ អ្នកទាំង ឡាយ ត្រូវសំដែង ទ្បើង នូវសិក្ខា ប រ នេ ។ ម្នាលកិត្តទាំង ឡាយ អ្នកទាំង ឡាយ ត្រូវសំដែង ទៀង នូវសិក្ខា ប រ ទេ ។ ម្នាលកិត្តទាំង ឡាយ អ្នកទាំង ឡាយ ត្រូវសំដែង ទៀង នូវសិក្ខា ប រ នេ ហើយ នេះថា កិត្តទាហ្វី ច្រើសេចក្តីសិក្យាថា អញនឹងមិន សូមសម្ជេជមាយ ដើម្បី ប្រយោជន៍ ខ្វួន ឯង ហើយតាន់ ទេ ។ សិក្ខា បទ នេះ ព្រះដ៏មាន ព្រះភាគ ទ្រង់ ចញ្ញត្ត ហើយដល ពួកកិត្ត យ៉ាំង នេះ ។

(៤៥៥) សម័យនោះឯង ភិត្តទាំងទ្បាយមានជម្ងឺ ។ ឯពួក ភិត្តុអ្នកសូវជម្ងឺបានពោលពាក្យនេះនឹងភិត្តដែលមានជម្ងឺថា ម្នាលអាវុសោ អ្នកទាំងទ្បាយល្មមអត់ធន់បានឬខេ អ្នកទាំងឡាយល្មមញ៉ាំងអត្តភាពឲ្យ ប្រព្រឹត្ត ទៅបានឬខេ ។ ភិត្តទាំងនោះធ្វើយថា ម្នាលអាវុសោ ពីដើម យើងតែងសូមសម្ងខ្វះ បាយខ្វះ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្វួនឯងហើយធាន់ ហេតុ នោះបានជាយើងសប្បាយ តែឥឡូវនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ (ទង់ហាម ឃាត់ហើយ ពួកយើងមានសេចក្តីរង្វៀសដូវចុះបានជាមិនហ៊ានសូមគេ ហេតុ នោះបានជាយើងមិនសប្បាយ ។ ភិត្តទាំងនោះបាន (កាបឲ្យល

សេក្ខិយកណ្ឌេ សក្កចូវគ្គស្ស សមត្តិស ភោដនប្បដិសំយុត្តា

န လွှဖ် ဂံ ရဲနင်္ဂ ဂံ ဗဲဇီလ၊ နေန္ရားေၾန္ရာ ဖ အို္က္ဆား ဖေနာ္မာ နက္လွဳ အစ္ပံ က ေလာ မဆနာိဏီ ဖင်္နပ္န လွှဖ် ဂံ ရဲနင်္န ဂံ မင်္ဂလ၊ အေ မန္ရာေနာ္ရာ ဖ အို္က္ဆား ဖေနာ္ နက္လာ ေနာ္လ က ေ

អនាបត្តំ អសញ្ចុំថ្ងូ អសត៌យា អដាននួស្ស កំហ-ឧស្ស ញាតតានំ បវាវិតានំ អញស្សត្ថាយ អត្តនោ ឧខេន អាបនាសុ ឧម្មត្តកាស្ស អានិតាម្និតាស្សាតំ ។

អថទោ ភគវា ឯតស្មឺ ។ បេ ។ ភិក្ខូ អាមន្លេសីតិ ឱកេចិយបោត្តកេ នត្ថិ ។

សេក្ខិយកណ្ឌ សក្កចូរិត្ន កោដឲប្បដិសំយុត្ត ៣០

សេចក្តីនុះចំពោះ ព្រះដ៏មាន ព្រះភាគ ។ ្រោះនិទាន នេះ ដំណើរនេះ ព្រះ ដ៏មានព្រះភាគឲ្រឪធ្វើនូវធម្មិតថាក្នុងវេលានោះ វូចទ្រង់ត្រាស់ហៅកិត្ត ទាំងឡាយមកហើយត្រាស់ថា ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ តថាគតអនុញាតដើម្បី ឲ្យភិត្តដែលមានដម្ងឺសូមសម្កត្តី ចាយក្តី ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួនហើយ តាន់ទាន មាលកិត្តទាំងឲ្យយ អ្នកទាំងឲ្យយត្រូវសំដែងទ្បើងនូវសិត្តាបទ នេះយ៉ាងនេះថា កិត្តគួរ ធ្វើសេចក្តីសិក្យថា អញឥតមានជម្ងឺន៍ងមិនបាន សូមសមូឬចាយ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន ហើយនាន ។ ភិត្តឥតមានជម្ងឺ មិនត្រុវសូមសមូបុចុរយដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួនហើយ ធាន់ទេ ។ ភិត្តុណាឥតមានជម្ងឺអាស្រ័យសេចក្តីទិនអើពើ សូមសម្ងុប្តជាយ ដើម្បីប្រយោជន៍ទូនហើយតាន់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ វារ:ដែលមិនត្រីវំអាបត្ត៍ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ๑ ๑ យាំង) គឺកិត្តមិន

ក្លែង ១ ភិក្ខុមិនមាន ស្មា គើ ១ ភិក្ខុមិនដឹង ១ ១ ភិក្ខុមានជម្ងឺ១ ភិក្ខុសូមក្នុងសំ ណា កញាតិ១ ភិក្ខុសូមក្នុងសំណា ក់ជនដែលបានបក់រណា ១ ភិក្ខុសូមដើម្បី ប្រយោជន៍អ្នកដទៃ ១ ភិក្ខុបានមកដោយ ៤ព្យេរបស់ ១ន ១ ភិក្ខុមានសេចក្តី អន្តរាយ ១ ភិក្ខុធ្លត ១ ភិក្ខុដើមបញ្ញត្តិ ១ ។ វិនយប៌គំពេ មហាវិកង្គោ

(၆၄၃) သားဆိုင်နား ေဒအ ေအေ အေ မေမးယာန ဆစ္ခက္ကိယာ အက္က္က အင္လ္ကာနေလးက္ဆီ ေမးလံ မန္မ်ာ အင္တာနက္ အက္က္က အင္လ္ကာနေလးက္ဆီ ေျပးလံ မန္မ် အလားအေနာ့္ရာ အေနာက္တာ အားလာယာ ။

អនាបត្តិ អសញ្វិច្ច អសតិយា អជាឧត្តស្ប ឧស្សាមីតំ វា នាបេស្បាមីតំ វា ទិលោកេតំ ឧ ឧស្លាមតំ វា នាបេស្បាមីតំ វា ទិលោកេតំ ឧ ឧស្លាមតំ អាមនាសុ ឧម្មត្តកាស្ប អានំតាម្នី-តាស្បាតំ ។

(៤៩៧) សាវត្ត័ធំធានំ ។ តេន ទោ បន សមយេន ទព្វក្តិយា ភិក្ខុ មហន្តំ ភាពខ្បំ ភាពខ្បំ ភាពឆ្នំ ។ បេ ។ លាតិមហន្តំ ភាពខ្បំ ភាពខ្បាំ ភាពញោ ។ យោ សាតិមហន្តោ ភាពខ្បោ ភាពញោ ។ យោ អនានវិយំ បនិច្ច មហន្តំ ភាពខ្បំ ភាពភ្នំ អាមត្តំ ខ្ញុត្តនេស្ស ។

វិនយប់ជិត មហាវិកង្គ

(៤៥៦) សាវត្ថ័ទិទាន ។ សម័យនោះឯង ភ្លុកធព្វគ្គិយភិត្ថប្រងន៍ផ លើកទោស ហើយសំឡឹងមើលបាត្រពួកភិក្ខុដទៃ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់ថា กิรุลบุเี้าตู้เพอกู้ผิกกูษา หញุร์ฉยิรโบลเพ็กเราผ เพ็นพํยุโล មើលបាត្រពួកភិត្តដទៃ ។ ភិត្តមិនត្រវស់ត្បឹងមើលថាត្រពួកភិត្តដទៃ ដោយប្រងន៍ងលើកទោស เ ๆ กิ่รุณา ค โพ้เยเพย กู้ ยิธเหีเกี่ เทีย โบ้ มร์ มีเพิกเต พ ก็ សំឡឹងមើលបាត្រពួកភិត្តឯទៀត ត្រវអាបត្តិទុកដ ។ វាវ:ដែលមិន ត្រវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺភិត្តមិន ក្លែន ១ ភិក្ខុមិនមានស្មារតី ១ ភិក្ខុមិនដឹង ១ន ១ ភិក្ខុសំទ្បឹងមើលដោយគិតថា អញនឹងឲ្យឬអញនឹងប្រើគេឲ្យឲ្យ ១ ភិក្ខុមិនបានប្រងនឹងលើកទោសហើយ សំឡឹងមើល ១ ភិក្ខុមានសេចក្តីអនុរាយ ១ ភិក្ខុធុត ១ ភិក្ខុដើមបញ្ជត្តិ ១ y (៤៥៧) សាវត្ថ៍និទាន ។ សម័យនោះឯង ពួកធព្វគ្គិយភិត្តធ្វើព័ន្ធត (ទន៍ត្រាសថា **ជា**យធិនោក ភិត្តគប្បីធ្វើះសចក្តីសិក្សាថា 9 10 9 អញនឹងមិនធ្វើពុំនុត្តចាយឲ្យធំពេក ។ ភិត្តមិន ត្រវធ្វើព័ន្ធតបាយឲ្យជំពេកទេ $(^{(\circ)})$ ។ ភិត្តណា អា ស័យសេចក្តី ចិនអើតើ ហើយធ្វើពំនុត្តចាយឲ្យធំពេក (តវៃអាបត្តិទុក្ខដ ។

អដ្ឋពថា ព័ន្ធឥបាយធំពេកប៉ុនពងញោក ភ្លួចពេកប៉ុនពងមាន់មិនគួរ បើក្លូតឲ្យទៅដា
 ពណ្តាលគួរ ។

សេក្ខិយកណ្ដេ សក្កចូវគ្គស្យុ សមត្ថិស ភោជនប្បដិសំយុត្តា

អនាចត្តិ អសញ្ចុំចូ អសតិយា អនាននូស្ស តំលានស្បូ ១៨នោះ ដលាដលេ ឧត្តរិភន្តេ អាមនាន ទ្រតាតិ ។ ព័ណ្ឌភ្លាស្ស អនិតាម្មិតាស្សាតិ ។

ឧយរមស ឧម លោ ឧទា ខេត នៃ ភ្លេះ (៦៦៦) ឧត្ទភ្តំយា ភិត្ត្ ខ័យំ អាលោខំ តារោណ្ណ កុញ្ចត្តំ ។ ខេ ។ ខាំមណ្ឌលំ អាលោខំ តារិស្បាទ័តំ សិត្តា ការណីយា ។

សក្តចូវគ្នោ ចតុណ្ណ ។

សេក្ខិយកណ្ឌ សក្កចូវគ្គ ភោជនប្បដិសំយុត្ត ៣០

វារ:វែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិត្ខាបទនេះមាន ១ ០ យ៉ាង) គឺភិត្តូមិន ក្លែង ១ ភិត្តមិនមានស្មាតើ ១ ភិត្តមិនដឹង ១ ១ ១ ភិត្តមានជម្ងឺ ១ ភិត្តូតាន់ បង្អែម ១ ផ្ទៃឈើតូចជំ ១ សម្ងុទត្តភិតុផ្គ ១ ភិត្តុមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិត្តុ ចុត្ត ១ ភិត្តដើមបញ្ញាត្តិ ១ ។

(៤៥៤) សាវត្ត័ន៍ទាន ។ សម័យនោះឯង ពួកធព្វត្ត័យកិត្ត ធ្វើពំនួតជាយវែងពេកហើយធាន់ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់ថា កិត្តុគប្បីធ្វើ សេចក្តីសិក្យាថា អញទឹងធ្វើពំនួតជាយឲ្យជាចរិមណ្ឌល គឺឲ្យមូល ។ កិត្តិត្រវធ្វើពំនួតជាយឲ្យជាចរិមណ្ឌល ។ កិត្តណា អាស្រ័យសេចក្តី មិនអើតើ ហើយធ្វើពំនួតជាយឲ្យជាចរិមណ្ឌល ។ កិត្តណា អាស្រ័យសេចក្តី មិនអើតើ ហើយធ្វើពំនួតជាយឲ្យវែង ត្រវអាចក្តិទុក្កដ ។ វាវ:ដែលមិនត្រូវអាចក្តី (ក្នុងសិក្ខាចនេះមាន ๑០ យ៉ាង) គឺកិត្តមិន ក្វែង ១ កិត្តមិនមានស្មាវតី ១ កិត្តមិនដឹងទូន ១ កិត្តមានជម្ងឺ១ កិត្តតាន់ បង្អែម ១ ផ្លៃឈើតូចធំ ១ សម្ងិតត្តិភក្តមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ កិត្ត តួត ១ កិត្តដើមបញ្ជត្តិ ១ ។

សក្តចូវត្ត ទី ៤ ចប់ ។

កពទ្យវិគ្នោ

រយរាមអេ ឧម ៤១ ឧតា ។ ខំធន់ត្តិសេ (៦៦៤) ភ្នំឃុំ ឃុំឆ្នូឲង ទ្ររតកា ដាល សត្ថក្តា ខំសុំ ឃុំឆ្នូឲង ទ្ររតកា ដាល សត្ថក្តា សំក្តា កាណីយា ។

ន អនាម៉ាដេ ភាពន្យេ មុខន្ទារ វិវវិតព្វំ ។ យោ អនានយៃ ខដិទ្ធ អនាមាដេ ភាពន្យេ មុខន្ទារំ វិវវត៌ អាមត្តិ ឧុត្តាដស្ប ។

ពពទ្យវគ្គ

(៤៥៩) សាវត្ថ័និពន ។ សម័យនោះឯង ពួកធព្វគ្គិយភិ**ត្តកា**ល ពំនុតចាយនៅមិនទាន់មកដល់មាត់ ក៏ហារមាត់ចាំ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់ថា ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្តីសិក្យថា កាលពំនូតចាយមិនទាន់មកដល់ អញនឹង មិន បើកទាវមាន់ ហំ ។ ភិត្តមិនត្រវហារមាត់ចាំពំនូតចាយដែលមិនទាន់ចានមកដល់មាត ទេ។ កិត្តណា: អា (ស័យសេចក្តីមិន អើតើ ហើយហារមាត់ចាំព័ន្ធតុចាយ ដែលមិនទាន់មកដល់មាត់ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ η_{I} :ដែលមិនត្រវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៧ យ៉័ង) គឺកិត្តមិន ក្លែង ១ ភិត្តមិនមាន ស្មាវតី ១ ភិត្តមិនដឹង ១ន ១ ភិត្តមានដម្ងឺ ១ ភិត្តមាន เงธุรีหรุกเขอ ริรุธุรอ ริรุเนียบเกลิอ ๆ (៤៦០) សាវត្ថ័និទាន ។ សម័យនោះឯង ពួកធព្វគ្គិយកិត្តកាល ធានចាយ ក៏ញាត់ (មាម) ដៃទាំងអស់ចូល ទៅក្នុងមាត់ ។ បេ ។ ទ្រង់ តាសថា កិត្ថគប្បីធ្វើសេចក្តីសិក្យថា អញកាលធាន់ចាយ នឹងមិនញាត់ (โยาย) ไม่ต่้มหม่องเต่กุมยาล่ ๆ

ទុញ្ញដស្ប ។ អនាខត្តិ អសញ្ចុំថ្ង អសតិយា អជាឧន្តស្ប តំហ-ឧស្ស អាខនាសុ ខុម្មត្តតាស្ប អានិតាម្មិតាស្សាតិ ។

ន សភាពន្យេន មុទេន ព្យលវិតព្ំំ ។ យោ អនា-នាំយំ បដំចូ សភាពន្យេន មុទេន ព្យលវតំ អាបត្តិ

អលបត្តំ អសញ្ចុំថ្ង អសតិយា អជាឧត្តស្ស កំណ ឧស្ស អាបជាសុ ឧទ្ទត្តាតាស្ស អាធិតាទ្ទិតាស្ស ។ (() សាវត្តី នៃ ន ំ នេ ដ ទៅ តាស្ស () () សាវត្តី នៃ ន ំ នេ ទៅ ទេ សមយេន ជាស្ត្រី សាភត្តិ សភាពខ្មេន ទូទេ ទា ទាវត្តិ ។ មេ ។ ន សភាតាខ្មេន មុខេ ទា ទាវិស្សា មីតំ សិត្តា កាសើយ ។

ឧ កុញ្ញមានេន សញ្វោ មាត្តោ មុខេ ខត្តិមិនញោ ។ យោ អនានវិយំ មនិច្ច កុញ្ញមានោ សព្វំ មាត្តំ ខ្មុខេ ខត្តិមតិ អាមត្តិ ខ្ញុត្តដស្ស ។

សេក្ខ័យកណ្ដេ កពឡូវគ្នោ សមត្តស ភោជិនប្បដ៏សំយុត្តា

សេក្ខិយកណ្ឌ កពឡវត្ត ភោជិនបុជ្រស័យុត្ត ៣០

ភិត្តកាលតាន់បាយមិនត្រវញាត់(ច្រាម)ដៃទាំងអស់ចូលទៅក្នុងមាត់ ទេ ។ ភិត្តណា អា (ស័យសេចក្តីមិនអើតើ ហើយនាន់បាយញាត់ (ម្រាម) ដៃទាំងអស់ចូលទៅក្នុងមាត់ ត្រវៃអាបត្តិទុក្កដ ។ វាវ:ដែលមិនត្រវអាបត្តិ (ក្នុងសិត្ខាបទនេះមាន ៧ យ៉ាង) គំភិត្តមិន ក្វែង ១ ភិត្តមិនមានសាត្រ ១ ភិត្តមិនដឹង ១ ៩ ភិត្តមានជម្ងឺ ១ ភិត្តមាន เผยก็หรุกเขอ ก็กุลลอ ก็กุเนี้ยบเกลือ 1 (៤៦១) សាវត្ថ័និពន ។ សម័យនោះឯង ពួកធព្វគ្គិយភិក្ខុនិយាយ ពំងពំនូតបាយនៅក្នុងមាត់ ។ ២ ។ ៤៨ នៃតាស់ថា ភិត្តគប្បីធ្វើសេចភ្លឺ សិក្សថា អញន៍ន៍មិននិយាយទាំងពំនូតចាយនៅក្នុងមាត់ ។ ភិត្តមិនត្រវនិយាយទាំងពំនូតបាយនៅក្នុងមាត់ េ ។ ភិក្ខុណា អាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ ហើយនិយាយពំងពំនូតចាយ នៅក្នុងមាត់ ត្រវអាបត្តទុកដ ។ $\hbar t:$ ដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៧ យាំង) គំកិត្តមិន ក្លែង ១ កិត្តមិនមានស្មារតី ១ កិត្តមិនដឹង ១៩ ១ កិត្តមានដម្ងឺ ១ កិត្តមាន សេចក្តីអន្តរាយ ទ្ ភិត្តធត ទ ភិត្តដើមបញ្ចត្ត ទ

វិនយបំដកេ មហាវិភង្គោ

(៤៦៤) សារត្ត័នំធាន់ ។ តេន ទោ បន សមយេង សព្វក្តិយា ភិត្ត្ត ប៉ិណ្តាះក្ទេបកំ កុញ្ចត្តំ ។ បេ ។ ន ប៉ំណ្ឌាះក្ទេបកំ កុញ្ចិស្នា ចិតិ សិត្តថា ការណីយា ។ ន ប៉ណ្តាះក្ទេបកំ កុញ្ចិតព្ំ ។ យោ អនានរិយំ បដិទ្ធ ប៉ណ្តាះក្ទេបកំ កុញ្ចិតព្ំ ។ យោ អនានរិយំ មនាបត្តំ អសញ្ចិទ្ធ អសតិធា ខ្មែត្តដស្ប ។ កំលានស្ប ខដ្ឋាភេ ដលាដលេ អាបនាស្ ខម្មត្ត-កស្ប អានិតាម្មិតាស្បាត៌ ។

(៤៦៣) សាវត្ត័ធំធានំ ។ គេន ហេ បន សមាទ័ន្ត នទុក្តិយា ភិក្ត្ត ភាពខ្យាវខ្លេខតាំ កុញ្ចន្តំ ។ បេ ។ ន តាពខ្យាវខ្មែតាំ កុញ្ចិស្បាទីតំ សិក្សា ការឈីយ ។ ន ភាពខ្យាវខ្មែតាំ កុញ្ចិត អា បត្តិ ឧុក្សាដស្ប ។ មនាបត្តិ អសញ្ចិច្ច អសតិយា អជានខ្ពស្ប តំលានស្ប ១ដ្ឋគោ ដលាដលេ ឧត្តវិតផ្តេ អាបនាស្ប ទម្ពត្តាស្ប អានិតាអ្និតាស្បាតំ ។

វិនយបិជា មហាវិភង្គ

(៤៦៤) សាវត្ថ័និទាន ។ សម័យនោះឯង ពួកធន្វគ្គិយកិត្តធាន់ ចោះដុំចាយ (ទៅក្នុងមាត) ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាសថា កិត្តកប្បីធ្វើសេចក្ដី សិក្សថា អញនឹងមិនធាន់ បោះដុំបាយ (ទៅក្នុងមាត់) ។ ភិត្តមិនត្រវតាន់ ចោះដុំចាយ (ទៅក្នុងមាត់) ទេ ។ ភិត្តណា អា (ស័យ សេចក្តីមិនគើតើ ធាន់ ចោះដុំចាយ (ទៅក្នុងមាត់) ត្រវអាបត្តិទុក្ខដ ។ វាវៈដែលមិន(តវៃអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន៩ យាង) គំភិត្តមិនក្វែងឲ កិត្តមិនមានសាវតី ត កិត្តមិនដឹង ១៩ ត្ កិត្តមានជម្ងឺ ត កិត្តមានបង្អែម ๑ ដែល m_{g} អ្នក m_{g} m_{g (៤៦៣) សាវត្ថ័និទាន ។ សម័យនោះឯង ពួកធព្វគ្គិយកិត្ថនាន កាត់ពំនុតចាយ ។ បេ។ ៤៨ ត្រាស់ថា ភិត្តគប្បីធ្វើសេចក្ដីសិក្សាថា អញន៍ងមិនធាន់កាត់ពំនុតចាយ ។ ភិត្តមិនតែនៃាន់កាត់ព័ន្ធតបាយទេ ។ ភិត្តណាអាស្រ័យសេចក្តីមិន អេតេ តានកាត់ព័ន្ធតចាយ ត្រអោបត្តិទុក្កដ ។ វាវ:ដែលមិន ត្រវិអាបត្តំ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ๑០ យាន៍) គឺកិក្ខុមិន ក្លែង ១ ភិត្តមិនមានស្មាតេ ១ ភិត្តមិនដឹងទូន ១ ភិត្តមានដម្ងឺ ១ ភិត្តទាន បង្ដែម 🤊 ផ្ទៃឈើតូចធំ ទូ សម្ងនុត្តវិកង្គ ទុ កិត្តមានសេចក្តីអនុវាយ

ទព្វភ្លំយ ភិក្ខា មាត្តធំនួនកាំ ភុញភ្លំ ។ មេ។ ឧ មាត្តធំនួនកាំ ភុញ្ជិស្សាមីតិ សិក្ខា ការណីយា ។ ឧ មាត្តធំនួនកាំ ភុញ្ជិតព្ំ ។ យោ អនាឧរិយំ ៥៥ថ្ មាត្តធំនួនកាំ ភុញ្ជិត អាមត្តិ ឧុក្កដស្ប ។ អនាមត្តិ អសញ្ជិច្ច អសតិយា អដាឧន្តស្ប កំលានស្ប ការថា ជច្ចេន្តោ មាត្តំ ធំន្វូនតំ អាមនាស្ ឧម្មត្តកាស្ប អាធិកាម្មិកាស្សាតិ ។ • កំណស្ស ខណ្ឌាតា កេ្តចំ ហេតុពេ ខំស្សា ។

អនាខត្តិ អងញ្ចុំថ្ង អសតិយា អជាឧន្តស្ប តំលានស្ប^(®) ជលាជលេ អាខនាស្នា ឧអ្នត្តាតស្ប អានិតាម្និតាស្បាតិ ។

(៤៦៥) សាវត្ត័និនានំ ។ តេន ទោ បន សមយេន

នត្ថក្តិយា ភិក្ខា្ធ អរកណ្ដូតារកៅ ភុញ្ហខ្លំ ។ ខេ។ ជ អរកឈ្នួតារកៅ ភុញ្លិស្បាទីតិ សិក្ខា ការណីយា ។ ជ អរកឈ្នាតារកៅ ភុញ្ជិតត្វំ ។ យោ អនានវិយំ បនិច្ច ឯកតោ វា ឧភតោ វា កឈ្នំ តាត្វា ភុញ្ជតិ អាមត្តិ ឧុក្កដស្ប ។

សេរ្ត្ថិយកណ្ដេ កពឡវគ្គស្ស សមគ្គស ភោជនប្បជិស័យុត្តា

(៤៦៤) សាវត្តខំនាន់ ។ គេន ទោ មន សមយេន

សេក្ខិយកណ្ឌ កពឡវផ្ទ ភោជឧប្បដំសំបត្រ្ត ៣០

៤៩៩៤ សាវត្ថ័ន៍ទាន ។ សម័យនោះឯង ពួកធត្វគ្គ័យកិត្តតាន់ប្រៀម តំនូតចាយក្នុងថ្គាល់ (គឺបៀមដូចស្វា) ។ បេ ។ (ទន់ត្រាស់ថា ភិត្តគញ្ ឝ្វើសេចក្តីសិក្សាថា អញន៍ឹងមិនធាន់បៀមពំនូតជាយក្នុងថ្នាល់ ភិត្តមិនត្រវធាន់ ហៀមពំនូតជាយក្នុងថ្នាល់ ទេ ។ ភិត្តុណា អាស្រ័យ សេចក្តីទំនេះអីតើ តាន់បៀមពំនូតជាយ ក្នុងថ្កាល់ទ្វាង ឬទាំងពីវទាន ត្រវអាបត្តទុកដ y ារ:ដែលមិន ត្រវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺភិក្ខុមិន ក្លែង ១ កិត្តមិនមានស្មារតី ១ កិត្តមិនដឹង ១ ៩ ១ កិត្តមានដម្ងឺ ១ កិត្តតានផ្ទៃ ឈើធំតួច ទ ភ្នំកមានសេចក៏អនុរាយ ទ ភ្នំក្នុធត្ ទ ភ្នំដើមបញ្ចត្ត ទ ។ (៤៦៥) សាវត្ត័និទាន ។ សម័យនោះឯង ពូកធព្វគ្គិយកិត្តតាន រលាស់ដៃ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់ថា កិត្តគប្បីធ្វើសេចក្តីសិក្សាថា អញន៍ងមិនតាន់លោសដៃ ភិត្តមិនត្រវតាន់លោសដែទេ ។ ភិត្តណាអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ ធាន**រ**លាស់ដែបណ្ដើរ ត្រវិអាបត្តិទុក្កដ ។

វារ:ដែលមិនត្រវៃអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន៤យ៉ាង៍) គឺភិក្ខុមិនក្វែង ឲ្ ភិក្ខុមិនមានស្មាត្រី ឲ្យភិក្ខុមិនដឹងទូន ឲ្យភិក្ខុមានដម្ងឺ ឲ្យភិក្ខុ ហេស ម្រាម ហើយរលាសដៃ ឲ្យភិក្ខុមានសេចក្តីអន្តរាយ ឲ្យភិក្ខុធតឲ្យភិក្ខុដើមបញ្ចត្តិ ឲ្យ។

ခဲ့င္သားကံ အု က္ညီ လွှာ ဗီနီ လိုက္တာ ကားလာတာ ។ ေ ဆိုဂ္ဂါခ်င္သားကံ အု က္ညီ ဧရွံ ၅ ၊ ဟေ မာ ဆေ အဲးထံ ဗဆိုင္န ဆိုဂ္ပါခ်င္သားကံ အု က္ည နီ မာ ဗန္မီ ၾက္က ႊ လျွ ၅

ឧဃာဗမာ နဗ ကာ အခၤ က ခ်အခ်န္ဒိုးမာ (၈၆၂) - က္ကံခ် န ကားလ္ခ်င္မ်ား နားက္ဆန္နီ ကာက္က်င္ စီတာကံ ဘက္လံမာရီ နီဆီကာ ကားလာလာ ၅

វិនយបិដកេ មហាវិកង្កោ

វិនយបិជត មហាវិភង្គ

(៤៦៦) សាវត្ថ័និទាន ។ សូម័យនោះឯង ពុកធពុត្តិយកក្តនាន់ធ្វើ ត្រាប់ចាយឲ្យជ្រះពេយវាយ ។ បេ ។ ខ្វែន៍ត្រាស់ថា កិត្តគប្បីធ្វើសេចក្តី សិក្សាថា អញនឹងមិនធាន់គ្រាប់ចាយ ឲ្យជែះកោយរាយ ។ ភិត្តមិនត្រូវតាន់ធ្វើត្រាប់ចាយ ឲ្យជ្រះរោយរាយទេ ។ ភិត្តណា អាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ ធាន់ធ្វើត្រាប់បាយ ឲ្យជ្រះរោយរាយ ត្រវ អាបត្តិទុក្ខដ th:ដែលមិន ត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤យ៉ាង) គឺកិត្តមិន វក្គន៍ ១ ភិត្តមិនមានសារតី ១ ភិត្តមិនជំងំខូន ទ ភិត្តមានជម្ងឺ១ ភិត្ត ចោល សម្រាមដោយទៅទាំងត្រាប់បាយ ១ កិត្តមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ กิก នគេ គិត្តដើមបញ្ជត្តិ គិ (៤៦៧) សាវត្ថ័និទាន ។ សម័យនោះឯង ព្លួកធព្វគ្គិយភិត្ថឆាន់ លៀនអណ្តាត ។ បេ ។ ឲ្រង់ត្រាស់ថា ភិត្តគប្បីធ្វើសេចក្តីសិក្សាថា អញនឹងមិនតាន់លៀនអណ្តាត ។ កិត្តមិនត្រវធានលៀនអណ្តាតទេ ។ ភិត្តណា អាស្រ័យសេចក្តីមិន អើតើ ធាន់លៀនអណ្តាត ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ៗ

អលបត្តិ អសញុំថ្ង អសតិយា អជាឧត្តស្បា ភិណា ឧស្បា អាបនាស្ដ ឧទ្ទត្តាតាស្បា អានិតាទ្មិតាស្បាតិ ។ (៤៦៤) សាវត្តីធំនានំ ។ តេខ ទោ បន សមយេខ នព្វក្តិយា ភិត្ត្តា ចបុចបុតារាតាំ កុញ្ចត្តិ **។ បេ ។ ន** ចបុចបុតារាតាំ កុញ្ចិត ភ្នំត្នាា ការណីយា ។ ឧ ចបុចបុតារាតាំ កុញ្ចិត ភ្នំត្នា ការណីយា ។ ឧ ចបុចបុតារាតាំ កុញ្ចិត អាបត្តិ ឧុត្តា៩ស្បា ។ មជាឧត្តស្បា កំលានស្បា អាបនាសុ ឧទ្មត្តភាស្បា អាធិតាម្និតាស្បាតិ។

សេក្ខិយកណ្ឌេ កពឡវគ្គោ សមត្តស ភោជឧប្បជសំយុត្តា

កពឡូវគ្នោ បញ្ចូមោ ។

63.

សេក្ខិយកណ្ឌ ភពឡាវគ្គ ភោជនច្បដិសំយុត្ត ma

វវរៈដែលមិន ត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៧ យ៉ង៍) គឺកិក្ខុមិន ក្នុង ១ កិក្ខុមិនមានស្មារតី ១ កិក្ខុមិនដឹង ១ន ១ កិក្ខមានជម្ងឺ ១ កិក្ខុមាន សែចក្តីអនុវាយ ១ កិត្តធ្លូត ១ កិត្តដើមបញ្ជត្តិ ១ ។

(៤៦៤) សាវត្ត័និទាន ។ សម័យនោះឯង ពួកធព្វគ្គិយកិត្ត្ ធ្វើសំឡេងព្វផ្តប់១ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់ថា កិត្តុគប្បីធ្វើសេចក្តីសិក្យាថា អញនឹងមិនធាន់ធ្វើសំឡេងឲ្យព្វផ្តប់១ ។

ភិត្តមិនត្រវតាន់ធ្វើសំឡេងឲ្យព្វផ្តប់១ ទេ ។ ភិត្តណា អាស្រ័យសេចក្តី មិនអើតើ តាន់ធ្វើសំឡេងឲ្យព្វផ្តប់១ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

វារៈដែលមិន(ត្រវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៧ យា៉ង) គឺភិក្ខុមិន ក្វែង ១ ភិក្ខុមិនមានស្មាវតី ១ ភិក្ខុមិនដឹង ទួន ១ ភិក្ខុមានជម្ងឺ ១ ភិក្ខុមាន សេចក្តីអនុវាយ ១ ភិក្ខុធត ១ ភិក្ខុដើមបញ្ចត្តិ ១ ។

កពឡវត្តទី៥ ចប់ ។

សុរសរវគ្គោ

(၆၉५) အေဖ အရေးကာစ မိုးရာ အမွန် ကြောက်နိုက်က ร้อบรลิ แมว ผิสภาเฮ ๆ เลอ เจา ฮอ เปยเเบอ ពញាតារខ ញាហ្មណេន សង្ឃស្ប បយោចានំ បដិ-យន្តំ ហោត ។ ភិក្តុ សុស្តេត្រោះតំ ទ័រ ប៉ុន្ត៌ ។ မ္ကားက အဆင့္အကေ အိဳက္ရွိ ၿဖိမ္မ်ားမ်ား မင္တာ့ထိ မင္တာ សន័្យ ស័ត៌ កាតោតំ ។ យេ គេ ភិត្ត អប្បិត្ ာ၊ ဗာက နို့ ဆိုကာဖို့ စီကာဖို့ အက ဗီ ကိ លម ភិត្ត្ សង្ឃ័ អាវត្ត ឧរំ គារិស្សត័តិ ។ បេ ។ សថ្ក៍ កាំ ទុំ កំក្នុ សន្លំ អារត្ត នាំ អភាស័ត៌ ។ សខ្ញុំ ກອກຮັບໂຮເຍົ້ອເຊຼ ກຮກ ຮະບົ ລາຍ ຮູ້ មោឃមុរិស សន្ល៍ អាវត្ត នាំ ការិស្សសំ នេនំ មោឃ-ကားယာ ၈ ဖော အားစာ ရာ ဆဋ္ဌိ အင်္ဒ အရာ အိုက္ခ

សុរុស្តរិគ្គ

(bbd) សម័យនោះឯង ព្រះពុទ្ធដ៏មានដោត កាលគង់នៅ យោសិតារាម ជិតក្រងកោសម្ពី ។ វេលានោះឯង មាន ញាហ្មណ៍ម្នាក់ ហ៊ុនតាក់តែងទឹកដោះចំពោះសង្ឃ ។ អស់ទាំងពូកកិត្តក៏ចាន់ទឹកដោះធ្វើ សំឡេងឲ្យឲ្យគ្រឹត ។ ។ មានកិត្ត ១ ប្រធ្លាប់ជាអ្នករណុំ (ពីដើម) ចាន ពោលពាក្យនេះថា សង្ឃពំងអស់នេះទំនងជា ធ្វើទឹក ដោះឲ្យឲ្រជាក់ ទេដំង ។ ភិត្តពំងឲ្យយណាមានសេចក្តី ជ្រាជាតិច ។ បេ ។ ភិត្តពំង នោះក៏ពោល ទោស តិះដៀល បន្តរបង្គាប់ថា កិត្ត (នេះ) មិនសមបើ ន៍ជញ៌ានពោលកំថ្ងៃជណ្រព្ទព្រះសង្ឃ (ដូច្នេះ) សោះ ។ បេ ។ ព្រះ ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់សូរូថា ម្នាលភិត្ថុ បានឲ្យថាអ្នកឯងពោលកំប្ងែង ជ្រាវព្នសង្ឃ ពិតមែនឬ ។ កិត្តនោះក្រាបទូលថា សូម៤៨ន៍មេត្តា-ជ្រោស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៍មានព្រះកាគទ្រន់បន្ទោសថា ម្នាល មោយបុរស អ្នកឯងមិនសមបើនឹងហ៊ានពោលកំប្ងែ (ជុំព្នោសង្ឃ (ដូច្នេះ) *សោះ ម្នាលមោឃបុរស អំពើដែលអ្ន*កឯងធ្វើនេះមិនចានដឹកនាំពួកជន ដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាឲ្យបានជែះថ្ការឲ្យីឥ ឬព្លួកជនដែលជែះថ្កាហើយឲ្យវិង វិតតែជ្រះថ្វាទ្យើងទេ ។ ចេ ។ ទ្រង់បន្ទោសរួចហើយ ទ្រង់ធ្វើនូវធម្មីកថា

មាមខ្លេសិ ឧ ភិក្ខាប ពុខ្ល់ វា ឧថ្មំ វា សង្ឃ័ វា អាវត្ត ឧវោ ភាគញោ យោ ការយ្យ អាបត្តិ ឧុត្ត-ឧស្សាតិ ។ អ៩ទោ ភកវា តំ ភិក្ខាំ អនេតាមរិយាយេន វិកាមរិត្វា ឧុត្តាតាយ ។ មេ ។ រៀវញូ មន ភិក្ខាវេ តមំ សិក្ខាមនំ ឧន្ទិសេយ្យាថ ន សុរុសុះកោរកាំ ភុញ្ចិស្បាមតំ សិក្ខា ការណីយា ។

សេក្ខិយកណ្ដា សុស្តវរិគ្គស្មុៈ សមភ្នំសារភាគអប្បតិសំបត្ថោ

សេក្ខិយកណ្តូ សុរុសុរុវគ្គ ភោជនប្បដិសំយុត្ត ៣០

ត្រាស់ហៅភិត្តពំងឲ្យយមកដោយព្រះពុទ្ធដីកាថា ម្នាលភិត្តពំងឲ្យយ ភិត្តមិនត្រវនិយាយកំវែបូងជ្រាវព្ធព្រះពុទ្ធឬព្រះដមិឬព្រះសង្ឃទេ ភិត្តណា និយាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ លំដាច់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះកាគទ្រង់ថន្ទ្រាស កិត្តនោះដោយអនេតបរិយាយ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលកិត្តទាំង ទ្បាយ អ្នកទាំងទ្បាយ គហ្យី សំដែង ទ្យើងនូវសិក្ខាបទ នេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខ គហ្យ៍ធ្វើៈសចត្តីសិក្សថា អញនឹងមិនបានធាន់ធ្វើសំឡេងឲ្យឲ្យគ្រិតៗ ។ ភិត្តមិនត្រវធាន់ធ្វើសំឡេងឲ្យឲ្យគ្រុក ១ ខេ ។ ភិត្តណាអាស្រ័យ សេចក្តីមិនអើពើ ធាន់ធ្វើសំទ្វេងឲ្យឲ្យគ្រិត ១ ត្រវអាបត្តំទុកដ។ វាវ:ដែលមិន (គឺវិអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៧ យាន៍) គឺភិត្តមិន ក្លែង ១ ភិត្តមិនមានសាវតី ១ ភិត្តមិនដឹង ខ្លួន ១ ភិត្តមានជម្ងឺ ១ ភិត្តមាន y (៤៧°) សាវត្ថ័និទាន ។ សម័យនោះឯង ពួកធព្វគ្គិយភិត្ថចាន លិទ្ធដៃ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់ថា កិត្តគប្បីធ្វើសេចក្តីសិក្សាថា អញនឹង ข้อธาร่ณิรุโส ๆ កិត្តមិន ត្រវនានលិទ្ធដែរ េ ។ កិត្តណា អា ស្រ័យសេចក្តីមិន អើ ពើ ហើយធាន់សិទ្ធដៃ ត្រូវអាបត្តទុក្ខដ ។

しのの

(မြ မ မ ဆန္ဒာနိုင်နား စိ ၊ ၊ နေ ၊ စေ စ စ လ မ ၊ မ န စစ္စက္လို ယာက်န္နာ ရန္ဒာနဲ ၊ လ စာက်နန္ဒာ ရန္ဒာနိုင္တ က ကို စစ္တာ စိန္ဒာနဲ ၊ လ္ စာက် ကို စစ္တာ ကို စစ္တာ က ၊ လ က မ က အ က် စ စိန္ဒာနဲ ၊ လ္ စာက် ကို စစ္တာ က ၊ လ က မ က အ က် စ စိန္ဒာနဲ ၊ လ္ စာက် ကို စစ္တာ က က စစ္တာ ရက္ကာ က ပျ

អជាមត្តំ អសញ្ជុំច្វ អសតិយា អជាឧត្តស្បា កំហ-ឧស្ស អាមជាសុ ឧទ្មត្តតាស្ស អាធិតាខ្មុំតាស្សាតំ ។ (៤៧០) សាវត្ត័ធំជាធំ ។ តោធ ទោ មធ សមយោធ ជព្វក្តិយា កិត្ត្ត បត្តធំល្ខេមាតាំ កុញ្ចត្តំ ។ មេ ។ ឧ មត្តភ្នំល្វេមាតាំ កុញ្ចិតតំ ភិត្តា ការណីយា ។ ឧ បត្តធំល្ខេមាតាំ កុញ្ចិតតំ ។ យោ អនាឧរិយ៍ មដិទ្ធ បត្តធំល្ខេមាតាំ កុញ្ចិត អាមត្តិ ឧុត្តដស្ស ។ អនាមត្តិ អសញ្ជុំច្ អសតិយា អជាឧត្តស្ស គំហ-ជស្ស មរិត្តតោ សេស ឯកតោ សន្តឡំគ្នា ធំល្វេមាំត្វា កុញ្ចនំ អាមធាស្ន ឧទ្មត្តតាស្ស អាធិតាខ្មុំតាស្សាតំ ។

វិនយបិដពេ មហាវិភង្គោ

វិនយចិដក មហាវិភង្គ

វាវ:ដែលមិន ត្រវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៧ យាំង) គឺភិត្តមិន ក្លែង ១ កិត្តមិនមានស្មាវតី ១ កិត្តមិនដឹង ខ្លួន ១ កិត្តមានជម្ងឺ ១ កិត្តមាន เงอุกีหลุกเขอ กิกธุล กิกเนียบเกลือ ๆ (៤៧๑) សាវត្ថ័និទាន ។ សម័យនោះឯង ពួកធព្វគ្គិយភិត្ថភាន លិទ្ធធុរត្រ ។ បេ ។ ទ្រន់ត្រាស់ថា ភិត្តគហ្យីធ្វើសេចភ្លីសិក្សាថា អញ នឹងមិនតាន់លិទ្ធប្អ(a y)ភិត្តមិនត្រវធានលិទ្ធជាត្រទេ ។ ភិត្តណា អាស្រ័យសេចក្តីមិនអើន ហើយធាន់លិទ្ធថ្កាត្រ ត្រៃវិអាបត្តិទុកដ ។ វាវ:ដែលមិន ត្រវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺកិត្តមិន ក្កែង ១ ភិត្តមិនមានស្មាតើ ១ ភិត្តមិនដឹង ១ន ១ ភិត្តមានជម្ងឺ ១ ភិត្តបម្ល កោជនទាំងឲ្យយ ដែលសេសសល់បន្តិចបន្តួចមកក្នុងទីជាមួយគ្នាលិទ្ធ ហើយនាន់ 🤊 ភិត្តមានសេចក្តីអន្តរាយ 🤊 ភិត្តត្ត 🕫 ភិត្តដើមបញាត្តិ 🔊 $\{\mathcal{L}\mathcal{A} \mid \mathcal{L}\}$ សាវត្ថ័និទាន ។ សម័យនោះឯង ពួកធព្វគ្គិយកិត្តចាន លិទ្ធបបូរមាត់ ។ បេ ។ ៤៨៩៍ត្រាស់ថា ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្ដីសិក្សាថា មញន៍ន៍មិនធានលិទ្ធបច្ចរមាត់ ។ តិត្វូមិនត្រវធាន់លិទ្ធបបូរមាត់ទេ ។ តិត្តណា អាស្រ័យសេចក្តីមិន េ เดี เบ็พลาร่ณรฐบบูเยาล่ โลงมาบลิรุกส ร

មទាខត្តំ អសញ្វិច្ច អសតិយា អជាឧន្តស្ស គឺលា-ឧស្ស អាបនាសុ ឧទ្ទត្តកស្ស អានិតាខ្ញុំតាស្បាត់ ។ (៤៩៣) គេន សមយេន ពុន្តោ កកក ភាគស វិហរតំ សុំសុមារតំរោះ តេសតាន្យាវនេ មិតនាយេ ។ នោះ ទោ បន សមយេន ភិត្តា កោកនេះ ទាសានេ សាម៌សេន ហន្តេន ទាន័យថាលក់ ខដិតណូន្តំ ។ မင်္ဂလပ်ပ နိုင်္ပာက္ခ စိုက်င္ခံ ရွိက ပိုလုပ်ခဲ့ ဆိုက အန សមណា សត្យបុត្តិយា សាមិសេន សាត្តេន ទាន័យ-ឋាលក់ ខជិត្តចោស្បូន្តិ សេយ្យថាខំ កំហំ កាមកោ-สีเอาลิ ๆ หเผาหุ่ เขา ลิสู เลห่ ยอุญาอ์ នជ្ឈាយត្តាន់ ទីយត្តានំ វិទាខេត្តានំ ។ យេ គេ ភិក្ខា អញ្ជិញ ។ មេ ។ តេ ឧដ្យាយន្តំ ទីយន្តំ វិទា ខេន្តំ កេដំ ហ៍ នាម ភិត្ត្ សាម៌សេន ហត្តេន ទាន័យថាលក់ បដិត្តបោស្បត្តិតំ ។ ខេ ។ សថ្វំ គាំ គិត្តា គំត្ សាម៌សេន មាន្តេន មានយថាលក់ មដិក្តណន្តិតំ ។

តេក្លើយកណ្ដែ សុរុស្សវគ្គស្ស សមត្ថឹស ភោជឧប្បដិស័យត្ថា

សេក្ខិយកណ្ឌ សុរុស្សវិគ្គ ភោជនប្បដិសំយុត្ត ៣០

វារៈដែលមិនត្រវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៧ យ៉ាង៍) គឺភិក្ខុមិន វក្ខុង ១ ភិក្ខុមិនមានសាវតី ១ ភិក្ខុមិនដឹង១ន ១ ភិក្ខុមានជម្ងឺ ១ ភិក្ខុមាន សេចក្តីអនុវាយ ១ ភិក្ខុត្ត ១ ភិក្ខុដើមបញ្ជាត្តិ ១ ។

(៤៧៣) សម័យនោះឯន (ពុះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានដោគ(ទន់គន់ នៅកេសកទ្យាវន (ព្រៃសម៉ី) ជាទីឲ្យអភ័យដល់សត្វម៉ឺន ទៀបក្រន សុំសុមា គេរ: ក្នុងដែនភគ្គ: ។ **ស**ម័យនោះឯង ពូកភិត្ត ទៅ លេ កោក ៩ ទ ជ្រាសាទ (ជ្រាសាទមានសណ្ដានដូចផ្កាឈូក) មានដៃប្រទាក់ដោយ អាមិស: ទទួលកាជន: ទឹកសម្រាប់ធាន ។ មនុស្សទាំងទ្បាយ ក៏ពោល ពេស តិះដៀល បន្តុះបង្អាបថា ពូកសមណៈជាសក្យបុត្ត មានដៃ ប្រទុកកំដោយអាមិស: មិនសមបើនឹងទទួលចាប់ភាជន:ទឹកស(ទាប់ធាន ដុចជាពុក គ្រហស្ថដែលហិតោគតាមគុណសោះ ។ ពុក្ខភិក្ខុជានឲ្យមនុស្ស ពំងនោះ ពោល ពេស តិះដៀល បន្ទុះបង្គាប់ហើយ ។ កិត្តពំងឡាយ ណាមានសេចក្តីជ្រាជ្ញាតិច ។ បេ ។ កិត្តទាំងនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តះបង្គាប់ថា កិត្តទាំងទ្បាយមានដៃប្រទ្បាក់ដោយអាមិសៈ មិនសមបើនឹងហានទទួលកាជន: ទឹកសម្រាប់តាន់សោះ ។ បេ ។ ព្រះ ដ៍មានត្រះកាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលកិត្តទាំង ឡាយ បានឲ្យថាកិត្តទាំង ឡាយ មានដៃប្រទុកក់ដោយអាមិសៈទទុលភាជនៈទឹកសម្រាប់ធាន់ ពិតមែនឬ ។

Lnn

វិនយបំដកេ មហាវិតង្កោ

សខ្ញុំ ភកវាតំ ។ វិកាហំ ពុន្ធោ ភកវា តេមំ ហំ នាម តេ គិក្ខាូវ មោឃបុរិសា សាមិសេន ហន្តេន ទាន័យ-ដាលកំ បដិក្តហេស្សត្តិ នេតំ គិក្ខាវ អប្បសញ្ញានំ វា បសានាយ បសញ្ញានំ វា គិយ្យាភាវាយ ។ បេ ។ វៅរាា បន គិក្ខាវ ៩មំ សិក្ខាបនំ ខន្ទិសេយ្យថ ន សាមិសេន ហន្តេន ទាន័យថាលក់ បដិក្តហេស្បាមីតំ សិក្ខា ការណីយា ។

ឧ សាម៌សេឧ ហត្តេឧ ទាន័យថាលាតោ បដិក្កហេ តញា ។ យោ អនានាំយំ បដិច្ច សាម៌សេឧ ហត្តេន ចាន័យថាលកាំ បដិក្កណ្ណាតំ អាបត្តិ ឧុក្កដស្ប ។ អនាបត្តិ អសញ្ចុំច្ច អសត៌យា អជាឧន្តស្ប ក៌លា-ឧស្ស ពោរិស្បាម័ត៌ វា ពោវាបេស្បាម័ត៌ វា បដិក្កណ្ណាតំ អាបនាសុ ឧម្មត្តកាស្ប អានិតាម្មិតាស្បាត៌ ។

ເພນາຂອງ ເພິ່ມ ເພີ່ມ ເພິ່ມ ເພ

វិនយចិតិត មហាវិភង្គ

ភិត្ត ពំងនោះ ក៏ក្រាបចូលថា សូម ទ្រង់មេត្តា ប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធ ដ៏មានត្រះកាគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលក្ខិត្ត ពំងឲ្យាយ មោឃបុរសព័ំងនោះ ยารไม่โบ ดุกก่ เมาแพลยิ่งวะ ยิรงายเบีร็ม ดดูเบกาน ระดีกง (ยาบ ចាន់ សោះ មាលកិត្តពំងឲ្យយ អំពើនេះមិនបានដឹកនាំពុកជនដែលមិន ទាន់ដែះថ្ងាឲ្យដែះថ្វាទេត្រឹង ថ្មញ្ចុកដនដែលជែះថ្វាហើយ ឲ្យកាន់តែដែះថ្វា ទ្យើងទេ γ ហេ γ ម្នាលកិត្តពំងទ្យាយ អ្នកពំងទ្យាយត្រវស់ដែងទ្បើង នូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា កិត្ថគប្បីធ្វើសេចក្ដីសិក្យាថា អញមានដៃ ប្រទ្យាក់ដោយគាមិសៈ នឹងមិនទទួលភាជនៈទឹកស(មាប់តាន់ ។ ភិត្តមានដៃប្រទ្យាក់ដោយអាមិស: មិនត្រវទទូលកាជន:ទឹកសម្រាប់ ធាន់ ទេ ។ ភិត្តណា អាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ មានដៃ ប្រទ្បាក់ដោយ អាមិស:ទទួលកាជន:ទឹកសម្រាប់នាន់ ត្រវអាបត្តិទុក្កជ ht: ដែលមិន តែវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង៍) គឺកិក្ខុមិនក្វែងឲ្យកិត្តមិនមានសារតីឲ្យកិត្តមិនដឹងខ្លួនឲ្យកិត្តមានជម្ងឺឲ្យកិត្តទទួល តាជនៈ ទឹកសម្រាប់នាន់ដោយប៉ឹងថា អញនឹងលាង ឬអញនឹង (ប្រីគេឲ្យ លាង ទ ភិត្តមានសេចក៏អនុវាយ ទ ភិត្តធត ទ ភិតដើមបញាតិ ទ ។ (៤៧៤) សម័យនោះឯង ព្រះពុទ្ធដ៍មានព្រះភាគ កាលគង នៅក្នុងកេសក ឡាវន (ព្រៃសម៉ី) ជាទីឲ្យអភ័យដល់សត្វម៉ឺត ទៀប

នេះ ទោ មន សមយេន ភិត្តា កោកជាន ទាសាន នុជ្ឈយន្តំ ទីយន្តំ វិទាខេត្តំ ភេទំ ហិ នាម សមណា မ ကျဗုန္ရီယာ မ မိန္ရာကံ ဗန္စု ေခါ နန္စာ ဃ၊ ေနာန္ရ မျင့္ပ်ိဳ လေယ၂ဗာဗိ ဇိတိ အာဗ၊ောင်္ဂဏာနိ ႑ မလျှေလို (စာ က်နှာ ၊ ေပၚ မေန႔႔ က်န္နာ က ខេត្តានំ ។ យេ តេ ភិក្ត្ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តេ ឌ៨្ឈា-យន្តំ ទីយន្តំ វិទា ខេត្តំ កដំ ហំ នាម ភិក្តុ សសិត្តកំ បន្តដោវនំ អន្តរយរេ ជន្ទេស្បត្តិតំ ។ បេ ។ សច្ចុំ កាំរ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សសិត្តកំ បត្ត នោវនំ អន្តរយរេ នច្ចេត្តិតំ ។ សច្ចុំ ភកវាតំ ។ វិករហ៍ ពុន្ធោ ភកវា កេខំ ហ៍ នាម តេ ភិត្តាវ មោឃ ពុរិសា សសិត្ត គាំ បត្ត ដោន អន្តរយប ជៈធ្នេស្សភ្នំ នេត់ កិត្តាវ អប្បសភ្នានំ វា បសាធាយ

សេក្ខិយកណ្ដេ សុរុសុរុវត្តស្ស សមត្តិស ភោជនប្បដ៏សំយុត្តា

សេក្ខិយកណ្ឌ សុរុស្សវត្ត ភោជឲប្បជំសំយុត្ត ៣០

[ក្នុងសុំសុចារតិរ: ក្នុងដែនកត្ត: ។ សម័យនោះឯង ពួកកិត្តនោះលើ កោកន¢ (ជាសា¢ (ជាសា¢មានសណ្ដានដូចផ្កាឈូក) ចាក់ទឹកដែល លាងចាត្រពំងត្រាប់ចាយពៅក្នុងចន្លោះឆ្នេះ ។ មនុស្សពំងឡាយកំពោល ទោស តិះដៀល បន្តះបង្គ្នាប់ថា ត្បូកសមណៈដោសក្យបុត្ត មិនសេមបេំនំង ហ៊ានចាក់ទឹកដែលលាងថាត្រទាំងត្រាប់ចាយទៅក្នុងចន្លោះផ្ទះ ដូចជាតួក គ្រហស្តដែលបរិកោគកាមគុណសោះ ។ ភិក្ខុទាំងទ្យាយបានឲ្យមនុស្សទាំង នោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាច់ហើយ ។ កិត្ត ទាំង ឡាយណា មានសេចក្តី ជ្រាជាតិច ។ ២ ។ កិត្តទាំងនោះកំពោល ទោស តិះដៀល បន្តរ បង្ហាប់ថា ភិត្តទាំងទ្យាយមិនសមបើនឹងហ៊ានចាក់ទឹកដែលលាងប៉ាត្រទាំង ត្រាប់បាយទៅក្នុងចន្លោះផ្ទះសោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រន័ ត្រាស់សូរថា ម្នាលកិត្តទាំងទ្បាយ ថានពុថា ភិត្តទាំងឡាយចាក់ទឹក លាងចាត្រទាំង ត្រាប់ចាយទៅក្នុងចន្លោះផ្ទះ ពិតមែនឬ ។ កិត្តទាំងនោះ ក្រាបទូលថា សូមឲ្រន់ព្រះមេត្តា ជ្រោស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ ដ៏មាន ត្រះកាគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឲ្យយេ មោយបុរសទាំង នោះ មិនសមមើនឹងហ៊ានចាក់ទឹកលាងចុវត្រទាំង[គាប់ចាយទោក្នុង ចន្លោះផ្ទះសោះ ម្នាលភិត្តទាំងឲ្យាយ អំពើនេះមិនចុរនដឹកនាំពុកជនដែល មិនទាន់ជ្រះថ្ងាឲ្យជ្រះថ្នាទ្យើង ថ្នូពួកជនដែលជ្រះថ្នាហើយឲ្យកាន់តែ

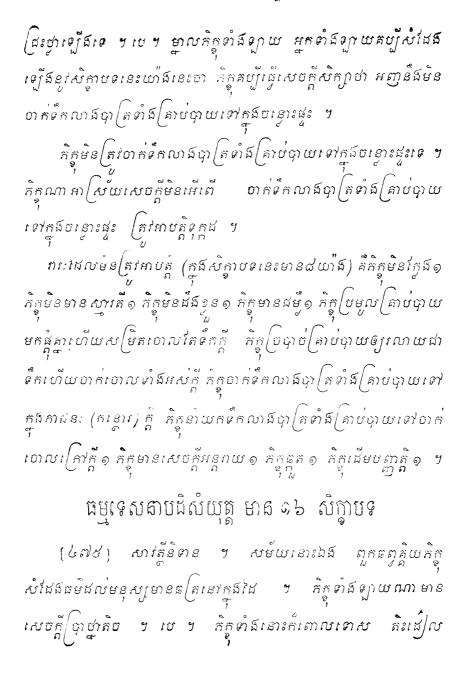
សោឡូល ធម្មទេសតាថដ៏សំយុត្តា

ឃ៍៣ ឧឌ្ឌេតិ អាចត្តិ ឧុត្តដស្ស ។ អនាមត្តិ អសញ្ចិច្ច អសតិយា អជាឧត្តស្ស កិលា-ឧស្ស ឧន្ធរិត្វា វា ភិន្ទិត្វា វា មដិក្កចោ វា ឧីមាវិត្វា ឧឌ្មេតិ អាមនាសុ ឧម្មត្តតាស្ស អាធិតាម្មិតាស្សាតិ ។

មសត្នានំ កំ កំយោកភាកយ ។ មេ ។ សំពា្ មន កំតា្វ។ ឥមំ សិត្តាមនំ ខន្ទិសេយកមេ ន សសិត្តតំ មត្ត ភោវនំ

វិនយប់ជំពោ មហាវិកង្កោ

នៃយប៌ជិត មហាវិភង្គ

(၆၈၈) အေ ေစာ ၁၉ လဗးယား နိက္က ၄ရွာ တေသိလျ ကိုလာနော္၊ ငမ္ခံ ၊ေလးရံ ကုန္ကာင္နာ ။ ဗေရလဂူ ရင္ထျယင္ရဲ စီယင္ရဲ ဂိဇားငင္ရဲ ကဗ် ဟံ တဗ လဗလာ လက္မပ္ခန္ရဲဟာ ေရွာတာက်ဲလျ ကိုလာနလျ ငမ္ခံ အ ၊ေလေလျမွန္စံ ။ မလဂူလံု ၊စာ အိက္က္ ၊အလံ မရလဂူနဲ ရင္ကျယင္ရာနံ စီယင္ရာနံ ဂိုစားငင္ရွာနံ ။ မဗဴးစာ

វិទា ខេត្ត នាម ហំ ជាម នព្វភ្តិយា ភិក្ខ្លូ នត្តទាណ៌ស្ប ឧម្មំ នេសេ ស្បូន្តិតិ ។ ខេ ។ សព្វំ កាំវ កុទ្លេ ភិក្ខុវេ នត្តចាណ៌ស្បូ ឧម្មំ នេសេ ដាតិ ។ សថ្ងំ ភភវាតិ ។ វិកាហិ សុន្ទោ ភភវា កាម ហិ យាម តុទ្លេ មោយ-បុរិសា នត្តចាណ៌ស្បូ ឧម្មំ នេសេស្បូដ ខេត៌ ទោយ-បុរិសា នត្តចាណ៌ស្បូ ឧម្មំ នេសេស្បូដ ខេតំ ទោយ-បុរិសា នប្បសន្នានំ វា បសានាយ បសន្នាដំ វា ភិយ្យោភាវាយ ។ ខេ ។ សវញ្ជា បន ភិក្ខុវៅ ៨មំ សិក្ខាមន៍ ឧទ្ទិសេយ្យាដ ន នត្តចាណ៌ស្បូ ឧម្មំ នេសេស្បាមតំ សិក្ខា ការណីយា ។ សវញ្ជាំនំ ភកវតា ភិក្ខុនំ សិក្ខាមនំ បញ្ញត្តំ ហោតិ ។

សេក្ខិយកណ្ដេ សុរុសុរុវគ្គស្ស សោឡស ធម្មទេសតាបដិស័យុត្តា

សេក្ថិយកណ្ឌៈ សុរុសុរុវត្ត ធម្មទេសតាមគឺសំយុត្ត •៦

បន្តះចង្គាប់ថា ពួកធព្វគ្គិយកិត្តមិនសមបេនឹងហ៊ានសំដែ**ងធម៌ដល់មនុស្យ** មានធ្វនេះនាក្នុងដែលោះ ។ បេ ។ ព្រះដីមានព្រះកាគទ្រន់ត្រាស់សូរថា មាលកិត្តទាំង ឲ្យយ បានឲ្យថា អ្នកទាំង ឲ្យយស់ដែងធម៌ដល់បនុស្ស មានធ(តនៅក្នុងដៃ ពិតមែនឬ ។ កិត្ត ពំងនោះ (កាបទូលថា សូមទ្រង់ ព្រះមេត្តា (ជាស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះកាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលមោឃបុរសទាំងឲ្យយ អ្នកទាំងឲ្យយមិនគួរនឹងសំដែងធម៌ដល់ មនុស្សមានធ(តនៅក្នុងដែទេ ម្នាលមោយបុរសទាំងទ្បាយ អំពើនេះមិន ចុនដឹកនាំពុកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្វាឲ្យជ្រះថ្កាឡើង ឬពុកជនដែលជ្រះថ្នា ហើយឲ្យកាន់តែជ្រះថ្ងា ឡើង ទេ ។ បេ ។ ម្នាលកិត្ត ពំងឡាយ អ្នកពំង ទ្យាយតប្បីសំដែងទ្បើងនុវសិក្ខាបទនេះយាំងនេះថា កិក្ខគប្បីធ្វើសេចក្ដី សិក្សាថា អញនឹងមិនសំដែងធម៌ដល់មនុស្សមានត(តនៅក្នុងដៃ ។ សិក្ខា-*បទនេះ ព្រះដ៍មាន ព្រះកាគ ទ្រង់ច្បានបញ្ហាត្ត ហើយដល់ពុក្ខភិត្ត យ*៉ឹងនេះ (៤៧៦) សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឲ្យាយរង្កៀសក្នុងការសំដែងធម៌

ដល់មនុស្យឈឺមានធត្រនៅក្នុងដៃ ។ មនុស្សពំងទ្បាយក៏ពោលពោស គិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា តួកសមណៈដោសក្យបុត្តមិនសមរប័នឹងសំដែង ធម៌ដល់មនុស្យឈឺមានធត្រនៅក្នុងដៃសោះ។ភិត្តពំងឡាយថានឲ្យមនុស្ស ពាំងនោះពោលពោស គិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ហើយ ។ វេលានោះ ភិត្តពាំង

เพล

វិនយប់ដំពេ មហាវិភង្គោ

នេ កំត្ត កកាតោ សិនមត្ថ ភាពេខេសុំ ។ អ៩លោ កនុក វានភ្នំ ចូនបេ វានភ្នំ ជនប្រារ ខត្ត័ យន្ តាត្វា តិក្ខុ អាមន្តេសំ អនុជានាទំ កិក្ខាប់ នត្ត-ចាណិស្ស គិលាឧស្ស ឌម្ម័ នេសេឆុំ ឃុំញូ បន ភិក្ខុវេ **ត់ទំ** សំត្វាបនំ នុទ្ធិសេយ្យ៩ ឧ ឧត្តទាណ៍ស្ប អភិលានស្បូ ជម្មុំ នេសេសព្រម័ន សំក្លា ការណ៍យា ។ ជន្តំ នាម គឺណ៍ ជត្តាធំ សេតច្ឆតំ ភាំលញ្ចច្ឆំ បណ្តុទ្ធន៍ មណ្ឌលពន្ទំ សលាភាពន្ទំ ។ ជម្លោ នាម ពុន្ធភាស់តោ សាវកាអាស់តោ នសំគាស់តោ នៅតា-ភាសំតោ អត្ថូបសញ្ជិតោ ជម្មូបសញ្ជិតោ ។ ខេសេយ្យ-ត៌⁽⁰⁾បនេន នេសេត៍ បនេ បនេ អបត្តំ ខុត្តដស្ប ។ អក្ខារាយ ដេសេត៌ អក្ខរក្ខាយ អាមត្តំ នុក្កដស្ប ។ ទ អយំ បាឃាំ វិលភេញេ មាតិកាយំ អវិដ្ឋមានត្លា ។

នៃយចិដក មហាវិភង្គ

នោះបានក្រាបទូលសេចក្តីទុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រោះទំទាន នេះ ដំណើរនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ធ្វើនូវធម្មីកថា ក្នុងវេលានោះ រួចទ្រង់ត្រាស់ហៅភិត្តទាំងទ្យាយមកហើយត្រាស់ថា ម្នាលភិត្តទាំងទ្យាយ តថាគតអនុញាត ដើម្បីឲ្យភិត្តសំដែងធម៌ ដល់មនុស្សឈឺមានធត្រ នៅក្នុងដៃបាន (ឥតមានទោស) ម្នាលភិត្តទាំងទ្យាយ អ្នកទាំងទ្យាយ គប្បីសំដែងទ្បើងនូវសិត្តាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិត្តគប្បីធ្វើសេចក្តីសិក្សាថា អញនឹងមិនសំដែងធម៌ដល់មនុស្សគ្នានជម្ងឺមានធត្រនៅក្នុងដៃ ។

ដែល ហៅថា ធត្រ បានដល់ធត្រិញយ៉ាងគឺ ធត្រដែល គេពាស ដោយសំពត់មានពណ៌សឲ ធត្រដែល គេធ្វើដោយផែងឲ ធត្រដែល គេធ្វើ ដោយស្លឹក ឈើ ឲ (ធត្រទាំងញនេះ)ដែល គេចងឲ្យមានរាងមូល^(ឲ) ចង ឲ្យជាប់មាំ ដោយឆ្នឹងធត្រ^(២) ។ ដែល ហៅថា ធម៌ គឺធម៌ដែល ព្រះពុទ្ធ ខ្វែជសំដែង សាវកសំដែង ឥសីសំដែង ខេវតាសំដែង ប្រកបដោយអដ្ឋក-ថា ប្រកបដោយចាឲ្យ ។ ត្រង់ពាក្យថា សំដែង គឺកិត្តូសំដែងដោយបទ ត្រវិអាបត្តិទុក្កដ ត្រប់១ បទ ។ ភិត្តូសំដែងដោយ អក្ខរ: ត្រវិអាបត្តិទុក្កដ ព្រំបំ ។ អត្ថរ: ។

ជីកាវិន័យ ឆត្រនេះគេធ្វើឆ្អឹងទទឹងមានវង់មូលដូចជាកង់ ហើយយកមកភ្ជាប់នឹងឆ្អឹង
 បណ្ដោយចងរឹតនឹងចេស ។ ៤ ឆត្រនេះគេធ្វើឆ្អឹងបណ្ដោយនឹងឆ្អឹងទទឹងឲ្យត្រង់ចងឲ្យមាំមាន
 ដងវែង (ឆ្អឹងលុត) គេប្រើបើកបិទបាន ។

bold

សេច្ឆិយពណ្ឌ សុវសុវវគ្គស្មា សោឡស ធម្មទេសនាបដល់យុត្តា

ឧ នត្តចាណិស្ស អភិលាឧស្ស ឧម្មោៈ នេសេតញោ ។ យោ អនានយៃ ខដិទូ នត្តចាណិស្ស អភិលាឧស្ស ឧម្មំ នេសេតិ អាខត្តិ ឧុត្តជស្ស ។

អនាមត្តំ អសញ្វិច្ អសត៌យា អជាឧន្តស្ស កំលាខស្សអាមធាសុ ទម្មត្តកាស្សអាធិតាម្មិតាស្សាតំ។ (៤៧៧) សាវត្ត័នំធានំ ។ ទោន ទោ បន សមយោន ឧទ្ធក្តិយា ភិក្ត្ត ឧណ្ឌទាណិស្ស ឧម្មំ នេសេត្តំ ។ បេ ។ ឧ ឧណ្ឌទាណិស្ស អភិលានស្ស ឧម្មំ នេសេស្សាទីតំ សិក្តា ការណីយា ។

နေးလ္လ္လွာ အမ မင္သိုမိလ္မွ ဗိုလ္လ္လွာ အမ မင္လိုမိလ္မွ ဗိုလ္လ္လွာ ရေလ့္လွာ အလ္လ္လွာ ၅ ဆေရာ ရက္ကားင္ရွာ မဆဲလ္လွာ ရဲမေကာ မရလ္လွာ ၅ ေရလ္စာေလာလ္မ မဆဲလာလမ္မ ဆေမွာ အေလာက္ ၅ ေရလ္စာေလာလ္မ မဆဲတ္ခဲ့ ရက္ကာဆလ္မ ဆေမွာ အေလာက္ ေမွာ့ အေလာဆဲတာ မဆဲစ္ရဲ့ ရက္ကာဆလ္မ ၅ မဆာစ္ရဲ့ မလက္နိဳင္ မလစ္ပီတာ မဆဲစ္ရဲ့လ္မ ကဲလ-လေမွ မာဗအလ္ ရမ္ခန္မကလ္မ မာဒီကာမ္ခ်ဳံကာလ္မွာကို ၅

សេក្ខិយកណ្ឌ សុរុស្រុវវគ្គ ធម្មទេសនាបដិសំយុត្ត ๑๖

កិត្តមិនត្រវស់ដែងធម៌ដល់មនុស្សគ្មានដម្ងឺ មានធត្រនៅក្នុងដែរ ។ កិត្តណា អា ស្រ័យសេចក្ដីមិនអើញើ សំដែងធម៌ដល់មនុស្សគ្មានដម្ងឺ មាន ធត្រនៅក្នុងដៃ ត្រវអាបត្តិទុក្កដ ។ វរ:ដែលមិនត្រវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៧ យ៉ាង៍) គឺភិត្តមិន ភ្លៃង ១ កិត្តមិនមានស្មាវតី ១ កិត្តមិនដឹង ១ ១ ០ កិត្តមានជម្ងឺ ១ កិត្តមិន សេចក្ដីអនុវាយ ១ កិត្តតួត ១ កិត្តមិនដឹង ១ ១ កិត្តមានជម្ងឺ ១ កិត្តមាន សេចក្ដីអនុវាយ ១ កិត្តតួត ១ កិត្តមិនដឹង ១ ១ ១ ភិត្តមានជម្ងឺ ១ ភិត្តមាន សេចក្ដីអនុវាយ ១ កិត្តតួត ១ ភិត្តដើមបញ្ជាត្តិ ១ ។ (៤៧៧) សាវត្ថិនិទាន ។ សម័យនោះឯង ពួកធព្វគ្គិយកិត្តសំដែង ឯមិដល់មនុស្ស មានដំបងនៅក្នុងដៃ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់ថា ភិត្តគប្បី ធ្វើសេចក្ដីសិក្សាថា អញនឹងមិនសំដែងធម៌ដល់មនុស្សគ្នានជម្ងឺ មានដំបង នៅកងដៃ ។

ដែល ហៅថា ដំបង បានដល់ដំបង ប្រវែង ៤ ហត្ថមជ្ឈិមបុរស ។ វែងជាង ៤ ហត្ថនោះ ក៏មិន ហៅថាដំបង ខ្វីជាង ៤ ហត្ថនោះក៏មិន ហៅថា ដំបងដែរ ។ ភិក្ខុមិន ត្រវសំដែងធម៌ដល់មនុស្សគ្មានជម្ងឺ មានដំបងនៅក្នុង ដៃទេ ។ ភិក្ខុណា អា ស័យ សេចក្តីមិន អើ ពើ សំដែងធម៌ដល់មនុស្សគ្មាន ជម្ងឺ មានដំបងនៅក្នុងដៃ ត្រវអាបត្តិ ខុក្កដ ។ វារ: ដែលមិន ត្រវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទ នេះ មាន ៧ យ៉ាង) គឺភិក្ខុមិន ភ្លែង ១ ភិក្ខុមិនមាន ស្មារតី ១ ភិក្ខុមិនដឹង ខ្លួន ១ ភិក្ខុមានជម្ងឺ ១ ភិក្ខុមាន សេចក្តីអនុវាយ ១ ភិក្ខុធុត ១ ភិក្ខុមិន ដឹង ខ្លួន ១ ភិក្ខុមានជម្ងឺ ១ ភិក្ខុមាន សេចក្តីអនុវាយ ១ ភិក្ខុធុត ១ ភិក្ខុមិន ភិក្ខុមាន ភិក្ខុមាន ទេ សា សា ភិក្ខុមាន

60%

វិនយបិដកេ មហាវិភង្គោ

ឧយាមស ឧប ៤១ ឧតា ។ ខេធន ក្តីសេក (៦៧) ។ បា ។ ខ្នុំសានា ខ្នំជ ស្រូណិចក្តុស ក្តីកំ ឈត្តិចុង «មីក្រុសសានា ខ្នំជ ស្រុណាតិម ស្រុណិចក្តស ន កំតីតាកាសាកា ។ លើណាកាត ក្តេសី

လခ္ရွိ အမ ၿကားရာဆား ၾကားရာဆား ဗေဟာဏ်^(၈) ។ ေလးခွာတယ်လျှ ၾကိဳလာေလးျှ ဧးမ္သား ေၾကာေၾကာ ។ ဟေ ၾကာအင်္ဂိဏိ ဗဆိဗ္ဒိ လခ္စာတယ်လျှ ၾကိဳလာေလးျှ ထမ္ခိ ေဒေၾကာ မာဗခ္စိ ဒုက္ကာေလးျ ។

អលបត្តិ អសញ្ចិច្ច អសតិយា អជាឧន្តស្ស កំលា ស្រ្ត ភិត្តិ អាយ ខ្មរត្តិតាស្ស ភានិតាថ្មិតាស្ស ។ សេខា សារត្តីឧិធាឧំ ។ តេន ទោ បន សមយេន (៤៧៧) សារត្តីឧិធាឧំ ។ តេន ទោ បន សមយេន ឧទ្វក្តិយា ភិត្តិ អាវុជទាណិស្ស ជថ្មុំ នេសេត្តំ ។ បេ ។ ឧ អាវុជទាណិស្ស អភិសាឧស្ស ជថ្មុំ នេសេស្សាតិតិ សិត្តា ការណីយា ។

បហរណន្តំ ពត្ថ
 ពេត្តកេ ទិស្សតំ ។

វិនយចិជិត មហាវិភង្គ

(៤៧៤) សាវត្ថ័និទាន ។ សម័យនោះឯង ពួកធព្វគ្គិយកិត្តសំដែង ធម៌ដល់មនុស្យមាន គឿងស ស្ត្រ នៅក្នុងដៃ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់ថា ភិក្ខុ គប្បីធ្វើសេចក្តីសិក្យថា អញន៍៍ងមិនសំដែងធម៌ដល់មនុស្តគ្មានដម្មី មាន គ្រឿងស/ស្តានៅក្នុងដៃ y គ្រឿងដែលសម្រាប់ប្រហារមានមុទមុតតែទ្វាង ឬមានមុទមុតទាំង ព័រទាង ហៅថា គ្រឿងសស្ត្រា ។ កិត្តមិនត្រវស់ដែងធម៌ដល់មនុស្ស គ្មានជម្ងឺ មានគ្រឿងស ស្ត្រានៅក្នុងដែទេ ។ ភិក្ខុណា អា ស្រ័យសេចក្តី មិនអើពើ សំដែងធម៌ដល់មនុស្សគ្មានជម្ងឺ មានគ្រឿងសស្ត្រានៅក្នុងដៃ ត្រវអាបតិទុកដ ។ វារ:ដែលមិនត្រវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៧យ៉ាង) គឺកិត្តមិន ក្លែង ទា ភិត្តមិនមាន ស្មាវតី ទា ភិត្តមិនដឹង ខ្វួន ទា ភិត្តមានជម័ទ ភិត្តមាន លេចក៏អនរាយ១ ភិត្តធត្ ភិត្តដើមបញ្ជត្តិ១ ។ (៤៧៩) សាវត្ត័និទាន ។ សម័យនោះឯង ពួកធព្វគ្គិយភិត្ត សំដែងធម៌ ដល់មនុស្សមាន គឿនអាវុធនៅក្នុងដៃ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់ថា កិក្ខគប្បី ញើសេចក្តីសិក្យថា អញនឹងមិនសំដែងធម៌ ដល់មនុស្សគ្មានជម្ងឺ មាន (គ្រឿង អាវុធនៅក្នុងដែ y

රියිව

សេក្ខិយកណ្ដេ បាទុការិត្តស្ស សោឡស ធម្មទេសនាបដិស័យុត្តា

សុរុសុរុវគ្គោ ធឌ្ឋោ ។

សេក្ខិយកណ្ឌ ស្សស្សវគ្គ ធម្មទេសតាបដិសំយុត្ត ០៦

ធមានដងរាងដំបា (ដូចដងវែក) ឬធមានដងមូល ហៅថា គ្រឿង អាវុធ ។ កិត្តមិនត្រវសំដែងធម៌ដល់មនុស្សគ្មានជម្ងឺ មាន គ្រឿងអាវុធ នៅក្នុងដែទេ ។ កិត្តណា អា ស្រ័យសេចក្តីមិន អើ ពើ សំដែងធម៌ដល់មនុស្ស គ្មាន៨ម្ងឺ មាន គ្រឿងអាវុធនៅក្នុងដៃ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ វាវ: ដែលមិន ត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៧ យ៉ាង) គឺកិត្តមិន ក្លែង ១ កិត្តមិនមានស្មាត្រី ១ កិត្តមិនដឹង ទួន ១ កិត្តមានជម្ងឺ ១ ភិត្តមាន សេចក្តីអនុវាយ ១ កិត្តធ្លូត ១ ភិត្តដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

សុរុស្រុវវត្តទី ៦ ចប់ ។

បាទការគ្នោ

ច្រជុត មាន ខេត ខេត ខេត ខេត ខេត ខេត ខេត ဧရှင္ဂ်ီယာ အိန္ဒာ့ စာနေကာ္နင့္က်မ်ာ့ ဧမ္မံ နေးမင္ခံ ၁ စေဒ ေ အနုကားနျှံ့လျှ မင်္ဂလာလျှေ င်္မှ ၊ နေလာဂျမီးနိ မ်က္ကာ ကာဏ်ဖာ ។

ទ សន់យរនៅភ្លាំ អនុលាទភាំ ខាសី နေးလားကို ၈ ကောင်းတွင် စင်းစိုင်းမိုင်မိုးမိုးမိုင်းမိုးမိုးမိုးမိုင်းမိုင်းမိုင်းမိုင်းမိုင်းမိုင်းမိ စင္နရိယ္ဆို ၃ နရိယ္ဆီကို ၃ မမွတ္တာကို အခို នេសេត៍ អាបត្តំ នុត្តដស្ប ។

អនាបត្តំ អសញ្ចុំ មូ អសតិយា អជានន្តស្បូ កំណ-နေလျှ မာစအလှ နမ္ခရ္ဂကလျှ မာန်ကမ္ခိုကလျှော် ။ (bdo) សាវត្តិតំនាតំ ។ តេន (obd) လားကား စာစိန္ဒိုကာ မွန္တို႔ စာစာစားရွိေနာ္ စာန္နီ នេសេឆ្តំ ។ បេ ។ ឧ ឧទាហនារូឡូស្មូ អតិលាឧស្ម

នុម្ម នេសេស្បូម័ត៌ សិក្សា ការណ៍យា ។

បាទុ៣វិត្ត

(៤៤០) សាវត្ត័និទាន ។ សម័យនោះឯង ពួកធព្វគ្គិយកិត្ត សំដែងធម៌ដល់មនុស្សពាក់ទ្រនាប់ជើង ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់ថា កិត្ត គញ្ជីធ្វើសេចក្តីសិក្សាថា អញនឹងមិនសំដែងធម៌ដល់មនុស្សគ្មានជម្ងឺពាក់ ទ្រនាប់ជើង ។

ភិត្តមិនត្រវសំដែងធម៌ដល់មនុស្សគ្នាន៨មឺពាក់ (ទនាប់ដើងទេ ។ ភិត្តុ ណា អា (ស័យសេចក្តីមិនអើពើ សំដែងធម៌ដល់មនុស្សគ្នានដមឺជាន់ (ទនាប់ ជើងក្តី ពាក់ក្តី ដោះបង្លើបកែងបន្តិចក្តី (តួវអាបត្តិទុក្កដ ។ វ!វ:ដែលមិនត្រវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៧យាង) គឺភិត្តមិន ភ្លែង ១ ភិត្តមិនមានស្មាវតី ១ ភិត្តមិនដឹង ទួន ១ ភិត្តមានដម្ងឺ ១ ភិត្តមាន សេចក្តីអន្តពយ ១ ភិត្តធ្លូត ១ ភិត្តដើមបញ្ញត្តិ ១ ។ (៤៨១) សាវត្តីនិទាន ។ សម័យនោះឯង ពួកធព្វគ្គិយភិត្តសំដែងធម៌

ដល់មនុស្សពាក់ស្បែកដើង ។ បេ ។ ៤៨ នៃតាស់ថា កិត្តគប្បីធ្វើសេចក្ដី សិក្សាថា អញនឹងមិនសំដែងធម៌ដល់មនុស្សគ្នានដម្ងឺពាក់ស្បែកដើង ។

င်္ဘေ ဒေလေမျာဗီနာ လိုက္ရာ ကၤလီယာ ។ ယာဒိ အမ ဒယ္တိ ၊ ဗေ လက်ဆိ လာန္မမာဒိကာ လိုကာ စာဆိုလ္က ၅ ေယာင္ကရာလျ အခဲလျ အေရာက္ ဒေလေရးရွာ ၅ ေယာ အရာရာယိ စဆိုင္ရ ယာင္ကရာလျ အခဲလာင္ကေျ စမ္မံ ေဒေလေရာ မာဗရွာ ေဒ့က္ကာဆက္မ ၅

ទេស្ស អាបនាសុ និធីនីយសារី អាខ្មយគ្នីយលាខសារី (၉၄၉) សារន្ទ័ទ្ធនាខ្ល រា នេច លោ ឧច មានលេច ខតិដ្ឋិលា អ្នយី លោចឧតសារី ខត្តី ចេះសាខ្ញុំ រាពេរ ថ លោចឧតសារី អគ្គលាចសារី

មានទី ៩យីឧសរី រ សាល់ រា លោ អនានរណ្ត ឧត្តនិ អយីទីមារ ប្រសាស សាល់ រា លោ អនានរណ្ត ឧត្តនិ អយីទីមារ ប្រសាស អានទី ៩យីកមារ រា អានទី ៩យីកមារ រា

អនាបត្ត៍ អសញ្វិច្ច អសត៍យា អជាខត្តស្បូ កំណ-

សេក្ខិយកណ្ឌេ ជាទុ៣វិគ្នោ សោទ្បស ធម្មទេសនាមដ៏សំយុត្តា

ර්ග්න

<u>់</u>ជំតា

សេក្តិយកណ្ឌ បាទុកាវត្ត ធម្មទេសតាបដិសំយុត្ត ១៦

កិត្តមិនត្រូវសំដែងធម៌ដល់មនុស្សគ្នានជម្ងឺពាក់ស្បែកដើងទេ ។ កិត្ត ណា អា សែយសេចក្តីមិនអើពើ សំដែងធម៌ដល់មនុស្សគ្នានជម្ងឺជាន់លើ ស្បែកជើងក្តី ពាក់ក្តី ដោះបង្លើបកែងបន្តិចក្តី ត្រូវអាចក្តិទុក្កដ ។ វាវៈដែលមិនត្រូវអាចក្តិ (ក្នុងសិត្តាបទនេះមាន ៧ យ៉ឹង) គឺកិត្តមិន ភ្លៃង ត កិត្តមិនមានស្ថាតើ ១ កិត្តមិនដឹងទូន ១ កិត្តមានជម្ងឺ ១ កិត្តមាន សេចក្តីអន្តរាយ ១ កិត្តធ្លួត ១ កិត្តមិនដឹងទូន ១ កិត្តមានជម្ងឺ ១ កិត្តមាន សេចក្តីអន្តរាយ ១ កិត្តធ្លួត ១ កិត្តដើមបញ្ញត្តិ ១ ។ (៤៨៤) សាវត្ថិនិមាន ។ សម័យនោះឯង ពួកធព្វគ្គិយកិត្តសំដែង ធម៌ដល់មនុស្សនៅលើយាន ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់ថា ភិត្តគប្បីធ្វើសេចក្តី

សិក្បាថា អញនឹងមិនសំដែងធម៌ដល់មនុស្សគ្មាន៨ម៉ឺនៅលើយានទេ ។ ដែលហៅថា យាន ^{គ្}ំសំដៅយកវ^(๑) ថេ វទេះ ៩៤៤ន់ គ្រឿង^{()ស}់គ្រែស្នែង នឹងអង្រឹង ។ កិត្តមិនត្រវសំដែងធម៌ដល់មនុស្សគ្មាន ជម្ងឺនៅលើយានទេ ។ កិត្តណាអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ សំដែងធម៌ ដល់មនុស្សគ្មានជម្ងឺនៅលើយានត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

អដ្ឋកថា យាទដំនិះដែលគេប្រក់ដំបូលខាងលើមានសណ្ឋានដូចដាមណ្ឌ០។ ៤ ទាំង ពីរខាងនៃរថនោះ គេពាក់បង្កង់សុទ្ធសឹងតែធ្វើពីរបស់ល្អ ១ មានមាសប្រាក់ជាដើម មានទ្រង់ ទ្រាយដូចជាស្លាបត្រ្_{ឌ ។}

۵۷ ကေး အေး ကို အိုအိုအိုက် (၂၅၅) လူနာကား အိုမ်းကို ကေးနိုင်သော အေး အေ အချိုက် အိုက်ကား အေးကို ကေးလိုက် အိုမ်းအ အမွန်းကား အိုက်ကား အိုက်ကားကို အေးကို အေးကိုက် အေး အမွန်းကား အိုက်ကား အိုက်ကား အိုက်ကား အိုက်ကား အိုက်ကား ကို

អនាបត្តំ អសញ្ចុំចូ អសតិយា អជាឧន្តស្បូ កំលា-ឧស្ស អាបនាសុ ឧម្មត្តកាស្បូ អានិតាម្និតាស្បាត់ ។

ន សយនតតស្ប អតិលានស្ប ពម្ញោ នេសេ-តញ្ហោ។ យោ អនានវិយំ បដិច្ច អន្តមសោ នមាយំថិ^(®) និចន្ទស្ប^(២) អតិលានស្ប ពម្មំ នេសេត៌ អាចត្តិ ទុក្កដស្ប ។

ឧប (៣) ឧទា ។ ឧធន៍ក្តីសេ (៣៦១) សមយេធ ពួកក្តី លោកក្តី ខ្លាំង ខេសេខ្លាំង ស្រុកកំណង ខេ ។ ខេ ខ្លាំង ខេសេខ្លាំង សិក្តា កាណីយា ។

អនាបត្តិ អសញ្ចុំចូ អសតិយា អជាឧន្តស្ស កំហេ-ស ភាប្រភាម្និតាស្ប អាជិតាម្និតាស្បាតិ ។

វិនយប៌ដំពេ មហាវិភង្គោ

វិនយប៌ដក មហាវិភង្គ

វវរ:ដែលមិនត្រវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៧ យ៉ាង) គឺភិក្ខុមិន ក្នែង ១ ភិក្ខុមិនមានស្មារតិ ១ ភិក្ខុមិនដឹង ទូន ១ ភិក្ខុមានជម្ងឺ ១ ភិក្ខុមាន សេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុត្ត ១ ភិក្ខុដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

(៤៨៣) សាវត្ត័ទិទាន ។ សម័យនោះឯង តួកធត្វគ្គិយកិត្តសំដែង ធម៌ដល់មនុស្សនៅលើដំណេត ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់ថា កិត្តគប្បីធ្វើសេចក្តី សិក្សាថា អញនឹងមិនសំដែងធម៌ដល់មនុស្សគ្មាន៨ម៉ឺនៅលើដំណេក ។

ភិត្តមិនត្រវសំដែងធម៌ដល់មនុស្សគ្មានជម្ងឺនៅលើដំណេកទេ ។ ភិត្ត ៣៣ អាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ សំដែងធម៌ដល់មនុស្សគ្មានជម្ងឺ ដោយ ហោចទៅសូម្បីដេកនៅលើផែនដី ក៏ត្រវអាបត្តិទុក្កដ ។

វាវ:ដែលមិនត្រវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៧ យ"ង) គឺភិក្ខុមិន ក្លែង ១ ភិក្ខុមិនមានសាវតី ១ ភិក្ខុមិនដឹង ១ន ១ ភិក្ខុមានដម្ងឺ ១ ភិក្ខុមាន សេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុធត ១ ភិក្ខុដើមបញ្ចត្តិ ១ ។

(៤៨៤) សាវត្ត័និទាន ។ សម័យនោះឯង ពួកធព្វគ្គិយគិត្តសំដែង ធម៌ដល់មនុស្ស អង្គុយត្របោមក្បាលដង្គន់ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់ថា ភិត្តុគប្បីធ្វើសេចក្តីសិក្សាថា អញនឹងមិនសំដែងធម៌ដល់មនុស្សគ្នានដម្ងឺ អង្គុយត្រីល្មោមក្បាលដង្គន់ ។

សេក្ខិយកណ្ដេ ជាទុកាវិត្តស្ស សោទ្បស ធម្មរទសឆាមដ៏សំយុត្តា

ឧ បល្ខត្តិភាយ និស័ន្នស្បូ អភិលាឧស្បូ ឧម្មោ នេះសតញា ។ យោ អនានវិយំ ខដិច្ច ហត្តខល្ខត្តិ. ភាយ វា នុស្បួខល្ខត្តិភាយ វា និស័ន្ទស្បូ អភិ-លានស្បូ ឌម្មុំ នេះសេឆិ អាចត្តិ ឲុត្តជស្បូ អភិ-លានស្បូ ឌម្មុំ នេះសេឆិ អាចត្តិ ឲុត្តជស្បូ ។ អនាចត្តិ អសញ្ចិច្ច អសតិយា អជានន្តស្បូ ភិលា-នេស្បូ អាចនាសុ ឧម្មត្តភាស្បូ អាធិកាម្មិតាស្បាតិ ។ (៤៨៥) សាវត្ត័និនានំ ។ ទេន ទោ ខន សមយេខ ឧព្វត្តិយា ភិក្ត្ត វេហិតសីសស្បូ ឌម្មុំ នេះសេស្បូម័តិ សិក្តា ការណីយា ។

វេមិតសីសោ នាម កេស់ខ្លំ ន ឧស្សាខេត្វា វេមិតោ ហោតិ ។ ន វេមិតសីសស្ប អតិលានស្ប នម្នោ នេសេតញោ ។ យោ អនានរឺយំ ខដិច្ច វេមិតសីសស្ប អតិលានស្ប នម្នំ នេសេតិ អាខត្តិ ខុត្តាដស្ប ។

អនាខត្តិ អសញ្វិច្ អសត៌យា អជានន្តស្ប តំលានស្ប កោសន្តំ វិវិវាខេត្វា នេសេឆិ អាខនាសុ ទុត្តត្តាកស្ប អានិតាឆ្មុំតាស្បាតិ ។

්ත්ත්

សេក្ខិយកណ្ឌ បាទុការ័គ្ន ធម្មទេសនាមដ៏សំយុត្ត ๑៦

ភិត្តមិនត្រវស់ដែងធម៌ដល់មនុស្សគ្មានជម្ងឺអង្គុយត្រលេមក្បាលដង្គន៍ ទេ ។ ភិត្តណា អាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើសំដែងធម៌ដល់មនុស្សគ្មានជម្ងឺ អង្គុយត្រលោមក្បាលដង្គន់ដោយដៃក្តី អង្គុយត្រៃចោមក្បាលដង្គន់ដោយ សំពត់ក្តី ត្រវអាបត្តិទុក្កដ ។

 $tr: ដែលមិន (តិ រអាបត្តិ (ក្នុងសិត្តាបទនេះមាន ៧ យាង) គឺភិត្តមិន <math>rac{1}{7}$ $rac{1}{7}$ $rac{1}{7}$ ra

(៤៨៥) សាវត្ត័និទាន ។ សម័យនោះឯង ពួកធព្វគ្គិយភិត្តសំដែង ធម៌ដល់មនុស្សជូតក្បាល ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់ថា ភិត្តគហ្យីធ្វើសេចក្តី សិក្សាថា អញន័ងមិនសំដែងធម៌ដល់មនុស្សគ្មានជម្ងឺជួតក្បាល ។

ដែល ហៅថា មនុស្សជួតក្បាល គឺសំដៅយកមនុស្សដែលជួតក្បាល មិនឲ្យឃើញចុងសក់ ។ កិត្តមិនត្រវសំដែងធម៌ដល់មនុស្សគ្មាន៨ម្វីដូត ក្បាល េ ។ កិត្តណា អា ស័យ សេចក្តីមិន អើ េ សំដែងធម៌ដល់មនុស្ស គ្មានជម្ងឺដួតក្បាល ត្រូវអាបត្តិ ខុក្កដ ។ វាវ:ដែលមិន ត្រវអាបត្តិ (ក្នុងសិត្ត្ជាបទ នេះមាន ៤ យ៉ាង៍) គឺកិត្តមិន

រក្កដែល ទឹង ត្រូវជាទ័ន្ធ (ក្កីកើទ្ធិទីទីដឹង ទំនួន ១ ភិក្ខុមានដម្ ១ ភិក្ខុបង្គាប់ មនុស្សនោះឲ្យបើក ឈ្នាឲ្យលេចចុងសក់ចេញ ហើយ ទើបសំដែង ១ ភិក្ខុមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុធ្លា ១ ភិក្ខុជាទ័ ភិក្ខុដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ර්ග්ස්

១-៤ ១. ដមាយ ។

(៤៨៧) សាវត្ត័និនានំ ។ តេន ទោ បន សមយេន នត្វក្តិយា កិត្តា នមាយំ⁽⁰⁾ និសីនិត្វា អាសនេ និសិន្តស្ប នម្នុំ នេះសន្តិ ។ បេ ។ ន នមាយំ^(b) និសីនិត្វា អាសនេ និសិន្តស្ប អកិលានស្ប នម្នុំ នេះសេស្បាមីតំ សិត្វា ការណ័យ ។

းလ္ပုံ လီလံ ကို က ဗ ေလးေရာ က ဗ ေဆးလုံ ျဖင့္ရွားက လုပ္မွ က အီ အစ္ခ်ဲ့ က လုဂ္ဂ ရဲ ျ

ឧតុឈ្និតសីសោ នាម សសីសំ ទាពុតា វុទ្តតំ ។
ឧ ឧតុឈ្និតសីសស្បូ អភិលាជស្បូ ឧទ្ទោ ខេសេតព្វោ ។ យោ អនានរិយំ ខដិច្ច ឧតុឈ្និតសីសស្បូ
អតិលាជស្បូ ឧម្មំ ខេសេតំ អាបត្តិ ខុត្តដស្បូ ។
អនាបត្តិ អសញ្ចិច អសតិយា អជាជន្តស្បូ តិហា-

(៤៤៦) សាវត្ត័នំនាន់ ។ តេន ទោ បន សមយេង ពេត្តក្តីយា ភិក្ត្ត នុក្តស្និតសីសស្ប ឧម្មំ នេសេត្តិ ។ បេ ។ ន នុក្តស្និតសីសស្ប អតិលានស្ប ឧម្មំ នេសេស្សាទីតំ សិក្តា ការណីយា ។

វិនយបិដកេ មហាវិកង្គោ

វិនយបិជិត មហាវិភង្គ

(៤៤៦) សាវត្តន៍ទាន ។ សម័យនោះឯង ពួកធព្វគ្គិយភិត្ត សំដែងធម៌ដល់មនុស្សទទូរក្បាល ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់ថា កិត្តគប្បីធ្វើ សេចក្តីសិក្យាថា អញនឹងមិនសំដែងធម៌ដល់មនុស្សគ្មានដម្ងឺទទូរក្បាល ។ ដែល ហៅថា មនុស្សទទូវត្យាល គឺសំដៅយកមនុស្សដណ្តប់សំពត គ្រីបទាំងក្បាល ។ កិក្ខមិនត្រវស់ដែងធម៌ដល់មនុស្សគ្មានជម្ងឺទទូរក្បាល ទេ ។ ភ័ត្តណា អា (ស័យសេចក្តីមិនអើពើ សំដែងជមិដល់មនុស្សគ្នាន นี่ยุ๊ง ยุรกุกเข โลร์ คายลิงกุล ๆ dr: ដែលមិន(ត្ត) អាបត្ត (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន៧យា៉ង) គំភិត្តមិនក្លែង ១ ភិក្ខុមិនមានសារត៍ ១ ភិក្ខុមិនដឹងទន ១ ភិក្ខុមានជម៉ឺ ១ ភិក្ខុបុណ្ណថ គេឲ្យបើកឈតត្បាលហើយទើបសំដែង ១ ភិក្ខុមានសេចក្ដីអនុវាយ ១ ກົກ ເຄຍ ກິກເປັນ ເມືອງ (៤៤៧) សាវត្ថ័និទាន ។ សម័យនោះឯង ពុកធព្វត្តិយកក្ន អន្ត័យផ្ទាល់នឹងដី ហើយសំដែងធម៌ដល់មនុស្សអន្ត័យ នៅលើអាសន:

។ បេ ។ ទ្រន់ត្រាស់ថា កិត្តគហ្វីធ្វើសេចក្តីសិក្យថា អញនិ៍ងមិនអង្គុយ ដាល់នឹងផែនដី ហើយសំដែងធម៌ដល់មនុស្សគ្នានជម្ងឺអង្គុយនៅលើ

ពសន; ។

សេក្ខិយកណ្ដេ ៣។ការគ្គស្ស សោឡស ធម្មទេសតាមដល់យុត្តា

د នេសេតិ អាបត្តិ ឧុត្តដេស្បូ ។ សានស្បូ ខេច្មោះ នេសេតញោ ។ យោ អនានរិយំ ខដំខ្ល នមាយំ និសីនិត្វា អាសនេ និសិន្នស្បូ អតិលានស្ប ខម្មំ នេសេតិ អាបត្តិ ឧុត្តដេស្បូ ។

អនាខត្តំ អសញ្ច័ច្ច អសតិយា អជាឧត្តស្ស គឺលា-រស្បូ អាបនាសុ ឧទ្ទត្តកស្បូ អានិតាទ្មិតាស្បាត៌ ។ (៤៩៩) សាវត្ត័ធំនានំ ។ តេន ទោ បន សមយេន នព្វក្តំហា ភិក្តា នី ទេ អាសាន និសីនិត្យ ១ខ្វេ អាសាន ខិសិន្នស្ប ឌម្មំ នេះសន្តំ ។ យេ តេ ភិត្ត អប្បិទ្នា ។ ဗေ ។ ေ ေ ရင္ယ္လ္ကာ ထန္ခ်ိဳ စီထန္ရွိ ဒီဓားေနန္ခ်ို က ဗိ ហំ នាម ឧត្តក្តុំហា ភិក្តុ ន័ខេ អាសាន និស័និត្វា ទច្ចេ ឆាសនេ និសិត្តស្ប នម្នំ នេសេសត្រ្តីតំ ។ បេ ។ សខ្ញុំ កាំរ តុម្លេ ភិត្តាវ ជីខេ អាសនេ ជំស័និត្តា ទុច្ច ភាសនេ និសិន្នស្ទុ ឧម្មុំ នេសេដាតំ ។ ແຮ່ ມະມາສູ 1 ເພີ່ມ ເພື່ອ ເ ហំ នាម តុម្តេ មោយ បុរិសា ន័ ខេ អាស នេ និស័និត្វា

6 a M

សេក្ខិយកណ្ឌ ជាទុ៣វគ្គ ធម្មទេសតាមដ៏សំយុត្ត ១៦

ភិត្តមិន ត្រវអង្គុយផ្ទាល់នឹងផែនដី ហើយសំដែងធម៌ដល់មនុស្សត្វាន ជម្ងឺអន្តុំយនៅលើអាសនៈទេ ។ ភិត្តុណា អាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ អង្គុយ នៅលើផែនដី ហើយសំដែងធម៌ដល់មនុស្សគ្នានជម្ងឺអង្គុយនៅលើអាសនៈ ត្រវអាចត្តិទុក្កដ ។

វារៈដែលមិនត្រវិអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៧យា^ឌង) គឺភិក្ខុមិន ក្រុង ្វ ភិក្ខុមិនមានស្មារតី ១ ភិក្ខុមិនដឹង ១៩១ ភិក្ខុមានជម្ងឺ ១ ភិក្ខុមាន សេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុធត ១ ភិក្ខុដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

(៤៨៤) សាវត្ត័ទំទាន ។ សម័យនោះឯង ពួកធព្វគ្គិយកិត្តុអង្គុយ លើអាសនៈទាប ហើយសំដែងធម៌ដល់មនុស្សអង្គុយនៅលើអាសនៈខ្ពស់។ កិត្តុទាំង ឡាយណា មានសេចក្តីព្រថ្នាតិច ។ បេ ។ កិត្តទាំងនោះពោល ទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ពួកធព្វគ្គិយកិត្តមិនសមចើនឹងអង្គុយលើ អាសនៈទាប ហើយសំដែងធម៌ដល់មនុស្សអង្គុយលើអាសនៈខ្ពស់ សោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលកិត្ត ទាំង ឡាយ បាន ឮថាអ្នកទាំង ឡាយអង្គុយលើអាសនៈ ទាប ហើយសំដែងធម៌ដល់មនុស្ស អង្គុយលើអាសនៈខ្ពស់ តិតមែន ។ ហើយសំដែងធម៌ដល់មនុស្ស ទ្ធជ៍ព្រះមេត្តា ព្រេស តិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះកាគទ្រង់ បន្ទោសថា ម្នាលមោយបុរសទាំង ឡាយ អ្នកទាំង ឡាយមិនគួរទឹងអង្គុយ វិនយបិដកេ មហាវិភង្គោ

នេះក្ខ អាសនេ និសិន្ទស្ស ឧម្ម័ នេះសេស្ស៩ នេះ មោឃប៉ាំសា អប្បសន្នានំ វា បសានាយ បសន្នានំ វា ភិយ្យាភាវាយ ១ បេ ១ វិតាហិត្វា ឧម្ម័ តាដំ តាត្វា ភិត្តា អាមន្លេសិ ១

(៤៤៩) ភ្លូតមុត្វ ភិត្ត។ ៣រាណសំយំ អញ្ហតាស្ប ສາສາເຖ^(ອ) ຮສາຮສ໌ ສຕູ້ຂໍ້ ສເຍກ ເບໍ່ ។ ສະເຄ ភិក្ខុឋ សា នាគី^(២) នំ នាគំ វាននាទ កត្តិនិទ្ធ័ မယ္စြန္က နင္မာမ်ဳိးမ်ဳိးမ်ဳိး စာဖိုးရင္က ရင္စီ မိုးမ်ာ អគាលោ អម្ពស្ពាត៌ ។ សចេ^(m) ឧ លភិស្ពាមំ ទាំស្សាទីតំ ។ នេះ ទោ បន សមយេ ពញា អម្លោ ជុវដលោ យោតិ ។ អដទោ ភិត្តាវេ ភោ ជាតោ ယောင္းမ်ား အေဒရာက္က အေဒရာက္က အေနရို အေနာ့ អភិវូមាំត្វា ធំលំនោ អច្ឆុំ ។ អ៩ទោ ភិក្ខុឋ ភជា មុពេលនៃ ត្រាញ ណេន សន្ធិ យេន សោ អម្ពោ តេះ ទេសខ្លំមំ នុមសខ្លំមំត្វា នុច្ចេ អង់នេ និស័និត្វា 🔹 ន. ឆ. ឆេយកស្ស ។ 🖢 ន. ម. ឆបកី ។ ៣ សបាហ់គ្គិ កត្ថចិ បោត្តពេ ទិស្សតិ ។

6 ದ ದ

វិនយបិជិត មហាវិភង្គ

ម្នាសមោឃបុវសទាំងឲ្យាយ អំពើដែលអ្នកធ្វើនេះមិនឲ្យនដ៏កនាំព្លួកជន ដែលមិនទាន់ដែះថ្កាឲ្យដែះថ្ការឲ្យឹង ឬញ្ចុកជនដែលដែះថ្កាហើយ ឲ្យកាន់ តែជ្រះថ្ការទុំត្រីទេ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ឋន្ទោសហើយ ទ្រង់ធ្វើនូវធម្ម័តថា ត្រាស់ ហៅកិត្តទាំងទុក្ខយមកដោយ ព្រះពុទ្ធដីកាថា (៤៨៩) ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ កាលពីដើមក្នុងក្រងពារាណសីមានស្រី ដាប្រពន្ធរបស់ចុះសចណ្តាលម្នាក់ដាស្រីមានគភ៌ ។ ម្នាលភិត្ត្តទាំងទ្បាយ ស្រីចណ្ឌាល នោះបុាន ពោលពាក្យនេះនឹងថុវេសចណ្ឌាល វេលានោះ នោះថា បតិត្រអ្នកជាអយ្យថុត្រ ឥឡូវខ្លួនខ្ញុំមានគភិហើយ ខ្ញុំចង់ទទួល ទានផ្ទៃស្វាយណាស់។ ឯប្តីនោះតបវិញថា ផ្ទៃស្វាយគ្មាន ((ព្រះ) កាលនេះមិនមែនដាកាលមានផ្ទៃស្វាយ ។ ប្រពន្ធនោះនិយាយថា បើខ្ញុំមិន បានផ្ទៃស្វាយ ទេ ខ្ញុំមុខជានឹងស្វាប (ពុំខាន ទៀយ) ។ (គានោះឯង មាន ដើមស្វាយរបស់ស្ដេច (ទដើម) តែនមានផ្ទៃជាប់ជានិច្ច ។ ម្នាលភិក្ខ្ ពំងឲ្យយ សម័យនោះ បុរសចណ្តាលនោះកិច្ចលទៅរកដើមស្វាយនោះ លុះបូលទៅដល់ហើយក៏ឡើងទៅព្លួនលើដើមស្វាយនោះ ។ មាលកិត្ត ទាំងទុក្រយ វេលានោះឯង ស្ដេចចាន(ទ្រង់កដដំណើរទៅកាន់ដើមស្វាយ នោះជាមួយនឹង (តាហ្មណបុកេហិត លុះដល់ហើយក៏គង់លើអាសនៈដ៍ទ្លស់

ଜେଜ୍ଜ

សេរ៉ិយណេ ៣។៣វត្សា សេបាស កម្មសេសសង់ថា មន្តំ បរិយាថុណាតំ ។ អដទោ ភិក្ខាវេតស្ប នស្ប នាំ សេទី បាំយាថុណាតំ ។ អដទោ ភិក្ខាវេតសប្ល ភេស្ប នាម ទូទេ អាសនេ និសីនិត្តា មន្តំ បរិយាថុឈិស្បតិ អយញ្ ញ្រហ្មណោ អនម្និកោ យេត្រ បាំ នាម នីចេ អាសនេ និសីនិត្តា ១ូចេ្ទ អាសនេ និសិន្ទស្ប មន្តំ វាចេសប្តិតំ អហញ្វម្ភិ អនម្និកោ យោលំ ឥត្ថិយា ការណា រញ្ញោ អម្ពុំ អាហារាមិ សព្វមិន ខ បរិកតន្តំ ។ តត្តេវ បរិមតំ ។

ទកោ អត្តំ ឧ ជាឧត្តិ ទកោ ឌម្មំ ឧ មស្សហ យោចាយំ មត្តំ វាចេតិ យោចាឌម្មេឧ ឌីយតិ ។ សាលីដំ ខិននោ ភុត្តោ សុទិមំសូមសេខនោ⁽⁰⁾ តស្មា ឌម្មេ ឧ វត្តាមិ ឌម្មោ អរិយេភិ វណ្ណិតោ

60%

សេក្ខិយកណ្តូ ជាទុកាវគ្គ ធម្មទេសតាមដ៏សំយុត្ត ๑๖

ហើយក៏រៀននូវមន្ត ។ ម្នាលកិត្ត ពំងទ្យាយ ត្រានោះ បុរសចណ្ឌាល នោះមានសេចក្តីរិះគិតយ៉ាងនេះថា ស្តេចណាគង់លើអាសនៈខ្ពស់ហើយ វៀននូវមន្ត ស្ដេចនេះឯងហៅថាមិនប្រកបដោយធម៌ទៀយ ។ ម្យ៉ាង ទៀត ត្រាហ្មណ៍ណាអង្គុយលើអាសនៈទាប ហើយបង្ហាញមន្តដល់មនុស្ស ដែលអង្គុយលើអាសន: ខ្ពស់ ព្រាហ្មណ៍នេះឯងហៅថាមិនប្រកបដោយ ធម៌ដែរ ចំណែកទូនអញដែលមកលួចផ្ទៃស្វាយរបស់ស្ដេច (ពាះហេតុអំព័ ស៊ី អញនេះឯងក៏ហៅថាមិនប្រកបដោយធម៌ដែរ ឯច្បាប់ពំងនេះក ច្រឲ្យក្រច្រឲ្យគ្នាមស់ហើយ ។ បុរសនោះគិតដូច្នោះហើយកំលោតចុះ ពីដើមស្វាយមកក្នុងទីនោះឯង (ហើយពោលគាថា) ថា (តាហ្មណ៍ណាបង្កាញមន្ត(ដល់ស្ដេច)ក្ដី ស្ដេចអង្គណា វៀនមន្តមិនប្រកចដោយធមិត្ត ជនទាំងពីរនោះ ឈ្មោះថាមិនស្គាល់ន្លូវ ហេតុ ជនទាំងតីរនោះ ឈ្មោះថាមិនដឹងនូវផល ។ โตบุณ์ ก็เตาง ลาซาลชริญซา (នៃអ្នកចណ្ឌាល) ខ្ញុំចានទទួលទានចាយអង្គវ ស្រវសាលីដែលលាយដោយសាច់ដ៏ស្អាតរបស់ស្ដេច (ជាពល់ថ្ងៃ) (តោះហេតុនោះ ខ្ញុំនឹងប្រ(ព័ត្ត

វិនយបិជិតេ ទហាវិភង្គោ

စ်းခွာ အံ အေလာက် ဖေလလာက္ ကြာ မာ့ လေ យា វ៉ុត្តិ វិនិចាតេន អនម្មចរណេន ២ ។ មាត់ អនម្នោ អាចរំតោ អស្មា កុម្ភទំវាភំនាត់ ។ (៤៩០) តនាបិ ទេ ភិក្ខាវេ អមនាទា នំខេ អាសនេ និស័និត្វា ឧច្ចេ អាសនេ និស័ន្នស្បូ មន្ត្ ក់ចេតុំ តាមផ្តុំ បន ដតាហិ ន អមនាទា ភាំសត្រ នំខេ អាសនេ និសិនិត្វា ឧច្ចេ អាសនេ និសិន្នស្ប ខទ្មុំ ខេសេនុំ ខេនំ ភិត្តា៤ អប្បសន្នានំ វា ចសានាយ មសន្នានំ វា ភិយោក្រាវាយ ។ មេ ។ ឯវតា្ ខន

វិនយបិដក មហាវិភង្គ

ទៅកងធម៌នោះមិនចានទេ (តែខ្ញុំដឹងថា) ធម៌នេះតុក(ពុះអរិយៈតែងសរសើរហើយ ។ ឯ**ចុវសខណ្ឌាលកំ**នោលតាថាតថវិញថា **បត៌ត្រៃ (**ពាហ្មណ៍ តារដែលចាន **(ខ**ត្វ នឹងបានយស់បែបនោះ ពាក្យនិន្ទាតែង៍មាន (สาลษุลา) ยุก"ัมเว)ล การอิญเียสโล ដែលមិន(ច្រព័ត្តតាមធម៌ ជាហេតុនាំឲ្យធ្លាក់ចុះទៅក្នុង អជ្វាយ បតិតែមហៈត្រហ្ម អ្នកឯងចុរ្វវៀវចេញ សុម្បីត្បូកសត្វដទៃកំគង់តែចំអិនចាយហិកោគ (ដូចគ្នាទេ) អ្នកកុំប្រព្រំគួឲ្យខុសធម៌នោះឲ្យ័យ បើអ្នកប្រព្រឹត្តខុសធម៌ ហើយ មុខជាន៏នបែកឆ្ងាយដុចជាក្អមទឹកមិនទានទេ J (៤៩០) មាលកិត្តទាំងឲ្យយ សូម្បីតែក្នុង ត្រានោះបុគ្គលអង្គុយលើ ពសន: ទាម ហើយបង្ហាញមន្តដល់បុគ្គលដែលអង្គ័យ លើអាសន: ទួស់នោះ **ម្តេចក៏គង់**ជាទីមិនគាប់ចិត្តដល់តថាគត នឹងនិយាយទៅថ្វីដល់បុគ្គលដែល អង្គុយលើអាសន:ទាប ហើយសំដែងធម៌ដល់ថុគ្គល ដែលអង្គុយលើ អាសនៈ ខ្ពស់ ក្នុងកាលឥឡូវនេះ ក៏ដើរតតែមិនបានជាទីគាប់ចិត្តតថាគត ក្រៃពេត ម្នាលភិត្តទាំងឡាយ អំពើនេះមិនជាទីជ្រះថ្វាដល់ពូកជនដែល សេក្ខិយកណ្ដេ ៣९៣វគ្គស្ស សោឡស ធម្មទេសតាបដ៏សំយុត្តា

ភិក្ខាវៅ ឥមំ សិក្ខាបនំ ខ្វខ្ចិសេយ្យថនៈ នី ខេ អាសនេ និសិនិត្វា ខ្យុទ្ អាសនេ និសិន្នស្បូ អភិលានស្បូ ឧម្មុំ ខេសេស្បាមិតិ សិក្ខា ការណ៍យា ។

ន នីចេ អាសនេ ខិស័និត្វា ឧទ្ទេ អាសនេ និសិន្នស្បូ អកិលានស្បូ ជាម្នា នេសេតាញា ។ យោ អនានរិយំ ថឌិច្ច នីចេ អាសនេ និសីនិត្វា ឧច្ទេ អាសនេ និសិន្នស្បូ អកិលានស្បូ ជម្នំ នេសេតិ អាចត្តិ ឧុត្លាដស្បូ ។

អនាមត្តិ អសញ្វិច្ច អសតិយា អជាឧន្តស្ស កំលានស្សអាមនាសុ qម្មត្តកាស្សអានិកាម្មិកាស្បាតិ ។ (៤៩០) សាវត្តីនំនាន់ ។ គេន ទោ បន សមយេន ឧព្វក្តិយា ភិក្ខា មិតា និស្និន្នស្ស នម្នំ នេសេន្តិ ។ មេ ។ ន ឋិតោ និសិន្នស្ស អកិលានស្ស នម្នំ នេសេស្យាមីតំ សិក្សា ការណីយា ។

ន ឋិតេន និសិន្ណស្ស អតិលានស្ស ជាម្នា នេសេ-តញ្ជោ ។ យោ អនានរំយំ ១ដំទូ ឋិតោ និសិន្ណស្ស អតិលានស្ស ជម្នំ នេសេត៌ អាចត្តិ ឧុត្តាដស្ស ។

សេត្តិយកណ្ឌ បាទុកាវត្ត ធម្មទេសនាមដ៏សំយុត្ត ១៦

មិនទាន់ដែះថ្ងា ឬនាំពុកជនដែលដែះថ្នាហើយ ឲ្យកាន់តែដែះថ្នាទ្យើងទេ **។ ចេ។** ម្នាលភិត្តទាំងឲ្យាយ អ្នកទាំងឲ្យាយគប្បីសំដៃង ឲ្យើងនូវសិត្តា-បទនេះយ៉ាងនេះថា តិត្តគប្បីធ្វើសេចក្ដីសិក្សាថា អញនឹងមិនអង្គួយលើ ពាសន:ទាប ហើយសំដែងធម៌ដល់មនុស្សគ្មានជម្ងឺអង្គយលើគាសនៈ ទួស់ រ ភិត្តមិនគប្បីអន្តុយលើអាសនៈទាប ហើយសំដែងធម៌ដល់មនុស្ស គ្មានជម៌អង្គយលើអាសនៈខ្ពស់ទេ ។ កិត្តណា អា ស័យសេចក្តីមិនអើពើ អន្ទយលើកាសនៈទាប ហើយសំដែងធម៌ដល់មនុស្សគ្មាន៨ម៉ឺ អន្ទយលើ ពសន: ខ្លស់ ត្រវំអាបត្តិទុកដ វារ:ដែលមិន [តវពាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៧យា័ង) គឺកិក្ខុមិនក្លែង ត្ ភិត្តមិនមានស្មាត្រី ត្ ភិត្តមិនដឹង ខ្លួន ត្ ភិត្តមានជម្ព័ត្រ ភិត្តមាន សេចក្តីអនាយឲ្រភិត្តធត្ត ភិត្តដើមបញ្ជត្តិ ៤៩១) សាវត្ថ័និទាន ។ សម័យនោះឯង ពួកធព្វគ្គិយភិត្តឈា សំដែងធម៌ដល់មនុស្សអង្គយ ។ បេ ។ ៤៨ ន៍ត្រាស់ថា ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្ដី សិត្យថា អញនឹងមិនឈរសំដែងធម៌ដល់មនុស្សគ្មានដម្ងឺដែលអង្គយ J ភិត្តមិន ត្រូវឈរសំដែងធម៌ដល់មនុស្សគ្មានជម្ងឺអង្គ័យទេ ។ ភិត្តុណា គា (ស័យសេចក្តីមិនអើតើ ហើយឈរសំដែងធម៌ដល់មនុស្សគ្មានដម្អ័ងគ្នយ នៅ តែវអាបត្តិទុកដ ។

វិនយចំជុំកេ មហាវិភង្គោ

មនាខត្តិ អសញ្ចិត្ត អសតិយា អងារវត្តស្ប ိလာနေလျှေမာစအဆု နမ္ခရွက်ကျွမာနိုက်မွှေကြန်း။ (៤៩៤) សាវត្ត័នំនានំ ។ តេន ទោ ១៩ សមយេន င္ကေနင္ပီယာ ခ်က္ခ္ **ပင္မႈရာ ကုင္မရွာ ဗု**ဂၢရာ **ကုင္မရွ လုပ္မွ ဆုမ္ခံ** នេសេន្ត្ត ។ បេ ។ ឧ មច្ឆតោ កច្ឆនា ទុវតោ កច្ឆនូស្ប អតិលានស្ប៍ ជម្មុំ នេសេស្បាម័ត់ សំត្វា ការណ៍<mark>យា ។</mark> ဆမ္ခော ၊ ေလာအးေတာ့ ၅ ၊ ဟာ ၾကာအိုယ် စဆိုင္နဲ့ စစ္မႈရာ နင္းရွာ ဗုဂၢ၏ နင္မာရွိလ္မွ ၾကိဳလာရလ္မွ ဆမ္မွဴ ၊ေလေနာ អាបត្តំ ឧត្តដស្ស ។ អនាបន្តំ អសញ្វិច្ច អសតិយា អជាឧដ្ឋស្បី គំហា-နေလျှ မာစအလု နမ္ခရွကလျှ မာနိကမ္ခိုကလျှင်္ခ ၅ (៤៩៣) សាវត្ត័នំនាន់ ។ តេន ទោ មន សមយេន င်းစိုင္ခ်ဲကာ နွင့္ရန္နဲ႔ အဦးေနာင္မွ ကာမ္ရွိေအာင္ ឌម្មុំ នេសេឆ្កុំ ។ ខេ ។ ឧ ។ ប្បនេន កន្លនា បឋេន ခဋ္ဌနယ္မ မခ်ီလာနယ္မ ဧမ္မီ အေလေသျမိဳနီ ဆိုက္ရာ

626

ការណ៍យា ។

វិនយបិឝក មហាវិភង្គ

វារ:ដែលមិនត្រវិអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៧ យ៉ាង) គឺកិក្ខុមិន ក្លែង ១ កក្ខមិនមានស្មារតិ ១ កិត្ខមិនដឹង ១៩ ១ កិត្ខមានជម្ងឺ ១ កិត្ខមាន **សេចក្តីអនុ**ពយឲ ភិត្តធត្ត ភិត្តដើមបញាតិ ទ ។ (៤៩৬) សាវត្ថ័និទាន ។ សម័យនោះឯង ពួកចព្ទត្ថិយភិត្តដើរ **ទាង** (ក្រាយ សំដែងធម៌ដល់មនុស្សដើរទាងមុខ ។ បេ ។ (ទង់ โลงช่า ลิรูลชาเมื่อเมืองก็มีการ หญร์สิยิรเน้าจารเโลาเย សំដែងធម៌ដល់មនុស្សគ្មានជម្ងឺដើរទាងមុទ ។ ភិត្តមិន ត្រវដើរទាង (កាយ សំដែងធម៌ដល់មនុស្ស គ្នានជម្ងឺ ដើរ ទានមុខទេ ។ ភិក្ខណាអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ ដើរទាន់(ក្រាយ ហើយសំដែងធម៌ដល់មនុស្សគ្មានដម្ងឺដើរទាងមុខ ត្រវអាបត្តិទុក្កដ ។ វាវ:ដែលមិន ត្រវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៧ យ៉ាង) គឺកិក្ខុមិន ក្លែង ត្រត់មិនមានស្មាវត៍ ត្រុំមិនដឹង ១៩ ត្រុំមានដម៌ ត្រិត្តមាន សេចក្តីអនុរាយ ១ ភិក្ខុ គត្ ភិក្ខុដើមបញ្ជតិ ១ ។ (៤៩៣) សាវត្ថ័និទាន ។ សម័យនោះឯង ពួកធព្វគ្គិយភិក្ខ ដើរក្រៅផ្លូវ សំដែនធម៌ដល់មនុស្សដើរតាមផ្ទូរ ។ ២ ។ ឲ្រន់ត្រាស់ថា កិត្តគប្បីធ្វើសេចក្តីសិត្យថា អញន៍ងមិនដើរ(ក្រៅផ្ទូវ សំដែងធម៌ដល់ មនុស្សគ្មានជម្ងឺដើវតាមផ្លូវ ៗ

ឧ មិតេឧ អភិលាខេន ឧទ្ទាភេ វា បស្បាវៅ វា តាតញោ ។ យោ អនានវិយំ ខដិច្ច មិតោ អភិលានោ **ខេទ្ថាំ** វា ខស្សាំ វា ការោតិ អាខត្តិ ឧុត្តដស្ប ។ អនាខត្តិ អសញ្ចិច្ច អសតិយា អជាឧន្តស្ប ភិលា-ឧស្ស អាខនាសុ ឧទ្មត្តកាស្ប អានិតាម្និកាស្សាតិ ។

-មស នេម ៤១ នេកា ។ នំធន់ក្តីហេ (វ) ។ ត្តំលាក ខ្រែវក្មេស ខ្មែរខ្មេន ៣ ហ៍ ក្តីកំ ឈត្ត័ខ្មុន នយា កំ ក្រែសម កំ កំចេន លោយក៍ កត្រី សំ ខេម ។ កត្រៃសម្តាំ កំត្តា កាលើយ ។

តយោ បត៌ណ្ណា

អាបត្តិ ឧុក្កដស្ម ។ អនាបត្តិ អសញ្ចុំច្ច អសតិយា អជានន្តស្បូ កំលា-នេស្ស អាបនាសុ ឧម្មត្តកាស្ស អានិតាម្មុំតាស្សាតិ ។

ស្រនលកិតិមារួមន្លដ្ឋខាងជាមនាដ្ឋខាងសារដ្ឋខាង នេះប្រទេ ខ្វឹងថ ឃ័រនាងមាយ ៖ ក្រោនមេនៅ ផ្ទោង តំសានា ខ្លុំង ស្រនលកិតិម ស្រនូដ្ឋក នងរថ ក្តោដូក

សេក្ខ័យកណ្ដេ បាទុកាវគ្គស្ស គយោ ចកិណ្ណកា

សេក្ខ័យពណ្ឌ ញទុការឹគ្គ បកិណ្ណក: ៣

ភិត្តមិនត្រវដើរក្រៅផ្លូវ ស់ដែងធម៌ដល់មនុស្សគ្មានជំមុឺដើរតាមផ្លូវ เจ ๆ ลิฐณา ค โง้เซเมอลู้ยิ่งเห็เตี้ เบียเนี้ก(กาลุ) มิ่งไน่ฉลบิ ដល់មនុស្សគ្មានជម្ងឺដើរតាមផ្ទវ តែវអាបត្តិទុក្ខដ ។ វារ:ដែលមិន ត្រាមក្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៧ យ៉ឺង) គឺភិក្ខុមិន ក្លែង ត្រុមមិនមានស្មារតី ត្រុមមិនដងទូន ត្រុំតូមានជម្ងឺ ត្រុំមាន សេចក្តីអន្តរាយ ឲ្រភ្សន្តត ឲ្រភ្និតដើមបញ្ចត្តិ ឲ្យ ចក៍ណ្ណា: មាន ៣ ស័ក្តាបទ (៤៩៤) សាវត្ថ័និពន ។ សម័យនោះឯង ពួកចព្ត្តិយកិត្ត wរបទ្ធោមដ៍ $\circ m$ រ: j៖ ប κ nរ: j៖ ។ បេ ។ e ៨ តែ κ or κ π π π mធ្វើសេចក្ដីសិក្សថា អញគ្មានដម្ងឺនឹងមិនរបវបន្ទោបន៍ទុក្ខាវៈ ឬបសុទ្រវៈ ។ កិត្តគ្មានជម្ងឺមិន តែវឈរបន្ទោបង់ទុក្ខារ: ឬបស្បាវ:ទេ ។ កិត្តណា អា ស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ គ្មានដម្ងឺហើយឈរបន្ទោបដ៍ទុក្ខារ: ឬបស្សាវ: តែវំអាបត្តិទុក្ខដ ។ វាវ:ដែលមិនត្រវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៧ យ៉ាង) គឺកិក្ខុមិន ក្វែង ១ ភិត្តមិនមានស្មាតើ ១ ភិត្តមិនដឹង ១ន ១ ភិត្តមានដម្ងឺ ១ ភិត្ត្ ยารเงษฐรีหลูกพ ๑ สิรธุต ๑ สิรุเนี้ยบตาลิ ๑ ๆ

(b + b) នេះ សមាយ ណាត្ត ក្រុង (b + b) នេះ សមាម សារទំនាំយំ (b + b) នេះ សមាយ សារទំនាំ សា

អាមត្តំ ឧុក្កដស្ប ។ អនាមត្តំ អសញ្ចំបួ អសតិយា អជានន្តស្បា តិលា-នេស្ប អមមហិតេ កាតោ ហរិនំ ខ្ញុំនួរតំ អាមនាសុ ខ្មុន្តកាស្ប អានិតាម្មិតាសុព្ភតំ ។

តារេត្តិ ។ ខេ ។ ឧ មារិតេ អភិសានោ ឧទ្ឆាំ វា ខស្សាំ វា ខេឌ្ឃំ វា ការិស្សាមីតិ សិក្ខា ការឈីយា ។ ឧ មារិតេ អភិសានេឧ ឧទ្ធារោ វា ខស្សាវៅ វា ខេឌ្យេ វា កាតញោ ។ យោ អនានវិយំ ខ៥ខ្លួ មារិតេ អភិសានោ ឧទ្ឆាំ វា ខស្សាំ វា ខេឌ្ឃំ វា ការោតិ អាមត្តិ ឧត្តាដស្បូ ។

វិនយចិងកេ មហាវិកង្កោ

းရှိန်္ဂဏ အိန္ဒာ စာဂ်ဲးနာ စခုကုန်္ချို့ စမဂျားမျှို စေချေမျှိ

(៤៩៥) សារឆ្ន័ំនំនាន់ ។ នេន ទោ ២ន សមយេន

វិនយបិដក មហាវិភង្គ

(៤៩៩) សាវត្ត័និទាន ។ សម័យនោះឯង ពួកធព្វគ្គិយកិត្ត្ បន្ទោបង់ទុញរ:១ូះ បសព្រវ:១ូះ ស្ដោះទឹកមាត់១ូះ លើស្មៀសស់ឬឈើ សែស់ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់ថា កិត្តគប្បីធ្វើសេចក្ដីសិក្យាថា អញ គ្មានជម្ងឺនឹងមិនបន្ទោបង់ទុញរ: ឬបសព្រវ: ឬស្ដោះទឹកមាត់លើស្មៀសែសំ ឬឈើស្រស់ ។

កិត្តគ្មានជម្ងឺមិនត្រូវបន្ទេរបង៍ទុញរ: ឬបស្រវ: ឬស្តោះ ទឹកមាត់លើ សៅសស់នឹងឈើសែស់ទេ ។ កិត្តណា គ្មានជម្ងឺអាស្រ័យសេចក្តីមិន អើតើ ហើយបន្ទោបង់ទុញរ: ឬបស្សារ: ឬស្តោះ ទឹកមាត់លើសៅស្រស់ ឬឈើស្រស់ ត្រូវអាបត្តិ ទុក្កដ ។ វាវ:ដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៨ យាំង) គឺកិត្តមិន ភ្លែង ១ កិត្តមិនមានសារតី ១ កិត្តមិនដឹងទូន ១ កិត្តមានជម្ងឺ ១ ទុញរ: ឬ បស្សាវ: ឬទឹកមាត់ដែលកិត្តបន្ទោបឪទៅលើទីដែលប្រាសាពវត្តស្រស់ ហើយហូរ ទៅត្រង់ទីដែលមានសៀស្រស់ ឬឈើស្រស់ ១ កិត្តមាន សេចក្តីអន្តពយ ១ កិត្តធ្លួត ១ កិត្តដើមបញ្ញត្តិ ១ ។ (៤៩៦) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគ កាលទ្រង់គន់នៅ វត្តជេតជានរបស់អនាថបិណ្ឌិតសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ វេលានោះឯង

ကောင္စန္းစားအေန ကိုင္ရင္က အေလာက္ အေလာက္ အေလာက္ ပေလဂျာမ်္ချီ (စချေမ်္ချီ) အက်င်္နီ ၅ ခုခုမက် နံဒီပီ-យន្តំ ទីយន្តំ វិទាខេត្តំ ភាដំ មាំ នាម សមណា လကျဗုန္ရွိယာ ဒုဒးက ဒုဒ္မားဗျိ စလ္မားဗျိ စေဒျမျိ ការិស្បត្តិ សេយ្យដាចំ កំហំ កាមកោកំពោតំ ។ မးလျှည့် ကောင်္နာ အေမိ မခုလျှင် နင်္ဂျာယခ္ဆာင် စီယန္စာငံ ဒါတၢငန္စာငံ ၅ ယေ အေ အဲက္စ္ မာဗ္ကိုင္မာ ားစား အေ ရင်္ကျားတန္တို့ စီတာနိုင္ငံ ဦးစားစေနိုင္ငံ မွာ အမ အစွင္ဂ်ီယာ နိက္က ဒဒေၾ ဒင္နားဤ စလ္႐ုံမျိ ខេន្យម្យី ការិស្បត្តិតំ ។ មេ ។ សច្ចុំ កាំរ តុទ្លេ ភិក្ខុវេ នឧកម នទ្ធារទៀ បស្សាវប្បី ខេន្យប្បី ការរបាន ។ សថ្នំ ភកវាតិ ។ វិករហិ ពុន្ទោ ភកវា តា៥ ហិ ဆုရ ဆံးရို ရောကာင်္ရမှာ၊ ဒီ ဒီယေ နိုင်ငံးရော္ ရမာပ်ိဳးချို့ ្ទេឌ្យមរិតាំស្បូ៩ នេះ មោយបុរិសា អប្បសន្នានំ វា បសានាយ បសន្នានំ វា ភិយោ្យភាវាយ ។ បេ ។

628

សេក្ខិយកណ្ដេ បាទុកាវត្តស្ស គយោ មកិណ្ណកា

សេក្ខិយកណ្ឌ បាទុកាវគ្គ បកិស្ណក: ៣

ពួកធ**្ញុគ្គ័យកិត្តបន្ទោ**បន៍ទុក្ខាវៈ ១៖ បសព្វវៈ ១៖ ស្ដោះទឹកមាត់ ១៖ ដាក់លើ ទឹក ។ មនុស្ស ទាំង ទ្បាយក៏ពោល ទោស គិះដៀល បន្ទះបង្គាប់ថា ពួកសមណៈដាសក្យបុត្តមិនសមបើនឹងហាំនបគ្នោបន៍ទុក្ខាវៈ រូះ បស្យាវៈ រ្ទះ ស្ដោះទឹកមាត់ខ្វះ ដាក់លើទឹក ដូចជាពួកគ្រិហស្ដអ្នកបរិភោគកាមគុណ សោះ ។ កិត្តទាំឥឡាយបានឲ្យមនុស្សទាំងនោះពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្គាប់ ។ ភិត្តទាំង ឡាយណាដែលមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ $\tilde{r}_{\tilde{r}_{\tilde{r}}}$ \tilde{r} \tilde{s} \tilde{s} មិនសមចើនឹងថន្លោចង់ $e \, {\ensuremath{\mathcal D}} 1: 2: \ {\ensuremath{\mathcal O}} 1: 2$ ទឹក សោះ ។ ចេ ។ ព្រះដ៍មាន ព្រះភាគ ទ្រ ៩ ត្រាស់សូរូថា ម្នាលកិត្ត ទំផ ឲ្យយ ព្ភថាអ្នកទាំង ឡាយបន្ទោបន៍ ទុក្ខារ: ១៖ បសព្រវ: ១៖ ស្ពោះទឹកមាត ១៖ ដាក់លើទឹក ពិតមែនឬ ។ កិក្ខុទាំងនោះក្រាបទូលថា សូមទ្រង់ មេត្តា (ជាស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៍មាន ជោគ (ទន័បន្ទោសថា ម្នាលមោយបុរសទាំងទ្បាយ អ្នកទាំងទ្បាយមិនគួរនឹងបន្ទោបង់ទុហ្ករ: 🤊 បសព្រះ: ១៖ ស្តោះទឹកមាត់ ១៖ ដាក់លើទឹកទេ មាលភិត្ត ទាំង ឡាយ អំពើនេះ មិនជាទីជ្រះថ្ងាដល់ច្ចកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្ងា ឬនាំពួកជនដែលជ្រះថ្ងា ហើយឲ្យកាន់តែជ្រះថ្ងា ទៀនទេ ។ បេ ។ មាលកិត្ត ពំនឲ្យយ អ្នក ពំន

لي المري ل

វិនយបិដិពេ មហាវិតង្កោ

ល់វញ្ហ បន កិត្តាវ ឥមំ សិត្តាបន់ ជុន្ទិសេយ្យថ ន ឧនកេ ឧទ្ធារំ វា បស្សាំ វា ខេន្បំ វា ការិស្សាទីតំ សិត្តា ការណ៍យា ។ ល់វញ្ជំនំ ភកវតា កិត្តានំ សិត្តាបន់ បញ្ហត្តំ ហោតំ ។

(៤៩៧) (គន (ទា បន សមយេន ភំណា ភិក្ត្ត និឧកោ ឧទ្ធារេខ្លាំ បស្បារម្យិ (ខេន្ទម្បិ តាតុំ កក្តេទ្ធាយន្តំ^(e) ។ កកាតោ ឯទមន្តំ សារោបេសុំ ។ អដលោ ភកវា ឯតស្មឺ នំនានេ ឯតស្មឺ បការណេ ឧម្មឺ តាដំ តាត្វា ភិក្ត្ត អាមន្តេសិ អនុជាជាមិ កិត្តាប ភិលានេន កិត្តាជា ននាតោ ឧទ្ធារេខ្យំ បស្បារម្យិ ខេន្ទម្បិ តាតុំ ឯវញ្ បន ភិក្ខាវេ ៩មំ សិក្ខាបនំ ឧទ្ធិសេយ្យថ ន ឧឧកោ អភិលានោ ឧទ្ឆារ័ វា បស្បារំ វា ខេន្បំ វា ការិស្បាមីតំ សិក្ខា តោះ ឈីយ ។

តុក្កុបា្លយន្តា ភគវភោតិ កត្ថបិ ហេតុកេ ខិស្សតំ ។

វិនយចិដក មហាវិភង្គ

ទ្យាយត្រូវសំដែង ទៀងខ្លះសិត្តាបទនេះ យ៉ាងនេះថា កិត្តគប្បីធ្វើសេចក្តី សិក្សាថា អញនឹងមិនបានបន្ទោបន់ទុច្ចាវៈឬបស្សាវៈឬស្តោះទឹកមាត់ ដាក់ លើទឹក ។ សិត្តាបទនេះ ព្រះដ៏មានព្រះកាគ បានបញ្ញត្តចំពោះពួក កិត្តុយ៉ាងនេះ ។

(៤๙៧) សម័យ ទោះឯង កិត្ត ទាំង ឲ្យយមាន៨ម្ងឺនឹករង្កៀសនឹង ការប ខ្លេច ឪ « ច្ចារៈ ខ្វះ បស្សាវៈ ខ្វះ ស្ពោះទឹក មាត់ ខ្វះ ដាក់ លើទឹក ។ កិត្ត ទាំងៈនាះ ក៏បាន ត្រាបចូល សេច ក្តីទុះ ចំពោះ ព្រះដ៏មាន ព្រះភាគ ។ កើតទោន នេះ ដំណើរ នេះ ព្រះដ៏មាន ព្រះភាគ ទ្រង់ ធ្វើធម្មីកថាក្នុង វេលា នោះ រួច ទ្រង់ ត្រាស់ ហៅកិត្ត ទាំង ទ្យយមក ដោយ ព្រះ ពុទ្ធ ដីកាថា ម្នាលកិត្ត ទាំង ឲ្យ យ តថា គត អនុញាត ឲ្យ កិត្ត ដែលមាន ជម្ងឺ បន្ទោប ឪ « ច្បារៈ ខ្វះ បស្សាវៈ ខ្វះ ស្តោះទឹកមាត់ ខ្វះ ដាក់ លើទឹក បាន ម្នាលកិត្ត ទាំង ទ្យាយ អ្នក ទាំង ទ្យាយ គប្បីសំ ដែង ទ្បើង នូវសិត្តាបទ នេះយ៉ាង នេះថា កិត្ត គប្បី ធ្វើ សេច ក្តីសិក្សាថា អញគ្មាន ជម្ងឺនឹងមិនបន្ទោប ឪ « ច្បារៈ ឬបស្សាវៈ ឬ ស្តោះ ទឹកមាត់ដាក់ លើទឹក ។

ភិក្ខុតាឆិ កត្ថបិ បោត្តកេ ទិស្សត៌ ។

៣ទុ៣វិគ្នោ សត្តមោ ។

ន ឧ ឧ កេ អភិលានេន^(e) ឧ ទ្វា ភេ វា ខ ស្បារាំ វា ខេ ខ្មៅ វា ភាគ ទ្វោ ។ យោ អនានវិយំ ខ ដិ ខ្ម ឧ ខេត អភិលានោ ឧ ទ្វាំ វា ខ ស្បារំ វា ខេ ខ្មាំ វា ភា ភេ ភិ អា ខ ភ្នំ ខ្មុត្ត ដស្ប ។ អនា ខ ភ្នំ អស ភា្និ ទូ អស ភិយា អ ជា ខ ខ្មសប្រ ភិ លា ខ សប្រ ដ លេ ភា ទោ ឧ ខេតំ ខ្មុំទ្វាត អា ប នា ស្ប ឧ ម្មន្តតាស្ប អា និ ភាម្មិតាសប្រតិ ។

សេក្ខិយកណ្ដេ ជាទុកាវត្តស្ស គយោ បកិណ្ណកា

សេក្ខ័យកណ្ឌ បាទុការគ្គ បកិណ្ណកៈ ៣

ភិក្ខុតាន៨ម្ងឺមិន ត្រូវបន្ទោបឪ ្ចុពួវ: ឬបស្បាវ: ឬស្ដោះ ទឹកមាត់ ដាក់ លើទឹកទេ ។ កិត្តុណា គ្មាន៨ម្ងឺអា ស្រ័យសេចក្ដីមិន អើតើ ហើយបន្ទោបឪ ទុក្ខាវ:ឬបស្បាវ:ឬ ស្ដោះ ទឹកមាត់ ដាក់លើទឹក ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ វាវ: ដែលមិន ត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទ នេះមាន ៤យ៉ាង) គឺកិត្តមិន ភ្លែង តិត្តមិនមានស្មា តើ តិក្នុមិនដឹង ១ ន តិត្តមានជម្ងឺ ១ ទុព្វា : ឬបស្បាវ: ឬទឹកមាត់ដែលកិត្តថន្ទោបង់ដាក់លើ គោក ហើយហួរ ទៅក្នុង ទឹក គេ ភិក្ខុមាន សេចក្ដីអន្តពយ គេ ភិក្ខុត្តត គេ ភិត្តដើមបញ្ញាត្តិ គេ ។

ជា ខុការគ្គ ខឺ ពី ចប់ ។

ត សត្រ្តា នំ ⁽⁰⁾			
ង់ខ្មែរ សំសួមរំប			
សុ សំ វុ តោ ត្តិ ត ខ តា ព			
အင်္ကုန္မီလိုက်ာ ဗျကၤန္နာ			
តយោ ទៅទ្យនា ល កា ។			
ទមនិកុណ៌តោ ខេវ			
នត្តដំបល់ខ្លុំតាយ ប			
ႀကင္ခ္ ၒႜၟ <u>ၖ</u> ႜၯ ႄ			
សមសូបសមតិត្តិកំ ។			
ၾကင့္ ေရးၾကာ ေျ			
សបនានា សមេន ច			
ថ្ងូបំភាតោ បដិច្ឆុំ			

វិនយបិឥពេ មហាវិកង្កោ

វិនយប់ដក មហាវិភង្គ

បំန្លួនសិក្ខាបទក្នុ	្នុងសេក្ខិយវិត្ត ^(°) គោះគំ	
បរិមណ្ឌលនិវាសនឲ្យ	រវិមណ្ឌលចារុបន 🤊 សុបដិច្ឆន្ទគមន 🗧	ð
ญบนี้ บรริณัศร ๑ ศ	ง _ุ พํiุธุธยร _ุ งุพํiุธุร ง	9
ត្ ទុកតបិកាំគីមន	នុកិតបកនិស័ទន ្ធ នទ្តិតកិមិម s ទ ទ្ត ខ្	ð
នទក្តំត្រនិស័ទនឲ្យ នទដា ខ្ល		Ş
អប្បសទ្ធតមន ត្ អប្បស	ទនិសិទនឲ្យនកាយប្រាលក់គម ៖ (	9
នកាយ ៗ បាលកនិសិទន	;	୭
នពាហុប្បចាលកនិស [ី] ទន		9
នសិសប្បបាលកនិសិទន	2 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2	୭
នមុត្តណ៍តតមន ្	ន ខ្ តុណិតនិសិវនត្ នទុកជីកិតមនៈ ្ភី ក្	
នបល្កត្តិភនិ សីទ ន		ଚ
បតុស ពាំបដិឝហ ណ ព	U A	୭
សមតិត្តិតបដ្ដិគូហ ណ		ତ
ၓႜ _ၐ ၹၮၴၓႝၮၘ႖ၣႜၐႜႁၮၘႜ	ទ សប្បភានប៉ណ្ណបុាតកុំញូន	0

⁷ကျေးနို့ ရင်္ကျားမလေးကိုးအ ។ មហត្ថំ មណ្ឌលំ ន្វារំ សព្វំ ហត្តំ ន ភា្យហា ទក្រោ ។ខ្លួនទំ⁽⁰⁾ នឈ្មោ នុខំ សំដ្ឋាវភោរត់ ។ ຊິນຕູອອນ ແລະ ເອນ ខមុខមុ សុវុស្ស အယာ ခဲ့လ္ခမာကာ ရုံခ္မွာ សាម៌សេន សស័ដ្ឋកា ។ នត្តចាណ៌ស្បូ សន្ធម្មំ ន នេះសន្តំ តថាកតា តតោ ខ ឧណ្ឌទាណ៌ស្ប សត្តអាវុជទាណ៌នោ ។ ខានុកា នទាមានា ចេវ យានសេយ្យកនស្ស ខ បល្វឆ្នំតាយ និសិន្នស្ប វេដិតោ កុណ៌គេន ខ ។ ១ ឧក្ខេវច្រៃទនន្តិ ជាហិ យុត្តភរោ ។

សេក្តិយកណ្តេ ឧទ្ទាននាម៉ា

សេក្ល៉យពណ្ឌ ឧទ្ចានជាថា

សមសូបតចិណ្ឌ ចាតកុ	ញ្ជូន	ଚ	នក្ខុំភ្នំដោមខ្លួនកុខាន ប្រភពនាមខ្លួនកុខាន	ତ
សូបត្យញានោទនបដ៏ឲ្	ารร	ତ	សុច្ចោទនរិតាត្ត ញាត	ଚ
«ជុំវានសញ្ជីបត្តោលោ ញ	កិន	9	នាតិចបានកពទ្យកវណ	9
បរិមណ្ឌលអាលោប ក វ	ណ	ଚ	នអនាហដទ្វារវិវេណ	୭
នសព្ <i>ហតប</i> ក្ខិបន ្រំទំ	ଚ		នសតពឲ្យព្យហរណ	ଚ
នបំណរក្ខបកក្ខពាន ខ្លុំ ខ្លាំ ខ្ល	୭		នកពទ្ធាវចេទក	୭
នអវគណៈកាវភុំញន ខ្	ଚ		នហតនិទនកកុញន ្ ^{កុ} ុំ	ଚ
ទសិដ្ឋាវិកាវតក្តិញូន	<i></i> 9		នជីវានិចាវកកុំញូន ភ្លេ ឆ្ល	ଡ଼
ន ចបុចថុកា វកភុពាន	୭		នសុវសុវុកាវកំភ្ <i>តាន</i> 11 11 1 ជ	ଚ
នហត្តន៍ល្ងេហកកុញ្តន ្ ,	୭		នបត្តន៍ល្វេហកក្តុញន ក	୭
នឲ្ដនំលេហកភុញន	ଚ		នសាមិសបដិត្តហណ	୭
នស សិដ្ឋកិត្ ខ្ ន	୭		នធត្តជាណិទេសន	ବ୍ର
ទទ ណ្ណប៉ណ៌ទេសន	ଚ		នសត្វបា ណិទេសន	ରୂ
នអាវ៉ុធប៉ាណ៌ ទេសន	ଚ		នចា ទុការុទ្យទេសន	୭
នទបាហន៖ទសន	ଚ		នយានគតិខេសន	୭
នសយនគត <i>ទេស</i> ន	ଚ		នប ល្ងតិកាទេសន	ଚ
នរៅជំតសិសទេសន	ଚ		នឱុគុណិតសិសាទេសន 1	୭

62'2

សេក្ខិយកណ្ឌំ និដ្ឋិតំ ។

នទា នំទាសនេ ហនេ ຍຕະເພງ ຊິດໃຊເຮັດ ឋិតកោជ ន កាតេព្ មារិតេ នុនភាមិ ខាតំ ។ ពរុតហឹប ជុំដូំដូរួយ ទទ្គំ សត្តថ្វ នាហដា ន សុវុសុវុ ខានុតា សទ្ធេតេ សត្វាក្តិយា ។ **បញ្**តា អភិនេវេន កោតមេន យសស្មិនា សាវតេ សិត្តនត្តាយ បញ្ចូសត្តតំសេត្តិយាត់ ។ နင္နိဳင္ရာ (၈) မာယမ္းက (မာက္ပံံေတာ ဧမာ ၊ နော့-ကင္ဒိုန္မွာ စာလုန္မွာ နာနာယမ္ပံ ဗုန္မာ့မ်ိဳ ကင္ဒိုန္မွ စာလုန္မွာ បកែរុះខ្លេត្តាយស្មន្តោតស្អាតស្អារ ឯវមេត ពាយោម័ត ។

វិនយប៌ដកេ មហាវិកង្កោ

វិនយចិដក មហាវិកង្

នទីថាសនាទសន ត្ នធមាទេសន ଚ នឋិតទេសន ១ នបច្ចតោទេសន ୭ នទុប្យថាទេសន ១ នឋិតករណ 9 **ទហរិត**កណេ ឲ្យ នទុទកកណេ ឲ្យ វគ្គទាំង៧ នេះគឺ បរិមណ្ឌលវគ្គ តុ នឧជ្ជភ្ញិកវគ្គ ត្ **ន១មកតរគ្ ១** នសកបរគ ១ នាហដវគ្គ ក្នុំគ្គ ១ នាហដវគ្គ **នសុវុសុវវគ្គ ç** នធាទុកាវគ្គ g ។ សក្ខិយវត្តទាំង ល់៥ សិក្ខាបទ(នេះ) ព្រះគោតមដ៏មានយសជាទេវតាកែលែង ជាងទេវតា ពុនបញ្ហត្តហើយ ដើម្បីឲ្យពួកសាវតសិក្សាតាម IJ បពិត្រលោកដ៏មានអាយុទាំងឲ្យាយ វត្តដែលគប្បីសិក្សាទាំងឲ្យយ ខ្ញុំបានសំដែង ឲ្យើងហើយ ។ ខ្ញុំសូមសូវអស់លោកដ៏មានអាយុក្នុងសេក្ខិ-យវត្តទាំងនោះ លោកទាំងទ្បាយបរិសុទ្ធហើយឬ ខ្ញុំសូវជាគំរប់ពីរដងផង លោកទាំងឲ្យាយដាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ខ្ញុំសូវជាគំរប់បឹដងផង លោក ទាំងឲ្យយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ អស់លោកដ៏មានអាយុជាអ្នកបរិសុទ្ធក្នង សេក្ខិយវត្ត ពំងនេះ ហើយ ព្រោះហេតុ នោះបានជាអស់លោក សៀមនៅ ។ **១**សូមចាំទុកនូវសេចក្តីបរិសុទ្ធិនេះ ដោយអាការសៀមនៅយា[៉]ងនេះ J

សេក្តិយកណ្ឌ ចប់ ។

អធិការណ៍សមថិ ធម្មា

(៤៩៤) នាម ទោ បនាយស្នានា សត្ត អភិគា. រណសមដា ឧម្មា «ខ្លេសំ អាកច្ឆត្តំ ។ « ម្យត្តម្បន្នាត់ អជ្ចំការណាន សមដាយ រួមសមាយ សម្មទារិនយោ នា**តញ្ចេ** សនិវិនយោ នានញោ អទូន្ប្រំនយោ အေးက္မော ဗင်္ဆက္ကာ တာဖားကို ေယာက္ ယျက်ဲကာ နားကျွ စာဗီယမံကာ ခ်ဲးယားခွားကားခ်ဲ ၅

ត្លាកធម៌សម្រាប់រម្ងាប់នូវអធិករណ:

(៤៩៨) បព៌ តែលោកដ៏មានអាយុព័ងទ្បាយ ពួកធម៌ ៧ យ៉ាង សម្រាប់រម្ងាប់ខ្លូវអធិករណ.នេះ តែងមកកាន់ទទ្ទេស (គិការដែលសំដែង ទ្បើង) ។ (ឯធម៌ ៧ យ៉ាងនោះគឺ) សង្ឃត្រវឲ្យសមុខាវិន័យ^(១) ๑ សង្ឃត្រូវឲ្យសតិវិន័យ ^{២)} ១ សង្ឃត្រូវឲ្យអមុខ្យុរិន័យ^(៣) ១ សង្ឃត្រូវ វិនិច្ច័យកាត់ពេសតាមពាក្យប្តេជ្ញារបស់កិត្តអ្នកធ្វើយ ១ សង្ឃត្រូវវិនិច្ច័យ តាមពាក្យខាង បើនជា បែមាណ ១ សង្ឃត្រាវធ្វើទោសតាមកម្មរបស់កិត្ត ដែល ប្រព្រឹត្តលាមក^(៤) ១ សង្ឃត្រូវវិនិច្ច័យឲ្យពួកភិត្តុដែលវិវា ទ ទាស់ខែង គ្នា សង្សបក្សមកត់ទនគ្នា ទៅវិញ ទៅមក ដូចគេ ត្របម្ភតែលាមកដោយ ស្ប៉ាដើម្បីស្ងប់រម្ងាប់នៃអធិកណេ: (ពំងនោះ) ដែលកើតទ្បើង ហើយ ១ ។

606

រឹសយរំជំពេ មហារីវាង្គ ឧដ្ចដ្ឋា ទោ អាយស្មណ្ដោ សត្វ អជ៌ការណ៍សមទាំ ឧញ្ ។ តត្វាយស្មន្លេ មុស្ទាំមិ ភាខ្វិត្ត ហិសុឌ្ឋា ឧត៌យម្បំ បុស្ទាំមំ ភាខ្វិត្ត ហិសុឌ្ឋា តតិយម្បំ បុស្ទាំមំ ភាខ្វិត្ត ហិសុឌ្ឋា ហិសុឌ្វេត្តាយស្មន្លោ តស្មា តុណ្ណ័ ។ រៅមេតំ នាយោមីតំ ។

អធិករណសមឋា ធម្មា និដ្ឋិតា ។

(৮៩៩) ទុធ្ទំដ្ឋ ទោ អាយស្មុក្តោ នំធានំ ទុធ្ខំដ្ឋា ខត្តារោ ចារាជិកា ធម្មា ទុធ្ចិដ្ឋា តោស សង្ឃាធិសេសា ជម្មា ទុធ្ចិដ្ឋា ធ្វេ អធិយតា ធម្មា ទុធ្ចិដ្ឋា គឹស នំស្បត្តិយា ចាចំត្តិយា ធម្មា ទុធ្ចិដ្ឋា ធ្វេ សុំគំ ចាច់ត្តិ-យា ធម្មា ទុធ្ចិដ្ឋា ចត្តារោ ចាដ់ធេសធីយា ធម្មា ទុធ្ចិដ្ឋា យា ធម្មា ទុធ្ចិដ្ឋា ចត្តារោ ចាដ់ធេសធីយា ធម្មា ទុធ្ចិដ្ឋា

វិតយប៌ជំព មហាវិភង្គ

បតិត្រលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ ធម៌សម្រាប់វេម្ងាប់អធិករណៈ មាន៧យាំងខ្ញុំថានសំដែងរួចហើយ ។ ខ្ញុំសូមសូរអស់លោកដ៏មានអាយុក្នុង ធម៌៧យាំងនោះ អស់លោកជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ខ្ញុំសូរជាគំរប់ពីរដងផង អស់លោកជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ខ្ញុំសូរជាគំរប់បីដងផង អស់លោកជាអ្នក បរិសុទ្ធហើយឬអស់លោកដ៏មានអាយុជាអ្នកបរិសុទ្ធក្នុងធម៌ទាំងនោះហើយ ហេតុនោះថានជាអស់លោកសៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំឲុកនូវរឿងនេះដោយ អាការសៀមនៅយាំងនេះ ។

ធម៌សម្រាប់រម្ងាប់នូវអធិករណៈ ចប់ ។

(៤๙๙) មតិត្រលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ និទានខ្ញុំសំដែងទ្បើង ហើយ អាបត្តិចារាជិក៤ខ្ញុំសំដែងទ្បើងហើយ អាបត្តិសង្ឃាទិសេសទាតា ខ្ញុំសំដែងឡើងហើយ អនិយតសិក្ខាបទ៤ខ្ញុំសំដែងទ្បើងហើយ អាបត្តិ និស្សគ្គិយធាចិត្តិយ ៣០ ខ្ញុំសំដែងទ្បើងហើយ អាបត្តិចាចិត្តិយ ៩៤ ខ្ញុំសំដែងឡើងហើយ អាបត្តិចាជិទេសនីយៈ ៤ ខ្ញុំសំដែងទ្បើងហើយ

ڻ د ٺ

ಕಂವ

S [	ç	សាវិ	ណ	ŝ

សេ	က္ခ်ိုယ	ר ג <u>פ</u>	. E 8	24		សត ត	Ĥ	:01	<u>89</u> .	:	તા	ម	ຮ່າ	ε	5). -	g
ปลั	? ??	ന പ	Υ.	8° 8	ទវតេ	n	చ	6 1 6	18	د. مار	ጚ	រ ភ រ ភ	មភិ	ü	งาย	- 17 -
អច្ច	ន្ឍមា	રું	318	ಸ	អា	នេះ	· 37	વ	ଟ	<u>ک</u> و م	.ស	6) [	មា	٢	ನು	ម -
ក្តេះ	ກໍ ແ	រខ្មោ	ខម	ាខេ	ຍົ	нŗ	ខ	ອາ	នេ	ຍົ	ત્	5 6	r 65	ญ	1 2 6	9

មហាវិរាង្គោ និង្និតោ ។

ឧទ្ទេសាវិសាន

សេត្តឃរត្ត ខ្ញុំសំដែង ឡើង ហើយ ធម៌សម្រាប់រម្ងាប់អធិករណៈមាន ៧ យ៉ឺងខ្ញុំក៏សំដែង ឡើង ហើយ ។ សិត្តាបទមាន ប្រមាណប៉ីណ្ណោះ របស់ ព្រះ ដ៏មាន ព្រះភាគ នោះ មក ហើយក្នុងសុត្ត: (មាតិ កា) ពប់បញ្ចូល ហើយក្នុង សុត្ត: តែងមកកាន់ ទុ ខ្វេស (គឺកាវសំដែង ចុះតិ មោត្ត) ពល់ ។ កន្ធុះ ខែ ។ អស់លោកពល់អង្គតប្បី ព្រម ព្រៃង្រ្នា គប្បី រីកពយវកគ្នា កុំវិវាទ គ្នា គប្បី សិក្សា ក្នុងសិត្តាបទ ទាំង នោះ ទៅ ហោង ។

មហាវិភង្គ ចប់ ។

ၛႜၜၟႜၮႜၒႜၓၟႍႍၹၯြၓၨၒၪႜၷႜၮ	ಕಂಕ
1	លេខទំពំរ
សភ្លាបទទី ៦	ଚ
តិទានធព្វត្តិយក់ក្នុ	11
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិកង្គ	ke
មទភាដន័យ	ຕ
វារ:ដែលមិនត្រូវអាបត្តី	Ŀ
សត្ថាបទទី ៧	پر م
តិទានសត្វរសវគ្គិយភិត្ថុ	11
សេចក្តីបញ្ញត្តិ	ភ
សិក្ខាប?វីភង្គ	ದ
បទភាជន័យ	للألم
វារ:ដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	@ 0
សំក្លាបទទី ៤	୭ ଚ
ຣິອາຣກົກຼ 🖢 ງູບ	11
លេចក្តីបញ្ញត្តិ សិក្ខាបទវិភង្គ	e lo
บรุกาศิลีย	ം ന്
វារៈដែលមិ នត្រូវអាបត្តំ	ole
សត្តាបទទី ៩	ඉප්
តិទានធត្ថភិក្ខុ	ri
សេចក្លឹបញ្ញត្តំ នឹងសិក្ខាបទវិភង្គ	କଣି

៥០៦ សន្ធំតាចផ្តួលឲ្រាប់មានិតា	
	លេះទំព័រ
៤ទភាជន័យ.	ಂದ
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	٩٩
សិត្តាបធទី ១០	60
ลัคลกิฐไญ่ทหายไว้ค่ะยาเม	າ
សេចក្តីបញ្ញត្តិ សិក្ខាបទវិភង្គ នឹងបទភាជន័យ	20 0
វារ:ដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	a l a l
្ធូ » នទួលស្លៃភូតតាមវិត្ត	പ പ
តុវាទវគ្គ សិត្តាបទទី ๑	66
តិទានធព្វត្តិយភិក្ខុ	11
ការសត្មតិភិត្តឲ្យដាំអ្នកឲ្យឧឯទដល់ភិត្តូនី	Ja 2
សេចក្តីបញ្ញត្តិ	៤ ព
ការសត្មតិភិត្តដែលប្រពបដោយអង្គ ៨ ប្រការឲ្យដាអ្នកប្រដោភិត្តូនី	٥o
សំក្លាមទវិភង្គ	က စ
នរុធមិ ៨ ប្រការ	ពៈ ពា
បទ្ទភាឝិគឺយ	տև
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	ოფ
សត្ថាបទទី ២	ញ៩
สิราสโกะบูรุ่าชฐก	n
សេចក្តីបញ្ញត្តិ សិក្ខាបទវិភង្គ នឹងបទភាជន័យ	L lo
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	ևո

<u>နားနို့ကားနို့က</u> ြားမ်ားဆိုးကား	दंग
	ប ១ ទំព័រ
សិត្តាបទទី ពា	ل ک
និភានដព្វគ្គិយភិក្ខុ	n
សេចក្តីបញ្ញត្តិជាដំបូង	ሬ ሬ
គិកានព្រះមហាបដាបតីពោតមី	7 3
សេចក្តីបញ្ញត្តិជាបន្ទាប់ នឹងសិក្ខាបទវិភង្គ	៤ពី
បទ៣ជន័យ	દત
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តី • • • • • • • • • • • • • • • • • • •	لاط
សិក្ខាបទទី ៤	छ०
និទានធុទ្ធគ្គិយភិក្ខុ	11
សេចក្តីបញ្ញត្តិ សិក្ខាបទវិភង្គ នឹងចទភាជនីយ	ದಂ
វារ:ដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	៥៣
សិត្តាបទទី ៥	ی بع
និ ភ ានភិត្ត ១ រូបត្រាប់ទៅបិណ្ឌបាត	11
សេចក្តីបញ្ហាត្តិជាដំបូង	ස ස්
សេចក្តីបញ្ហត្តិដាបន្ទាប់	보구
សិក្ខាបទវិភង្គ នឹងបទភាជន័យ	दत
វារៈដែលមិនត្រូវអាចត្តិ ••• • • • • • • • • • • • • • • • • •	<u> </u>
សិត្ថាបទទី ៦	لا چر
ลิศลสทธิภิธู	11
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាប ុរិភង្គ	50
បទភាជន័យ នឹងវារៈដែលមិនព្រូវអាបត្តិ	<i>مر</i> در

ଙ୍ ୦ ଘ	<u>နင့်ကင္စ</u> န္ကလ္ခြာဗ်မာန်က	
	, –	ពេទេទំព័រ
	សិក្ខាបទ ខី ៧	ខភា
និទានធុទ្ធត្តិយភិត្ត្	· · · · · · · · · · · · · · · · · · ·	11
សេចក្តីបញ្ហត្តិដាដំប្លូង .	· · · · · · · · · · · · · · · · · · ·	34
សេចក្តីបញ្ហត្តិដាបន្ទាប់	នឹងសិក្ខាបទវិភង្គ	રુદ્ધ
បទភាជន័យ		30
វារ:ដែលមិនត្រូវអាចត្តិ រូ	•••••••••••••••	રુવ
	សិត្តាបទទី ៨	રુષ
និទានធព្វត្តិយភិក្ខុ		11
សេចក្តីបញ្ញត្តិជាដ៍ប្លុង .		ពី០
សេចក្តីបញ្ញត្តិដាបគ្នាប់	នឹងសិក្លាបទវិភង្គ	ติจ
បទភាជន័យ		ពា២
វារៈដែលមិនត្រូវអាចត្តិ	•••••	ជា៣
	ญลายรรี ๙	ศษ
តិទាខថុល្អនត្ទាភិក្ខុតី.		11
សេចក្តីបញ្ញត្តិជាដំប្លូង .		៨๖
សេចក្តីបញ្ញត្តិដា បន្ទាប់	នឹងសិក្ខាបទវិភង្គ	់ពី
បទភាជន័យ	• • • • • • • • • • • • • • • • • • •	ಣೆದ
វារ: ដែលមើនត្រូវអាបត្តិ .	••••••••••••••••••••••••••••••••••••••	ૌર
	សិក្ខាបទ ទី ๑०	ದಂ
ลิศตลราณีริธู	• • • • • • • • • • • • • • • • • • •	11
សេចក្តី បញ្ញត្តិ នឹងសំក្វា	២ ៤វិក ង្គ	යඉ

<u> က နို့ က င နံ့ လ ြာ ပ် မာ နို ကာ</u>	८०२
1	លេខទំព័រ
បទភ ាដន័យ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	ය් ම
ិ ឧទាននៃឱវាទវត្ត	գա
កោជនវត្ត ៥៥៥ សិក្ខាបទ	ದೆ
តិទានតេព្វត្តិយភិត្ត	11
តិទានជព្វគ្គិយភិក្ខុ	وبه
សេចក្តីបញ្ញត្តិដាបន្ទាប់ នំងបទភាជន័យ	ය ෆී
សរៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	ත් ක්
សភ្លាបទទី ៤	હત્ત
តិទានទេវទត្តភិក្ខុ	11
ចឋមប្បញ្ញត្តិ នឹងបឋមានុញ្ញញ្តត្តិ	c ‡ 0
ទុតិយានុប្បញ្ញត្តិ	ه ای
តតិយានុប្បញ្ញត្តិ	ct læ
ចឋុត្ថានុប្បញ្ញត្តិ	<i>ទ</i> ល
បញ្ចូមានុប្បញ្ញត្តិ	ፍጉ
ជដ្ឋានុប្បញ្ញត្តិ	र द
សត្តមានុប្បញ្ញត្តិ	୯ ମ
បទភាជន័យ នឹងវារ:ដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	& જ
សិក្ខាបទទី ញ	୭୦୦
និទានបុរសធ្វើការម្នាក់ជាមនុស្សទ័លក្រ	ช
បឋមប្បញ្ញត្តិ	00 M
ិយត្ថត និទានភិក្ខុ ១ រូបមានជម្ងឺ នឹងបឋមានុប្បញ្ញត្តិ	904

	м,	\bigcap 1 \sim
ย่อง	ស ន្តភាពដំ ។	လ ြာပ် မာ နီ ကာ

,	លេះទំព័រ
<តិយានុប្បញ្ញត្តិ	. 002
តតឹយានុញញ្ញត្តិ	603
ិទិយាយពីអនុត្ញាតឲ្យភិក្ខុកំណត់ភត្តដែលគេបម្រ៊ុងបើម្បីខ្លួន ឲ្យដល់ភិក្ខុឯទៀត គឺវ	5
សំក្ខាមទរិកង្គ	១០ ពី
បទភាឥត័យ	លប៨
ភរះដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	. ৩০ <i>৫</i>
ญราชรรี ไ	ଚଚ୦
នំទានឧបាសិ៣ជាមាតារបស់នាង៣ណា	11
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាប៖វិភង្គ	ଭ ତ୍ୟ
บรุกาส์อี้น	665
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ · · · · · · · · · · · · · · · · · · ·	ଚଚମ
សិត្តាបទទី ៥	೯೯ದ
ลิตลที่รูเบี้ธรูบ	11
សេចក្តីបញ្ចត្តិជាដម្លង	ම ම ය්
្ត្រីបញ្ញត្តិជាបន្ទាប់ នឹងសិក្ខាប?វិភង្គ	۹ <u>م</u> ۹
្ម បទភាឥន័យ	စ)မာ က
វារៈដែលមិនត្រូវអាចត្ត័	ર છે.
Almute a b	อเนต

	9											9 C						عر
និទានភិក្ខពីររូបដើរដ្ឋវិត្វាយ						•			•		•	•	•	•	•	•	n	

1	ĩ "															
សេចក្តី បញ្ញត្តិ	ន៍ង សិក្ខាប ះវិភ ង្គ.	• • •	• •	••	•••	•	•••	•	••	•	•	•	•	•	•	9 kg (i

ဆန္ဒီအေ စန္က လ စြာ စ မာ အဲ အာ	Ĵ Ç Û	
	(C2) (()	
៥៖៣៨៩ីយ	ම කා ර	
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	စကစ	
ស័ត្តាបទទី ៧	ଚଣ୍ଡ	
និទានសត្តរសវត្តិយភិត្ត	n	
សេកត្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិវាង្គ	စကမ	
บรกาสสี้ย	ຈ ເກ ຕ)	
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	oml	
សិត្តាបទទី ៨	ಠ ಗ್ರ ಜೆ	
តិទានព្រះវេទ្យដ្ឋសីសត្ថេរ	ц	
លេបក្តីបញ្ញត្តិ	omb	
សិក្ខាបទវិកង្គ នឹងបទភាជន័យ	໑ຓຓ	
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ • • • • • • • • • • • • • • • • • • •	୭ ന ସ	
-្ធ ។ សិក្ខាបទទី ៩		
•	೯೧ನ	
និទានធព្វត្តិយភិក្ខុ	11	
សេចក្តីបញ្ញត្តិដាដំបូង	640	
សើចក្តីបញ្ញត្តិជាបន្ទាប់ នំងសិក្ខាបទវិភង្គ	@ /4 Q	
បទកាជន័យ	Gleine	
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តំ	olle	
សិក្ខាបទទី ១០	୭୯୫	
និទានភិត្ថុ 🛛 រូបជាអ្នកច្រិព្រឹត្តបង្សុកុលនូវរបស់គ្រប់យ៉ាង	11	
សេចក្តីបញ្ញត្តិជាជម្បង នំងសេចក្តីបញ្ញត្តិជាបន្តាប់	ولاي	

		/ × .	
500	29		2
	AU 13 197 1	ខេត្តលានាខ	មាតកា
	٢	ы, U	

		លេទទំព័
សំព្នាបទរិភង្គ		old
បទកាដ់និយៈ នឹងការៈដែត	បទិតត្រូវអាបត្ត	oleo
ឧទ្ទាននៃកោជ៩វត្ត	U	olis
	អចេលកវគ្គ សិភាបទទី ១	6 Č C
តិទាតព្រិះអាតន្លដំមានអាវ	n	n
	ទេវិកង្គ	
0	•	
វារ:ដែលមិនត្រូវអាបត្ត័ .	····	9 <i>4</i> 2
	សិត្តាបទទី ៤	මර්ද්
តិទានព្រះឧបនន្ <u>ល</u> សក្យបុត្រ		u
សិក្ខាបទវិភង្គ		95a
បទភាដន័យ	•••••••••••••••••••••••••••••••••••••••	9 <i>Ц</i> в
វារ:ដែលមិនត្រូវអាចត្ត	· · · · · · · · · · · · · · · · · · ·	vbc
	សិក្ខាប៖ ទី ញ	ඉර්ඉ
ទិទានព្រះទបនន្ទសព្យបត្រិ		11
	ទវិកង្គ	
	មិនត្រូវអាបត្តិ	

តិទានព្រឹះឧបតន្លសក្យបុត្រិ		11
សេចក្តីបញ្ញត្តិ គំងសិក្ខាបទវិភង្គ	· • • • • •	022

ၓၨၞ ႜၮႄႄႜ႙ၟႍႍၹၯြႄၓႜၯႜႜႜႜႜႜၮ	ಕರಣ
	លេខទំព័រ
ឋទភាដខឹយ	ຈວິຕ໌
វារៈដែលមនត្រូវអាបត្តី • • • • • • • • • • • • • • • • • • •	ଚ ଚି ଜ
ณ์ราชรรี ช	ゆうざ
ធំទាន[ភ្. ឧបនន្តសព្យបុត្រ៍	11
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាប់។វិភង្គ	ดกิง
បទភាដនីយ	១ ព័ ទ
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	¢ពី ៤
សិក្ខាបទទី ៦	๏๗๓
តទាតព្រះ១បនន្ទសក្យបត្រិ	יו
សេចក្តឹបញ្ហត្តិជាដំបូង	ดถืน
លេកក្តីបញ្ញត្តីជាបន្ទាប់ 4 ខនឹង 4 ២	ดถึเงิ
សេខក្តីបញ្ញត្តិជាបន្ទាប់ ៩៣	ଚମିଧ
សេះក្តីបញ្ញត្តិជាបន្ទាប់ ទី ៤ និងសិក្ខាបទវិភង្គ	હ છે ઝ
បទភាជន័យ	୭ ପ ଦ
វារ:ដែលមិនត្រូវអាបត្តី	ගය්ත
กัฐายคดี เป	ව ය හා
តំទានមហៈតាមសព្វ	11
សេចក្តីបញ្ញត្តិ សិក្លាបទរីភង្គ នឹងបករណា ៤ យ៉ាង	ම ස් ස්
បទភាជន័យ	೦ ವೆರ್

989

	-	2
එ ♥ එ	សន៍តាចន័ល	ទាបមាតតា
	र भ	

លេទទំព័រ

bំទានធព្វត្តិយភិក្ខុ	n
សេចក្តីបញ្ចត្តិជាដំប្លូង .	ទ 🍕 យ
សេចក្តីបញ្ញត្តិជាបន្ទាប់ នឹងសិក្ខាបទវិភង្គ	००५७
បទភា៨ន័យ	ତ ଟ ଧ
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	٩٩٦

និទានជព្វត្តិយភិក្ខុ		n
សេចក្តីបញ្ញត្តិដាដំបូង	សិក្ខាបទវភង្គ នឹង បទភាជិន័យ • · · · · · · · · · · · · · · · ·	6 ನ ದ
វារះដែលមិនត្រូវអាចត្តិ		ଡ ଦ୍ୟ ଦ୍ୟ

•	2	
សតាប	88 O O	600
9		

និទានធព្វត្តិយភិក្ខុ	n
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិភង្គ	)e C Q
បទភាជនីយ	be o be
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ នំងទទ្ខាននៃអបេឡាកវត្ត • · · · · · · · · · · · · · · · · · ·	)e o m
សុពធុនវគ្គ សិត្តាបទទី ១	606

តិទានពួកអ្នកឃ្វាលតោ នឹងឃ្វាលពតែ	n
សេចក្តីបញ្ញត្តិ សិក្ខាបទវិភង្គ នឹងបទភាជន័យ	kood
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	ie 98

က နံ့ က င န္တ လ စြာ ဗ် မာ နံ ကာ	ଝ୍ରୁଷ
	លេទ ទំព័រ
ភិត្តាបទទី ៤	୯୭୭
និទានដព្វត្តិយភិត្ត នឹងសេចក្តីបញ្ហត្តិ	N
សិក្ខាបទវិភង្គ នឹងបទភាជន័យ	6
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តំ	ໄຫ 6 ເກ
សិត្តាបទទី ញ	606
តិទាតសត្តរសវត្តិយភិក្ខុ	n
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នំងសិក្ខាបទវិភង្គ	) e 9 ਈ
บรกลล์ยี้ย	603
វារះដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	ා ⊖ ඊ
Rimuss 6	ଜ୭ଜ
និទានធន្លភិត្ត នឹងសេចក្តីបញ្ញត្តិ	'n
សិក្ខាបទវិភង្គ បទភាជន័យ	he a ch
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ···· · · · · · · · · · · · · · · · ·	) en ka O
សត្តាបទទី ៥	669
និទានទព្វត្តិយភិត្ត នឹងសេចក្តីបញ្ញត្តិ	n
សិក្ខាបទវិភង្គ ខឹងបទភាជន័យ	le le le
វារៈដែលមិនត្រូវអាចត្តិ • • • • • • • • • • • • • • • • • • •	ന പ എ
សិត្តាបទទី ៦	666
ลิตลกิรูเบี้อรูบ	17
សេចក្តីបញ្ចត្តិជាដំប្លូង នឹងសេចក្តីបញ្ចត្តិជាបន្ទាប់ទី ១	lo la L

どのき	សន្តំតានផ្តល	ទ្រាំមទាត់កា

·	លេទទំព័រ
សេចក្តីបញ្ញត្តិជាបន្ទាប់ទី ៤ នឹងសំក្លាបទវិភង្គ	la la 2
បទភាជនីយ នឹងវារ:ដែលមិនត្រុវអាបត្តិ	le le (İ

និទានព្រិះបាទពិម្ពិសារសេនិយរាដ	n
សេចក្តីបញ្ហត្តិដាដំបូង •	he he of
សេចក្តីមញ្ញត្តិដាចន្ទាប់ទី ៰	യ നാ
សេចក្តីបញ្ញត្តិជាបន្ទាប់ទី ๖	e m 9
សេចក្តីបញ្ញត្តិដាបន្ទាប់< ៣	പ്പാം
សេចក្តីបញ្ញត្តិដាចន្ទាប់ទី)	ງລ ເກ ເກ
សេចក្តីចញ្ញត្តិដាមឆ្លាប់ទី ៥	հար
សិក្ខាបទវិភង្គ	⊭ന ല്
បទភាជន័យ នឹងវារ:ដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	թաշ

พิฐาชตรีส ๒๓๙

តំទានភិត្តប្រើនរូប	11
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិភង្គ	lo n d
បទភាដន័យ	
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	bolic

พิฐาชรรีส 660

ลิท 6 (กิ: จบต	ន្លសក្យមុត្រ	Ľ
	នំ៖សិក្ខាបទវិភង្គ	

မ ွိ က ဗ န္တံ လ စြာ ဗ် မာ နီ ကာ	ช่อต่
1	លេះទំព័រ
បទភាដន័យ	արող
វារៈដែលមិនត្រុវអាបត្តិ	he he he
សិត្តាបទទី ១ ០	しいい
ធំទានសត្តរសវត្តិយភិក្ខុ	n
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិភង្គ	6 1 al
បទភាជន័យ	b∎ L ถึ
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ នឹងទទ្ចាននៃសុរាបានវត្ត	hela
សប្បណតវគ្គ សិត្តាបទទី ទ	ษษศ
êกsanwiñg	11
សេចក្តីបញ្ញត្តិ សិក្ខាបទវិភង្គ នឹងបទភាដនីយ	ふたの
ກາະເສດເຍັສເຄຼາການອື່ງ	he たの
សិត្តាបន្ទ ៤	666
និទានធព្វត្តិយភិក្ខុ នឹងសេចក្តីបញ្ណត្តិ	17
សិក្ខាបទវិភង្គ បទភាជន័យ នឹងវារៈដែលមិនត្រុវអាបត្តិ	lo น่ ก
សិក្ខាបទ ទី ញ	しょし
និភានធព្វគ្គិយភិក្ខុ	n
សេចក្តីបញ្ចត្តិ សិក្ខាបទវិភង្គ និងអធិពរណៈ៤យ៉ាង	he 분분
បទភាជន័យ នឹងវារ:ដែលមិនត្រូវអាចត្តិ	ኮፍታ

៥១៨ សន្ធិតាចផ្តួលទ្រាប់ទាត់កា	
	លេខទំព័រ
សិត្តាបទទី ៤	ଜୟ ଣା
និទានព្រះ១២៩ន្ទសក្យបុត្រ	n
សេចក្តីបញ្ញត្តិ សិក្ខាបទវិភង្គ នឹងបទភាជន័យ	loto
វារះដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	0 c al
សិក្ខាបទទី ៥	630
តិទានឧបាលិការក	n
សេចក្តីបញ្ហត្តិ	Je 3 2
សិក្ខាបទវិភង្គ នឹងបទភាជនីយ	ษรร
វារះដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	) _២ ភ្នំ ព័
លើក្លាបទទី ៦	6 రి ద
ลิศาสภิฐ จ รูบ	11
សេចក្តីបញ្ញត្តិ ន៍ងសិក្ខាបទវិភង្គ	क ट्र ब
បទភាជនីយ	とのの
វារះដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	le (7 o
សិក្ខាបទទី ៧	ษ๗ษ
និទានភិក្ខុទរូប	11
លេចក្តីបញ្ញត្តិ	២ ព្ យ
សិក្ខាបទវិភង្គ នឹងបទភាជន័យ	៤ព្ រ
វារៈដែលមិនគ្រូវអាបត្តិ	)e ೧೭೭

<u>م</u> ع			,
N 2 65	បរដ្ឋប	မြာဗ်မာန်း ကာ	ඒ ව
¢	54	0	

613

~

សំត្តាមទទី ៨

និទានភិក្ខុឈ្មោះអរិដ្ឋ ជាភក្ខុមិញទិដ្ឋិ	n
	ය ය ක
៣រសូត្រសមនុភាសនកម្ម	Jodi
បទភាជន័យ	ර ප ක්
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	ය ශ්ර

୯ ଜଣ	۵
	ද

តំទាតចព្វត្តិយកិត្ត	11
សេចក្តីបញ្ញត្តិ ន៍ំងសិក្ខាបទវិភង្គ	) කේ ස්
៣របរិកោធរូម មានពីរយ៉ាង	)
បទភាជនីយ	) a 5 9
វារះដែលមិនត្រុវអាបត្តិ • • • • • • • • • • • • • • • • • • •	) a at) as

พิฐาชรรีออ ๒๙ภ

និទានសមណុទ្ទេសឈ្មោះពណ្ឌុក មានទិដ្ឋិអាក្រក់	11
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិភង្គ	m0\$
មទភាគីនីយ៍	n o ke
វារះដែលមិនត្រូវអាបត្តិ នឹង១ទ្ចាននៃសប្បាណាពវត្ត · · · · · · · · · · · · · ·	៣០ដ

សហធម្មិកវគ្គ សិក្ខាបទទី ១ ៣០៦

និទានភិក្ខុឈ្មោ	15 <u>6</u>			•			•	•		•		•	•		•			•	n
សេចក្តីបញ្ញត្តិ	នឹងសិក្ខាបទវិភង្គ.	••	•	•	•	•	•	•	•	•	,		۲	:	ŧ	,		•	លេះពី

<i>ဧမစ လ</i> န္ဒီကင်န္တလ်ရြာဗ်မာရီ က ာ	
·	លេះទំព័រ
បទភាជន័យ	က စ 🖬
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	ကစစ
សិក្ខាបទទី ៤	ଶ୍ର ୭ ୭
តិទានព្រះដ៍មានព្រុះកាតសំដែងអាតិសង្សវិន័យ នឹងនិទានធព្វគ្គិយកិច្ច	n
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិភង្គ	៣.ទ៣
បទភាជន័យ នឹងករះដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	0.0F
សិត្តាបទទី ពា	භුවප්
និទានធព្វគ្នឹយភិច្ច	n
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិភង្គ	៣១ពី
ទោលលោងកម្ម	med
បទភាជន័យ	ທ ຈ <i>d</i>
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	က်စင
សិក្ខាបទទី ៤	ຄງປະອ
តិទានធព្វត្ត័យភិក្ខុ	п
សេចក្តីបញ្ញត្តិ សិក្ខាបទវិភង្គ នឹងបទភាគន័យ	n ja ja
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	ດາພາກ
សិក្ខាបទទី ៥	ຄງຢະ
តិទានធព្វត្តិយភិក្ខុ	n
សេចក្តីបញ្ហត្តិ សិក្ខាបទវិភគ្គ នឹងបទភាដន័យ	ന ിം ജ
វារះដែលមិនត្រុវអាចត្តិ	w Ja S

لف	./	ទ្រាប់មាត់កា	. / 1
ನ್ನಣ್	េខដ្ឋល្	ទាបមាតតា	ජල්ව
ď	ਸ਼		

លេះទំព័ះ

ற ற ்

បកាបទទ	5	នាចក
2		

តំ ទាន ធព្វត្ត័យ	ກ້ຽູ	• • • • • •						•	•				•	v
លេចក្តីបញ្ញត្តិ	ស់ក្លាបទវិភង្គ	នឹងបទភាដនីយ		•••			•	•	•	•	•	•	•	က ါဗ ငါ
វារះដែលមិនក្រុ	រវអាបត្តិ	••••••	••	• •	• •	•	•	•	•	•	•	•	•	ന കം ഹ

ญรายคริ ๗

និទានដព្វត្តិយភិត្ត.....» សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាប?រីភង្គ.....៣៣១ បទភាជនីយ.....៣៣២ ភិរះដែលមិនត្រូវអាបត្តិ....៣៣៣

សិត្តាបទទី៨ ព្យព្យ៤

និទានធព្វគ្គិយភិក្ខុ	tr
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទរិភង្គ	
បទភាជន័យ	
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	៣៣៧

ญ์กายคดี ๙

നനർ

តិទានជញ្ចត្តិយភិត្ត	n
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នំងំសិក្ខាបទវិភគ្គ	ញ ញ ស
បទភានជ័យ នឹងការៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	ጠይወ
សិត្តាបទទី ១០	ମ୍ଟେ
ទីទានធព្វត្តិយភិត្ត	IJ

៥៤៥ សន្ធឹតាចផ្តួលខ្វ	ាបមាត់កា
	លេះទីព័
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទរិភង្គ	
បទភាជនីយ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	
ญลายเรื่อ	ອ ກຸປະ
តំទានទព្វមល្មច្រើ	n
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសំក្លាបទវិភង្គ	m22
បទភាជិនីយ	
វារះដែលមិន តវអាបត្តិ	mka
សិត្តាបទទី ១	ଜ ମୁ ଜ ଟ
និទានតព្វត្តិយភិត្ត	
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នំងសិក្ខាបទវិភង្គ	
ប់ទភាជន័យ	
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ នឹងទទ្ចាននៃសហធម្មិពវត្ត	ma'm
វតនវគ្គ សិក្តាបឲ	ด้อ กาชไป
នំទានស្ដេចព្រិះតាមបសេនទិពោសល	
និយាយពីទោសចូលទោកនំរាជត្រព្វលមាន ១០ យ៉ា	a med
សេចក្តីបញ្ញត្តិ	
សិក្ខាបទវិភង្គ	mbm
បទភាជន័យ នឹងការៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	msr
ส์กาชตรี ๒	តា ៦៥
តំទាតភិក្ខុ ១ រូប	
សេចក្តីបញ្ហត្ត័ជាដំបូង នឹងនិទាននាងវិសាទាមិតារម	m

လင္တံံ့ကင္မွန္ဆံ့လင္ခြားမ်ားက ေဒါ	പ്ര ന്

លេះទំព័រ

សេចក្តីបញ្ញត្តិជាបន្ទាប់ទី ១ នឹងនិទានកូនខ្ទួយអនាថបិណ្ឌិពសេដ្ឋី	ທຸລຸຊ
ស្មេចក្តីបញ្ញត្តិជាបន្ទាប់ទី ២ នឹងសិក្ខាបទវិភង្គ	ດຕືວ
បទភាជនីយ	លពី៖
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	៣ពី២

សិត្តាបទទី ញ ញាញាញ

និទានទេព្វឆ្មិយភិក្ខុ និយាយតិរប្ផានពេមា	11
សេចក្តីបញ្ហត្តិជាដំបូង និទានភិត្តច្រើនរូប នឹងសេចក្តីបញ្ឈត្តិជាបន្ទាប់ទី •	n ወን
សេចក្តីបញ្ញត្តិជាបន្ទាប់ទី 🖕	៣ពីពី
សេចក្តីបញ្ញត្តិជាបន្ទាប់ទី ៣ នឹងសិក្ខាបទវិភង្គ	ಣពಿವ
បទភាជន័យ	ന്നീർ
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	ເກດ່ວ

L	▲ .	
សិតាបុទ	\$ ls	භ ක් ව

ธิศาลภัฐเติ้อมูข	ម
សេចក្តីបញ្ញត្តិ	
សិក្ខាបទវិភង្គ នឹងបទភាជន័យ	ന 🗟 ന
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ • • • • • • • • • • • • • • • • • • •	mdk

พิฐาชตรี ย ตุ๘๕

តិទានព្រះឧបតត្ថសក្យបុត្រ៍	t
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិវាង្គ	waz
បទភាជន័យ នឹងវារះដែលមិនត្រូវអាបត្ថិ	ศลส

266	សន្ទំតាខដ្ឋល	ອຍ່ອາສັດກ

លេទទំព័រ

ณ์รูกชรรี b	ಣ ದ ದ
ទំទានធព្វត្តិយភិក្ខុ	17
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទរិភង្គ	ಣದಿ
บรภาต้อื่นเ	ಣ ನ ಂ
វារះដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	៣៩ទ
សិត្តាបទទី ៧	តា្ដ៤
នំទានជព្វត្តិយភិត្ត	n
លេចក្តីបញ្ចត្តិជាដំបូង នឹងនិទានទទាយិភិត្ត	നർന
សេចក្តីចុញ្ញត្តិជាចត្ថាប់ សិក្ខាបទវិភង្គ ខឹងបទភាដន័យ	ก d le
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	៣៩៥
សិត្តាបទទី ៨	ಉಳ್ಳಿ ಶಿ
តិទានដព្វត្តិយភិក្ខុ	11
សេចក្តីបញ្ញត្តិ ស៊ំក្លាចទវិរវង្គ នឹងបទភាជនីយ	ល៤ពី
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ• • • • • • • • • • • • • • • • • • •	ಣಕವ
សិក្ខាបទទី ៩	ก๙๙
តិទានធព្វត្តិយភិក្ខុ	tı
សេចក្តីបញ្ញត្តំ សិក្ខាបទវិភង្គ ខឹងបទភាជន័យ	600
វារះដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	400
က်န္နား ဗနစ္ စင	606
ដ៏ទាំននន្តវិត្ត	ħ

r r U	សន្ទំតាទ	ះ ផ្តុំ ល	ြာဗ်မာနီ ၈	ನಾ ಶೆಂತ

4 • • •		លេះទំព័រ
	តំងបទភាជន័យ	
វារ:ដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	· · · · · · · · · · · · · · · · · · ·	LoL
ឧទ្ទាននៃរតនវត្ត		노이보

ตุนั่งองรับหญา มีกายอออ bob

តិទានភិក្ខុតី 🕈	រូបទៅបំណូបា	ŋ	•	•	•••			•					n
សេចក្តីបញ្ញត្តិ	សិក្ខាបទវិភង្គ	តំងបទភាជត័យ.		•		•	•			•			400
		•••••											

និទានដព្វត្តិយាភិក្ខុនី	11
សេចក្តុចញញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិភង្គ	ሬ ඉ ጠ
ប ទ ភាគិន័យ	Lok
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្ត័	८०५

6	2		
សត្ថាប	9 9	ள	603

នំទានត្រក្លល ១ មានសេចក្តីដ្រិះថ្លាទាំងពីរនាក់ថ្គីប្រិពន្ធ	ນ
សេក្ខសម្មតិ	400
សេចក្តីបញ្ញត្តិដាដំបូង នឹងតំកានកិត្តុ(ប៊ីនរូប	රු අය
សេចក្តីបញ្ញត្តិជាបន្ទាប់ទី ៰	لمعط
និទានភិក្ខុ ឲ រូប	Lioo
សេចក្តីបញ្ញត្តិជាបន្ទាប់ទី ៤ នឹងសំក្លាបទវិភង្គ	したの
បទភាជន័យ	L ko ko
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តំ • • • • • • • • • • • • • • • • • • •	le le la

663	မားဦးကင်္င္က လမြာပ်မားရီးကာ	
		លេខទំព័រ
	សិក្ខាបទទី ៤	662
និទានពួកទាសរបស់	សាពិយុជន	. 11
សេចក្តីបញ្ញត្តិដាដំបូង		. 465
តិទានភិក្ខុ ទ រូប គឺងរ	សេចក្តីបញ្ញត្តិដាបន្ទាប់	. LLG
សំក្លាប៖វិភង្គ	· · · · · · · · · · · · · · · · · · ·	. Libed
ឋទភាជត័យ		. ևտօ
ភ័រៈដែលមិនត្រូវអាចខ្គី "	,	. Lembo
		டி ஏடு
ចរិមណ្ឌលវគ្គ		11
សារុប្ប មាន 🖕 ๖		. 1 1
នដ្ឋត្សិពវត្ត		le le ho
ាម្ភពភវត្ត	•••••••••••••••••••••••••••••••••••••••	દ્વાપ
	កោជនប្បដិសំយុត្ត ៣ o	しょの
សំក្កប៉ូវ័គ្គ	•••••••••••••••••••••••••••••••••••••••	ሬሬሬ
ពពេញវគ្គ		ራንራ
សូរុសុរវត្ត	•••••••••••••••••••••••••••••••••••••••	L ตื o
ជម	រទេសនាបដល់យុត្តមាន ១៦ សិត្តាបទ	6 11 8
ញទុ៣វគ្គ		l d b
២កិណ្ណា មាន ៣ សិក្ខ	המפ	ራ ማ ወ
ពួកធម៌ិសម្រាប់រម្ងាប់នូវ	វអធំពរណៈ	\$ 0 Q

ស្យេវកៅនេះ ត្រូវបានបោះពុម្ពឡើងវិញ ដោយប្រាក់អំណោយនៃ អ្នកខាងក្រោមនេះ :

Printing costs were met through the gift of

Nui Tanaka 1197 Nagaoka, Santo-cho, Sakata-gun, Shiga Japan

この本は次の方によって復刻されました。

田中ぬい 〒521-02 滋賀県坂田郡山東町長岡1197 ☎0749-55-0022 祈平和平等 兄 戦死 菩提の為に ព្រះត្រៃបិដក ភាគទី ១១០ " អភិធម្មបិដក " ការផ្សាយរបស់ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ, ភ្នំពេញ ការបោះពុម្ពជាថ្មីឡើងវិញ របស់សមាគមជំនួយដល់ការបោះពុម្ពព្រះត្រៃបិដកឡើងវិញ បោះពុម្ព ថ្ងៃទី ១០ កក្កដា ឆ្នាំ ១៩៩៤ សហប្រតិបត្តិការប្បែបរ្បេង និងបោះពុម្ពនៅប្រទេសដប៉ុន

TRIPITAKA VOL. 4 (of 110 volumes total) "VINAYA PITAKA"

Published by the Buddhist Institute, Phnom Penh Reproduced with the kind cooperation of the TRIPITAKA PUBLISHING COMMITTEE First edition December 8, 1994 Printed in Japan by Hirosaki Sogo Printing Ltd.

トリピタカ(南伝大蔵経)全110巻・第4巻ヴィナヤピタカ(律部)

 発
 行:プノンペン仏教研究所

 復刻救援:カンボジア版トリピタカ(南伝大蔵経)復刻救援委員会

 発
 行:1994年12月8日

 印刷・製本/弘前相互印刷株式会社

印刷・製本/公則相互印刷株式会社 製作にあたり弘前相互印刷株式会社の多大な協力を得ました。

